Den uforbederlige bibliotekar

Niels Jensen

Puk

Udkom 1893-99.

Mere om tidsskriftet på:

https://danskforfatterleksikon.dk/1850p/p172913.htm

Udarbejdet 2024 af Niels Jensen

PUK
1898

KOMMUNEBIBLIOTEKER ✠ FREDERIKSBERG
05.6
Pu 44
Magasin
35 3767
L

Mel.: Komme hvo, som komme vil.

Kom Godtfolk, kom ind til Puk,
Han har no'et at vise:
Hver en Dumhed, hver en Buk,
Hver en flov Betise,
Hvert et Fæ og hver en Snob
Fra i Fjor er her hængt op,
Mest fra Dannevange,
For der er saa mange.

Januar: Om den vestindiske Rekrut
Cawling Ender spinder —
Drachman giver sin Salut
Til de „fede Kvinder" —

Februar: Samme taler under Bram
For sit store, noble Lam,
Item fra hans Lunger
„Bravo Zola!" runger.

Marts: Op mod Wessels Magasin
Bli'er der raabt og larmet —
Lille Waage han faar sin
Podex dygtig varmet —

April: Der er Valg i Dannevang —
Som en Kraft af første Rang
Ibs' i Fester slider —
Høgsbro bliver Ridder.

Maj: Studenten lukker Kvinden ind,
Hvor hans Hjerte dikker! —
Folk gaar om med Skæg paa Kind,
Barbererne de striker. —

Juni: Schandorff digter Prinse-Kvad —
Veteran faar ingen Mad —
Rørdam svaler Blodet
Paa Grosserer-Ho'det.

Juli: Til Schandorff vanker intet Glas
Ved Soraner-Festen —
Borup tjener Mønt *en masse*,
Men det er til Næsten.

August: Normænd kjøber Øresund —
„Gorm den Gamle" gaar paa Grund —
Paa „Melonen" Helten
Hansen gaar i Felten.

September: Czaren sender ud sit Bud:
Hære at afvæbne —
Fra „Vort Land" gaar Staben ud
Til en bedre Skæbne.

Oktober: Wilhelm gaar til Jorsalem —
„Forposten" bliver meget slem —
Mestre selv maa bage,
Og det kan man smage!

November: Køller slaas med Malketøs,
Vi med Mus og Rotter —
Borup-Øllgaard rykker løs
I hinandens Totter.

December: Hele Vognlæs Literatur,
Hvoraf ikke meget duer —
Vældig Forpost Fejde —
Scener gies af Heide.

1898. Søndag den 2. Januar. Nr. 1.

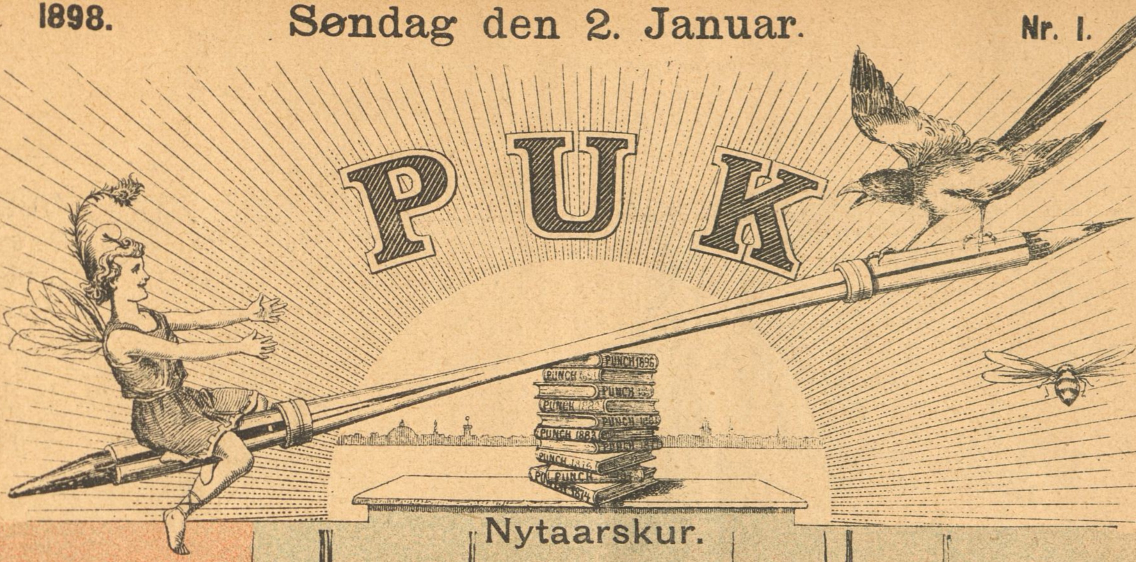

Nytaarskur.

De vil ha' Penge, naar Nytaar gryr
Fra Lappeskræder til Wessel,
Men Sørensen er en praktisk Fyr,
Han la'r dem rolig gjøre Postyr
Og siger: »*My house is my castle.*«

Nekrolog.

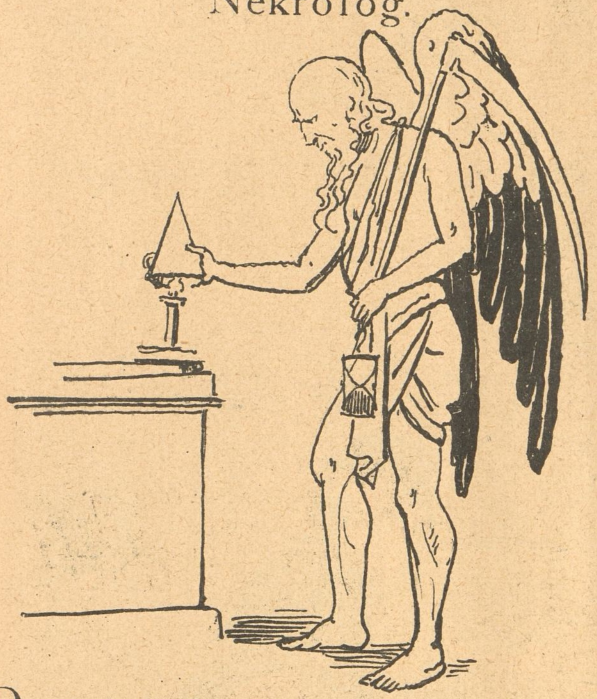

Det gamle Aar har lukket nys sit Øje,
Og sagt Farvel til Jordens Skyggedal,
Vis paa sit Fald, som Kommandør S. Bojesen, naar han nærmer sig April Kvartal,
Og fuld af Anger, som en Radikal,
Der tidsnok vovede sin Spænde-Trøje,
Men fandt, at Vovestykket blev en Kilde
Til en Fortrydelse, der kom for silde.

Det salig Aar begyndte saare godt:
Med Nytaarsønsker hagled det og snede,
Og paa dets Fremtid lod man sig forlede
Til i sin Hals at hælde al Slags Vaadt;
Men, trods hvert bredfuldt Glas. ved Skæbnens Vrede
Det gik med Aaret her som med Reedtz Thott:
Det maatte gaa, da talte var dets Dage,
Og lod en Masse Skuffelser tilbage,

Det gav en kneben Militærbevilling
For at faa »Krisen« bragt af Verden ud,
Til Gjengjæld fik et større Underskud
Den internationale Kunstudstilling;
Det fyldte Høstens Tid med Regn og Slud
Og kapred' Bondens sidste Vid og Skilling,
Saa, for det Korn, der blev formeget vædet,
Han sig et tørt »Agrarblad« fik i Stedet.

Det løved stor Skandale blandt Pariserne
Ved Hjælp af den berømte Dreyfus's-Sag;
Til Skuffelse for A- som for Beviserne
Det hele blev til blind Allarm en Dag.
Paa Formandsklokker har det nedsat Priserne
I Wien og paa hver tysk Geschæft i Prag,
Det tog fra Norges Storthing alle Sanser
Og drev sin Spas med Grækernes Finanser.

— Dog nu det existerer ikke mere,
Men hviler fredeligt i Jordens Skjød,
Og den, der lykkelig og vel er død,
Man ikke altfor strengt bør kritisere;
Man glemme kjønt, hvad Stakkelen forbrød,
Helst da — des værre — det kan arrivere,
At det, naar Fremtidssløret først er faldet,
Var bedre end sin Eftermand paa Kaldet.

Nytaarsbetragtninger.

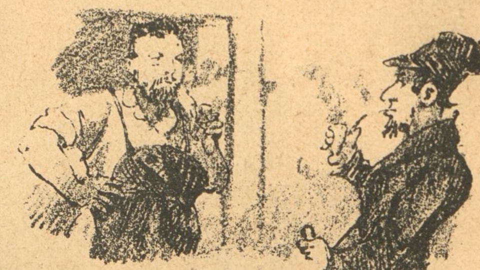

Kristen Smed. Goddav, Mads Jordmormand.

Mads Jordemodermand. Goddav, Kresten Smed. Ded æ liegodt faabavsendes, saa stille aa gelinde ded ene Oer renner lige i Halen pue ded anned. Man sku jo tro, at saan en Naturbedrift sku go faa sæ mæ Taarden aa Lynild aa Knald aa Fald.

Kristen. Ja, men ded knaldede da elles Dævelens i Nat, Mads. Jæ fik over tyve Potter slaen pue Døren, aa da jæ venligen faarehuldt dom, a jæ sku mase dom te Grønlangkaal, hves a di itte skruppede sæ, saa hev di en Japaneser lie ing i Stuen, saa Maren ble helt fjoltred a Skræk aa ga sæ te aa vræle: »Hvo véd hvor nær jeg er min Ende!«

Mads. Æ Do. saa færri mæ ded Smeddevrævl, hva? Hver Gang a jæ ye begønne aa snakke belærendes og fysisk te Dæ, din Bælle, saa kommer Do mæ din Karen aa Maren aa Mette. Tror Do der æ noved videnskavelit ve di Hejrer?

Kristen. Men jæ vidste jo itte, a Do snakkede videnskavelit, Mads.

Mads. Gjør jæ kaskesens itte altid ded, hva?

Kristen. Ded ka der være noved i. Men klem saa pue igjen, Mads, Do snakker saa øndi.

Mads. Ve Do, Kresten, hvordan vi kommer fra ded gamle Oer ing i ded nye?

Kristen. Hvordan vi kommer over i ded nye Oer? Næ Fanvæltemæ om jæ ve. Skræver vi itte?

Mads. Tar Do itte osse Teløb, Kresten? Næ, Do, vi sitter ganske stille aa æder aa sover som elles, ded æ Joren, der besørrer ded hiele. Nytaarsnat po Slavet 12 saa staar hun ganske stille lisom a hun pustede yd, aa saa begønner hun a dreje sæ om noved, der hedder en Aktie. Om Mornngen saa æ hun kommen helt rundt aa saa sitter hun Farten op igjen nør ad ded nye Oer.

Kristen. Ded va Faen, hvafor triller vi da itte yd a Sengen?

Mads. Ja, ded æ netop ded faabavsendes, a vi slet itte mærker noved te den Jordomvæltning. Vi goer ing i ded nye Oer akkerat lisaa let som vi drekker en Pons. Jæ ka itte forklare Dæ ded nøjere, Kresten, aa ded kreperer mæ.

Kristen. Ded ska'ed itte Mads, faa jæ æ Dællemæ lie-glad, nær bare Joren ka finne ded nye Oer aa itte rammer ve Siden av.

Mads. Saa ka Do jo ta Faahammeren aa sla hinner te-baves. Næ, Kristen, jæ mærker, a Fysekken goer over dine Begrever. Ded ka itte nøtte, jæ ve proppe Dæ mæ Viden-skav, dit Hovde æ itte te anned end som a putte Ædelse aa Drikkelse i.

Kristen. Ded ka der være noved i. Men ve Do itte osse go mæ ingenfaa aa putte lidt i dit?

Mads. Ded ve jæ nok, Kresten, faa Videnskaven sku helst fugtes lidt op en Gang imellem, aa jæ har lagt Mærke te, a navnlig min Videnskav har svært godt a smue Sorte.

Første Nytaarsaften

efter Syndefaldet.

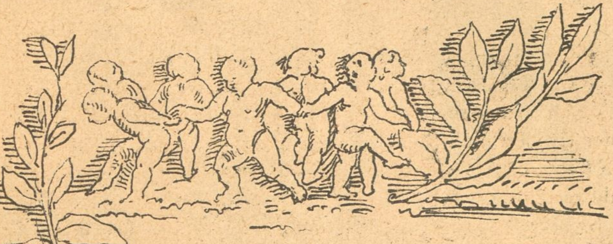

Adam paa sin Sofa ned sig smed
(Den af Græs var lavet),
Kjæbebenet næsten gik af Led,
Saadan som han gabed'.
Først han laa og tænkte, Gud véd hvad,
Og med slappe Miner
Gloede han i et Valmueblad,
Det var hans »Berliner«:
»Edens Have, den er herlig,«
Sukked han, »min Eva kjærlig,
Men, naar jeg skal være ærlig,
Uf, hvor jeg mig kjeder!"

Det var netop, jeg fortælle skal,
Nytaarsaftens Datum
Anno Sex Tusind og no'en flere Tal
Ante Christum natum.
Eva sad og nynnede en Sang
Vuggende sin Abel,
Medens lille Kain paa Gulvet sprang
Leged' med en Snabel.
Thi de havde just en vældig
Elefant, som rent tilfældig
Adam havde skudt saa heldig,
Sat til Livs til Middag.

Lille Abel skraalede i Dur,
Adam han blev gnaven,
Rejste sig og sa'e: »Jeg gaar en Tur
Lidt omkring i Haven.«
Eva sagde: »Nu gaar Du vel ej
I de indre Gange,
Husk, at Du en Gang har lovet mig
Ej at se Hr. Slange.«
Adam sagde: »Mutter rolig!
Jeg skal inte gaa paa Doli-
dom — Du kan skam stole trolig
Paa din gamle Adam.«

Adam lige strax tog Farten paa
Ned ad Midt-Alléen
Skyndsomst ind til Paradis med K
Og »Livets Træ«-Kaféen.
Her i Slanges Natkafé man kaad
Slog sine Slangebugter;
Det galante Paradis her aad
Af de forbudne Frugter.
Her var Æsler vældig skrydende,
Løver, aah med Miner bydende,
Bjørne rigtig Livet nydende,
Svin og Abekatte.

Adam solded' her til Klokken fem,
Sad hos Direktøren;
Gjennem Haven dinglede han hjem
Sammen med en Bjørn.
Eva sad — og hun var ikke from —
Ventende »sit Halve«,
Strax, da Adam ind ad Døren kom,
Fik han sig en Salve.
Adam blot, mens Konen kjævler,
Hikker ud og stille vrævler:
»Mutter, Du for Slangos Evler
Selv har Smag mig givet!«

Minder fra det

:,: For *Danmark* :,: var hængt en grimme Sæk.
Længe forinden man havde det ventet,
Afslørte Meldahl dog Monumentet,
:,: Og Folket :,: samt Hasselriis var væk!

:,: Til Rusland :,: fik Faure og Wilhelm Hast.
Wilhelm han frygted for Ugler i Mosen,
Tænkte at pudse for Alvor Franzosen.
:,: Han snød sig :,: Faure-lovelsen ej brast!

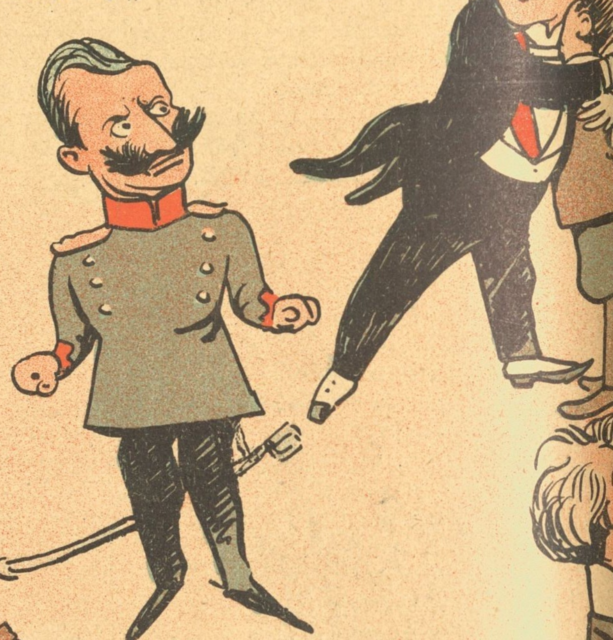

:,: Scheel Wandels :,: Opædelse var styg.
Uf! Kanibalerne, (sa'e *Politiken),*
Slugte ham raa, paa hans Hat nær! Ja, sikken
:,: Geschichte! :,: Folk syn's, den var for tyk!

:,: Champagne :,: er min *„Kanaljesæk“!*
Sa'e Gjellerup, den Gang han
skulde skaale
Med Bismarck og drak mer', end
han kunde taale,
:,: Saa Hallfuld :,: til sidst han
vrøvled væk!

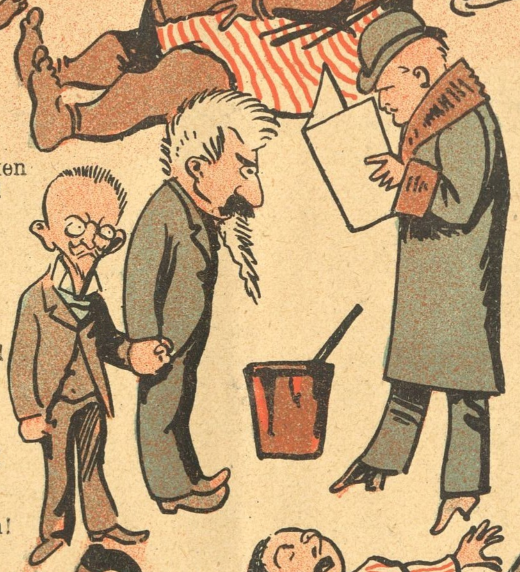

:,: I Cirkus :,: lød Censors strenge Bud:
I Pantomimen Betjenten maa ikke
Ride en Gang paa en bovlam Krikke.
:,: For tænk blot, :,: hvis Folk de lo ham ud!

:,: Susanne :,: var ung og køn og trind.
Nætter og Dage paa Væltepeter
„Gjorde“ hun Tusinde Kilometer!
:,: Men da var :,: hun bare Ben og Skind!

:,: Hr. Cawling :,: er tapper og forsorn!
Aldrig vi glemmer begribeligvis, a'
Mandigt han flygtede fra Larissa
:,: Paa Maven :,: igjennem Græs og Korn!

svundne Aar.

:,: Bech-Olsen :,: Alverden skulde se,
Tænk, hvilken Fylde og Styrke der er i
Mindet om Niemann, Postümer og Pierri,
:,: som dratted :,: paa Ryggen alle tre!

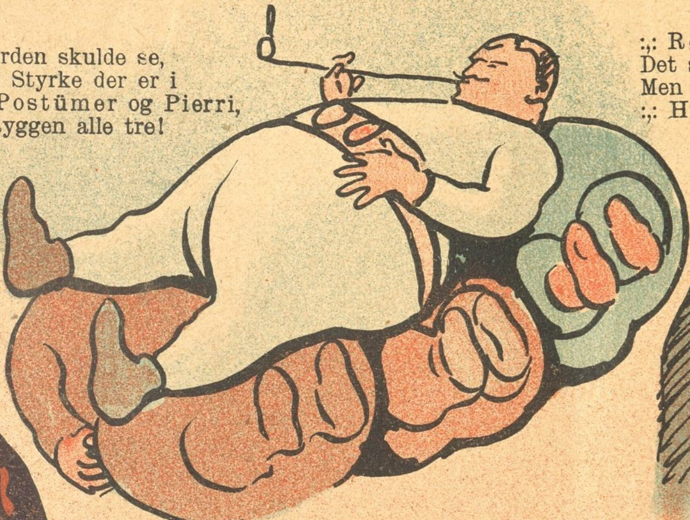

:,: Réjane :,: lod Toget køre bort.
Det skulde vel forestille Tragedje,
Men var nok kun en Reklame-Komedje.
:,: Hr. Schrøder :,: ku' ikke gjøre for 'et!

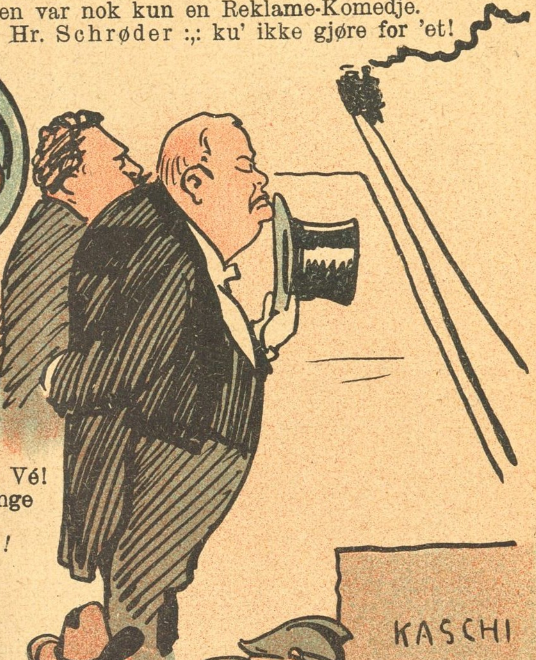

:,: Betjenten :,: slog Anker-Lund. O Vé!
Garved ham blaa, gul og grøn, saa længe
Til han blandt de violette Drenge
:,: Blev opta'et :,: til Fryd for *P. G. C.!*

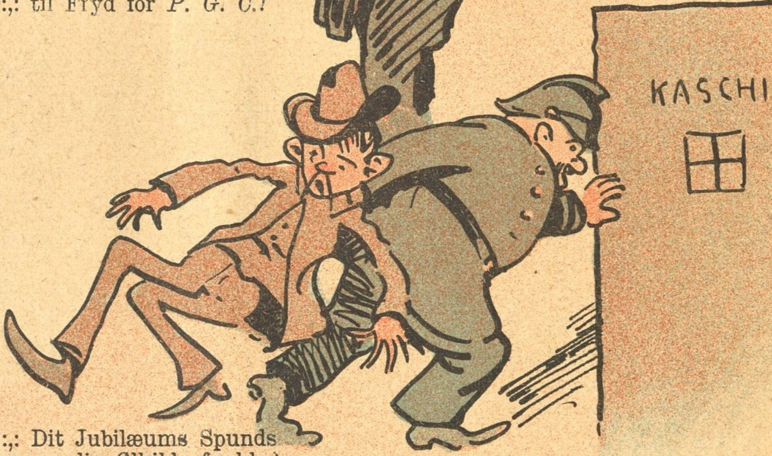

:,: Andrée gik :,: mod Polens Is og Sne.
Nys man paa Spitzbergen hørte det hvine:
Rædsomme Lyde, som Svensk kunde li'ne!
:,: Men de kom :,: dog ikke fra Andrée!

:,: O Carlsberg! :,: Dit Jubilæums Spunds
Fra Tønden du slog, og din Ølkilde funkled
Og fjorgamle Ølbaciller fordunkled.
:,: Og derfor :,: vi tømte dig til Bunds!

:,: Studenten :,: til Vanvids Rand var bragt
Haardt standed Striden, han blev hel mødig.
De Skjønnes Skare han grumme nødig
:,: Vil eje :,: som allieret Magt!

:,: De Heste :,: de fejled ikke Spor.
Hver Kjøbenhavner om Munden sig slikker
Efter de Pølser af selvdøde Krikker,
:,: Som nu gaar :,: glat i vor svenske Bror!

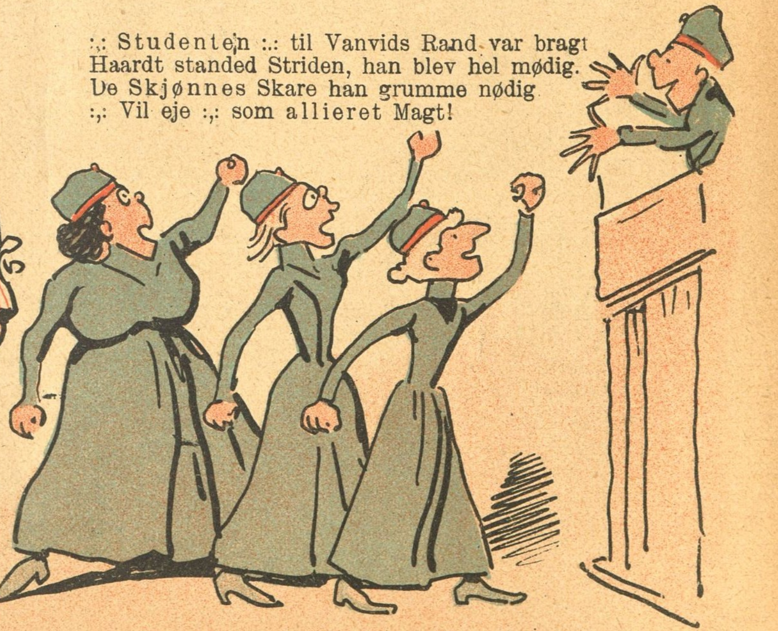

Et godt Numer.

Trateratra! — Kjøb vort Julenumer! — Kun 25 Øre! — Hvorfor skulde vi ikke ogsaa gjøre et Numer af Julen? Aandsfrit Numer! Lutter Indmad fra »Poliklinikens« egne smaa Patienter. Poesi, — hvad beha'er, — modig, frigjort, fin, fornem. Og Julestemning, — naada, — fornem, fin, frigjort, modig. — Vær saa artig! Kun 25 Øre.

En paa Nyseren! —

naturligvis af *Holger Brav-Karl.*

Lys paa Strøget. Idioter, Snobber og overfedede Bourgeoisie Madamer. Hvad rager de mig? Jeg bare lever af dem. Børnevrøvl og Julebavl, — puh! det kvalmer.

Slattede Bedsteborgere i Sjat-Søle. Det passer. Ingen taler om mig. Det passer mig ikke. Og dog har jeg faaet en Ide, — en storartet, genial, hidtil ganske ukjendt Ide.

Hjælp de Fattige, — det er min Ide! Ud i Smaagaderne med Jer, I overfedede Madamer. Men hold Jer for Nyseren; der lugter. Ud med Jer, eller . . .

Hvad om jeg en skjøn Dag rykker frem med „den dovne Dreng", „Brændestablen", „Finkel-Iørgen" og hele den moderne Aands-Brigade for at gi'e Jer paa Nyseren? — Saa ligger I der! — Skaal! — Glædelig Jul.

Naar Vildmændene sparker.

En skitseret Skitse af *Henrik Broby.*

Ægteper stod og stegte Frikadeller, da Brevet kom. Brevet fra den fine, modige og stolte Doktor henne paa Hjørnet mellem Integade og Badstuestræde. Paa Aarets hellige Aften havde den frimodige Doktor faaet en fornem Fornemmelse af Personlighedens frie Ret til Udfoldelse: Han løb væk fra Kone og Børn med en Tøs fra Løvstræde!

Ægteper tabte Frikadellerne. Han følte Finheden vaagne i sig, følte Personligheden udfolde sig og sparkede aandsfrit bag ud. Men i det samme slog Ægtepers Kone ham med sin Strikkepind over Hælen. — „Du gaar vist paa en Vildmand, lille Ægteper," sagde hun.

Saa samlede han Frikadellerne op og stegte baade Finheden og Personligheden og Frimodigheden ind i dem. Og han sparkede aldrig mere.

Saadan er alle Ægteper'er i dette fordummede Land.

En morsom Historie

af *Per Anden.*

Hvem skulde vel skrive den morsomme Historie i „Poliklinikens" Julenumer, uden jeg? For jeg er dog, Cavling ta' mig, den morsomste i hele Kliniken. Jeg vil fortælle en uhyrlig grinagtig Historie om „Borgmesterens Vinterfrakke"; — den har jeg, Hr. Hansen hjælpe mig, selv lavet.

Borgmesteren sad og spillede L'hombre. Saa opdagede han, at hans Makker, Baronen, havde Lommen fuld af Penge. Og saa brød han ind om Natten, slog Baronen ihjel og tog Pengene. Og saa kjøbte han sig en Vinterfrakke, og den havde han paa, naar han siden sad i Retten og dømte Tyveknægtene til Galgen.

Det var Historien. Var den ikke storartet grinagtig? — Og saa var det en rigtig, ægte Julehistorie oven i Kjøbet.

Hanner.

Idyl af lille *Viggo.*

To Hanner sidder ved et Baal, som er af Ild. Den Ældste er ældre end den yngste. Deres Spyd staar bagved dem, uden dog at ligge ned.

Den Gamle. Og saa brød jeg ind i Hytten, Du! — og tog alle hendes Klenodier, — hu!

Den Unge. Bu! — tu! — hu! — Jeg med.

Den Gamle. Og saa væltede jeg hende, — bø! og spolerede hende, — hø! og stak Ild paa hele Reden.

Den Unge. Bø! — hø! — bø! — Jeg ogsaa. — Uh, jeg er saa stærk.

Begge. Hø! — bu! — bø! — hu! — Vi er Hanner!

Kys.

Ovenudhed af lille lange *Sven.*

Maler Arendt kyssede sin Model. Aa, hvor han kyssede; for hun var saa uskyldig. Saa kom den danske Frue ind i Atelieret og kyssede ham. Aa, hvor hun kyssede; for hun var hans bedste Vens Kone. I det samme kom den grimme Englænderinde ind ad Vinduet og kyssede ham. Aah, hvor de kyssede; for de var ugifte. Og imens sad den sorte Italienerinde og kyssede ham; for de var Dus. Jeg kysser. Du kysser. Han kysser. Hun kysser. Vi kysser. I kysser. De kysser.

Eventyrets Blad.

Der er et yndigt Blad
For alle Europæ'rer.
Det samler Guld i Lad,
Skjønt ingen Folk ved a'et.
Og alle Eventyrets Feer
Kan trives i dets Klummer!
Læs selv dets Julenumer:
Det gjør Du aldrig mer.

To Blæksprutter.

En forfulgt Uskyldighed!

Mel: Napoleon var en tapper Kriger.

Hr. Cawlings Ord vi fuldtud skatter,
Han véd saa mageløs Besked.
Og derfor vanskelig vi fatter,
Hvi den Minister blev saa vred,
Da han med vante Vindighe'
Beretted den Elendighe',
Hvoraf — Vestindiske
Soldater led!

En Mand som Cawling, der har set a'
Den vide Verden næsten alt,
Fra Kubas Ø og ned til Kreta,
Og mer' end han har sét fortalt,
Der kan, saa let som han sig klø'r,
Afsætte en tre—fire Øer,
Fortjener dog Gehør
For sit Gevalt!

Med Landsmænds Pris i fjerne Vesten
Hans »*Fra Amerika*« er fyldt,
Saa de derovre rødmer næsten:
Saa megen Ros er uforskyldt!
For alt det kjønne, han har sagt,
At lønne ham er deres Agt.
De vil med Vold og Magt
Ha'e ham forgyldt!

Da Cawling i sin Tid blev borte
Og exercerte sit Talent
Blandt de St. Croix'iske smaa Sorte,
Han med »Skandalen« blev bekjendt.
Tænk, én som ha'de »*nothing*« gjort,
Ja, allenfals kun Smaating gjort,
Blev dog med Rotting smurt
Ihjel omtrent!

Og Cawlings varme Hjerte blødte
Saa stærkt som Synd'rens Ryg, vi tror,
Han sa'e dog ej: Hvad kan det nytte?
Men sporenstrengs han hjemad foer.
Han, som en ægte Ramaskri'er,
Omkap med selve Fama skri'er,
Og i et Drama gi'er
Sin Harme Ord!

Dog det er sørgeligt, men sandt, a'
Profeter agtes ude kun.
Den Skarns Minister rent ud fandt, a'
Det til at brænde du'de kun.
Og stakkels Cawling er saa ras-
ende fordi man si'er, hans Bras
Sig egner, som en Las,
Til Klude kun!

Et Mareridt!

Hr. Hørup sad i sin Kontorstol, der var skruet op til det mest mulige, for at Redaktøren kunde være saa meget nærmere ved den højeste Oplysning — *in casu* en elektrisk Petroleum-Gas-gløde-lampe med Auerske Net af nyeste Konstruktion.

Hr. Hørup var tankefuld. Med Vemod dvælede han ved de forgangne Tider, de røde Strimer, den pjuskede Ble og de døde Torsk, samt ved de store og gode Handlinger, han og hans trofaste havde udført i Tidernes Løb.

Umærkeligt gled hans Sjæl over i Søvnens Arme og han drømte. Drømte, at han sad i sin Stol. Døren aabnede sig lydløst og ind svævede, én for én, i mylrende Mængde alle de mange, han og hans Stab uden Lov og Dom havde undlivet.

Der var Professor Andersen-Bang, Matros Niels Olsen, Scheel-Wandel, Opvarter Larsen og talløse andre. Hoved ved Hoved trængte sig frem og dannede en uhyggelig Kreds om den ulykkelige Redaktør, der med Angstens Sved perlende paa sin Pande, forgjæves søgte at rejse sig og undfly det ræddelige Syn. Nærmere og nærmere kom de, allerede fornam han Dødens kolde Aandepust i sit Aasyn og følte klamme Hænder lægge sig om hans Hals. Dog, da han tilsidst skimtede »*Puk*«s ungdommelige Skikkelse, med et ildevarslende Smil om Læberne bøjende sig over ham; da rejste han sig med en fortvivlet Kraftanstrængelse, idet han lig en anden Cæsar stønnede: »Ogsaa Du, min Søn Brutus!« Men »*Puk*« hævede langsomt, skrækkelig langsomt, sin med en Gendarmrevolver væbnede Haand, sigtede paa Hørups brødefulde Pande og trykkede løs!

Ved Knaldet vaagnede Redaktøren og saa' sig forvildet om. Krudtrøgens blaa Taager trak sig hen under Loftet og Hørup mærkede i sine Nyseorganer den Lugt, han saa ofte havde revet Bahnson i Næsen.

Det var alle hans smaa Sorte, der med en sørgelig Mangel paa Respekt havde brændt en Kineser af og saaledes fremkaldt en brat Afslutning paa deres Herres og Mesters samvittighedsnagende Drømme.

PUKs **Redaktion og Expedition**
Silkegade Nr. 4. K.

Abonnement

tegnes samme Steds, og i alle Boglader: 2 Kr. Kvtl. Enkelte Nr. 20 Øre.

Bladets Abonnenter

faa, saa langt Oplaget rækker, Aargangene 1893—95 incl. for

halv Pris.

Indbinding pr. Aargang i det komponerede Bind 3 Kr. Løse Bind à 2 Kr., Mapper à 2 Kr. Kan bestilles gjennem enhver Boghandel og i Hovedexpeditionen.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Velkommen!

Velkommen! vi har kun en tarvelig By
Med lutter grimme og smaa Huse,
Maaske Deres Naade vil gi' os en ny
Med dejlige, straalende Aahuse!

Udgiver og Redaktør Angelo Haase.
Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

1898. Søndag den 9. Januar. Nr. 2.

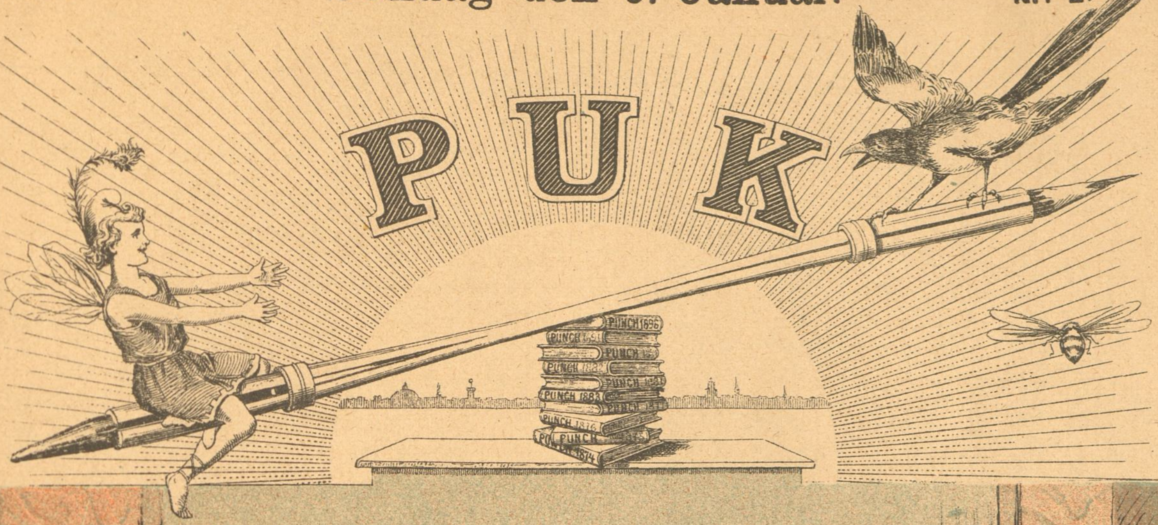

Keramik-Komik.

— Kunde Du nu ikke have Lyst til saadan et *Flora Danica*-Stel?
— Ih, Gud bevares! Der er jo ikke to Tallerkener, der er ens!

Femstrenget Politik.

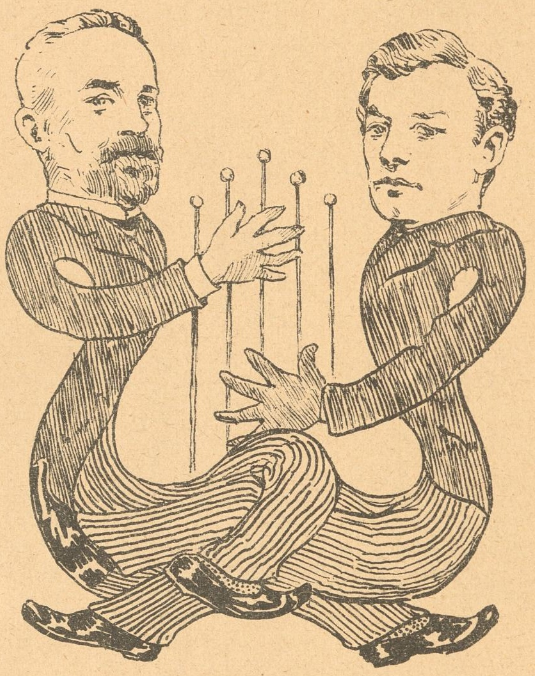

Lad kun den »sittliche« Karl Gjellerup som Germanernes Elev
Om Bismarck's Ærlighed fortælle
Og om den faste Klo, han skrev;
Ja. lad de andre Tyske længe
Nok gjøre Blæst, saa godt, som de formaar,
Om Politikken med de tvende Strenge
Og Ho'det med de trende Haar.
Der findes ikke i det ganske Preussen
Dog en saa mangestrenget Politik,
Som den Claus Berntsen her og Frede Bojsen
Og deres Fæller startet fik.

Først vil paany de Valgkarteller
Med Højre gjerne ha'e i Stand,
Hvis Pligter for dem selv dog ikke gjælder.
Men bare for den dumme Højremand.
Dernæst de samme Hensigt aabenbarer
Imod Partiet Dinesen,
Og med de glubende Agrarer
De for det tredie vil gaa i Spænd.
De hos Reformpartiets Klister
Som Malle søger Kondition,
Og endelig blandt Horsens Socialister
De beder om en Skytspatron.

Den Politik har sejlet agter
En ærlig Mæglers i Berlin,
Selv da han slutted' Forsvarspagter
Paa en Gang med St. Petersborg og Wien.
Moralen af Hr. Bismarck's Art er
Og hævder, at en Moderat
Har Lov at snyde alle Parter,
Naar blot han redder sit Mandat.
Ja. blot han ikke bliver vippet
Paa Valgtribunen, trods de fem
Karteller, kan Programmet og Princippet
Saa godt gaa nedenom og hjem.

Des værre kan paa denne Klode
Man af det Bedste blive led og kjed
Og faa for meget af det Gode,
Selv af den moderate Ærlighed,
Og, naar den ikke har i Ryggen
En stor Strateg som salig Molkte hist,
Saa kan det hænde sig, at Lykken
I Valgkampagnen snyder dem til sidst.
— Den Trøst kanske dog Gjellerup saa fanger
Af deres efterladte Kragetæer,
At de, hvad ærlig Fasthed anbelanger
Fordunklede selv Bismarck's Helgenskær.

Puk drømmer.

Puk havde i en hel Time ikke bestilt andet end læse »aabne Breve«, vexlede mellem forskjellige forhenværende Perlevenner, og han sad nu og grundede paa, hvorfor denne ejendommelige Brevart ikke var optagen i en eneste af de existerende Brev- og Formularbøger. Her var aabenbart et Savn at afhjælpe, for uden Tvivl vilde det snart blive højeste Mode, at Folk sendte hverandre saadanne smaa »aabne« Nytaarsbreve. I sammentrængt Form kunde Typen paa et aabent Brev gjengives ved: »Kjære Ven! Du er en uforbederlig Idiot eller en topmaalt Skurk eller en gemen Hykler osv., men jeg siger Dig det, fordi jeg elsker Dig.« Tilsidst blev al denne aabne Ærlighed *Puk* for meget, og hans Øjne lukkede sig.

Da fik han et forfærdeligt Mareridt: Alle de Rykkere, han hele Dagen havde hørt kime og bande ude paa Trappen, og som han havde observeret gjennem en dertil indrettet

Sprække i Døren, saa han nu fylde Stuen med truende Miner og Regninger saa lange som det forbigangne onde Aar. *Puk* udstødte et Angstens Brøl, greb sin Hat, styrtede ned ad Trapperne og ud paa Gaden, efterfulgt af den hylende Skare. Heldigvis rugede der et ægyptisk Mørke over Byen. *Puk* styrtede ustandselig frem, drejede om et Gadehjørne og her løb han lige i Armene paa en Mand, der kom ud fra en Butik med en nys afstrøgen Hat paa Hovedet. Det var Hr. Hansen.

»Hører Du til de forfulgtes Kreds?« spurgte han. »Ja,« svarede *Puk*, »skjul mig, skjul mig!« Hr. Hansen trak af Sted med *Puk* gjennem de mørke Gader. Endelig standsede han i en snæver Gade, pegede paa et Hus, paa hvis Façade et Par mat oplyste Ruder skinnede, og sagde begejstret: »Ser Du dette mægtige, straalende Tempel? Det er de Forfulgtes hellige, almindelige Kirke. Der holdes netop Gudstjeneste nu. Følg mig!« »Men det er jo »Politiken«« sagde *Puk*, »der har jeg saamænd aldrig været inde, men det kunde nok more mig.« »Du vil faa at se en vidunderlig dejlig Hal,« vedblev Hr. Hansen, »med Blomsterduft og Englesang. Væggene er hvide og man ser lige gjennem Loftet op i den aabne Himmel (*Puk:* Det var Pokkers, er Taget saa utæt). Du vil finde mange Mennesker der, som Du synes at kjende, men de er rankere, mægtigere og skjønnere end Du før har set dem (*Puk:* Det kan de s'gu ogsaa trænge til at blive). Det er de Forfulgtes Menighed. Paa Gaden er vi spottede og ringeagtede, men deroppe i vort eget Hus er vi raske, brave Karle.« Hr. Hansen tav, afstrøg sin høje Hat, og saa gik de ind i Templet. Hr. Hansen havde Ret, *Puk* kjendte godt hele Menigheden, men med sin bedste Villie kunde han dog hverken finde Wiinblad skjønnere, Edvard rankere eller Peter mægtigere end før. Heller ikke forekom Væggene ham synderlig hvide.

En efter en stod Menigheden nu frem og vidnede deres Evangelier. Henning Jensen prækede om Præsteforfølgelsen, Cavling om en mægtig Naturkraft, han havde underlagt sig, og som gjorde hans Stil saa vidunderlig let, Wiinblad om Kunsten at klæde sig paa og spise godt, Peter Nansen om Julies Arme og Ben, Koppel om Rama-Samas Haar og Læbers Sødme, Schandorff om den italienske Drues Glød, Edvard om den fri Kjærlighed osv. osv.

Puk saa paa Hr. Hansen, der var et Udtryk af Andagt i hans Ansigt, som han aldrig havde set i nogen jordisk Kirke.

Da blev Døren pludselig reven op, og Holger Drachmann kom farende ind med Angsten malet i alle sine forsorne Træk. »Frels mig, frels mig!« raabte han, »en Flok fede, overflødige Bourgeoisi-Damer forfølger mig. Ha, vogt Jer, vogt Jer! Afgrunden aabner sig!«

Puk følte Grunden vakle under sig, der lød et forfærdeligt Brag, og han følte det, som hele Samfundet ramlede sammen omkring ham. —

Puk vaagnede, Lænestolen var væltet bagover og han laa og sprællede paa Gulvet.

Hvem er den stærkeste?

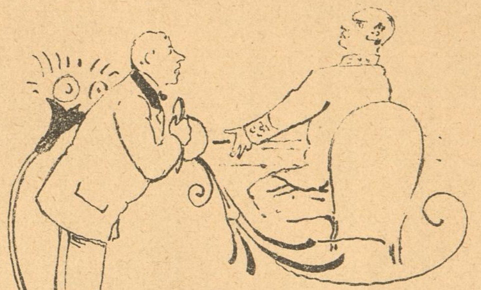

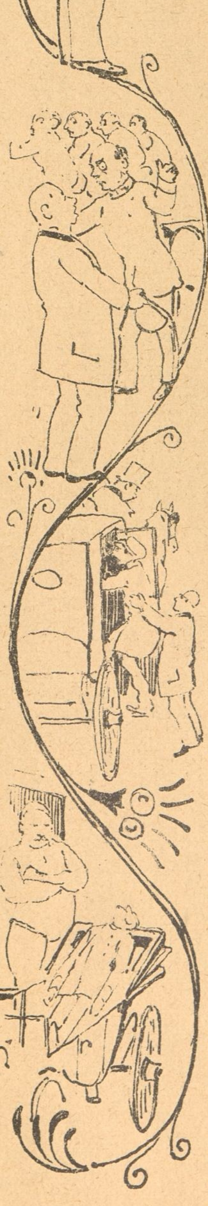

Hos Fogden kom en Herre ind,
Han ydmygt bukkede;
En Frygt betyngede hans Sind,
Derfor han sukkede:
»En mægtig Mand, som skylder mig
De tyve Tusind Krus,
Sin Gjæld, ak! vil betale ej —
O, følg mig til hans Hus!«

»En mægtig Mand,« gav *Birch* til Svar,
Slog ud med hviden Hand,
»Hvem tror De vel er mægtigst — Nar!
I dette lille Land?
Sig frem blot Navnet og, ved Gud!
Han rystes skal af Skræk,
Jeg panter ham til Skjorten ud,
Er han end *Olsen-Bech.*«

»Ham er det just, jeg vil ha' fat,
Hav Tak, o Foged god!«
Da vendte liden *Birch* sig brat
Helt hvid om Næserod:
»Jeg selv, kan Du forstaa, min Ven,
Har ikke Tid dertil,
Men gaa kun til Fuldmægtigen,
Han nok Dig følge vil.«

Fuldmægtigen blev ogsaa hvid
Og fik sig hurtig vendt:
»Næ, jeg har heller ikke Tid,
Gaa til en Assistent.«
Men det var smaat med Iveren,
Hver Assistent sa' nej,
Tilsidst han kom til Skriveren
Han ku' ej undslaa sig.

I Æsken Skriveren han faar,
Skjønt ikke uden Men:
Han var halvfjerdsindstyve Aar
Og lam i begge Ben.
Kan græd og bad at vende om,
Sang Salmer i et Væk,
Og, da de til *Bech-Olsen* kom,
Saa var han død af Skræk.

Nok en een!

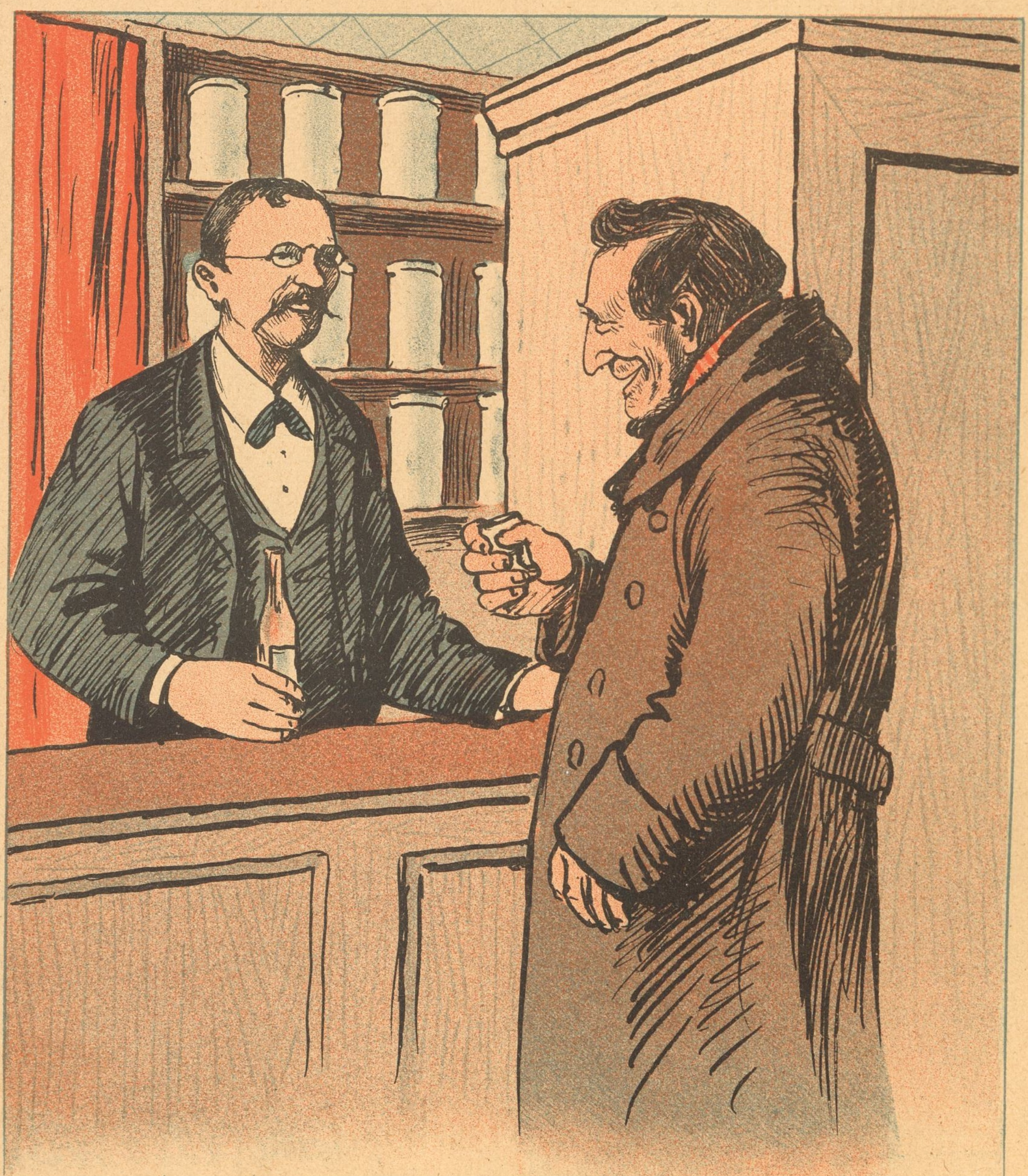

— Var det ikke en extra god Bitter, Lars Rasmussen?
— A glemt', Kattemæ, aa smaa'g o en!

— Som han roft, som han swedt, som han slog i Prædikestolen, han formelig task. Det var en nidkjær Mand. Det kan man i Sandhed sige, at Menneskebørnenes Sjæles Frelse laa ham paa Samvittigheden!

Nytaarskur!

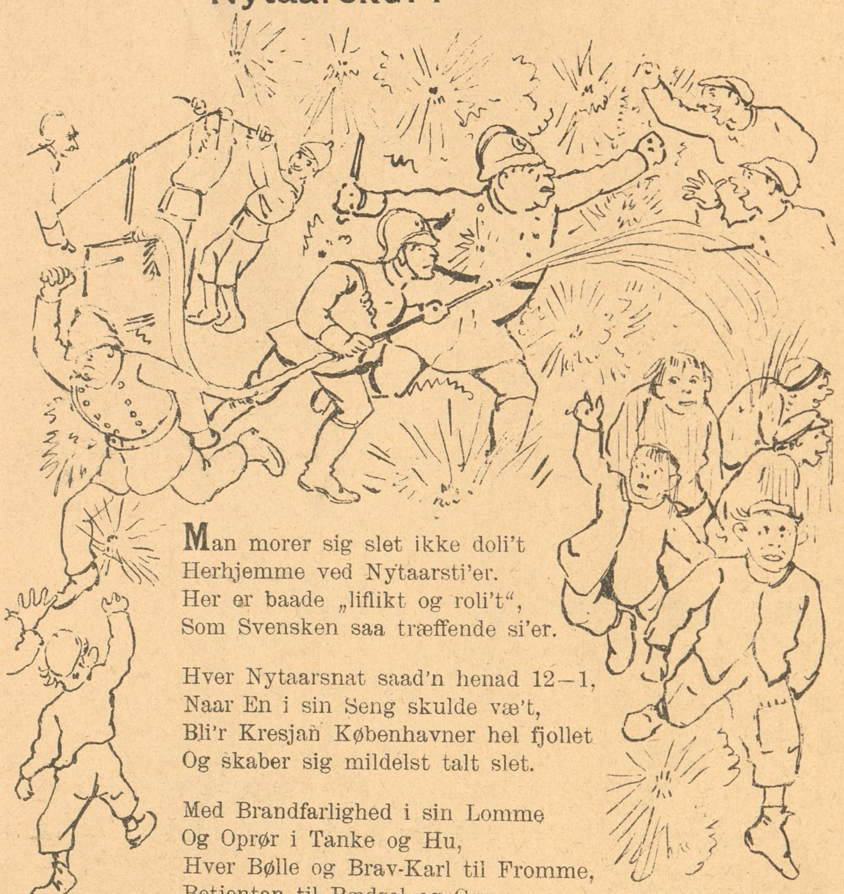

Man morer sig slet ikke doli't
Herhjemme ved Nytaarsti'er.
Her er baade „liflikt og roli't",
Som Svensken saa træffende si'er.

Hver Nytaarsnat saad'n henad 12—1,
Naar En i sin Seng skulde væ't,
Bli'r Kresjan Københavner hel fjollet
Og skaber sig mildelst talt slet.

Med Brandfarlighed i sin Lomme
Og Oprør i Tanke og Hu,
Hver Bølle og Brav-Karl til Fromme,
Betjenten til Rædsel og Gru,

Af Lyst til Bedrifter han brænder
Og brænder Kinesere a'.
Mens Fristelsens Fakkel han tænder,
Folks Tænder han ud monne sla'.

Betjenten, som helst ha'de skullet
Ved Hjælp af sin Autoritet.
Den hal'e By putte i Hullet,
Kryber sæl i et Musehul ve'et!

Man haler ham frem næste Maaren
Af Hullet, hvor han har sig gjemt,
Der inde ved Nikkelajtaaren:
Til Døde den Stakkel er skræmt!

Ja, vort Politi promenerer
Saa stille, beskedent og bly,
Li'e modsat af det, der regerer
I Esbjerg og Odense By.

De Folk, som derovre Raketter
I Ho'det Betjentene gi'er,
De gjør'et sku'nte heretter
Ved Vinter- og Nytaarsti'er.

Dampsprøjten mod Oprørets Lue!
Den kølede Bøllerne a'.
Og den regederligste Snue
Var de yndige Føl'er dera'!

Provinsens Moral: Vil Du lyse
Din Øvrighed hjem, som forled'n,
Saa kommer Du selv til at nyse,
Og Prosit si'er Øvrighed'n!

Murres Dagbog.

Theaterkat Murre og Maskinmand Klattrup fører begge Dagbog, men Katten har i sin Kunstbegejstring kradset Manuskripterne sammen mellem hverandre.

Kat. — *Jeg har, Hunden hente mig, gjort, hvad en Kat formaar. Jeg har spændt Ben for Operisterne og akkompagneret dem med Kattemusik, naar de trængte sig ind paa Oehlenschlägers hellige Scene. Men, hvad hjalp det? Operaen er gaaet! den grusomme Operation er foregaaet. Traditionen er om en Hals; den er saagar om mange Halse, og vi . . .*

Klat. — Kan sgu'tte mere! Sikket Slid! Men gu' fik vi Operaden op. Nu er vi Sangere allesammens. Bare jeg inte gik og ærkede mig over min Medkollegus. Nønner jeg „Aa, Mathies", si'er han li'e strax: „den lugter mig a' Jespersen!" Fløjter jeg en Vals, si'er han: „den er fra Ganne a'!" Og gi'er jeg bare et Par Toner fra mig, mens at jeg stry'er en Tændstik, saa si'er han: „tyvstjaalet etter Enna!" Det Kommer sig a' det, at han Læser bladene, saa han ved jo hvo'den en Kretek ska' skæres, saa saare en Landsmand gaar hen og laver no'et. Men jeg synes dog . . .

Kat. — *at Ulykken foregik. Vi Kunstens Vogtere, — jeg nævner ikke Navne, men det er let at finde Katten, — sad i* Emils *Garderobe og arbejdede paa at hævde Traditionen ved at antage et nyt Stykke af* Esmann. *Imens har de skamløse Operister benyttet sig af Lejligheden; de erobrede Scenen og opførte en Opera for udsolgt Hus! Der sidder nu den uvidende Hob og jubler, medens Skraaleriets* Herold *synger Komediens Svanesang. Alt vort anspændte Arbejde med den store Nyhed, der skal aabne næste Saison, er nu blevet afbrudt. Selv vore store Planer om en epokegjørende Pinseforestilling, — vi havde tænkt paa, at indstudere* »Soldaterløjer«, — *maa jo opgives, naar Operisterne overhyler vor ukrænkelige Scene med deres . . .*

Klat. — nok sagt. Slid er Slid, men der ska' være maade med Maaden. Vi kongelige har nu gort, hva' der med billighed ka' Forlanges a' vos, og derfor har vi osse tænkt os at indgi en ansøjning, om vi nu ikke nok ka kan faa Sommerferie. For se . . .

Kat. — *Lige meget. Jeg vasker mig. Men jeg spinder stærkt paa at indgive min Demission. Bør en ærekjær Theaterkat finde sig i disse Trimulant-Fabrikanters brutale: »Va' fa'n vi ka' da vel ogsaa komme til?«*

Foreningen „De Sindssyges Forbund“

holdt forleden Generalforsamling.

Formanden, Etatsraad Sort, bød Velkommen og udtalte sin Glæde over Forsamlingens Talrighed. Det vidnede om, at Foreningens Ideer havde Fremgang i Folket. (»Aa, lille Grevinde, læg den Revolver lidt fra Dem«.) Han vilde derefter blot gjøre Forsamlingen den Meddelelse, at han agtede at oprette en gratis Retshjælp for ubemidlede Kværulanter, til hvilket Formaal han havde henlagt $1^1/_2$ Million Kr. (En Stemme: Ikke mere, din Gnier! Vi vil have 10 Millioner!) Forresten gav han Ordet frit. (Almindeligt Hyl.)

Vexelmægler Joe Hansen lagde strax Beslag paa den ene Million, for han agtede i den nærmeste Fremtid at anlægge en Million Processer mod sin egen kjødelige Fætter og Overretsprokurator Grinemann. (Hysterisk Latter.)

Grevinde S. lagde ogsaa Beslag paa en Million, nej paa to Millioner af de skjænkede halvanden, for hun færdedes saa meget mellem Sømænd og havde endogsaa lært sig til at skraa. Hvis der var nogen, der tvivlede, saa vilde hun bare sige, at hun havde en Revolver, der var ladet i begge Ender med Krudt og Dynamit. Forresten vilde hun bemærke, at Skomagerpløkke slet ikke smagte saa tosset paa Smørrebrød, naar man kom Løg og Peber paa.

Sypige A. vilde ved Gud ha' de 10000 Kr., hun blev snydt for i Højesteret, for vel var hendes Kjole, som de rev itu, ikke ganske ny, men den var dog af fint Halv-Moiré med Fløjels Plissé'er til 1 Kr. Alen, og saa var der al den Tort og Kreditspilde, de udførte ved hende ved at rive hende i Haaret osv. Ja nu tabte hun Traaden.

Digterinde Malle betonede skarpt, at hvis hun ikke fik et klækkeligt Honorar, saa skrev hun en ny Bog om Professor Hieronymus, hvori hun skamroste ham paa det frygteligste.

Læge C. vilde aldeles ikke forlange noget Honorar. (Almindelig Indignation. Raab: »han er jo normal! Smid ham ud!«) Han kunde med Foragt tilbagevise denne Insinuation. Hans Gjerninger vidnede tilstrækkelig for ham. Havde nogle af D'Hrr. maaske set ham procedere for en Ret. Han vilde raade dem til at spørge Cavling, som han traf i Grækenland, den Mand lyver ikke!

Formanden mærkede nok, at han havde sat Bidraget for lavt, derfor vilde han nu forhøje det til 20 Milllioner — det kom ikke an paa et Par Øre mer eller mindre. Han oplyste Forsamlingen om, at han uheldigvis havde brugt Regnskabet som Fidibus, hvorpaa der enstemmig blev givet Decharge for samme.

Forhandlingerne gik nu deres urolige Gang i nogen Tid under Affattelse dels af en Tillids-Adresse til den franske Regering for dens lange Proesser og dels en Misttillids-Adresse til Sultanen for hans korte Processer, indtil man adspittedes under Hyl og Latter og Afsyngelse af Krigssangen:
»Ned med Stage, Pontoppidan en Shaw,
Vi vil selv bestemme, naar og hvor og hvordan vi vil gaa!«

Lumbyes Universal-Arving.

Joachim udi Tivoli
Blæste saa yndig en Fløjte;
Naada, Leute,
Sikken Højde:
Lutter Symfoni!
Høj over Høj er dog Livets Gang
Schnedler har ogsaa et pænt Talang —
Alt dog stikkes
Af Henriques'
Robertske Geni.

Onsdag ret var en bitter Dag.
Frygtelig Pennene spidses:
Hvems af disses
Valg bli'er hvisses
Glories Ruin?
Hvorfra skal vi et Overskæg faa?
Hvem har Geniets Skjortebryst paa?
Hvem bli'r Thranes
Fremskridtsbanes
Frelsens Balduin?

Fædrelandet var stedt i Nød! — —
Endt er nu Kampenes Brænding;
Sikken Vending!
Angst og Spænding
Er nu brat forbi.
Spillet gik baade højt og lavt,
Spillekanterne fægtede bravt; —
Unter uns, det
Blev dog kuns te'
Bart Spil-fægteri!

PUKs Redaktion og Expedition
Silkegade Nr. 4. K.

Abonnement

tegnes sammeSteds, og i alle Boglader: **2 Kr. Kvtl.** Enkelte Nr. 20 Øre.

Bladets Abonnenter

faa, saa langt Oplaget rækker, Aargangene 1893—95 incl. for

halv Pris.

Indbinding pr. Aargang i det komponerede Bind 3 Kr.
Løse Bind à 2 Kr., Mapper à 2 Kr.
Kan bestilles gjennem enhver Boghandel og i Hovedexpeditionen.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Ogsaa en Velgjører!

Motto:

»— ifald en Slubbert, der tjente sine rigelige Penge om Aaret og samtidig lod sine egne Børn gaa Tiggergang i Byen og forsørge af Fremmede, gav sig til i velbetalte Bladopraab at spotte andre Folks Magelighed og Mangel paa Medfølelse for Næstens Nød.«

Vort Land, 29. Decbr. 97.

»— Hvilken Mængde fede, overflødige Kvinder i moden og ung Alder. Kunde man endda sælge dem i hele Skibsladninger til Tyrken — og uddele Pengene til de Fattige!«

Holger Drachmann. *Politiken*, 25. Decbr. 97.

Udgiver og Redaktør Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

1898. Søndag den 16. Januar. Nr. 3.

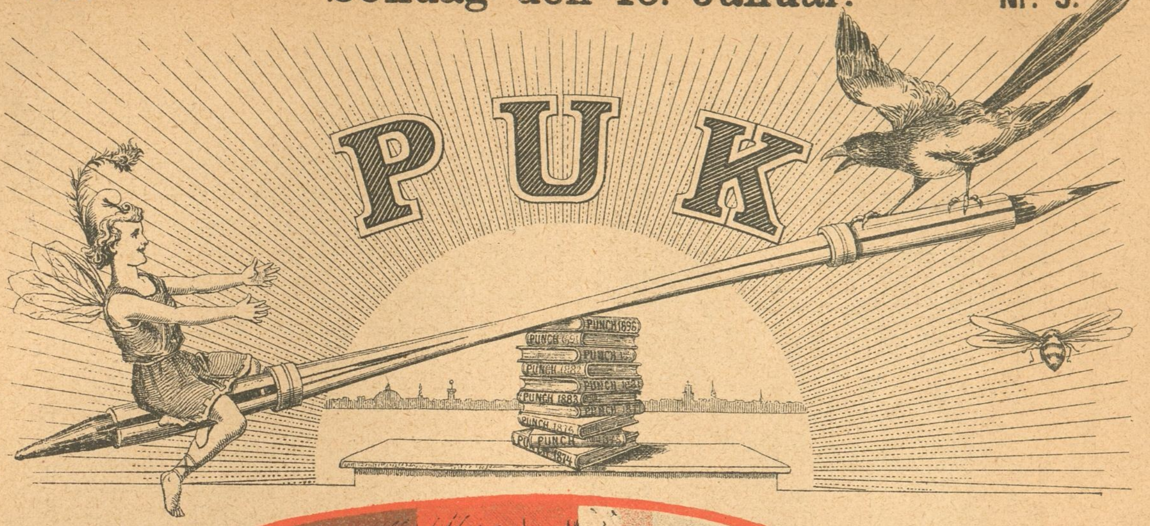

Venskab er violet.

— Ja, Du maa undskylde, kjære Kamilla, at jeg ikke sendte Lykønskningssvar paa dit Forlovelseskort. Men Dig kan jeg jo ikke gratulere, da jeg ikke kjender ham, og ham kan jeg heller ikke gratulere — for jeg kjender jo Dig.

Vel betænkt!

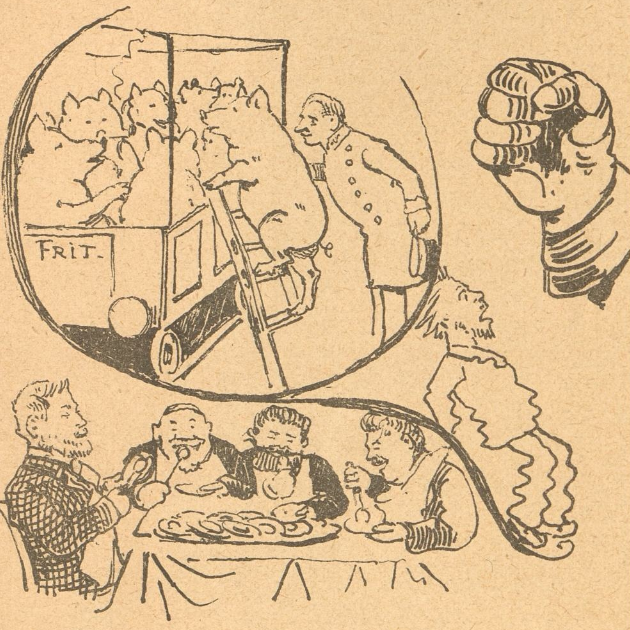

De højtoplyste, folkekaarne Tillidsmænd
Har frydet os med en Finans-Betænkning igjen,
Der, som sædvanligt, Spalte op og Spalte ned
Er propfuld af den grundigste Betænksomhed.
Tænkt de har paa alt mellem Himmel og Jord:
Paa gamle Pensionister og nye Banespor,
Paa, hvordan bedst man Lærerstanden sulter ihjel,
Paa Gaardmandsklassens Tarv og paa Østersens Vel.

Med Betænkning kan de fylde et Kornmagasin,
Om at skaffe gratis Rejse for Køer og for Svin,
Det kommer igjen, naar paa Bondens fede So
Man spenderer flot en Side Valgflæsk eller to.
Ikkun i Kjøbenhavn faar de troende Faar
Nok heller ingen Kirker i det kommende Aar;
Thi Folk staar hersteds under de Umælende
Og kan tøfle til en vis Mand hen med Sjælene.

Men først og sidst saa har det stakkels Forsvarsbudget
De hjemsøgt med en filharmonisk Strygekvartet,
Hvor uden at betænke sig de glatvæk strøg
Bevillinger til Krudt — saavel med som uden Røg.
Brisantgranaten strøg de, og med Vitserne
Fra salig BERG's Tid strøg de Kysthaubitserne,
De strøg af Hjertens Lyst paa Fæstningsvoldene,
Endogsaa Kikkerter og Pantserskjoldene.

Hvad skal man vel med Skjold, naar man er Demokrat,
Og Ens tykke Pande trodser hver en Sprænggranat.
Mens andre Argumenter li'esaa lidt formaar,
Men preller af lig Vand, man paa en »Fredsven« slaar.
Den Tanke kan nok næstendels gjøre ham syg,
At Danmark i en Fejde skulde slippe for Stryg,
Og for at gjøre sligt til en Umulighed,
Han gi'er dets Forsvar Stryg med sjælden Dulighed.

Men, gaar det længe strygende i denne Dur,
Vil i Faren vi nok gjøre en bedrøvelig Figur,
Naar vi møder med kinesiske Pistoler, beredt
Til at værne om vor efterspurgte Neutralitet.
Og hvis en »pantsret Næve« saa i egen Person
Etablerer her en Kul- og en Kulturstation,
Vil den Udgift svide selv til vore Venstremænd,
Og saa er det skam lovlig sent at stryge den!

Historien om en Fader.

(Frit efter H. C. Andersen.)

Der sad en Fader hos sit lille Barn, han var saa lykkelig og han saa paa det med Blikke fulde af uendelig Stolthed. Det var et af de mange Børn, han havde bragt med hjem fra Vestindien, det var saa opvakt, saa livligt og sandhedskjærligt — Gud, hvor det lignede ham! Og Faderen stod og saa sig helt rørt paa sin lille Skat.

Da bankede det paa Døren, og en Mand indhyllet i en hemmelighedsfuld Kappe kom ind i Stuen. Han satte sig ned ved Vuggen og betragtede nøje den lille vestindiske Soldat, medens Faderen stod og saa til i Spænding, for han troede, han var en Theaterdirektør.

»Tror De ikke nok, vi beholder ham?« sagde han. »Vor Herre Rump vil ikke tage ham fra os.«

Og den tavse Mand, det var Censor selv, han nikkede saa underligt, det kunde lige saa godt betyde ja, som nej. Da lukkede Faderen et Øjeblik Øjnene af Træthed, for i mange Døgn havde han ikke bestilt andet end betragte sit Barn. Men strax efter for han op, rystende af Skræk: »Hvad er det!« sagde han og saa sig om til alle Sider.

Thi den fremmede Mand var borte, og hans elskede Barn var borte, han havde taget det med sig.

Men den stakkels Fader løb skrigende ud af Huset og raabte paa sit Barn.

»Har De ikke set Censor gaa forbi med min lille Soldat!« spurgte han den gamle Digter Sophus, som han mødte.

»Jo, stakkels Fader,« sagde den gode Gamle, »kom i mine Arme.« Og saa knugede Faderen ham saadan ind til sig, at den gamle Digter udstødte lange, jamrende Hyl af Medlidenhed. Saa varmt er der ved en bedrøvet Forfatters Hjerte.

Og Faderen løb videre med den gamle Digters Velsignelse, og tilsidst kom han til Censors Hus.

»Hvor skal jeg finde Censor, som gik med min lille Soldat?« spurgte han.

»Han er ikke kommen endnu,« sagde en gammel Kancellist, som gik og passede Censors Manuskripter. »Hvem har hjulpet Dig herhen?«

»Vor Herre Rump har hjulpet mig,« sagde han, »han er barmhjærtig, og det vil De ogsaa være, hvor finder jeg mit lille Barn!«

»Ja, hvad giver De mig for at sige det?« spurgte Kancellisten.

»Jeg har ikke andet at give Dig,« sagde den bedrøvede Fader, »end en Fribillet til Premièren,«

»Gud fri mig,« sagde Kancellisten, »nej, giv mig din dejlige, letflydende Stil, saa skal Du faa min Kancellistil igjen, det er altid noget.«

»Det giver jeg Dig med Glæde,« sagde Faderen. Og saa byttede de Stil.

Med Et susede det gjennem Rummet, og Faderen mærkede gysende, at det var Censor, der kom.

»Hvor tør Du vove at komme her?« spurgte Censor.

»Jeg er en Fader,« svarede han.

Og Censor strakte sin lange Haand henimod et lille forkrøblet Manuskript, men Faderen greb fat om det og skreg op. Da slog Censor ham over Fingrene med Blaakridtet, og hans Hænder faldt matte ned.

»Du kan dog ikke gjøre noget imod mig,« sagde Censor.

»Men det kan vor Herre Rump,« sagde han.

»Jeg gjør kun, hvad han vil.«

»Giv mig mit Barn tilbage!« raabte Faderen og græd og bad.

Med Et greb han med Haanden om to smukke Manuskripter tæt ved og raabte til Censor; »Jeg river alle dine Manuskripter itu, for jeg er i Fortvivlelse!«

»Rør dem ikke!« sagde Censor. »Du sagde, at Du var ulykkelig, og nu vil Du gjøre en anden Fader ligesaa ulykkelig! Se her de to Manuskripters Fremtid, Du vilde ødelægge,« vedblev han og holdt et Spejl op for ham.

Faderen saa i Spejlet. Og han saa, hvorledes det ene blev til Glæde og Velsignelse for sin Fader, medens Fremtiden for det andet kun var Sorg og Nød, Udhysning og Piben.

»Det maa Du vide,« sagde Censor, »at et af Tilfældene var dit eget Barns Fremtid, jeg siger ikke hvilket, men Du kan vel nok gjætte Dig til det?«

Da skreg Faderen af Skræk: »Frels mit Barn fra al denne Elendighed! Riv det itu, eller gjør med det, hvad Du vil, og glem alt, hvad jeg har sagt og gjort!«

»Jeg forstaar Dig ikke,« sagde Censor. »Vil Du have dit Barn tilbage, eller skal jeg . . . . Du ved nok?«

Da vred Faderen sine Hænder, faldt paa Knæ og bad til Rump: »Hør mig ikke, hvor jeg beder imod din Vilje, som er den bedste!«

Og han bøjede resigneret sit Hoved.

Og Censor gik med hans Barn ind i det ubekjendte Land.

Populære Folk XLVI.

Den fhv. fremtidige Dirigent i Tivolis Koncertsal.

Mokka?

— Hør, Mutter, det var da en nydelig Kop Kaffe, hvad?
— Ja, saa'n seier di alsammen, ja.
— Hør, Mutter, jeg skal blot en lille Sviptur paa et Par Mil til Viborg, kan I saa ikke ta' og hænge Posen op og lade Vandet rende af den — imens — saa skal jeg maaske ha' en Kop til —?

Hver sin Skik.

Slagtning paa Landet.

Madam A.: Ja, se saa'n bærer vi os nu ad — ja, med vore Tarme.

Madam B.: Ja, men jeg kjendte en gammel Bondekone, som vendte alle sine Tarme paa en Pind — hver sin Skik.

Hvor Dælen bli'r Sprøjten a'!

Mel: Makkedulle.

Alt i længst forsvundne Dage,
Circa Tusind Aar tilbage.
Næsten længe før end Nogen skulde tro'et,
Stod skam Odense paa Højde
Med sin Tid, som første Sprøjte.
Det er næsten mer, end Nogen skulde tro'et!
Selv Policemænd
Med en Petersen,
Der vel er med paa den,
De med Stolthed kan opvise
Samt dertil en vældig Riise.
Det er næsten mer, end Nogen skulde tro'et!

Nytaarsnat de Godtfolk spøger
Med Raketter — blot for Løjer?
Det er næsten mer, end Nogen skulde tro'et!
Petersen, som lugted Røgen,
Ligestrax gik ind paa Spøgen.
Det er næsten mer, end Nogen skulde tro'et.
Mængden skraaler, men
Axel aaler den.
Han overstraaler den!
Men at Folket følte Glæde
Ved den rigelige Væde,
Det er næsten mer, end Nogen skulde tro'et.

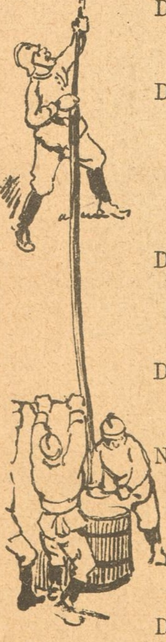

Alle Læredrenge røde
Trommes sammen til et Møde.
Der var næsten fler, end Nogen skulde tro'et.
Der var Spænd og Spark og Mudder
Og en farlig Masse Sludder.
Næsten meget mer, end Nogen skulde tro'et!
En vil resolut
Petersen ha' skudt.
Dog enes man tilslut
Om at faa ham væk besør'et.
Han skal gaa — men, om han gjør'et,
Det er næsten mer, end Nogen skulde tro'et!
Atter røg Fyrværkeriet,
Som om Fanden han stod i'et.
Det var næsten mer, end Nogen skulde tro'et.
Petersen la'r sine Brave
Hugge løs med deres Stave.
Det gjør mere ondt, end Nogen skulde tro'et!
Ej med Sprøjten han
Mere sprøjte kan,
Fordi den Sprøjtemand
Ikke Døren op vil lirke.
Dog, de tørre Kløer, de virke
Næsten meget mer, end Nogen skulde tro'et!

Den store Opdagelse.

Kristen Smed: Goddav, Mads Jordmormand.

Mads Jordemodermand: Goddav, Kresten Smed. Sie mæ, hvomange Onger æ'ed, a Du har?

Kristen: Mæ, la mæ sie, jæ har vel saan ongefær en ti, tol Støkker . . . . ja ded ka vel mæ den sidste Tøs blie akkurat tol; men spør Maren, hun æ mere inge i de Diele.

Mads: Ve Du verkeli itte bestemt, hvormejet levendes Avkom Du har, Kresten?

Kristen: Jo, jæ har tol, ded æ bestemt; nu ka jæ huse, a jæ forleden Maaren, da Maren vaskede, talte tol Par Underbøvser pue en Snor i Haven, saa ded ska ingen sie mæ pue. a jæ itte har Faderkærlihed.

Mads: Du har itte engang saa mejen Faderkærlihed som et Firben eller en Skruptosse, ve Du ded. Enhver Høne slekker sine Kyllinger, men Du ve itte engang, hvomange Underbøvser dine har — føj, føj? Ja, saa ka ded savtens itte nøtte, jæ spør Dæ om, hvomange Han- og hvomange Hun-Onger, Do har.

Kristen: Jo, ded ve jæ, ded æ bestemt. Føst kom der to Drenge, aa saa ti Tøse.

Mads? Hm! mærkværdelien saa ded slar te!

Kristen: Hva?

Mads: Med ded Flæske-Kadaver, Do har lavt Dæ te, ku ded umuligen være annerledens. Men hør nu, Kresten, jæ æ liegodt en faderli Ven faa Dæ, aa derfor ve jæ betro Dæ, a vi Videnskavsmænd har gort en stor Opdavelse, hvorve a jæ liefrem kan laave Dæ et Drengebarn næste Gang.

Kristen? Ded va Faen, ded ska Do ha Tak for, Mads,

jæ æ liegodt bleen lidt ked a al ded Tøsevrævl. Hva ska jæ da gjøre?

Mads: Det gælder din Foderstand. Kresten.

Kristen; Naa itte anned. Ska ed være, tror jæ nok, jæ ka ede noved mier. Jæ har sel tidt tænkt pue, a der godt ku være Plads te en lille Gemyse mellem Middaven Kl. 12 aa Mellemmaden Kl. 2.

Mads: Jamen Do sku netop ede mindre, ded æ Maren, der ska kraftfores. Do ska se aa blie maver.

Kristen: Maver! næ, Mads, saa tror jæ hellere, jæ ve ta aa behulde Tøsen.

Mads: Jæ tænkte nok, Do huldt itte a den Madpose. Men ded æ liemejet, saa prøver vi en anden. Vi har nok af dom.

Kristen: Ku vi itte ta aa faasøje mæ noen flier Kaffeponser.

Mads: Næ, Kresten, allenfals itte yden under min Opsigt. Næ, sie no, Do ka osse ede sel, som Do plejer van, aa saa ta aa sitte Maren paa Smalhans . . . .

Kristen? Ded va Faneme bedder!

Mads: Nær Do, vel aa mærke, lar de nødvendie Ædelse- og Drekkelsevarer teflyde et anned Kvindevæsen.

Kristen: Hvem sku ded være — Dejnekonen?

Mads: Næ, Madammen, din Bælle! Do pakker hver Maaren en Kor med Brød aa Flæsk aa Smør aa Kaffe aa hva anned, I nu tror æ gavnlit, aa sender hinne over . . . . Den Madtode brues mejet i Tyskland.

Kristen: Ded va Faen, æ ded vis?

Mads: Ded æ itte vis, ded æ bestemt. Aa saa gjør ded itte saa nøje, om vi to imellem tar vos en Omgang smue Sorte eller tre, fire.

Kristen? Ded ka der være noved i! Ska vi begønne mæ ded?

Mads: Ja, la vos ded!

Frisk fra Tønden.

Tak, tak . . . kun en lille Draave oveni Gelasset! — Jeg nyder elle's alrig no'et om Formda'en, uden naar jeg har no'et at speklere over. Men jeg har meget at speklere over. Som for Essempel, naar at man nu har en Dreng, der ikke er no'en Dreng, men bare er Dagdriver om Nætterne og Natteravn om Mor'nerne og Morgenmand om Aftnerne og saad'n videre i den Smag. Aa Herregud, — hvad skal man saa la' den arme Dævel gaa hen og blive til?

Kjømmand, hva'ba'er? — Alrig i Livet. Skulde man sidde her og finde sig i at se paa, hvo'dan Ens eget blodige Kjød . . . Blød og Klod . . . Kjød og Blod ligger og tosser omkring paa Kjømmergade, uden at ha' saa meget som et Posshus at rende rundt i? For jeg læser mine Ba-lade, skal jeg sige Dem, og jeg kjender det hele: Sriller de først Posshuset ud paa Vesserbro, saa go' Nat Alverdens Handel og Glæde! — de' den rene Ruin, Højssærede!

Man kunde jo okse sende Fyren ud til Hans Kaasberg, saa at han ku' lære at pilie paa Sgit . . . skille paa Bit . . . spille paa Gittar. For Kaasberg er jo rik'nok Male . . . rine-Maler og Kongeørn med Stærelyrik, det si'er »Polletiken« sel', og han vil bare skryde . . . skyde Drengen ihjel, det si'er »Polletiken« osse! men lige meget! Kan Driverten drive sig til at blive Musikdirritør og spille la Scalaer i Sivolis Kossertsal, — det var sgu'nte saa galt. De' v' sige, det var spillintrende galt! For saa maa han først kon . . . kun . . . kun . . . kon . . . kurere med sig sel' paa en Variété, — og der kommer jo Schandorph alrig. Jeg spør' Dem bare: hvad har saa den kjære, ulykkelige Dreng at spille for? Saa kunde man man lissaa godt strass gaa hen og gjøre ham til Jurist, og det si'er Sjandorph er det værste, no'et Menneske kan blive gjort til, næst efter at blive overflødig Burresuja-si-Frue hos Dragmanns Storsyrker.

Man kunde muligvis la' Drengen blive, som han er, og saa sige, at han er ble'en en anden En, li,som Singvallala-Selskabet, hvis man da ikke vil unde ham at tjene Magisratens fem og syve Kroner ved at sælge Brændevin. — Hva'ba'er? . . . Naa ja, men det skal kun være et lille-bitte-bitte Glas. Jeg nyder elle's alrig no'et om Formda'en. — Men nu vil jeg be'e Dem for første Gang i Deres Liv at være ærlig, Højsærede, og saa sige mig, hvad det skal føre til. — Hva' ska' det føre til?

Sror De, at han kan gaa her og vente til næste Aarhunnerede, naar vi allesammen bli'er Miljonærer? For det gjør vi. For saa faar Dorph Pet'sen Kasino, og Srøder faar det kongelige, og Abrahams faar Arenaseatret til at være literær i, og Marsinius faar Folkeseatret, og Riis faar ingenting, og saadan faar vi alle vores eget lille Seater i hvert eneste Hus i Byen. Men den Sorg, den Glæde! — Skaal! — Inden vi kommer saa vidt, har Drengen nasurligvis gaaet hen og gjort sig til vessindisk Soldat eller en anden Forskræggelighed af den Sla's. Og saa ligger han derovre og faar paa Cavlingen og bli'er forbudt af Jusisminister Møller; — — Aa, Gu'! Aa, Gu'! det er forfærdelig sørreligt!

Og derfor er jeg osse saa ge-lad! — La' nu mig gi' denne Omgang, saa kan De gi' den næste. — For jeg er en ma'eløs go' Mand, skal jeg sige Dem. De kan spørre, hvor De vil, i hele Kjøvenhavn, om Kas'liraad Madsen ikke er en ma'eløs go' Mand, saa skal De bare høre. Og derfor sidder jeg altid og speklerer ved mig sel' om Folks Bedrøveligheder og bli'er saa himmel-lyggelig, naar jeg kommer til at sænke over, at det hele kan være mig saa ke-nusende, revnende li'egyldigt.

For jeg har, Gusselov, ikke no'en Søn. Min Datter er en Pi'e.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg,

Kjøbenhavn i Feber.

For Rigsdagsvalg rører sig meget lidt,
For Borgervalg neppe hundrede Skridt
Den nordiske Athenienser.
Hans Ligegladhed slaar sjælden om —
Men rører man ved hans Helligdom
Saa har den dog sine Grænser.

Udgiver og Redaktør Angelo Haase.
Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

1898. Søndag den 23. Januar. Nr. 4.

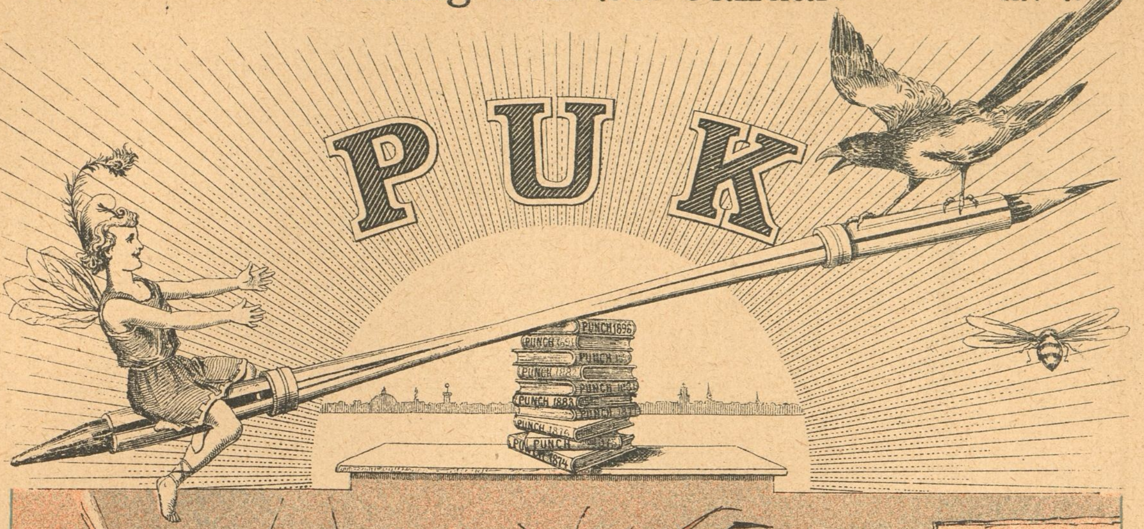

Mellem Veninder.

— Hvordan synes Du om min Kjærestes Portræt?

— Slet ikke saa galt! Jeg ser, han har ladet sig fotografere hos Juncker-Jensen. Mens jeg var forlovet med ham, gik han altid til Albert Schou

Undergravet Retsbevidsthed.

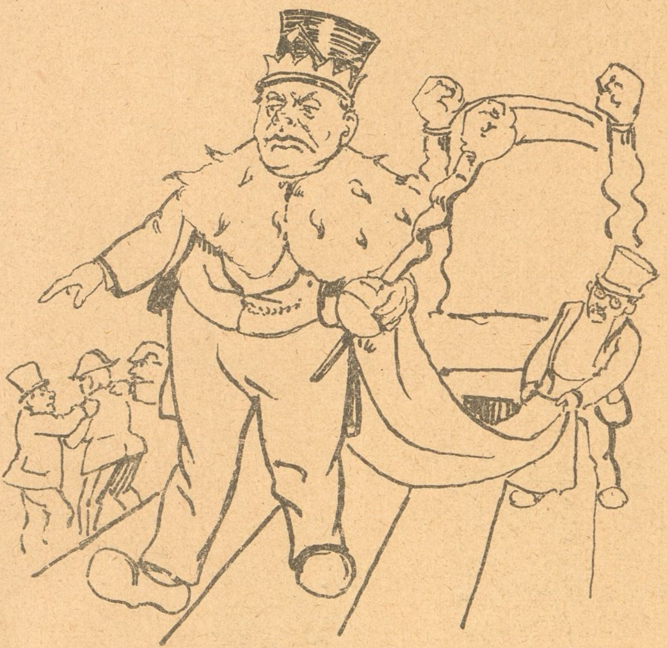

Da salig Berg en Gang gik over Stregen
Og efter sin Bedrift i Holstebro,
Hvor han fik Noes og Nielsen paa Galejen,
Blev transporteret bort i Mag og Ro
Til Danmarks »Djævleø« paa Blegdamsvejen,
Blev Venstrepressen salig i den Tro,
At Dommen savned' den moralske Gyldighed,
Fordi den havde ramt en pur Uskyldighed.

»Nej, kom til Frankrig!« — skrev den da blandt andet;
»Der har Retfærdigheden ingen Nød:
I Republikens moderlige Skjød
Den nyder bedre Kaar end her i Landet.
Der er endnu den Jury ikke dannet,
Som siger: »Skrøder skal paa Vand og Brød!«
Der skal aldeles knusende Beviser,
Før den i Brummen sætter en Pariser!«

— Des værre har nu Dreyfuss-Sagen ladet
Os ane, at Retfærdigheden der
Nok heller ikke voxer just paa Træer,
Trods Hørups Vits og salig »Morgenbladet«;
Thi man kan komme slemt i Fedtefadet
For et Par anonyme Kragetæer
Og blive deporteret for en Brøde,
Som kun bestaar deri, at man er — Jøde!

Iblandt normale Mennesker kan næppe
Der være nogen Meningsforskjel om,
At, dersom Berg med samt sit Rejsetæppe
Var havnet for en gallisk Krigsretsdom,
Og Cajus-Hørup med sin Hasselkjæppe-
Historie for samme Forum kom,
Saa havde nok de faaet at fornemme,
At Retten er humanere herhjemme.

Og tænk, hvorlunde som en født Semit
Det kunde gaaet stakkels Georg Brandes,
Naar det, han skrev, ved Krigsretsdom befandtes
At ligne Börnes ikke ganske lidt,
Og han for denne Lighed kunde frit
Iblandt Cayennes Peberrødder plantes!
— Mon nogen Evropæer da var slikken
Efter Retfærdighed fra — Republikken?

Familien Hansens Middagsbord.

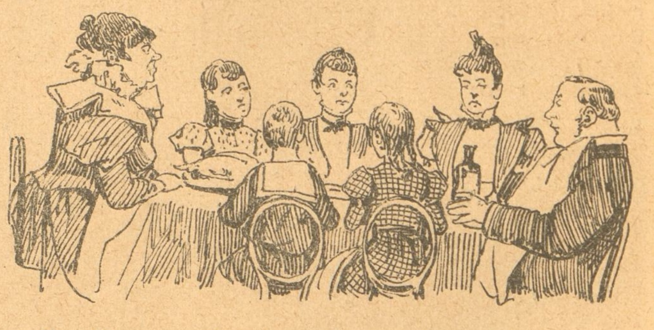

Fru Hansen: *Du synes ikke, at Hollandaise-Sauce passer til røget Skinke. Hvor al Laxen er bleven af?* Gud, Hansen, det kan jeg skam ikke gjøre Dig Regnskab for, jeg ved kun saa meget, at over Halvdelen befinder sig i Hr. *Jonassens* Mave, det saa jeg med mine egne Øjne. Gud maa vide, hvad det i Grunden var for Individer, Du havde trommet sammen i Gaar til din »Herremiddag«. — *Dine Forretningsvenner!* Pyt! bild mig bare ikke ind, at dine Forretningsvenner vil have noget med Dig at gjøre, saa svage Fødder, Du staar paa for Tiden. Nej, enten var det dine Soldebrødre eller ogsaa havde Du fisket dem gjennem Avisen. Jeg syntes nok, jeg kjendte dem igjen allesammen efter »Vort Land«s Beskrivelse. Der var »den blegfede Ædedolk«, som aad en Tredjedel af hele Kalkunen og sagde pst! til Lejetjeneren, som om han var paa en Restauration. Der var »den rødblissede Pimper«, der hemmelig stak en Flaske Leoville under Stolen og snød sig et extra Glas til fra sin Sidemand. Og »Professional-Æderen« — vel sagtens Restauratøren i din Ædeklub — som skar Grimasser ad Rødvinen ug rakte Tunge ad Tungen. Og den »repræsentative Spiser«, som

bare sad og aad og ikke sagde et levende Muk — Gud ved, om det ikke var Jeres Keglerejser eller saadant Noget, I havde stadset op med Skjortebryst og Dingeldangel ved Uhrkjæden. Paryk havde han, det saa jeg da, for han kløede sig under den. Jeg husker nok, Du præsenterede ham for mig som Gehejmeetatsraad Ratzeborg, men bild mig bare ikke ind, at en Gehejmeetatsraad har sorte Negle. Og »Damernes Ven« som aad tre Assietter Ribsgelé for at gjøre sig lækker. Og »Skaaltaleren«, der talte 27 Gange for Kongen og Grundloven og Prins Hans og Dreyfuss, for Huset og Forretningen, for Dig alene, for mig alene, for os begge to paa en Gang. — *Om jeg ikke blev glad, da han kaldte mig Husets milde Alf?* Nej, Hansen, for hvordan skulde han vide det, selv om det ogsaa er sandt. — *Du havde sagt ham det.* Ja, det kunde ligne Dig, Hansen, Du er saa kjærlig. Og Dig kaldte han »sine Børns alt opofrende Fader«. Han skulde saamænd hellere have sagt deres alt opædende Fader, det havde passet bedre. — Var der ikke noget paa det Kalkunben, søde Adolf? Stakkels Barn, græd kun, det er haardt at skulle nøjes med de fattige Smuler, der falder fra eders egen Faders Fraadserbord. — Men Gud! hvor jeg gottede mig over Dig, Hansen, da Du skulde svare paa Skaalen. Jeg kunde se en halv Time iforvejen, hvilke Kvaler Du led. Du sad og mimrede som en gammel Hankanin og smuldrede et helt Rundstykke — Amalie, afskyelige Tøs, slægter Du din Fader paa! — Og da Du saa endelig for op, saa saa jeg godt, at *Jonassen* stak Tungespidsen ud og grinede til *Philipsen*, og da Du kom til at sige den Kamel, at Du takkede Selskabet for den store Ære, de havde nydt ved dit ringe Bord, saa traadte *Jespersen* mig paa Tæerne, for han troede, det var *Philipsens*. Stakkels Hansen, Du mærker ikke, de gjør Nar ad Dig, til Tak for al den Mad, Du forer dem med. Du har været uheldig, Hansen, næste Gang skulde Du saamænd prøve en anden Avis end »Vort Land«. Maaske naar Du averterede i »Berlingske« og forlangte Fotografi og Attest for hæderlig Vandel o. s. v., at Du kunde blive heldigere. Velbekomme.

Den, der smør' godt, kør' godt.

For at spare vore Medarbejdere i Smørfaget den besværlige Vandring rundt paa Restaurationer og Kaféer, opfordrer vi herved de Værter, som maatte ønske at skaffe sig forøget Søgning ved at lade deres Smørrebrød kemisk undersøge, at sende deres Prøver hen paa vort Redaktionskontor. Prøverne ønskes saa righoldige som muligt, i frisk, fint Brød med varierende Paalæg og tyk Smørbelægning, helst ledsagede af nogle Bayere eller Porter. Blødkogte Æg frabedes, da vore Medarbejdere ikke længer kan taale Synet af saadanne. For et godt Udfald af Undersøgelsen og Offentliggjørelse af Navnene garanteres

under vor forretningsmæssige Haand og Segl

Emil
Rex.

Den menneskevenlige Sultan!

Mel.: Ta-ra-ra-bum-trara.

»Illustreret Tidende«
Føler saa medlidende
Med den haardt forfulgte Sultan, der er af Dyder fuld.
Han er næsten alt for god,
Taaler ej at skue Blod,
Og véd ej det gode, han
Ønsker gjort ved Grækenland!
»Ta-ra-ra-bum! Tra-ra!
Se kun, hvor han er bra!
Den største Menn'skeven
Som vi har truffet end!«

Naar den gode Sultan Abdul la'r hugge a' en Knap
Paa en kristen Undersaat,
Ih! hvad saa? Han gjør 'et flot!
Er den Synd saa knusende,
At tre Hundred Tusinde
Han trakterer med en smuk
Himlen pr. Baschiebozuk?
Den er fortjent, min Tro!
De Slyngler vilde jo,
Skjønt Ab var trængende,
Ej ud med Pengene!

Abdul elsker Fjenderne,
Abdul elsker Kvinderne.
Han er ikke saa gemén
Sig at holde kun til En!
Elskov er udstykkelig,
Dermed gjør han lykkelig
Skjønne Møer i Tusindvis.
Mon det ej fortjener Pris;
Hvis Møen er lidt rask,
I Bosporus et Plask!
Om Halsen ti Pund Jærn!
Er han ej Dydens Værn?

Hil Dig! Abdul Hamud, Hil!
Bliv kun ved at være mild,
Myrd kun Kristenhundene.
Vi som kjender Grundene
Til din Menn'skekjærlighed,
Samt din store Ærlighed,
Si'er, du er en Gentleman,
Som med Bismarck lignes kan!
Alverden ved jo, at
Den Hensigt, I har ha't,
Var baade from og god.
Saa Skidt med alt det Blod!

Puks Udsilling (første Ophængning) af

Udkast til danske Fem-Krone-Sedler.

Daarlig Makker.

— Jeg synes virkelig, Du skulde invitere de tre Fættere til L'hombre paa Lørdag, naar jeg skal ud.

— Herre Gud, Du véd jo, at Søren ikke spiller L'hombre.

— Ja, men det passer jo udmærket, for Du siger jo selv, at i L'hombre sidder altid En over.

Gratulaxionshømne
a
Søren Pipperup.

Talia, smør min glade Stemme
Mæ Nægtar, mens jeg slar min Streng,
Saa hvæm, der hør den, ka fornemme,
At den æ liegot pivæng.
Dyft enge i min Sjæls Parterre
Mæ Bifalsklap mit Hjærte slar
Over, a vores Sangenberre
Æ osse been Jubelar.

Han sin Deby paa Livets Brædder
I Blækkenslaerfavet fek;
Men han va skabt for noet bedder,
Nemli for Ælskovs ømme Blek,
Saa slo han sig paa Ælskerfavet.
Aa ude i Kasinos Sal
Om Aftningerne Fest han laved
A Elskovs Fryd aa Ælskovs Kval.

Paa bare Kærlihed te Næsten
Han holed her en Bifaldshøst,
Entel han havned skraas for Hesten,
Hvor Ælskov er ej blaat til Løst.
Men lissom min te „Mesters Berte"
Hans Kærlihed va immer ren,
Baade a Hjerte aa mæ Smerte
A Gangen elsked han kons En.

Di fem-aa-tyve Aar gelende
Mæ Solen ner bag Vesten gled,
Dov Sangenber er inu ente
Træt a den mejen Kærlihed.
Blot ente den maa sej forkøle,
Men gid hos ham inu en Hovn
Kærlihed vi maa faa aa føle
Saa varm som fra en Baverovn.

Sildesalat.

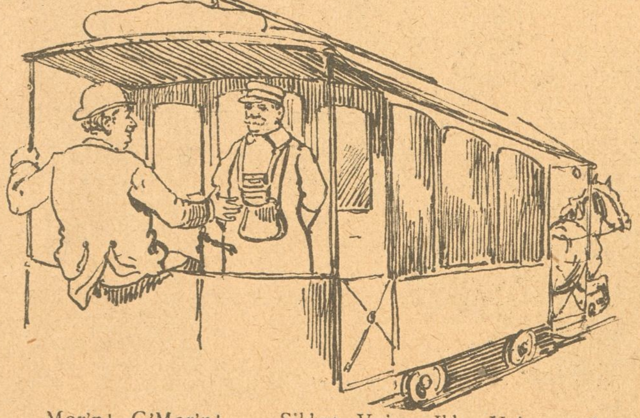

Mor'n! G'Mor'n! — Sikket Vejr. Ikke Vejr værd at være i. Fem Graders Varme i Januar! Thermometret vrøvler; det har heller ikke kunnet taale Vejret. Meget beklageligt. De skal se, at André ligger og ta'r varme Bade i Ishavet. Men hvor er han? Saadan har jeg ogsaa en Fætter. Hvor er han? Tog til Klondyke for at blive slaaet ihjel og komme hjem som Guldmand. Men jeg si'er som Gulmann'en i Fersleweren: Bliv, hvor du er, og lav dansk Kunstindustri. Vi kan trænge til det. Som nu, for Exempel, de Møbler, vi laver. Det er deres Skyld, at vi sidder i 'et, som vi gjør. Og saa de slemme Tider, vi har i disse Tider. Elendighed over det hele. Alle Varietéer propfulde. Selvfølgelig. Forlystelser er Fortvivlelsens sidste Halmstraa; hold fast ved det. Hvor var 'et vi slap?

— — . . . . Taage siden Nyaar.

— — Rigtig! Si'er De »Nyaar«? Andre si'er »Nytaar«. Det er li'som man drikker til. Men De er maaske Afholdsmand? Jeg med. Hvad er Følgen? Drak kun 5—6 Toddyer i Aftes, og har nu i den Anledning faaet mig to Portioner Sildesalat. Blev meget daarligere. Op til en Doktor. Fortalte ham min Tilstand og kom derved til at berøre den fransk-russiske Alliance med et lille Henblik til vore Forlæggere. Svagheden overfor norsk Literatur og Agrarforholdenes Udvikling i det Hele taget. Men hvad svarede han. Holdt sig for Ørene, Kjære, og erklærede, at jeg vist maatte lide af en Loppe i Hjærnen. Har De kjendt Mage? Hvad var det, vi talte om?

— — . . . . saa varmt, det er.

— — Naa, ja. Hundedage midt om Vinteren. Alle Kulgrosserere i Kattepine. Og hvad er det saa for Hunde? Røde Hunde, min Kjære! Influenza gaaet rent i Hundene. Alverden har røde Hunde. Vil De tænke Dem — en Børnesygdom! Men saad'n er vi herhjemme. Altid kommer vi bag efter. Baade med Vinteren og Børnesygdomme og nye Kirker og gamle Operaer og Christian den Fjerdes Statue og det Hele. Er det maaske os, der har faaet en norsk Spisevogn i Sassnitz-Toget, hvor Svenskerne kan sidde og gjøre Kaal paa den danske Turiststrøm. Man skulde virkelig

ikke tro, at vi satte Pris paa at tjene Penge. Jeg taler naturligvis ikke om Telefon-Priserne. De er gode nok, skjønt man just ikke kan sige, at Selskabets Velfærd hænger i en Traad. Naa, det er jo et Central-Spørgsmaal for Tiden. Saa jeg klager ikke. Gaar bare ned til en Urtekræmer og kjøber for to Øre Tændstikker; saa kan man brøle i hans Telefon, til man bliver hældt ud. Er det no'et at slaa sig til Ritter paa? Men nu skal vi jo ha'e Automater. Alt bli'r Automater. Der er f. Ex. Draakmann. Held en Zola i ham, straks lirer han en Halloj-Vise af i den nydeligste Hamburger-Dialekt om de fæle Franskmænd og de søde Prøjserne og hvad der ellers saadan gjør sig i dette fordummede Land. Hvad var det nu, vi kom fra?

— — . . . . véd skam ikke rigtig!

— — Ikke det? De ser mig li'saa forvirret ud som Doktoren, Kjære. Den Slags Folk kan dog ellers nok slaa fra sig. Nu skal de jo ha' Protestmøde om de hemmelige Bisættelser, — Besættelser, mener jeg. Latterligt. Hvad hjælper Protester? Se til Dreyfus. Der er for Resten noget trebenet ved den Historie, det er min Mening! Men Kiv og Tvist gi'er den nok af! Hader Tvist. Især naar den er af Dickens og oversat af en ministeriel priviligeret Censor. Kan De engelsk? Naa ikke! Jeg heller ikke. Englands Politik har aldrig rigtig smagt mig; og den har dog vundet Alderstids Hævd. Ligesom Zangenberg. Herregud! Kan De dog begribe, at det unge Menneske nu allerede er 25 Aar? Det er paa saadan noget, man mærker, at man bli'er gammel. De Unge udvikler sig. Som nu f. Ex. den unge Bang: har snart i 25 Dage dirigeret Abrahams. Vil gi'e Tonen an paa Nørregade. Naa, blæse med det. Hvem skal paa Onsdag gi'e Tonen an i Tivoli? Det er meget mere spændende. Vil De sige noget?

— — . . . . hvor De skal hen?

— — Har jeg ikke sagt Dem det? Der kan De se, det er Sildesalatens Skyld. Lige meget. Springer af ved Parcelbroen.

— — . . . . Trianglen.

— — Ih, du Milde? Kjør' De til Trianglen? Og jeg skal til Sygehjemmet. — G'Morn'!

Sorte Resultater.

Til Scheel-Wandel kom forleden
Tvende Missionærer kry:
Var det sandt, at han med Hedenskabet mængede vor By,
At han lumpen holdt til Huse
Sorte Kannibalers Trop —
Gid da deres Tænder knuse
Led for Led hans fede Krop!

Derpaa trængte de i Salen
Til de sorte Sjæle ind;
Fristet blev ej Kannibalen
Af det missionære Skind.
De blev ved at fange Lopper,
Mens Missionen paa dem fo'r,
Og, da endelig den stopper,
Raaber de: »Vi tror, vi tror!«

Thi fra gammel Tid de kjendte
Godt den hersens Kristendom.
Hjemme mange Gange vendte
De sig til en saadan om.
For der fulgte med i Kjøbet
Altid »Vievand«, en Pot,
Derfor det, at blive »dyppet«,
Følte de saa godt, saa godt.

Denne Gang fik Amazonen
Sig en Krone eller to,
Og saa loved' de Missionen
Aldrig mer at skifte Tro.
Men, som levende Reklamer,
Præke for Kong Bebanzin —
Samme Nat de sorte Damer
Drak sig fuld i Brændevin.

En Stats-Hæmorrhoidarius.

— Har Jens Busk virkelig faaet det Ben til sin Søn, som trængende Elev ved det tekniske Institut?

— Ja, hvem ved? Han kunde jo ikke selv svare til det, ved det at han havde ladet sig indlægge paa Hospitalet i Forvejen.

— Men jeg troede, at han havde selv noget i Ryggen.

— Det har han ogsaa, men det er lidt langt nede, for han har siddet formeget i Finantsudvalget.

PUKs **Redaktion og Expedition**
Silkegade Nr. 4. K.

Abonnement
tegnes samme Steds, og i alle Boglader: **2 Kr. Kvtl.** Enkelte Nr. 20 Øre.

Bladets Abonnenter
faa, saa langt Oplaget rækker, Aargangene 1893—95 incl. for
halv Pris.

Indbinding pr. Aargang i det komponerede Bind 3 Kr.
Løse Bind à 2 Kr., Mapper à 2 Kr.
Kan bestilles gjennem enhver Boghandel og i Hovedexpeditionen.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Bravade.

En Bravo? — Et Bravo!

— hvis Saga en Gang, om ikke af andet, skal skrives af Gadedrengs-Kridtet paa Muren.

Holger Drachmann. *Politiken* 15. Jan. 98.

Udgiver og Redaktør Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

1898. Søndag den 30. Januar. Nr. 5.

PUK

Theori og Praksis

— Du stiller Dig saa ligegyldig for den moderne Kvindebevægelse. Hvor kan det dog være?

— Tværtimod Du, Kjære! Jeg gaar jo hver Morgen paa Langelinie med Fader, og hver Middag fra 2—4 alene paa Strøget.

Selvstyrets Lyksaligheder.

(Meget frit efter Kaalund.)

Det er den herligste Tidsfordriv
At agte paa Parlamenternes Liv,
At se, hvor man flokkes om Talerstolen
Som paa en Rigsdag i salig Polen
Med Eder og Skjældsord i Mol og i Dur
Hver efter egen Drift og Natur.

Og, kan ikke Vælgerne græde og le,
Naar deres udkaarne Talsmænd de se
I Diskussionsiver Næverne knytte,
Faa kun til Glæde og Færre til Nytte,
Og, naar de hjem fra Forhandlingen gaa,
De se paa hinanden med Øjne blaa!

Saalunde gik det i Wien og i Prag,
Hvor Talsmænd for Selvstyrets hellige Sag
Levered hinanden i ærlig Fejde
Et propert og veludført Haandarbejde,
Saa Formanden havde den gyldigste Grund
At tabe selv baade Næse og Mund.

Nu gaar det ganske paa samme Vis
I Galanteriets Hjem, Paris,
Hvor baade Selvstyrets ældre og nyere
Venner har ondt ved sig selv at styre,
Og retter saa egenhændigt med Smæld
Til Modpartens Følelse deres Appel.

De fejred' nys deres DREYFUSS-Sag
I Kammeret med et større Slag
Og afgav Beviser, der saa at sige
Var næstendels for haandgribelige;
Thi Haandskriften i dem selv Vejret tog
Fra den skarpsindigste Grafolog.

— Kun et Sted er der nok ingen, der slaas,
Og det er i Folkekamret hos os;
Her bliver de Deputerede hjemme
I Fred og i Ro, selv naar de skal stemme;
Endogsaa JENS BUSK vi savne nu maa,
Og hans »Taalepahn« nok ligesaa.

Her er det en anden Slags Tidsfordriv
At agte paa Thingets Færden og »Liv«,
At se, hvor det gjør Diæter til Bytte,
Dets Medlemmer baade til Glæde og Nytte,
Mens »Arbejdsplanen« sig tager en Lur,
Thi det er nu en Gang Venstres Natur.

Puk drømmer.

Puk havde været i Rigsdagen. Han følte sig udmattet og sønderrevet i sit Inderste af de rystende og nervepirrende Optrin, han havde været Vidne til. Dagsordenen havde været: 2den Behandling af »Forslag til Lov om nye Uniformer til Landpostbudene paa Færøerne«, denne vigtige Reform, som Venstre, overensstemmeede med sit Program, havde kæmpet for i tre Samlinger. Sløv og lidende havde han kastet sig i sin Lænestol, da han kom hjem, og sad nu og gjennemgik i Tankerne alle Debattens stormfulde Episoder. Man var midt i Forhandlingerne, da *Puk* kom. Der kunde vel være henved 30 Medlemmer til Stede, fordelte rundt i Salen. Medlemmet for Hjørring Amts 10de Kreds talte indgaaende og sagligt for Loven. Rundt om hans Plads havde forsamlet sig to Medlemmer, hvoraf det ene, for bedre at kunne høre, havde lagt Hovedet ned paa Armene, medens det andet med spændt Interesse fulgte med i de trykte Motiver, der mærkværdig nok var illustrerede og, som *Puk* saa i sin Kikkert, inddelte i Kapitler. I adskillige Vinduesfordybninger diskuteredes Loven hæftigt og larmende; der kom ofte stormende Latterudbrud derfra, som vel sagtens var ironiske. Ved et Bord sad to og ruslede med Tærninger om Lovens Skæbne: de var

meget ivrige, og pludselig forlod de Salen. Da de kom tgjen, var de meget hede i Kinderne og højrøstede. Gamle *Høgsbro* gabede af Træthed; Kalotten var gleden ham ned i Nakken, og Klokken laa paa Gulvet. Pludselig rejser han Hovedet og lytter anspændt. Ogsaa fra en Del Vinduesfordybninger dukker der Hoveder frem, som ser sig forventningsfulde om. Et mægtigt »Hør!« har runget gjennem Salen. Det var *Færø-Thomsen*, hvis Lidenskab pludselig kom i Kog for ligesaa pludselig at slukkes. —

Men *Puk* sov de Retfærdiges Søvn, og saa drømte han, at han var i Paris. Ned ad Gaden myldrede Avissælgerne. »Nyt fra Danmark!« skreg de. »Skandale i det danske Deputeretkammer! Blodige Slagsmaal!« *Puk* kjøbte i Hast en »*Petit-Journal*«. Hans Hjerte svulmede af Stolthed ved Tanken om, at den moderne Parlamentarisme nu ogsaa var indført i hans Fædreland. Det var et Ritzau-Telegram og lød i fransk Oversættelse saaledes:

Endelig igaar brændte Agrarernes længe bebudede Interpellation af. Der herskede allerede ved Mødets Begyndelse stor Ophidselse i Salen og Korridorerne. Hvor man vendte Øjet hen, saa man Udslag af den ildfulde, opbrusende danske Folkekarakter. Overalt saa man disse ejendommelige Bøndertyper med de markerede Træk, det stolt baarne Hoved og de livlige Fagter. Ikke et Øjeblik var de i Ro, snart her snart der, vimsede de om i deres maleriske Nationaldragter, gestikulerende og snakkende. Navnlig de lollandske Agrarer, den mest energiske og dristigste Race i Danmark, fra den lille vilde Bjergø med dens aandfulde Høvding *Rasmus de Clause* i Spidsen, frydede Øjet. Nu besteg Præsidenten, den gamle Mr. *Calot* sin Stol og aftog sin elegante høje Silkehat som et Tegn paa, at Mødet begyndte.

Første Taler var Mr. *Lespensen*, en djærv, hensynsløs Taler, frygtet af alle de Deputerede. Hans borgerlige Stilling er Kusk (Indpisker), og han bruger sin Tunge som en smældende Pisk. Efter ham talte endnu de berømte Talekunstnere *Hansen-Juxen*, *Jensen-Fløde* og *Nielsen-Tagdryp* i nogenlunde Ro, men da Agraren *Claus le Chevalier* fik Ordet kom Uvejret. »Du har jo Ridderkorset!« blev der haanligt raabt til ham fra Venstre, og det er i Danmark en af de værste Injurier. »Aber so ein Ting haben Ihr jo auch!«, raabte den lollandske Høvding tilbage, »das ist ein slemmer Hage!« Nu brød det løs: Den tapre General: *Peschscke du Gardin*, sprang op fra sin Plads, trak sin Sabel og huggede ind paa Agrarerne. Den elegant klædte Markis *Feuille-du-vin* kastede sig mod Socialisten *Jean Menton* (Hage) med Tilnavnet *le Grec*. Den kjæmpemæssige Storborger *le Tailleur* overfaldt den lille spinkle Smaaborger *Alberti du Beurre*. Overalt var der vildt Haandgemæng, men langt borte i en Krog af Salen laa Abbed *Paix* (Frede) paa Knæ og bad. —

Puk jublede under Læsningen, og hans Fingre formelig kløede efter at være med. »Bravo, bravo!« raabte han, »saadan skal Parlamentarismen være. Leve Folkethinget! Ingen over og ingen ved Siden af!«

Puk vaagnede ved Anstrengelsen og fandt sig siddende i sin Lænestol. Foran ham laa Rigsdagstidende opslaaet. Han læste en Sætning: »Til det ærede Medlem for Ribe 2den skal jeg kun bemærke, at det ærede Medlem . . . .« Og med et smerteligt Udtryk af Skuffelse i sit Ansigt lukkede han Bogen.

Populære Folk XLVI.

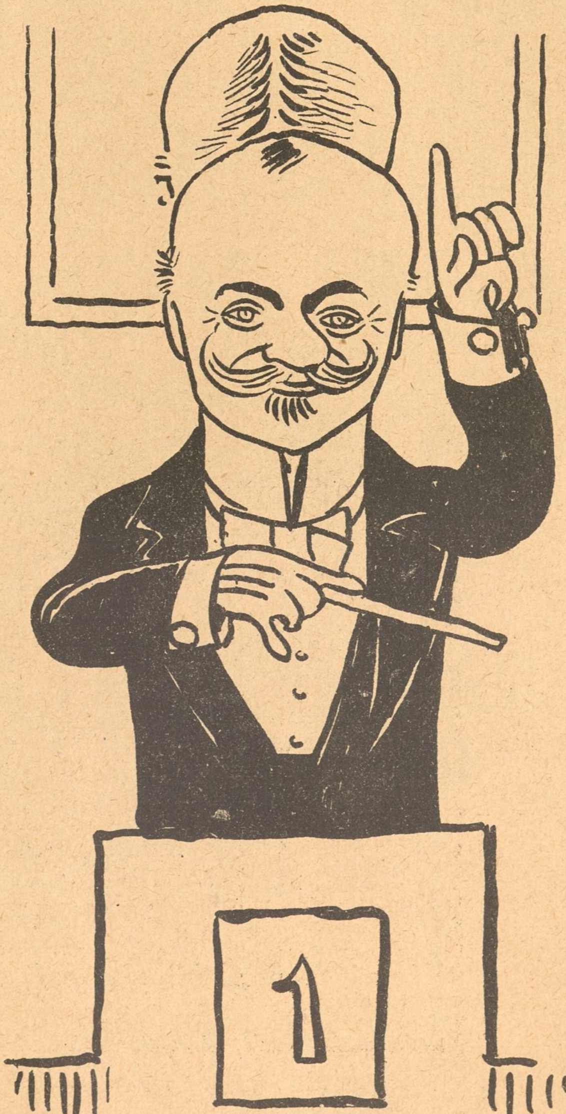

Det blev etwas Andersen med Tivolis nye Orkesterdirigent!

Lykken hun er en underlig Trold.

— Lykken er ikke let at begribe. Jeg véd en Mand, der ingen Skjorte havde, og han var saa umaadelig lykkelig. Saa var der en, der gav ham en Skjorte. Og saa blev han arrig, fordi Knapperne sprang af den, da han tog den paa.

Emancipation.

Opvarteren (til Lieutenanten, der har beklaget sig over den stærke Røg): Ja, Damerne bad mig hilse og sige, at Lieutenanten skulde ikke være bange for Røgen, for det var ikke — Krudtrøg!

Frederiksens Haarelixir.

Mel.: Hvad jeg mu'nte tror, han gjør, for han har aldrig gjort det før.

Hvem kjender ikke Sagnet om den underfulde Saft.
Der den dito store Kraft
Alt fra Arilds Tid har haft:
Vil Haaret spalte, har De Skjæl og Kløe somme Ti'er,
Falder Haaret a'. én Ting Hum'øret atter Dem gjengi'er.
Og det er Jomfru Frederiksens Haarelixir!

Recepten, som var syltet i en lukket Konvolut.
Hvis Forsegling En har brudt,
Skjønt det streng'lig var forbudt,
Den skænd's to ældre Frøk'ner om, som var det unge Pi'er,
Og de vented' begge to, at Højesteret i Dommen si'er:
Ikkun din er Jomfru Frederiksens Haarelixir!

I Højre var der netop kommen Gang i Enighed'n.
Det krepérte Lars forled'n,
Og derfor han pilled ved 'en.
Men Asger stiller Tidens Krav til Lars idet han si.er:
Kære, hold i Tide op med dine Luskepeterier,
Du sku' heller bruge Frederiksens Haarelixir!

„Vort Land"s Plakater vækker baade Gru og Rædselsgys
Iblandt denne lille Bys
Smaa og store Presselys.
Og Rex og Korsgaard, Henning Jensen indigneret skri'er:
Vore Haar sig rejser og Façon som Børster Ho'det gi'er,
Ret som om vi brugte Frederiksens Haarelixir!

Og Pastor Vilhelm Bech paa Berlingske og National-
tidende er grulig gal:
Deres Udyd gjør ham Kval.
Han revser deres „Kjødbegjær" og si'er, at Enden bli'er,
Nok, at Fanden selv i Svovlpølen Haaret a' dem svi'er,
Saa at de faar Trang for Frederiksens Haarelixir!

De gode Tyskere har li'egodt Sønderjyden kjær.
Og for Far- og Mor-besvær
Vil de skaane ham især.
Hans Børn skal lære Dansk paa Tysk, jeg ved ej, hvad
De gi'er!
Den Idé den ligner Bismarck, ham, om hvem man ogsaa si'er,
At i Smug han bruger Frederiksens Haarelixir!

Frisk fra Tønden.

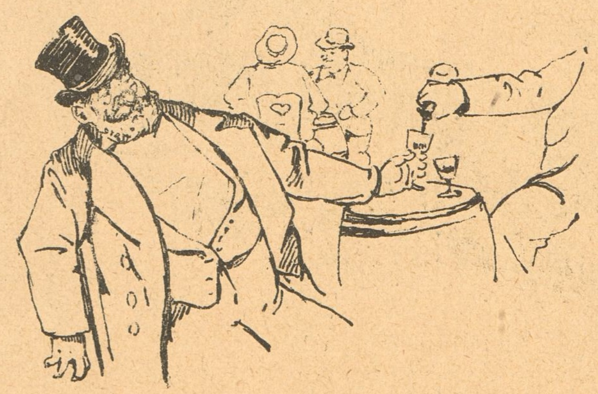

Ska'd'være et lille Glas endnu? Bare et stille Bæger f'staar De; for det er no'en forskræggelige a'vorlige Sider ... Tider, disse herre Sider. Der ligger nu denne Fransmand nde i Fre'sberggade og knækker ... knækker ... klækker smaa Børn, der elles ikke er fødte, ud til dø'elige Men'sker, og Engle ... lænderinder ude i Kossertpalæet og laver dø'elige Men'sker til udø'elige Men'sker, — og saad'n no'et gi'er En meget at sænke over. — Skaal! — ikke?

Som her sidder nu for Eksempel jeg og gi'er hvid Portvin, og hele den hvide Verden kan assestere, at jeg er Kas'liraad *Madsen*, Hyssensræde syv og syve, føsse Sal. Men naar jeg nu kommer her igjen, — hvem er jeg saa? Det kan al'rig nytte en Smule, at Lægerne laver Protestmøde og selv vil besætte Ansættel ... ansætte Besættelserne; for jeg dør bare, og saa er jeg levende og kravler u'envidere over i en anden En, som al'rig i sine Dage har været Ka'sliraad Madsen! — Det er ikke bevist, f'staar De, men det er be ... *Besant*. Enken ... Enken ... lænderinden har sel sagt det ude i Kossertpalæet.

Der har vi Skamdalen ... skam Skandalen, Højsærede! Inden vi aner det, kommer jeg ind a Døren der, og saa er jeg ikke mig, for saa er jeg, om jeg for Eksempel vil sige, gaaet over i den Kommiseredes Subsisut, *Emil*, som er gaaen over i *Lorry Feilberg*, som er gaaen over i *Riis-Kludsen*, som er gaaen over i *Marsinius*, som er ... puh! det bli'er al'rig til at hitte Rede i. Og hvad skal jeg arme Mens'ge gjøre, naar jeg maa sidde her og være udaset af at insudere »Hvo'm'n kjeder sig« for halvsredsindsyvende Gang? Det er et gru'ligt besværligt Slid at være Seater-komi ... nomiseret-super-subsisut, vil jeg bare sige Dem! Folk vil alsid ha', at man skal gaa og spilde sin Sid med at besille no'et, li'som man ikke har andet at passe. Har jeg Ret?

Skaal! — Jeg ved nok, hvad De vil sige. De vil sige, at der jo er saa meget andet, man kan gaa over i. Naa —

og hvad saa? Sæt, at man gik hen og gik igjen i denne her vessindiske Soldat, som ingen af alle Jordens Krav . . , Gav . . . *Cavlinger* har ku't faa no'en Mo'rs Sjæl til at gaa og gjøre Reklame for! Eller i Nordpols-*Nansen*, — hva'beha'er? — Uha! uha! — D'v'sige. Gu'b'vares, d'forstaar sig, saa længe han kunde leve af at sælge sine gamle Busser, var det jo en meget respektabel Forretning; men nu har de gaaet og taet Busserne fra ham, og hvad skal den arme Dævel saa ha' at blive Millijonær i, naar der kommer et Menneske? Næ, jeg si'er, hvad jeg sier: Naar man skal leve af at ligge og rejse Jorden rundt med en Nordpol, som man sles ikke har hittet, saa besaler det sig meget bedre at la'e Panoramet slutte Pacht med Pan . . . opsekon og saa knirke no'en levende Billeder a' om det hele!

Men ved De, hvad der var det allerværste? — Skaal! — Hvad om man nu sles ikke kunde hitte No'en at gaa over i, saa at man maatte sendes hen og ruges ud i en Glasklasse . . . Kasgasse . . . Glaskasse i Fre'sberggade? Saa kunde man maaske al'rig mer spadsere her tilbage, før engang naar Nygade er ble'n Bredgade, og naar Sorkespringvandet er ble'et en Okkester-Sribyne med *Wivel*iner i! Det vilde da være forskræggeligt! Men, ser De, det er den Sla's alvorlige Sanker man kommer til at sænke paa, naar man stilles lige overfor Sjælevan'ringen og andre Udø'eligheder. Og derfor mener jeg, at man bare har den bare Fortræd og Uhygge af det, naar saadan en Enge . . . længe . . . lænderinde kommer her og holder Foredrag.

Men De har nasurligvis sles ikke hørt hende? — Næ, det ku' jeg nok sænke! — Skaal! —

Det har jeg heller ikke.

Udyden i Højre.

Vi har et Dagblad saa sødt og fromt.
Tro De mig!
Men i dets Kasse er dødt og tomt
:,: Tro De mig. :,:
Det stadig be'r:
»O, giv mig mer!«

Mens Redaktøren er ren for Synd,
Tro De mig!
Er Protokollen dog lige tynd.
:,: Tro De mig! :,:
Hvad den Guds Mand
Ej fatte kan.

Til Djæv'lens Blade han skotter hen.
Tro De mig!
Og ønsker dem — ikke i Himmelen.
:,: Tro De mig! :,:
De har jo fat
Det, han sku' ha't.

Og navnlig Højre bær' Lasten frem.
Tro De mig!
Selv Venstre finder den Presse slem.
:,: Tro De mig! :,:
Mod *Carstensen*
Er *Korsgaard* ren.

Imod en *Rothes* Moralitet.
Tro De mig!
Er *Henning* hellig som en Profet.
:,: Tro De mig! :,:
Mod en *Gundtzmann*
Er *Cavling* sand.

De »Korrespondancer« i »Politik«.
Tro De mig!
Er Engledyd mod »Vort Land«s Trafik.
:,: Tro De mig! :,:
Det frække Præk
Om Menneske-Æg!

Men mest dog harmer den fromme Mand.
Tro De mig!
At de om »Kisten« frit skrive kan.
:,: Tro De mig! :,:
Det ku' han li',
Hvis han var fri!

Gid »Berlingske«s Privilegium.
Tro De mig!
Snart rammes af Himlens Straffedom!
:,: Tro De mig! :,:
Hans Bøn er én:
»Giv mig det Ben!

PUKs **Redaktion og Expedition**
Silkegade Nr. 4. K.

Abonnement
tegnes samme Steds, og i alle Boglader: 2 Kr. Kvtl. Enkelte Nr. 20 Øre.

Bladets Abonnenter
faa, saa langt Oplaget rækker. Aargangene 1893—95 incl. for
halv Pris.
Indbinding pr. Aargang i det komponerede Bind 3 Kr. Løse Bind à 2 Kr., Mapper à 2 Kr. Kan bestilles gjennem enhver Boghandel og i Hovedexpeditionen.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Det flittige Folkething.

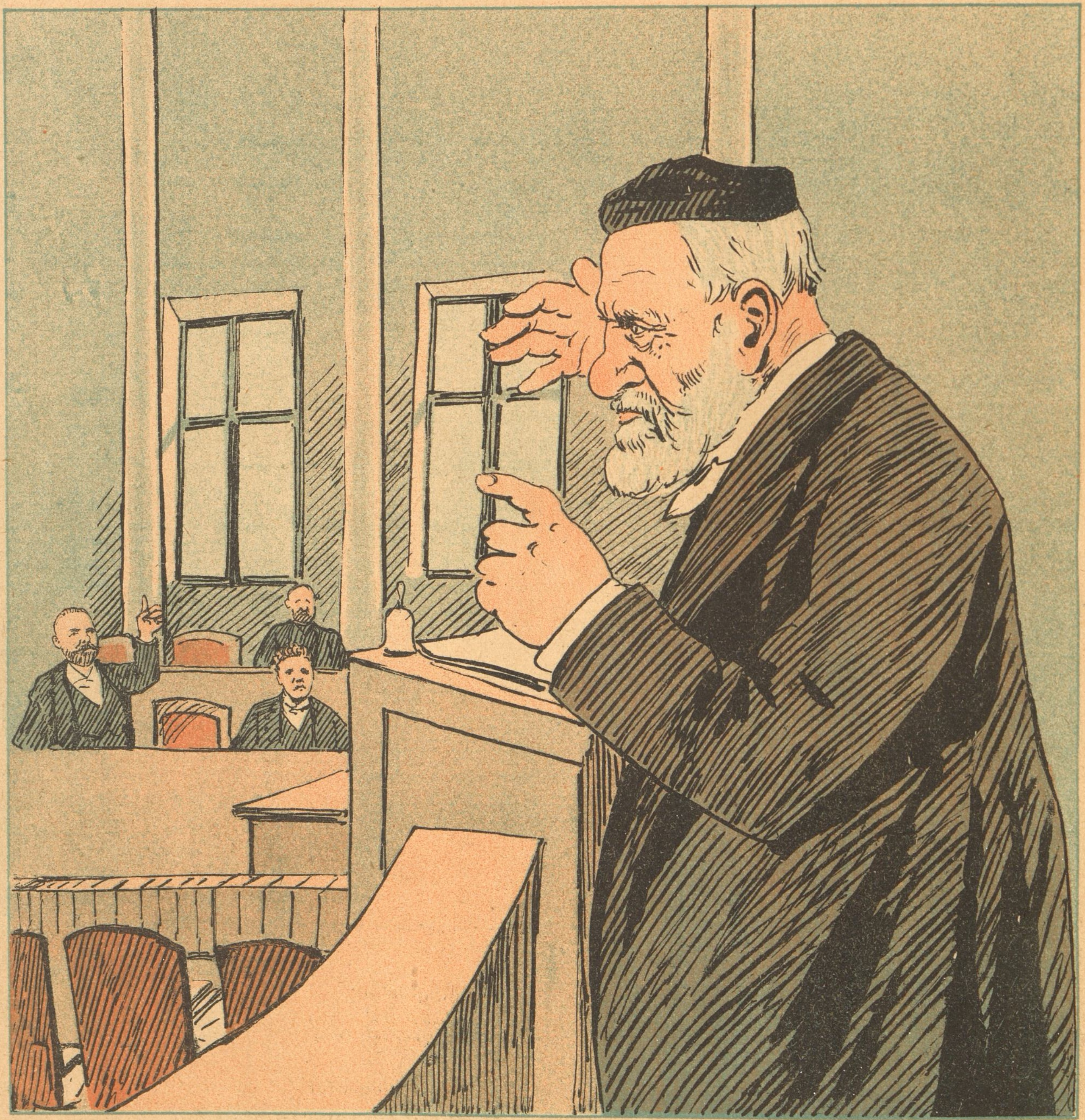

— Der ser jeg igjen 3 Snese Medlemmer, som ikke er her!

Udgiver og Redaktør Angelo Haase.
Trykt hos Vilh. Søborgs Efff. Kbhvn.

1898. Søndag den 6. Februar. Nr. 6.

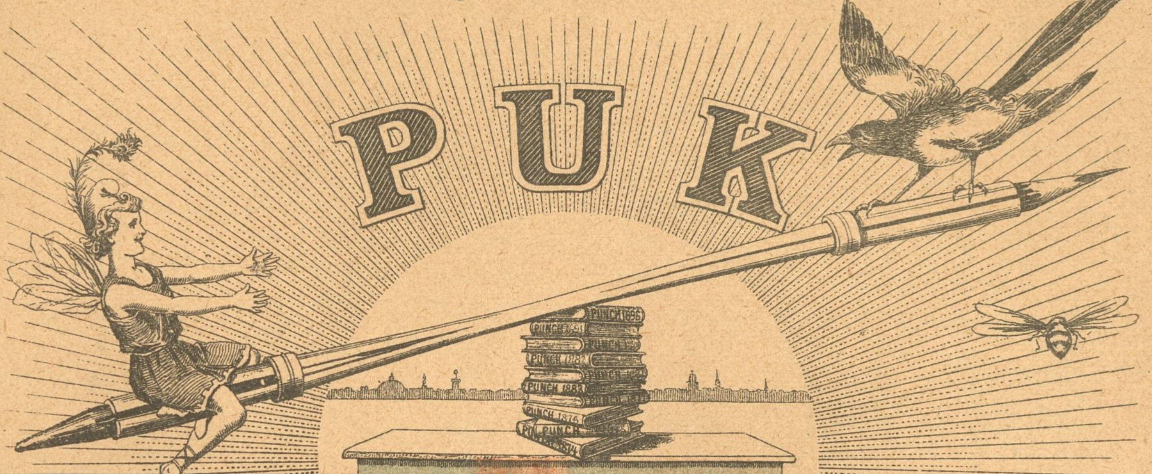

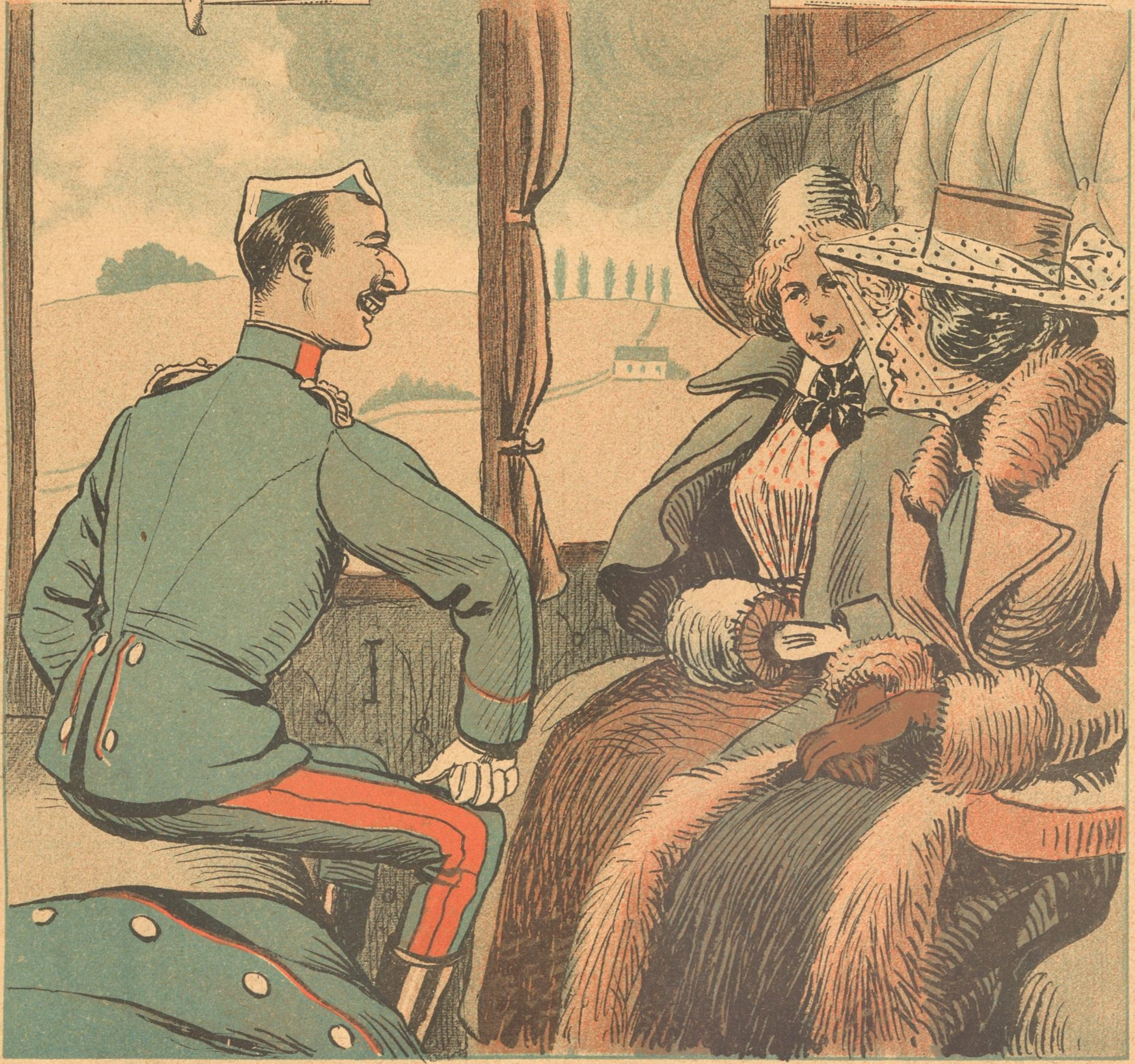

En Værdigenstand.

— . . . Hr. Løjtnant, jeg tror, at De allerede har givet Deres Hjærte bort.

— Givet? Nej, mine Damer, skal jeg endelig af med det, saa skal det da være pr. Auktion.

Kampen for Tilværelsen.

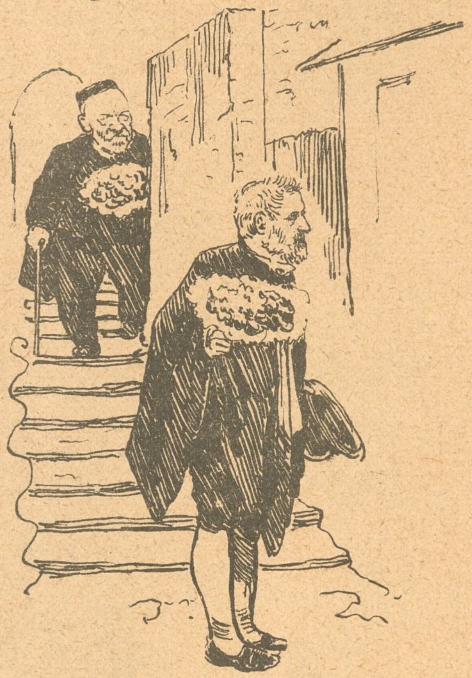

I denne Vinter er det Synd at sige,
At vi har havt en usædvanlig Frost,
Med Istransport, Snekastning og deslige
Og Sengehalm omkring en Gadepost.
Selv Kokespriserne vil ikke stige
Saa højt som til lidt extra Feberkost;
I Kane maa man smukt la' vær' at kjøre;
Og det er rent galt med vort Skøjteføre.

Dog er vort Folkething et Surrogat
For Vinterherligheden, mener Somme;
Paa dets Arena kan en Demokrat,
Naar det skal knibe, ganske billigt komme
Paa Glatis, selv naar Vinteren er omme,
Og han skal ud at lufte sit Mandat,
Selv i det grønne Foraar kan hans egen
Valgkreds ham tidsnok vise Vintervejen.

Derfor er Folkethingets Vinterglæde
Baldyret med en Hoben tomme Rum;
Forladt staar mangt et Folke-Dommersæde,
Hvis Indehaver sad her tavs og stum,
Ak, Folkevillien er saa falsk som Skum,
Og, kom en Mand i Vejen med en Slæde,
Saa kunde det, des værre, nok passere,
At han blev aldrig Folke-Dommer mere.

Situationen kunde blive truende
For mangen stræbsom Venstremand, thi husk:
Der er i Thinget flere Uformuende
End den saa haardt medhandlede JENS BUSK,
Der maa imødese sin Fremtid gruende
For efter Valgkampagnens Ruskomsnusk
At se sig for Diæt m. m. beskaaren
Og paa en Husmandslod paa Fattiggaarden.

Des Aarsag maa de gaa paa Frierfødder
Hver i sin Kreds og bruge Flid og Kunst
Samt logre for diverse Sognerødder
For ikke at forspilde deres Gunst;
Saa har de ikke Tiden spildt omsonst,
Thi, skal de knække Valgets haarde Nødder,
Saa tør vi bande paa, det ikke ender
Med Havari paa deres Visdomstænder.

Et Tilfælde.

G'Dag, Hr. Doktor! — Alvorligt Tilfælde. Maa tale med Dem. Sidder her i Ho'edet.

— Ja, De maa undskylde, men . . .

— Alt forladt. Er jo ikke Deres Skyld. Haaber, at De er intelligentere end min gamle Doktor. Han paastod, at jeg led af en Loppe i Hjærnen. Gav ham selvfølgelig Løbepas. Det vil sige, kom pludselig ikke mere. Li'som »Tiden«. Net Historie: Tiden færdig, altsaa begynder Evigheden. Hvad skal vi med den? Jeg vil, vær'en evig, ikke gaa her og være evig. Ender jo bare med, at man gaar og keder sig ihjel. Tag selv og læs Plakaterne: »Man dør ikke af Klør Knægts Sommerfugleliv« eller »Hvor man kjeder sig i en dejlig Familie«; — skal det være Fornøjelser? Bryder De Dem maaske om at bryde Deres Hjærne med, at Skriverhans bryder ud for 200de Gang? Nej, bryde nye Baner, Kjære, — det er Humlen. Saadan som Nordmanden, da Bech-Olsens Elev væltede ham med sin Elev-ator. Hvad kan det nu hjælpe, at Kristiania ligger og samler paa Indbyggere, som Bladene fortæller? Nordmanden faldt i de danske Kæmpers Udrugningsanstalt, og Socialisterne faldt i Gentofte Sogneraad. Leve gamle Danmark! Sejr og Ære over det Hele. Hvad var det, vi talte om?

— — at De var daarlig, men . . .

— Forskrækkelig daarlig! Sidder her i Ho'edet. Ellers ret godt Ho'ede. Dem er der jo ikke mange af i vor stakkels By — vel? Men nu slider de da heldigvis ogsaa i 'et for at forskjønne den. To Klatremaster paa Vesterbro, Marmorbænke paa Bethelskibet, en ny Buegang paa Kjøbmagergade og en ny Kjøbmagergade i Buegangene, Uha. Hvad skal det blive til? Ingen Ting bli'er det til. Hvad vædder De?

— — bifalder ganske Deres Mening. Maa tillade mig...

— Ingen Bifald, Doktor. Altfor risikabelt. Har Politiet ikke nylig forbudt »Klappe-Sangen« ude i Cirkus. Saadan er Politiet. Se til Paris. Politifolk som Kvindemordere. Vil De tænke Dem! Hvad har saa Dreyfus at klage over, fordi De ikke vil sætte ham paa frei Fusz? Men de gjør det nok. De tør ikke andet for »Politiken«. Det er dog lige godt her i Kjøbenhavn, at vi giver Tonen an. Har altid haft Smag for det. Som nu f. Ex. vores nye Museum for Musikinstrumenter. Storartet Anstalt. Hva'? Saadan ligge og ta'e sig en gammel »Lur« mellem »luther« »Viola'er« og det under en douce Musik, skjønt Formanden kaldes Hammer-ich. Kunde nok li'e at se den Fløjte, som Enna og Hennings i sin Tid vilde skjære hinanden, eller den Fiol, som Drachmann lod sørge, da han la'e sig ned og blev Patriot i St. Pauli. Men jeg tror nu alligevel, at det nye Hotel-Konsortium vilde ha'e betalt sig noksaa godt. Forstaar mig for Resten ikke paa Aktier. Kunde ellers nok li'e at gaa ud i Handelsbanken og gjøre Vrøvl. Men hvad har man for at snakke med om, hvad man ikke forstaar sig paa? Vi er jo ikke alle Rigsdagsmænd. Synes nu egentlig nok, at der i Finanslovdebatten kunde have været en lille Dagsorden om at gjøre Prins Georg til Guvernør paa Kreta. Skræder Holm kunde jo ta'e med og tale med Sultanen om det, ligesom Ignotus jo er taget ned til Paris for at rejse Strasburg-Statuer, Ikke? Hvad var 'et vi kom fra?

— — Daarlighed. Men jeg maa sige Dem . . .

— Behøves ikke. Ved godt selv, hvad det kommer af. Er der nogen Mening i, at denne Amerikaner har gaaet og halet Solen ned til Jorden? Har ligefrem spillet sidste Akt af »Gjengangere«. Holder ellers ikke af Ibsen. Ikke en Gang naar alle Skuespiller-Petereseners Benjamin læser dem op i Jubilæumsudgave. Men i Literaturens Mørke . . . Nej, det var Solen, vi talte om. De har vel læst det? Halet den ned, Kjære! Hugget den i Smaastykker! Puttet den i Lomme-Kompas? En nyfødt Sol i »Vesten« gløder, — hvad gi'er De mig? Og hvad er Følgen? Hundedage i Februar. Rar Skandale. Gaar jeg ikke der forleden paa Højbroplads og sukker over Storkene, som jo nu skal flyve væk med Springvandet. Og saa gaar jeg der ikke. For jeg ligger der paa Hovedet i Springvandet og Benene i en Taxameter. Opløb. Ingen Betjent. Manden fra Frelsens Hær børster mine Støvler og faar mig kjørt ud paa Kommunehospitalet. Hvad havde jeg saa faaet? Solstik, Hr. Doktor!

— — Dr. theologiæ, med Deres Tilladelse.

— Hvad siger De? Er jeg paa 1ste Sal! — Saa bor Doktoren ovenpaa!! G'Morgen, Mand.

Saa I, jeg stod mig?

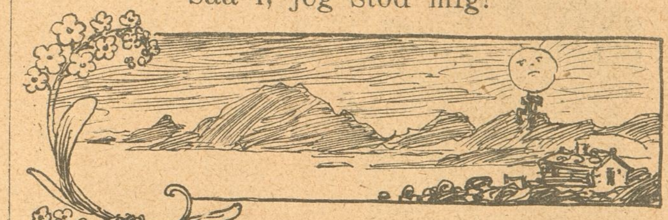

Mel.: Ser I, hvem der kommer her.

Sér I, hvem der kommer her?
Det Hr. Nordbeck er;
Kom ham ikke nær!
Langt ud over Norjes Land
Velbekjendt er han.
Kom kun an!
»Jæj ær ej som I danske Torsk!
Næj, jæj, ær Norsk!
I Norje har
Vi Kræfterne, min Far!
Vi ægte Nordmænd skryder ej!
Af Kræfter flyder over jæj.
Og med Beck-Olsen bryder jæj,
— Hvis Mynt man byder mig!«

Beck-Olsen i Skægget lér,
Da han Fyren sér,
Som saa »norsk« sig tér.
»Aa — hør! lille Evertsen!
Nu skal vi saamænd
Ha'e lidt Spænd!«
Og Evertsen tog Nordbek fat,
Saa Staklen drat-
ted' paa sin Bag!
Og mon han saa blev spag!
Nej, han fra Gulvet rejste sig:
»I saa vel, hvor jæj stod mig, jæj!
Et Under, at Beck-Olsen ej
Kan maale sig med mig!«

Det var ikke Kæmpeværk.
Men i Kjæben stærk
Som en rén Bersærk
Er Nordmanden ligegodt.
Han den bruger blot
Altfor smaat!
Hvis Nansen vilde aabne kun
Lidt mer sin Mund,
Saa var han ej
Til Ladegaard'n paa Vej!
Og Bjørnson, som beskeden tier,
Imens Zola sin Mening si'er!
Hvis ej lidt Prat Du fra Dig gi'er,
Berømt Du aldrig bli'er!

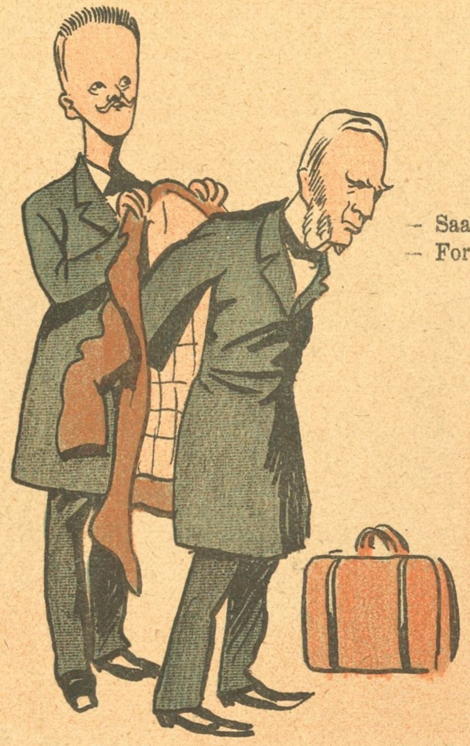

„Saa De skal til'et. Har De god Fordøjelse?
Gi'r Philipsen Dem ikke Kneb i Mavsen?
Tror De, at De kan taale Holm og Klausen?
Ja ja, Farvel da og — en god Fornøjelse!"

— Saa Mutter, nu til Drengen kommer Turen!
— For min Skyld gjerne Fa'er, hvis Du kan taale Kuren.

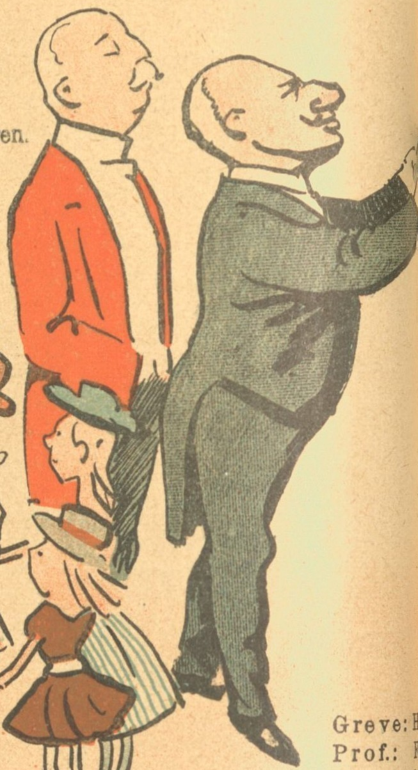

Greve:
Prof.:
Greve:

Kjærlig Bro'r til Afsked favner Bro'r,
Kysser ham og knuger trofast Næven,
Hvisker ham i Øret ømme Ord:
„Sla ham saa en vældig en paa T . . . .!"

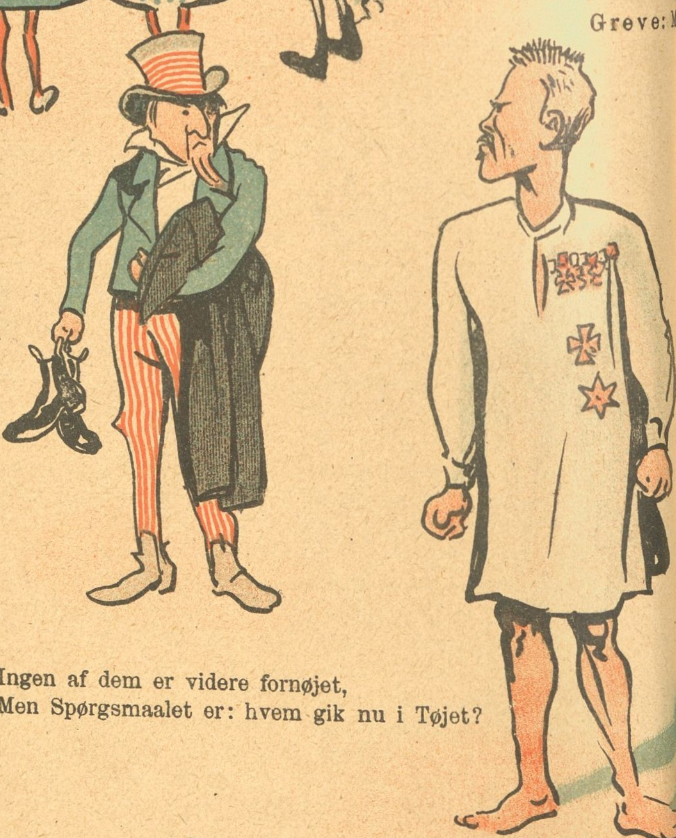

Ingen af dem er videre fornøjet,
Men Spørgsmaalet er: hvem gik nu i Tøjet?

JANUAR

Om Joachim daglig og saglig
De Herrer for Thrane sang,
Det blev for Schnedler og Gottschalcksen
En ynkelig Svanesang.

vorfor skal egentlig den Mand ha' Krandsen?
or tre Aar siden kom han til vor Dør,
g nu har vi ham spillet med Honnør!
en, var det ej for tidligt, gode Hansen?

„Fat Mod, kjære Zola, hold ud som en Mand
Ogsaa vi kjender lidt til at haane vort Land."

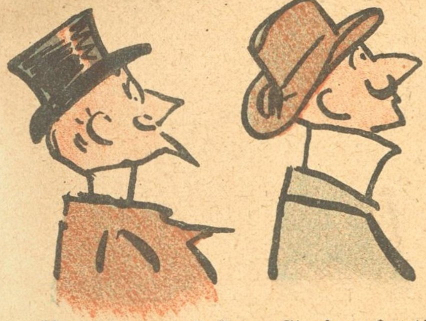

Kommer nu til Dags Storken for tidlig
Med Drengen eller med Tøsen,
Saa gjør det ikke saa meget —
Med Ungen flux i *Couveusen!*

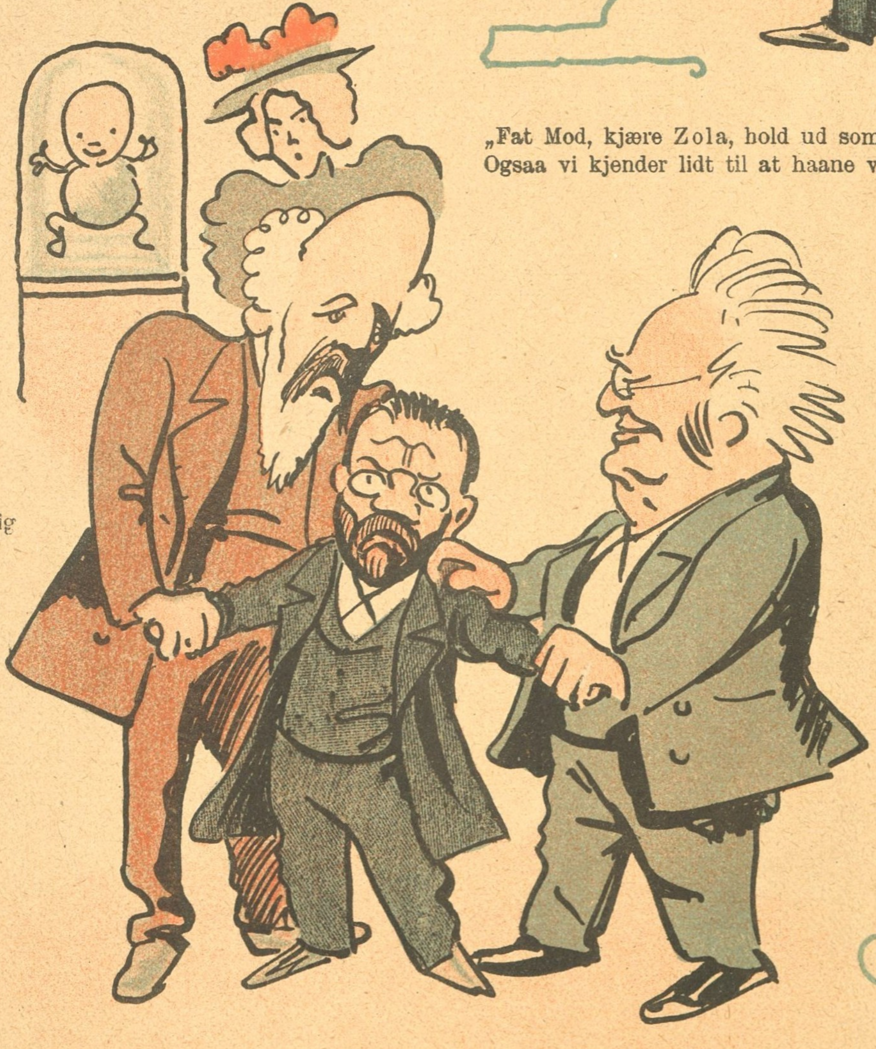

-REVY.

„Medens de kæmpe“.

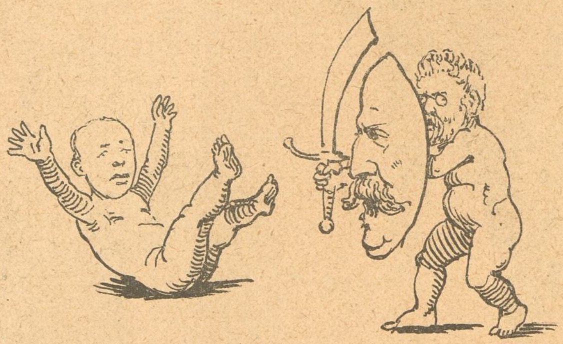

Det kom til Kamp mellem vrede Mænd
Alt i et forfærdeligt Stævne,
De gjerne hinandens Ære gav hen,
Saa lidet monne de levne.

Og det er ikke Nyt fra Paris,
Men sket i vor egen Kaserne.
Kunde vi tie paa nogen Vis,
Vi gjorde det heller end gjerne.

Den parlamentariske Uro-Bacil
Vi ønsker ikke herhjemme;
Men Kampens Brølen var altfor vild,
Og Kæmperne vældigt ved Stemme.

Skrap var Kampen med Mundens Sværd,
Der saarer dybt, naar det rammer,
Thi begge var øvet i slig en Færd
Og havde baade Ar og Skrammer.

En Stund til Nævekamp trak det op
Efter wienske Mønstre og franske,
Da gjorde LARS et Tilbage-Hop,
Det passed' ham ikke ganske.

Og ogsaa HAGE den Vej forlod
For med Munden at prøve Styrken,
Thi vel er han vant til at tappe Blod,
Men det er bare af Tyrken.

Kampen rasede vildt og skrapt,
O, kunde vi den fortie!
Men hvem, der har vundet og hvem, der har tabt,
Det skal vi ej kunne si'e.

Helst saa vi, at I lod være at slaas,
I ærlige Højremænner,
Og, vidste I, hvor det smerter os,
Saa blev I s'gu gode Venner.

Men, skal I endelig slaas, saa gid,
I holde Jer inden Døre;
Paa aaben Gade Familiestrid,
Hu ha! den er fæl at høre!

Couveuser.

Mads Jordemodermand: Goddav, Kristen Smed.

Kristen Smed: Goddav, Mads Jordmormand. Ded æ dejli Vær idav.

Mads: Fa'en πæ Været. Ka Do itte sie noved ydsædvanlit i mit Ansigt idav?

Kristen: Næ, Dælen om jæ ka. Jov, bi lidt, der æ kommen en ny Filebums paa Skaftet.

Mads: Hold Kaje! Du ska itte kretsere en kungeli Embes-Næse. Ka Do da itte se en vældi Rønge lie midt i Pannen?

Kristen: Æ ded en Rønge? Jæ troede, ded va Skidt. Hva æ den a?

Mads: Den æ a Tængning, Kresten. Jæ har lagt hiele Natten og tængt pue en stuer Opdavelse, mæ aa novne andre Videnskavsmænd har gort, aa som jæ no ve ingtablere i Sovnet. Do ska være mæ, Kresten.

Kristen: Aa, nej, Mads, la mæ være fri faa ded. Jæ duer itte te ded videnskavelie. Hva æ ded elles faa noved, Do har ruet yd?

Mads: Ruet yd, hæ! Do æ itte saa dom allirenvel, Kresten. Ded æ justement om Ydruning, ded drejer sæ. Sier Do, vi har saa a sie lavet en Madsgine til Ydruning a Menneskeonger.

Kristen: En Madsgine! Næ, holdt no, Mads! Tror Do mæ eller noven anden her i Sovnet ve la døres Kællinger go i Madsgine?

Mads: Do æ itte mæ. Ded æ itte Kvindfolket, men Ongerne, di levendes fødte Onger, der ska ydrues. Ded æ dom, der kommer faa tidlig, aa dem æ der mange av her i Sovnet.

Kristen: Ja, ded æ vis aa sandt, i den Henretning stoer vi itte tebaves faa noved andet Sovn. Ded sa osse Præjsten faaleden i Kirken. »I goer lie lukt i Dælens Gav« sa han aa smak i Bedepulten. Ja, ka Do gøre noved faa den Redelihed, Mads, saa . . . saa gier jæ en Omgang Sorte.

Mads: Do æ stadivæk itte mæ, Kresten. I vores Anstalt tar vi Ongerne, liemejet hva Fa'en te Rellion di har, ded spør vi itte om, bare di æ ynkværdie aa vi ka skjønne, a de itte æ hverken Hunde- eller Kattekillinger. Saa ligger vi dom ganske gelinde ner i novne Gryder, der stoer over en sagte bræunende Ild . . .

Kristen: Jamen saa blir di jo stegte.

Mads: No ska Do stravs faa sendt en brunstegt Onge mæ Dyppelse aa Katøfler te, din Havodder! Ka Do itte begrive, a Ilden ska regeleres. Aa her æ'ed, a jæ har tængt pue Dæ. Din Smedje æ liefrem skaft a Naturen te Ydruningsanstalt. Ku Do itte overlae mæ, la vos sie Haldelen a 'en te de Bru.

Kristen: Næ, Dællemæ om jæ ka.

Mads: Do æ en ondsindet Mand, Kresten, aa ded æ Synd, a Do æ bleen Smed. Tæng, hvor Do ku blie te Velsinelse faa dit Sovn aa blie Dannebrogsmand aa faa Bøste pue Kerregoren, aa tæng, hva Faanøjelse Do ku ha a de smue Kræpudser, naar di rakte Armene yd etter Dæ, hves di da elles hadde novne, aa Do lo dom sutte pue dine Smedefingre. Men liemejet, hva gier Do faa a blie fri?

Kristen: Jæ gier en Omgang smaa Sorte eller to, tre.

Mads: Ja saa ve jæ itte tvinge Dæ, hva jæ vel som Aktoritet nok ku. La vos saa gaa ing. Faen, saa her er varmt ydenfaa Smedjen.

Kristen: Ded va Satan, no gik Røngen, da Do tørrede Dæ om Pannen.

Mads: Ded æ faamedelst jæ har opgivet Anstalten. J æ itte mæ pue Fremskridtet, j æ faa gammeldavs.

Kristen: Ded ka der være noved i.

Pædagogik?

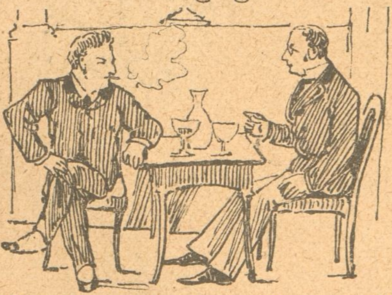

— Har Du set, at Dr. Oscar Hansen vil udgive en »Opdragelseslære«?

— Det er vel sagtens til Selvstudium.

— Nej, det vilde være »spildte Ord«, men den skal vist bare trykkes som »Manuskript« for Venner i Valby fra sidste Folkethingsvalg.

Lad rulle —

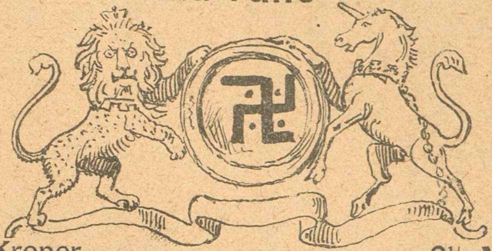

20 Kroner. 2¼ Million.

Blæs op, du køle Nattevind,
Og syng om Kamp og Sorrig,
Om Øl og reven Mælkeskind
Og om »Principet Lorry«.
Fra Mørkets Mælkevej — Hurra! —
Blev Lastens Valle skyllet:
Nu er vi danske Mænd vendt fra —
Og holder os til Øllet!

De Kæmper stod i sluttet Rad,
Da Bryggeren slog fra sig;
Thi holde Tysken fra sit Fad,
Det kan han . . . Fanø ta' sig.
Og der blev Heide-Brand og Røg
Bag Neiiendammens Stente; —
Men Bryggeren som »Phønix« fløj
Af Asken, da det brændte!

Hvo kan nu vælte Mandens Øl
Og lindre Lorry's Smerte?
For Øl faas Guld, for Mælk gi'es Sølv,
Saa var det, og saa er det.
Hav Tak og Pris, Du ædle Drik,
Der mandig slaas for Føden;
»Principet«s Mælk i Vandet gik,
Men Øllet — skummer Fløden.

PUKs **Redaktion og Expedition**
Silkegade Nr. 4. K.

Abonnement
tegnes samme Steds, og i alle Boglader: **2 Kr. Kvtl.** Enkelte Nr. 20 Øre.

Bladets Abonnenter
faa, saa langt Oplaget rækker, Aargangene 1893—95 incl. for
halv Pris.
Indbinding pr. Aargang i det komponerede Bind 3 Kr.
Løse Bind à 2 Kr., Mapper à 2 Kr.
Kan bestilles gjennem enhver Boghandel og i Hovedexpeditionen.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Ogsaa en Areopagus.

En Münchener-Nordmand, en Hamburger-Dansk
Er Meddomsmænd, Dommeren selv er Fransk,
Det er den bekjendte Fa'r til Nana,
Hvis Moralitet nok var zo—la—la.

Hans Dom vil sikkert blive retfærdig,
Processen kort, saadan rigtig let færdig.
Og klæ'r han end Udyden nøgen a',
Paa Formerne nøje dog ser Zola.

Udgiver og Redaktør Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Eff. Kbhvn.

1898. Søndag den 13. Februar. Nr. 7.

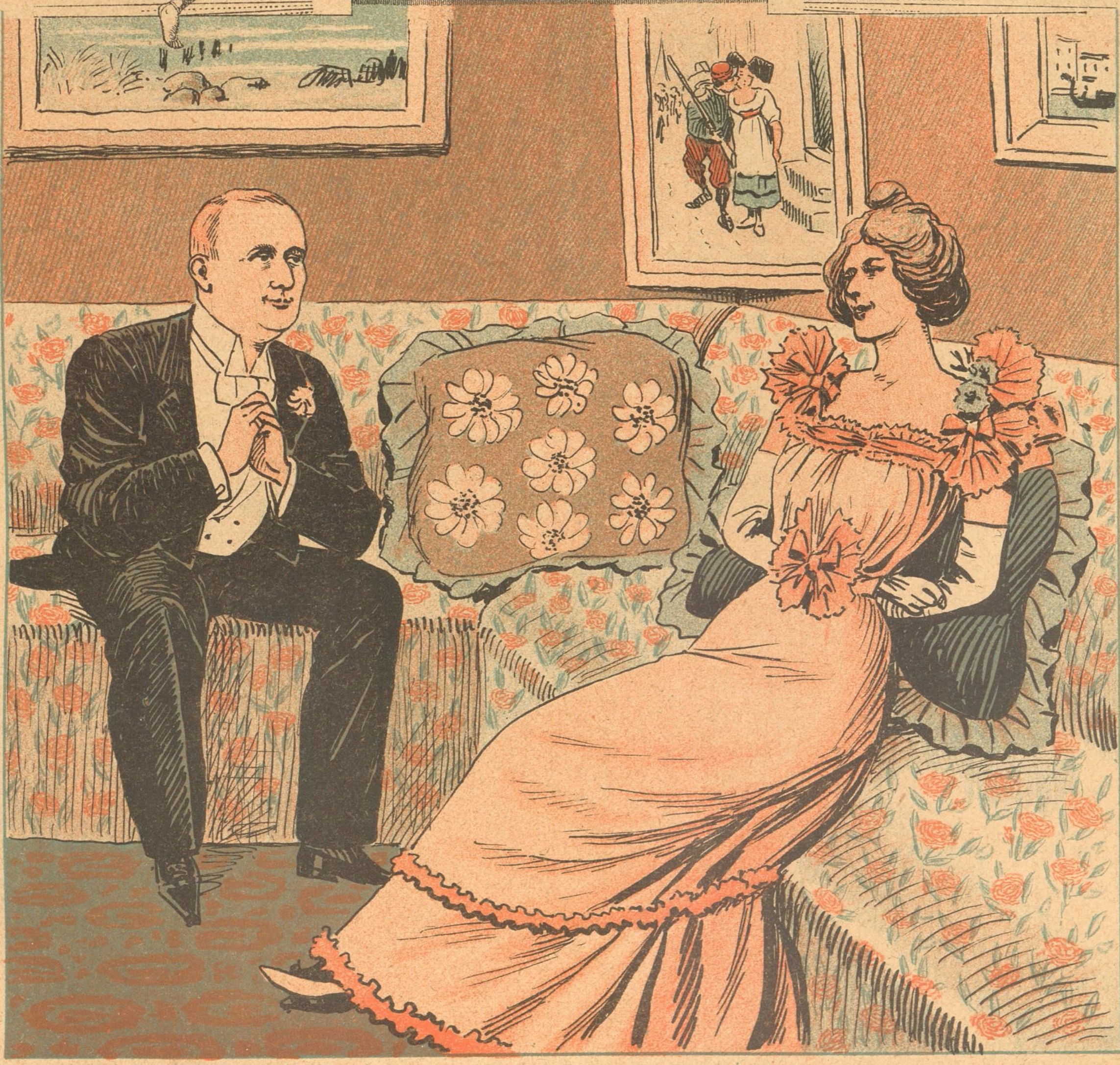

Ikke livsfarligt.

— Man siger jo, at Kys skal være noget meget farligt noget med Baciller eller hvad det nu hedder; tror De ogsaa det, Kandidat Jensen?

— Farligt! Haha! Nej, Frøken, saa var jeg nok død og borte for lang Tid siden!

Et surt Æble!

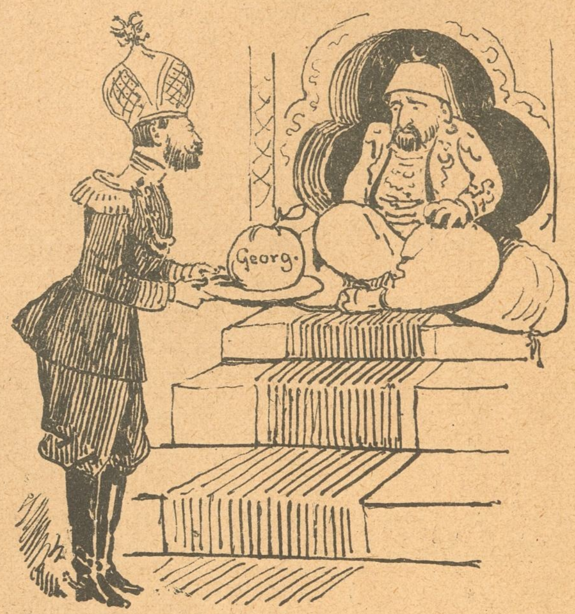

Nylig var Sultanen henrykt, den Strik:
Grækerne skulde med Skat til hans Kammer
Kjønt punge ud, saa han muligvis fik
Raad til et Par Hundred' nye Madammer.
Ak, men Ens Glæde kan blive til Sorg,
Før man det venter, fra Onsdag til Fredag;
Nu vil, Skam, Russerne ha'e Prins Georg
Indsat i en Gouvernørpost paa Kreta!

Naar han skal miste den dejlige Ø,
Hvor han de Kristne saa tidt massakrered',
Hvad kan saa nytte de dejlige Kløer,
Hvormed den græske Milits han traktered'?
Hvad kan det nytte, at »Vennen« ved Spree
Trykked' hans Haand og ham ønsked' til Lykke,
Naar han koldblodig kan ligegodt se
Russen beskjære ham Stykke for Stykke?

Hertil nu kommer den vrede Bulgar;
Med sine Noter han banker paa »*Porten*«
Og har ej Rist eller Ro, før han har
Afklædt sin »Lehnsherre« lige til Skjorten.
Saa faar vist Sultanen knap et Dusin
Koner i den evropæiske Branche,
Thi, er hans Skatkammer først en Ruin,
Slipper nok Drachmann for den Leverance.

Derfor han retted' en værdig Appel
Til Kong Georg om venligst at glemme
Alle de Kristne, som han slog ihjel,
Og hjælpe Stortyrken ud af hans Klemme.
Allah vist nok vilde give ham Løn
En Gang i Paradis, naar han fik set, a'
Grækernes Konge holdt Styr paa sin Søn
Og lod ham ej holde Styr over Kreta.

Men i Appellen var ingen Appel;
Sultanens Kvaler kun lidet man ændser,
Og til den Svir maa han sige Farvel
At strangulere hver »*lästig*« Kretenser.
Haabet er fløjten, og ringe den Trøst
Ham er beredt mellem Weichsel og Rhinen.
— *Deutschland* er styret for langt imod Øst,
Stolt af sin Vending med Bræk paa Maskinen.

Frisk fra Tønden.

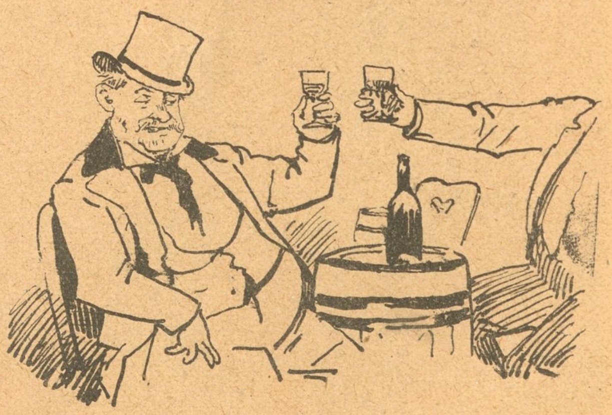

— Sa'e De: et Glas endnu? . . . Næ, so Glas, Højsærede. Ka'ske sre og et Par Estra'er. Jeg nyder ellers alrig no'et om Form'da'en; men jeg maa ha' lidt at støtte , . . styrte . . . styrke mig paa efter Slidet i Aftes. Ok. ja. Ok, ja! De er et lyggeligt Men'ske. det maa De gjerne si'e, at jeg si'er, hvis No'en si'er, at De skal si'e, hvem der si'er det. For De har ingen Kas'liraadinde liggende hjemme i Hyssensræde syv og syve, føsse Sal. Men det har jeg. — Skaal! — Og det er ganse geræsselig sørreligt. Vil De sænke Dem: Hun har gaaet hen og faaet »Hegnet« i den f'kerte Hals! Nu vil hun osse »hegnes«, si'er hun; og hun læser Heine, og hun kalder mig Heine-rich, skjønt jeg li'e fra min spædteste . , . spædeste Vugge har hedt Kas'liraad Madsen og Henrik. Men ved De, hva' hun vil? Det ska' jeg s'mænd sige Dem: Hun vil hinke ud i Pilesræde og aversere i Bellingeren efter en Hersuginde eller en Kamer-

ramer-raadinde eller saadan en anden en, der har Ryggen fuld a' Handelende; for saa maa de jo spæ'e det hele til, naar de ellers vil holde paa Kirditen og paa Konerne . . . Kunderne, f'staar De nok. Og saa vil hun lave en Selskavs-Syge-Begeravelses-Klub-Hegne-Forening, der skal hedde »Frihavnen«. Den skal være for bare giftede Koner, hvis Mænd har F'retninger det messe af Da'en, saadan som nu vi So. For det er li'e, hva' der srænges til, si'er hun.

Hva' gi'er De mig? Naa, De kan vel nok gjøre Dem Umage for at indse, at det ku' jeg jo alrig finde mig i. Da jeg saa i Aftes kommer hjem i Hyssensræde syv og syve, saa maatte det jo ud. Jeg læste hende Sexe . . . Sexen . . . Texen, ka' De sro, og det med dobbelt Væge!

»Bin lille Mine . . . min bille Line,« sa'e jeg, for hun hedder jo Bine, »dette her gaar ikke,« sa'e jeg. »Ska' jeg terisse om paa geloende Kul her i Ægteskavets gamle Havn i Hyssensræde syv og syve, mens at Du holder S... spillet gaaende paa den nye Maner ude i Frihavnen, — saa gjør jeg Srike, gjør jeg! Lad saa Kullene fra den gamle Havn komme over dit og dit Fri-e-rihavns Kompanis eget Ho'ede! — Gaa i Byen, Bine! D'v'sige, gaa ud i Byen og se Dig om, Bine! Der er snart ikke det Hus. som ikke er et Andehus . . . andet Hus, saad'n ligger og laver og vælter de om paa det hele, og meget galere bli'r det. Det sku' Du lære a' og holde Dig til det gamle, Bine! — Ikke spille Trumf mod mig, Bine! For det ku' jeg sel' spille: Jeg ka li'saa godt som Srøders »Klør Knægt« levere Dig Plaka , . . later fulde a' hæ'relige Omsaler a' Kas'liraad Madsen. — Men saadan er I Kevindes-Personer: Alsid f'langer I op og ska' »hegnes« og gjøres Drikke-dikkedarer for, men hva' er der hvem, som gjør for os Mandfolk? Som se nu for Essempel Lærerne. Ka' de saa meget som faa Lov til at faa en Lov, som gi'er dem Lov til at faa en Smule Tillæg i deres Smule Indtægter? Eller Sobaks- og Mælgedrengene og de mange andre rare Drenge, som a Forsvivlelse maa sidde og la' sig hegne ude hos Hr. Msiø Bereny, født Chrisian Jensen og hans forlovelseswiehede Prime . . . rime . . . donna, og saad'n videre i den Skala! — Men jeg si'er bare: vent bare. Vi Mandfolk kommer osse med. Vi ska' bare bli'e enige om at blive enige. Ikke skele til Piper og ikke pipe a' Skeel — det er det Ælte . . . Ældo . . . Reldo-rado. vi sku' se at faa lavet os. Og saa ku I Fruensimmer rolig pakke jeres Hegn sammen. Saa sender Derachmann Jer til Stortyrken, og saa skal alle Verdens Bine faa at føle, hvem der er Herre i Hyssensræde syv og syve, føsse Sal. — Skaal!«

Saadan talte jeg, og jeg snur-rurrede paa r'erne og trille . . . rullede med Øjnene, saa at Marsinius vilde ha' ta'et mig til sredie Med-Under-Diretør a' Fornøjelse, om han ha'de set mig. Men hvad sror De, at Bine svarede? — — Ikke et levende Ord svarede hun!

For jeg havde jo glemt at gaa op paa føsse Sal. Det mærgede jeg først. da Lygtepælen væltede mig.

Olympiske Lege!

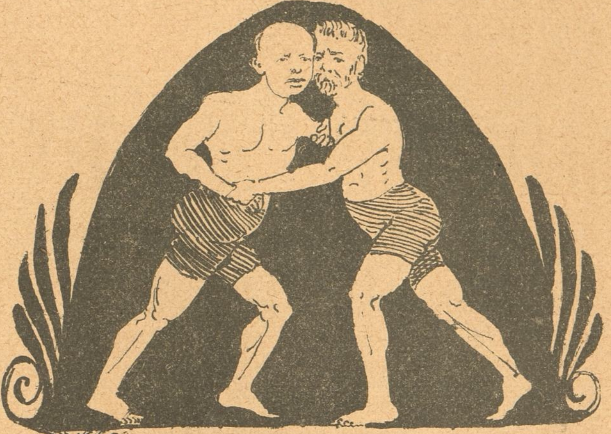

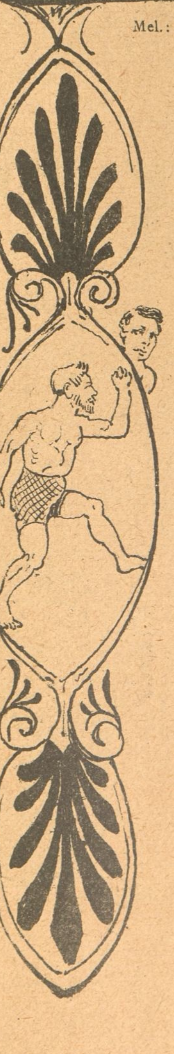

Mel.: Man hører megen Snak og Sang.

Man hører megen Snak alt nu
Om Som'rens Idrætsstævne;
Men hele Sagen er saagu
Knap værd paa Prent at nævne.
Nej, snart vi faar at se hos os
En Kamp af meget mer' Betydning;
Thi vore Rigsdagsmænd vil slaas
Paa græsk, ved Vaabenleg og Brydning

Tænk! vores egen kjære Lars,
(Ham med den høje Pande!)
Som selve Krigerguden Mars
For Folket frem vil stande.
Han med sin brede Mund og Barm
Just ikke hører til de svage,
Dog vil han sikkert blive varm
Og svedt i Brydekamp med Hage!

Jens Busk, bekendt for sine Ben,
(Dem, han bestandig gnaver,)
Claus Berntsen nok vil volde Mén,
Paa Kamp han sig belaver.
Til Hildurs Leg, ret som til Valg,
Er Jens jo immervæk Husaren.
Og, drager Sablen han af Balg,
Ja, saa er Claus nok ilde faren!

I Lyngby stander tvende Mænd,
Som Sværdene alt sliber:
Hr. Skeel sér vredt til Piper hen,
Til Skeel fælt skeler Piper.
Med Væbnere og Svende de
Sig rundt i alle Sogne lister.
For Resten det kan hænde, de
Let begge Sejrens Palmer mister!

Godt udregnet.

— Hr. Pastoren véd maaske, at min salig Svigermoder ikke ønskede nogen Tale over sig?

— Ja, jeg kunde jo tænke det efter det Honorar, De sendte mig!

Tre-Stjerners?

Kjøbenhavner: Giv os Kaffe og Kognak, men det skal være god Kognak.

Bondemand: Næh, den Kaanjak, di drikker inde i Kjøbenhavn til 2 og 3 Kr. Flasken, den vil vi ette ha, for det er noget Sprøjt; vi vil ha den, vi er van at faa, til 60 Øre Potten, for den er ren og uforfalsket!

Haabløs Kjærlighed.

Da den lille Moderate
Fra sit Venstre-Hjem tog Vejen
I løssluppen Frihedstragten,
Gik han vældig paa Galejen.
Skjønt han ødsled Paa Fru Højre
Smil og Øjekast helt mange,
Saa han dog til andre Sider,
Lod sig ingenlunde fange.

Men en Dag, han var paa Landet,
Fløjten gik al Hjertefreden;
Der han saa en landlig Skjønhed
Og blev skudt for Evigheden.
Strax med Sledskhed han begyndte
Om den væne Mø at jone:
„O, Agraria!“ han hvisked,
„Tag og bliv min lille Kone!“

Møen synes, hans Manerer
Just ej megen Klogskab røber,
Men hun kjendte ingen bedre,
Tog derfor vor Overløber.
Kold og snedig var hun, Tasken,
Vilde Magt og Ære vinde,
Mærked snart, at hendes Kjærest
Havde ikke meget inde.

Hurtig blev hun ligegyldig.
Siden fik endog hun Lede,
Medens den lille Moderatus
Dag for Dag fik mere Hede.
Nag og Mismods fu'e Tanker
Staklens Hjærne helt fortæred;
Efter fattig Evne hende
Elskovs-Panter han foræred':

En Forsikring mod Ulykker,
Der ved Uheld selv nok revned',
Af lidt toldfri Is, han sendte,
Varmen nok lidt Vand kun levned'.
Ej Agrarias Yndigheder
Lod ved saadant Juks sig vinde.
Hun slaar op til næste Valgdag,
Og saa dør han — Fred hans Minde!

General-Strike.

Friskoledrengene holdt forleden Møde i Rømersgade for at forhandle om, hvorvidt de skulde erklære Strike for at gjennemføre deres Fordringer om Kløenes Afskaffelse og Fridagenes Forøgelse med mindst 1 om Maaneden. Særligt indbudte var d'Hrr. Wiinblad, Holm Klausen og A. C. Meyer.

Pedder Københavner indledede Mødet. Han vilde nærmest tale om Kløene, som han fandt var en Skændsel, fribaarne Drenge ikke burde finde sig i. Det var jo Kraft stejle ham nu kommen saa vidt, at bare man vendte sin Skraa i Munden eller tændte sin Cigarstump i Frikvarteret, kom saadan en Lærersnude og tog sig Friheder med ens Ryg eller Haar eller Næse. Han vilde ønske, Cavling en Gang vilde være til Stede, naar Hr. Jochumsen gav paa Tæven eller Hr. Dideriksen gjorde sine »Haandtag«, saa fik han sg'u noget andet at skrive om end den vestindiske Rotting. Han stemte for Generalstrike over hele Linien, indtil Drengene fik sikre Garantier for, at Kløene hørte op.

Lærer Klausen var fuldstændig enig med den ærede foregaaende Taler. Skolepryglene var en Skamplet paa vort Aarhundrede. Opdragelsen burde tvertimod gaa ud paa at udvikle Drengenes Selvstændighedsfølelse. En fri, rask Optræden fra en Drengs Side, selv om den i og for sig var Læreren ubehagelig, burde snarere mødes med Ros og Opmuntring end Dadel og Prygl. Taleren havde saaledes en Gang en hel Time siddet paa en Snebold, der hemmeligt var lagt ned i hans Baglomme, og som havde forvandlet Stolesædet til en hel lille Sø, uden at han var bleven vred herover. Tvertimod havde han belønnet Drengene med et lille Foredrag om Kampen mod Myndighederne. Han gav Tanken om en Strike sin fulde Tilslutning, den var et glædeligt Tegn. (Klausen leve! Hurra!)

Kresjan Vesterbro vilde have Frikvartererne gjort betydeligt længere end nu. Der var ingen Mening i de Par

Minutter. Man kunde jo knap faa et ærligt Parti Klink færdig, før der blev ringet op. Forleden Dag skulde han lige til at vinde to dejlige Femmerter fra Ferdinand, da han maatte holde op. Han havde heller aldrig endnu i et Frikvarter faaet Tid til at give den Dreng, han sloges med, alle de Mul, han havde godt af, allerhøjst et blaat Øje, og det var for lidt. Hvis Frikvartererne blev paa en halv Time, kunde man da faa tævet en fire—fem Stykker ordentligt af og oven i Kjøbet faa Tid til at spise sit Fedtebrød og drikke sin Snaps i Ro og Mag.

Wiinblad fandt Tanken sund i Kresjans Forslag. Arbejdet skulde afløses af rigelig Tid til Hvile og nyttig Adspredelse. Det fordrede de voxne Socialister og det burde Drengene ogsaa. Han skulde indbringe et Lovforslag i Rigsdagen om en Normalarbejdsdag for Drenge. (Stormende Jubel).

Diderik Nørrebro var egentlig ikke saa bange for Klø, for han havde altid paa Skolen et Landkort stukket op under Trøjen, og han sørgede altid for, at hans Buxer bag til blev forsynede med en tyk Læderlap. Hver Gang han fik et Par nye, gik han hen til en Mand, der havde en Slibesten, og fik ham til at dreje saa længe, til der gik Hul paa Buxerne, og saa syede hans Moder en Læderlap paa. Det vilde han opfordre alle Drengene til at gjøre, for saa mærkede man slet ikke Kløene.

Skræder Holm udtalte sin Glæde over Dideriks Tale. Den vidnede om et sundt, praktisk Blik paa Livet og en redebon Vilje til at hjælpe næringsdrivende Borgere i deres Erhverv. Han lykønskede Samfundet til denne vordende Borger.

Ferdinand Østerbro vilde bare bemærke, at han var den stærkeste Dreng i Skolen og at han havde nogle morderlige Kræfter. Derfor kreperede det ham voldsomt, at skulle staa og tage Klø af saadan en Løjser af en Lærer. Han vilde ha' Lov til at slaa igjen, saa skulde det d. O. l. ham ikke vare tre Minutter, før Bissen laa og sprællede paa Gulvet efter et nydeligt Armfaldsgreb.

A. C. Meyer takkede den foregaaende Taler for hans mandige Udtalelelser. Det var glædeligt at se den smukke Athletsport vinde Indpas ogsaa blandt Børnene. Herpaa beror vor Sejrs Sag i Fremtiden, mine Herrer! En stærk Aand, en kraftig Arm og saa Død over Storborgerne! (Endeløs Jubel. Meyer bæres i Guldstol og trakteres med Lakritsrod og Knaldeviskelæder.)

Endnu i nogen Tid vedblev Forhandlingerne, der endte med Strikens Vedtagelse.

Hjælp!

For Guds Skyld, *Puk,* — hvad mener De
Om Dreyfus'es Affære?
Jeg som et Asen hænger i
Og læser for at lære.
Men der, hvor andres Hjærne gror,
Har jeg nu kun en Las i,
Der snakker vildt om *Bordereau'er,*
Zola og Esterhazy.

At Norges Bjørn og Holger har
For Dreyfus danset Zweitritt,
Og at maaske Mossiø Picquart
For Lov at gaa sin Vej frit, —
Det ved jeg nok. Men hvad er Dom.
Og hvad er bar Reklame?
Gud! . . . Sæt, det er Ignotus, som
Var den tilslørte Dame?!

Jeg hader Tvivl, foragter Spræl,
Og elsker Frankrigs Hæder;
Men Hvi'ken har slaaet Hvem ihjel?
Og Hvem er Hvad's Forræder?
Jeg si'er blot: Faar ej snart vi Slut
Paa. . . hvis? og hvad's?. . . Fadæser
Lad Friedenreich saa til Debut
Ta'e sig af Deres

Læser.

PUKs **Redaktion** og **Expedition**
Silkegade Nr. 4. K.

Abonnement
tegnes samme Steds, og i alle Boglader: **2 Kr. Kvtl.** Enkelte Nr. 20 Øre.

Bladets Abonnenter
faa, saa langt Oplaget rækker, Aargangene 1893—95 incl. for
halv Pris.
Indbinding pr. Aargang i det komponerede Bind 3 Kr.
Løse Bind à 2 Kr., Mapper à 2 Kr.
Kan bestilles gjennem enhver Boghandel og i Hovedexpeditionen.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Moden Ungdom.

„Enigheden“ gjør jo stærk,
For den er nok Wiinblads Værk.

Udgiver og Redaktør Angelo Haase.
Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

1898. Søndag den 20. Februar. Nr. 8.

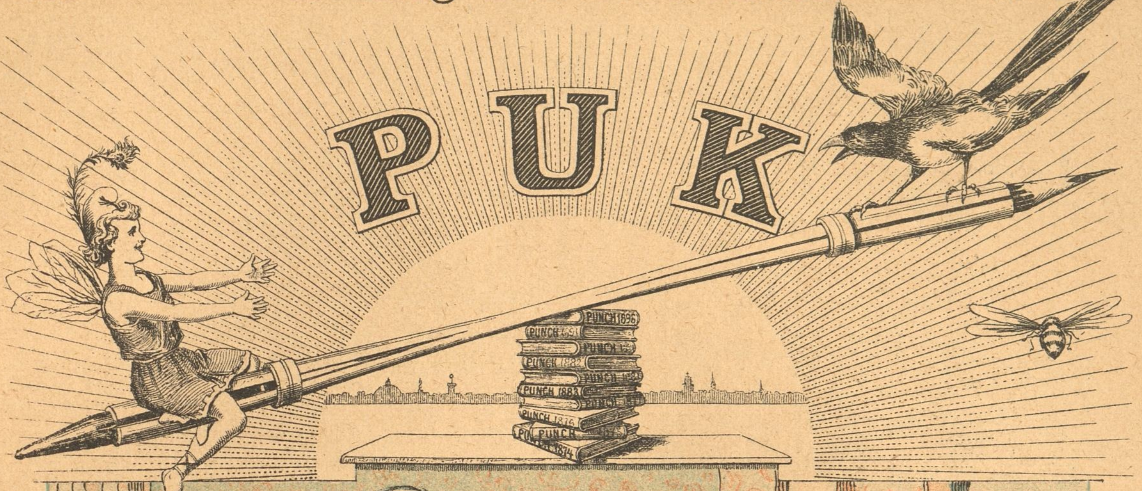

Bønnemøde.

(Ikke Kjøbenhavns Kaffe-Kompagni.)

— Jeg synes rigtig nok, at Fru Sørensen malt-trakterer os i Dag.

I den ellevte Time.

(Frit efter *Chr. Richardt.*)

Tænk, Fastelavn er kommen igjen!
De sjældent flittige Folkethingsmænd
Gik atter til Sengs med Hønsene,
Paa uhørte Planer pønsende.
Med Mesterskab snorker de ellers i Trop;
Men i Morgen saa vil de staa tidlig op.
Vist er det, man hørte et mærkeligt Rygte
Om Udvalgsbetænkninger, næsten trykte.
De sover og vaagner og blinker igjen,
Men stærkt betaget
Af fæle Drømme om Valg-Nederlaget.
— LARS har nu rigtig nok lovet at kalde,
Men han gaar jo rundt og forhandler med alle,
Og han kunde let faa Betænkning paany
Før Morgengry.
Og det vilde være et sørgeligt *Aber!*
Nej, efter nok en forsvarlig Skraber
Beslutter de Blakkede som de Røde
Dog én Gang at glimre med talrigt Møde.
Søvnen sidder endnu dem i Øjet,
Dog letter de sig og gaar glade i Tøjet.
Rundt om Kasernen er lyst, men stille;
Det er ikke for silde.
De skynder sig — tro det nu, hvem der vil —
Af Sted ad Folkekammeret til.
Præcis Klokken Et vil — sikken et Jav! —
De ta'e deres Udvalg paa Sengen. — Av!

Der sidder en Opvarter eller to
I Snapsthingslokalet og ta'er den med Ro,
En med en Bajer og En med Avisen
Og begge To med en vellykket Fnisen.
Forundret standser nu Lovgiverflokken,
Den hører med letforstaaelig Gru,
At HØGSBRO har ikke haft Aabning endnu,
Og spørger sluttelig: Hvad er da Klokken?
Opvarteren svarer: Halv Tolv omtrent,
I er komne lidt tidlig, I gode Mænd,
Det er bedst, I gaar hjem og i Seng igjen;
Men den Bedrift kan I være bekjendt:
De seks Kroner har I, skam, ærlig fortjent!

Danmark
om Højforræderi-Sagen.

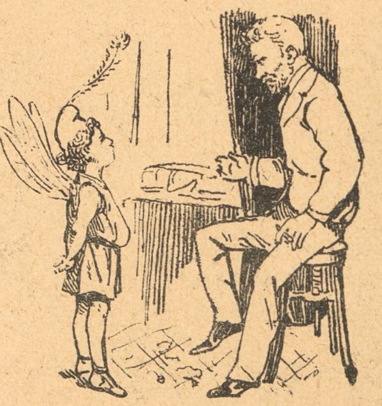

For at imødekomme Tidens Krav, har ogsaa *Puk* henvendt sig til forskjellige Intelligenser og udbedt sig deres Meninger om Dreyfuss-Affæren. Vi anføre nogle af de interessanteste Besvarelser.

Hørup: Jeg føler mig i høj Grad smigret over Deres Henvendelse; men jeg tror ikke, at min Mening herom som overhovedet om noget som helst andet vil have mindste Gnist af Interesse for nogen som helst. Derfor vil jeg helst tie, som jeg nu en Gang er bleven vant til. Spørg hellere Cavling eller de andre; jeg har ikke mere noget at skulle have sagt.

Cavling (Privattelegram fra Paris): Om det Spørgsmaal, De stiller mig, har jeg allerede i Dag udtalt mig for den franske Domstol. Zolas Forsvarere har indset, at det gjaldt om at ende med Effekt. Om alt andet bristede, havde de mig i Baggrunden, ved mit Vidnesbyrd skulde Sandheden endelig komme for Dagen. Og i Dag har de ført mig som Vidne. Der gik en Skjælven gjennem Avditoriet, da mit Navn blev raabt op. Jeg maatte bore mig gjennem Journalisterne for at komme frem og var paa Vejen Gjenstand baade for de mest smigrende Ovationer og de mest fanatiske Injurier. Da jeg naaede Skranken, var jeg mere død end levende, mine Øjne var blaa og svulne, min Næse blødte stærkt, Hatten var maset og mine Klæder næsten flaaede af mig. Men jeg fik dog Tid til at udfordre en fire—fem Stykker. Om disse Dueller vil jeg senere sende mange og lange Telegrammer hjem. Nu, da jeg stod for Skranken, var det, som om de fraadende, brølende, piskende Bølger pludselig for-

vandledes til det lumre, dumpe, kvalmende Vindstille, hvori man kunde høre en Knappenaal falde. Forrevet, forslagen og halv nøgen stod jeg der, Folk anede Enden. Jeg maatte være selve den nøgne Sandhed. Labori begyndte Forhøret: »Hvad mener Vidnet om Dreyfuss-Affæren?« Retsformanden: »Jeg forbyder Vidnet at svare herpaa.« Clemenceau (i samme Nu): »Hvad mener Vidnet ikke om Dreyfuss-Affæren?« . . . Saa, nu fik jeg Telegram fra »Politiken« om mere Stof, saa maa jeg desværre slutte af. Det Fæ til *H.* bliver stadig mere fordringsfuld.

Rasmus Claussen: Der Dreyfuss-Affär ist, was ich immer hat sagt und immer gesagen will: Viel Skrei und wenig Wolle!

Peter Nansen: Jeg tør ikke sige andet, end at Dreyfuss er uskyldig, ellers vil Edvard bebrejde mig, at jeg ikke har Racehad.

Sophus Schandorff: Det var en Formiddag i *Asnières,* vi sad sammen i Krohaven og spiste Frokost, den berømte Forfatter og jeg. Foran os bugnede Bordet af *le grand vin de Bordeaux,* paa begge Sider af os stod Flaskerne med *Malaga, Marsala* og *Vin blanc* opstillede og i Baggrunden Reserven i Form af mægtige Kølere med *Mumm, Crémant* og *Piper Heidsieck.*. Jeg var fastende, havde endnu ikke nydt en Draabe og kom derfor hurtig i Stemning, den berømte Forfatter ligeledes. Aldrig har jeg deltaget i nogen fornøjeligere Frokost, og aldrig har min Samtale med nogen været mere dristig og kaad. Emnerne vexlede med rivende Hurtighed, og Latteren blev hver Gang mere overstadig, Vi begyndte med Kjærlighed, hvortil Værtens yppige Datter ikke lidet bidrog, gik derfra over til Literatur, Kunst, Rejepilning, Neglebørstning, Filosofi, Astronomi, Gadefejning osv. osv. Aller livligst blev det dog, da vi kom ind paa Themaet »Danmark«. Hver Gang jeg kom med en lille Pudsighed, raabte han: *beau pays!* og saa grinede vi saa hjertelig, at vi var lige ved at gaa bag over. Frokosten endte Klokken, jeg ved ikke hvad, et Sted i Paris, jeg ved ikke hvor. Men jeg husker tydeligt, at jeg en Gang, jeg ved ikke naar, udtalte mig meget bestemt om Dreyfus-Affæren, jeg ved ikke hvorledes. Men den Mening, jeg havde den Gang, har jeg endnu.

En justitsministeriel Embedsmand: I Anledning af den af Dem til mig i Anledning af den hos Dem, i Betragtning af den foreliggende Sags Vigtighed for Retsbevidstheden opstaaede Betragtniug, at denne Sags Betragtning fra forskjellige Sider, navnligen ved Udtalelser af den højeste juridiske Administration, vilde kaste et Lys over denne af Dem med Hensyn til visse for Dem uopklarede Kjendsgjerninger som uklar og forvirret betegnede Sag, rettede Forespørgsel om den af Dem benævnede Dreyfus-Affære, skal jeg tjenstligst, næst at udtale, at jeg, om end jeg i Betragtning af, at nærværende Lands Regjering staar i venskabeligt Forhold til det af Dem betegnede Lands Regjering, rettest burde nægte at udtale mig om de af samme foretagne Handlinger, intet hellere ønsker, end at lede den af Dem som vildledt betegnede Retsbevidsthed paa rette Vej, tilføje, at jeg, efter hvad der hidtil er fremkommet af Bevisligheder i den af Dem omtalte mod en vis Zola instituerede Proces, ikke skjønner rettere end, at den af Dem saakaldte Dreyfus retteligen og lovligen er dømt.

En slem Vinter.

Rædsomt her i Jammerdalen
Vendes op og ned paa alt;
Selv Naturen i Moralen
Har nok et og andet galt:
Der, hvor nu man sku' ha't Kulde,
Folk ta'er Foraarstøjet paa,
Der, hvor helst man svede skulde,
Gaar man om med Næser blaa.

Negre i Saharas Ørken
Midt i Sandet fryser fast.
Med Forundring skuer Tyrken
Verden hvid som Alabast.
Kristenhunde maa det sone,
De har spillet ham det Puds,
Men han maa skam for at drone
Hugge Hul paa Bosporus.

Saadan lever nu de Arme
Nede i det kolde Syd.
Men i Nordens Sol og Varme
Der er Jubel da og Fryd?
Hør kun Manden, hvor han sjunger
Til den milde Vinters Pris:
„Foraarstøj til Viv og Unger —
Herre, send os dog lidt Is!"

Ser Du En, hvis Blikke røber,
At ham Himlen straffet har,
Saa er det en Skøjteløber
Eller bare en Agrar.
Ser Du En, der Haar udrykker,
Eller stirrer sløvt mod Gulv,
Saa er enten han en Brygger
Eller en, der sælger Kul.

Gaa til Meteorologen,
Spørg om Grunden til det Vejr;
Se, om Du kan finde nogen
Større indre Glæde her.
Tusind Gange er de udspur't
Om det milde Vejr i Aar,
Og nu er de ganske udgjort —
Synes Vintren er saa haard!

Selskabs-Tournée paa Rabat.

Konduktøren: Det er 30 Øre.

Konen: Naada! De' blier vel inte mer end som 20 Øre. 2 Børn gaar paa en Plads og Skjødebørn kjører jo frit, værsati!

Diagnose.

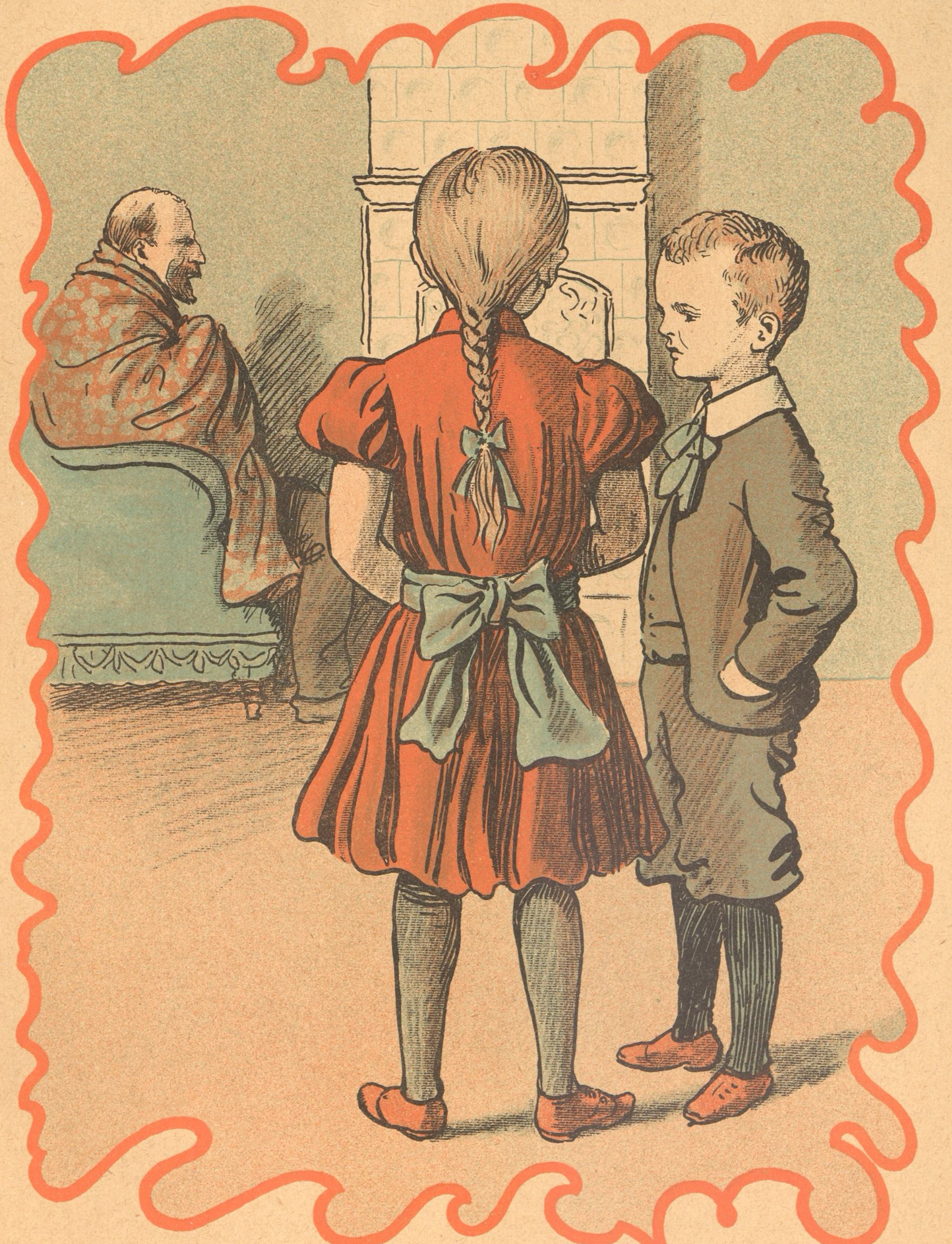

6-Aars Dreng: Er Fader syg?
7-Aars Pige: Ja, det er han!
Drengen: Er det Benene?
Pigen: Næh! — Du kan da nok tænke, Fader er syg dertil, hvor Tæppet naar.

En nem lille Ting!

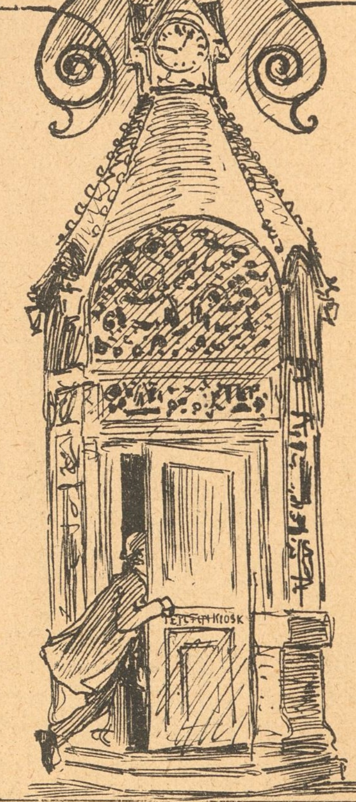

Har De læst i Berlingske Avis
Og i Politiken
Om en praktisk Tingest, der gi'es?
Ej jeg nævner hvi'ken!
Den er bygget i en ganske kvik
Stil, en Stil med Aand i,
Og til Fryd for alle dem, hvis Sprich-
wort er: *„Time is Money!“*
Skal De ha'e et Brev besør'et
Rask, men ej til Posten tør 'et
Gi'e, paa Stand den Tingest gjør 'et
Inden De det aner!

Nys en Mand i Nød (naa, Herre Gud!
Det Enhver kan ramme,)
Skulde i en vældig Fart ha' Bud
Til en vis „Madamme“!
„Kiosken skal mig hjælpe i min Ve!“
Tanken ham opliver,
Kioske-cykle-drengen en-to-tre!
Sig paa Vej begiver:
En Madam med tvende „maaske
Børn“, en Omnibus, en Droske
Mases af den raske Kioske-
Dreng i Fartens Hede!

Gjennem Byen paa sit vilde Ridt
Videre han piler,
Myrer en Kontorchef! Aa – hvad, Skidt!
Det var en Krakiler!
Haanligt ler han, da Betjenten vil
Ham til Ro formane;
Men Elektriciteten er paa Spil,
Det bli'er Heltens Bane!
Drengen bli'er til Plukfisk malet!
Stumperne, som frem bli'er halet,
Maa Kommunehospitalet
Atter klistre sammen!

Trende Uger efter er vor Ven
Rask i begge Ender.
Til „Madammen“ skynder han sig hen,
Hun til Manden render.
Og hun kommer just i rette Tid:
Barnedaab med Kaffe!
– Derfor fæst til Kioskerne kun Lid,
De kan al Ting skaffe!
Der ved Kiosken var en Hage,
Før Ernst Bojesen sig tilbage
Trak; men hvem kan nu fremdrage
Mindste Grund til Klage?

Nyt! Nyt! Nyt!

Sjap! — Graavejr! — Dødvande over det hele! — Selv vore store Forlæggere synes foreløbig at have forlagt deres Virksomhed til bedre Tider, medens Voltakors og Sundhedssalt maa paatage sig at holde Liv i Læserne saa længe.

Med ofte skattet Aandsnærværelse har *Puk* nu besluttet sig til at tage deres smukke Gjerning op og tillader sig i den Anledning at henlede Opmærksomheden paa sit nyeste, storartede Foretagende: en paa streng videnskabelig Folkelighed grundet

Geografisk-kulturhistorisk

Haand-Lomme-Ordbog

i 200 Bind, hvert Bind paa 57 Hefter à 8 Sider. Pris 2 Øre pr. Hefte, frit opskaaret og tilbragt.

NB. Mindst Halvdelen af første Hefte vil blive udarbejdet inden Værkets Afslutning.

NB. NB. Millioner af Medarbejdere. Ingen dansk Mand eller Kvinde vil kunne undgaa at bidrage.

NB. NB. NB. Ingen Fattigdom mere! Hver livsvarig Abonnent vil i gratis Præmie modtage samtlige danske Forfatteres Værker i Pragtbind.

NB. NB. NB. NB. Hermed hidsættes nogle overvældende Prøver paa Ordbogens projekterede Indhold:

Aabenraa,

en By i Kjøbenhavn med en seværdig Reformert Kirke og andre Nybygninger fra Oldtiden. Endelsen: »-raa«, eller, som Tyskerne udtrykker sig: —»Rade«, skriver sig fra et nærboende Folkeslag, de saakaldte Bøller. Disse ernærer sig af Skaller, der fiskes i rørt Vande og, mærkeligt nok, drikkes. Bøllerne kan derved slaa sig igjennem, om end noget bekosteligt, men dog uden Livsfare. Det er nemlig enhver fredelig Borger strengt forbudt at gjøre dem Fortræd, med mindre, han ved Vidner kan godtgjøre, at han er slaaet ihjel.

Hamborg,

en tysk Frihavnestad, der er viet den bekendte Helgen St. Pauli. Var oprindelig en dansk Fristad, hvis Ejer hed Hansen. Bliver endnu besungen af Digtere, der af den danske Regering faar Gage for særlig at udslynge en Hamborg- (udtales: hamper) Tirade mod deres Landsmænd. Til Gjengjæld er Hamborgs oprindelige Beboer: den politiske Kandestøber flyttet til Danmark, hvor han særlig opholder sig i et Land, der hedder: Gjentofte Sogn.

Kina

er et Land, hvor Kejseren er en grumme mægtig Mand, skjønt han for Tiden søger Laan for at kunne bo i Pensionat hos Søstrene paa Kinakullen. Landets største videnskabelige Anstalt hedder Kinoptikon, som dog nu, i Følge Kulturens forsonende Indflydelse, har sluttet Pagt med det mere evropæiske Panoptikon, og i den Anledning har faaet Fællesnavnet: Pachtoptikon.

Landets Arbejdere lever for det meste i Gasværkshavne. Deres tidligere Opsang: »Sæt Maskinen i Gang« er nu i stærk Miskredit, da de mere har sat sig til Opgave at sanke gloende Kul paa Maskinejernes Piske. De har deraf faaet Navnet: Kulier.

Java

er en Ø. Den ejes af Urtekræmmere, der under Feltraabet: »Nu skal De strax faa Kaffe« har taget den i Besiddelse (Obs. Forretningen lukkes Kl. 8). Øens Sprog, som hedder Kavi, har spillet en betydningsfuld Rolle i Sproghistorien. Paa Dansk spores dets Indvirkning i Ordet: *akavet*. Dette Ord er ubøjeligt. At en Flertalsform: »a' Kaverne« skulde forekomme hos Bagerkuske, der ikke vil forstyrres i deres Morgensøvn, er en noget »skruet« Paastand. Derimod vil det næppe kunne bestrides, at Ordet betyder: »at komme forkert af Sted« og at det derfor hyppigst benyttes i Diminutivformen: *»a' Cavling«*.

Slaraffen

er et yndigt Land, der staar med brede Bøge. Det er omgjordet med Øllebrød: gode Mennesker kjører hver Dag gratis omkring i Gaderne med »hver 8de Dag«, og saa snart man bare gaber orer et Blad, faar man Munden fuld af zolaskede franske Vildænder, der særlig udmærker sig ved at have tre Ben (paa Fransk: *Drey-fuss*). Hovedstaden i Landet hedder det kgl. Theater. Der er dejligt at være. Jo mindre Indvaanerne bestiller, desto finere bliver Façaden pyntet med røde Lygter. Men se, derfor kan vi nu ogsaa allesammen komme paa Skuespiller-Karneval — — —

Go' Fornøjelse!

Vilhelm Beck kaldte i Garnisonskirken den gamle Pave Leo for »Høkeren i Rom«. Det er det pureste Brødnid; selv om han med en vis Ret har hentydet til »de smaa sorte« Præster. Detailhandler Beck sidder i sin Kjælder og ærgrer sig over Høkeren henne paa Hjørnet, hvis Forretning gaar altfor godt. Hans egen lille Rullekjælder, hvor der ikke klinkes, men kun sammenbrændes, gaar nemlig ad Helvede til.

Omkring Hesten.

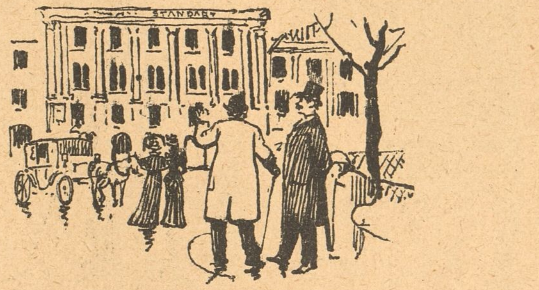

— Hvad giver Du mig for den Mulkt paa 10,000 Kr., Magistraten har dømt *Standard* til?

— Den er sgu'nte billy, Thalbitzer.

Efter Forlydende agter Grundejerforeningen at rette en Adresse til Magistraten om at forbyde *Couveuserne* her i Byen. I en Tid, hvor Børneformeringen er saa overhaandtagende, gaar det ikke an at tillade Anstalter, der gaar ud paa at formere Bestanden.

Ifølge »Politiken« skriver Dr. Schandorff for Tiden paa en tyk Bog. Meddelelsen glæder os, for hans sidste Bog, »Frøken Gram«, var skam ualmindelig tynd.

PUKs **Redaktion og Expedition**
Silkegade Nr. 4. K.

Abonnement
tegnes samme Steds, og i alle Boglader: **2 Kr. Kvtl.** Enkelte Nr. 20 Øre.

Bladets Abonnenter
faa, saa langt Oplaget rækker, Aargangene 1893—95 incl. for
halv Pris.
Indbinding pr. Aargang i det komponerede Bind 3 Kr.
Løse Bind à 2 Kr., Mapper à 2 Kr.
Kan bestilles gjennem enhver Boghandel og i Hovedexpeditionen.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg,

En Spurv, der har været i Tranedans.

Voltaire: Ja, min lille ZOLA, hvad Pokker vilde Du ogsaa paa den CALAS?

Udgiver og Redaktør Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

1898. Søndag den 27. Februar. Nr. 9.

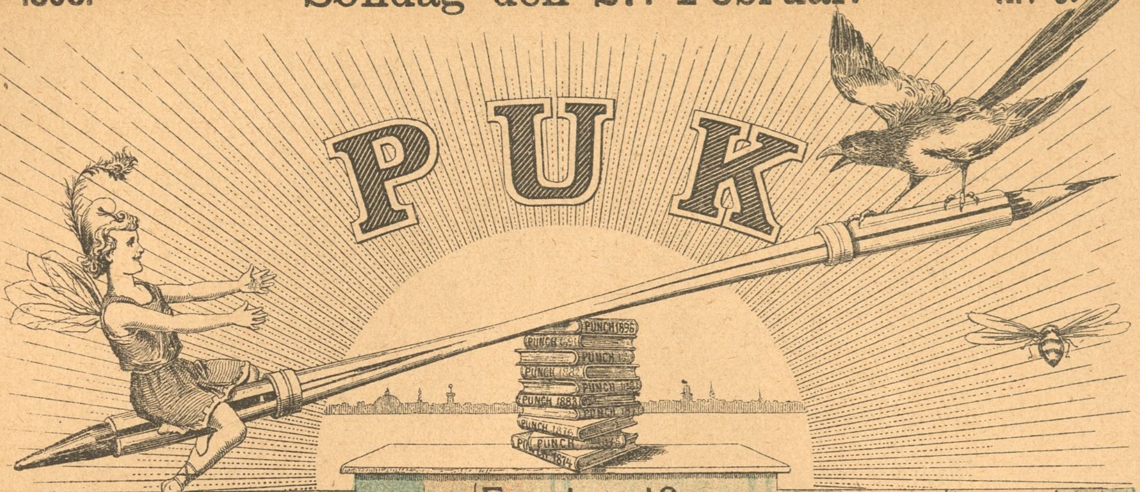

Forstaaet?

— Væs'go, — fra Løjnant Jensen.
— Tak! — Aah, det var da en dejlig Bouket — og Roser paa denne Tid!
— Ja vel — sidst paa Maaneden!

Katholsk Propaganda.

1. Søndag i Fasten.

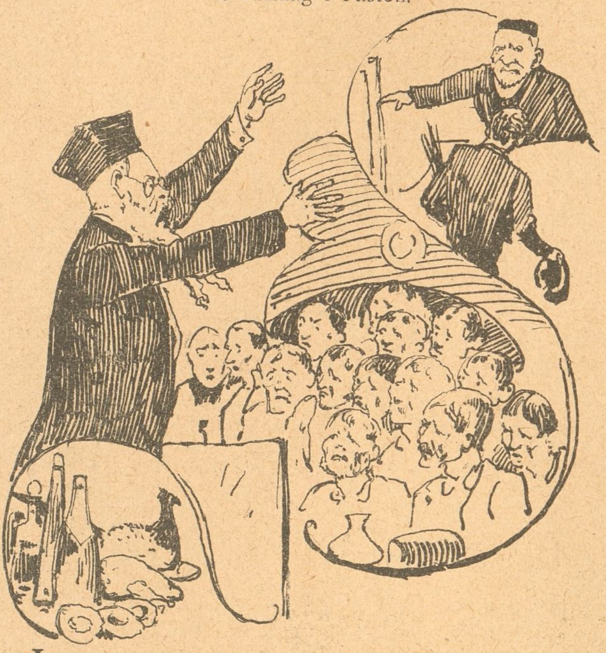

I Romerkirken man for Tiden klæder
I Sæk og Aske sig fra Top til Taa;
Thi der er Faste, maa vi huske paa.
Kun en og anden Kjætter overtræder
Paabudet at forsage Kjødets Glæder
Og, det forstaar sig, Flæskets ligesaa;
Men Resten søger Aandens Vederkvægelse
I et forsvarligt Kvantum Kjødets Spægelse.

Selv her, hvor Luthers Djævelskab i Nord
Er blevet fra vor Barndom os indpodet,
Man finder af den samme Fromhed Spor:
Om Folkethinget har man længst formodet,
At det i hvert Fald er katholsk i Ho'det,
Og, dersom Mængden ikke strax det tror,
I Fastetiden Tvivlen det forjager
Med en Finantslov, der er saare mager.

Ja, Folkethinget vil nok overraske
Vor Lærerstand med strenge Fastekaar;
Thi, hvis en Skolelov man ikke faar,
Saa kan de sultne Pædagoger traske
Selv efter Paasken om i Sæk og Aske
Og holde Fastetid det hele Aar.
Den Trøst de dog kan yde deres Mave,
At endnu har Jens Busk lidt Ben at gnave.

Endydermere har i Rømersgade
Man præket for de slunkne Arbejdsmænd,
At, for at Sjælen ikke skal ta'e Skade,
Maa de i Fasten drive Tiden hen.
Og man er ganske gratis med paa den,
Naar bare man sit Arbejd' vil forlade,
Saasom i Striker det sig selv forbyder,
At andet end det tørre Brød man nyder.

Naar saadan de gjør Bod for deres Synder
Og har paa smal Kost lært at sætte Pris,
Saa er — hvad Pastor Wiinblad dem forkynder —
De paa den trange Vej til Paradis,
Især da Førerne nok ikke ynder
At spæge deres Kjød paa samme Vis,
Thi paa katholsk Maner, som det sig skikker,
For Menigheden æder de og drikker.

Frisk fra Tønden.

Et lille Glas? — hva'? — Naa, la' gaa! Det ka . . . ka' . . . ka'ske lette lidt i Ho'edet. Jeg sk'sige Dem, jeg har lissom jeg har Ho'edet fuldt af Mur-Sen . . . Mur-Sten. Man hører jo ikke Sale om andet end om Byggeri nu for Siden. Om det saa er den værsse Knallenald-Hytte, saa skal den riv's ned og bygg's op og riv's op og bygg's ned og ha' Saarne paa og Gesimser og Dikke . . . Drikkedarer og Beværdninger! — Skaal! — Bli'er De ræssom glad, naar jeg si'er en Brander? For saa vil jeg si'e, at det er sles ikke alt andet end opbyggeligt! Hvorfor skal vi saadan rive ned paa vores egen By, lissom yi ikke ha'de Da . . . rachmann gaaende nede i Hamborg li'e til det samme! Og hva' skal det føre til? Som nu, for Essempel, at jeg en Dag faar Spaser . . . Spoler . . . Spandoler-Busserne paa og inviterer Dem op i Himmerig paa en hal' Bajer, — hva' saa? Saa ligger der bare en Bagfjerding eller et Pape . . . Gabeøje-Bur eller et andet Alaska — — Prosit! Hva' var'et, vi talte om? — Naa, jo: saa er Himmerig røget a' Helvede til og

faret til Himmels op paa Kyissen i en dejlig ny gru'lig Bygning, og Rundesaarn er væltet ovenpaa Relegensen og layet til Beværding, og Relegensen har de rendt med om ad Sudiestræde til og osse lavet til Beværding, og der er alrig no'et Menske mer', der kan komme ædru hjem for bare lutter Beværdinger. Det er meget sørreligt!

Og det sa'e jeg osse til Besjenten, da jeg salte med ham i Aftes: »Go' Dag, Krissensen,« sa'e jeg, »ka' De ikke nok lukke mig ind a' min Ga'edør?« Det sa'e jeg; men han kigede bare saa løjerlig paa mig. Saa sa'e jeg: »Nej, Højsærede! den passer ikke. Nu sror De nasurligvis, at jeg osse har bygget om, lissom de an're, og lavet Saarne og Gesimser og Beværdinger? Næ, gaa til Slosholmen med den, Krissensen! For der bli'er fint! Der bli'er baade Højese-rigs-rets-dags-bygning og Haver og Buh-gange og Haver og Kulle . . . nulle . . . nader og Haver og — — og galt er det alli'evel. For hvorfor skal vi have Haver, naar vi ikke haver Keglebane og Beværding? F'staar sig: vi har jo Snapstinget, og saa har vi Kulle . . . bue . . . bullenaderne, der er li'e til at srille Kegler i. Men hva' skal det forslaa? Og det er meget glædeligt; for det er meget sørreligt. Jeg mener denne Rapsus for at ligge og løbe og bygge om over det hele.

Men det er Sidens Syge, Krissensen. For saadan er yi Mensker, Krissensen. Naar vi ikke kan faa os et Par røde Hunde eller en Flue . . . lue . . . lenza eller et Assieselskab eller en anden Skade, saa maa vi hitte os no'et nyt, som vi kan gaa i Hundene paa. Men det gaar kun til en Sid! Pas paa, hva' jeg si'er: det gaar kun til en Sid! La' dem bare more sig og makke om paa gamle Nygade og lave Wivelin-Kasser og fem Etasjes Beværdinger og ugle Kjømmergade ud i ny Subsripsjons-Udgave, — det gaar alsammen over, naar de længe nok har løbet Panden mod de hye Mure, og Pu . . . pudsningerne har pudset dem for deres Penge!«

Skaal! — Saadan sa'e jeg til Krissensen, og det var u'mærket fornuftig sagt, naar jeg selv skal si'e det. Det var vi da osse enige om, — og det er meget sjeldent, at Besjenten og jeg er enige. Men det kom sig ganse a' sig selv, for det var jo ikke Besjenten, jeg salte med. Det var Drossekusken inde ved Siden a'.

Og De maa heller ikke sro, at han lukkede mig ind af min Ga'edør. Men det maa De ikke gjøre ham ulyggelig for, — hører De? Jeg sk'sige Dem, da jeg ha'de set mig lidt om, saa opda'ede jeg, at Ga'edøren stod aaben. — Naa, la' nu vær at gjøre Vrøvl. Det var der jo sles ikke no'et at si'e til.

For Klokken var ble'en otte i Morges, da jeg kom hjem i Aftes.

Vort Aristokrati og højeste Bourgeoisi har længe i Stilhed glædet sig over »Politiken«s omhyggelige og talrige Notitser om dets Privatbegivenheder, Baller, Grandfêter etc. I højere Grad end noget andet Blad, har »Politiken« indset, at det Selskab, der bestaar af Landets intelligenteste Slægter, og de Fester, hvor Fødsel, Aand og Kunst mødes, bør have en meget indgaaende Omtale. Man har længe tænkt paa en synlig Anerkjendelse til Bladet, men holdt sig noget tøvende tilbage af visse forklarlige Aarsager. Nu har man imidlertid tilsendt Redaktionen et »Saisonkort til samtlige adelige Sammenkomster, Bryllupper, Fester etc. i Saisonen 1898—99.« Dog kun gyldigt for én Medarbejder og ikke ad Hovedindgangen. Redaktionen har med stor Forstaaelse givet Kortet til den Medarbejder, hvis Familieforbindelser og Optræden garanterer højest, nemlig Hr. »Einar«.

Populære Folk XLVII.

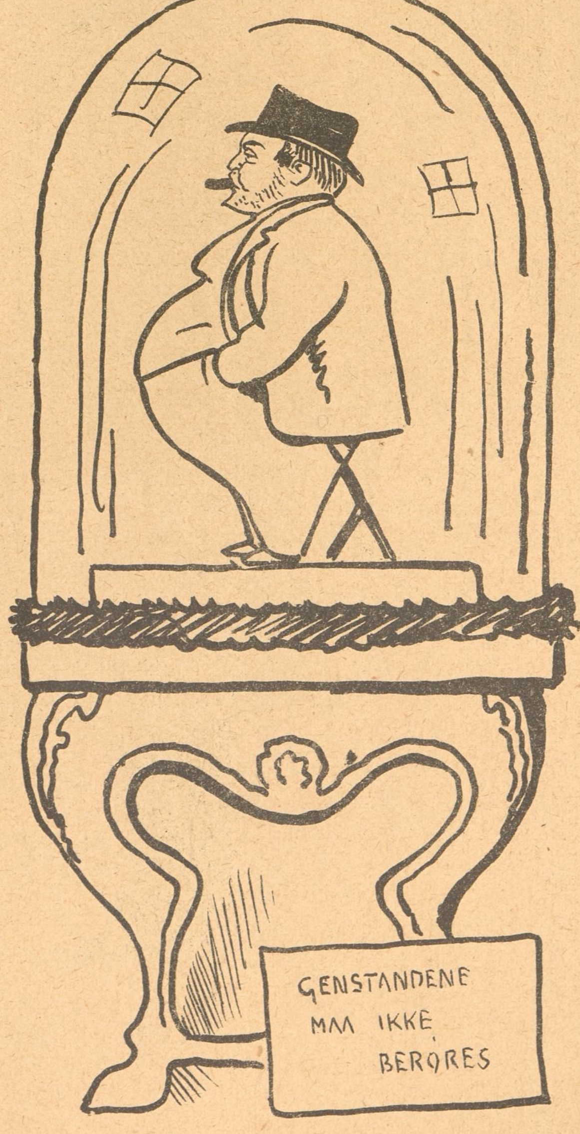

Pachtoptikummeren.

Ren Besked.

— Er nogen af Herskabet hjemme?
— Ikke en Kjæft! Hr. Greve!

Stadsøkonomisk.

— Hva er det, din Kun der slæver paa?

— Aa, det er baresens et Par Sjalosker, som hun forgangen Dav kjøvte i Byen og som hun vilde prøve i Dav; men da Vejen var saa beskidt, syntes hun, det var en Skam og trække dem paa.

Dansekatarrh!

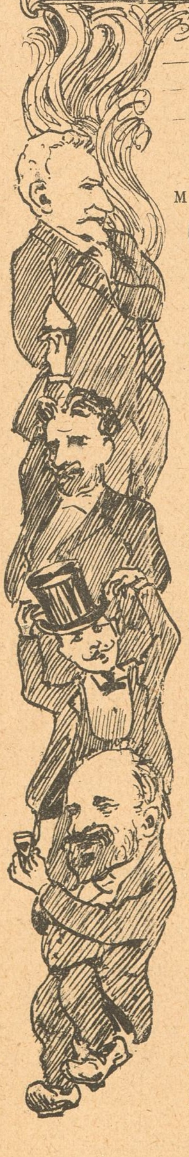

Mel.: Den Spillemand snapped' Fiolen fra Væg.

Op! alle smaa Sorte, som springske og kry
:,: I Integade har Ly. :,:
En fejende Dans
I Lygternes Glans,
Til Fryd for vor hjemlige By.
Lidt Dansekatarrh
For Tiden I har,
Det mærker man jo saa tydelig.
Ja, al Eders Tid
Med klædelig Flid
I hopped' og sprang saa nydelig!
Husker, Hørup, Du den Gang,
Du dikkede med Svansen,
Og stilled' i Kjøge din Dansetrang,
Til sel' Du gik bag ad Dansen?!

Du, Charles, kan snappe Fiolen fra Væg,
:,: (Til Dans er din Korpus for grov!) :,:
G. Brandes, symbolsk
Du danser en Polsk,
Hvis Paven da gi'er Dig Forlov.
Selv en Tarantel
Du danser med Held
Saavel som en spansk Sarabande.
Med Fødderne, aah!
Ukristelig smaa,
Du fører Dig som en Grande!
I din Hats nystrøgne Glans
Fremtriner Du, Hr. Hansen!
S. Schandorff, Du tramper en Bondedans,
Du kjender jo Krostuedansen!

Ignotus, Du fører en »Washington Post«
:,: Saa godt som en Negerdans! :,:
Dit Bentøj, det duer,
Og flink Du det bru'er,
Især naar Du er udenlands.
Et Spring og et Hop:
Paa Bjergenes Top
Du danser med Munke i Enge!
Saa fjerlet en Flugt
Ej andre har brugt,
Den lærer man ikke for Penge!
Bind dit Skjørt og flet dit Haar!
Din Samtid Dig vil hædre.
I vildeste Krigsdans paa Højde Du staar
Med Scheel-Wandelske Menneskeædere!

Ungdomssange.

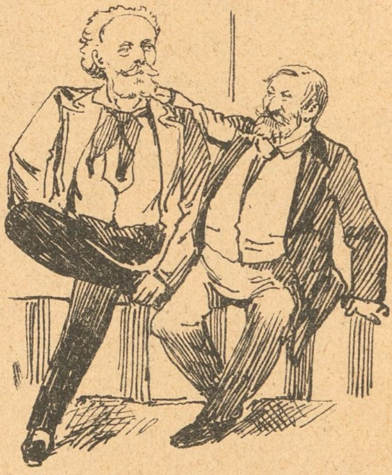

Sofus: Da', gamle Ven. Hvordan tror Du saa, Du kan ha' det i dette lille idiotiske Land? Et forbandet Klima, hvad? Ja, Du har s'gu Klimatfeberen, Snuen, kan jeg se; den undgaar ingen Udlænding paa denne Aarstid. Du skulde ta' Dig et Glas god Vin, det gjør jeg al Tid, naar jeg har Snue, og det har jeg næsten al Tid. Ah la la! det var ret, Flaskerne paa Bordet, saa kommer Humøret, og det kan Du trænge til, synes mig. Man kan s'gu se, Du ikke er her for din Fornøjelses Skyld. Skaal, Gamle! Hvad bestiller Du egentlig her i Dannevang ved grønne Bred?

Holger: Jeg gjenoplever min Ungdom.

Sofus: Det skulde Du ikke, Holger, Du kan s'gu ikke taale det nu. Du skulde hellere ta'e og blive fornuftig og faa dansk Indfødsret og blive hjemme og slaa Dig paa en eller anden praktisk lille Bestilling som Fordømmelseslæren. Nej, den maa Du nu ikke ta'e, for den har jeg nu hellet mig, men Du kan s'gu sagtens hitte noget andet. Der er f. Ex. »den vestindiske Soldat«, den er god. Han er nok paa en Maade Cavlings; men han ligger jo al Tid og føjter om, saa Du kunde jo magelig snuppe den, mens han er borte.

Holger: Jeg mærker nok, at det ikke er din Ungdom, Du gjenoplever, men din Barndom, Sofus. Bliv mig fra Livet med al din Kjællingesnak om at blive hjemme i dette fedtebrødsædende, øldrikkende . . . .

Sofus: Jamen Herre Gud, Holger, man kan virkelig godt faa taalelig god Vin. Jeg ved en Kjælder, Du . . .

Holger: Bliv I kun og dyp Jeres mugne Vrøvl i Jeres

slatne Kaffetaar som gamle mimrende Æblesidser, Du selv og Viggo og Erik og Edvard, og hvad I allesammen hedder. Jeg er den farende Svend, og jeg nyder min Digtergage, hvor jeg vil. Kun en Gang imellem kommer jeg herop. skjønt det kvalmer mig, for at ruske i Jer.

Sofus: Aa nej, lad vær' med det. Mit Ho'de har det ikke rigtig godt i denne Tid. Jeg har faaet saa mange anonyme Breve, akkurat ligesom Zola. Og saa skriver jeg paa en Bog saa tyk saa tyk, det vil sige, jeg er ikke rigtig begyndt endnu, men jeg har kjøbt Papiret, det fylder saa meget . . . Den handler om . . . ja, det husker jeg ikke lige i Øjeblikket.

Holger: Ruske Jer skal jeg ved Hjælp af mine Ungdomsdigte, hvis Værd skal fastslaas. Hvad siger jeg fastslaas . . . trommes og bankes skal de ind i Jeres Bevidsthed . . .

Sofus: Ja, kjære Holger, jeg ser, Klokken er mange, saa . . .

Holger: Hvor jeg var ung den Gang, hvor jeg slog løs, men endnu er der Kræfter i denne Arm.

Sofus: Du maa undskylde mig, men jeg har skam lovet at komme hjem i god Tid, saa . . .

Holger: Saa kom Vemod, de dæmpede Akkorder.

Sofus: Ja, det er meget bedre, bliv ved dem. Alt det her Slaaen-løs og Huggen-ind er saa uhyggeligt.

Holger: Saa kom Dissonanserne — og saa Skjønhed.

Sofus: Kom der en Skjønhed, hvad, hvem var det?

Holger: Min Ungdoms Sange! Aa aa! de er næsten for dejlige til at læses. Hold paa mig, Sofus, mens jeg slaar Bogen op, saa skal jeg forsøge, om jeg kan taale det.

Sofus (afsides): Hans Ungdoms Sange! Gud fri mig! (Højt): En anden Gang, Du, jeg skal skam gaa, jeg har lovet Hørup at komme hen og spille Sexogtreds med ham i Aften.

(Gaar.)

Brev fra Bistrup.

IV. Inferno.

Jeg har været fra det i fire Maaneder; intet har jeg skrevet, men før skrev jeg altfor meget. Nu vil jeg berette det altsammen, paa det intet af alt, hvad jeg gjorde, skal være ukendt. Jeg var skrupgal, nu er jeg intet mindre. „Hovmod, Hovmod! De raaber Deres Tro ud paa Gadehjørnerne!“ (Hellig Jørgen, For-Tiden XXV).

12. Jan. I 2 Uger har jeg læst i Bogen; nu kommer jeg mig. Carl Ewald, det Verdensbarn, skrev til mig fra „Bernina“; men ogsaa han vil nok en Gang ende i „Paradis“.

14. Jan. Hver Nat sidder jeg paa et og samme Sted, medens Sveden rinder. Henne bag en Skranke staar der en sort Mand og uddeler Befalinger; den frygteligste Stank hersker der, Os og Dunst af Brændt, af Svovlstikker, der tændes og lyser med blaa Lue. Sælsomme Væsner komme og gaa, fede og magre, tavse og tvetungede, nogle have Næsen imellem begge Øjne. Et glødende Baal brænder i en Ovn. Henne ved et grønt Bord staar Mænd med lange Stave i Haanden og stive Øjne. De tie, og hvide Kugler rulle som tavse Dødmandsskaller, rulle og rulle. Og Mændene staa der stedse, ingen andre kunne komme til. Tantalus, Tantalus! Flyr, I som ere paa Trapperne, vender om, I, som ikke ere der endnu. En Mand, der var Redaktør, sidder med et Bæger for sig. Der er en grønlig Slangegift deri. og det tømmes aldrig. Danaider! Danaider! I, der ikke ere der! Absintherer Eder, flyr!

20. Jan. Hvor er det, jeg er hver Nat? — Klokken var et Kvarter over sex i Morges, da den helligste Doktor, Thomas af Aquino kom til mig. Hvad er det for et Sted? Han svarede mig, at han aldrig havde været der.

21. Jan. Jeg spiser nu kun Blomkaal og Grahamsbrød, jeg læser kun Dante, St. Thomas, Hellig Jørgen og Berlingske. Og saa Bogen, Bogen, oversat paa Dansk.

22. Jan. Rengøringskonen havde i Morges spildt en stor Sø foran min Dør. Det er den, der omtales i Hellig Jørgens Aabenbaring („Hvorfor jeg blev Katholik“). *Mon? Jo vist! St. Thomas. Hellig Jørgen, St. Jean, Paven i Rom, — Rom! De vestindiske Øer midt i den store Sø (Rengøringskonen)! Og saa Ignotus! Og den sorte tilslørede Dame, der hver Dag gaar over Gaarden! Den hvide Dame gik sidst i Paris! Her er det! Paris — Paradis! Jeg er hver Nat i „Paradis“.*

1. Febr. Besøg af Vilhelm Beck Kl. 2 i Forgaars Nat! Skulde det være Paradis?

15. Febr. Det er forbi! Præmiegaaden er løst. Jeg har haft Besøg af Virgil forleden og i Morges hørte jeg Køkkeninspektøren raabe efter en Pige: „Køb magert, magert!“ Virgil — Dante! Køb-magert! Magert hvadfornoget? Kød selvfølgeligt. Hvor? Hos Slagteren eller — paa Gammeldansk: Skinderen! Købmagergade — Skindergade Dante — Vilhelm Beck! Jeg kommer i „Helvede!“

PUKs **Redaktion og Expedition**
Silkegade Nr. 4. K.

Abonnement

tegnes samme Steds, og i alle Boglader: **2 Kr. Kvtl.** Enkelte Nr. 20 Øre.

Bladets Abonnenter

faa, saa langt Oplaget rækker, Aargangene 1893—95 incl. for

halv Pris.

Indbinding pr. Aargang i det komponerede Bind 3 Kr. Løse Bind à 2 Kr., Mapper à 2 Kr.

Kan bestilles gjennem enhver Boghandel og i Hovedexpeditionen.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg,

To om Budet.

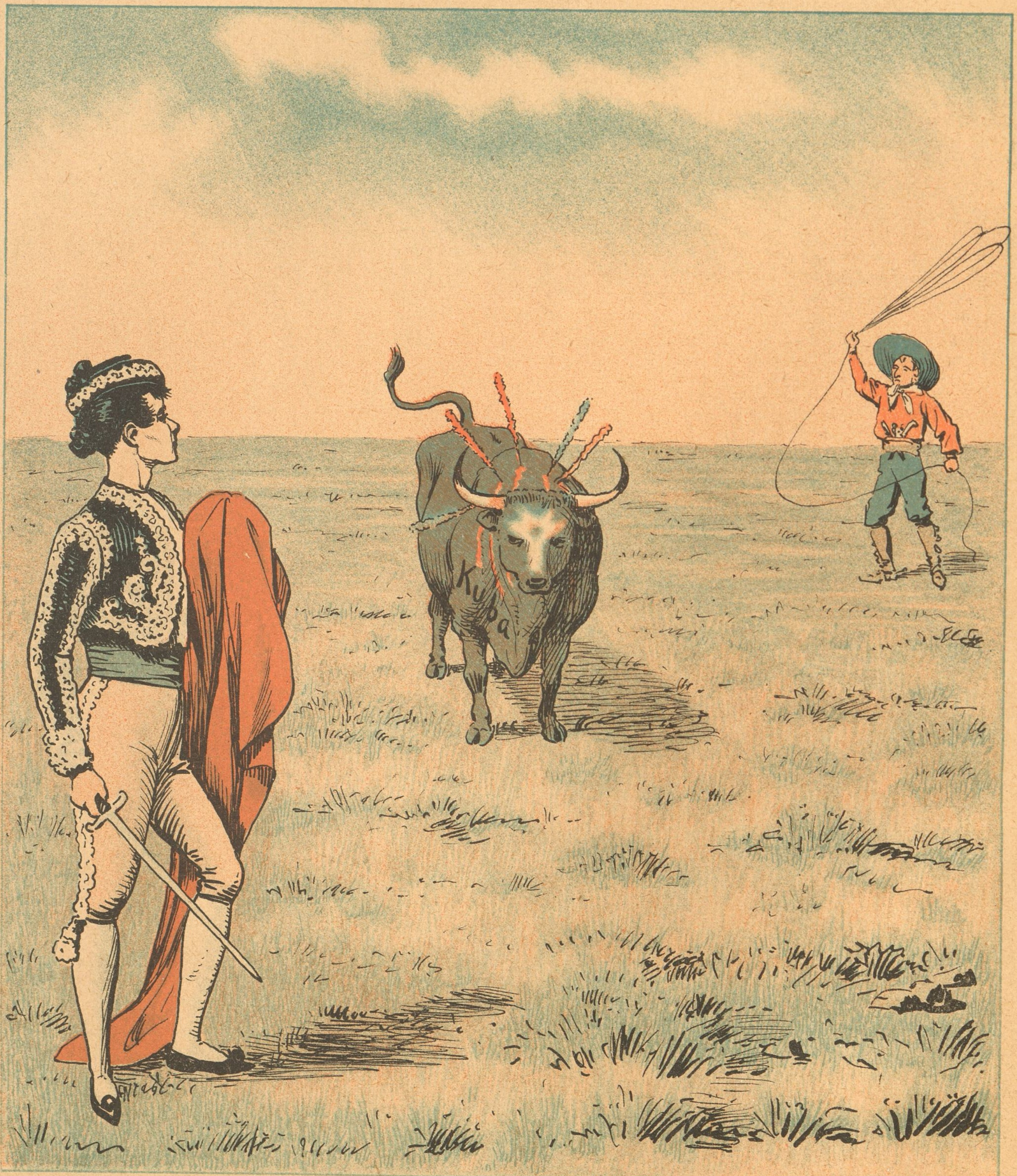

Mens *Toreadoren* med sin Tyr
Paa Liv og Død maa kæmpe,
En *Cowboy* fanger det levende Dyr
Behænde og med Lempe.

Udgiver og Redaktør Angelo Haase.
Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

1898. Søndag den 6. Marts. Nr. 10.

I rette Tid.

— Og, da saa Vorherre havde skabt Eva og førte hende til Adam, hvad sagde saa Adam?

— Aa, det var da godt! — Nu har jeg da En, jeg kan gifte mig med.

En Sultekurmethode.
(2. Søndag i Fasten.)

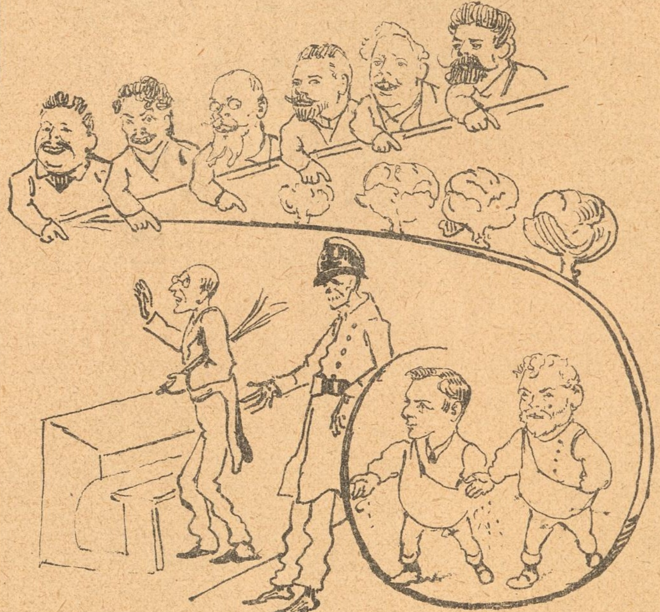

Vort Folkekammers røde Demokrater,
Der lever for og af „det rette Had“,
Og paa de snart forældede Mandater
I Thinget sidder bænket „Rad ved Rad“,
Har nys blandt de vestindiske Soldater
Gjort Attentat paa deres varme Mad,
Skjønt for de Stakler det er ikke Smaating
At skulle miste deres vante Rotting.

Naar han den unge Rom lidt villig nød
Og derfor gi'er „Skersanten“ en paa Siden
Af Ho'det, bli'er hans visse Løn kun liden
Og reducerer sig til Vand og Brød.
Før vanked' der lidt „Extra“ undertiden,
Men man for denne Extra-Post ham snød.
Slig Karrighed kan ikke tænkes grummere
Og var selv uhørt blandt de gamle Romere.

– Men, hvad end Thingets Røde hitter paa,
Saa viser dog dets folkekaarne Blakker
En Adfærd, der kan kaldes nok saa vakker
Mod Kjøbenhavnerne, selv dem med „*K*“.
Fordi de helst vil lapse sig i Frakker
Og nødig i Agrarerkofter gaa,
Saa skal de haarde Halse gjøres bløde
Med det fornødne Kvantum Sulteføde.

For den Sags Skyld afspiser de Kommunen
Med nedsat Tilskud til dens Politi,
Og til at faa dens Lærerstand i Dynen
Fra Halmen vil slet ingen Ting de gi'e.
Naar Sagen saa skal for paa Valgtribunen,
Vil Berntsen, Harald Holm & *Compagni*
Love Agrarerne at gaa i Tøjet,
Til man saar Ærter og gjør Kaal paa „Strøget“.

Naar dette smukke Resultat de naaede,
Er Kjøbenhavnerne paa bedste Vej
Til at bevise, at de paa en Maade
Er ogsaa Mennesker som du og jeg,
Der ikke godt kan blive forbigaaede
Med Statstilskud for Bæster og for „Kvaj“,
Da deres Race brøle kan og sparke
Saa elegant som nogen *Dr.* Starcke.

De røde Sko
(frit efter H. C. Andersen).

Der var et lille Parti saa fint og nydeligt, men saa fattigt, at det for overhovedet at faa noget paa Benene, maatte trække i nogle store klodsede Bonde-Træsko, og det generede saa grueligt i Længden.

Skjønt Partiet var et Kjøbstadsbarn, maatte det dog leve ude paa Landet, for i Byerne vilde ingen vide af det. Men en Gang havde en god, gammel Dame, Fru Fortuna, der saa det stakkels, lille Parti slide i det ude paa Landet, fattet Medlidenhed med det og bragt det med ind til Hovedstaden. Der blev Partiet klædt om fra Top til Taa. De væmmelige Bondeklæder og Træskoene blev brændte og erstattede med Kjøbstads-Kjole og sorte Laksko. I lang Tid var Partiet nu saa glad, saa glad, for disse Sko, men, da det en Dag saa et Par ildrøde, saa elegante og kokette, som nogensinde har siddet paa et Par Socialist-Ben, var det ude med hendes Hjertefred. Fra nu af tænkte hun kun paa at faa et lignende Par Sko, og den gode Fru Fortuna, der ikke den Gang kunde nægte hende noget, lod da en Socialist-Skomager tage Maal af hendes lille Fod. Partiet valgte sig de aller rødeste, hun kunde finde, og Skomageren sagde, da han prøvede dem paa hende, at de var syet til en Socialist, men de havde været ham for røde.

»Det er nok Blanklæder,« sagde Fru Fortuna, for hun saa ikke godt, »de skinner.«

»Ja, de skinner,« sagde Partiet, og de passede, og de blev kjøbt. Men Fru Fortuna, som var nærsynet, vidste ikke af, at de var røde, thi hun havde aldrig tilladt Partiet at gaa til Valg med røde Sko, men det gjorde hun nu.

Alle Mennesker saa paa hendes røde Sko, da hun gik til Valgtribunen, men Partiet følte sig slet ikke trykket af dem. Hun var saa glad ved de røde Sko.

Dagen efter hørte Fru Fortuna af alle Mennesker, at Skoene havde været røde, og hun sagde til Partiet, at det var stygt, at det passede sig ikke, og at hun herefter, naar hun gik til Valg, skulde altid gaa med sorte Laksko, som hun plejede.

Næste Valgdag saa Partiet først paa de sorte Sko og saa paa de røde — og derpaa paa de røde igjen og tog de røde paa,

Det var et dejligt Vejr, da Fru Fortuna og Partiet gik til Valg. Ved Valgstedet stod en gammel Socialist med et underligt langt, tvedelt Skjæg. Han bøjede sig lige til Jorden og spurgte Fru Fortuna, om han maatte tørre hendes Sko af. Og Partiet strakte ogsaa sin lille Fod ud. »Sikke dejlige Socialist-Sko,« sagde Socialisten, »dans, naar jeg fløjter!«, og saa slog han med Haanden paa Saalerne.

Og Fru Fortuna gav ham en Skilling, og saa gik hun med Partiet til Valg.

Og alle Mennesker saa paa hendes røde Sko. Men, mens Partiet talte, tænkte hun kun paa de røde Sko. Og hun glemte sine allerbedste Fraser for at tænke paa dem.

Nu gik alle Folk fra Valg, og Fru Fortuna steg ind i sin Vogn. Partiet løftede sin Fod for at stige bag efter, da fløjtede den gamle Socialist, som stod tæt ved, og Partiet kunde ikke lade være, hun maatte gjøre nogle Dansetrin, og da hun begyndte, blev Benene ved at danse, det var, som om Skoene og Socialistens Fløjten havde faaet Magt over dem. Hun dansede ned ad Gaden, hun kunde ikke lade være. Kusken maatte gribe hende og løfte hende ind i Vognen, men Fødderne blev ved at danse, saa hun sparkede saa grueligt den gode Fru Fortuna. Endelig fik de Skoene af og Benene kom i Ro.

Hjemme blev Skoene sat op i et Skab, men Partiet kunde ikke lade være at se paa dem. Og saa lidt brød hun sig om den gode gamle Fru Fortuna, som havde givet hende alt det, hun havde, at hun ved den første Lejlighed, hvor hun skulde vise sig, ikke betænkte sig paa at tage de røde Sko paa igjen. Men, saasnart hun havde faaet dem paa Benene, begyndte hun at danse, ned ad Gulvet dansede hun, ned ad Trappen, gjennem Gaderne helt hen til Rømersgade. Deroppe i et af Vinduerne sad den gamle Socialist med det lange Skæg; han sad og fløjtede, og saa sagde han grinende: »Sikke dejlige Dansesko!«

Da blev Partiet forfærdet og vilde kaste de røde Sko, men de hang fast. Hun flaaede og rev i dem, men fik kun Strømperne og Skindet revet af sine Ben, for Skoene var voxede fast til hendes Fødder, og danse gjorde hun, og danse maatte hun, over Mark og Eng, i Regn og Solskin ved Nat og Dag. Og det stakkels lille Parti danser endnu efter Socialisternes Fløjten, og det vil blive ved med at danse, lige til det styrter om og dør. For Fru Fortuna er endelig bleven vred for Alvor og har svoret, at hun ikke mere vil hjælpe det lille utaknemmelige Skarn.

Og nu er Missekatten død — død.

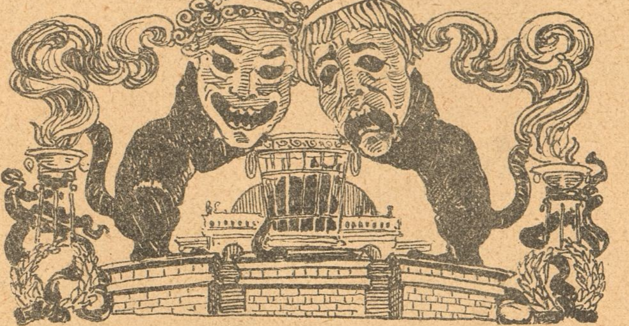

Med hulkendes Pen og drivendes Tørklæer i Baglommen tar herved jeg ærbødigst unnertegnede. Maskinmand Klatterup sin Svoger, og meddeler den bedrøvelige Avgang, som Kaansten har maattet lide formedelst dødsfald og anden Daalighed. Og jeg er ellers Billetgrosserer af Embeje, men jeg var da liegodt oppe og sad hos den Kometerede anlangendes noen røje Løgter, vi sku ha ud, da vi hittede den salig afdøje Theaterkat. Han lae i papirskurren og var slaet a Tønden. om jeg saa maa sige, ved det at han var kraperet Fastelavnsmandæg a bar ledigang og vellevnet. Og lisom vi saa sto og mixede Vores taarer sammel over liget, saa fik vi Buj om, at Maskinmand Klatterup havde faaet Popelsi a Overandstrængelse ved at rende og slæve de gamle Kulisjer ner fra Lofterne, begrundet paa, at vi jo immer holler os til det gamle repertojre. Men nu ka da Klatterup bevidne i sin daalighed, hvor grulig vi hænger i her ovre, om saa alle de mjavende Kritikere ligger lissom salig Murre og faar kraperendes Katzenjammer over, at vi driver den a!

Og han fik da en nysselig begravelse, gjorde Katten, skjønt vi jo ellers ikke plejer van at tae vos af det Tragiske. Alle vi Theaterfolk fulgte. Mansjus holdt Talen paa latinsk og gjennemgik alle Theaterkatters historie, liefra Noahs Ark og til Peter Hansen; for han er danet. Og Saugenberg læste sine Jubilæumstelegrammer op for vos; saa kunne vi da sel høre, at der endnu er en stor Skuespiller tilbaves. Og Olufs Brandere var meget mer bedrøvelige, end som de plejer van at være. Og Abrahams og hans Herman mødte kostymerede som de to Ajaxer, for at den afdøje kunne glæje sig over, at de nu gir klassisk Komedje paa Nørregade. Men Professor Riis hade Seddel med fra Martinus, der ba sig saa meget Undskyldt, begrundet paa, at han var uje paa Amaer og sla's paa Kanoner med sin Orschesterdirektør.

Nysselig var det, men sørgeligt endte det. For der var jo tre begravelser, forujen vores: Skrøjer sto og græj over Salig »Klør Knægt«, og Digter Christiansen hev Sand paa sin »Letissia«, og Sjalotte Wiehe la og ga »Pjerrots Døj« over la Skala, ved det at det hade væt en falsk Skala, der bare kunde knække Halsen.

Og væsartig — saa kom vi allesammel op og slas om, hvem der var den uløkkeligste. Deres ærbødige

Sludberg
Billetgrosserer.

1. Emma Gad.
Før gik Faar i Fold,
Gæs paa Græs
Og gammel Mø i Frø.
Nu har Emma saa snildt det beregnet,
At de alle kan rummes i Hegnet.
2. Adolf Langsteds Omnibus.
Hver en Skolemand har des værre
Nøje at regne med Minus og Plus,
Dygtighed skattes af færre og færre,
Men Reklamen er immervæk — *omnibus.*
5. Pontoppidan.
Pontoppidan maatte saa til at gaa a',
Skjønt Manden var ikke saa helt gal endda.
Nu drager han over til Aarehus
At passe det stedlige Daarehus.
6A
Til Aarhus
4. Kularbejderne.
Mon nogen, som sig selv har kjær,
Paa Wiinblads Ord tør lide?
Han si'r, at de, der strejker her,
Er ganske uskyldshvide!
FEBRUA

DEN NYE SKOLE.
3. Zola.
Vive la France, mais surtout l'armée!
Voila! Le jour de gloire arrivée!
A bas liberté, vérité et ses juges,
— Après nous le déluge!
SANDHED
RET
FRIHED
6. Alfa, Beta, Gamma, Delta,
Rusland spænder Mavebælta,
Alfa, Beta, Zeta, Theta,
Mon Prins Georg saa faar Kreta?
7. Komité uden Hoved og Hale,
Publik, der ej vil betale!
Deraf kommer ej Carnevale,
Men bare en artig — !
R - REVY.

Der stander en Strid!

Der stander en Srid baade Dag og Nat
Derude ved Garderhøjen
Fra Lyngby Enge til Ordrup Krat,
Og ganske rædsom er Støjen.
I Sogneafstemning og Møder og Sligt
De brave Beboere svælger:
For Fred de kæmper og laver Konflikt,
Og haardt staar Vælger mod Vælger.

Og gaar de end ikke egentlig talt
Med Knive i deres Ærmer,
Forbitrelsen vokser dog stadig, alt
Som Hovedslaget sig nærmer.
Thi Piper Skeel vil støde fra Hest
Og Skeel nok Piper vil vælte.
De hvirvler Støv og gør en Blæst
Og laver et gyseligt Ælte.

Frem, Bondemænd frem! for Piper vi
Vil slaas, saa længe vi orke!
Vi laver Rygge med Striber i
Med Plejle og Leer og Forke!
Den Junker skal ligge paa Valen strakt,
Vi Bønder forstaar vel at kæmpe.
Og, nytter det ikke, vi bruger Magt,
Saa gaar det med List og med Læmpe!

Men Skeel staar fast paa sin gode Ret,
Han var dog den første i Starten.
I Spidsen han gaar for sin Fylking tæt:
„Nu va'r dig Bonde for Garden!
Du falde skal paa din Gerning brat,
Naar Adelssværdene hviner!"
— Men hist, i Skjulet af Ordrup Krat,
Der staar de Røde og griner!

Gak hen, I Skabhalse og forli'es!
Hold op med den Skænden og Banden.
Kan ej I enes paa anden Vis,
Saa vælg dog en tredje, for Fanden!
For dette er bare til Svækkelse,
Jert rent umoralske Spektakkel,
Og ender tilsidst med Forskrækkelse,
Ret som det *Zola'ske débacle!*

Adresse á Mr. Zola.

(Verdenshistorisk Bordereau. Alle noble og liberale Hjærters Underskrift udbedes.*)

Napoléon[1])

de la littérature! Brave athlète de chemin de fer![2]) *— Voila nos mains, camarade. Nous comprenons l'un l'autre: Tu as fait hallo avec la musique des bourgeois,*[3] *. . . aussi comça*[4]) *chez nous. Tu as fait plaisanterie et long-chou*[5]) *avec la soldatesque,. . . . . aussi comça chez nous. Tu pique ton nez dans les affaires qui ne regarde pas quelqu'un,*[6]) *. . . . aussi comça chez nous.*

Grand Confrére! Europe veut tomber sur la queue[7]) *et la République française peut aller à la maison et se coucher, quand tu accepte ce Bordereau de ta vallée doré*[8]) *danois. Tout ce qui colombe*[9]) *dans le nord a écrivit en bas.*[10]) *Les peuples, qui ne pas ont écrivit en bas, sont cochons et idiots, et nous les soufflons un long morceau.*[11])

Noble et libéral esclave de prison! Tous les coeurs nobles et libérals en Danemarque sont allé par-dessus leurs derrières[12]) *d'admiration pour ton bravoure. Laisse nous racler la peau*[13]) *le long de ta grandeur, en imprimant*[14]) *ta main historique!*

Enorme poète! Jamais davantage nous crions le »Hurrah« de ce bête pays. Non! Nous crions: »Zolá! Zolá! Zolá!« . . . et puis le long: »Zo-la-a-a-ah!«

Sophus Honte-village,
Fabricant d'adresse et de livres épais.

Otto Jambe-fils,
Fabricant de pharmacie et de comédies.

Erique Contusion[15])
Fabricant de rien.

*) For det Tilfældes Skyld. at »Faldgrubens« geniale Digter ikke skulde forstaa de liberale danske Hjærters noble og fornemme Sprog, vedføjes følgende Ordforklaringer:

[1]) Berømt Kejser. [2]) Bane-bryder. [3]) Gjort Halløj med Borgermusiken. [4]) Ligesaa. [5]) Løjer og Langkaal. [6]) uvedkommende. [7]) falde paa Halen. [8]) Gyldendal. [9]) duer, [10]) skrevet under. [11]) Blæser dem et langt Stykke. [12]) gaaet bagover. [13]) gnubbe os op ad. [14]) trykke. [15]) Skram(me).

Paa Kaféen.

— Har Amerikanerne virkelig sendt deres Ultimatum til Spanierne?

— Nej, det var bare et lille »Maine—maine—tekel«!

En Deputation.

Socialistisk Borgerrepræsentant. Bølle.

Bølle: Da' Borger!

Socialist: Hvem er De og hvad vil De?

Bølle: Mit Navn æ Peter Saft, og jæ kommer som Desputation for det hæderlie Skallesmækkerlav heri Byen for at takke Dig, for hvad Du har gort for os. Godt stukken ud Gamle, la mæ omfavne Dig!

Soc.: Undskyld, jeg forstaar ikke rigtig, gjort for Jer?

Bølle: Aa, næ! la vær med den! Du var nydelig deroppe i Røjhuset igaar. Der kommer Storborgerrakket og vil rive vores Gajer ner, men saa driver Du og Konsortibusser dem en lie i Synet og siger: Nix pille ved Festungen! Aa, Du vor ælskede, faderlie Ven! kom i mine Ærmer!

Soc.: Gaa Deres Vej, her er 25 Øre!

Bølle (spytter) Ptøj, Hansel! Gaar D'unte med ner i »den blodige Snude« for der sitter Kammeraterne og drikker Skal — Skaaler for din Velfærd (synger) Tak for din Daad! Du vidste Udvej, og Du vidste Raad. Du maa gjerne hænge Dig paa Ryggen af mig, saa ærker vi Panserne.

Soc.: Hvis De ikke gaar, raaber jeg paa Politiet!

Bølle: Naa, saa Du æ Storborger, Du foragter den hellige Smaaborgerstand. Saa ska je Kraft stejle mig lave Dig om til saadan en Bolledej, at Lægesnuderne deroppe i Røjhuset skal forlange Dig opslaet vakant som et andet kommunalt Sygehus (gaar).

Soc. (raaber) Politi! Politi!

Puks Prisopgaver for 1898.

Filosofi. Hvilke psykiske Kvalifikationer (mon Selvopholdelsesdriften?) betinge, at en Dr. phil. kan lade sig opstille til Folkethingskandidat? Hvilke etisk-altruistisk-statistiske Beregninger kan lade sig opstille i Forhold til Samfundslæren angaaende Sandsynligheden af en saadans eventuelle Valg? Eller Hvorledes?

Astronomi. Øve Mars eller Venus størst Tiltrækning paa de jordiske Elementer?

Statsøkonomi. Hvormeget vil en Generaldirektør for Statsbanerne være i Stand til at forbruge paa Rejser, naar disse beregnes efter det nye Zonesystem, og alle Sporskifter undgaas? Embedstiden regnet til det fyldte 90nde Aar.

Kemi. Dr. Schandorph og hans Betydning for den danske Vinhandel.

Arithmetik. Hvor stor er en Kunstmaler, der har en berømt Moder og $1/2$ saa berømt Fader? Det bemærkes, at han maler aarligt 365 Malerier, 216 Akvareller og 405 Raderinger, hvortil han ingen Medhjælpere har.

Sprogvidenskab. Hvorledes forhindre den Sprogudvikling, at Ordene »Cyklist« og »Bølle« blive synonyme?

Mekanik. 200,000 Kr. for den bedste »Hus- og Karré-Raserings-Maskine.«

Ringsted Sygehus.

Et Rekreationshjem for Smaadyr.

Udi Ringsted bliver en Borger syg,
Til Sygehuset han hentes;
Af alle Baciller, som i Verden er,
Saa længselsfuld der han ventes;
Udi Ringsted hviler man saa herligt.

Thi disse yndige Væsner smaa
Betragtes med Blikke ømme;
Paa Gulvet rinder baade Bæk og Aa,
Hvori de kan lege og svømme.

I Badskjærstuen man bader dem,
Som mest er befængt med de skattede.
Til Stuen, hvor skjæres Smørrebrød,
Henvises alle de Fnattede.

Naar to har Tyfus paa samme Tid,
Saa lægges de ej alene;
Den ene maa ind til en daarlig Arm,
Den anden til brækkede Bene.

For saa kan „Dyrene" allerbedst
Mangfoldiggjøres og muntre sig.
Og, naar vi sige, at Formanden han
Er Dyrlæge — kan man saa undre sig?
Udi Ringsted hviler man saa herligt.

PUKs **Redaktion og Expedition**
Silkegade Nr. 4. K.

Abonnement
tegnes samme Steds, og i alle Boglader: **2 Kr. Kvtl.** Enkelte Nr. 20 Øre.

Bladets Abonnenter
faa, saa langt Oplaget række., Aargangene 1893—95 incl. for **halv Pris.**

Indbinding pr. Aargang i det komponerede Bind 3 Kr.
Løse Bind à 2 Kr., Mapper à 2 Kr.
Kan bestilles gjennem enhver Boghandel og i Hovedexpeditionen.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg,

Fremad! Fremad! Fremad paa ny!

Frem det gaar mod det store Hus,
Nu skal det endelig styrtes i Grus,
Nu skal Middelstanden afkaste Aaget —
Og gladelig gaar den altsaa — i Toget!

Udgiver og Redaktør Angelo Haase. Trykt hos: Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

1898. Søndag den 13. Marts. Nr. 11.

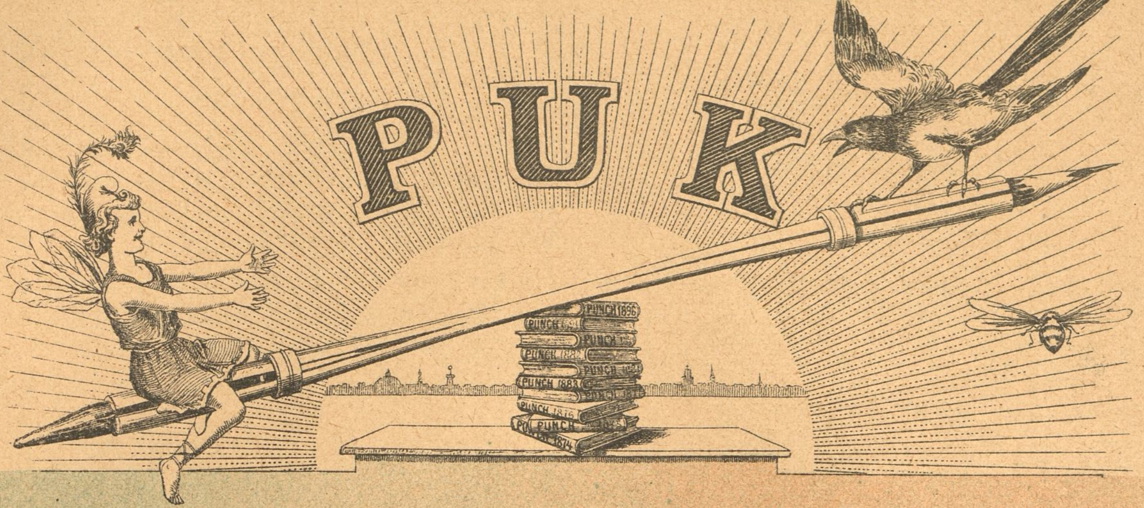

Taget paa Ordet.

— Det er et meget ubehageligt Menneske, denne Doktor Møller; naar jeg morer mig over Mændene og kalder dem for Idioter, fordi de løber efter mig, — saa giver han mig fuldstændig Ret!

Platonisk Kjærlighed.

(3. Søndag i Fasten.)

I Skrift og Taler frydes hyppig man
Af ømme Følelsers Tilstedeværelse
Hos Folket for dets »brave Lærerstand«,
Hos hvem dets Ungdom finder »sund Belærelse«,
Fordi den »højner baade Folk og Land«
Og frelser Tid og Slægt fra »Aandsfortærelse«,
Fordi den spreder »Lys ud over Landet«
I Form af Kundskab, Magt og meget andet.

Men, selv om Folket bruger nok saa stærke
Betegnelser for denne Kjærlighed,
Saa sørger det bestandig vel at mærke
For, at dens Gjenstand ikke bliver fed,
Thi den maa trælle i sit Ansigts Sved
For Videnskab, Kommune, Stat og Kirke
Og i sin Fritid være helt optaget
Af Studier i Sultekunstnerfaget.

Kort, Følelsernes Varme nærmest gik
I Retningen af den ved Jordens Poler.
Selv i vort Nords Athen, hvor dog man holer
Rundtom i Øst og Vest hvert Øjeblik
En Ladning Ros for sine Mønsterskoler,
Var det Kommunens vise Politik:
Fra Skolens Kjældere til Kvistetagerne
At højne dennes Maal — men ikke Gagerne.

Den Lærer, som sit Ophold har fortjent,
Med nye Krav sit Arbejd' fik beskaaret,
Men paa en Lønforbedring skal han vente
Thi hertil har Kommunen ikke Raad!
Den maa han foreløbig ha'e *in mente*,
Til en medgjørlig Rigsdag vi har faaet,
Og indtil videre besnakke Mavsen
Med Naadsensbrød fra PHILIPSEN og KLAUSEN.

Moralen er, at man et kjærligt Øje
Har til en flink og nidkjær Lærerstand,
Saa længe den vil bare la'e sig nøje
Med Kjærligheden og Kommunevand;
Men, vil den have andet at fordøje,
Helst noget for en sulten Visdomstand,
Vil Følelsen for den sig brat afkøle,
Saa den vil Kjærligheden faa at føle.

Navneforandring.

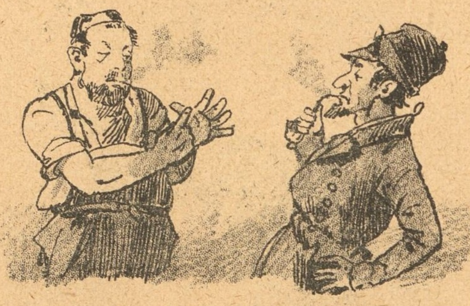

Kristen Smed. Goddav Mads Jordmormand.

Mads Jordemodermand. Goddav Kresten Smed. Sie mæ, hvomanne Ahner ka Do saan ongefær rejne op i din Familje.

Kristen. Ded ve jæ Dælen hamre mæ itte. Jæ har jo Maren, min Gamle hadde en Sidse og hanses Gamle igjen hadde . . . . jo bi lidt, han hadde s'gu en Ane, ded æ rejti.

Mads. Jæ va tefres, han hadde hat en Rasmine eller Lassine eller Himpegine, din Bælle. Hva Faen tror Do, jæ kærer mæ om Jeres Kællinger. Va jæ sporte om va, om Do hadde novne Ahner mæ H. Men ded ve Do savtens slets itte hva æ?

Kristen. Aner mæ Haar? Næ, nær ded itte æ noved a Fruentimmerkjøn, saa ka jæ 'en itte.

Mads. Ahner mæ H æ et videnskavelit Ydtryk i Fysekken faa vores Forkommere. Ded ve sie, ded æ itte enhversomhelst Peder Krestensen eller Kresten Pedersen, a der blier Ahne. Do blier 'ed aldrig bitte Kresten, faa Do ka jo itte anned end a stue aa tæve pue en Ambolt mæ en Forhammer. Nær man æ Videnskavsmand, føller ded a sæ sel a man blir Ahne, især nær man æ bleen te Velsinelse faa et hielt

Sovn. Men har man itte noved adparte oppe i Genikken, saa maa man Faneme brue Lemmerne te a skaffe sæ Berømmelse mæ. Hves a Do hadde maset et Par Sjangdamer, da vi hadde dom, eller mulet noved Højrerak eller verfet en Borremester ner a Talerstolen eller gort en anden Helte-Gerning, saa Fulk hadde kaldet Dæ faa en Marktyr, saa ku Do godt være bleen en Ahne. Nu blier Do 'ed aldrig.

Kristen. Ded ka komme endnu Mads. Vent te Vallet.

Mads. Næ, nu æ ded faa sent Kristen. Vi ska jo netop stemme pue et Højre-Kadaver denne Gang faa a verfe Overløver-Indioten. Hvofaa jæ elles sporte Dæ, om Do itte hadde hat novne berømmelie Forkommere, va forde Do jo nu snart ska te aa ha et anned Navn.

Kristen. Et aned Navn, Mads! Ve Do da stue Fadder te mæ, nær jæ ska døves om i Kerken?

Mads. Ja, aa jæ ska ta aa sende Madammen over faa a svøve Dæ aa gi Dæ Sukker-Sut i Flaben, din Bælle. Her æ itte Tale om noven Døppelse, skjønt Do sgu ellers nok ku trænge te a faa lidt Vædelse i Smedde-Gefjæset, men Videnskaven har ingsiet, a ded liefrem æ stridendes mod Umoralskheden mæ alle di Bunde-Frederik Navne, I løver om mæ, aa har ingbragt en Lov, hvorefter I allerunderdanigst inden 24 Timer har a anligge et anned Navn, hves a I itte ve resekire Tugthus i 7 Aar. Te Lettelse faa Jer ve ded blie Jer teladt a ta Navn etter en a Jeres Ahner, hves a I elles har hat en, der har slæbt om mæ et særligent Navn. Har Do nu ded Kresten?

Kristen. Ded æ itte godt a sie Mads. Jæ ka itte huse længer tebaves i Slæjten end te min Farfar. Men en Morbror a mæ kalledes Jens Tyv, forde a han hadde tjent sammel mæ en, der hadde sat faa Tyveri. Sku jæ ta ded Navn?

Mads. Næ Kresten, ded æ faa sembelt, saa sku Do heller ta aa kalle Dæ Kresten Røver eller Mordbrænner, ded æ mier velklingendes. Næ jæ mærker nok a der allirenveller æ noved nyfødt ve Dæ, aa a jæ dov kommer te a stue Fadder te Dæ aa døve Dæ. Men ded ska Faneme itte være i Vand.

Kristen. Ded ka der være noved i. Men hva sku ded da være i?

Mads. I smue Sorte. Jo flier Omgange Do spendirer, des finere Navn ska jæ lave te Dæ.

Kristen. Ded ska itte mankire Mads, hves Do ka lave et mæ rejti Kalør i. Jæ tror nok, ded ku glæde Maren a komme te aa hedde Lilieblomst eller Rosenblomme eller saant noved. Men ded maa Do om. La vos go ing aa snakke om ded.

Mads. Hva sier Do te: Gylden-Bælle?

Utak er den nye Verdens Løn.

— Hvad tror du Spanierne siger tit og ofte i disse Dage?

— Ja, Gud ved!

— De siger: »Sikke Idioter, vi var, da vi gik hen og opdagede Amerika. Hvad Fa'en vilde vi ogsaa paa de Galejer?

Hun og Han.

Tragikomisk Skuespil i 16 Akter.

Scenen: Foran Studenterforeningen, en Kvinde med Kokarde i Huen staar bedende foran Aulaen.

Hun: Luk op, luk op, du lille Student,
Du kan dog ej være andet bekendt!
Hold op et Øjeblik med at solde
Og — giv mig Plads ved din Punchebolle.

Indvendigt Kor:
Hvo banker derude? Hvem er det, der vil ind?
Der med gladeste Sind
Den Frækhed rummer
At styrre vor Slummer?

Hun: Hvor har Studenten nu sine Tanker?
Spør', hvem der banker!
— Saa har I da gemt og glemt den Gang,
Der lever i Fædrenes Minde,
Da I sang den evig tonende Sang
Om den blomstrende, nordiske Kvinde.

Kor: Bevares, vi kan dem alle endnu
Af Hostrup, Richardt m. fl.,
Vi synger dem immer, men Indholdet, du,
Begriber vi blot ikke mere.

Hun: Luk op og lad Kvinden i Salen ind,
Jeg forsikrer Jer, at jeg faar Ret,
Det vil blive en fygende, rensende Vind
— Luk op, jeg skal være saa net.

En Røst fra vore Fædres Grav:
Du er mægtig, du Kvinde i Nord,
Men vi holder dig væk fra vort Bord.
Og selvom vi vilde, saa kan vi dog ej,
Vi har ikke no'et Toiletrum til dig.

Hun: Se paa mig ret og lad Døren saa staa
For de røde Smaaroser og Øjnene blaa!
Giv Slottet fri, skift Sind,
Tornerose vil ind! — —
O ve, forgæves jeg tigger og tigger,
De Herrer Studenter ligger
Og sover, de Kvindekujoner,
I høje snorkende Toner! (Gaar)

Diogenes (paa Gangen):
Druknet i Kævl og Sludder,
Øl, Punch, Kotteri og Mudder
Gik til Helved' Forstanden og Kløgten. —
Jeg slukker Lygten! (Gør det)

Kor af Drømmende:
Herrer vi ere i Aandernes Rige,
Vi er den Stamme, som evig skal staa!

En farende Svend.

— Aa, go'e Herre! Har De ikke en aflagt Cykle til en fattig Rejsende?

En Henstilling.

— Vil De skrubbe ned ad Trapperne med Dem!
— Naa, naa! De ka' jo li'saa godt være grov som a' sige de' ordentlig.

Luftkasteller
med
lange Udsigter!

Folk har ret til Gavns sig godtet, godtet, godtet
  Ved den Nyrop-Krohnske Plan.
For Komik den er ej blottet, blottet, blottet,
  Naar man over Et vil ta'en.
Tit til Holmen har de skottet, skottet, skottet,
Om de ej ku' vende Slottet, Slottet, Slottet,
Mave vil de sætte paa det, paa det, paa det!
  Si'er De ikke: Fy! for Fa'en?

Grundet paa de Tider knappe, knappe, knappe,
  Genialt de finder paa
Økonomiske at kappe, kappe, kappe
  Væk af Murene, der staa.
Hist og her en lille Trappe, Trappe, Trappe,
Marmorbroen vil de lappe, lappe, lappe.
Stilisérte Bede! Hva'be-, hva'be-, hva'be-
  har! og mange Springvand smaa!

Vi skal have lange Gader, Gader, Gader,
  Perspektivisk bliver det!
Romersk-græske Kolonader, nader, nader,
  (Bare ikke alt for tæt!)
Samt arkadiske Arkader, kader, kader.
Lærde Mænd, som let det skader, skader, skader,
Naar i Sne og Sjap de vader, vader, vader,
  Derved gjøres Vejen let!

Vore Bønder vil de gi'e et, gi'e et, gi'e et
  Lækkert lille Slot, vi ser.
Det med S . . . i Kancelliet, liet, liet
  Heldigvis ej passer mer!
For sin Nederdel befriet, friet, friet
Bliver Tøjhusgalleriet, riet, riet.
Men til Undergang er viet, viet, viet
  Bibliotheket! Riv det ner!

Til at smile lidt ironisk, ronisk, ronisk
  Har desværre Folk saa nemt.
Planen er dog ægte Krohnisk, Krohnisk, Krohnisk,
  Fremsat klart og ligefremt.
Men, om den arkitektonisk, tonisk, tonisk
Blier i Stilen babylonisk, lonisk, lonisk,
Gothisk, græsk-katholsk og jonisk, jonisk, jonisk,
  Det er ej endnu bestemt!

Frisk fra Tønden.

Brand . . ! Brand . . ! — Næ, nej, sid bare rolig, Kjære; Jeg si'er kun: Brandes . . . si'er jeg. Men ved De, hvad jeg osse si'er? — Skaal! — Jeg si'er: Vindmageri! . . si'er jeg . . det er vor Sids Løsen, Højsærede! Er det Løgn? — Bi lidt, nu skal jeg sras forklare mig; la' mig bare holde lidt Ballelance i Sankegangen!

Se, . . . som nu for Essempel Luftplumperne, . . . Pluftlumper . . Puft . . Luft . . pumperne, — hva'ba'er? Vil de ikke der la' os ligge og kjøre med Sporvogn i Luft . . plumper i Stedet for at la . . lade os lade Livet ved at lade Vognene lade med Elegsrisiset. Er d'ikke det rene Vind-mageri, maa jeg spørge? Men derfor vil osse Borger . . repræ . . socialisen . . santerne sel' ha' Lov at plumpe . . pumpe, f'staar De! For saa kan de blæse alle Bankedirektører et Stykke og immervæk pusse Vælgerne ind i det rigtige Spor. Og Vind er det hele. Og det er netop saa uhyre rigtig! — Naa, ja, nu ved jeg nok, at De si'er, at jeg si'er, at De si'er, at jeg si'er, at jeg vil ha' halsredsindsyve Susend for at si'e, hvad jeg si'er. Men saa si'er jeg, at De har Skrædder-Forstand, Højsærede! For naar en Skrædder kommer frit op at kjøre, saa er det ganse mærgeligt, hvad han ka' høre, — især naar Magisratens Sporvogne ta'er og ringer »Bing! . . bing! . .« for hans Ører! Men der klipper De nu forkert, »min go'e

Mand, for jeg saler og sænker som et moderne Menneske, ska' jeg si'e Dem. Det blev jeg i Aftes Klokken sre Kvarter paa syv. For saa sad jeg og læste Brandeses nye Sryksager, og saa — værs'artig! — saa li'e med det samme fik jeg mig en moderne Livsansuelse . . skuelse og saadan ossevid're i den Retning. Det er de store Digtere og Kunstenere og den Slas, der gi'er os alle vores Opdragelse, ved De nok. Som nu, for Essempel, denne Toorup, der har ligget ude paa Vesserbro og klattet sine Farve-symfo-boni-listiske Maleralerier sammen; — han er sgu'nte skabt som en Hollænder, vil jeg si'e Dem. Det er alle vi Kunstkjendere enige om, at han virkelig sles ikke er saa gal; for han er bare gal. Jeg vil garansere Dem, at vores egen symbo . . foli . . nistiske Villumsen kan aldrig saa meget som blive Portener i »Toorups Stiftelse«.

Skaal! — Hvor var 'et jeg slap? — Jo, det var Brandes! — Det er fra ham, jeg har det. Jeg mener, det med at alt er Vindmageri over det hele. D'vil sige, han si'er jo ikke »Vindmageri«, for det er nasurligvis meget fornemmere at sale everopæisk, saadan som alrig no'et andet Menske saler, og derfor kalder han det: »Lykkens Belændeværk« . . Ok, ja! ok, ja! — Vil De bare sænke Dem: Alle Mænd har en Kone, som ikke er hans Kone, fordi hun er en Mands Kone, der har en anden Kone, som har en Mand, der ikke er hendes Mand, men en anden Kones Mand, fordi ingen Kones Mand no'ensinde kan finde ud af, hvi'ken Mands Kone, der har hva'for en Kones Mand, — — ser De, saadan er Livet, Højsærede! Og saadan er alle Grosserer og alle Grosserers Grossererfluer . . fruer, det si'er Brandes sel', og han har dog aldrig været ved »Illusreret Sidende«, saa at han har kunnet faa en Tegnestift i Siden til Børsen!

Men det er alli'evel ma'esløs modigt og fornemt saadan at forsælle alle Mensker, at man kommer i den Slas Kredse; — skjønt det f'staar sig: Brandes har jo alrig kunnet hitte sig no'en anden Kreds, siden at Langelandelængerne bad sig venskabeligst fritagne. Men ved De, hvad jeg sa'e til mig sel'? — Hr. Kasliraad Madsen! sa'e jeg til mig sel': »Du er et Fæho'de! — Kjender Du no'et til Lykkens Vende . . Blændeværk? Har Du ikke alsid været din Bine en sro Kasliraad og en go og kjærlig Fa'er for alle vores Børn, som er en Datter? Skifter Bine ka'ske ikke Pige hver fjortende Dag, mens at Du saalmodig gaar og holder ud i Sjenesten? — Nej, lad nu den store, everopæiske Inte-Digter beaande dig, Kasliraad, og vis, at Du kan være et moderne Menneske!«

Saadan sa'e jeg til mig sel', og saadan laa jeg og sænkte hele Natten, mens at Bine laa ved Siden a' og snorgede, som alrig no'et Menske kan snorge, der lider under Lyk . . Blykkens Lændeværk. Og saa i Morres, — værs'artig! — saa var Særningen kastet! — »Nu ta'er jeg Deine, saa ka' Du ta' Maine!« raabte jeg til Samfundet, li'som Amerikanierne raaber til Spanierne. Saa gik jeg voldsom fornem og moderne ned paa Gaden og lige løs paa en ma'esløs dejlig Grosserfrue.

»Jeg vil være en Lump, om jeg ikke elser Dem,« sa'e jeg, for jeg salte nasurligvis Brandesk. Men ved De, hvad hun svarede?

»Gus, Hr. Kasliraad, det ka' De sel' være! — Jeg er jo ude for at kjøbe Maggerine til Fruen.«

Go' Morgen. Skandale! — det var vores nyeste Pige. — — Men ser De, det er det, man kalder »Lykkens Bændelværk«!

Man beskylder »Kristeligt Dagblad« for at mangle Hjerte. Hvor det er trist for det stakkels Blad, nu da det ogsaa mangler — Jerne.

En Waage.

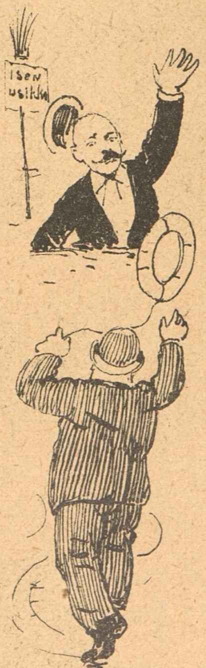

J Digte finder Christiansen Frelse.
De funkler ud af „Illustreret Tidende"
Det ene mere end det andet bidende:
En Ulveflok — tidt dog i Faarepelse.

Et Første-Digt af Ungen. Hvem forsoner
Sig ikke med uartige Motiver,
Naar de for ham en Indtægtskilde bliver
Af Christiansens mange blanke Kroner.

Men havde Christiansen fundet Helse
J anden Lod end Smaa-Poeters Toner
Og givet sine mange, blanke Kroner
J Stedet til forsømte Ungers Frelse,

Saa havde han i hellig Visdom fundet
Paa lidt Motion til disse Smaa-Produkter,
Paa lidt Massage til de umodne Frugter
Og sendt dem enkelt eller sammenbundet
Til Kakkelovnen eller Kræm'rens Disk —
Men Herre Jesus! hvor han nu faar Pisk!

PUK's Redaktion og Expedition
Silkegade Nr. 4. K.

Abonnement
tegnes samme Steds, og i alle Boglader: **2 Kr. Kvtl.** Enkelte Nr. 20 Øre.

Bladets Abonnenter
faa, saa langt Oplaget rækker, Aargangene 1893—95 incl. for
halv Pris.
Indbinding pr. Aargang i det komponerede Bind 3 Kr. Løse Bind à 2 Kr., Mapper à 2 Kr.
Kan bestilles gjennem enhver Boghandel og i Hovedexpeditionen.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Fejl Adresse.

Her har De Forfatternes skjønne Ide
Set gennem Romantikens Prisme;

Men her kan De Virkeligheden se
Afmalt med Zolask Realisme!

Udgiver og Redaktør Angelo Haase.
Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

1898. Søndag den 20. Marts. Nr. 12.

Garanti?

— De siger, at det er det nyeste Stof.
— Det er nylig kommen hjem.
— Men det falmer vel ikke i Solen?
— Nej, det garanterer jeg Dem for; nu har det været i Vinduet saa mange Gange, uden at man kan se Spor deraf.

Paa Feberkost.

(Midfaste Søndag.)

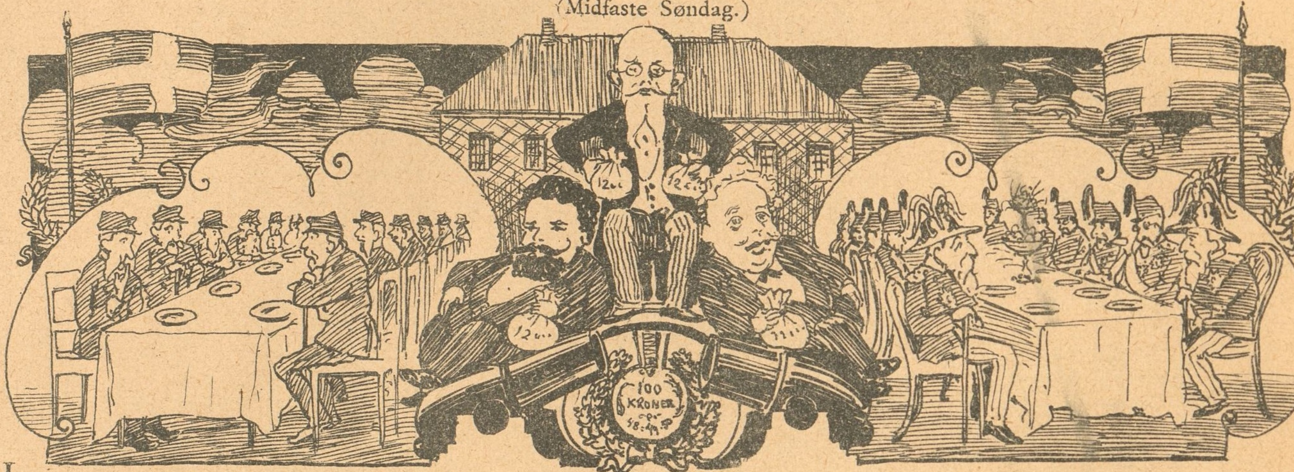

Imens vort Folkething har med en større
Vidtløftighed end Flothed gjort sig klar
Til — for sex Kroners dagligt Honorar —
At faa sin »Ordinære« paa det Tørre,
Gav den besungne »Aand fra Ott-og-fyrre«
En Gjæsterolle alt som Jubilar
Med de berømmelige Traditioner:
Vort Frihedsliv og »Landsoldaten«s Toner.

Det høje Thing af Vælgerfolkets Naade
Var vistnok nærmest til med fuld Honnør
At fejre »Aanden« paa en værdig Maade
I festligt Gildesskrud med Tilbehør,
Saasom dets »Folkekaarne« ere gaaede
Frem af den samme Aand, der aldrig dør,
Og Aanden dog har hidtil været redebon
Til kjønt at gaa i Vælgerfolkets Ledebaand,

Ikke des mindre Folkethinget finder,
At Landsoldaten ikke bør ha'e Lov
At fejre Ott-og-fyrres stolte Minder
Fra Dannevirke, Sundeved og Bov,
Men spiser af med en Forsyning grov
Konfekt den Stand, der banked' vore Fjender;
Mod vor Hær tør man nemlig nu tillade
Sig Udfald nok i Fredericia-Gade!

Den »Ordinære«s Skytsaand gaar saa vidt, at
Den over Hærens nye Skyts i Aar
Igjen en kulsort Streg gemytlig slaar.
I Bøssen spytter ogsaa den for lidt, da
En Smule Tilskud til en festlig Middag
Vor Officersforening ikke faar.
Kort, over vor Armé man bryder Staven,
Saa Ryes Brigade vender sig i Graven.

Familien Hansens Middagsbord.

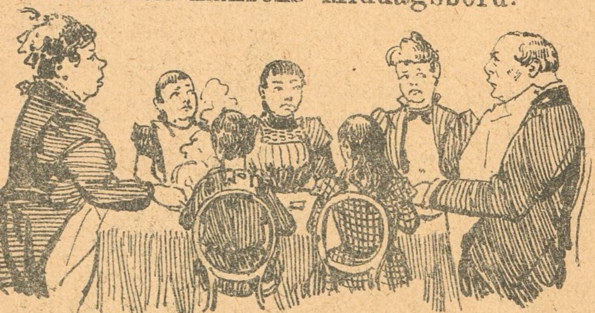

Fru Hansen: *Om vi virkelig skal have fyldt Hvidkaalshoved til Eftermad?* Herregud, Hansen, det sagde jeg dig jo allerede til Frokost i Gaar. *Jamen du ved, det er den eneste Ret, jeg ikke spiser!* Rent bortset fra det smukke Exempel, du giver dine Børn, Hansen, havde jeg ærlig talt noget meget mere alvorligt at tale om. *Jeg synes — —.* Ja, du synes aldrig om, at din Ægtehustru taler alvorligt om alvorlige Ting, men Omsorgen for Familien er jo nu en Gang ved Tidernes Ugunst og din mærkværdige Endoglanse lagt i min Mund. *Om jeg vil være saa god — —!* Vel, jeg gaar lige til Sagen. Dolfemand — du erindrer maaske, at din sidstfødte hedder Adolph — kommer i Gaar Middags aldeles opløst hjem fra Skolen, rød som en kogt Gedde og med Taarer og Snavs gnedet ud i hele hans Engleansigt. *Han har alle sine Dage været en lille Gris!* Jeg er uangribelig, Hansen! Han havde grædt for sin Fars Skyld! Tegnelæreren havde spurgt ham, om hans Far var den Grosserer Hansen, som der stod om i »Politiken«, at han havde ladet sig vælge ind som Medlem i den tyvende Bestyrelse, skønt han knapt kunde passe sin egen Geschäft! Den Slags Hjærteløshed knuser et Barnehjærte; men det forstaar du — —. *Men det er jo ikke mig!* Ganske rigtig, men Skylden er alligevel din! Og saa kom Frederikke Brokmann til Frokost her i Dag — vi fik Kransekage og Kirkevin fra Høy — og hun fortalte, ja det er det værste, hun har budt mig endnu, skønt hun er min bedste

Veninde. »Jeg hører,« sagde hun, »at din Mand har holdt en ganske mærkværdig Tale ved Jeres Soirée i Søndags Aftes! Ja, kære Lucilia, hvor ofte tænker jeg ikke paa din afdøde Mors træffende Bemærkning, da du blev forlovet med Hansen — —.« Ja, Resten kan du tænke dig til! *Gu' kan Jeg ej!* Jaja, hun fortalte, at Grosserer Hansen — det opklaredes senere, at det var Duemose-Hansen — paa sin Soirée havde sluttet sin Tale for Gæsterne med disse Ord: »Og nu en Tak til Gæsterne, en Tak til det kære Sprog, som vi alle benytte til vore Taler, men først og sidst en Tak til den *store og noble Kvinde*, der har lavet al denne dejlige Mad i Aften!« Det sagde han, ved Gud; men ti Minuttnr efter var ogsaa alle Gæsterne borte. Fredérikke sagde meget rigtigt, at han lige saa gærne kunde have takket hende, der havde strøget hans ulastelige Skjortebryst. Og alt det kan jeg takke dig for! *Behag at lade mig i Fred!* Nej, Hansen, her er højere, almene Interesser paa Spil end »Husfreden« eller »Kommunal Drift«. For nu kommer det værste! Som du maaske turde vide, er her oppe paa fjerde Sal desværre flytttet en Familie ind, hvor Konen ernærer sig som — — — Aa, Elvira, jeg kan høre, at Maria-Vifandaka taget det nye Stel til Kaalen, gaa ud og se efter! — — Hun er, hm, paa Fransk, ja, hm — *Couveuse!* Forstaar du? *Nej!* Hun er Jordemoder, Hansen. Og i Lørdags Nat, mens du var til Studenterkomedie, blev jeg ringet op fire Gange. Fire, Hansen, fire Gange var jeg i min bare — — Kjole ude for at høre det stadige fra en Mandsperson: »Bedste Fru Hansen, hvor bliver De af, De maa komme øjeblikkelig!« Hansen, Hansen, alt det lader du din Hustru gennemgaa! *Hvad mener Du, Kone!* Jeg mener selvfølgelig, at du skal indgive Ansøgning om *Navneforandring.* Benyt dig af Øjeblikket, vaagn af den Sløvhed, du har arvet efter alle dine Forfædre. dine »Hansener«; kald dig, hvad du vil, blot ikke noget med -sen, ellers kan vi jo ikke skælnes fra den store simple Hob, og det er højst kedeligt og upraktisk. Selv en saa stor og berømt Mand som Professor Edmund Hansen lader sig nu aldrig kalde andet end Gruth. *Jeg skal følge dit Raad og tage det fineste Navn, jeg kan!* Gudskelov, kære Hansen, hvad for et? *Jeg vil hedde Sokrates!* Himmel, han haaner mig! *Velbekomme!* Velbekomme.

Hvorfor?

Oplysning, Belæring, Fremskridt, det er det, Tiden vil. — Det har den aldrig villet før! — Derfor har „Puk" til sine 76,000 Abonnenter udsendt Opfordring om at indsende Spørgsmaal. Løsning paa de almindeligste Gaader, paa Dagligdagens Fænomener, det er det, Tiden vil! Mange har spurgt, gid flere vilde spørge. Det vil blive til Gavn og Velsignelse for vort lille Land, naar saa blot Banen til Ebeltoft gaar igjennem. Spørg altsaa, spørg, I tusinde Hjem. Kan Fader og Moder ikke besvare det artige Barns urimeligste Spørgsmaal — saa gak til „Puk" og bliv vis.

I.

Hvorfor kjører Slagterne hurtigere end andre Folk?
Fordi andre Folk kjører langsommere.

* * *

Hvorfor ryger Kulvogne i Regnvejr!
Fordi Naturlovene kræver det.

* * *

Hvorfor er »*Dannebrog*« det morsomste Dagblad?
Fordi »*Berlingske*« er kedeligere.

* * *

Hvorfor tager Storken Børnene?
Fordi Frøerne ellers vilde uddø.

* * *

Hvorfor kan Skræder Holm ikke taale Spøg?
Fordi han vil tages alvorlig.

* * *

Hvorfor skrev Sven Lange ikke under paa Zola-Adressen?
Fordi der ingen var, der bad ham om det.

* * *

Hvorfor turde Drachmann tale, som han gjorde, i det Kongelige Theater?
Fordi de havde den officielle Hustru paa Folketheatret

Gadeuorden!

Motto: Dansken fra Lodbroks Tid
Husvant plasker tilsøs.

Mel.: Naar man faar lidt godt at drikke.

Megen Sprut gi'er Blus paa Møllen.
Peder Ordrup, Ærkebøllen.
Endskjønt ej ved Vand opflasket,
Er en Rad, som har sig vasket.
Frygter ikke Havets Brus,
Eller sine fire »Krus«,
Smider Trøjen som en Mand,
Styrter sig i Gammel Strand!

Rædselshyl fra Fiskerkoner:
Herreje! en Mand sig droner!
Og en Prins, (som ogsaa tror 'et),
Strax Betjenten faar opsporet.
Under Publikumses Angst
Denne gaar paa Bøllefangst.
Men den arge Bøllesjæl
Svømmer længer ud minsæl!

Lumskt de andre Bøller griner,
Mens en følsom Pige hviner:
Kær'sten har ham Afsked givet,
Derfor vil han a' med Livet!
Men Betjenten faar ham fat,
Peter bander som besat,
Thi tillige med hans Rus
Røg hans fire gode »Krus«!

Mens Betjenten gaar med Ka'len
Præker han for ham
Moralen:
Paa Stationen med dig gaar je',
Løn for Druknes Redning faar je',
Men da til din Skade du
Laver saakaldt Gadeu-
Orden midt i Gammel Strand,
Faar du nøjes med Brød og Vand!

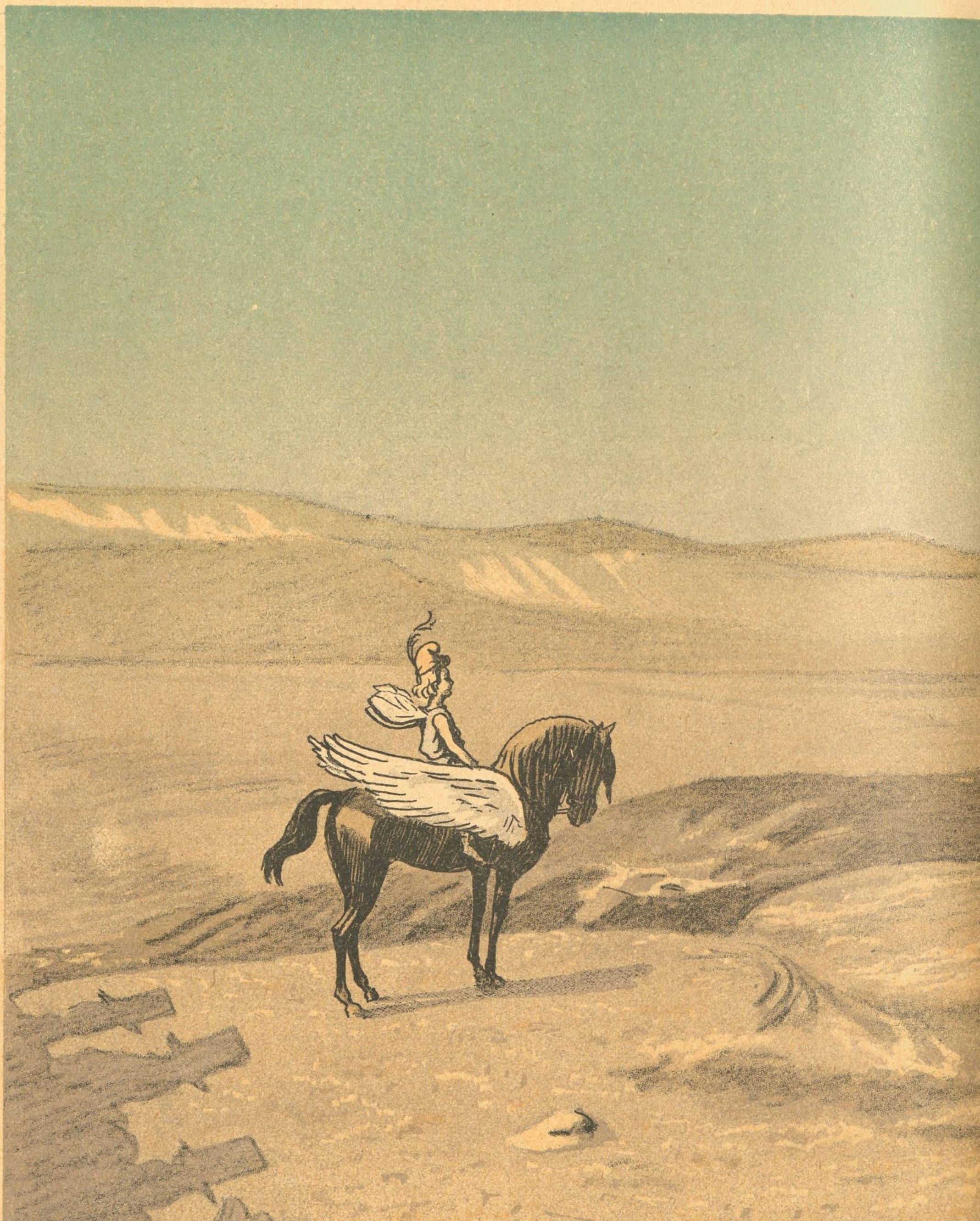

Gérome pinx.

Hil Højfjeldets Sfinx, hvis ægyptiske Bro'er
Os hidtil i Sekler har optaget! —

DEN STORE NORDISKE SFINX.

Puk del.

Men Resten af Seklet vil gaa i sin Mo'er,
Før *den store Bøigen* bli'er opdaget?

?

Hvorfor kjøber Glückstadt Skibe?
Giv os Svar, vi er i Knibe!
Har han set, at alle Magter
Snart nu efter Skibe tragter?
Vil han nyde mon Profitten
Ved et Salg til Moskovitten?
Eller er det *Yankee*-Kister,
Fyldt med *money*, som ham frister?
Eller er det ej Profit,
Som bevirker dette Skridt?
Er det Kjærlighed til Næsten,
Ham i Østen, ham i Vesten?
Staar der Taarer i hans Øje
Ved den Nød, de Smaa maa døje?
Slaar hans Hjerte for Mongolen,
Skjælver han for Spaniolen?
Vil han gi'e dem Skibe frit
Eller paa en lang Kredit?
Eller mon hans Handling skriver
Sig fra ædlere Motiver?
Har som Patriot han glødet
Og sit *Alter-ego* dødet?
Har han kastet sig om Nætterne,
Pint af Militær-Budgetterne?
Har han Puderne grædt vaade
Over vores stakkels Flaade?
Har saa pludselig han bandet:
Selv at hjælpe Fædrelandet,
Selv at skaffe det en Flaade? —
Hjælp os nu med denne Gaade,
Som vi ikke kan begribe:
Hvorfor kjøber Glückstadt Skibe?

Rottefængeren fra Ham . . . burg.

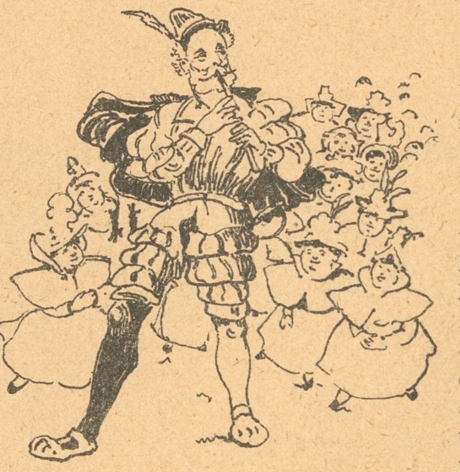

Der var en Gang en By, hvor der blandt andet var fuldt op af Rotter. Det var ikke Rotterdam. Saa ved Du nok, hvad det var for en. I alle Byens Gader vrimlede der f. Eks. af Bæver-Rotter; det kaldte man dem, fordi de fik alle de gamle Huse til at bævre, saa travlt havde de med at bygge nye Huse, og det alle mulige og umulige Vegne. Der var lyssky Rotter, som ikke kunde døje Rotte-Krudt eller andre til Forsvarsagen henhørende, livsfarlige Gjenstande, men som nok kunde lide at rotte sig sammen i Gasværkshavne eller i Bagervogne. Der var Vand-Rotter, som var storartet drevne i at lave Aktieselskaber, der bare var til at gaa i Vandet paa. Og der var smaa sorte Rotter, der en Gang i Lykkens Dage havde troet om sig selv, at de var en evropæisk Nødvendighed; men nu led de af en Slags faldende Syge, der hed »Lykkens Blændværk«, og var i det hele taget slemt paa Retur.

Saa kom der en Dag en Rottefænger til Byen. Han var kommen som »farende Svend« fra Hamburg, fortalte han. For Resten hørte han nok til Slægten og var en Art Vandre-Rotte. Der var ogsaa dem, der kaldte ham en »graa Rotte«, men det led han ikke saa godt, og han fik det derfor forkortet til »en graahærdet Skjald«. Han var en allerhelvedes Karl og en Brav-Karl, sagde han, naar han talte om sig selv. Og han talte altid om sig selv. Følgelig syntes ogsaa alle, at de skulde tale om ham.

Han gik lige op i Raadsforsamlingen, hvor de rigtige, gamle Rotter sad og gav Love. »Oho, Godtfolk!« sagde han. »Hvor meget gi'er I, naar jeg fløjter alle jer Idioter et Stykke?« — Det fandt de var saa fornemt og modigt sagt, at de straks lagde Hovederne og Statskassen i Blød og gav ham Digtergage. Det lyder altid finere end: Drikkeskilling. »Vel!« sagde han. »En lille Klatpenge til »min officielle Hustru« skal jeg finde mig i. Edith ta' mig, om I ikke skal ha' skyldig Tak for Skænken, I laskede Snobber!«

Saa fortalte han dem, hvor sørgeligt de var til Rotterne, og hvor drabeligt han foragtede deres dumme Land. Og jo vældigere han sparkede efter dem med sine Urfødder, baade med tornede og med velformede, desto højere peb de af Henrykkelse. Grever og Ministre, ja selv de fornemste Socialistførere kappedes om Æren. Hans Bringe blev arret med Ordener, og hans Pengepung blev haanet med Velgjørenhedsforestillinger.

»Nu skal vi ha' Sjov i Gaden,« sagde han og tog sin

Fløjte frem. Saa stillede han sig op midt paa Byens Torv og blæste de nyeste Folkesange fra et Land, der hedder St. Pauli. Og saa skete det Vidunderlige: Fra alle Byens Gader og Huse kom de kvindelige Rotter mylrende og dansende efter hans Fløjte!

»Ret saa!« sagde han. »Kom hit, kom hit, alle I fede og overflødige Rotter! Nu fløjter jeg jer over til Stortyrken!«

»Gus, hvor er han dog yndig graa, det søde Geni!« hviskede de til hverandre; saa holdt de sig for Ørerne og trippede efter ham. Jo mere han blæste dem et Stykke, desto ivrigere pustede de sig op for at blive fede og overflødige. Mange kloge Rotter rystede advarende paa Hovedet. Men hvad kunde det hjælpe? Der gaves ikke det »Hegn« i Byen, der kunde holde Mylret i Ave.

Kun én Rotte manglede. Han saa' sig alle Vegne om, men hun var der ikke. Da kom heldigvis Theater-Rotternes Over-Rotte ud fra Kafeen henne paa Hjørnet. »Følg med mig,« sagde han. »Vi snitter bare de tre Fjededele af Fløjten, svøber nogle Noder om og sætter en Bunke Pynt paa, — saa skal vi nok faa skaaret de sølle Rotter en bedre Fløjte!« — »Lad gaa,« svarede Rottefængeren; »Theaterkassen takker paa mine Vegne.«

Saa fulgte han med Theaterrotten, stillede sig op lige midt i Parkettet og fløjtede: »Kom igjen min Fugl!« efter den store og noble Rotte, der havde inspireret ham til hans udødelige Digterværker. — Det hjalp!

— — Foreløbig er Historien ikke længere. Den har staaet i Bladene. Men den er sand alligevel.

En Fandens Karl.

(Frit efter Asbjørnsen.)

Det »unge Højre« gik en Gang paa en Vej i Nærheden af Gandløse og samlede Valgnødder til Kredsene. Saa fandt han onisider en lille, ormstukken en, og i det samme mødte han sin Overmand. »Er det sandt,« sagde Højre, »hvad de siger, at Du kan smutte igjennem enhver nok saa lille Aabning?« »Ja,« svarede den Listige. »Aa, lad mig se det og kryb ind i denne Nød,« sagde d. u. H. igjen, og det gjorde den Snedige. Da han vel var krøben ind igjennem Hullet, satte d. u. H. en Pind i. »Nu har jeg Dig endelig,« sagde han og puttede Nødden i Lommen. Da han havde gaaet et Stykke, kom han til Vælgerfolkets Smedie. »Nu er det bedst at faa det gjort af med ham, mens man har ham,« tænkte han, og saa gik han ind og bad Smeden, om han ikke vilde knække den Nød for ham. »Hvad er det for en Slags Nød,« spurgte Smeden. »Aa, det er bare en Slags Agrarnød,« svarede d. u. H.; »men den duer ikke noget og derfor vil jeg bede Dig slaa den i Stykker.« »Det skal være mig en smal Sag,« sagde Smeden; han tog sin mindste Hammer og slog til. »Tag Jer i Agt!« skreg det inde i Nødden; men den gik ikke i Stykker. »Det var da Pokker til haard Nød den,« sagde Smeden, og saa drev han den et Slag med Storhammeren. »Pas paa, nu kommer jeg!« skreg det inde i Nødden; men den holdt. »Jeg skal alligevel nok faa Dig i Stykker,« sagde Smeden og slog til alt, hvad han orkede. Og saa gik Nødden i Knas, og den Dæmoniske susede ud med en Kraft saa baade Vælgerfolket og d. u. H. faldt over Ende.

»Jeg mener Fanden var i den Nød,« sagde Smeden.

»Ja det var han netop,« sa'e det »unge Højre«.

Endelig!

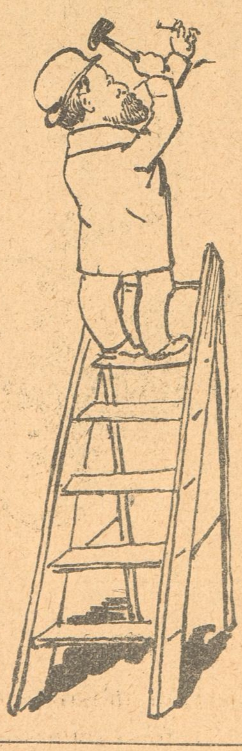

Der føles megen Glæde end
Ved Synderes Omvendelse,
Og nys kom P. G. Philipsen
Til Sandhedens Erkjendelse.
Hans Tales Kilde strømmede
I Timevis fra Læberne,
(Tænk! at han ej sig ømmede
Og trættedes i Kjæberne!)

En anden Vismand, som vor Ven
Nok ganske særlig skattede,
(Formodentlig var Grunden den:
Han sig i Korthed fattede!)
Han sa'e: Jurister, selv med „Præ",
Ku' ej slaa Søm paa Ho'derne.
De, rent ud sagt, var nogle Fæ
Og ikke med paa Noderne!

Og Philipsen gi'er Manden Ret:
„Jeg er des værre selv Jurist,
Og maa som saadan vide det,
Med min Forstand det har sig trist!"
Vi vidste forud, o P. G.!
At grant Du mangled' Duelse!
Nu kan da hele Verden se
Din Anger og din Ruelse!

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg,

Vor graahærdede Narcissus.

Han indstuderer „Levet"
I første Person,
Det blev omtrent „Forskrevet"
I 2den — Edithion.

Udgiver og Redakter Angelo Haase.
Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

1898. Søndag den 27. Marts. Nr. 13.

Himmelmad?

— Hvordan smager det? Jeg har selv lavet det!

— Ja, det maa jeg tro! Saadan en Ragout kan kun en Engel og ikke en Kokkepige lave!

En liberal Liste.

Borgere og Demokrater,
Stemmer i, saa godt I kan,
Vore »Fælleskandidater«
Vælges skal til sidste Mand!
Borgerlisten, som er krøben
Sidst af Ægget ud, skal dø,
Domfældt af det ganske Kjøbenhavn med *»K«* og *»L«* og *»Ø«*.

Hver fornuftig Skatteyder
Bør paa vore Vildmænd gaa,
At han aldrig det fortryder,
Kan han være muggen paa.
Det er just vor Listes Hæder,
At den alle gjør til Pas;
Den har LAMM i Faareklæder
Og en Rovtand, som er HVASS.

Det skal da gaa til med Trolleri, om ikke JEPPESEN
BORGBJERG faar en Hovedrolle
Mellem Stadens vise Mænd.
Stikler nogen Radikaler
Paa vor grønne Budde LUND,
RUDOLF POULSEN gratis maler
Rød ham i en løftet Stund.

Mod nedbrydende Tendentser
Yde vi Betryggelse:
»Arkitektens« MØLLER ænser
Kun en sund Opbyggelse,
Og det samme kan for Dagen
Listen lægge med en FROM
PETERSEN, saa Kirkesagen
Vist i gode Hænder kom.

— Ja, hvis dette Syvtal fisker
Plads i Raadet denne Gang,
Saa har NYRUPS Basilisker
Holet en habil Pendant,
Som vil Højre blot med Blikke
Kyse ned i Gravens Muld,
Og ved »Skovudvisning« ikke
Glemme at ta'e Munden fuld.

Puk drømmer.

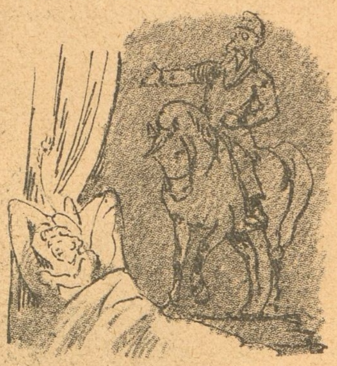

Puk havde været til Vælgermøde i Rømersgade. Klokken var mange, da han gik hjem, for han havde paa Professionens Vegne i en Kjælder sammen med begejstrede Borgere drukket utallige Mælketoddyer paa Socialismens Sejr.

Hans Vej førte ham over Slotsholmen, og tung i Hovedet satte han sig et Øjeblik paa en Bænk for at komme sig lidt. Pludselig for han op og gned sine Øjne; han syntes Omgivelserne havde forandret sig. Ruinen var bygget op igjen i langt vældigere Skikkelse, men Frederik Folkekjær var bleven meget mindre og tyndere oppe paa sin Hest, hans Skjæg langt spidsere. *Puk* gik nærmere og læste paa Sokkelen: »E. Wiinblad, Kjøbenhavns Overpræsident. Taknemmelige Medborgere rejste ham dette Minde ved Paaligning blandt de Højestbeskattede.« Forbavset saa *Puk* over mod Slottet, og hans Blik mødte her en lueforgyldt Inskription over Portalen: »Folkets Palads. Hvilehjem for kommunale Arbejdere. Rejst af det oldnordiske og det Thorvaldsenske Museums-Fond«. Det var nu bleven lys Dag, og ud fra Slottet myldrede en broget Skare uniformerede Herrer. *Puk* hilste ærbødigt i den Tro, at det var højtstaaende Embedsmænd, og hans Hilsener blev meget naadigt besvarede. De saa allesammen velnærede og selvbevidste ud, og deres pragtfulde Uniformer klædte dem fortræffeligt. Men hvor forbavset blev *Puk* ikke, da han pludselig saa en af de fine Herrer entre op ad en Stige og give sig til at pudse en Lygte. »Han er gal«, tænkte *Puk* og vilde hente en Politi-

betjent, da i det samme en Kammerjunker begyndt at skrabe Sporvejsskinnerne, en Oberst at feje Gaden og en General at forsvinde ind i en Gaard med en stor Skralde. »Herre Jemini!« tænkte *Puk*, »Slottet er bygget op til en Galeanstalt, og de Gale er brudt ud. Er her dog ingen Politibetjent!« Forvildet saa han sig omkring. Der henne gik en Kammerherre og bar Svine-Kroppe fra Vognene ind i nogle Slagter-Boder, og langs med Træerne saa han to Anstandsdamer gaa med Kurv paa Armen og Handsker paa Hænderne i Færd med at opsamle visse Naturprodukter. Da blev *Puk* angst og løb sin Vej. Men da han kom forbi Børsen, standsede han. Thi nedenfor Rampen holdt en Række elegante Ekvipager, og flotte Herrer i Spadserepelse gik op paa Børsen. Han spurgte en af Tjenerne, hvad der var paa Færde. »Der er Magistrats-Møde,« var Svaret, »Overpræsidenten, Borgmestrene og Borgerrepræsentationen samles for at raadslaa om Byens Velfærd.« »Paa Børsen!« raabte *Puk* forbavset. »Ja, ved De da ikke, at Børsen, siden Arbejdet har faaet Magt over Kapitalen, har været Byens Raadhus. Idag forhandles den store Sag om Opførelse af Landsteder til Arbejderne.« *Puk* saa paa de fine Pelse, han gjenkjendte dem næsten alle. Forrest gik Overpræsident Wiinblad og Borgmestrene Holm, Knudsen, Klausen og Jensen. De var blevet meget finere og rundere end før og bar uhyre Pakker Obligationer og Aktier under Armen. Nederst paa Rampen stod en stakkels Skopudser og frøs gudsjammerligt, mens han saa længselsfuldt op mod Børsen. *Puk* gjenkjendte ogsaa ham, det var Heide.

Puk gik videre ned ad Holmens Kanal og saa sig omkring. *Nationalbanken* var omdannet til: Et Sanatorium for gamle, hæderlige Drankere, *Studenterforeningen* til: En Vuggestue for Arbejderbørn, *Magasin bu Nord* til: Centraldepot for gratis Omklædning af Arbejdere og *Hotel d'Angleterre*: Fælles-Dampkøkken for Arbejdere. *Det Kongelige Theater* var lavet om til Varieté. Drachmann og Peter Nansen havde fortrængt Holberg og Øhlenschläger og over Døren stod: »Institut for store, noble Kvinder«.

Puk saa en Forfatter komme ud fra Institutet med en saadan Kvinde. Han hørte ham bebrejde hende, at hun endnu ikke havde inspireret ham til et Digterværk; det eneste, han hidtil havde skrevet, var sit Navn under Zola-Adressen og det var for lidt. Kvinden skjældte ham ud for Fjols og Idiot og bad ham ryge og rejse. Hun vilde løbe, men Forfatteren holdt paa hende. Hun skreg og slog og der blev stor Ballade. *Puk* undrede sig over, at Politiet stadig ikke viste sig. Men pludselig saa han Opløbets Deltagere sprede sig og løbe væk, »Politiet kommer!« raabte de forfærdede. *Puk* saa sig omkring. Ned ad Gaden kom to Bøller løbende. Han gjenkjendte *Peder Saft* og *»den dovne Dreng«*. De greb fat i *Puk* og langede ham nogle frygtelige Skaller ud. »Er I Politiet?« stønnede *Puk*. »Ja det ka Du Kraftedeme bide Spids paa at vi er, din Storborger!« brølede de. Vi er Arbedernes eget Politi! Sla ham ihjel! — — —

Puk vaagnede, han laa hjemme i sin Seng med vældige Tømmermænd. »Gud være lovet!« raabte han, »det var kun en Drøm. Kjøbenhavns Borgere har dog ikke valgt endnu!«

Den store Presse-Koncert.

Gud fri os for Mylder af Folk og af Fæ,
Nær havde de væltet det gamle Palais!
Forventning paa Gløder, Begejstring som Ild,
Der var mindst 20,000, de stod pakked' som Sild.

Vor Presse bød til Gilde,
Naa, sikken en Succes,
Selv Folk, der nødig vilde,
Var ogsaa med til det.
De døve slog paa Tromme,
De fløjtede, de stumme,
Og Kammertonen, non plus ex,
Var givet an af Rex!

»Borchsenius & Secher,
Jongleurs« kom lidt paa Tværs,
Men vældig Bifald vækker
Hr. Viggos Gigerlvers.
Og Asger Latter henter
Paa Soloen »Abonnenter«,
Mens Ferslew morede diskret
Med »Aandens Alfabet«.

Mens Korsgaard stod og kvækked'
»O Smaakaarsfolk« hel øm,
Sin Tale Cawling spækked'
Med en velturneret — Hm!
Men Jubelen var størst, da
Hr. Charles Kiærulf først ga'
En lille Stump Koncertkritik
Til Polyfon-Musik.

Bagefter ned man drager
Til Bordets Mag og Fred
Og diskuterer »Sager«
Med Fynd og — Enighed!
Tænk! Hver især var glade
Ved Hverisærses Blade,
Recepten: »Rakket til i Gaar
I Dag du Smiger faar.«

Ja, Naade for den Synder, som Pressen gaar imod!
For han maa betale — allermindst med sit Blod.
Men den, som »the gentlemen« først lyser i Kuld,
Kan sætte adskillige Tal foran sit Nul!

Familienavne.

Jens Pedersen: Goddav! Jæ skul' gi mi Dræng e Navn.

Præsten: Naa, hvad skal han saa hedde?

J. P.: Ja to vi vil' ha ham te aa hied' Pier Ankerstjerne Piersen, for Ankerstjerne æ e gammelt Navn i vo Familli.

P.: Altsaa vel i Deres Kones Familie?

J. P.: Næ, de æ endda paa min Sie, faa min Muers Muer hied An' Kestin'.

Ingen fine Fornemmelser.

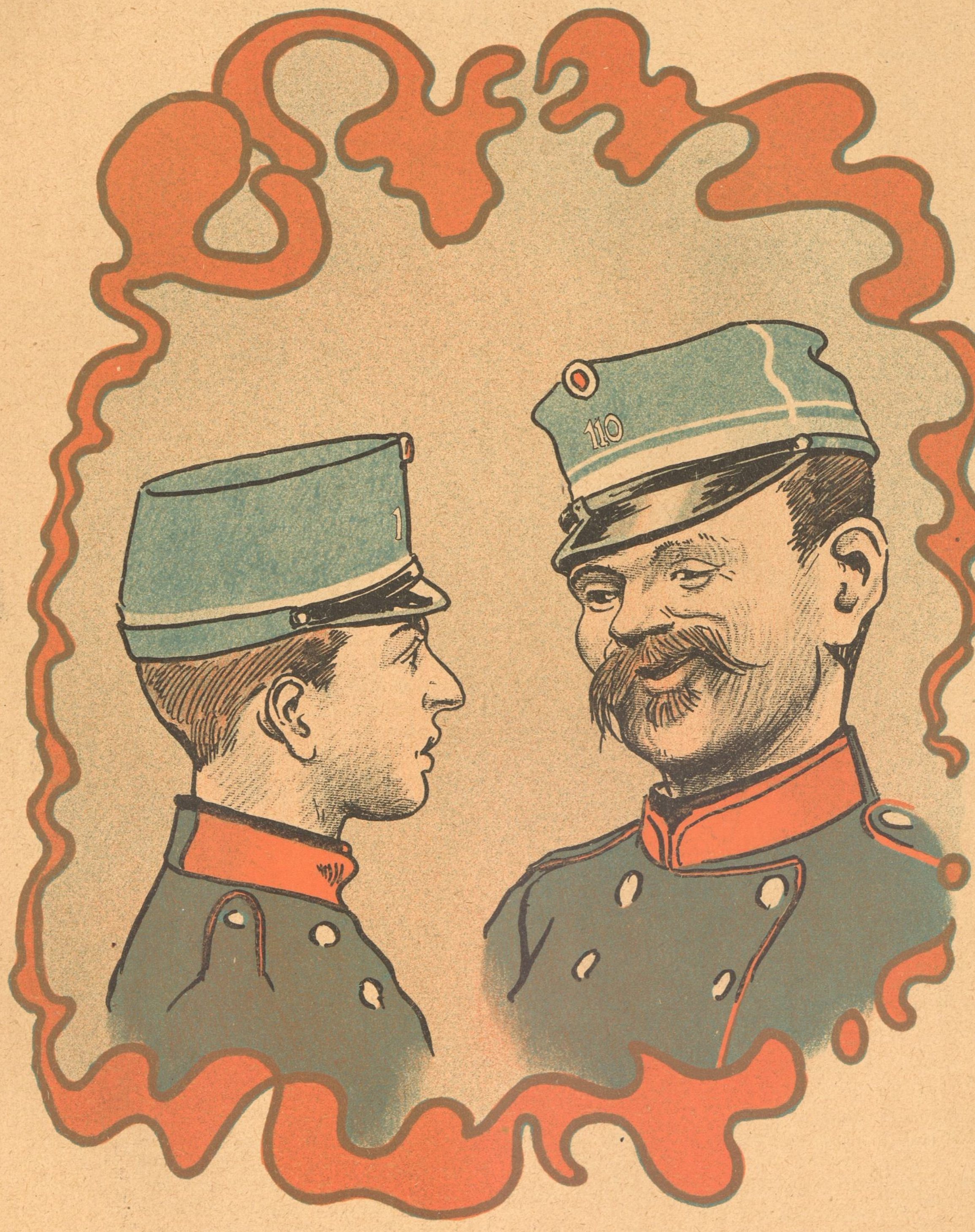

— Hvad er Deres borgerlige Stilling?
— Xylograf!
— Hvadfornoget?
— Træskjærer!
— Naa, lad os bare inte vigte os! Saa siger vi altsaa bare Brændehugger.

1848 — 24. Marts — 1898.

Sang for ægte Schleswig-Holsteinere.

Afsungen ved Oprørsfesten i Kiel.

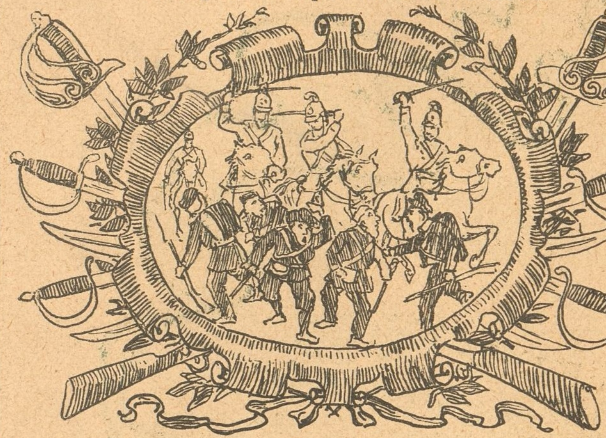

Mel.: Marseillaisen.

Schleswig-Holsteins sittliche Sønner!
Op, at feste for Frihedens Gry.
Ikke mer under Aaget vi stønner,
:,: Vi vor Næse kan løfte mod Sky! :,:
Har I vel glemt, da i Leding vi fore
For at afryste Trældommens Kaar
I „Rædselsherredømmets“ Aar!
Vi er stolte af alt, hvad vi gjor'e!
Vor Tapperhed, som sov,
Blev vakt til Gavns ved Bov!
Die dumme Dänen bød vi Trods!
De løb — men efter os!

Schleswig-Holsteins ærlige Kæmpe!
Frederits! tænder Glød i vor Barm!
Der paa Dansken vi tog ej med Lempe!
:,: End vi hører ham brøle af Harm, :,:
Da, til Kartovernes buldrende Toner,
Vore Skandser vi dristig forlod.
Til Dækning trængte ej vort Mod!
Fjenden skænked' vi vore Kanoner!
Til vore Fjenders Men
Vi brugte vore Ben!
Og Dansken maatte fejgt gi'e Kjøb
I dette Væddeløb!

Schleswig-Holsteins graa Veteraner!
End vi Isted vil mindes med Fryd!
Da med sejrrigt vajende Faner
:,: Kjækt vi stormede fremad — mod Syd! :,:
Ja, som beruste, vi knap kunde sanse.
Lig en Stormflod, med Bulder og Gny,
Igjennem hele Slesvigs By
Ned vi væltede, uden at standse!
Til Minde om vor Daad
Vi faar en Gang vel Raad
En Takke-Kirke at faa bygt,
Med Sejrens Faner smykt!

Schleswig-Holstein meerumschlungen!
Dine Sønner har vist sig som Mænd!
Og med jublende Sange paa Tungen
:,: Sejrens Aar vi fremmane igjen! :,:
Lad Dansken raabe paa Troskab og Ære,
Lad ham fable om Uret og Ran!
Han kan ej tænke som German,
Har ej prøjsisk Kokarde at bære!
Den, Schleswig-Holsteins Søn,
Blev vor fortjente Løn!
Til evig Tid vi rundt skal gaa
Med den Kokarde paa!

For Oversættelsen garanterer
Puk.

Frisk fra Tønden.

— Det er Løgn, Højsærede! — Om F'ladelse, . . Skaal! . . jeg mener, det er en sørrelig Oversro, naar De sror, at jeg sror, at jeg er evig kisseglad og fornøjet. Sværsimod: Kasliraad Madsen har alrig været en Kani . . bani . . bal, der danser Fanderango paa sine Memmenneskers Forhaavningers ny . . ops . . kastede Grave! — Er De med? — Se Dem om, Højsærede, — hva' er'et? . . jeg mener: Livet? Er'et andet end som en Nikke . . Nikke . . Nikrolog over alt det, som at vi altsammen ikke faar? Jeg gi'er en hal' Flasse Ses-og-halsreds, om De no'en Steder kan helde en Draave, uden at den sriller ned i et Memmenneske, der staar og gaber efter det, som han hikke . , ikke kan faa!

Det ha'de jeg forresten en længere Kov . . ver . . sa . . sjon med min Datter om i Aftes, da jeg kom lidt silde hjem fra Form'dagskaffen. »Frøken Madsen,« sa'e jeg, fordi at hun jo hedder Ge . . or . . gine efter sin Bessemo'r og Kong Grækenland; — »Frøken Madsen! La' os sømme et Bæger, . . d'vil sige, jeg mener: Sænk paa mig, naar jeg sømmer et Bæger for Samfunds-stedernes Liv . , Liv-børnenes Samfunds Samfunds-livernes Stedbørn, der ikke kan faa det, som at de ikke kan faa! Der er nu, som jeg for Essempel vil sige: Jordlopperne . . lodderne! Maa jeg spørge dig, Gerogine, om du eller jeg eller no'et andet Menneske, kender noget andet Menneske, der kan gaa ud i Fre'erissia-gade og faa Jordlodder, hvad enten han saa er Husmand eller Kasliraad? — Næ, bevares! Jeg sætter bare, at vi fik dem! Hvordan skulde det saa gaa ved Valgene paa Tisdag? Saa kunne Vensre jo'kke sige, at Højre ikke vilde la' det gaa med Lodder, fordi nemlig, at Højre ku' heller ikke sige, at Lodderne er kastede, fordi begrundet paa, at Vensre ikke vilde lade Lodderne lodde Stemmer . . ningerne

ude blandt Vælgerfolket. Det forstaar du jo nok, Greorgine,« sa'e jeg, »for det er Polisik, min Pige, og det er no'et loddent no'et, som du sles ikke har godt af at forstaa!

Naa, og saa Fyrbø'erne, — hva'ba'er? Maa de arme, usalige Mensker ikke staa der og fyre i Maskinen, uden at de alrig en S . . mule maa ha' Lov at fyre no'et i sig sel'? Vær nu human, Gorrogine! Blæs du bare vores Skibs-væsen og Handels-fart et Stykke, naar Fyrbø'erne nu en af Dagene gaar og er fyrige og brænder deres Skibe, saa at man alrig mere ser saa meget som en Omnibus i hele Øresund!

Jeg vil sles ikke sale om Skolelærerne! — Sli'spar's og Øssers og Sjampanje i deres Thevand vil de ha'; men se om de faar mere, end som hvad de kan la' vær' at leve a'! For der er no'et, som hedder Retfærdighed, min Pige; og hvis du var en liberal Mand, min Pige, saa vilde du sel' kunne indse, at en Skom'er-Skræder-Svede . . Smede-svend gjør ganse anderledes Nytte i Samfundet, min Pige! — Og Soledaterne fra Ott'førre, som sku' ha' ligget og gaaet og spillet Flotten . . greverne hele Ressen af deres Levesid for hunrede Kroner, — hva' faar saa de? Val'flæsk faar de, — og det skal de sel' være!

Næ, jeg holder paa Fruen . . . Kvinderne, gjør jeg. I er s'gu'tte saa dumme, som vi Mand . . Mænd ser ud til. Der sitter I i jeres »Hegn« og hegner jer og griner a' os allesammen, og vi si'er: værs'artig! og over . . røser jer med Velgjerninger; — men naar Studenterne sidder i deres Hegn og griner a' jer, hva' gjør saa I? Du sku' skamme dig, Greorgine! Er det no'et for dig og dine Ligemænd . . . d'vil sige, jeg mener nasurligvis: dine Ligepiger at komme i Studenterforeningen? Men, ser Du, jeg er nu din Fa'r, og det er din barnagtige Pligt at se med Respet og Ærbødighed og Respet paa mine graa Haar, naar de saler til dig! Og jeg vil sige dig no'et som Fa'er, og det er, at I skal la' Hegn være Hegn, skal I, og saa skal I lave jer et Hegn, som I kan holde jeres Ægse . . . Ægte . . . Ægsemænd i. for det vilde være meget mere klogere, vil jeg sige dig; — og la' mig saa se, at du husser din salig Fa'ers afdøde Ord, naar du engang i Siden sel' bli'er Fa'er og en gamel fornufsig Pige!

Se nu ikke saa idi . . jotisk ud! — Næ, det er ikke Dem, jeg saler til, Højsærede. Det sænker jeg bare, men jeg sier det ikke. Saaden sa'e jeg til min Datter, Gorgerine. Men, hvor blev Rødspætten af? — Hun gloede lige ud i Luften og puttede Fingeren i Munden, og saa laa hun og savlede, jo mere jeg salte.

For hun har saa krækkelig ondt for Sænder i disse Dage, det lille Asen!

Vor Enquête.

Hvad Folk mener om „Politiken".

Karl Gjellerup.

(Berømt tysk Forfatter, der endogsaa kan skrive paa Dansk.)

Naar jeg ikke skriver om Wagner, læser jeg »Politiken«, hvilket er mig en Fest, et Ledemotiv, en Trilogi. I Bladets aarlange Kampe mod Fordummelse, Snobberi og politisk Uvederheftighed i et lille raaddent Samfund finder jeg Lighedspunkter med en stor Mand og hans jærnhaarde Vilje: Fyrst Bismarck nemlig! En Mand, jeg højagter, gjerne nævner, gjerne besøger. Ogsaa i »Politiken«s Midler i denne Kamp — den ubøjelige Sandhedskjærlighed, Upartiskheden og den uplettede Personlighed — træder Oldingekanslerens typiske Overmenneske-Skikkelse mig i Møde. Hochachtungsvoll

K. Gjellerup

Bjørnstjerne Bjørnson.

(Den ene af de to Dovregubber.)

Jæj skriver i det Bladet, jæj! *B. Bjørnson.*

Henrik Ibsen.

(Den anden.)

Jeg gaar som en underlig graasprængt En
I den store Sværm, som en Ø!
Jeg har jo ej gjort noget Menneske Mén,
Lad mig leve i Fred og dø!
Jeg hverken Tid eller Stund nu har
At skrive. — *Ibsen* — p. t. Jubilar.

Carl Ewald.

(En Anonym, der bærer et berømt Navn.)

Hvis »Politiken« ikke var, véd jeg oprigtig talt ikke, hvor jeg skulde skrive alle mine Indfald. *Carl Ewald.*

A. von der Löwe.

(Kammerjunker, Assistent i Finantsministeriet.)

»Politiken« er oprindelig anlagt som et radikalt Blad, saavidt jeg véd. Saa meget desto mere bør dets upartiske Ledelse paaskjønnes. I intet andet Blad er man sikker paa at træffe de smaa, diskrete Oplysninger og Vink, man behøver, naar man hører 'til Selskabet »upper the ten«. Skal jeg til Grand-diner paa Reedtz-Thott, Baarnedaab hos Komtesse Winther eller Thé-saint hos Enkemarskalkinden, er jeg stedse forberedt af »Politiken«s mondæne Kronikører. Desuden lærer jeg nemt og fint gjennem hyppige mondæne Essays, hvorledes jeg skal pille Rejer, spise Østers, danse Washington-Post og rense Negle. Kort sagt: »Politiken« er et Organ for de højeste Interesser. Med Højagtelse ærbødigst

v. d. Löwe.

Baron Münchausen.

(Verdensberømt Skribent, Hannover.)

Jeg tilstaar ærligt: Ignotus imponerer mig!

Charles Kiærulf.

(Lige skattet som aktiv og passiv Musiker.)

I Reglen naar jeg ikke at faa læst mere af »Politiken« end dens Musikanmeldelser. Men det er ogsaa tilstrækkeligt til at dømme absolut gunstigt. Den er kemisk fri for Kotteri og personlig Hensyntagen, hvilket end mere er at paaskjønne, naar man betænker den Klike, der behersker vor Musik- saavel som vor Byverden under Navnet »de samvirkende Kritikeres Fagforening«. *Ch Kierulf.*

Urtekræmmer Hansen-Hansen.

(Pustervig, en gros & en detail.)

»Politiken« er jeg altid glad ved. Det er et ypperligt Papir, som jeg stedse betaler med 1 Øre mere for Pundet end noget andet Blad. Kun er den lidt tilbøjelig tsl at revne i Ryggen. Med Højagtelse

Hansen-Hansen.

Mary & Ella Singer, sisters.

(Berømte Trapezkunstnere.)

Artistens Liv er lidet taknemmeligt; vi er udsatte for daglige Livsfarer, og selve vore Personer regnes af den store Mængde efter en Maalestok, der gjør os næsten 'til Pariaer. Det er os derfor intet mindre end en hellig Pligt, at takke »Politiken« for den store Støtte, den altid yder vor Stand. Dens Variétéanmeldelser er stadig gennemsyrede af stor og og nobel Tænkemaade, fri for alt Effektjageri, Latterliggjørelse Raahed. *Singer sisters.*

Salomon Goldkalb.

(Vexellerer, Aktionær etc.)

Et Blad med Race, — ganske utvivlsomt!

Salomon Goldkalb.

Thersites.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Aander fra 1848.

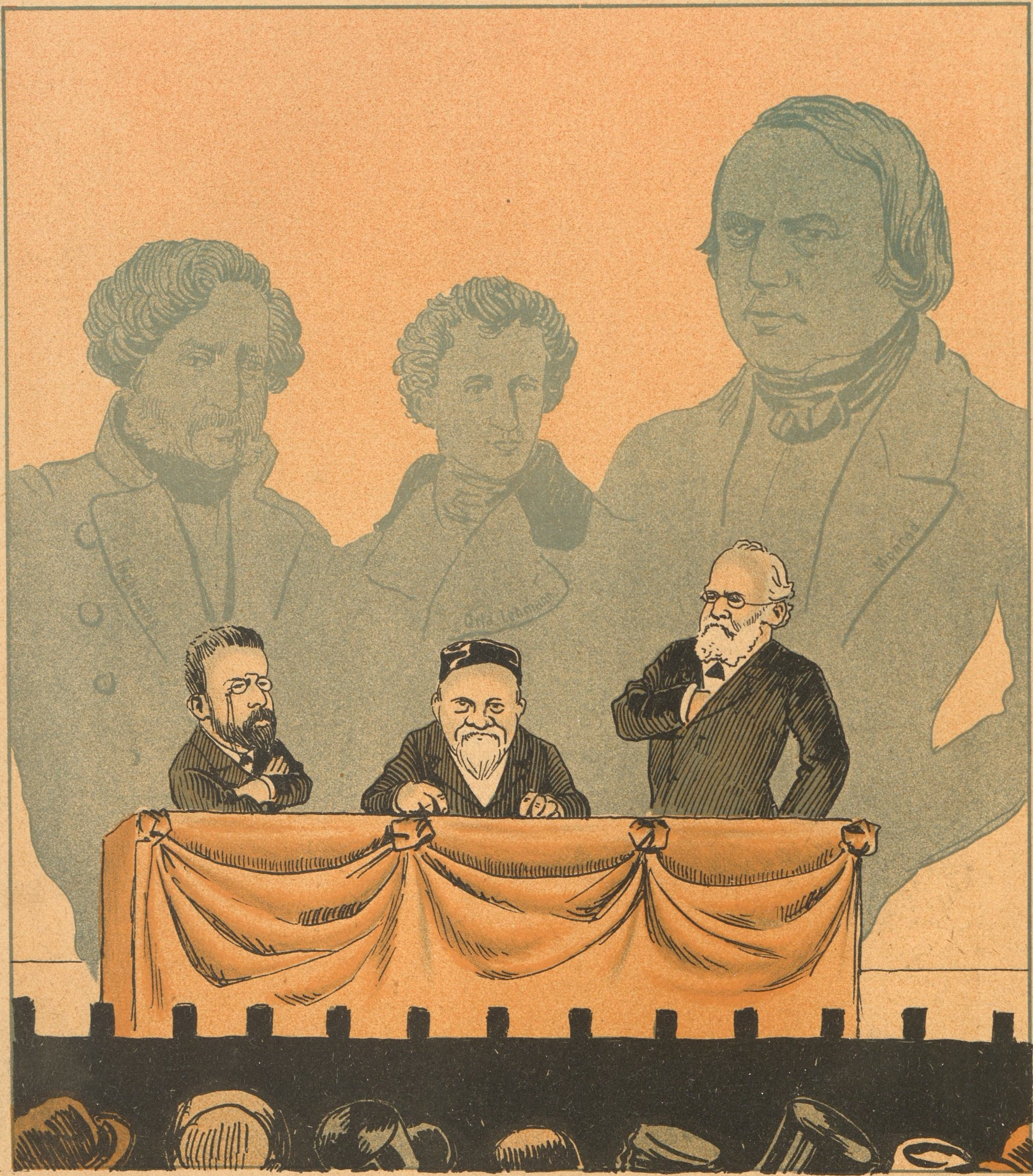

Mænd fra 1898.

Udgiver og Redaktør Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

1898. Søndag den 3. April Nr. 14.

Formildende Omstændighed.

— Du ved jo dog, at Du ikke maa komme i Skolen, naar Din lille Broder har røde Hunde.

— Jamen Frøken, han er bare min Stedbroder.

Et velvalgt Program

Ret som en vakker Glut med Rosenkind,
Med Øjne himmelblaa og Læber røde,
Der med sin Kærest har et Stævnemøde,
Hvorved hun finder i sit stille Sind,
At sammes Kærtegn er saa yndig søde,
Skjønt tilstaa sligt faldt aldrig hende ind;
Thi andet kan »ved Gud i Himlens Rige«
End »Uf! det er saa flovt!« hun ikke sige.

Saadan har Venstre dybt i Hjærtet kjær
De provisoriske, de gyldne Dage,
Hvor aldrig med Forhandlingens Besvær
Det havde nogen unødvendig Plage,
Hvor det fik Driveriets Fryd at smage
Og lige godt seks Kroner daglig hver,
Hvor det drev skarp Protest ved Hjælp af fyldte Glas,
Og Martyrglorien bestod af »Sylteglas«.

Se, derfor elsked' Venstre Provisoriet
Af Hjærtet med en Kærlighed saa ren,
At den holdt ud, saalænge der var Spor i 'et
Af Kærtegn, det vil sige gode »Ben«,
Selv om i Thinget der var ikke En,
Som aabent vedgik sligt for Avditoriet;
De sagde: »Aah! lad vær! Vi os genere!«
Men tog dog glad imod Diæt med mere.

Af Kærlighed var Venstre saa omtaaget,
At rent dets Folke-Dyd rabundus gik;
Det kunde nemlig ikke nægte noget
Og modstaa Provisoriets ømme Blik,
Saa det sin Villie med Venstre fik;
Thi hver Gang med et Nej det pryded Sproget,
Saa var det kun af den Slags smaa Beheftelser,
Hvoraf der fire gaar paa to Bekræftelser.

Nu stiller Venstre paa et Valgprogram,
Hvori det som sit Formaal aabenbared',
At Provisoriet skal ha'e Last og Skam,
At sige kun imens vi ikke har 'et;
Thi, hvis vi fik et nyt, vi snart fornam,
At Venstre paa sin Elskov ikke spared',
Før det med denne Genstand splidses sammen.
— Hertil skal Vælgerne nu sige Amen!

Sic transit gloria Mundi.

(Interiør fra et Verdensblad.)

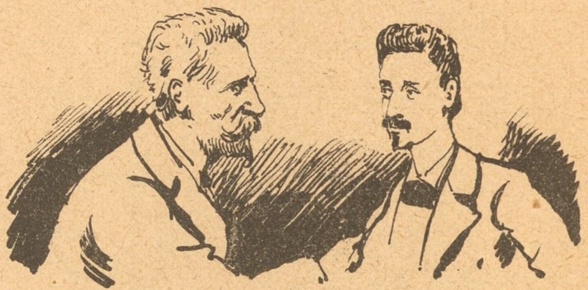

1ste Dag.

Redaktør. En storartet Idé den Enquête! Gjort Verden til Medarbejder af mit Blad. En Verden vil læse det Blad. Tidobbelt Oplag — Ære — Magt — Penge! (Raaber ud) Posten, den udenlandske, hurtig. (Medarbejdere slæber vældige Pakker ind.)

Redaktør: I de første tre Timer er jeg ikke hjemme for nogen som helst (laaser Døren af). Og nu til Nydelsen! (Kaster sig over Brevene).

Redaktionssekretær (udenfor), Hr. Redaktør!

Red.: Hvad Fanden er det! Jeg har sagt, at jeg ikke vil forstyrres. Hold Kæft!

Redakttionss.: Her er tre Oppositions-Kandidater, som spørger, hvor megen Plads vi kan overlade dem i Morgen til deres Valgtaler!

Red.: Valgtaler! Bed dem rejse og — bed dem komme igen en anden Gang. Vi har slet ingen Plads i Morgen, vi har langt vigtigere Stof liggende. Der maa være Plads til mindst 16 Spalter for vor Enquête, hører De! Og hør, saa snart der kommer mere udenlandsk Post, maa den bringes mig.

2den Dag.

Red.: Sikken et Numer, hvad! Et Verdensnummer! Og det næste skal blive lige saadan! (Tæller de indkomne Breve) ti . . . tyve . . . tredive . . . fyrre . . . halvtreds . . . Og nu til Nydelsen! (Læser). Srorartet, sikke Aandrigheder! Det maa man sige, Verdens Dom om Ibsen er (gaber) meget enstemmig!

Red.-Sekr. (udenfor): Hr. Redaktør, hvor megen Plads kan jeg overlade Dr. Starcke i Morgen?

Red.: Ikke mere end $1/2$ Spalte; den Fan . . . den stor

artede Enquête optager igen 16 Spalter. Kommer der mere udenlandsk Post i Dag, saa lad det endelig vente.

3die Dag.

Red.: Igen et halvt hundrede Breve! For Satan! Er der virkelig saa mange Berømtheder i Evropa. (Raaber ud). Er nu alle Besvarelserne indkomne?

Red.-Sekr. (med en Protokol. Glad.) Aa nej, langtfra! Redaktøren kan godt vente en fire, fem Gange saa mange Breve endnu.

Red.: Hvor mange er der da skrevet til?

Red.-Sekr. (ser efter i Protokollen): Ialt til fire Tusinde, syv Hundrede og otte.

Red. (synker om): Fire Tusinde, aa jeg Ulykkelige? (Rasende). Hvor Satan har I faaet alle dem fra? Jeg kender s'gu knapt mere end ti, tolv Stykker af dem.

Red.-Sekr.; Georg kender dem og indestaar for deres Berømthed. Han sagde, saa mange var nødvendige.

Red.: Naa i Guds Navn saa lad dem gaa i Bladet. Men tjen mig endelig i først at læse nogle af de mest langstrakte igennem for at se, om der ikke kan stryges noget af Vrøv . . . af det mindst aandrige. Jeg selv kan ikke mere.

4de Dag.

Red.-Sekr.: Hr. Redaktør! Valgkandidaterne klager over, at de ikke kan faa Ordlyd i Bladet for deres Programtaler og i Morges var Georg her med en lang Artikel, som han bestemt fordrede optagen i Morgen. Desuden er der en betænkelig Gæring blandt Medarbejderne paa Grund af Stofmangelen Ignotus har endog ladet sig forlyde med at han vil søge Engagement ved »Vort Land«.

Red.: Men Publikum, hvad siger det?

Red.-Sekr.: I sidste Uge har der været fem hundrede Afsigelser.

Red.: I Himlens Navn, stands den forbandede Enquête! Smid hele Restoplaget i Kakkelovnen!

Red.-Sekr.: Det gaar aldrig an Hr. Redaktør, det vilde være en Fornærmelse mod Verden og mod Georg.

Red.: Saa smid det ned i Kælder-Etagen for Satan.

8de Dag.

Red.-Sekr.: Hr. Redaktør, Peter Nansen har været her.

Red.: Men, hvorfor lod I ham ikke komme herop, den kære Peter. I ved jo, at han er altid velkommen.

Red.-Sekr.: Han var vred, han sagde, at vi havde optaget et fornærmeligt Digt om ham i Enquêten og gjort Grin med ham i Oversættelsen.

Red.: Et fornærmeligt Digt om Peter i »Politiken«! Er han bleven gal?

Red.-Sekr.: Det skulde være et Digt af en Tysker ved Navn Mommesen, som i vor Oversættelse lød saaledes: »Paa Parnasset holdes der en Gang Forhør, og saa spørger den strænge Dommer: »Er Peters Glimt af Vid (!?), er en glimrende Regissør, virkelig nok til at udgøre en stor Digter? (Telefonen ringer).

Red.: Hvad er det?

Red.-Sekr. (ved Telefonen): Det er Professor Peter Hansen, der meddeler os, at han inddrager vore Fribilletter paa Grund af Fornærmelse mod ham i Enquêten i Gaar.

En Medarbejder (kommer): En Deputation fra »Kvindelig Fremskridtsforening« er dernede. De forlanger Feuilletonen fortsat i Morgen; i modsat Fald vil de boycotte Bladet.

Red. (besvimer): Aa den forbandede Enquête!

En rigtig Søulk!

Mel.: Vi Sømænd gør ej mange Ord.

Hr. *Bojesen* gør for mange Ord,
Men hykler ej og praler.
Om hvad der i hans Hjerte bor,
Derom hans *Gerning* taler.
En bedre Sømand har for sand
Ej nogen Tid haft Hyre.
Ja, Bojesen har saagar Forstand
Paa Kongeskib at styre!

Vil med sit Skib han lægge bi,
En Lods er ej nødvendig,
Thi Lykken staar den kække bi
Og Bojesen er behændig.
»Slag bak! Slag frem! Slag bak! igen,
Og saa et Slag til Siden!«
Ja, vist er Bojesen med paa den,
Og mageløs hans Viden!

Saavel paa Landjord som til Søs
Hans Kløgt er vel behænde.
Med Færdighed (skjønt lidt nervøs),
Han spinde kan en Ende.
Sin Hjertens Mening siger han,
Til »Mundkurv« ej han kender.
Det siges uden Smiger, han
For Vinden ej sig vender!

Selv i Scheel-Wandels skønne ny
Erindrings-Kunst han fusker.
Hvad han har sagt i Tidens Gry,
Grangivelig han husker!
En Ting han ogsaa sætter højt,
Paa Land, som i Marinen:
Hans Politik ej dur en Døjt
Foruden Disciplinen!

Ved den sin noble, rene Vej,
Saa fri for al Slags Snobben,
Han støt og ærlig baner sig.
Og, naar han end ej Toppen,
Han stor vil være i sit Fald,
(Selv største Mand kan vælte),
Og han vil himle med et Knald
Som andre Søens Helte!

MARTS-R

De frie sætter Bo.

En laver Syltekrukker, en Anden Glas til Vin,
En tredje haver klinket saa øndigt Postelin.
Slott-Møller skær en Vugge af Ceder og Mahon,
– Saadan er alt beredt paa, at der skal komme no'n.

Wessel & Vett.

De vare siuv og siuvsindstiuge,
Der de droge mod Wessel & Vett,
Men, der de kom til det Stormagasin,
Det faldt dem slet ikke let.
Det donner under Rostrup og Munk, der de ud

REVY.

Den graanende Skjald.

Sin Kaarde, sin Vin og sin Mø saa prud,
Strængen er af Guld!
Dem skreg for et Søndagspublikum han ud!
— Hjærtet er af Guld!
Saa lifligt leged' han for sin Jomfru.

En Waagehals.

Mod pungstøt Mand i Zobelpelts,
Jeg raader jer: drag ej til Felts!
Den Digter, som i Løvehud
Steg op, faldt ned som Støveklud.

Ibsen læser Enquêten.

Victor, Hugo og Shakspeare, Sven Lange og Zola,
Von-Ditten og Von-Datten, Marchese Chilosa!
Altsammen meget godt og forstandigt, lille Børn,
Men—Gud, hvor det dog ligner ham! — *ikke et Ord fra Bjørn!*

ide.

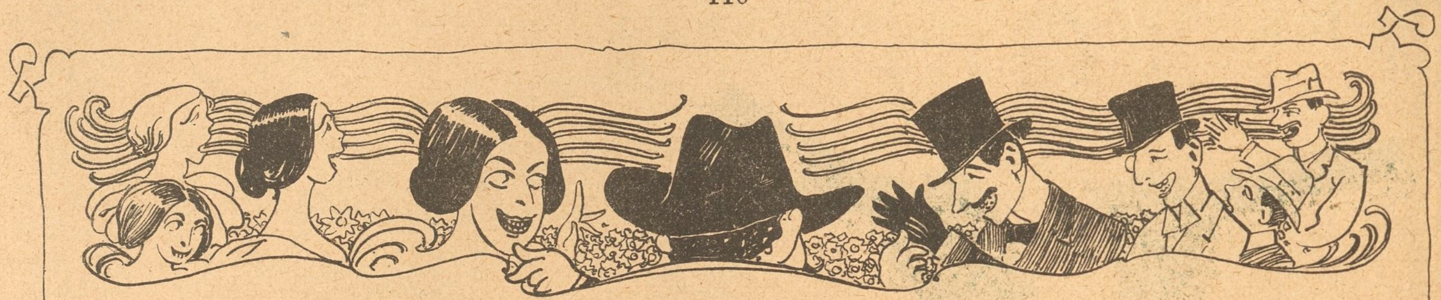

Paa Tribunen.

Valg-„Operette“ i 1 stort Illusionsnummer.

NB. Alle Damerne optræde.

(Idet Tæppet gaar fra, er der den frygteligste Larm; Damerne slaas som rasende for at faa de Pladser, hvorfra de lettest kunne kokettere til Publikum med Held. Men alt forstummer, da Direktør »Puk« træder ind med sine store Bulehat paa.)

Direktøren (til Vælger-Publikum):

Mel. af Md. Angots Datter.

Mine Vælger-Kavallerer!
Højstær'de Publikum!
Hold, mens jeg præsenterer,
Lidt op med Jert Sumsum;
Her er Nordens allerskjønneste —
— Ho, kan I styre Jer,
Naar I ser de taljetyndeste
Af de Valg-kyrier?!
Her er Frøknerne Lund og Jensen,
Frederikke Hansen, Blom og Trier,
Kühle, Ellinger — — Naada, Svendsen,
Er det ikke Vælgerpi'er?! :,:

Om Kvinder tit man si'er,
Hvad der altfor tidt er sagt,
Men disse her er Pi'er
Med Melodi og Takt!
De skal slets ikke genere Dem
For at raabe »Pst!« og »Hør«!
De maa med interpellere dem, —
At sige, hvis De tør!
Her er Frøken Consulie Broberg,
Petrine Baier og Bojesen, —
Dertil Filo-Sofie Starcke,
Saa er der rænok Slav i den! :,:

(Til Vælgerdamerne):

Pas nu paa, naar Signalet jeg giver,
Og brug kun de kjendte Motiver,
Ingen udenoms Folder paa Kjolen,
Hver især har at følge Parolen!
— Ej saa højt, De, med Skjørtet dernede,
Ingen Blottelser, om jeg maa bede!
Thi det skader den vælgende Ungdom.
Næsen op! Klem saa paa! — Dermed Punktom!

Damekor: Mel.: Her kommer vi Soldater.

Her kommer vi smaa Pi'er,
I kjender os af Navn,
Endnu ej af Gavn, endnu ej af Gavn!
Vi bejler, vi smaa Pi'er,
Til Kongens Kjøbenhavn,
Kjøv'nhavn, Kjøv'nhavn, kom i min Favn!
:,: Og vi marsjerer til Trommens Rikkerikkerak,
Vi danser Flikkeflikkeflak
For Klap og Tak! :,:

Fra 5te Sal til Kjælder
Vi laver Hurlumhej,
Den er slem for Dig, den er slem for Dig!
Men hvikken én Du væller,
Det véd vi endnu ej,
— Ta' og stem paa mig, aa, stem paa mig!!
:,: Vil Du marsjere til vores Rikkerikkerak
Og kvikke Snikkesnikkesnak,
Skal Du ha Tak! :,:

Direktøren (ringer):

De agerende er vel paa Pletten?!
Saa frem med Tyrolerkvartetten!

1ste Dame: Har De Daalmodichhet i Krop,
Huldia, Huldia, Huldiæ,
Vil jeg læse mit Program Dem op,
Huldia, Huldia, jæ!

Alle: Huldja, Huldidia,
Huldia, Huldia, Huldia,
Huldja, Huldidia,
Huldia, Huldia, Æh!

1ste: Det varer blot halvandet Døgn,
Huldia osv.

2den: Det halve a'et, det er Løgn!
Huldia osv.

1ste: En Borgeraand skal frem vi ha'!
2den: Mon den fra Otte-og-fyrre a'?

1ste: For Kirkerne skal vi ha' Ro!
2den: Men Bedehus i »Figaro«!

4de: »Min Starcke, Folkets Kjærlighed!«
3die: Gúd véd, om den er særlig hed?

4de: Min Visdom er som Sokrates'!
3die: Den fylder fjorten Vognmandslæs!

5te: Paa Tinge sidder jeg som bedst!
6te: Naa, bedre paa en Araberhest!

7de: Jeg er national og Fremskridtsmand!
8de: Som Tiden dog forandre kan!!

(Saugen hører op, de hviner og skriger.)

Direktøren: Hold op dog, hold op! Fy for Fanden,
Nu slaar Damerne løs paa hinanden.
Hold jer Mund og staa ret! Ik' et Ord!
— — Almindeligt Kor!

Damekor: Ja, Klingelingeling for Massen,
Indtil vi vinder Pladsen
Paa Tinge — lingelingeling,
Vi danser rundt omkring!

(Tæppet falder.)

Aandenød.

En Historie.

Der var en Gang en god, gammel Aand, Han havde i sin Tid slaaet vældig til Skaglerne, men nu sad han kun smaat i det. Og det er en haard Skæbne at være afdød, naar man ikke kan leve af det. Men saa faldt det ham ind, at han jo kunde flyve ned til den store By, hvor han en Gang havde spillet en ganske pæn Violin i den evropæiske Koncert og derfor ogsaa været Alles Liv-Patent-Kælebarn.

Som tænkt, saa fløjet. Men det var en underlig Modtagelse han fik. Nogle slog Døren i for Næsen af ham; nogle flere bukkede dybt og skyndte sig at tale om andre Ting; og de flotteste gav ham en Medaille at løbe med. Den rare gamle Aand blev ganske bedrøvet og vilde gaa hjem og lægge sig, da han tilfældigvis fik det Indfald at præsentere sit Visitkort. Det hjalp! — for der stod »*Jubilar*« paa Kortet.

Det var netop den aandrigste Titel, nogen Jubilar kunde vælge sig, sagde Folk. For saa kommer man i Bladene, — og det er meget fint; man faar gratis Mad paa Skydebanen eller i d'Angleterre, — det er endnu finere; og man faar Gratulations-Forestilling paa Dagmartheatret, for at det kongelige kan have et Paaskud til at komme bagefter, det er det allerfineste. Og hvad enten man er norsk Gaade-Gubbe fra Norge eller anden almindelig Skuespiller. Hvad maatte saa ikke den rare, gamle Aand kunne vente sig? Jo, han kunde sagtens være glad!

Men det var han ikke. Byen var slet ikke den By, han havde kendt. Stod han i den ene Ende. kunde han ikke længere se den anden, gik han ned ad Gaden, blev han væltet af elektriske Sporvogne og kørt over Tæerne af Cykler, og fløj han op i Luften, peb Telefontraadene ham alle Byens Hemmeligheder ind i Ørene, saa at han baade blev flov og ør. Det var ikke til at holde ud. Derfor gik han da ogsaa hen i Pilestræde til den mangeaarige, gamle Ven *Berlingeren* og bad hende om at optage en Erklæring, der var saa fint og diplomatisk affattet, at ingen Kammerjunker kunde have gjort det bedre:

»Jeg har lovet alle Mennesker, at jeg ikke vil gaa, derfor gaar jeg. Men det skal I mare faa betalt, I Skabhalse!«

Han kom dog ikke i Pilestræde den Gang. Paa Vejen mødte han en Procession, der til Ære for ham selv skulde ud og lave en af de store Folkefester, der kaldes Valghandlinger. Den bar en dejlig rød Fane, og paa Fanen stod »Frihed og Fremskridt.«

»Frihed og Fremskridt, — det kan jeg li'e!« sagde Aanden og nikkede fornøjet. »Saadan stod der ogsaa paa min Fane, den Gang da jeg slog til Skaglerne.« — »Du er en Knop, Gamle,« raabte Fanebærerne. »Ta' og gaa med os, saa ska' Du se Grin. Naar nu alle Bøller bli'er Bor'mestre, og alle Bor'mestre bli'er Bøller, naar alle Byens Børn ruges ud paa Maskine, og Politibetjentene faar Emploi som Bybude, naar..«

Mere hørte han ikke. Han luskede benovet om ad en Sidegade, indtil han kom til et stort, oplyst Lokale. Der var Vælgermøde. »Det er rigtig noget for mig«, tænkte han; »Grundloven leve!« Saa gik han indenfor. Men han kom ligesaa hurtig ud igen. — »Ved alle Aander og mig selv,« stønnede han, medens han fortumlet vaklede videre; »det skulde bare jeg og salig *Lehmann* have anet! Hylen, Piben, Brølen, Stampen, tomme Løfter og tømte Bajere — er det *det*, de kalder det frie Vælgerfolk?!«

Han forsøgte at slippe ud af Byen; men, se om det lykkedes. Det har endnu aldrig været Sæd, hvor danske Mænd var samlede, at give Slip paa en Jubilar. Fra alle Sider kom Gratulanterne mylrende og hagede sig fast i ham. Enhver af dem svor paa, at den gamle Aand hørte ham til. Nogle halede ham til højre, andre til venstre; nogle halede ham baglænds, for de var Fremskridtsmænd, andre tog ham ved Næsen, for de våre frisindede. Og de sværmede om ham som Myg, summede ham i Ørene og kaldte sig med de mærkeligste Navne, Konservative, Liberale, Reformmænd, Socialister, Agrarer, Moderate, Radikale, Løsgængere, Forsvarsmænd, moderate Venstre, liberale Højre, moderate Liberale, liberale Moderate — — —

Puh! Han slog fortvivlet om sig og bad om Naade. Men, hvad hjalp det? Ingen vilde slippe ham. Alle vilde hædre ham.

For han var jo *Aanden fra 48*.

I Paafuglens Tegn.

— Hvorfor kalder Folk altid hve Valgdag Hørup til Vinduet, Fa'er?

— Hvor Pokker kan jeg vide det! Hvorfor kalder I Børn efter Pantomimen altid Pjerrot frem foran Tæppet, hvad?

PUKs Redaktion og Expedition
Silkegade Nr. 4. K.

Abonnement
tegnes samme Steds, og i alle Boglader: **2 Kr. Kvtl.** Enkelte Nr. 20 Øre.

Bladets Abonnenter
faa, saa langt Oplaget rækker, Aargangene 1893—95 incl. for
halv Pris.
Indbinding pr. Aargang i det komponerede Bind 3 Kr.
Løse Bind à 2 Kr., Mapper à 2 Kr.
Kan bestilles gjennem enhver Boghandel og i Hovedexpeditionen.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Kjølvandets Følge.

Nu fører Medbør saa flot af Sted
De Liberale, der gik paa Galejen —
En skjønne Dag det dog ender med,
At hele Besætningen gaar i — Hajen.

Udgiver og Redaktør Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

1898. Søndag den 10. April. Nr. 15.

PUK

Formildende Omstændighed.

— Hvor tør De understaa Dem til at kysse mig?

— Ja, undskyld Frøken, men jeg kunde ikke udtrykke mig anderledes, Henrykkelsen gjorde mig ganske maalløs!

Den 8de April.

(1818—1898.)

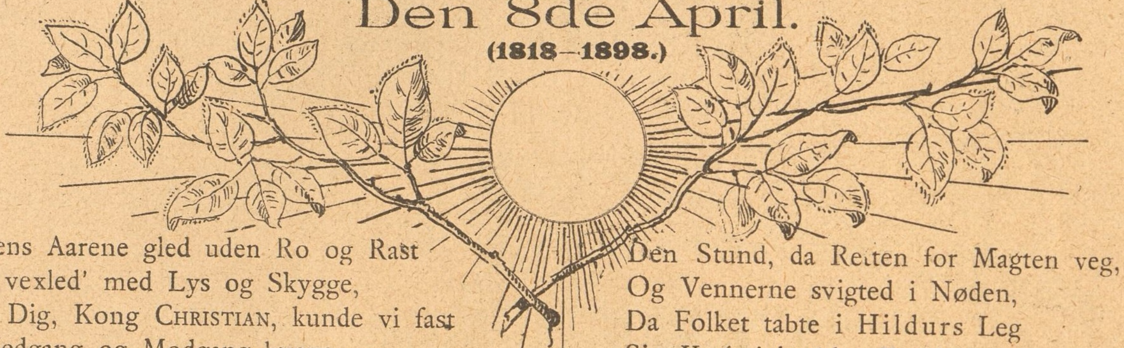

Mens Aarene gled uden Ro og Rast
Og vexled' med Lys og Skygge,
Paa Dig, Kong Christian, kunde vi fast
I Medgang og Modgang bygge.
I Storm og Havblik, i Solskin og Regn
Du løfted' et Skjold uden Plet
Højt over de vexlende Tiders Tegn
Med Gud for Ære og Ret.

Da Løgn og Mened og Troskabsbrud
Lod Freden mod Syd forstyrre
Og bar til de sildigste Slægter Bud
Om U-Aand fra Otte-og-fyrre,
Og Venner og Fjender bredt og vidt
Blev hildet i Løgnens Net,
Stred Du for det Folk, der en Gang blev dit,
Med Gud for Ære og Ret.

Den Stund, da Retten for Magten veg,
Og Vennerne svigted i Nøden,
Da Folket tabte i Hildurs Leg
Sin Kraft i haabløs Forbløden,
Du delte vor Sorg paa Ulykkens Dag,
Vort Tab har med os Du begrædt;
Du deler vort Haab og vor Tro paa vor Sag
Med Gud for Ære og Ret.

Mens onde Magter med Tvedragt og Kiv
Hjemsøger Folkenes Skarer
Og lokker med gjøglende Drøm deres Liv
Ind i de tusinde Snarer,
Og Fyrster i Syd og Fyrster i Nord
For Stormene bøjed' sig træt,
Du holdt dog fast ved dit Kongeord
Med Gud for Ære og Ret.

Saa hilser da Folket fjærnt og nær
I Dag sin Konge med Glæde
Og ønsker, at Lykken maa lys og skjær
Omstraale dit Herskersæde,
At Aftenrøden saa ren og klar
Maa smile til Dig og din Æt
Og Kronen, dit graanende Hoved bar
Med Gud for Ære og Ret.

Gubben är gammel.

Ogsaa *Puk* har selvfølgelig været til Avdiens hos Digterkongen. Det var Dagen efter den sidste Fest Klokken 2 om Formiddagen. Gubben var lige staaet op og laa i en Lænestol nydende sin Morgen-Pjolter. Han bemærkede kun vor Indtrædelse med Krogen af det lille Øje, medens det store saa mørkt og gaadefuldt ud i Rummet. I den graa Formiddagsbelysning saa hans kolossale Ur-Menneske-Træk end mere folkefjendske ud end i Festsalens straalende Belysning. Omkring hans Hovede var bundet et bredt hvidt Tørklæde, som *Puk* mindedes i Gaar at have set sirligt hæftet over hans Bryst, og midt paa hans Pande funklede de tre Stjerner, som *Puk* genkendte efter »Politikens« Referat. Var det et Symbol? Hans kraftige Gebis med de hvide, skarpe Rovdyrtænder laa i et Glas Vand, og midt paa Bordet flød den vældige Paryk med den verdensberømte, jokul-hvide Fosse-Skum-Manke, Symbolet paa Norges Ur-Kraft. Gubben aabnede Læberne; *Puk* saa interesseret til, saa, hvorledes de fjernede sig mere og mere fra hinanden, indtil et langstrakt, mægtigt, fra Dybet kommende, Klagesuk durede gennem Rummet.

Paa dette Tidspunkt opstod der en pinlig Pause i Samtalen, og *Puk* tænkte allerede paa at liste af igen, da en dyb Knurren henne fra Stolen fik ham til at standse. »Hvem er han, og

hvad vil han?« lød det. Og *Puk* saa ind ind i et Ansigt saa ædende barsk, at det berømte Fest-Ansigt var det bare Solskin imod det. Skælvende traadte han nærmere, legitimerede sig, og se, da skete det Vidunderlige: Furerne glattedes, Brynene gik fra hinanden og Underlæben trak sig flere Tommer ind. »Aa er det Dig snille Gutten min! Velkommen! Hilsen og Haandslag!«

Puk: Mester Henrik Ibsen! Granithaard som altid, Du gamle, Du friske! Intet kan fælde Dig. O *Peter*! Du havde Ret: en Førsterangs-Kraft!

Gubbe: Kraft, ak nej! min Kraft er forbi. Den danske Flødeskums-Kulturen har brudt den. Det dundrer slig i mit Hovede.

Puk: Gør det saa ondt at tænke?

Gubbe: Tænke! jeg har ikke tænkt 10 Tanker hernede. Men disse danske Festerne med Sange og Taler og Klinken og Blinken og Summen og Brummen og Skratten. Aa mit stakkars Hode. Jeg har endnu disse forfærdelige Brøl fra denne Helvedes Doktoren *Schandorff* hakkende derinde: Ha, ha, ha! hi, hi, hi! hø, hø, hø!

Puk: Ja, hans Latter gennembryder alt, for han er jo en Gennembruds-Mand. Men dette besynderlige, mørke Blik, hvormed Mesteren skuede ud over Forsamlingen, var det da ikke Tænkning?

Gubbe: Jo det var Tænkning, Stortænkning. Jeg tænkte og tænkte paa, hvad jeg skulde sige, men jeg fandt intet.

Puk: Men første Aften talte Mesteren jo.

Gubbe: Talte jeg, det husker jeg ikke, hvad sagde jeg da? Var der Mening i det?

Puk: Ikke saa megen, at det gjorde noget. Mester sagde, at De i 1864 rejste fra Danmark til Italien, og da De kørte gennem Alperne, fik De pludselig en Fornemmelse af at være sluppen fra Mørket ud i Lyset, fra Taagerne ud i Solskinnet. Og akkurat den samme Fornemmelse fik Mester, da De forleden kom sejlende fra Norge ned til Danmark. Og saa endte De med Deres hjerteligste Tak herfor.

Gubbe: Det var den længste Tale, jeg har holdt i mit Liv. Men de andre Gange da snød Gammelfa'r dem? Da talte han ikke, vel? Han husker saa daarligt.

Puk: Nej, da sagde Mester kun tre Ord.

Gubbe: Var der Mening i det?

Puk: Nej, det var der ingen Mening i, det var da den almindelige Mening.

Gubbe: Men, hvad var det han sagde om mig *Rubinen*, da jeg var gaaet. Var det slemt?

Puk: Nej, han sang kun en gammel bekendt Vise:

Ibsen er lig en Tømmersvend,
Som paa en Knejpe man finder,
Hurtig han træder til Disken hen,
Tømmer en Snaps — og forsvinder.

Puk saa paa Dovre-Gubben. Han var falden i Søvn. Han »undredes paa«, hvad der nu virkede og gærede inde i dette Vildmands-Hovede. Med et langt Blik omfattede han endnu en Gang den tømte Pjolter, den kraftige Pande, den brede Mund, den spirituelle Næse, og uvilkaarlig kom han til at tænke paa Rubin igjen. Og saa listede Puk af. Men inden han gik, klippede han en vældig Lok af Ur-Parykken paa Bordet, og denne Lok er til Eftersyn paa hans Kontor for alle Lysthavende.

I Overgangstiden!

Mel.: Den Gang jeg var i Deres Aar

Vort Borgerraad er lavet om,
De Røde Salen entrer.
Nu gaar det hele avet om,
Og Strøm med Strømmen kæntrer.
Hr. Trier bli'r en Formand go',
Og Maler Jensen Vice-do.
Dem skal vi nu os fryde over!

Begejstrings Ild og Fakkelbrand
Skal hædre *Brand*'s Forfatter.
Nær var det blevet dog til Vand,
Thi Vand fra Himlen dratter.
Hvor let den Færd til Gubbens Ros
Dog kunde endt med Fakkelos!
Men Gud ske Lov, at det gik over!

Vestindien hvert Øjeblik
Den kjære Cawling sæl'er.
Men denne Gang det holder Stik,
Som Telegrafen mælder.
Sig fryder mægtig Cawlings Aand,
— Da kommer Bud fra Washington:
Ak, stakkels Cawling, det gik over!

Fj mér den rene Martyrglans
Nu ved Zola sig hæfter.
Der blev stor Jammer her til Lands:
De skjønne, spildte Kræfter!
I Tanken alt Zola man saa
I Fængslets Dyb med Lænker paa.
Det smukke Syn, ak, det gik over!

I denne Tid, hvor efter Is
Alverden monne smægte,
I Zoologisk Have gi'es
En Masse, næsten ægte.
Samt li'esaa ægte Eskimoer
Og Bjørne, bag en Grav saa stor!
Men tænk, hvis Bjørnene gik over!

Fremmed Mad smager bedst.

— Hva' har Do po din Ma'?
— Pøls aa Wost.
— Ska vi byt'e?
— Ja! hva' har Do po din?
— De' samme.

I et svagt Øjeblik.

— Naa, Sidse, hvem fik Du saa Uret af?

— Jeg ved det ikke, Hr. Assessor! Jeg var svirendes fuld, men det var fra en af de andre Damer fra Gaarden.

Liberal Slagsang.

Mel.: Og min Pige, hun er syg og hun er daarlig,
Og hun græder, men véd ej hvorfor. (Gl. Soldatervise.)

Og min Vælger, han er glad og han er modig,
Og han stemmer, men véd ej hvorfor.
:,: Skal han stemme? — ja, han skal! :,:
Han skal stemme, men holde op igjen.

Først paa Trier, han er fin og han er dannet,
Og han taler, men véd ej hvorfor.
:,: Skal han tale? — ja, han skal! :,:
Han skal tale, men holde op igjen.

Saa paa Starcke, han er lærd og skriver Bøger,
Og de læses, vi véd ej hvorfor.
:,: Skal han skrive? — ja, han skal :,:
Han skal skrive, men holde op igjen.

Saa paa Christensen, som altid er saa vittig,
Saa man griner, man véd ej hvorfor.
:,: Skal man grine? — ja, man skal! :,:
Man skal grine, men holde op igjen.

Saa paa Hage, som hvert Spørgsmaal kan besvare,
Naar man bare ikke spørger hvorfor.
:,: Skal han svare? — ja, han skal! :,:
Han skal svare, men holde op igjen.

Saa paa Philipsen, som altid er paa Færde
Alle Vegne — vi vèd nok hvorfor.
:,: Skal han vær'et? — ja, han skal! :,:
Han skal vær'et, men holde op igjen.

Endelig paa Wiinblad, Olsen, Holm og Jensen
Skal han stemme — spørg ikke hvorfor.
:,: Skal de vælges? — Ja, de skal! :,:
De skal vælges, men ikke mer igjen!

Festmiddagen paa Café Bech-Olsen.

Ved Sextiden straalede Lokalet i sin fulde Glans; Kandelabrernes Lys stjal sig hen over Søjlernes Telamonkæmper og sneg sig hen over Gulvets, Loftets og Væggenes polstrede Udstopninger. Midt i straalede det bugnende Bord med Blomster i de stærkeste Farver, med det stærkeste Porcellæn og de stærkeste Vine. Ret et Dukkehjem!

Gæsterne kom! Det var som et Optrin af Kæmpelivet i det gamle Nord, det var alle dem, der bærer, løfter og højner vort lille Land. Blandt de indbudte nævner vi den farnesiske *Herkules,* den vartovske *David, August* den stærke og den jyske *Smed.* Præstestanden repræsenteredes af Pastor *Sthyrke,* Journalisterne af Formand *Aslaksen,* de Akademiske af Doktorerne *Starcke* og *Kraft,* medens *Samson* mødte for Filistrene. Endvidere: En Frue fra Havet ved Gammelstrand og Direktør P. Hansen fra den nationale Scene paa »St. Thomas«.

Man gik til Bords med Hædersgæsten Bech-Olsen, der bar sit rigt dekorerede Mavebælte, i Spidsen. Trods sin høje Styrke saa Jubilaren forbavsende livlig og rødmusset ud. Ved Bordet ventede Gæsterne en stor Overraskelse, idet en bekendt Billedhugger havde modelleret et Antal allerkæreste Haandvægte, der var henlagte ved hver Kuvert. Jublende sprang man op fra og paa Sæderne og svang i 10 Minutter de smukke Gaver under Tonerne af: »Der aander en tindrende Sommerluft«. Hvorefter man satte sig og tog dygtig for sig af Maden. Blandt de udsøgte Retter noterer vi: Kraftsuppe, tyske Klumper, Vildanden og 10 Skæpper Salt.

Da Hovedtaleren desværre havde forløftet sig paa sit altfor tunge Hverv, tog Direktør P. Hansen Ordet.* Af hans Tale, om hvis Vægt og Fylde alle var enige, hidsætter vi følgende Brudstykke;

»Mine stærke Mænd, mine noble Kvinder! Vi er i Aften sammen med Bech-Olsen, der sidder paa Stolen derhenne. Han blev født i Aaret 1865 og har blaa Øjne, gult Haar og let Mustache; i Aften er han i sort Kjole, men gaar ellers med en støvbrun Redingote . . . . Behøver jeg nøjere at udtrykke det? Kort og godt: Bech-Olsen er: *En Kraft af 1ste Rang!* Derfor mine Herrer, tør jeg haabe, tro, formode, ja endogsaa antage, at ingen af dem er uvillig til at drikke den Skaal med, som jeg her proponerer!!«

Øredøvende Jubel uden Spor af pinlig Forlegenhed modtog denne aandrige Speech, og snart efter rejste man sig for at gaa ned i de underste Gemakker, hvor der ikke var Kaffe og Cognac, men Trapez, Stemmejærn og Doucheapparat.

Af Festkantaten, der blev afsungen staaende og som var af L. C. Nielsen, Mylius-Erichsen eller Erik Waage, hidsætter vi 1ste og sidste Vers:

(Mel: Samson og Dalila.)

Jeg synger ikke om »Himmerige«,
Om »Helved«, *Nimb* eller *Neiendam,*
Om *S. à Porta* og andre slige,
Men om *Bech-Olsen* og kun om ham!
:,: Han stemmer susende,
Han klemmer knusende,
Og er fortjusende
Kraftknusende! :,:

O, Venner, heraf I kunne lære:
Naar I vil ha' en kraftig Jubelmad,
Saa skal I ej gaa paa Dangletære,
Men til Bech-Olsen — han kommer glad,
:,: Serverer susende,
Med Mad fortjusende
Og fylder brusende
I Krusene! :,:

Frisk fra Tønden.

Skaal, Højsærede, og glædelig Paasge! — Ak. ja! man kan srænge til en Smule stille Uge oven paa de straberaserende Dage, som vi sitter her og har gaaet igjennem. — Maa jeg spørre, har De no'ensinde været borreligt Bybud... eller no'et andet no'et med »Bud«, som j'ikke kan hus'e hva' hedder. For det har jeg. Jeg blev silsagt paa et helt Ark Papir til at være Li... li... listefører ved Rigsd'svalgene, hva' gi'er De mig? Det var nasurligvis no'et, som Sjofse... Sjove... Sosje... filisterne havde faaet lavet til Straf, fordi jeg er et dannet Menske og kan srive udenad. Naa, jeg ga' da ogsaa Møde, f'staar sig, med Sivsko paa og min Kolum... Kone... Kone Bines Vinterkaave som Rejsepels og et Par Flasker Portvin i Baglommen; — men hva' ku' det nytte? Da der var gaaet en Simessid, havde jeg faaet srevet syv susinde og syv hundrede og syv halvsredsindsyve Stemmer op, uden at no'et Menske kunde hitte ud af, hvem der skulde ha' dem. Saa bad en af Valgherrerne mig om at gaa hjem og se lidt til min Familie; men jeg skulde ta' mig i vare for, at jeg ikke fandt en ses, syv Koner og Børn, der laa og ventede paa mig, sa' han. Ka' De begribe, hvad han mente med det? Naa, jeg lod ham jo beholde de tomme Portvinsflasser til sød Erinring om Kas'liraad Madsen og gik hjem og ærgerede mig. Hva' har man for at gaa der og spilde sin Portvin... sin Sid, mener jeg, som borreligt Bybud? Ikke saa meget som, at man kommer i Aviserne for 'et!

Men det gjør ikke no'et. — Jeg læser alrig Aviser. — Man skal følge saa gru'lig med, for at være med. Som nu for Essempel, dette vandærede Hus, som de kalder det, fordi det ligger i Vandkunsten. Sror De, jeg aner, hvad det Hus har gjort? Men det er vist no'et uvartigt no'et. Jeg kan bare faa ud a'et, at man skal alrig helde Gaasevin paa Au.., so... ri... se... serne, naar det morer dem at gaa Gaasegang i Vandkunsten. Naa, det Spørsmaal vil vi nu gli'e ganse let hen over. Jeg blander m'ikke i andre Folks Skandaler. — Skaal! —

Hva'ba'er? — Jeg synes ellers nok, at De kunde sige: »Sak i lige Maade,« naar jeg sitter her og si'er Skaal! Men De er ka'ske muligvis no'et sræt efter Ibsen-Hurrelumhejerne? — Ok, ja! det var dejlige Dage. Jeg finder det saa rørende, at et Folk hædrer sit Lands Digtere, som er et andet Lands Digtere! — Ikke? — Og saa har vi jo allesammen Ib... Hib... Hibsen saa meget at sakke for! Sænk, hvor letsindige vi ville gaa og blive, naar vi ikke ha'de hans Ko... komedier at sætte os i daa'ligt Humør over denne elendige Verdens Elendigheder. Det er kun en meget stor Digter, som kan gøre sine Publikummere saa velsignet ne'erdrægtig gnavne over Silværelsen! Derfor sad jeg da osse henne i »Kahytten« og hørte paa Fakkelsoget, som hans Ild-tilbedere gik i Regnvandet med. Jeg havde osse sænkt paa at være med til at gi'e ham lidt Mad i Dingle... dingle ...d'Angleterre, for det var det fineste a'et! Der var en Dame, der sakkede, fordi at Ibsen ikke gav sig af med Moralen, og en Herre sakkede, fordi at Ibsen var Jbsen, og *Peter* sakkede, fordi at Ibsen altid havde været en meget or'entlig Kraft til at hjælpe med paa Seatrets Underskud, og alle de anre sakkede. fordi at de anre sakkede, — og saa tilsidst sakkede hele Selskabet agterud med Vinløv i Haaret saa at baade Alvor og Værdighed gik hen og døde i Skjønhed. Det var nydeligt.

Men jeg var der ikke. Jeg sk' sige Dem, jeg nyder alrig mer end jeg kan taale. og desuden si'er han sæl, at han er størst, naar han er alene. Det var derfor. at han sak saa hurtig a fra Sudentersamfundet, for han syntes, at han ble' saa lille i det Selskav. Saa f'staar De nok, at jeg helst vilde sræffe ham alene.

Naa: Jeg jeg springer op i en Tassameter og si'er: »Ibsen!" si'er jeg. — »Hvikken Ibsen?« si'er Tassameteren. »Den rigti'e Ibsen,« siger jeg. — «Vel,« siger han, og saa kjør vi, og jeg kommer jo op til Ibsen.

»Go' Dag — Krykken flyder!« si'er jeg; for man maa jo sale, saa han kan f'staa 'et. »Hva' befaler?« si'er han paa meget respektabelt Dansk. — »Kan De bedder li'e: »Skoven hævner!« si'er jeg, »De har jo Frihed uden Ansvar til at foretage, hvad De vil.« — De ta'r vist fejl,« si'er han; »Jeg er Ipsen med p.« — »Sig De kun med to p'er, Højsærede: *Peter* den kongelige og *Peter* den Gyldendalske.« — — Mit Navn er *Ipsen* og jeg er Torrekorre... Torreskotte... Terrakotte-Fabrikant,« si'er han.

Der stod jeg! — Er De med paa Sgandaler? Hva'ba'er? — Hvorfor sidder De hele Tiden saa andægtig og kigger ned paa Vesten? — Naa, om Forladelse. De holder den stille Uge!

Ja, sov De saa bare. videre! — Nu gaar jeg.

O Thalia!

(En Københavner ligger paa Knæ foran Thaliae Statue. Ved Siden brænder der en flammende Offerild.)

Thalia, o Muse for Kunsternes Kunst,
Hør naadig min ydmyge Klage,
Befri mig fra Tvivl og en gaadefuld Dunst,
Der ruger i disse Dage.
Jeg bor i den store fornuftige By,
Der har faaet — *cum grano salis* —
Det største og mest grundfæstede Ry
For *Delirium theatralis.*
Her kan Du, Gudinde, din Kultus sé
I Aviser, Tidsskrifter og Vitzer,
Paa Gader og Stræder, Kvist, Kælder, Café
Nedsvælges Theaternotitser.

Fortæl, om *Peter Nansen*
Har Lyst til at gaa a',
Om virkelig *Peter Nansen*
Kalder *Ring* for Svierpapa.

Har Bladene, der sukke,
Mon Ret i deres Hyl,
At *Tinius,* den smukke,
Gi'r Persenalet Prygl?

Er Herold alterneret,
Gaar Jerndorff med Paryk?
Bli'r Frederik Brun barberet
Og Alfred Møller tyk?

Men først og sidst da skal je'
Ha' Lys i den — noksagt —
Batalje i Amalje —
Karnaljen P.'s Kontrakt!

Gud ved, hvis Ho'de bedst er
I dette Puslespil,
Og hvem den gode Mester,
der satte Tallet til??

Saadan bad jeg! — Halvt forvirret
Op jeg stirred'
Vé! Den Datter af Apollo
— — — bare smaalo!!

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

I den socialistiske Hønsegaard.

Naar Basiliskerne kryber af Skal
Og vælter Samfundet med et Knald,
Bli'er Kapitalisterne Strikeføde,
Mens langt over Land galer Hanen, den røde.

Udgiver og Redaktør Angelo Haase.
Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

1898. Søndag den 17. April. Nr. 16.

Ikke utænkeligt.

— Men, hvad kan der dog være paa Færde? Sikken et Opløb henne i Gaden.
— Aa, bedste Frøken! Det er vist kun en Mand, der heller ikke er bleven Ridder denne Gang.

Ren Besked.

Det er et Faktum, der er sammenhængende
Med det, man kalder Folkets sunde Sans,
At, naar man appellerer her til Lands
Til den, saa faar man rene Ord for Pengene;
Da Venstre manifestligt stemte Strengene
Til »Provisorierne«s Fakkeldans,
Lød Folkevilliens Svar: Ja, kan det more jer,
Saa skaf os bare flere »Provisorier«!

Thi Sammensmelterne skal ikke prale,
Saa lidt som Dinesen *et Compagni,*
Af Lykken, som stod dem ved Valget bi;
Gevinsten tog de Pokkers Radikale,
Og der er rigeligt Materiale
Til Provisorier i det Parti.
Thi ret beset, det valgtes paa Mandatet:
Tilbagevenden til Estrupiatet.

Reformpartiet har med afgjort Held
I denne Valgkampagne jo bekriget
De Stakler, der var Venner af »Forliget«,
Og slaaet det saa temmelig ihjel;
Saa til »Forhandlingen« har rundt i Riget
Man foreløbig sagt et rørt Farvel;
Nu mangler Sejrherren kun det ene:
At faa »Konflikten« sat lidt smukt i Scene.

Men, vent kun, til det bliver Efteraar,
Da vil det nye Folkekammer flotte
Sig med et Krigshumør, der overgaar
Kamplysten hos den salig Rumlepotte,
Paa Hærbudgettet tappert løs det slaar
Og solgte gjærne Flaaden, hvis det maatte,
Kort sagt, besørger »Puddelen« barberet,
Til Provisoriet er arriveret.

Og, da det Flertal, hvormed Folket letter
Sit frie Sindelag i Dannevang,
Vist næppe vælter mange Taburetter,
Endsige redder sig en Statsraadsrang,
Kan let man regne ud, at nok en Gang
Sig Folkethinget ud af Spillet sætter;
— Men Vælgerfolket faar, hvad det har villet,
Saa der er ingen Ting at sige til 'et.

„Bevægelser“.

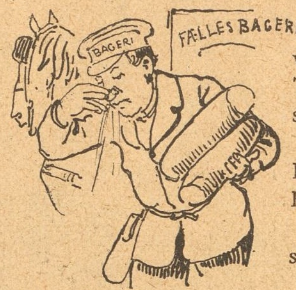

»De husker nok, Hr. Redaktør, vor Samtale for en fjorten Dages Tid siden? — Ikke? — Jo, De sagde til mig:

»De véd nok, Petersen,« sagde De, »at der er Bevægelse blandt Bagerkudskene?«

»Nej, ikke det Gud har ladet skabe,« svarede jeg.

»Aa, gjør Dem nu ikke dummere end De er,« sagde De saa. »Eller jeg skulde vel sige, der har været Bevægelse, for nu er den nok forbi.«

»Naa, Gud ske Lov da!«

»Hvorfor siger De Gud ske Lov til det?«

»Jo, for jeg kan ikke udstaa Bevægelse, det er saa kedeligt. Jeg holder mest af Fred og Ro.«

»Saagu, det kan der være noget i. Men der har nu været Bevægelse blandt Bagerkudskene.«

»Ja, ja da! Det har jeg ikke hørt et Kvæk om. Jeg véd, at der har været Bevægelse blandt Wiinblads raske Mælkedrenge, og jeg véd, at der er Generalforsamling i Tjenerforeningen paa Tirsdag, og at »de Herrer Tjenere« er opfordrede til at give talrigt Møde. — Men Bagerkudskene, det vidste jeg ikke — Hvad er for Resten en Bagerkudsk for noget?«

»Naa, det véd De heller ikke! De er ogsaa et rigtigt Geni. En Bagerkudsk, det er et Individ, der kjører med Brød for en Bager. Det er en Magt i Samfundet.«

»Naa, er det en Bagerkudsk! Ja, saa er jeg med. Saa er jeg endogsaa meget bevandret i Bagerkudske. Jeg har al Tid haft et godt Øje til de Kammerater. Jeg er egentlig ligefrem Specialist i Bagerkudske.«

»Naa, det er jo rigtig rart. Saa er De netop Mand for

at skaffe os Oplysning om den Historie, navnlig om de Herrer nu er fornøjede. Og stik saa af!«

Jeg stak af.

Heldigvis vidste jeg, at der i min Gade boede en Bagerkudsk. Han hed Mikkelsen. Han maatte jo have været med i Bevægelsen. De er jo allesammen med til den Slags Sjov.

Altsaa hen til ham.

»God Dag, Hr. Mikkelsen! For det er vel Hr. Mikkelsen, jeg har den Ære at . . . «

»Jow, ded æ mai; ded er ganske reidi.«

»Jeg vilde gjærne vide lidt om denne Strike, der har været blandt de Herrer Bagerkudske.«

»Ded va itte nog'n Strikke; ded va en Bevajelse.«

»Naa, ja, en Bevægelse — — om Forladelse.«

»Ingen Oersag! — Ja, se ded va jo, at te vi vilde have miere i Løn, forstaar De?«

»Ja vel, naa og det fik De nok, hører jeg?«

»Ja, ded er som man ta'er 'et. Vi fik ded jo itte over ded hiele.«

»Naa, ikke det? Det var jo kedeligt.«

»Aa ja, ded er osse som man ta'er 'et. Vi gamle Kudske fik jo, hvad vi forlangte, og se, jeg hører jo til de gamle Kudske. De ungeste faar jo itte li'e strax. Men se, jeg hører nu til de gamle Kudske, saa ded ka' jo være mig ligemeied.«

»Meget sandt . . . . men sig mig nu, Hr. Mikkelsen, nu bliver det saa vel galt igjen med Brødet? Da Bagersvendene strikede sidst, mistede vi jo Tilgiften, og Brødet blev endda sløjere, tror jeg. Nu bliver det vel snart saa smaat, at man maa have Teleskop for at se det? For det er jo Publikum, der altid maa betale.«

»Ja, ded ka' jæ itte si'e nov'd om, men ded ka' jo være mig li'emeied.«

»Saa? Bruger De da ingen Brød i Deres Husholdning?«

»Aa jov saamænd, men æh . . . «

»Naa, men sig mig nu, naar gjør De nu Bevægelse igjen?«

»Ja, hva', jeg tænker, den ka, go' endnu et Halvaars Ti' eller saa.«

»Og saa er der blot en Ting endnu, jeg vil spørge Dem om. Vil nu ogsaa Kudskene gjøre Forbedringer til Gjengjæld for den højere Løn?«

»Forbedringer? Hva' sku' ded være for Forbedringer?«

»Jo, jeg har lagt Mærke til, at de Herrer Bagerkudske, naar de kjører Brødet rundt til Folk, har saa travlt med at snyde deres Næse eller besørge anden Nødtørft, og det er jo ikke saadan videre delikat.«

»Men Kudskene har vel li'e saa godt Lov til at snyde Næsen som andre Mennesker?«

»Rigtigt! Men ikke med Fingrene, Højstærede!«

»Hør, nu synes jeg, De begynder og bliver nov'd ubehavelig, min go' Mand! Nu vil jeg raade Dem til og skruppe a', for elles ska' jæ Faneme feje Dem nier a Trapperne, forstaar De ded?«

* * *

Hr. Mikkelsen er en svær, firskaaren Karl, der magelig kunde bøje begge Ender sammen paa mig,, og jeg har nu en Gang den Svaghed, at jeg grulig nødig vil have Prygl, medmindre det er absolut nødvendigt.

Da jeg fandt, at der her ikke forelaa nogen saadan absolut Nødvendighed, ansaa jeg det for formaalstjenligt at forsvinde.

Trøst

(frit efter Grundtvig).

Langt flottere Snit har vel vide paa Jord
De Thingmænd i Buxer og Frakke;
Men gjerne med Vadmels-Koften i Nord
Vi Dannemænd tage til Takke.
Vi er ikke skabt til Professor og Præst,
Ved Bønder at blive, det tjener os bedst.

Langt kjønnere Thingmænd saa gjerne vi tror,
Kan Fremmede udenlands finde;
Men Dansken har hjemme, hvor Boghveden gror,
Og Flæsket i Huset er inde.
Og dejligst vi finder den bævrende Flom
I struttende Kinder og grødfyldte Vom.

Langt større Bedrifter med Mund og med Haand
Kan fremmede Rigsdagsmænd øve;
Hos vore hersker den fredsæle Aand,
Som minder just ikke om Løve.
Mens ude med Klaps man gjengjælder et Klaps,
Her lister man af og — bestiller en Snaps.

Langt klogere Folk er der sagtens om Land
End i Fredericiagade;
Til Husbehov har vi dog Vid og Forstand,
Alt mere gjør jo kun Skade.
Til at stemme et Nej eller stemme et Ja
Behøver man ingen Examen at ha'.

Langt højere, ædlere, finere Sprog
Skal findes paa Fremmedes Tunge;
Men intetsteds »mumles« der skjønnere dog,
Ej højere »Hør«ene runge.
Og dræves der af og til temmelig stygt,
Man mærker det ej — for man sover saa trygt.

Langt rigere Love de Fremmede faar
Fra deres Rigsdag tilvisse;
Men, faar vi Danske blot en hvert Aar,
Saa er vi meget tilfredse,
Og faar vi ingen — hvad hænder saa tidt —
Vi synes dog ikke, at det er for lidt.

Wagner.

— Hvad er det dog Manden spiller? Jeg synes, der er flere Melodier paa én Gang!
— Jamen Herre Gud! Han spiller jo ogsaa med begge Hænder!

Det var en anden Sag.

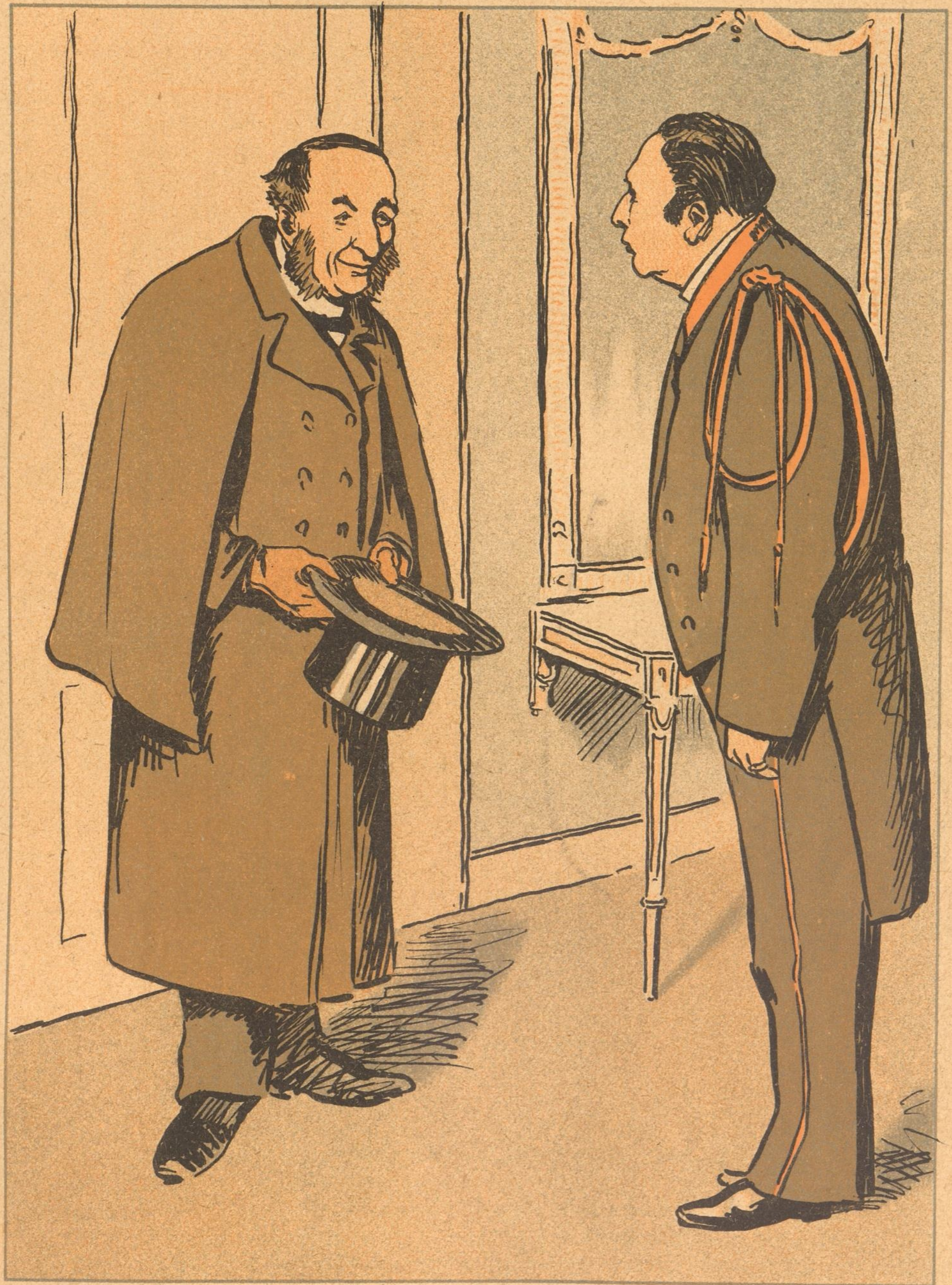

— Jeg vilde gjerne tale med Baronen.
— Om hvad? tør jeg spørge.
— Aa, det er om nogle Penge, det gjælder.
— Hr. Baronen rejste netop desværre bort i Gaar.
— Det var meget kedeligt. Jeg skulde betale ham 200 Kroner.
— Naa, saa! Jamen Hr. Baronen kom netop hjem i Morges.

Emil!

En Ridderballade.

En dejlig ung Ridder
Vi vel besynge maa.
En kongelig Scene
Saa vanked' han paa.
Saa høvisk var hans Bejlen
Og Kunsten var hans Brud,
Og han var saa ung
Og saa yndig saa' han ud!

Naar straalende i Trikot
Paa Scenen ind han tren,
Strax tænkte hver en Ungmø:
„O, Gud! hvilke Ben!"
Saa kjælen var hans Stemme,
Saa daarende hans Smil,
At alle Damer sukkede:
„O Du, min Emil!"

Saa strunk en Herre skued'
Ej Kongens Scene end.
Han taalte ved sin Side
Ej Ridder eller Svend,
Ve den, som vilde bejle
Med ham til samme Brud,
Om ogsaa han var ung
Og saa' nok saa yndig ud!

Selv den, som var forlen't med
Den kongelige Borg,
Ej vovede at volde
Den strenge Ridder Sorg.
Til Spot blev hans Regering,
Til Vind hans Herskerbud,
For Ridderen var ung
Og han saa' saa yndig ud!

Den Riddersmand blev ældre,
— Nu er hans Isse bar,
Og stive er hans Bene
Og Stemmen mindre klar;
Men stedse man ham hylder
Og vogter paa hans Bud,
Som den Gang han var ung
Og endnu saa' yndig ud!

Systemskifte.

Mads Jordemodermand. Goddav, Kresten Smed!

Kristen Smed. Goddav, Mads Jordmoremand, aa Tak faa Sejren. Ded va mæ, der raavte: »frem mæ Mads!« da Fulkemasserne væltede nør faabi Jordmorhuset.

Mads. Ded ska Do Faneme slet itte ha Tak faa, din

Fn Børnekomedie.

Uhyre frit efter Hostrup. — Opført af Voxne i det Aar i Aar.

Personerne:

Soffy . . Mandens Frue | Peter. . En Komitteret
Karl. . . Fruens Mand | Onkel Emil. . . Emil

(Paa en Kommode staar en Syltekrukke. Foran et Bord staar Karl og leger med meget gammelt Legetøj. Soffy reder Dukkeseng paa en stor Stol.)

Soffy (synger for Dukken):

Visselulle, lille Nor!
Sov nu susse Musse-Mo'r;
Digter Larsens Muse fin,
Vil Du være Dukke min,
Saa skal Du paa et Theater gaa,
Og alt, hvad der du'r i Norden, skal se derpaa.

Karl: Saa, nu leger vi Theaterhistorie. Her staar gamle *Homer* og spiller Heltetenor i *Aristophanes*'es Morskabstheater. Og her staar Publikummerne. — »Uh!« si'er de, »sikke dog lille Karl kan lege! Lille Karl er en vældig stor Skuespiller; — men lille Karl er alligevel voldsom dannet.

Soffy (slaar Dukken): Fy, Du stygge Pige, hvor Du er uvartig. (Græder.) Karl! — Ingen, der du'r i Norden, bryder sig mere om min Dukke. Og jeg leger dog, at hun baade ta'r Livet a' sin Mand og a' sig selv — og det er hun bare »to Aftener« om!

Karl: Hva'? — Er det den Dukke, Digter Larsen har gi'et Dig? — Saa maa hun være daarlig. — Nu er jeg Doktor. (Føler Dukken paa Pulsen). Hm! — Ja, Frue, hun er lige til en Vandgang. (Tager Dukken.) Nu leger vi Velgjørenheds-Forestilling. Og saa gaar baade Du og Dukken i Vandet.

Soffy (river Dukken fra ham): Uf, skam Dig no'et! — det kan slet ingen af os taale. (Ser Krukken paa Kommoden). Men, hvad er det for en Krukke, dér staar? — Du ka' tro, at det er vist Syltetøj!

Karl: Mon? (Læser Etiketten.) Ja, Du — den er helt fuld af kongelige Ansættelser. Det er no,et, man plejer van at sylte ude i et stort Folkekjøkken, som hedder »Rigsda'en«.

Soffy: Ih! — Kan Du naa derop?

Karl: Næ. — Kan Du?

Soffy: Næ. — Men Peter kan nok.

Peter (kommer ind med en stor Grevehat paa Hovedet og en første Rangs Kraft i Ryggen): Her skal I se, hvad jeg har faaet!

Karl: Æh, — det er jo en gammel Skorpe.

Peter: 'Naada, Fjols! Næ, det er

Han-Bælle. Klokken va halgaaen tolv om Natten, jæ la i min Seng ydmattet a en hiel Davs opslidendes Tængning aa Talning. Jæ sku lie te a henflyde i Mortens Arme.

Kristen. I hvis Arme?

Mads. I Mortens, sier jæ, saadan kallede de gamle Jøder Søvnens Gud. Saa kommer Do aa dine Intejanere aa danser Braminerdans ydenfor Vindverne. Madammen spjætter op aa raaber: »Du albarmende Gud, der er Oprør, Mads!« »Kjæft, Kjælling.« sier jæ stille, »ded æ kuns ded uoplyste Vællerfulk, der vil hyle Aktoriteten — men la dom hyle, jæ ve Faneme itte risikere gallopperendes Lungesvindsot faa di Kannibalers Skyld.« »Gu ska Do frem, Mads,« sier Madammen, »elles stormer de Huset.« »Gu gjør jæ ej!« sier jæ, »gaa Do sel frem aa fremvis dine Øndiheder.« »Mads, frem, Mads, frem!« brøler de igjen, aa saa æ'ed lisom noved verfer mæ yd a Sengen, hen te Vindved aa støder ded op. Men lie i ded samme kom den gallopperendes Sot flyvendes ing a Vindvet lige Jukt ing i Maven pue mæ, aa der sitter hun endnu. Aa ded æ altsaa din Skyld, din Morder.

Kristen. Jæ ku sgu'tte gjøre faa'ed Mads, men jæ ska aldrig gjøre ded mier.

Mads. Aldrig gjøre ded mier! Jo, Faneme ska Do gjøre ded mier, ded manglede bare, Do sku ophidse Fulket mod Øvrighederne. Jæ æ godt villi te lisom Hørupperen inge i Kevenhavn a sla Vallet fast fra ded histaariske Vindve, men saa furdrer jæ osse, a I itte bavetter stikker a aa lar mæ kryve i Seng mæ tør Hals aa Lunge-Katar i Maven.

Kristen. Ded ka der være noved i. Jæ ska nok huse ded te næste Val.

Mads. Ve Do itte heller huse ded te Dommedav, din Indiot. Te næste Val har Sovnet begrædt mæ i tre Oer, faa jæ krepier en a Davene, ded mærker jæ nok . . . . aa, aa, min Mave.

Kristen. Kanskesens novne Draaver . . . .

Mads. Ja, ded ku Do li a slippe mæ, men saa kjender Do itte Mads. Do ska komme te a betale mæ faa Tort aa Svie aa Laje aa Præst aa Dejn aa Graver, ded ska jæ stævne Dæ te. Aa saa ska jæ hver Nat komme aa spøje faa Dæ aa Maren mæ Englevinger.

Kristen. Aa nej, Mads, la vær mæ ded. Ded Syn ku Maren sgu itte taale. Men tror Do da itte, a en Omgang smue Sorte ku stive dit Kadaver a?

Mads. Jo, ded kommer Do sandeligen osse te a faasøje mæ en ti, tolv Støkker. Natyrligvis æ'ed bavetter nu, men hadde I samme Aften ingbudt mæ te et Festmaaltid i Kroen aa hældt Lajedommen pue mæ, saa hadde I hat jeres Mads endnu. Aa hva ve ded itte sie faa jer, a miste mæ netop nu, da ded æ vos, der ska te aa stue faa Styret aa sitte Vagt om Tronen. Tænk, hvis a jæ va been Stiftsamtmand over Sovnet, hva jæ saa ku ha gort faa Jer.

Kristen. Ded ka der være noved i. Kanskesens a jæ hadde faat en ny Smedje.

Mads. Ded æ itte saa urimelit. Men vilde Do itte heller ha væt Embesmand, faa nær alle Højre-Løjserne verfes, blier der jo nok a rave i. Aa Do har jo altid væt en trofast Oppustesjonsmand, som bare gore, hva vi Førere sa.

Kristen. Ja, ded æ rejte. La mæ bare fue ded Embede, men itte et, der ska tænkes te.

Mads. Saa ka Do blie kungevalt Risdavsmand aa støtte Regiringen.

Kristen. Støtte Regiringen, næ, Mads, ded gjør jæ Dællemæ aldrig.

Mads. Ja, men nu æ ded jo Højre, der blier Oppustesjon. Ka Do itte regne den yd?

Kristen. Blier Højre da Venstre?

Mads. Ja, aa Venstre blier Højre pue en Maade.

Kristen. Aa, nu løver ded hielt rundt faa mæ. Si ded lidt langsommere.

Mads. Jamen først maa jæ ha Omgangene, elles dør jæ mellem Hænderne pue Dæ.

Kristen. Jøsses ja, la vos skynde vos ing.

Standard er 'et; — for det er »Vildand«. Onkel Emil har selv givet mig den at gnave paa. Han har et helt gammelt Repertoire fuldt af den Slags. — Vil Dn bide?

Karl: Aa, gaa væk, — jeg er jo moderne,; for jeg er saa voldsom dannet. — Du, Peter! Ta' og ta' mig paa Ryggen, saa at jeg kan komme op til Krukken dér!

Peter: Det ku' Du li'e, hva'? — Næ, Du ka' tro nej, Moppe!

Karl: Du er en rigtig Tværdriver, er Du! Saa vil jeg slet ikke lege med Dig.

Peter (arrig): Hvad vil Du ikke? — Giver Soffy en Ørefigen.) Hvem gjør Vrøvl? — Gjør man Sjus? — Saa gjør vi Kone-Sjus, det gaar lige o p op.

Soffy (græder): Tu—hu! Jeg har jo ingen Ting gjort.

Peter: Ja, hva' rager det mig? — Nu gaar jeg ned til Oda og Peter Zangendorff og leger »kongelig Ansættelse«. Saa kan I ha' det at ærke jer over. (Løber ud.)

Karl: Det er rigtig en Skam, er 'et, at jeg ikke maa ha' Lov at lege med.

Soffy (rusker Dukken): Det var osse din Skyld, du uvartige Pige! (synger.):

Visselulle, Dukkelil,
Spark ej ud med Foden!

Karl (ved Legetøjet):

Nu vil jeg paa bare Dril
Lege, jeg gi'er Gjæstespil;
Det er just paa Moden!

Begge:

Sylte — Sylte — Syltetøj,
Syltetøj paa Kommoden!

Soffy: Karl, nu maa Du gjærne la' hende gaa i Vandet, for hun er saa ækel.

Karl: Det bryder jeg mig slet ikke om. — Hør, tror Du, det kan gjøre no'et, at vi bare kravler op og kigger paa Krukken?

Soffy: Uh! — nej, gjør aldrig det Onkel Emil har sagt, at vi maa ikke. Han bli'er saa vred, saa vred.

Karl: Vi kan jo nøj's med at stikke en eneste lille bitte Finger derned. Ka'ske der hænger no'et ved. — Det kan Ingen mærke.

Soffy: Aa, ja, — — la' vi!

(De trækker en Stol hen til Kommoden og kravler op.)

En Stemme (udenfor): Karl! — Soffy!

(De tumler hovedkulds ned fra Stolen og triller hen ad Gulvet.]

Begge (forskrækkede): Gud! — der er Onkel Emil!

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

En Næstbedsteborger.

De Liberale slutted Trop,
Da »Frihedsdagen« gryede,
Og satte Holm paa Bordet op.
Imens han sad og syede.

De smukke, nye, røde Klæ'r
Han til de Liberale skær'
Og de er saa fornøjet,
For de skal — gaa i Tøjet.

Udgiver og Redaktør Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

1898. Søndag den 24. April. Nr. 17.

Det er saa øndigt —

— Hallo! Er det Centralen?
— Vil De ikke spørge Kiosk 6, om hun vil følges til Middag med Kiosk 9?

Det næste Ministerium.

Vort rejsende Reformparti, det brave,
Udtrykket for vort Folks »moralske« Ret,
Er nu paa gode Veje til at lave
Til Barsel — med et Venstrekabinet!
Om ogsaa Hørup har i sine Noter
Smaaskumlet om »Reformidioter«,
Partiet har dog Første-Rangs-Kræfter
Af Tyrepandeben og Asenskjæfter.

Til Køedt vi gi'er Finantsministerrollen,
Hans Tanker ere jo saa fri for Told,
At Finantstold og Beskyttelsestolden
Hos ham vil rejse Peschke-Køedt i Vold.
Den Post skal Sadil-Christensen hole:
At holde Sthyr paa Kirke og Skole,
Thi lig en Zevs han svinger Tordenkilen
For en Reform af Bedemandsstilen.

Som Landbrugsminister man bygger paa
Poul Christensen fra Soer, der er en Mand,
Som fuldtud véd, hvor Træskoen trykker paa
Den hæderlige, danske Bondestand.
Og blandt Folkethingsstudene brister
Det ikke paa en flink Justitsminister
Imellem dem, der i Kasjotten boede
I Holstebrobergs Jura-Periode.

Jens Taalepan-Busk uden lang Forklaring
Man Post som Krigsminister kan betro;
Thi, faar man Krig, saa véd man af Erfaring,
At han kan ta'e en Lussing med Ro;
Item af Ole Olsen, som Marine-
Minister, er der ingen, som skal grine,
Formedelst han i Maribo, som Frøen,
Erhverved' dog lidt Kjendskab til Søen.

Som Indenrigsminister for en Uge
Kan Gaardmand Frandsen sagtens være fix,
Men Bluhme maa som »Udenrigs« vi bruge,
Thi han er rent umulig »indenrigs«.
— Dog maa erindres af Ministerstormerne,
At, naar de skal bestille Uniformerne,
De Skræder Holm beære maa med Søgningen,
Ellers løber de vist op i — Sammenføjningen.

Familien Hansens Middagsbord.

13de April d. A.

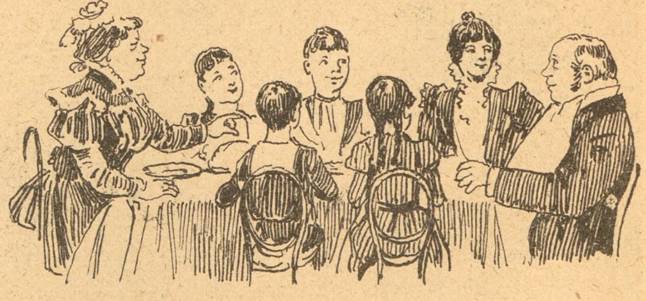

Fruen: Søde Mand, kom nu med den. *Med Hvadforén?* Herre Gud, Hansen, skjul den ikke længere, vi har alle ventet saa forfærdelig spændte, se bare Adolfs Øjne, de er nær ved at trille ud af Ho'det paa ham. *Plageaander!* Forstil Dig ikke mer', men giv os »Berlingeren«. Ja, Theobald, vi véd det allerede! Til Lykke! Ønsk jeres Fader, Etatsraaden til Lykke, Børn! Det er en Højtidsdag i Dag. *Jeg vil bede Dig om at lukke dit velsignede Snakketøj i!* Nej, Hansen, nej, din Glæde er vor Glæde. Vi har troligt fulgt Dig i Fornedrelsen, vi vil have Lov til at følge Dig i din Ophøjelse. *Jeg har den ikke, Kone!* Giv Dig dog, Hansen! — Hvad siger Du, Dolfemand? — Lavet! Gud, har Du lavet Hat af den, din uartige Unge! *Jeg sitter paa den!* Naa, Herren være lovet, den uskyldige Lille har opbevaret sin Faders Hæder med Trofasthed. *Jeg kan bande og sværge* —! Nej, Hansen, jeg vil læse og se det med mine egne Øjne paa Tryk. Altsaa her er det. Udnævnelser i Anledning — Storkors af Dannebrog: Smith, Wedel-Wedelsborg og Bache. Naa, der var Du ikke. Kommandørkorset af 1ste Grad: Mendelsohn-Bartholdy,

Herre Gud, jeg troede, han var død for længe siden; Biskop Rørdam. 2den Grad: Petersen, Bojesen, Svendsen og Jensen, men ingen Hansen. Vi maa altsaa længere ned. Fem Spalter Riddere, naa! *Om Du maa faa Eftermaden?* Nej, min Ven, først Udnævnelsen. Judith, mit Barn, gaa ud og bed Ester-Hazine om at tage en Flaske Champagne ned. Kontorchef Rothe, det er for Berlingske, men Gud maa vide, hvorfor Næser ikke — — Højskoleforstander Rosendal, fikst Du Pæren, Andersen? Bogholder Arctander, det er ham, der skriver Revuer, Kontorchef Riise, det er ham, der ikke samlede de tyske Fiskere op. Sognepræst Sabro, det er ham, Socialisten, der raabte »Leve«. Assessor Lütken, ham med Naturhistorien. Overlæge Helweg, den er til Pontoppidan; Hansen, Hansen, endnu ikke! Høgsbro er bleven Dannebrogsmand, og Trillebørsejer Hansen af Kjøromnedre, men Du! *Der er' mer' endnu, Mo'r!* Ja, Dolfe, ja det er rigtigt. Gehejmekonferentsraad! Hm! Hvorfor ikke? Nej! Kammerherre heller ikke! Kammerherreinde Hansen var dog ikke saa galt, men maaske næste Gang! Hofjægermester — — Etatsraad med Rang — nu kommer det! Entreprenør Andersen, men ikke Hansen, for Hansen var saamænd aldrig entreprenant. Vorherre bevares, Du er bleven Kammerjunker! Her staar det — oh nej, det er Sekondløjtnant A. B. C. D. von Hansen ved Husarerne! Virkelig Justitsraad? Nej! Jægermester? Justitsraad? Professor? Kancelliraad? Heller ikke. Himmel, Hansen, Du har bedraget os! *Jeg sagde jo* —! Men jeg siger Dig, at Du ikke er bleven en Gang Kammerraad eller Agent. Bare Agentinde! Det havde dog været 7de Klasse Nr. 2. Men saadan gaar det! Nu har jeg givet Penge med begge Hænder til alle de mest mulige og umulige Veldædighedshistorier, Bazarer og Samaritaner, til Prins Kristians Slot og Valkyriekirken paa Vesterbro. Oh, ikke en Gang Kammerraadinde. Nu forstaar jeg tilfulde den Sandhed, der laa i Frederikke Brokmans Brors Ord forleden. Og de Ord gjør jeg til mine: *Fremad paany, væk med det gamle. Vi maa have et Venstreministerium!* Velbekomme!

Ved Absinthen.

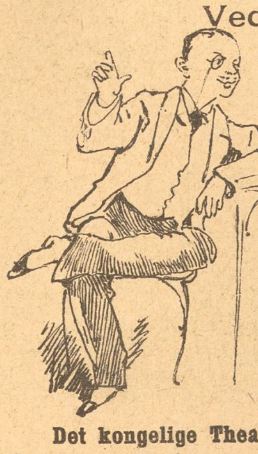

— Det er dog for galt med de idelige Spektakler mellem Skuespillerne; det er snart paa alle Scenerne her i Landet.

— Tja, Vrøvlet maa virkelig siges at gaa over alle Brædder.

Det kongelige Theater er som et sjældent Smykke, hvor Greven og Professoren er Indfatningen. Men hvad er selv den skjønneste Indfatning uden en Dia-Mantzius!

I Anledning af de underjordiske Strejkebevægelser paa vor nationale Scene, skal Kongens Nytorv efter Forlydende døbes om til: »*La place de Grève*« eller »*Peterspladsen*«.

Byens Fader.

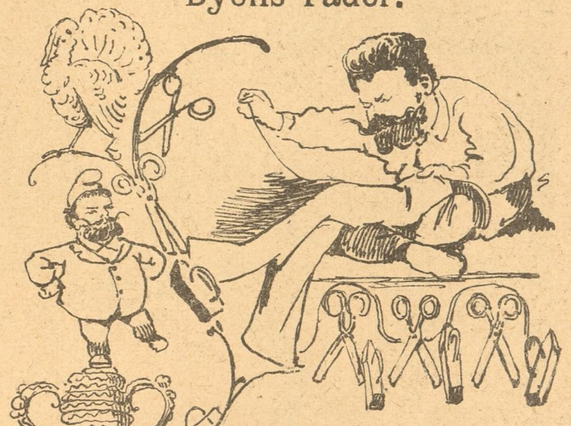

Motto: Jeg siger nu som før Madame, der staar en Skræder. Wessel.

Først var Peter Lappeskræder,
(Frakken selv han havde vendt),
Nu han stegen er til Hæder:
Rigsdagsmand, ja meget bedder,
Borger-Vicepræsident;
Og, naar han faar væltet Trier,
Topfigur selv Peter bli'er.

Peter i de Tider fjerne
Virked' flittig paa sit Bord.
Nu er Peter lutter Hjærne,
Armene han ikke gjerne
Bruger mere her paa Jord.
Har dog glemt ej „Bordets Glæder",
Mindes endnu „Fo'rets Glæder".

Foran Spejlet Peter kror sig —
Hvilken straalende Figur! —
Til Karethen han betror sig,
Op ad Trapperne han snor sig
Paa Amalienborg til Kur.
O, betragt de slebne Lader
Hos den vise Byens Fader!

Czaren kommer, Peter byder
Ham velkommen til vor By.
Svendene en Dag sig fryder,
Hemmelig det blandt dem lyder:
„Nu vil Mester atter sy!"
Peter ænser ikke Snakken,
Syer sit Ridderkors paa Frakken.

Slagmaleri a

FIGURERNE til Venstre karakteriserer det stærkt interesserede Publikums Opmærksomhed.

BØLGELINIERNE forneden antyder gyngende Grund.

FIGUREN under Buen betegner den truende Misfornøjelse i Færd med at rejse sig.

FUGLEN over D'hrr. P.s Hoveder betyder den gridske Forslugenhed.

FIGURERNE PAA TAGET skal antyde, at der er Sorg i Himlene over Tingenes Tilstand.

STORKEN hentyder til den nye Tid, og LØVEFØDDERNE, at den nye Tid vil gribe ind.

f Jan Toorop.

Træet antyder, at Tilstanden paa Theatret er stillestaaende, medens Meningsløsheden gnaver paa Træets Rod.

Hovederne til Højre betyder, at der staar 10,000 bag Mantzius og Kone.

Stenene, han (M.) staar paa, betyder, at han har fast Grund under Fødderne.

Ænderne til Højre antyder Pressens Deltagelse og at den vil mægle mellem Parterne.

En opbyggelig Vise

sungen af

Handskemager, Forretningsf., Landsthingsm. og Borgerrepræsent. p. p.

P. Knudsen.

Mel.: Ja, for ser De, jeg er jo Glarmestersvend.

Nej, at jeg skulde immer være Handskema'ersvend,
Det har ikke væ't Bestemmelsen fra Fødselen.
Jeg har meget større Evne til at gjøre Vind
End til stadig væk at sy og klippe Handskeskind.
Som Forretningsfører klared' jeg mig ganske godt,
Og som Landsthingsmand begyndte jeg at leve flot.
Men, som Borgerraad jeg fylde vil et dybtfølt Savn:
Jeg vil vende op og ned paa hele Kjøbenhavn!

Den Idé, at rive Vognma'ergade ned, er min.
Højres Adfærd ved at stjæle den er ikke fin!
Det er ogsaa mig, der opfandt den, at lille Brønd-
Stræde ikke saadan egentlig gjør Byen kjøn.
Demokraterne er dem, der har de fleste Børn:
Vi vil skaffe mere Luft og Plads til dem; men, før'nd
Vi det gjør, maa vi dog tænke lidt paa Føl'erne
Af at røve Hus og Hjem fra alle — Bøllerne.

Demokraterne skal Nørre-Fælled give Ly;
Jamen Bøllerne, de elsker s'gu den gamle By.
Førend de vil vandre ud, de snarere gaar hen
Og paa Storbor'rakket slaar sig, bliver Højremænd!
Vort Parti vil derved faa et nederdrægtigt Knæk,
Ene Tanken fylder hver en Demokrat med Skræk.
Tænk! hvis Højre næste Gang hver Bølles Stemme fik,
Hvordan Pokker sku' vi saa faa væltet Hammerich?

Bøllerne, nej ingen Sinde tør vi miste dem;
Vi maa gjøre noget extra for at friste dem.
Ja, jeg tænker og jeg haaber, at det passer dem,
Naar vi bygger, rent ud sagt, et Par Paladser dem!
Badeværelse, elektrisk Blus paa Lamperne!
Bløde Bryslertæpper under Træskoklamperne!
Naar hver Bølle i et Marmorkar kan smække sig,
Saa kan Højre li'esaagodt gaa hjem og lægge sig!

Hvorfra Pengene skal komme til Paladserne?
Ih, naturligvis ved Skat paa Overklasserne!
Vort Parti Partiet gi'er som Spekulanterne,
Saa selvfølgelig skal Højre gi'e Kontanterne!
Disse Planer, som til Ærens Top skal føre mig,
Vil i Vognma'er- og i Rømersgade gjøre sig.
Og hver Proletar vil derpaa være ganske klar:
Knudsen, han var s'gu for god til simpel Handskema'er!

Automatopier.

Dinge-linge-ling! — Hallo! Er der no'en? — Hva' beha'r? — Jo, det er *Puk!* — Ja, vel. — Saa? — Ja! — Næ! — Sa'e De: en automatisk And? Hvor vil De hen? Knusende Sandhed, Kjære: Automater fra Kjælder til Kvist, inden Aaret er omme! — Ja, Kjøbenhavn gaar i Spidsen. Lad saa Paris og London og Løgstør og Peking og de andre smaa Byer sjokke bagefter. Vi gjør dem auto-schak og auto-mat i en Snup! —

— — Hva' beha'r? — Telefon-Automater? Lapperi, Kjære. Er det noget, at slaa sig til Ritter paa? *Puk* har anderledes Planer. — Ja, vel; det er lige, hvad vi vil: En Automat ved hver Dør! Trappegangen bliver ligefrem Bel-etagen. Hvorfor si'er De: Au? — Naa, De gik bagover af Henrykkelse. Ja, det har De ogsaa Grund til. — Vil De ha' Exempler? — Med Fornøjelse.

— — Hva' beha'er? — Om Løjtenant Petersen er hjemme? — Undskyld, Frøken, det var vist ikke Dem, jeg talte med. Min Frøken var en Herre. — Dinge-linge-ling! — Naa, er De der igjen? God Dag, hvordan har De det? Det var Exem. . . — Hva' beha'r? Ja, vel; Exemplerne. Hvad gi'er De mig for en Velgjørenheds-Automat paa første Sal? — — En Fattigbøsse? Jo, pyt! Nej, meget bedre: De smider bare et Knaphul derned, saa kommer der et Ridderkors ud til Paaske.

— — Naa, De er ikke ærgjerrig? Muligvis mere materialistisk anlagt? Ja, ja; gaa saa om til Affodrings-Automaten paa Kjøkkentrappen og put et Løg i Hullet. Et halvt Minut efter har De en Bøf med Kartofler og en Flaskebajer. — Storartet, hva'? Ingen Sult og Nød mere! — Hvad sa'e De? — Hvis man ingen Penge har? Saa putter man et Stykke Kridt i Hullet. Automaten leverer ogsaa paa Kridt.

— — Paa anden Sal? Skuespiller-Fonograf-Automaten. De lægger en Theaterkikkert derned, og strax giver Fonografen sig til at spille »Elverhøj« og »Farinelli« og alle andre moderne Operaer. Eller De holder maaske mere af Sørgespil eller Farcer? Eh bien! saa bruger De en Skræder-sax og faar udleveret en Kommunalraads-Forhandling; den kan gaa for begge Dele.

— — Hva' beha'r? — Saa! Er De nu væk igjen? — — Dinge-linge-ling! — God Dag, hvordan har De det? — Ja — Ja! — Om jeg har flere af samme Slags? — Bunker, Kjære! Hvad mener De om Forsørgelses-Automaten: De afleverer Deres Fotografi og faar hendes tilbage med Opgivelse af Adresse og Medgift! — Eller om den automatiske Aktie-Tegne-Maskine! — Eller om — —

— — Hva' beha'r? — Ja vel, over hele Byen. En Automat paa hvert Gadehjørne. Den er mere til praktiske Oplysninger, som f. Ex. paa hvilken Beværtning ens Mand sidder, eller hvilket Stykke Emil ikke spiller i, eller hvor mange Minuter den er over 12, naar Kuglen falder Kl. 1 paa Nikolaj, eller hvornaar »Madammen« saa faar Tid til at komme. Men den gjør ogsaa mere positiv Nytte: De behøver bare at grine ned i Hullet — saa faar De udleveret et Nummer af *Puk*. —

— — Hvad sa'e De? — Hvis De ikke morer Dem? — Ja, saa — — saa — — saa er det Deres egen Skyld!

Sagkyndighed

(vide *»Politiken«* for 19de April).

Ignotus (alene, tyggende paa sit Penneskaft): Skrive om Kuba, siger Redaktøren, Publikum fordrer den sagkyndige Røst. Fjols, altid skal han drille, men jeg taaler det ikke længere. (Smider Pennen.) Sagkyndig! det kan han s'gu selv være! Fanden skulde sidde her og spille sagkyndig over snart hele Verden, i Dag Kreta, i Morgen Kuba, i over Morgen Kina, for den lumpne Betaling, han giver. Han har ikke Begreb om, hvad Slid det giver, at være sagkyndig. Her maa man sidde fra Morgen til Aften og læse alle mulige fjollede Rejsebeskrivelser og kaste op i alle mulige Lexikon'er for hver eneste lille Artikel — jeg gjør det ikke mere! (Pause.) Kuba! jeg har s'gu skrevet sagkyndigt om den Halvø før, synes jeg, men nu har jeg naturligvis glemt Rub og Stub, og saa har man hele Slidet om igjen. Fa'en om jeg husker andet om Kuba, end at den kaldes Antilopernes Perle (slaar op i et Lexikon), nej, Antillernes Perle. Men saa er der jo Krigen og den gule Feber og de brændende Cigarplantager og de stinkende Pestlig. Skidt, Henrik, paa'en! Hvad vidste Du før om Kuba, hvad vidste Du om Kreta, og dog skrev Du (tænker dybt og længe). Ah, nu har jeg det! Jeg befinder mig dybt inde i Øens Indvolde — Skidt med, hvordan jeg er kommen der. Gjennem Urskove, større end det halve Evropa, gjennem Sumpe, giftigere end Nicotinen fra Havanna-Cigaren, over Bjerge, højere end Chicagos Skyskrabere, rider vi Dag og Nat. I flere Uger, Maaneder har vi kun set de indfødte Negeres kulsorte Fjæser og kridhvide Tænder — eller er Kubanerne ikke Negere? Aa jo, 'gu er de saa — da støder vi pludselig en Morgen dybt inde mellem Bjergene paa en Kvinde, der med et ubeskriveligt Udtryk af Rædsel i de lukkede Øjne gaar omkring og leder og leder. Vi behøvede ikke at spørge, hvad hun ledte efter, dertil havde vi set for mange (næsten daglig) af disse ledende Kvinder. Det var en spansk Moder, der ledte efter sit lille Barn. Vi skulde netop til at trøste den sørgende Kvinde, da vore Øren opfanger Lyden af et dundrende Trav som, naar ti Tusinde Soldater marcherer. Og se, i samme Øjeblik viser sig oppe paa Toppen af et Bjerg en spansk Hær paa mindst tyve Tusinde Soldater. Og hvilke Soldater! De ældste var 10 Aar gamle, medens de yngste blev baarne af disse maleriske spanske Ammer. Den ulykkelige Moder farer op, og med et eneste langt Blik omfatter hun alle de uendelige Rækker. Hendes Korset sprængtes, saadan bankede hendes Hjerte — men ak! hendes eget lille Pus var der ikke. Pludselig opstod der en frygtelig Skraalen i Hæren. Alle Soldaterne saa op i Luften eller gjemte sig ved Ammens Bryst. Thi oppe i Luften svævede en stor, fed og lad Kalkun og saa' med blodrandede Øjne ned paa Jorden.

Forfærdet stirrede vi paa denne Fugl, der sløv og doven sejlede gjennem Luften, lasket og drukken af det friske Bytte, dampende fra de haarde Kløer, der omklamrede . . .

Der lød et Skrig og et dumpt Fald bag ved os: Moderen havde gjenkjendt sit ulykkelige Barn! . . . Aanden er over mig! nu hurtig til Værket! (Han faar frygtelig travlt.)

Til Fru Dagmar Hjort.

Mande-Ord er ofte mange,
Kvindeklager altid lange.
Mande-List
Er vel behænde,
Kvinde-Tvist
Foruden Ende.

PUK's Redaktion og Expedition
Silkegade Nr. 4. K.

Abonnement
tegnes samme Steds, og i alle Boglader: **2 Kr. Kvtl.** Enkelte Nr. 20 Øre.

Bladets Abonnenter
faa, saa langt Oplaget rækker, Aargangene 1893—95 incl. for
halv Pris.
Indbinding pr. Aargang i det komponerede Bind 3 Kr. Løse Bind à 2 Kr., Mapper à 2 Kr.
Kan bestilles gjennem enhver Boghandel og i Hovedexpeditionen.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

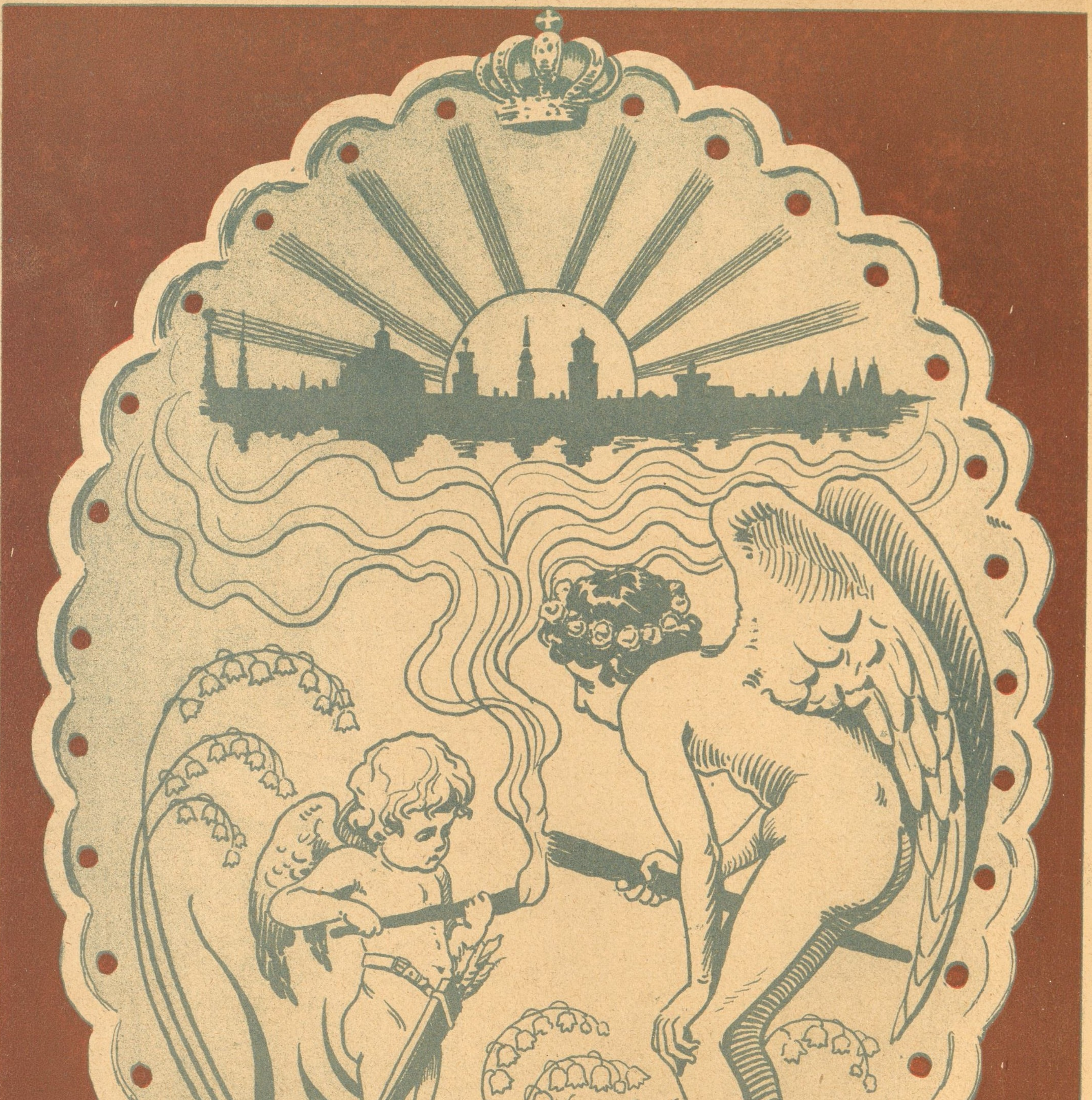

Før Hymen hos Amor sin Fakkel faar tændt,
Har Puk sin »Bryllups-Platte« udsendt.

Udgiver og Redaktør Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

1898. Søndag den 1. Maj. Nr. 18.

En Kunstpavse.

Moderen: Søde Amalie, det er udmærket! Men kun fem Minutter til. Ellers bliver de altfor sultne!

Paa Krigsstien.

Det gamle Trylleland bag Pyrenæerne,
Højsalig Don Ranudos Residens,
Kan undertiden komme slemt paa Knæerne
I sin just ikke sorgfri Existens.
Fordi dets Lommer er paa Pjastre læns,
Det bliver negligert blandt Evropæerne
Og faar nu plantet midt i Synsorganerne
En »pansret Næve« af Amerikanerne.

Den store Republik, som ellers brammer
Med Voldgifts-Sværmeri og Lynch-Justits,
Grov Tomahawken op, og Onkel Sam er
Paa Vejen med sin Flaade og Milits
Til at befri »forladte Broderstammer«.
(Ja, det skal ikke være nogen Witz!
Fredspiben nemlig hos en Irokeser
Er Broder til en røget Havaneser).

Højt løfter han Ideens Stjernebanner
Og den reale Dollars ligervis
Til hellig Kamp mod Spaniens Tyranner,
Der skal fra Kuba bort for hver en Pris,
At sige, dersom Planen ikke strander,
Formedelst Kuba langtfra vil befries
Og til Mac Kinley den Besked la'er skikke:
Din Rad! Vil Du la'e Bismarcks-Klumpen ligge!

Dog, Krigen Spanien paa Halsen har,
Og Telegrafen har alt meldt for tyvende
Gang, at den nordamerikanske »flyvende
Eskadre« ufortøvet gjøres klar!
Pressen har indkaldt tolv Aargange lyvende
Reportere og ladet sin Korsar
Til Krigsbrug med saa stort et Kvantum Svada,
At den har Krammet paa en hel Armada.

Des Aarsag er man forud sikker paa,
At Spanien, trods Vatikanets *Pater*,
Til Slutning trække maa det korte Straa
Af Mangel paa Dubloner og Dukater;
Med mindre det lidt Bistand skulde faa
I Norden her fra Spaniers Legater,
Saa kan det vel, skjønt Tiderne er knappe,
Ta'e Kaperkrigen paa sin spanske Kappe.

Frisk fra Tønden.

Saa — nu skjænger vi i Gelelassene . . . . og saa løfter jeg dette Bæger til Æder og Hære for vores nygiftede Prins . . . . og saa si'er jeg — — Herregu', hvor De ryster paa Haanden! Den Vane sku' De s'gu se at ryste a' Dem. Besænk i Side, hva' den kan føre til. Som der er nu, for Essempel, denne nye Vi'enskab, denne *Ki . . . Ki . . . Kiro . . . grafo . . . grammo . . . maro . . . marer . . . mani,* eller hva' den hedder — De véd nok den, som at alle anre Vi'enskaber forholder sig til, li'som jeg vil sige Smæs . . . Græs . . . smøs . . . Græs-smør til Marer-rine. Den er li'efrem det eneste, som vores arme, salig Skuespillere har at leve a'; — men hva' skulde det bli'e til, om nu alle Forbrydere gik hen og ga' sig til at rysse paa Haanden? Saa kunde man jo begaa de græsse . . . rueligste Drejfuskerier uden no'ensinde at blive opda'et og komme paa Dævleøen og faa Vers i »Polisiken« og anden grusom Behandling! — Naa, og saa de sjemytlige Damer nede i Sla'else — de kunde jo ligge der og srive anonyme Srivelser til Dem og til mig og til anre unge Pi'er i hele Verden og det øvrige Sjælland! — Ikke? — Hva'? — Skaal! Naa, og saa Bekolsen, ham, der er vort gamle, elskede Dannevangs Pryd og Fryd og Bryd . . . Bryd . . . Bryder

konge. Hvor mange af Jordens Folkeslag sror De, at han ku' ta' ud og vælte i Orderop, hvis at han ryssede paa Haanden? For det var jeg naturligvis ude at se paa; — man har da Gusselov Patriosisme og højere Inseresser, selv om man ikke er ble'en saa meget som en Smule Jusisraad til Tak, fordi at det har været Majestætens Føsselsdag. Jeg vil nu sles ikke sale om »Esasraad«: — for vel er jeg ikke Arbejds ... sgiver ... Enterprenør, men her ved den selvsamme Tønde har jeg nu sittet i sre Aar fra 9 Maaren til syv Aften — maa jeg spørre, om jeg saa ikke er fuld ... fuld ... fuld saa god en Champion for de ti Simers Normal-Arbejdsdag? Men se, om jeg er beleleven Esasraad!

Enfin! — Skaal! — Det var Bekolsen, vi salte om. — Der sku' De set et Syn, Højsærede! — Det er saadan no'et, man bli'er et godt og krisseligt Menneske af at se paa! — Og jeg saa endda hele fire Bekolsener, der laa og masede en hel Fluesværm af Engellængelændere. Men der var nok alligevel kun to, sa'e Værten i Konsansia bagefter til mig. — Lige meget! Det er i saadanne Nasjonens store Øjeblikke, at den fuldsro Borger føler sit Menneskeværd!

Det var osse det, jeg sa'e til Bine, da vi sad hjemme i Hyssensræde og salte om'et. — »Stærke Mænd,« sa'e jeg, »et er det Civilisasiationen srænger til! Kraftka'le, der kan ta' og vælte hele Brøndsræde-Kvatteret i en Snup, om saa alle Kommunenalraadets Sræddere gaar hen og klipper forkert a' Ærgerelse, — eller som kan løbe om ad Vessergade med alle Fresberggade-Omnibusserne, naar Husejerne har lavet Pelelankeværker til at mase Publikummere i! — Og saadan er det over det hele. — Som nu, for Essempel, Spanien. Maa de ikke ligge derovre og se alle deres Havanesere gaa op i Røg? For de kan jo ikke saadan blive af med deres Nihilister, som jeg vil sige, at Abrahams kunde, ved det at Dronningen jo ikke lige i en Haandevending kan faa den lille Konge forlovet paa rød Plakat. Men la' det nu være Straffen, fordi at de ikke har lad't Bekolsen komme over og ta' Livtag med Mic ... Mic ... Mac ... MacKinlev, eller hvad han hedder!«

Saadan sa'e jeg. Men véd De, hva' Bine sa'e: »Du skulde nødig sale med, Madsen,« sa'e hun, »for Du selv har da ikke flere Kræfter end en Kattekilling i Fastetiden!« — »Hva' har jeg ikke?« sa'e jeg, — og lige i det samme sprang jeg op, — pussede Hænderne ind under hendes store Lænesol, som er en Kurresol, — og spaserede a' med den, hvor meget saa Bine hvinede og sreg, at jeg forløfsede mig!

De skal ikke rysse paa Ho'edet, Højsærede. Jeg vil parere en Flasse ni og halsres pag, at jeg gik mes Lænesolen i stiv Arm gjennem so Stuer, en Koleridor og det halle af et Rygeværelse! — — Det gjorde jeg!!

Men Bine sad naturligvis ikke i'en!

Uhørt Reklame. Efter sikkert Forlydende er Restoplaget af Hr. Carl Larsens »Modet og den blanke Klinge« opkjøbt af Hr. Ligtorneoperatør Polack, der agter at vise sine Kunder en fin Opmærksomhed. Men maaske er det hele kun — en Parafrase.

Fagre Ord!

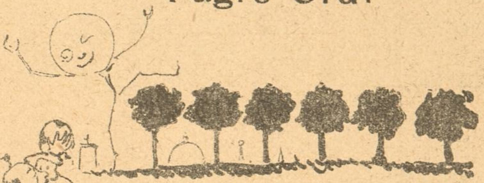

Mel.: Hr. Peter kasted' Runer over Spange.

At Pintsesolen danser, det er muligt;
Men til Musik, nej, det er altfor gruligt,
Det sa'e den Herre, Ussing,
Han blev i Sind saa tung,
Saa langed' han en Lussing
Til hver Beværters Pung!
Basfiol
Tier Pintsemaaren!
Pintsesol!
Bag ad Dansen gaar'en!
Pintsesol!

Man hører ikke uden dyb Beklagelse
De fæle Ting, som gaar i Svang i Slagelse:
Hver Jomfru med samt Kjær'ste
En Masse Breve faar,
Dertil det allerværste
I disse Breve staar!
Fagre Ord
Er det ingenlunde!
Hendes Spor?
Hvem det finde kunde!
Hvem er hvor?

Bech-Olsens Styrke vidtberømt er blevet,
Forleden Dag dog svært for Manden kneb'et:
Tom Bradley Olsen klemte
Saa haardt mod Gulvet nèd,
At Kæmpen næsten glemte
At ta'e sit Vejr derved!
Vel man Grund
Havde til at bæve;
Men i Blund
Faldt Bech-Olsens Næve!
Glade Stund!

O, Kjøbenhavner! Tak dit Raad, det vise!
Det skjærmer Dig for meget »Bæ« at spise!
Sin Nattesøvn med Glæde
Det ofrer for dit Vel,
At ikke Du skal æde
I Smaasøm Dig ihjel!
Hvis man bød
Dig lidt Favnebrænde
I dit Brød,
Let en daarlig Ende
Det betød!

April

Vi fatter ikke den Lyrik for Ibsen,
Der flød fra Holger, Petermand og Bipsen!
Kan være, han i Norge er en Magt,
Her har han s'gunte — no'et, han skal ha' sagt.
Trier loved' at følge i Forgæng
Og det er der altid nogle, der tr
Men om sig selv Peter Holm
At blive saa excellent som Ko
Ordener faar man skam ej for Kommers,
Rostrup fik sin, for han vented' saa længe,
Heide, for han tjener mange Penge,
Høgsbro, fordi han er over Halvfjerds.
Der er et T
Ikke just a
De bliver e
For de vil

-REVY.
Carl og Peter, før hinanden slaaende,
I sig selv og i hinanden gaaende,
Greven i en Krog — lidt uforstaaende,
Øverst Himlens Magter, alt formaaende.
g'res Spor,
ror;
mener nok
ch.
TIL UDFORDRINGER
O, Fædreland, hvilke Tider drøjé!
Skal atter nu Krigens Rædsler Du døje?
Alt Colonel er begyndt at forklare os,
Og, rejser Cavling — saa Gud bevare os!
CUBA
Træk til Nordens Athen,
f Folk, der vil se'en.
n Dag og saa er de væk,
bare vendes af Bech.
„Forhenværende“ er igjen
Bleven den stakkels Bojesen,
Paa sit Visitkort han skrive kan:
Forhenværende Rigsdagsmand,
Forhenværende Kommandør
Item Diktator — i Korsør.

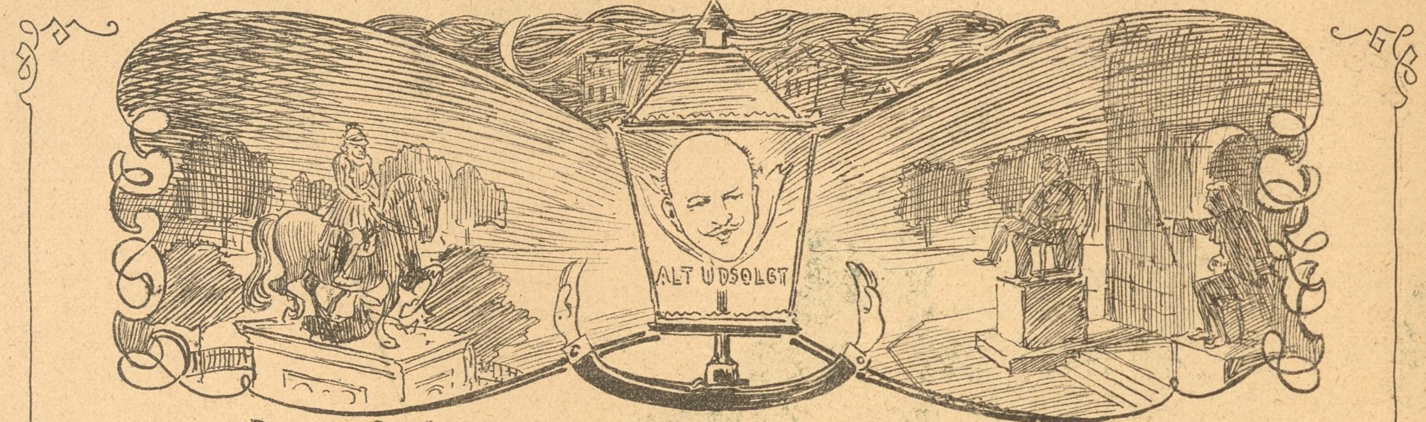

Den røde Lygte
eller
Kunsten paa Torvet.
Foreløbig Situation i 1 Handling.

(Kongens Nytorv; Midnat, bleg Maane. Stiv Kuling med drivende Skyer; nu og da et mat Lyn.)

Personerne:
Kommandanten.
Holberg } to mindre Figurer.
Oehlenschläger }
Den røde Lygte.

Kommandanten (tumler med sin Hest):
Længe søgte man og fandt
Bum, bum, bummelum, bumbum!
i mig den bedste Kommandant,
Bumbum, bum, bum, bummelum!
Jeg er jo nemlig højt paa Straa,
jeg har Forbindelser som faa.
Og Kunsten, ligesom en Hest,
styres jo *von oben* bedst.

Den røde Lygte (blusser hastig op):
Hvad er det? Hvad er det for en Rumlen og Støj?
Sikken Trampen! Et artilleristisk Halløj!
Hvem bryder den hellige Fred her paa Pladsen,
saa jeg ryster i Pælen og klukker i Gassen!?

Kommandanten:
Det er mig, din Kommandant,
Bum, bum — — —

Lygten:
Stop, stop!
Jeg har nok, hold inde, hold op!
— Ja saa! Ser vi det! Herre Gud, var det »Hesten«,
det bovlamme Dyr! — Maa jeg spørge for Resten,
hvorhen Excellencen sig lyster at ride?
De lader, forsand, til ikke at vide,
at saadan en Ridder Sans-peur-og-Klikke
bare har at passe sin Krikke
(foruden sig selv) — men andet ikke!
De er til Pynt, De »repræsenterer«!
Jeg derimod — det er mig, der regerer!
(Kommandanten tager ydmygt til Hjælmen og lader Hesten synke i Knæene.)
Det er godt nok med det! men nu er det for sent,
hvad hjælper det saa, at det ikke var ment?
Se, hvad De har gjort! — De har Holberg vækket
og Oehlenschläger synlig forskrækket!
Nu faar vi paany deres klassiske Skumlen
med Drøvtyggeri og Gammelmands-Gumlen.
Excellence, se til! Jeg kjender s'gu Rumlen!
Vi henter en Skylle af Vaas.
— Hvem der havde en Mundkurv med Laas!

Holberg:
Vi tager, o, Lygte, os slet ingen Blund,
at sove var ikke vor Vane,
vi lever som før og i denne Stund,
langt mer', end Du synes at ane.

Oehlenschläger:
Her staar kun to Sten; men i Ord og Tanker
vi lever, hvor Menneskehjerterne banker!

Holberg:
Her røgtes jeg slet!

Oehlenschläger:
Jeg er ude af Spillet!

Lygten:
Det har Tiden villet!

Begge to:
Os begge der klæber kun Støv og Snavs ved!

Lygten:
Jeg beder om Tavshed!
I begge skal nok blive smukt overrasked';
en skjønne Morgen, pas paa, bli'r I vasked'!

Holberg:
Lad Holbergs Latter lyde igjen
i de tomme, dvaske Sale!

Oehlenschläger:
Væk Oehlenschlägers malmstærke Mænd
og hans kvidrende Nattergale!

Lygten (slikker en venlig Flamme):
Kjæreste Gamle, ærværdige To!
Ta'en med Ro!
Den, der forsømmer, at følge med Tiden,
glider til Siden.
— Naa, græmmer Jer ej! I har gunstige Kaar!
Der er faa af de Gamle, der staar, som *I* staar!
— — Hm, hm! Jeg vil tale! Jeg holdt just forleden
en Speech, som — naa, lad mig være beskeden:
Min Svada har slig en vidunderlig Evne,
at selv Verdensgenier af Indbildskhed revne,
naar *jeg* serverer dem lidt a'
dem selv ved en bedre Midda'. —
De skal se, jeg endnu er ej læns gaaet!

Hr. Baron! og De, Konferensraad!
At Holberg og Oehlenschläger er
de største Mænd i Thule,

det vil jeg ikke fordølge her
ligesaalidt som skjule.
I er de ypperste Ka'le,
der leved' i Dannevang,
I er Danmarks nationale
Kraftkale af 1ste Rang! —
I — hm! — var det en Gang!
Jeg har, sandt for Dyden, ondt a' Jer,
men — Tiden er løben fra Jer!

Holberg:

I har givet min Djærvhed sin fulde Bekomst!

Oehlenschläger:

Vanrøgtet min Urtegaards duftende Blomst.

Lygten:

O, nej, gamle Adam! Vi priseligt
har forladt det romantiske vilde,
vi dyrker blot det, der er spiseligt;
ingen Roser! Blot lidt Petersille!
— Kunst er som Kjød! I Musernes Tempel
sætter vi selv paa Kunsten et Stempel.
Det er det saftigste Kjød, der slagtes,
og den saftigste Kunst, der agtes!

Holberg:

Spiller I »Jeppe«, »Barselstuen«, »Ulysses«?

Lygten:

Folk vil saa nødigt i Søvne dysses!

Oehlenschläger:

Men »Ragnhild«, »Valborg«, »Ophelia«?

Lygten:

Folk vil nu hellere høre »Coppelia«!

Holberg:

Folk og Folk! Min Sandten om ikke
Kunsten skal styres nu af det publique!

Lygten:

Det er rigtigt, javist! Vi har gjort den Opdagelse
med dette om »Publikummets Opdragelse«.
Det er simpelthen Vaas! Det er Folket sel',
der er Kunstens Nerve, Impuls og Sjæl!
De skal mættes, de er de Trængende,
og — last not least — det er dem, der har Pengene!
Nytter det, Idealisterne skraale?
Folket skal ha', hvad de tror, de kan taale!
— Skjønt det er haardt! — tidt sled vi forbandet!
(ti Aar om ét og tolv om et andet!)
Kunsten for Kunsten! Tak skal De ha',
maa jeg spørge, hvorfra de vil Pengene ta'!?
Forgjæves man her i Aaringer søgte,
indtil man fandt paa — den røde Lygte!
Nu er der Penge som Snavs i Kassen,
nu er der Kunst som Skidt til Massen!
Jeg, jeg, der løste den gordiske Knude,
jeg sidder inde; I to sidder ude!
Jeg haaber herefter, I Mærke lægger
til det, at: Ingen af Jer To trækker!
Luk Munden — og vent til bedre Tider,
hvis I da gider.
Jeg sidder fast, har intet at frygte,
Kunstens Symbol er den røde Lygte!
Hør alle sammen og mærker Jer det:
Hvo, der har Overskud, han haver Ret!
Talmajestæten skal dog ikke svække
Kunsten. — Den kommer i 2den Række!
Mere tilkommer den ej!
Nu svor Lygten og jeg! —
Jeg haaber, hermed jeg kan ende?

Oehlenschläger:

For min Skyld, jo!

Holberg:

Ak, kjære Frænde!
Hel sørgeligt vort Hus, vor Kunst de Herrer røgte,
Taliae Lys est nu en simpel Gadelygte!

(Begge tier; Lygten rækker en lang Tunge frem. — Tæppet falder.)

Store Ord —

— Jeg ser, at Amerikanerne sender deres flyvende Eskadre ud for at »opbringe« hele den spanske Flaade.

— Ja, men det er Spanierne jo ogsaa med god Grund opbragte over.

— Fan'en, saa kan Amerikanerne jo spare sig Ulejligheden.

— Det skal Du se, det gjør de vist ogsaa!

PUKs Redaktion og Expedition
Silkegade Nr. 4. K.

Abonnement
tegnes samme Steds, og i alle Boglader: **2 Kr. Kvtl.** Enkelte Nr. 20 Øre.

Bladets Abonnenter
faa, saa langt Oplaget rækker, Aargangene **1893—96** incl. for
halv Pris.
Indbinding pr. Aargang i det komponerede Bind 3 Kr. Løse Bind à 2 Kr., Mapper à 2 Kr.
Kan bestilles gjennem enhver Boghandel og i Hoved-expeditionen.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Modet og den blanke Klinge.

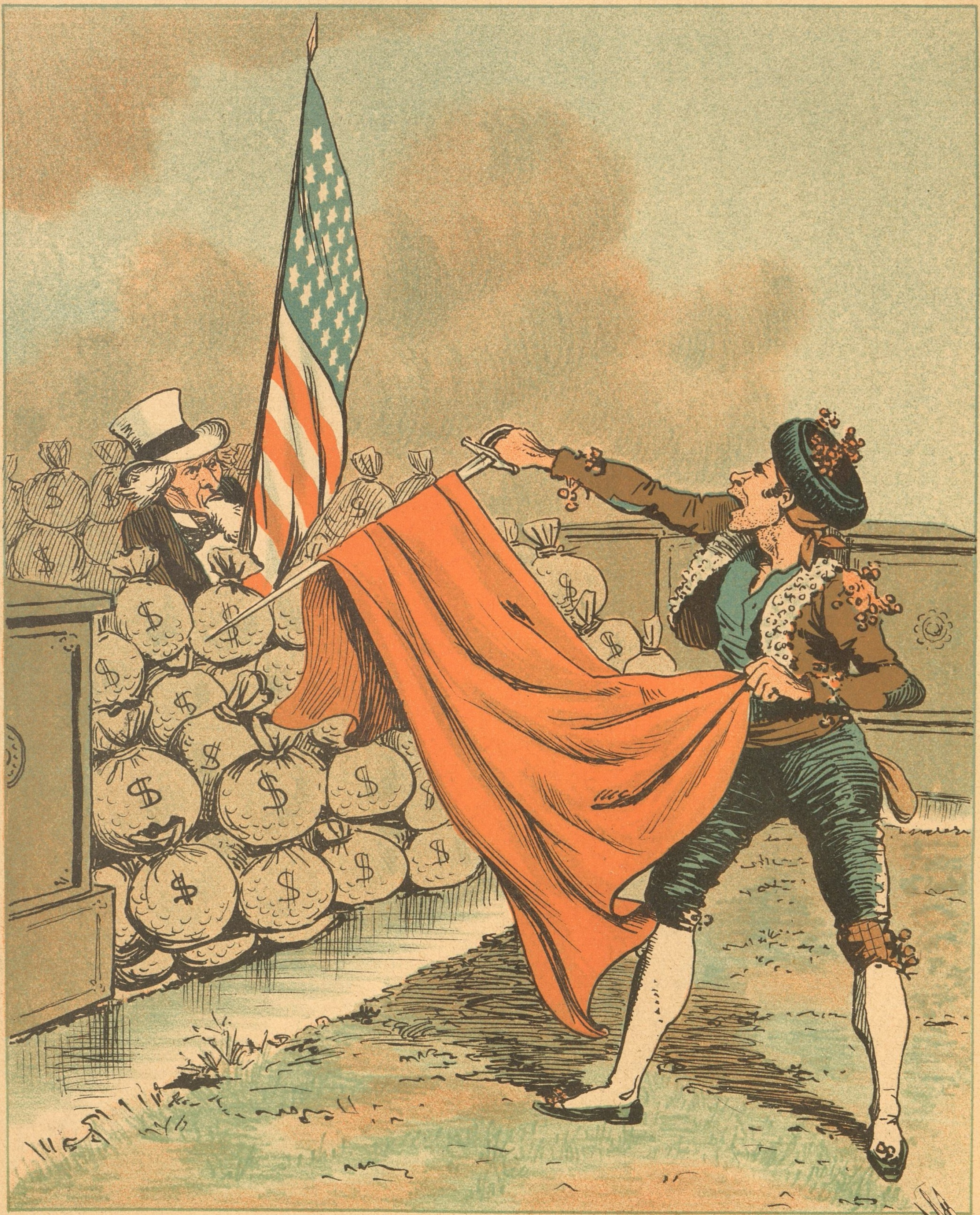

Et Slagsmaal finder de begge er sundt,
Men helst dog paa Afstand -- for ell's gjør det ondt.

Udgiver og Redaktør Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

1898. Søndag den 8. Maj. Nr. 19

PUK

Mens Tiden gaar.

— Nej Du, jeg vil rigtignok aldrig lade mig male; det gaar saa langsomt, at, naar Maleren naaer ned til Kjolen, saa sidder man med en gammel umoderne Bør paa Hovedet.

Dyre Tider.

Rundt paa vor kjære, gemytlige Jord
Brødet er lidet, men Prisen er stor,
Hveden er stegen gevaldig i Pris,
Rugen gjør Selskab natyrligvis,
Og der forsikres, at Onkel Sam er
Skyld i den ganske Malheur og Jammer,
Saasom han fra Chikago saagar
Hele Evropa paa Kornet ta'r.

Ak, ved vor Bededagsandagt i Aar
Vrøvl man i Stedet for Hveder nok faar;
Smaafolk maa sagtens for denne Gang
Nøjes med Thevand og Klokkeklang,
Og til vort nationale Smørrebrød
Vanker om kort Tid næppe det tørre Brød,
Som Surrogat vi bare kan faa
Pølse med Smør og Sweitzerost paa.

Selv de politiske Levebrødsmænd
Har kun det bare Paalæg igjen.
Derimod de, som faar Vand og Brød,
Har det omtrent som i Abrahams Skjød,
Hvis man da ikke dem skammeligt røfler
Af med fem, sex Gange Vand og »Kantøfler«;
Saa har de dyrket Rapsen omsonst,
Det blev for saa vidt en brødløs Kunst.

Tænk! Naar en Bager i Midten af Maj
Skal til at ælte sin Bolledejg,
Maa han af Mangel paa Hvedemel i'en
Støbe hver Bolle af lutter Rosin!
Særlig de Elskende maa vi beklage,
Thi det vil skorte paa Hvedebrødsdage,
Selv naar en Svend med sin Pigelil
Gaar ad den grønne Rugmark til.

Heldigvis vil vort Reformparti
Staa i de daarlige Tider os bi:
Brødene, »Førerne« op vil slaa,
Bliver naturligvis ikke for smaa;
Bare de snart kan faa melet Kagen,
Det er dog lige godt Hovedsagen,
Saa faar de nok deres Levebrød ned
I deres ærlige Ansigters Sved.

Fluen.

Et Eventyr med Knald i.

Kong Lucifer sad paa sit friskt opvarmede Grydelaag og læste Krigstelegrammer, da hans lille Oldeplejesøn fandt paa at gjøre ham Helvede hedt. Den arme Dævel opførte sig som en ren Dævel, for han var en snavs Dævel. Og saa sendte Fa'er Lucifer ham en lille Overgang til Djævleøen. Det vil sige, saadan kalder vi den ikke; men Dævlene er al Tid saa forbandet vittige. — Se, det var Historiens første Kapitel; den kommer naturligvis ikke de andre ved, for det er en moderne Fortælling.

* * *

»Nu har vi Foraar — det kan De ta'e Fluegift paa,« sagde Spyfluen og summede af Vigtighed, fordi den var Aarets første Exemplar. Og saa fløj den ud i Foraaret for at slaa til Skaglerne. Men det var en underlig Flue; man skulde næsten tro, at den selv havde Fluer i Hovedet, hvis det ikke havde været en fysisk Umulighed. Overalt, hvor den satte sig, blev Folk fandenivoldske og sparkede baade for- og bagud. Saadan noget kan jo hænde om Foraaret.

Til at begynde med kunde den ikke lade noget Mandfolkeskjæg være i Fred, om det saa aldrig var en Smule større end Petersillespirer i Marts. Det havde den mærkelige Virk-

ning, at alle Barbersvendene blev sprælske og svor paa, at de hellere vilde sluge deres egen Kniv paa et Stykke Smørrebrød med »Bart«, end klatte Sæbe i noget Kjøbenhavner-Ansigt.

Da det var besørget, mente Fluen, at den muligvis kunde trænge til en lille Kjøretur; og saa fløj den lige ind i den »Elektriske«. Øjeblikkelig løb den »Elektriske« løbsk, kilede »sporen«stregs ud i Vognskuret, og der blev den staaende, medens Folk gik op og ned ad Gothersgade og kiggede efter den. Man sagde, at det var de to magnetiske Poler, der havde gjort Skrue — baade den positive, der staar bag paa og tager Penge af Folk, og den negative, der staar foran og bare styrer. Men da Skruen slet ikke kunde »spores« i Forvejen, kan den Forklaring jo umulig passe paa den »Elektriske«. Nu véd vi, at det var Fluens Skyld.

Og saa fløj den paa Komedie. Lige op i Theaterkontoret fløj den, hvor Direktøren sad i Professorstol og var arbejdervenlig, fordi han altid selv »arbejdede« saa stærkt, naar han spillede Komedie. Af bar Venlighed vilde han lade sit eget Mandskab arbejde gratis om Søndagen. Men da han havde faaet Fluen i Hovedet, kunde han ikke mere begribe, at der maa være Lov for, hvad man har Lov til; og saa gav han sig til at bisse efter Politidirektøren. Det var naturligvis ikke for Reklamens Skyld. Det var for Fluens Skyld.

Videre fløj den, og saa tumlede den ned paa en graahærdet Skjald. Der sad den paa hans arrede Hjærneskal og slikkede Forben. Det virkede. Han fik travlt med baade at summe og spy. Det var just ikke saadan lige til at hitte Mening i, hvad han summede om, og Spyen var ikke altid kemisk renset; — men det var netop Sjov, sagde Fluen. Og saa sang den graahærdede om »Kors og Kaarde«; — det vil sige, Korset slog hans Publikummere for sig, og Kaarden var mere et Penneskaft, der spruttede. Men Fluen var henrykt. For jo mere graahærdet den graahærdede blev, desto mere gik han i Drengedom; — og det kan jo ikke enhver gjøre ham efter.

Til allersidst kom Fluen susende og brusende ind ad Vinduet i *Puks* eget Redaktionskontor. Og der gav den sig til at kildre ham i Mundvigene, saa at han bare kunde le ad hele Verden. Men det kunde han i Forvejen. Altsaa pønsede han paa en Udvej til at blive af med den summende Sommerbebuder.

Heldigvis løb Sætteriets mindste, lille Datter omkring paa Gulvet og legede med Referatet af Borgerrepræsentanternes sidste Mandagsmøde. Hendes Forældre har nemlig det Princip, at Børn kun maa lege med uskadeligt Legetøj. Da hun fik Øje paa Fluen, greb hun den med et raskt Tag i Vingerne, puttede den ned i Referatet — — og saa druknede den.

Men i det samme den opgav Aanden, hørtes et Knald, en Røgsøjle steg op i Luften ligesom i det kongelige Theater, naar de spiller Udstyrsstykker, og en usynlig Stemme raabte: »Saa til Helvede!«

»Jeg tror, Fanden var i Fluen,« sagde *Puk.*

»Ja, han var saa,« sagde Dævlen.

Og væk var han.

En frygtelig Geschichte.

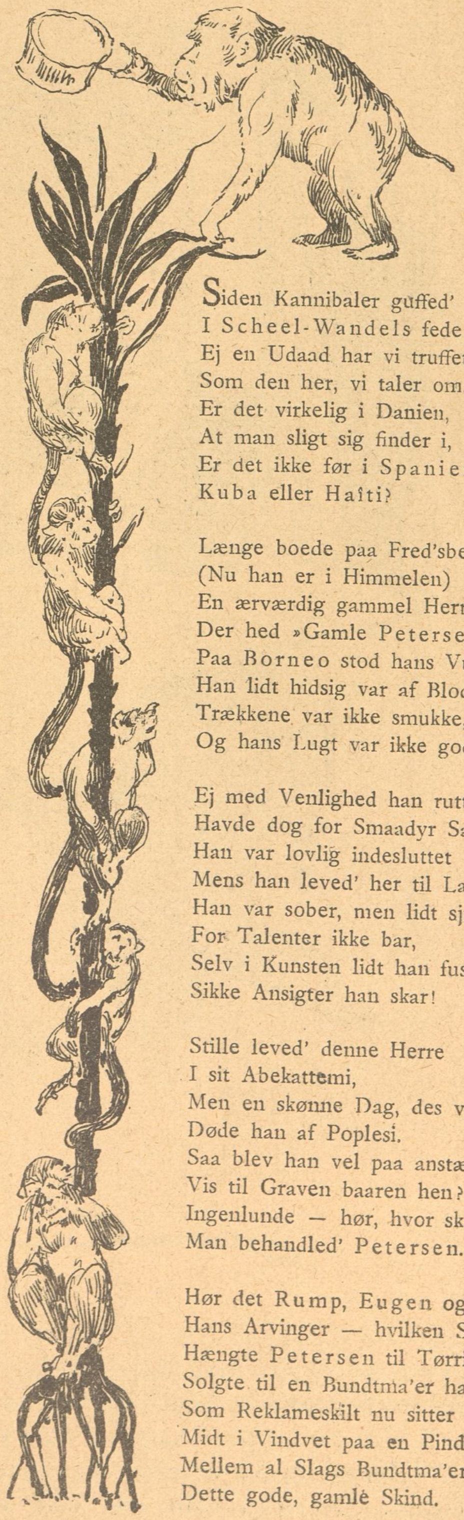

Siden Kannibaler guffed'
I Scheel-Wandels fede Vom,
Ej en Udaad har vi truffet
Som den her, vi taler om.
Er det virkelig i Danien,
At man sligt sig finder i,
Er det ikke før i Spanien,
Kuba eller Haïti?

Længe boede paa Fred'sberre
(Nu han er i Himmelen)
En ærværdig gammel Herre,
Der hed »Gamle Petersen«.
Paa Borneo stod hans Vugge,
Han lidt hidsig var af Blod,
Trækkene var ikke smukke,
Og hans Lugt var ikke god.

Ej med Venlighed han rutted',
Havde dog for Smaadyr Sans,
Han var lovlig indesluttet
Mens han leved' her til Lands.
Han var sober, men lidt sjusket,
For Talenter ikke bar,
Selv i Kunsten lidt han fusked',
Sikke Ansigter han skar!

Stille leved' denne Herre
I sit Abekattemi,
Men en skønne Dag, des værre,
Døde han af Poplesi.
Saa blev han vel paa anstændig
Vis til Graven baaren hen?
Ingenlunde — hør, hvor skændig
Man behandled' Petersen.

Hør det Rump, Eugen og Hørring,
Hans Arvinger — hvilken Skam! —
Hængte Petersen til Tørring,
Solgte til en Bundtma'er ham.
Som Reklameskilt nu sitter
Midt i Vindvet paa en Pind
Mellem al Slags Bundtma'er-Flitter
Dette gode, gamle Skind.

Mon ikke?

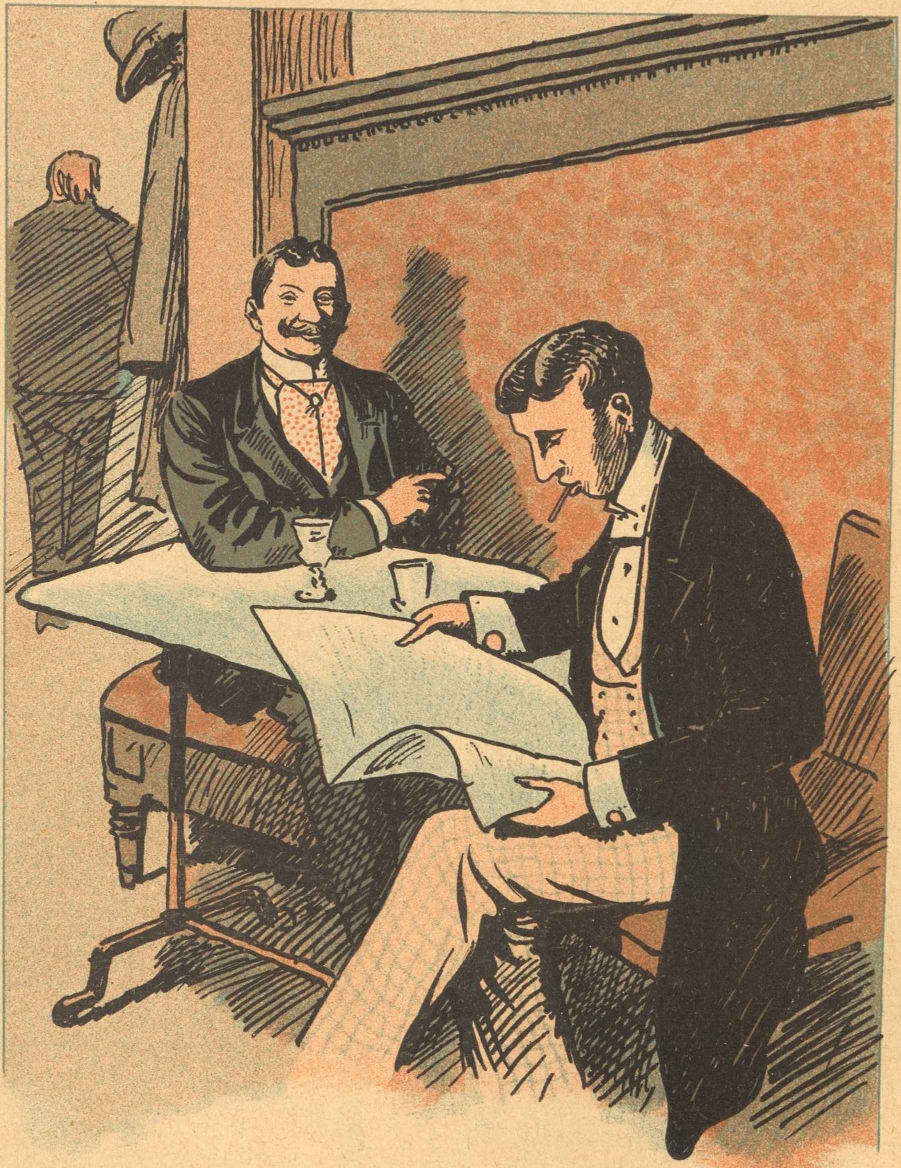

— Nej, ved Du hvad, den kan jeg ikke! Her staar i Telegrammet fra Key West, at Amerikanerne begyndte at bombardere Fortet Klokken 12$^3/_4$ Aften. Det kan da umuligt være, fordi man har Aften i Amerika, naar vi har Morgen her.

— Den er da let at regne ud. Amerikanerne har naturligvis været kanonfulde ved den Lejlighed. Det er vi andre sgu ogsaa, naar vi slaar et Slag paa den Tid af Døgnet.

En lille Dyreven.

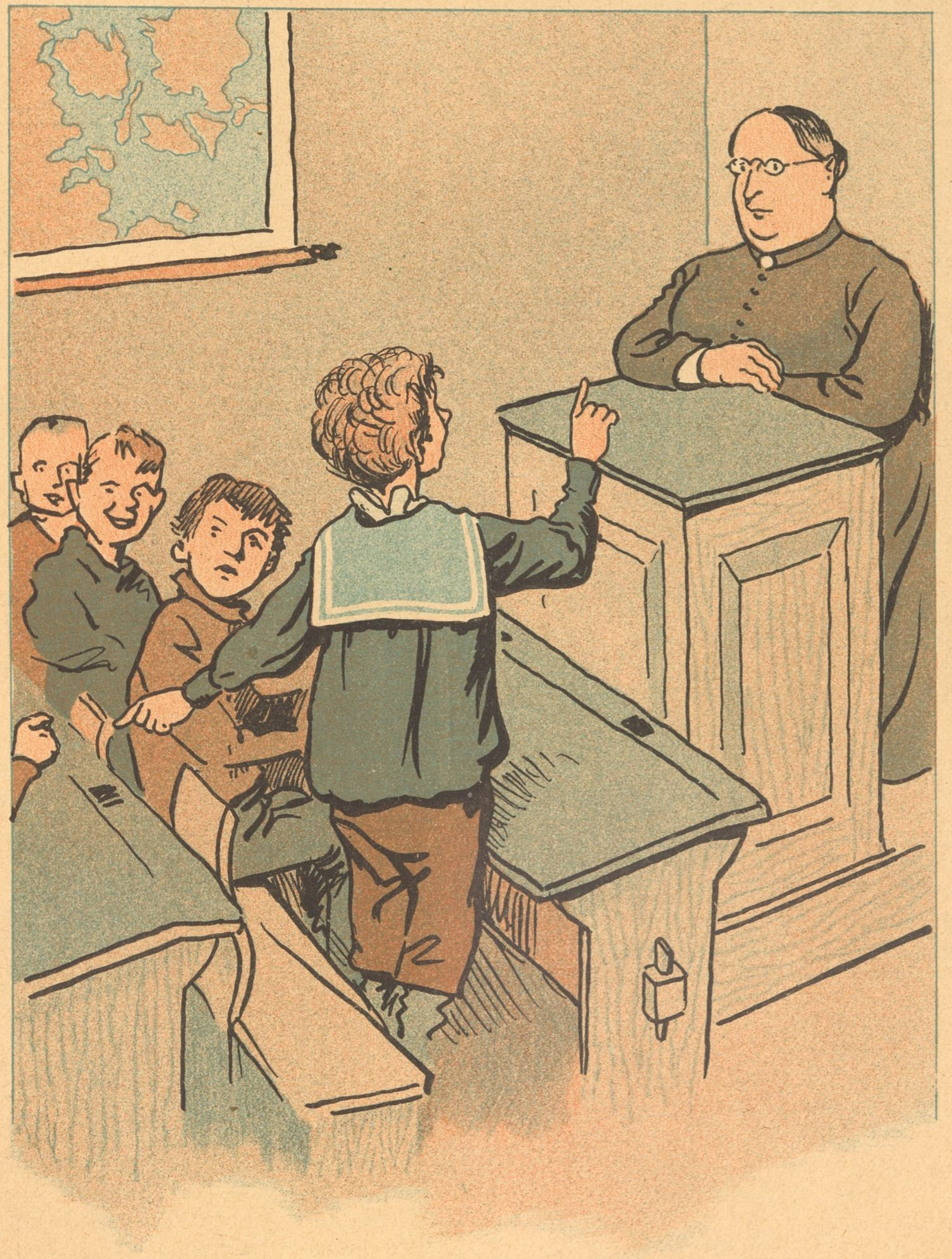

Lærerinden (har holdt et længere Foredrag): Nu ved I altsaa, at I aldrig maa gjøre noget Dyr Fortræd — under ingen Omstændigheder! — I ved, at jeg har forbudt Jer at sladre, men, skulde I se, at nogen af Jeres Kammerater piner et Dyr, saa maa I gjerne strax sige det til mig.

En lille Dreng (rejser sig op): Frøken — Peter sidder og piner en Loppe.

Krig paa Kniven.

En haarrejsende Vise.

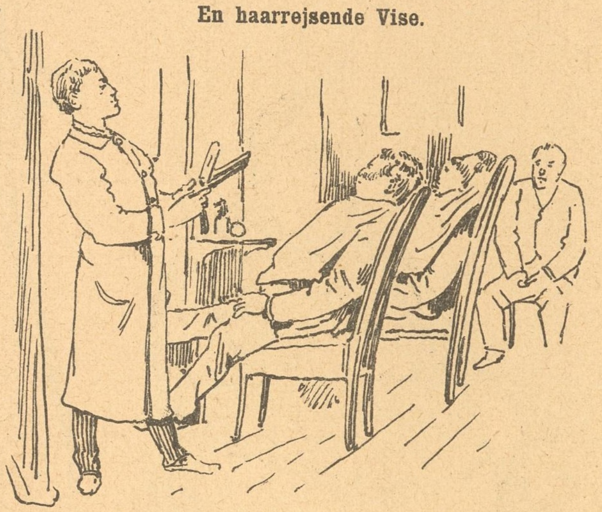

Mel.: Ih! det var s'gu Mads!

Forleden af Rædsel jeg skjælved' og gjøs,
Og rev mig i Haarene, thi
Barbererne havde en Skrue faa't løs
Og lukket den Ragekniv i.
Jeg tog mig om Hagen, jeg klapped' min Kind,
Jeg vred mine Hænder og skreg:
Hvem ta'er mig ved Næsen, hvem sæber mig ind,
Hvem rager nu mig?

Oh! med Rama Sama, hin haarfagre Mand,
Jeg Stakkel skal snart dele Kaar.
Min Hat med mit Hageskjæg børste jeg kan
Og flette med Vinløv mit Haar.
Som Udstillingsgjenstand Partiet jeg gi'er,
Den Stilling behager mig ej!
Men Svendene griner i Skjæget og si'er:
Hvad rager det mig?

Ja, havde jeg bare en Isse som Lars',
Der lyste som Maanen fra Sky,
Og dertil et Skjæg li'som Triers, Gud bevar's,
Saa skulde jeg slet ikke kny.
Men eftersom ellers min Kind er saa glat
Som selve Emils, og da jeg
Har Lokker som Olaf, begriber De, at
Saa rager det mig!

Mod Højremænd Krigen er rettet især,
Mod Hajer, som Wessel & Vett,
De Rømersgadeske Koryfæ'r
Kan ta'e sig det hele saa let.
Thi aldrig en Sax (en Frisørsax) har vel
Til Skræderens Skjæg fundet Vej,
Og Jeppesen-Borbjerg kan sige med Held:
Hvad rager det mig?!

I ærlige Mestre! Skjønt Svendene grumt
Jer Kniven paa Struben har sat,
At stritte imod er jo græsselig dumt,
La' Svendene atter ta'e fat.
Thi snart har vi naa't vor Fortvivlelses Bund.
Kun Barnet i Vuggen (som ej
Har Mæle endnu) kan sige med Grund:
Hvad rager det mig?

Cawlingiana.

(»Politiken« 2. Maj: Admiral Richelieu af Ignotus.)

— — Admiralen udtalte sig om forskjellige Forhold med en Aabenhed, der forpligter til Diskretion. — — Han har sikkert haft en Kornblomst i Knaphullet, da han drog ud til Morgenlandene, og Kornblomsten er usynlig bleven siddende, ogsaa da Knaphullet forsvandt under den svulmende Roset af Ordensbaand.

Hvad der bør gjøres.

Hr. Redaktør!

Jeg finder det nu meget rigtigt af Politidirektøren ikke at give Riis-Knudsen og Martinius Lov til at lukke deres Theater op paa en hellig Guds Søndag, for er der noget, man skal vogte paa, saa er det Relionen, og han skulde hellere give en provisorisk Lov om Straf og Bøder for ikke at gaa i Kirke, undtagen naar man ikke kan for vigtigere Forretninger, hvad jeg ikke har kunnet i over tyve Aar, desformedelst jeg har Pensionat og skal lave Mad til de unge Mennesker, og det siger ogsaa Jens Lammestrup, som er noget ved »Kristeligt Dagblad« og som er saadan en yndig Logerendes, undtagen at han jo nok spiser temmelig meget og navnlig ikke kan lade Lammestegen være i Fred, og han gaar heller ikke i Kirke om Søndagen, for det behøves ikke, naar Vorherre ved, at man er hellig, saa har man Lov til at holde Husandagt hjemme og være ene med sine Tanker, og det er han da ogsaa hver Søndag Formiddag lige til Kl. 11, og saa er han ligesom en Sjælesørger for alle de andre unge Mennesker i Pensionatet, De skulde bare se ham passe paa, hvad Tid, de kommer hjem om Natten og om Morgenen præke for dem om Helvede og Dævelen, det er nydeligt at høre, og kjender De noget andet Pensionat, hvor De for 40 Kr. om Maaneden kan faa Opbyggelse for Sjælen foruden fuld Forplejning og Vask, det gjør De vist ikke, saa jeg vil bede Dem anbefale mig i Deres Blad, for Lammestrup siger, jeg maa ikke avertere i Djævelens Blade og jeg maa heller ikke holde andre Blade end »Kristeligt Dagblad« og »Kirkeklokken«, men jeg læser dog hver Dag »Politiken« inde ved Siden af, og jeg synes ved Gud den er saa nydelig, saadan fik jeg næsten Taarer i Øjnene ved et Stykke forleden af Ignotus, der vist er Missionær og gaar paa Gaden om Natten,

hvori der stod saadanne dejlige Ord om Stjernernes Blinken over Vimmelskaftet og om hans tunge Gang fra Nytorv, hvor Betjente mishandlede unge Damer, til Frue Kirke, hvor han smed sig paa Knæ og anraabte Himlen om Barmhjærtighed for Menneskene og bag efter saa Kristus komme ud af Kirken med vemodige Øjne, og naar man hører om al den Synd og Fordærvelse, der er paa Gaden om Natten, saa maa man rigtignok ønske, at Politidirektøren vil udstede en Lov om, at alle Mennesker skal være i Seng Kl. 9, saa vilde der heller ikke være noget for Bugsprætteren at gjøre, som nok er kommet her til Landet og allerede har myrdet en Grevinde Danner ude ved Jægerhuset, efter hvad »Aftenbladet« fortæller, og hvor maa vi ikke ogsaa søge Trøst i Religionen i denne Tid, hvor vi ikke kan gaa en Gade ned uden at ihukomme Salmistens Ord: »Vi gaar i Fare, hvor vi gaar!« og Politidirektøren burde virkelig oprette smaa Bedehuse langs med hele Strøget, for at man hurtig kunde komme til at takke sin Gud, hver Gang man lykkelig havde undgaaet en Mursten eller et Tagvindue, og det savnede jeg skam forleden Dag, da jeg sad i Klemme i Frederiksberggade mellem to Stilladser og spærrede Færdsëlen i 10 Minutter, og hermed vil jeg slutte mit Brev, Hr. Redaktør, og bede Dem tænke paa og agitere for Religionen samt for mit ovenfor beskrevne blillige Pensionat.

Med Agtelse

Rudolphine Bollerup.

Bringer ogsaa Maden ud af Huset.

Den sidste April.

— Hvilken Aften var det, Fru Gulbransen debuterede i »Vølund Smed«? Var det ikke den 30. April?

— Selvfølgelig! Aftenen før den 1ste Maj er jo Skjøn-Valborgs-Aften!

Avktionsholder N. maa være en meget optaget Mand. Selv naar han vil ligge paa Landet, tager han til Bornholm for altid at være under Hammeren.

Arbejdsmand Petersen
synger
om Luft i Lungen.

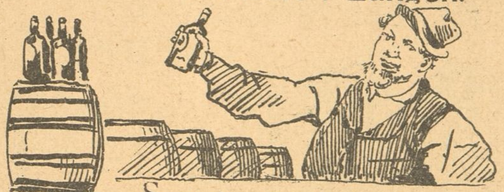

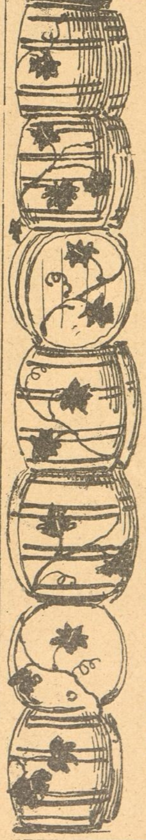

Snart river Køvnhavn hel og holden de ned,
Men de bygger igjen paa det bedste!
Saadan, at fra da de rev Voldene ned,
Blev til Sten og Kaserner det meste.
— I, Mænd af den nye Borgeraand,
Der i vorreses By nok begynder,
Ta' og ta' og ta' Skeen i en anden Haand
Og stik ud os til Park no'ne Tønder!
No'et som fyrretyve Tønder!

Naar En hele Dagen har slævet og slidt,
Kan det ligge ham lige paa Tungen:
»Se til, at I, Borgermænd, rapper Jer lidt
Og gi'r Fattigfolk Luft i Lungen!«.
Jeg véd, at hvis inte Jer »Humanitet«
Er baresens Vrøvl og forloren:
At naar først I har Fattigmandsungerne set,
Saa sparer I s'gunte paa Jorden!
Gi'er en fyrretyve Tønder!

Og har har hele Dagen vi slævet og slidt
Os i Kulrøg til Hoste og Hikke,
Saa skal vi ha' Luft til at faa Appetit
Og Plads til at sidde og drikke.
Skik Øl til os ud! Og til billigste Pris!
En Omgang til hele Bunken!
La' rulle med Øl alle Vogne, der gi's,
Spar inte paa Mosten i Dunken!
No'et som fyrretyve Tønder!

PUKs **Redaktion og Expedition**
Silkegade Nr. 4. K.

Abonnement
tegnes samme Steds, og i alle Boglader: **2 Kr. Kvtl.** Enkelte Nr. 20 Øre.

Bladets Abonnenter
faa, saa langt Oplaget rækker, Aargangene **1893—96** incl. for **halv Pris.**
Indbinding pr. Aargang i det komponerede Bind 3 Kr.
Løse Bind à 2 Kr., Mapper à 2 Kr.
Kan bestilles gjennem enhver Boghandel og i Hovedexpeditionen.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Et Parti Bézique.

Kommandøren paa „St. Thomas“: Ske, hvad der vil! Jeg ser til!

Udgiver og Redaktør Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Efff. Kbhvn.

1898. Søndag den 15. Maj. Nr. 20.

Sikkert Kjendetegn.

— Jeg synes rigtignok ikke, at Peter er nogen stor Skuespiller.
— Jo, det er han rigtignok, han gaar altid med opsmøget Frakkekrave.

Smaa og store „Røverstater“.

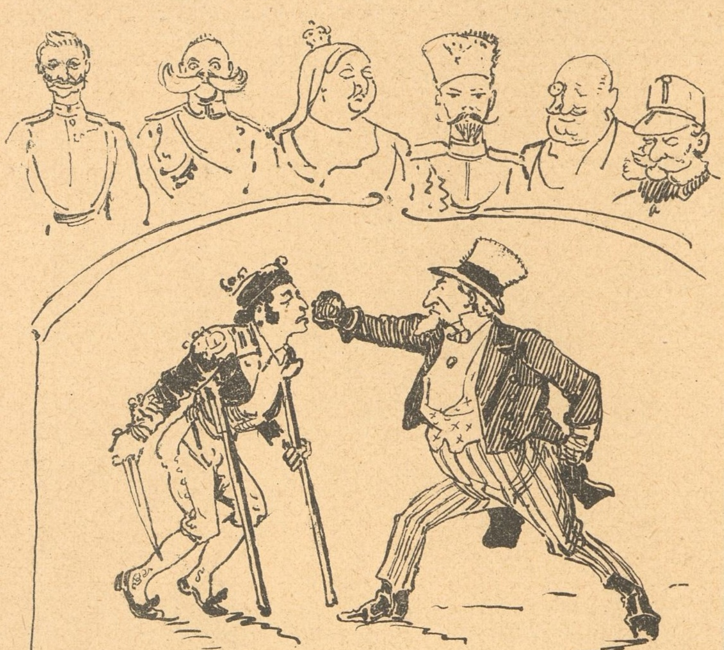

Da Grækenland i Fjor brød over tvert
Med Tidens højst moralske Excellentser
For at befrie hver fortrykt Kretenser,
Det gjorde den Gang Regning uden Vært,
Fordi den evropæiske Koncert
Fandt sligt en Frækhed over alle Grænser;
Da var Refrainet paa dets Melodier:
Lad os blokere disse Flibustier!

Og der blev Fryd ved Donau og ved Spree, da
Koncerten fik endrægtig bragt i Stand
En »fredelig Blokade« rundt om Kreta
Til Fordel for den stakkels »syge Mand«;
Skjønt Kristenheden raabte Ak og Ve, da
Befrielsen blev derved kun til Vand,
Saa gjorde langt fra det »Koncerten« noget:
Den fik jo bremset »Flibustiertoget«!

Men, da den rige Onkel Sam med Striber
Og Stjerner gik paa den Slags Togt i Aar
Imod en kristen Stat og lystig slaar
For at »befrie« Kuba, man begriber,
At strax en anden Lyd »Koncerten«s Piber
Ved denne »Flibustierhandling« faar;
Koncertens sidste, smeltende Finale
Var den: Her maa vi være strengt nevtrale!

Grunden til de »forandrede Signaler«
Er næsten altfor tydelig og klar;
Thi Onkel Sam har nok af Kapitaler,
Mens Grækerne desværre ingen har;
Som en Kong Salomon den første praler,
Den anden er kun Jørgen Hattema'er,
Evropas Statsret lader bare hænge
De smaa »Befriere«, der mangler Penge.

Derfor Evropa ser andægtig til,
Og selv Britanien gjør den bedste Mine
Til Unionens Spillen »*Philippine*«
Om Kuba og Manilla, som den vil,
Blot Kræmmerpolitikken hytter sine.
— Dog, mon det ogsaa kaldes ærligt Spil,
Naar næste Gang de Herrer Flibustier
Jamaika eller Kanada »befrier«?

Moderne Søkrige.

Kristen Smed: Goddav Mads Jordmormand.

Mads Jordemodermand: Goddav Kristen Smed. Ve Do, hva jæ velle være, hvis a jæ itte va Jordmormand?

Kristen: Næ Dælen om jæ ve — Jordmor?

Mads: Næ føj! tror Do jæ velle være et Fruentømmer aa goe mæ Klokke aa drekke Posevand yden noved a ded behavelie i. Næ jæ velle være Mellionær.

Kristen: Ded ka der være noved i. En Mellionær, æ ded itte en mæ manne Penge?

Mads: Do ka godt sie en mæ tusinde Kroner aa lidt te. Ku Do itte osse hå Løst te ded?

Kristen: Jo, men hvis a ded æ noved, der ska læses te, saa tror jæ itte a ded ka nøtte, jæ forsøjer.

Mads: Næ ded just itte, Kresten, men man ska helst sie lidt bedaarendes yd, aa ded gør Do jo itte saa mejet i Gefjæset. Men vi ka jo itte være skaft allesammen ens.

Kristen: Ska man da ha et Fruentømmer pue Slævetov faa a blie Mellionær?

Mads: Hvodan Faen ve Do elles blie Mellionær yden ve a givte Dæ mæ en Mellionærinde. Do maa sku osse ulejlie

Dæ over te Amerika, faa den Slavs Individer findes kuns der. Ka Do itte huse han Dejnens Søn derovre i Benløse, som rejste te Amerika forgangen Oer mæ to Kroner i Lommen foryden Balletten. Han hadde itte staaet saa mejet som fem Minutter pue Amerikas Gade, før der kom saaen et Nusseben aa hang sæ om Halsen pue ham aa ga ham to Mellejoner faa a givte sæ mæ hinner, faa di æ allermest skruptosset etter Danskerne.

Kristen: Um! ded maa Dællemæ ha væt Sukkermad.

Mads: Ja ded ku Du li, ded va noved anned end Maren. Men Do ka jo faasøje endnu, faa han avertirer just i disse Dave etter Danskere over te sæ.

Kristen: Saa har han kaskesens fundet en hiel Bunke Mellejonærinder.

Mads: En hiel Bunke! tror Do man graver etter dem i Joren, din Bælle. Næ, Saven æ, a en Mellejonær goer aa keder sæ, faa han kjender itte som en anden Arbejdets Velsinelse. Aa saa har han fundet pue, a han ve være General, aa derfor søger han Sladater. Han gier dom Hundrede Kroner om Daven i Lommepenge, gratisk Middagsmad aa Kaffe pue Sengen om Morringen, saalænge Krien varer.

Kristen: Krien? æ der nu Kri igjen. Jæ trode, Tørken va bleen maset.

Mads: Der æ sku osse andre, der ka slas end Tørken, din Dompap. Denne Gang æ ded Amerikaneserne, der slas med Spanieløjserne. Tys! hva æ ded, jæ synes ded brumler, ded sku da itte være Kanontorden?

Kristen: Kanontorden, Mads? Krien ka da itte være her til Lands.

Mads: Man ka sku itte vide ded, Kresten, faa di her Krisskive, ded æ novne Satens Apparater te a løve. Di goer mæ Elepsitet, aa bare man trykker pue en Knap, flyver di hundrede Mile i Timen, derfaa er'ed di itte ka hitte hinanden.

Kristen: Goer vores Krisskive da osse med Elepsitet?

Mads: Ja, men ded æ a den mere langsommere Slavs lisom pue de eleptiske Sporvogne inge i Kevenhavn.

Kristen: Slas de da osse med Elepsitet?

Mads: Gu gør di ded. Ka di bare komme et Par Hundrede Mile nær pue hinanden, æ der itte noved i Vejen faa et lille Slavsmoel. Di sitter bare aa spillér pue Knapperne, lisom Dejnen pue sin Harmoneka aa saa rasler ded nør mæ Bomber aa Granater aa Stinkpotter.

Kristen: Ka di da al Tid ramme pue den Avstand?

Mads: Næ, itte al Tid. Somme Tider maa di sende et Skiv eller to op i Luften faa a spejde etter Fjendens Bevajelser.

Kristen: Op i Luften? Har di da Vinger?

Mads: Vinger! Gu har di ej. Men flyve ka di Faneme, siden di hedder flyvende Eskadroner. Men hves Do ve ha mere Belæring a mæ idav, maa Do verkeli spendere en Omgang smue Sorte.

Kristen: Ded ka der være noved i.

Mads: Saa goer vi ing.

Et nyt „Hegn“.

Den smukke Frue sad i sin Karm,
Der gled under klingende Bjelde.
Bag paa sad der Tjenere to,
Men indeni Vognen sad „Delle“.
Fruen var paa sin tolvte Visit,
Paa Puderne hviled hun mødig.
Moppen var — *poetice* talt —
Baade „fed og overflødig.“

Fruen kasted sit Blik omkring
For at finde noget at hegne!
Da ser hun en gammel Droschehest staa,
Som om den var ved at segne.
Hun talte hvert Ribben i dens Krop
Og saa paa dens matte Koder,
Saa sukked' hun! „Ak, her er atter en,
Som savner en kjærlig Moder!“

Ad Gaden kom der en Hundeflok
I Stormløb med hængende Tunger,
Og, hvor den kom, skreg Madammer op.
Svor Mænd og vrælede Unger.
En Hund blev ramt af et Stokkeslag.
Og Fruens Hjærte sig krymper:
„Ak, hvem der blot kunde gjøre godt,
Mod slig en foragtet Stymper!“

Og pludselig blev hendes Øje klart,
Og Smilet spilled' om Munden:
Nu var Ideen om nok et Hegn
For „Samfundets Stedbørn“ funden.
Hun vilde lave et Hospital
For ældgamle Krikkers Helse
Og saa en kristelig Skole for
Forsømte Køteres Frelse.

Strax utallige Møder blev holdt
Af Damer med deres „Deller“.
Og i den samlede Komité
En Præst ej savnedes heller. —
Saadan er nu de Damers Idé,
Vi tiltales ikke grov'ligt:
Formaalet er jo krikkeligt nok,
Men ogsaa lidt vel — vov-vov'ligt.

Miskjendt Geni.

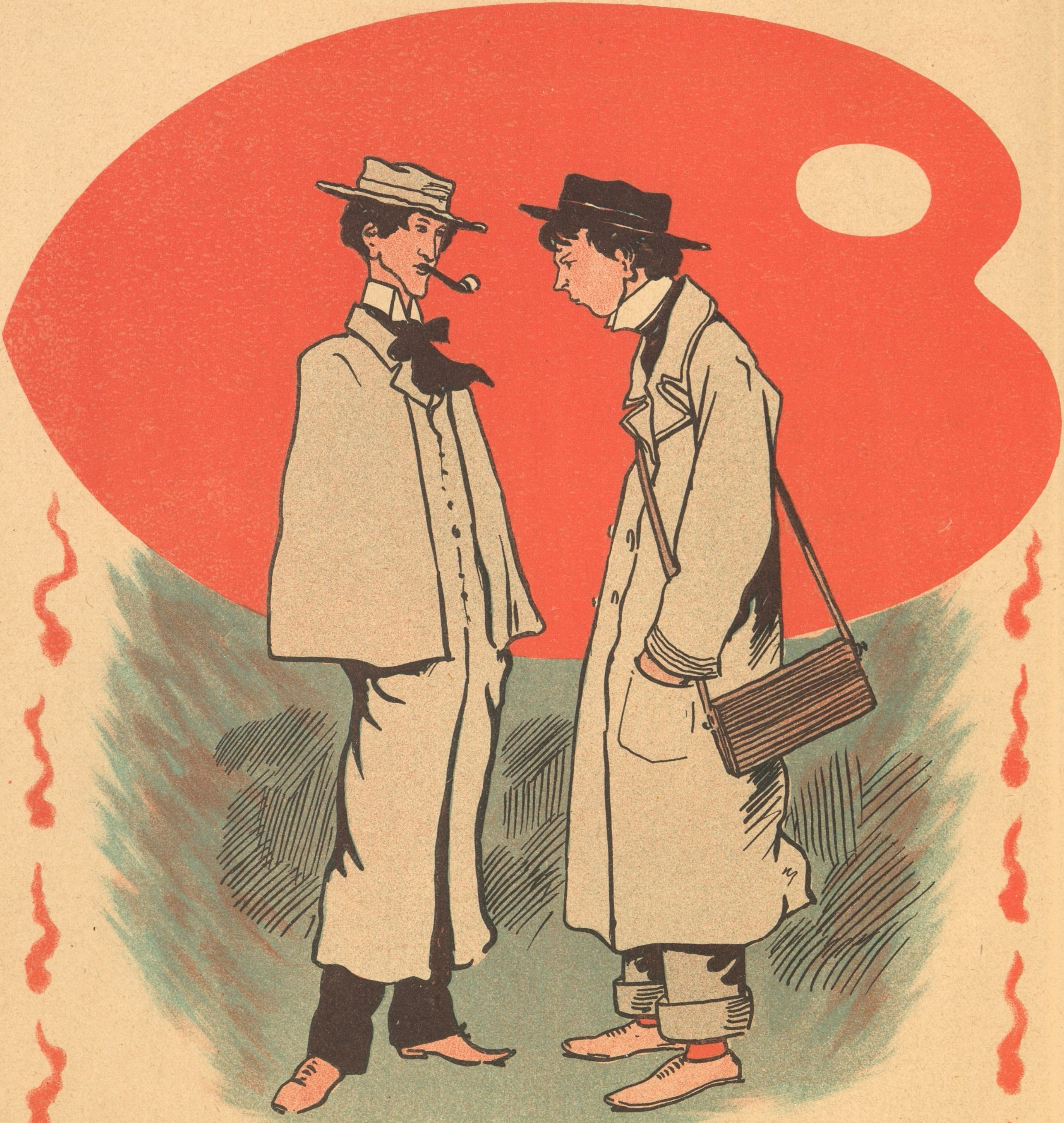

— Hvorfor ser Du saa modfalden ud?

— Professoren sagde, jeg blev aldrig Maler. Jeg kunde hverken tegne eller male, men han er jo et Fæ, for det er jo det sjælelige, der er min Styrke.

Mon?

— Naa, Peter, véd Du, hvad man forstaar ved »stadig Ligevægt«?
— Nej!
— Det er naar — naar man tager en Gjenstand!

Vaar omsider?

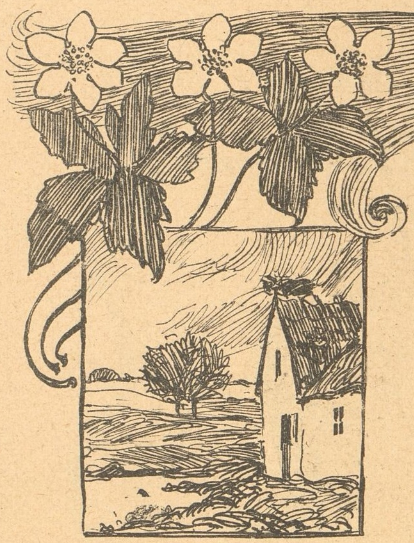

Nu skinner Solen paa Langebro,
Hvor Ungmøer lufte sig to og to;
Alle smaa Bølger sig boltrede fro,
Da det lakked mod Vaaren.

Og Solen skinner paa Bondens Lo,
Paa Engen, hvor sladrende Bække sig sno,
Alle smaa Spirer sig skyndte at gro.
Da det lakked mod Vaaren.

Og Solen skinner paa Stærens Bo.
Alle smaa Fugle i Skoven sig kro;
En hvæssed Næbet, en anden sin Klo,
Da det lakked mod Vaaren.

Og Solen skinner paa — — Kristentro,
Paa selve ærværdige Hr. Pastor Moe:
Alle smaa Børn ad hans Tale lo,
Da det lakked mod Vaaren!

Rejse-Indbydelse.

Den ærede Læser anmodes om at have en Stol parat. Læser han nemlig staaende, vil han om et Øjeblik blive nødt til at sætte sig; læser han siddende, vil han om to Øjeblikke falde ned fra Stolen. *Puks* slaaende Evne til at ramme de aktuelleste Søm paa Hovedet, har endnu ingen kunnet staa for.

Vort nyeste længe-dybtfølt-Savn-udfyldende Projekt gaar ud paa intet mindre end en

Revolutions-Turné for Cyklister.

Foraaret er Rejse-Arrangørernes Høsttid. Paa denne Aarstid staar det klart for alle, at enhver, der vil følge Tidens Krav, bør tage Afstand fra Vort Land. Men ingen Sinde har Udlandet haft et saa rigt assorteret Lager af Turist-fristende Revolutioner at byde paa. Hvad vi herhjemme formaar at præstere i denne Branche, er jo kun rene Lapperier. At vilde Arkitekter vælter hvert andet Hus i Byen og bygger Barikader af Plankeværker i Frederiksberggade, at Hospitals Funktionærerne truer med at gjøre Strike, saa at der i den nærmeste Fremtid ikke vil være den mindste Fornøjelse ved at være syg, eller at Fremskridtsmændene i vort Kommunalraad begaar Massemord paa alle Fremskridtsforslag og lægger dem i Udvalgs-Bunke-Begravelser — alt det er jo kun smaa »fixe Idéer« af den Slags, som den svenske Rigsdag giver Patent paa, naar Patienten viser sig at være norsk Digter og hedder Bjørnson. Vor ovennævnte Rejse maa derfor i højeste Potens kaldes tidssvarende, ligesom det bør fremhæves, at den i særlig Grad egner sig til Selvstudium for Socialdemokrater.

Som Befordringsmiddel har vi valgt Cyklen, eftersom Erfaringen jo udviser, at intet smaaligt Pengehensyn behøver at afholde selv den ludfattigste Medborger fra at anskaffe sig et saadant Instrument. Og hvad selve Rejseplanen angaar, er der taget tilbørligt Hensyn til vort kolde, nordiske Foraar, idet vi garanterer vore Deltagere, at de kun vil blive ført til Lande, hvor de kan faa det varmt.

Rejsens første Maal bliver Østerrig. Saafremt der indmelder sig et tilstrækkeligt Antal Deltagere, har vi nemlig truffet den særlige Overenskomst med Rigsdagen dernede, at de tysk-ungarnske knock-a-bout Optøjer vil blive gjenoptagne i ny Indstudering. Vore Lystrejsende vil ved denne Lejlighed kunne gjøre sig grundet Haab om at miste et Par Ører eller et Par Fortænder, eventuelt et Par Øjne.

Turen gaar derefter til Italien, hvor de bedst renommerede Blodbade vil blive besøgte. Det tør paaregnes, at en Trediedel af vore Turister her maa afbryde Rejsen. De overlevende vil ikke forsømme at aflægge en Visit i Vatikanet, hvor jo alt, hvad der en Gang har duet i Norden, uundgaaeligt maa ende: Drachmann som fed, men overflødig Trappist, Edv. Brandes som Skriftefader for uartige Theaterbørn, Peter Nansen som *en gros*-Forlægger af Breviarier, Cawling som Sandsiger og Henning Jensen som Klokker.

Fra Italien trilles til Spanien, hvor to Trediedele af de Lystrejsende — om alt gaar godt — vil faa Anledning til

personlige Studier af Tyrenes Fornemmelser under en Tyrefægtning. Efter de grundigst Studerendes Begravelse vil Vejen blive lagt over Frankrig, hvor der vil blive foretaget et Rundskue over de ved Valget faldne Socialister. Det er vort Haab, at den eneste tilbagevendende Lystrejsende vil kunne glæde sig over Tabet af to Ben, halvanden Arm, en Næsespids og tre Ribben, saa at Rejsens Formaal fuldtud kan siges at være naaet. —

Af Hensyn til vor nationale Smag for de billigst mulige Lystrejser, vil Prisen blive:

Tur og Rée-tur: 0,00 Kroner.

I denne Sum er alt iberegnet, undtagen saa ganske private Udgifter som Natteleje, Forplejning, Sørejser og andre Adspredelser.

a. Som Bagage maa kun medtages Blodstøvler (i daglig Tale kaldet Vand- eller Vadestøvler).

b. Pas behøvns ikke. Derimod vil enhver Deltager faa tilstillet en Kopi af Beck-Olsens Mesterskabsbælte med Paaskrift: »Syv med ét Slag«.

c. Ved Startningen vil der selvfølgelig blive oprettet en Totalisator, hvori samtlige Livs- og Ulykkesforsikrings-Selskaber har lovet at indtegne sig.

Deltagere vil daglig kunne indmelde sig som Abonnenter paa *Puk*.

Hvor man morer sig.

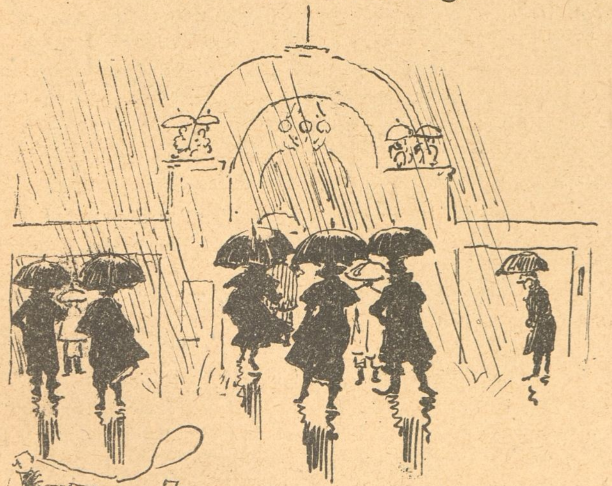

O Tivoli! til din Aabningsfærd
Fik du Væde.
Det var som Himlen ej ku' la'e vær'
Med at græde.
Hver Cowboy og Indianer vild
Traadte Vande,
Og Thrane, sur som en Spegesild,
Monne bande!

Paa Nørregade hos Abrahams
Bifald sanker
Fru Anna Larsen, det lille Lams
Pusselanker.
Saa delikate Fodfingre ti
Der fremvises,
Saa Folk at spise dem kunde li'e,
Li'esom Grises!

Om *»Jorden rundt«* og den røde Lygte hos Schrøder,
Har Jorden rundt og et lille Rygte haft Fødder.
To Journalister, som Schrøders Svir
Vel har lokket,
Den halve Verden som Syngepi'er
Rundt har sjokket!

Paa Grøndalssletten de smukke vaargrønne Plæner
Fik nyssens sit Traverbanesaar
Den Rumæner.
Greenlænder Boy, med den sorte Rad
Paa sin Sulky,
Tog *Heats* og *Odds* ja, og Gud véd hvad!
Det maa Guld gi'e!

Men allermorsomst er Kjøbenhavns
Vise Fædre.
Blandt dem man morer sig ret til Gavns,
Ja, Gud bedre!
Naar Skræder P. Holm som Formand gjør
Dobbelt tyk sig,
For Latterkrampe man ikke tør
Føle tryg sig.

PUKs **Redaktion og Expedition**
Silkegade Nr. 4. K.

Abonnement
tegnes samme Steds, og i alle Boglader: **2 Kr. Kvtl.** Enkelte Nr. 20 Øre.

Bladets Abonnenter
faa, saa langt Oplaget rækker, Aargangene 1893—96 incl. for
halv Pris.

Indbinding pr. Aargang i det komponerede Bind 3 Kr. Løse Bind à 2 Kr., Mapper à 2 Kr.
Kan bestilles gjennem enhver Boghandel og i Hovedexpeditionen.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Fra den kommunale Traverbane.

Til *Meetinget* var der en voldsom Farten,
Man vented' sig noget af Skræderens Starten;
Men Stemningen hurtig blev noget lavere:
Det var jo de gamle, kjendte Travere.

Udgiver og Redaktør
Angelo Haase.
Trykt hos
Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

1898. Søndag den 22. Maj. Nr. 21.

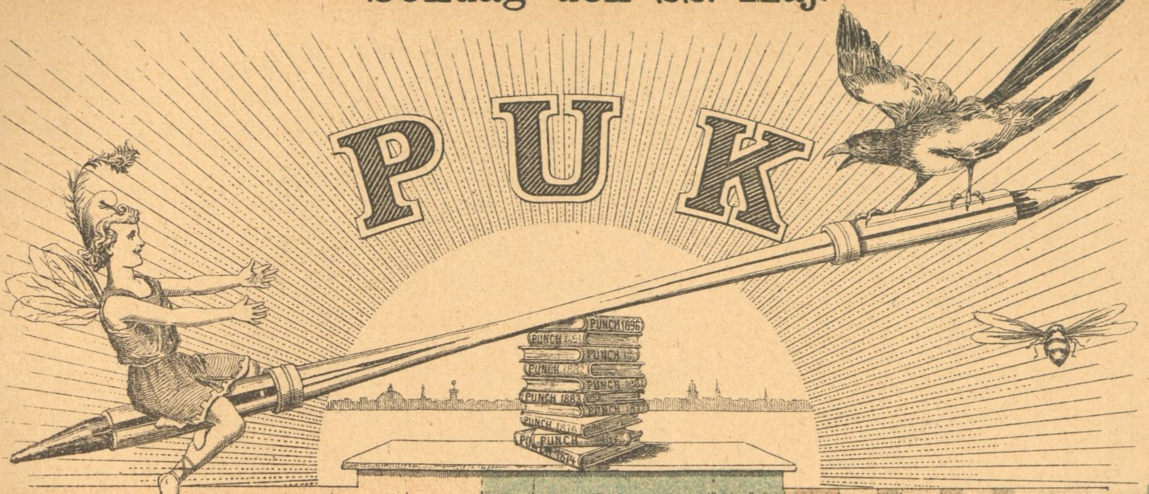

O Kvinde, Du besejrede med List
Studentens gamle Plejemo'er Athene;

Hun maatte selv erkjende det tilsidst:
»Det er ej godt, Studenten er alene.«

Det jordiske Paradis.

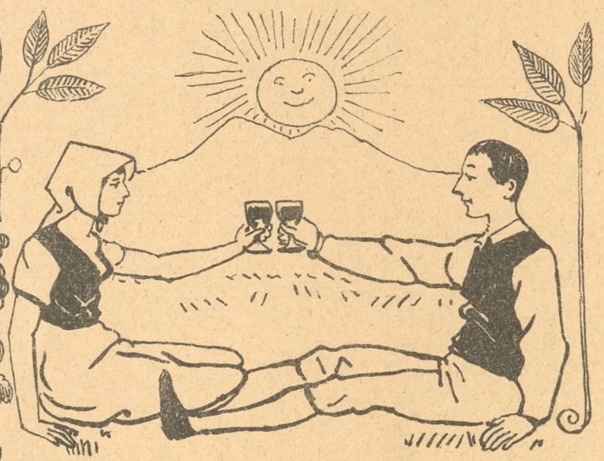

Hist, hvor Apenninerne
Smukt i Solen gløde,
Og hvor Abildsinerne
Er saa dejlig søde,
Hvori »die Citronen blüh'n«,
Og Vulkanen spruder Lyn,
Er der dog paa Ære
Ikke godt at være.

Skjønt Naturen næsten gi'er
Gratis Lavrbærblade,
Dyrker Folket Myrtherier
I hveranden Gade.
Det er gaadefuldt for os,
Hvorfor med sig selv de slaas
I Florents og Padua
Og gaar ej til — Adua.

Støvlen er fra Strop til Hæl
Med den Ret beæret,
Som den salig Chresten-Sjæl
Har hos os begjæret
Og forkyndt i stort og smaat:
Folket har det al Tid godt
I det excellente
Flertalsregimente.

Skjønt en ny Ministerhat
Vokser hist paa Træerne,
Vader Folk dog som besat
Om i Blod til Knæerne.

Ja, selv Radikalerne
Fylder Hospitalerne
Og hvert Fængsels Gjemmer
Med defekte Lemmer.

Men, naar hist Soldatens Dont
Er paa Folk at fyre,
Eftersom de har lidt ondt
Ved sig selv at styre,
Saa har Støvlelandet selv
Frembragt sin Achilleshæl,
Og Selvstyrets Nykker
Skoen er, som trykker.

Fra Pensionatet.

Kjære Hr. Redaktør!

De undskylder nok, at jeg skriver dette Brev i en sildig Nattetime, for Jens Lammestrup, *De husker nok ham det yndige Menneske, som er noget ved »Kristeligt Dagblad« og som bor i mit Pensionat, han holder ikke af, at jeg skriver Breve eller andet, og forleden Dag, da jeg sad og skrev Regninger til mine Logerendes for nogle Udlæg, jeg havde haft for dem og jeg var netop ved Lammestrups egen, som altid er den længste, for han har jo saa mange Mavebælter og Nathuer og saa slider han saa meget paa sine Sokker ved det, at han gaar saa meget omkring paa Gangen om Aftenen for at lytte ved de unge Menneskers Døre og vogte paa deres Moralitet, det kærlige Menneske, men saa kom han listende ind i Stuen, hvor jeg sad og skrev, og kiggede mig over Skulderen, og saa gav han et Smertens Skrig fra sig, hvorved at jeg faldt ned paa Gulvet og laa besvimet der i flere Minutter, og da jeg kom til mig selv, ser jeg* Lammestrup *fare op og ned ad Gulvet med Papiret i Haanden, som han rev i Tusinde Stykker og kastede ind i Kakkelovnen, og saa gik han lige hen til mig og sagde, at jeg var et utugtigt Menneske, der holdt Kjærester og aftalte Stævnemøder, for de Tanker fik han altid, naar han saa en Kvinde skrive et Brev, netop fordi han selv tænkte saa rent, men da jeg græd og besvor ham, at jeg var uskyldig, lod han sig tilsidst formilde og sagde, at jeg for denne Gang kunde slippe med en Advarsel, men at hvis han saa det oftere, skulde han nok sørge for, at jeg kom i Helvede, og saa forlangte han desuden en kold Kottelet til Aften, som han havde set staa ude i Spisekammeret og som jeg rigtignok havde tænkt at lægge paa Smørrebrødet, men som jeg nu med Glæde gav ham, for jeg véd, at det er noget, der gjør ham mild, og det var han da ogsaa hele den næste Dag, men i Gaar var det galt igjen, for der er desværre et af de unge Mennesker, som er saa sædelig fordærvet, at han abonnerer hver*

Ugedag i det kongelige Theater, og ham har Lammestrup især et kristeligt Øje til, og saa i Morges hører jeg et frygteligt Rabalder inde fra hans Værelse, og da jeg løber derind, ser jeg Lammestrup staa og rode mellem hans Bøger i Reolen og pludselig griber han en og farer hen imod mig og skriger, at jeg ikke er nogen anstændig Kvinde, siden jeg taaler, at den mest usædeligste Bog, der er skreven i dette Aarhundrede, findes inden for mine Vægge, men nu skulde den brændes op i Helvedes Lue, det skulde han sørge for, ellers kunde han ikke blive en Time i mit Hus, og saa tog han den med en Ildtang og løb ind i sit Værelse med den, som han smak i Laas efter sig, men dér maa Smerten have overvældet ham, saa han ikke fik Tid til at brænde den, for i Morges fandt jeg den under hans Hovedpude, og paa Titelbladet stod der »Vølund Smed«, og hele Dagen i Dag har han været indesluttet i sit »Bedekammer«, for han siger aldrig Værelse, men nu tror jeg nok at han sover den hellige Søvn, og derfor tør jeg skrive til Dem, Hr. Redaktør, og bede Dem sætte mit Pensionat i Avisen, og hvis De selv skulde have Lyst til at se det, er De velkommen og, hvis De vil bo hos mig, skal De faa et Værelse ved Siden af Lammestrups, og De kan ikke tro, hvad han er for et ondigt Menneske at have i sit Hus, undtagen at han jo nok ikke altid holder saa meget af at betale.

Med Agtelse

Deres hengivne

Rudolphine Bollerup.

En halv Bajer til Aften. Kjødmad 3 Gange om Ugen.

Smaa Visiter.

Hos Hr. Hansen.

Jeg slog Skyggen ned paa min Bulehat.

Pigen førte mig ind i den gamle Stue, hvor Hr. Hansen sad og skrev. Med højre Haand en historisk Roman, med venstre et Foraarsdigt. Og samtidig maskinskrev han med højre Fod en Literaturanmeldelse til »Politiken« og afsluttede med venstre en humoristisk Artikel til samme Blad. En Dreng stod ved Siden af og lagde vaade Omslag om hans Pande. Jeg rømmede mig i Beundring. Hr. Hansen fortsatte sit Arbejde. Jeg rømmede mig atter. Hr. Hansen ringede (med Næsen) paa en elektrisk Klokke, en Sætterdreng styrtede ind, rev det færdige Manuskript ud af Foden paa ham, stak nyt Papir ind og forsvandt. Jeg gik et Skridt frem og bukkede dybt. Undskyld, Hr. Hansen, at — (et Tryk paa den elektriske, en Sætterdreng, bort med Foraarsdigtet, nyt Papir — Æventyr). Undskyld, Mr. Singleton, hvis — (vaadt Omslag, den elektriske, 2 Sætterdrenge, 2 Manuskripter, nyt Papir). — — Hm. Undskyld, Hr. Ewald, jeg tør maaske — Hr. Anonymus — Hr. ? ?! brølede jeg. Den skrivende hævede Hovedet, rynkede Panden og sagde: Jeg lider ikke —

Jamen det gjør vi — »Politiken«s Abonnenter — vi lide saa rædsomt, kjæreste Hr. Hansen — Singleton — Ewald — Skaf os dog lidt Ro — vil De ikke rejse lidt. Jeg véd sikkert, at »Politiken«s Abonnenter gærne vil betale, hvis De i den Tid vil lade være at skrive! — Hvad siger De?

Men Hr. Hansen sad atter fordybet i sit Arbejde, i Begyndelsen af et Sørgespil, i Slutningen af en Musikkritik og i Midten af en ledende Artikel om Krigen mellem Amerika og Spanien.

Saa trak jeg mig bedrøvet tilbage.

Hr. Sørensen.

Strike-Bacillen!

Kolera og Kolerine,
Feber gul og Mavepine,
Solstik, Frost og Influenza
Raser frygteligt imens, a'
Alle Funktionærerne,
Plejende og bærende,
Ej vil lindre Kvalerne
Rundt i Hospitalerne.

Hvis det Uheld skulde ramme,
At Octav' blev slaa't til Skamme,
Eller hvis en anden sølle
Fyr blev maset af en Bølle,
Hvem vil sætte Lapper paa,
Naar man Lønnen knapper paa?
Ingen mere Omslag gi'er,
Før i Lønnen Opslag bli'er!

Skulde Nemesis, den fule,
Male grønne, blaa og gule
Øjnene paa Maler Jensen,
Eller, hvis det skulde hænd's en
Anden Gang, at Hvass han faldt
Af sin Hest og skreg Gevalt.
Tænk! hvis Philipsen Kolik
I Borgmestermaven fik!

Hvad om Storhedsvanvids fæle
Syge hos P. Holm vil dvæle,
Hvem skal saa ham bringe op i
»Sjette« (Ikke mer' Pontoppidan), og hvem mon hjælpe skal
Wiinblad, stakkels Mand, i Fald
Skrivekrampe rammer ham?
Dér blev Nød og Jammer skam!

Glæd dig Philipsen og frygt ej,
Dig at redde bli'er forsøgt ej.
Kuba Krigen vil jo volde,
Der bli'er daarlig Tid paa »Olle«.
Men de andres Brøst og Bræk
Maa vi se at pille væk.
Miste dem, det skal ej ske!
Husk paa Byens Vel og Ve!

Et Opløb.

Professor X gaar Morgentur
(En af hans Læge fastsat Kur
Imod Logikken og Fornuften);
Med et han kigger op i Luften
For i en Tanke at faa fat,
Som han en Gang i Gaar har ha't.

Se, det er Aarsagen tilfældig,
Men Virkningen den bliver vældig:

En Skomm'erdreng midt
Gjør holdt og kigger op i Hø
Lidt borte staar en Hjørne-
Han skutter sig og driver ov
Et Bybud ogsaa paa sig let
At se „hvad Fa'n de kigger
En Kræmmer gaar fra sin
En Liremand fra sin Musik
En Høker fra sin Ost og Tu
En Pige fra sit Herskabs U

i sin Fløjten
øjden;
Sjover,
ver.
tter
etter".
Butik,
k,
unge,
nge,

En Skraldemand la'r vær' at skralde,
En drukken Mand la'r vær' at falde,
En Missionær sin Præken standser,
Langt borte viser sig en „Panser"
I reglementeret Luntetrav,
For det har intet særligt Jav,
En Sildemand forlader Silden
Og spørger ivrig: „Hvor er Ilden?"
En gammel Kjælling raaber spændt:
„Guj, der er da'nte no'en brændt?"
En Skriver glemmer ganske Pulten,
En Tigger helt, at han er sulten,
En Tjenestetøs sin Frues Ventelse,
En Ægtemand Madammens Hentelse,
Syv Gadedrenge raaber: „Tju!"
En Mand et Brandskab slaar itu,
To Slagtere er meget vittige,
Og to Reportere meget flittige;
En Spalte hver har alt i Stand
Med Overskrift: „En vældig Brand!"
To Sprøjtevogne kommer susende,
Folk styrter ilsomt ud af Husene,
Fra Yderkanten ind der trænges,
Betjentens Miner stadig strænges,
To Drenge griber han i Kraven,
En Borger faar et Dunk i Maven,
En Kone bliver traadt paa Tæerne,
En Herre faar et Spark paa Knæerne,
Op over Folk hans Arme ses
Bevæge sig i hurtig Kreds;
Men nedenfor med samme Magt
Hans Pusselanker gaar i Takt:
Fremad med Snuden, bag med Hælen,
Imens han raaber: „Plads for Dæ'len!"

Langt borte ser man komme op
I taktfast Marsch en lille Trop
Til Assistance for Betjenten
Sex dito, ført af Assistenten —
Men Sprøjten kjører hjemad klingrende,
Forfulgt af haanske Pift i Fingrene.
Folk kan ej tro det Snyderi,
At Ildebranden er forbi.
Sex Timer efter staar de troende
Endnu forventningsfulde gloende.

ORAMA. I.

England og Nordamerika.

To Tvillingmandler, sammenbragt
Paa samme Kvist og Stamme,
Tæt ved hinandens Side lagt
I Sind og Skind de samme.

John Bull, en pungstøt Pengemand,
Perfid og klam og lurvet;
Maaske er Broder Jonathan
Om muligt mere skurvet.

De oftest til hinanden saa
Med mandelbitter Mine.
Nu enes de! Thi de fandt paa
At spille — Philippine!

Frisk fra Tønden.

Nu ta'er vi et Alvorsbæger! — Portvin, Højsærede — rød Portvin! Li'saa morgenrød som glødende Kul. For det er meget alvorsfulde Sider, vi lever i; det vil jeg bare si'e Dem. Hvordan har De egentlig sænkt Dem, at De og jeg og vi allesammen ska' kunne klare os om Hundrede Aar?

Som der er, for Essempel, Sjensepigerne. Ka' De si'e mig no'en eneste Sjensepi'e, der vil være Sjensepi'e? Alle Gader ligger jo fulde af Fæssemænd, der maa kre—re—pe—rere a' Mangel paa Sult og Pi'er! — Om det saa er min egen Kasliraadinde Bine, har hun nu li'e si'en den førse Maj maattet gaa muttersalene i Kjøggenet og lave Mid'smad, saa at det har været mig ganse umulig at smage Forskjel paa Risenkaal og Grødvælling . . . kold Grød og Risen . . . Skaal! Koldskaal og Risenvælling, mener jeg. Og hun har selv hver evige Dag maattet koste om i Værelserne og fejet og ryddet rent, saa at jeg forgangen hittede min ene Mor'ensko ude under Komme . . . Kommefuret og den anden i Belækhuset. Det er meget trist! — Men hva' ska' det bli'e til om Hundrede Aar? De ska' se, at saa maa vores egne Koner gaa ud som Koner og aversere efter en Sjensepi'e, de kan faa Lov og gaa hos, imod at lære hende grasis Kammermusik og anden venlig Omgang! Og vi Mandfolker maa ta' ud som Kokkepi'er, og vores Døttre — —

Ork, Du Milde! — sal alrig om vores Døttre! Nu skal de jo ha' Busser paa! Det har jeg selv læst i »Dannebrog«, at det klæ'er dem saa storartet, — og det maa den jo vide, eftersom at »brog« li'e netop besyder »Busser«. Men naar de allerede i vores Dage ta'er Kjolerne a' — hva' ka' de saa itte hitte paa at la' være med at ta' paa om Hun'rede Aar? Det bliver skrægge . . . ræggelig umoralsk! — Men enfin! — Skaal! — Hva gjør saa det? For det har jæ osse læst, at nu ska' Seatret være saa artig at spille »Vrøvlund Smed« til næsse Jule-Forestilling! — Saa la' os bare ikke snakke om Moralskhed! Men der har De det hele: Om Hun'rede Aar spiller vi Inseriører fra Jordemo'erernes Fagforening·paa alle Aarets Helligaft'ner, og saa sidder vores Sjensepi'er med Busser paa og er Pubbelikummere! — Saadan er Fremsiden, Højsærede!

Naa, — De skal dog ikke stras ta' Flor om Hatten for den Sings Skyld. For det er saa ma'esløs heldigt indrettet, at om Hun'rede Aar er der sles ingen Men'sker mere! Det har Scheibelein selv sagt, — eller Shamberlain, hvad han nu hedder, ham, den engelske Konseilspræse . . . ræse . . . dræsi . . . dent. Han si'er, at om et lille Øjeblik vil alle Racer slaa hinandre ihjel af »Raceri«, li'som jeg vil si'e Møllersvende og Skossensfejere, der ikke kan li'e at blive klattede a' paa hinandre. Naar der, for Essempel, næsse Gang kommer Cow-boys i Sivoli, saa vil de uden Vrøvl blive serverede som Koteletter hos Wivel, — hvis de da ikke silfæl-

digvis sidder i Hullet, fordi de har stukket et Race-Cow-Horn i Maveu paa selve Direktør Srane. Og saaden vil det gaa over hele Verden!

Maa jeg spørre, om det saa ikke er alvorsfulde Sider, som vi sidder her og lever i? — Skaal! — Jeg vil da osse sige Dem, at alt, hvad jeg nu her si'er, det er Risse ... Risle . , . Reslutatet af dyvsindige og grundige Overvejelser. De kan spørre Bine — som forressen, mellem os sagt, er en storartet bril . . li . . jant Kone, men ganse umulig som Sjensepi'e, og endnu mere ganse umuligere, hvis hun skulde gaa med Busser paa, — men De kan spørre hende, om jeg ikke har sænkt meget alvorligt over de Alvorligheder, som jeg har sænkt over!

Det er ikke længere siden end i Aftes, at jeg satte mig i min Sofa og grundskede over det hele. Og saa ka' De jo nok forstaa, at jeg blev noget overvældet og vilde læne mig lidt tilbage. Men det var mærgeligt nok: jeg ku' itte hitte Ryggen! — Jo mere jeg gik bag over, desso mere blev den ved med at la' være at være der. — Og saa kom Polisibesjent Laurissen og tog mig i Benene.

»Det sku' De ikke gjøre, Hr. Laurissen,« sa'e jeg; »for jeg sidder og sænker over os allesammen om Hun'rede Aar.«

»Ih, bevares!« sier Laurissen. »Er det Kasliraadens Mening, at Kasliraaden vil ligge Hun'rede Aar i Storkespringvandet?«

Jeg har alrig kunnet begribe, hva' han mente med det!

Helgolands-Kvadet.

Frit efter H. Hertz.

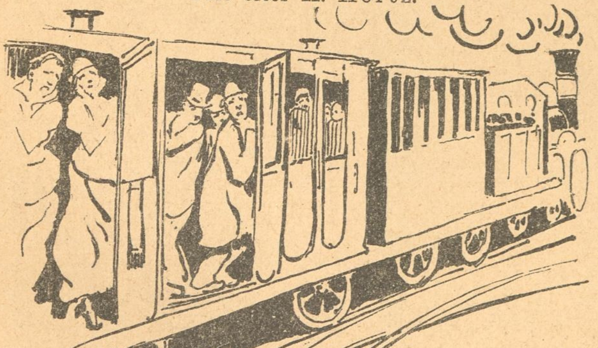

Vel svulmer vi højt, naar Turisternes Trop
Ta'r ind paa de danske Hoteller;
Vi tænker paa Kellnernes muntre Galop,
Paa Vinen, der slet ikke smager af Prop,
Og paa de friske Foreller.
Dog tykkes os fast, at den fremmede Mand,
Selv om han er nok saa kræsen,
Har mere Grund til at elske vort Land,
Naar han skuer vort Jernbanevæsen.

I mangt et Rige vel findes Spor
Af Klogskab i enkelte Dele;
I Helgolandsgade, hvor „Schäferne“ bor,
Og hvor der ligger Kontor ved Kontor,
Der findes den over det Hele.
Utallige Stjerner sidder paa Favn
Rundt om blandt de Styrendes Vrimmel.
Her gjøres umaadelig megen Gavn
Hver Dag mellem Jord og Himmel.

Vel elsker vi Hynder med bløde Betræk,
Hvori man kan ligge og dovne,
Vel tænker vi uden den fjerneste Skræk
Paa Vinduer, der er tætte for Træk,
Og paa de *Pullmannske* Vogne.
Dog vi beundrer den Mand des mer,
Der holder paa sit til det sidste:
De mørke Baase, de snevre Kupéer —
Han vover lidt mer end de Fleste.

Vel ved vi, der spises godt her til Lands,
At Vinen rinder som Bække,
At der for Fasaner og Ryper er Sans,
Ja, vi beundrer den sortklædte Mands
Bedrift ved det snehvide Dække;
Men mest vi beundrer hver Bane-Banket
(Selv om der er Bræk paa Maskinen)
Med Klang og Taler og Ret efter Ret
Og Vinløv i — Haarløv i Vinen.

Nomina sunt odiosa.

Den ihærdige spanske Spion, der nylig blev aareladt i Amerika, hed — Iglesias.

Den ubestemmelige Herre, der rejste væk med Prinsessen af Koburg, hed — Keglesvitch.

Den første kvindelige Student, der hængte paa ved det første Sold i Foreningen, hed — Frk. Borre.

PUKs **Redaktion og Expedition**
Silkegade Nr. 4. K.

Abonnement
tegnes samme Steds, og i alle Boglader: **2 Kr. Kvtl.** Enkelte Nr. 20 Øre.

Bladets Abonnenter
faa, saa langt Oplaget rækker, Aargangene **1893—96** incl. for **halv Pris.**

Indbinding pr. Aargang i det komponerede Bind 3 Kr. Løse Bind à 2 Kr., Mapper à 2 Kr.
Kan bestilles gjennem enhver Boghandel og i Hoved-expeditionen.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Der gaar Dans paa Holmensbro — Slottet, det er vundet!

Vi er de danske **Studiner** med **Kokarderne** paa!

Udgiver og Redaktør Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

1898. Søndag den 29. Maj Nr. 22.

PUK

Ingen Rosenknop uden —

— Moer! nu bliver jeg snart en voksen Dame.
— Hvorfor det?
— Jo, for jeg har vist faaet en Ligtorn.

Rødkildestudier.

Imedens Solen Pintsemorgen fryder
Paany sig ved sin klassiske Svingom,
Skønt snart paa Frederihsberg ved Lov og Dom
Man ogsaa den Udskejelse forbyder,
Og, mens for Københavnere og Jyder
Naturen paa den grønne Gren dog kom,
Saa kan man nu; desværre, knap saa lige
Om *Frede Bojsens* Flok det samme sige.

Hos *Frede* sad der nylig, Rad ved Rad
Som Gæster ved et lukket Vennemøde,
Hvor sagtens ovenpaa den varme Mad
Man fik en kold Rhabarbergrød med Fløde,
Men gjorde ikke just med rosenrøde
Forhaabninger et Folke-Hjerte glad;
Selv *Bojsen* fandt, da det mod Enden lakkede,
At det var sløje Tider for de blakkede.

Den sidste Valgkampagne for Partiet
Blev Ouverturen til dets Svanesang,
Og Vejen er nu bleven dobbelt trang
For det at komme ind i Kancelliet;
Det nytter ikke *Bojsen* anden Gang
At gi'e sig af med Sammensmelteriet,
Saasom hos ham er Sammensmelterstammen
Selv til en lille Klat nu smeltet sammen.

Og saadan sælge sig med Hud og Haar
Straks til Reformpartiets Radikalere,
Er for de fromme moderate Faar
En Udvej, der kan ikke tænkes galere,
Især da Køberne just ikke staar
I Ry for særlig Flothed som Betalere;
Hvor lavt de Herrer kan taksere Varerne,
Fik man et klart Begreb om hos Agrarerne.

Nej, der er knap ved denne delikate
Forretning større Udsigt til Profit
For de saa haardt betrængte Moderate,
End den Gang de hos Højre tog paa Kridt,
Til *Dinesens* Forretning gik Fallit,
Og det er dog det eneste probate
Middel, til at forhindre Gruppen ender
Med samt sit Bo i Skifterettens Hænder.

Theatrets Galla-Forestilling.

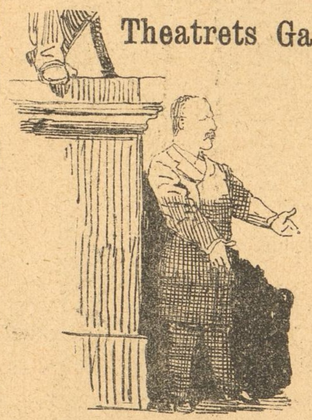

Kongens Nytorv laa badet i Foraarssol; ovre i Skyggen af Oehlenschläger stod Professor *Hansen* og strakte Hænderne ud mod os.

»Er det ikke en Skandale?«

»Jo, det er det rigtignok« svarede vi uforstaaende forstaaende.

»Hvad jeg saa end udpønsker, finder man det galt i Pressen: hvert et Skridt, som jeg — som Hans Excellence og jeg foretager os, kritiseres paa det ubarmhjærtigste, ja, jeg tør sige paa det perfideste.«

Da vi intet havde at svare hertil af Forfærdelse over et saa skarpt Udtryk fra en saa officiøs Kant som Professoren, fortsatte denne:

»Denne Gang kaster Aviserne sig over vor Fest i Anledning af Deres kongelige Højheders Formæling; En Prolog, 2den Akt af »Orfeus« og saa »Coppelia«. Man skulde synes det var en ganske uskyldig Forestilling!?«

»Komplet uskyldig!«

»Men nej! Hudflettes skal man. Man er »uforstaaelig overfor Kunstens Krav«, »tam og fad« og Gud ved hvad. Naar jeg nærmere tænker over Sammensætningen — jeg maa iøvrigt bemærke, at vi ingenlunde har beskæftiget os længe med denne, thi den falder jo ganske af sig selv — saa forstaar jeg pro primo ikke, hvad man har at udsætte paa en Prolog.«

»Hm. Schandorph!?«

»O, De er en stor Spasmager. Nej, ikke denne Gang;

det bliver Adolf Langsted eller Skjoldager-junior. Vi er ved at vælge. — Og saa 2den Akt af »Orfeus«. Husk, hvilken Sukces vi nu i Aaringer har haft paa det Numer!«

»Ja, og saa undgaar De de kolossale Anstrængelser og Forviklinger, der absolut vil følge med et nyt Stykke!«

»Ja, hvis blot alle saa' saa klart som De«, sagde Professoren med fire smertelige Rynker i Panden. »Men nej! Ingen af disse Gentlemen af the Press kan tænke saa langt, at vi dog ikke kan byde paa Enna eller Tofft, hvad jeg vilde sige: paa Wagner og Verdi. Nej, dansk Opera! Mon dieu!«

»Der var — maaske — Liden Kirsten?«

»Mellem os, bedste Herre, vi har ikke Tid — mindst 2 Maaneders Arbejde og saa — Johan Svendsen — hvadbehager? Naa, De faar jo saa »Coppelia« til Gengæld, det er da en ypperlig Prøve paa Danmarks Kunst, som den vordende Dronning sikkert vil goutere!«

»Danmarks Kunst, Hr. Professor?«

»Ja — Fru Guldbrandsen, selvfølgelig! Hun vil danse Danmarks Bøgeskov og smilende Sunde ind i den Fremmedes Hjærte!«

»Men, om De nu — for Eksempel Et Folkesagn?—«

»Hvor kan De nu forlange, vi skulde give Bournoville? Dels er han jo saa godt som Franskmand, og dels hører han jo Fyrrerne til. Saa kunde vi lige saa gerne have givet Oehlenschläger eller — haha! — Holberg! — Naa, det er jo iøvrigt ganske og aldeles ligegyldigt, hvad vi giver. Folk, der ikke kommer i Theatret, vil under alle Omstændigheder kritisere, og de, der kommer til Festen, de skal nok, det forsikrer jeg, blive tilfredse.«

Her trykkede Professoren vor Haand til Afsked, og idet han langsomt steg op ad Theatrets Trapper, sluttede han:

»Selv om vi havde gjort de største Anstrængelser, vilde vi være blevne latterliggjorte fra en vis Side, hvem intet er helligt. Selv om vi havde givet »Guldkarethen« og »Farinelli« oven i Købet, havde det været galt. Naa, Schwamm darüber! Min og Excellensens Samvittighed har den bedste Basis. Vi har konfereret med baade Storkansleren og Over-Hof-Ceremoni-Mesteren, og de har begge udtalt deres absolute Forstaaelse og Tilfredshed med Arrangementet.«

»Farvel, Hr. Professor!«

Sportsmand

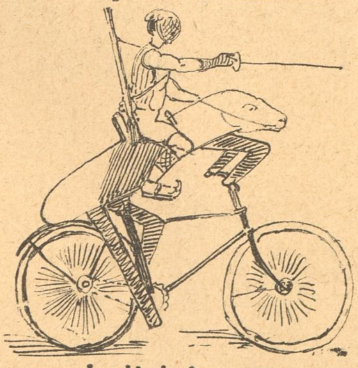

helt igjennem.

Pintsebrev
fra Skoven til Københavneren.

Kom ud! kom herud, baade store og smaa,
Selv saadanne, som har ondt ved at gaa,
Ja selv hvem Pligten lænker til Staden,
Men nærmest I, som i Reglen begaa
Den Fejl at leve paa Overfladen.

Hvad fører det til, dette Dagdriverliv,
Hvor kunde der tænkes paa Tidsfordriv,
Kafépassiar og Asfaltens Glæder,
Cyklesport gennem Gader og Stræder.

Opgiv den besejrende Magt,
I tillægge en ubetalelig Dragt,
Væddeløb med høje Parèer,
Overdaadig flotte Soupèer.

Eder især tilraaber jeg: Kom!
Kom herud og fly det kvalme Teater,
Hvor unge Kvinder optræde som
Sanseberusende Akrobater
Næppe med Figenbladets Beklædning.
Kom herud og gør Eder fri;
Bøgen bidrager ved sit Trylleri
Langt mer end Bøger til Sjælens Forædling.
Kom herud, imens det er Vaar:
Bøgen er skønnest, som nu den staar
Ungdomsfrisk med sit blonde Haar.
Hvil Jer ud paa Skovblomstens Tæppe,
Mød i Hast, I fortryder det næppe.
Læg Jer i Skyggen af Skovens Kroner,
Lyt til Fuglenes kvidrende Toner,
Bortaand under et lettende Suk,
Mens Gøgen klager sit ømme Kukkuk,
Fortidens Tryk, og laan villigt jert Øre
Til hvad der alene Hjertet kan røre,
Saafremt det ikke er lykkedes før.
Fryd Jer ved det vaargrønne Slør,
Der viser sig her i Haabets Farve:
Naturen har kastet sin Vinterlarve
Og forbereder i Øst og i Vest
I Nord og Syd en Pinsefest,
Hvor hver især er en velkommen Gæst.

Da Elektrikken gjorde Skrue,
I Gothersgade blev der Fryd:
Nu ku' man høre Ørenlyd
Og faa en Smule frisk Luft i sin Stue.
De, som endnu ej helt var mas't i Stykker
Paa Gaden myldred ud paa deres Krykker

Om Funktionærerne echaperer,
De Syge lige fuldt funktionerer;
Underlægen hurtig fortrak,
Reservelægen sa': „mange Tak!“
Saa maatte Wanscher opopfre sig,
Og heraf kom nok den Pers-iske Krig.

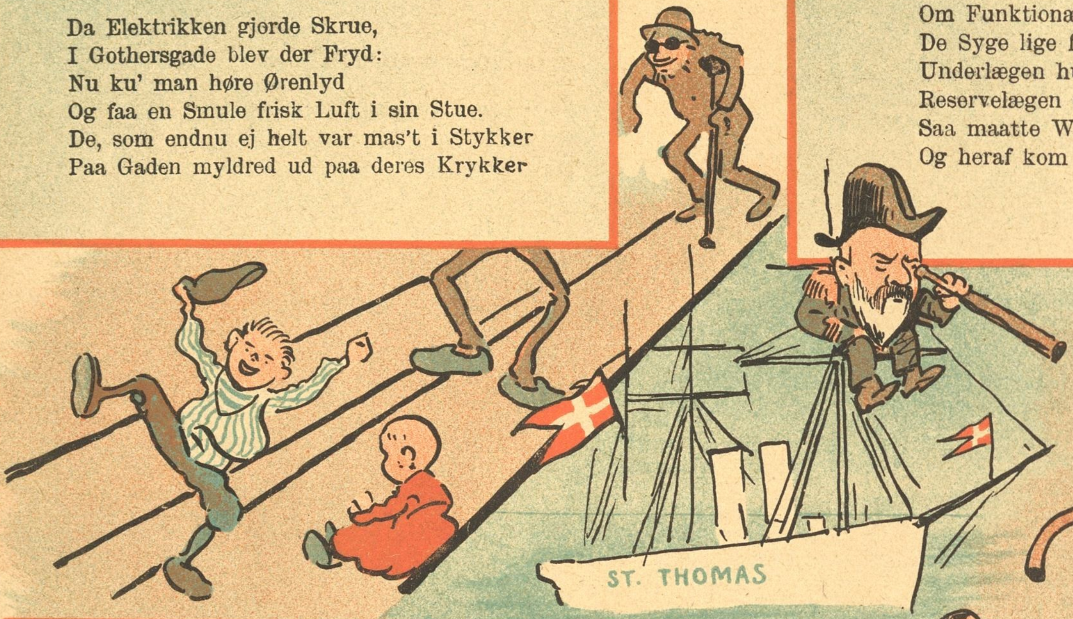

Hr. Petersen var Grimaceur,
Saa døde han, og med Honnør,
Fordi han havde lidt Begavelse,
Blev sat i Scene hans Begravelse.
Selv Marskalk Løve var iblandt
Og, tænk, endog en Elefant!

:,: Her kommer :,: en allieret Magt
Væk med Jer Gamle, I duer ikke,
Jeres Skaal skal i Aften vi drikke!
:,: Kling klang! :,:
Adjøs! und gute Nacht!

MAI

Da Svenden lagde Kniven ned
Om Ørerne blev Mester hed,
Men, da han havde staaet lidt,
Saa sleb han den og sagde: „Skidt!
Nu bare Ho'det op min Ven,
Saa skal den skjære godt igjen!"
Fra Portoricos Kyst de Spanske ser
Foran St. Thomas spredt den danske Flaade,
Hvorfor saa stærk en Sømagt ligger der,
Det er for dem, det er for os en Gaade.
– Da Kommandøren styred til St. Croix,
De Sportsmænd med en General maa nøj's.
Puk førte dem histud til grønne Skov;
For Vognen spændte han to Nattergale
Og styred lige langt fra Smiger flov
Som fra Hr. Schandorffs: „Graad i dybe Dale".
REUY.

Le grand danois
paa
„la danoise“

Vi elske den Sport
paa det rullende Hjul,
hvor en Yngling saa kæk med usigelig Møje,
sine Fjender gi'r Mul
eller slaar en Rekord,
mens hans Ryg som en Flitsbue monne sig bøje.
Vi synge hans Pris over Vej, over Gade,
vi læser hans Lov i Aviser og Blade!
Og den skønneste Krands,
den er hans, den er hans!
Den er bunden af Pi'er med Begejstringens Taare i Øje!

Vi elske den Sport,
men ved Midsommer mest,
naar vi Søndag paa Søndag til Væddeløb rende.
Naar af Cykler er flest
som ustandselig fort
kør' ad Strandvejen ud — for ved Tuborg at ende.
Naar Vrimlen vi skuer af de Amatører,
der kører saa stærkt som Fabrikkerne smører!
Naar, (hvad ogsaa er rart),
i den svimlende Fart
Amatør fra Professional Publikum ikke kan kende!

Vi elsker den Sport;
thi med Styret i Haand
har en Yngling fornylig Alverden forbavset.
I den rigtige Aand
har han sat en Rekord,
i en Maaned han næppe paa Cyklen har pavset.
Det Guld, han sku' ha'e, naar han hjem fra Paris kom,
Reklamen, naar Færden i hver en Avis kom,
har ej Daaden forvoldt,
og sit Indtog han holdt,
rigt med Støv og med Ære bedækket og gyselig snavset!

Vi elske den Sport,
og vi hilse den Mand
og hans Cykkel, den danske, vi hilse dem begge!
Og ej glemme vi kan,
at det Landet er vort,
som har fostret en Søn med saa staalsatte Lægge!
Den farende Svend i fanfarende Toner
og jublende, brusende Bifald vi droner!
Hædersnavn skal han ha'e
som „le grand danois“!
Gid til lignende Daad hans Eksempel maa Tusinder ægge!

Danmarks Skytshelgen.

Puk havde i lang Tid med Misundelse set Folk i alle mulige Brancher reklamere med vor Nationalhelt, den hellige *Bech-Olsens* Navn, og da han fandt, at det Tidspunkt var kommet, da han ikke længere kunde undlade at være med i Kapløbet, tog han en Dag en af sine bedste Vittigheder under Armen og gik ud til hans Tempel paa Vesterbro. Han fandt hele Gaden sort af Tempelsøgende, der stod i Queue helt ned til Frihedsstøtten, og alle sammen bar de Pakker eller Kurve indeholdende Prøver paa deres dyrebareste Klenodier eller Livsfrugter, som de ønskede den hellige Mands Velsignelse lyst over. Her var Skomagere med lakerte Damestøvler, Skrædere med Knæbukser og Bluser, Guldsmede med Koral-Ørenringe og Diamant-Armbaand, Kræmmere med Silke-Strømper og Kniplingsskjorter, her var Smørhandlere med simpel Margarine, der skulde gøres fint, Cigarhandlere med Kvalmepinde, der skulde gøres stærke, Vinhandlere med Slave-Sprit, der skulde forvandles til Druesaft, Hestehandlere med Skindmære, der skulde blive til Arabere, Cyklehandlere med tunge Hjulkasser der skulde blive til non plus ultra, Mødre med smaa Hængehoveder, der skulde omdannes til Kraft-Unger osv., altsammen ved Berøring af den Vældiges Hænder.

Da *Puk* blev ked af at staa i Rækken, fløj han over Hovederne paa de andre lige ind i Templet. Saasnart han var kommen ind og havde sat sig ned, kom en Tempeltjener løbende og stillede et Krus Vievand foran ham. Vandets gyldne Skær og friske Skum fristede ham, han satte det til sine Læber og tømte Kruset — det var en Gudedrik. Og som ved et Mirakel stod der straks efter et nyt Krus foran ham. Han saa sig om i Templet. Der var fuldt af Andægtige, der sad ved smaa Borde og nedsvælgede Vievand. Mangt et langttrukkent: »Ah!« vidnede om den Extase, de befandt sig i. »I Sandhed, dette Tempel er godt at bede i for en træt Vandringsmand paa Jorden«, tænkte Puk. Nu saa han sig om efter Guddommen, den hellige Olsen, men han var der kke. Derimod saa han alles Øjne spændt hvile paa Døren

ind til et Sideværelse, hvorfra der hele Tiden lød en dump Bragen. Han spurgte en af Tempeltjenerne, hvad det var, og fik at vide, at Hans Hellighed just var i Færd med at velsigne et Maaltid af kraftige Kødretter fra en Restavratør i Tivoli. Af og til gik Døren op for en lykkelig, der havde faaet Lov til at knæle for Guddommens Fødder. Puk saa misundelig efter dem og da han ikke gad vente, til hans Tur kom, fløj han gennem Nøglehullet lige ind i det Allerhelligste. Her laa den Vældige, der lige havde fuldendt sit Maaltid, henslængt i sin Bedestol med Fødderne oppe paa Bordet, medens han stangede sine Tænder med et afbrækket Bordben.

»Hvad Fa'en i Helvede vil De!« brølede han, medens Puk andægtig kyssede Fligen af hans Kjortel.

Puk foldede Hænderne og rakte ham sin Vittighed, idet han bad ham velsigne den. Guden modtog Papiret, men han aabnede det ikke. En dyb Sørgmodighed udbredte sig over hans Træk og han raabte: »Gaa ad Helvede til med jeres Skidt! Kødmad det er noget, jeg forstaar mig paa, men alle Jeres Vittigheder dem gi'r jeg Fanden, dem kan jeg s'gu selv lave meget bedre. Her har de rendt mig paa Porten baade Hr. Hansen i »Politiken« og Swift i »Vort Land« og Sam i »Aftenbladet« og hvad Fa'n de alle sammen hedder. Jeg hev dem Møget lige i Hdvedet igen, for jeg var ved at gabe Kæberne af Led, saa De kan godt spare Dem Ulejligheden Højstærede!« I det samme faldt hans Blik paa Puks Vittighed, Benene faldt ned af Bordet, Stolen væltede bagover og en konvulsivisk Latterkrampe gennemrystede det guddommelige Korpus.

Puk skyndte sig bort, han havde faaet den bedste Velsignelse, han kunde faa. Og derfor bør Publikum skynde sig at abonnere, for hvilken Ugedag, det skal være, kan man vente sig de uimodstaaelige Ord:

Denne Vittighed har Bech-Olsen let af!!!

Huha!

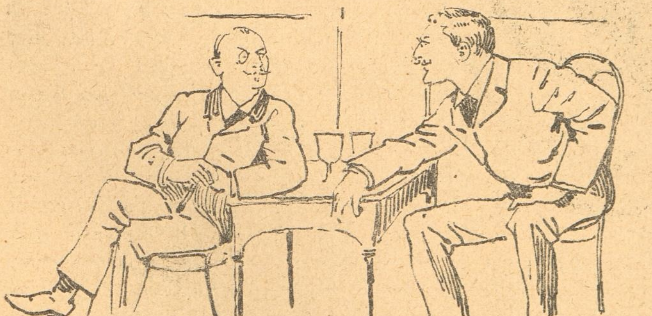

— Saa, nu skal Bech-Olsen saamænd til at slaaes igen. Det maa ellers være en varm Historie at være Bryder!«

— »Tja! Eller en kold én. — Hvis man er Is-Bryder?«

A. Strindberg.

(Til hans sidste Bóg »*Legénder.*)

Verden dømmer forskelligt,
Og dens Dom er altid stærk.
Hvad for Dig er smukt og helligt,
Er en Anden blot Satans Værk.

Han piber, hvor Hun maaske klapper,
Een skraaler, hvor Andre tier,
En „bekender" paa Alterets Trapper,
En Anden paa glittet Papir.

Fra Sjælen min Anger jeg kender,
Du klæder din Næste nøgen,
Du kalder kanske for „Legender",
Hvad jeg kalder Sladder og Løgn.

Apropos Strindberg. Naar man gaar over i et fremmed Land, »brænder man sine Skibe«. Naar man gaar over til en ny Religion, brænder man sine forrige Meningsfæller.

Tysk Høflighed. Da den tyske Admiral fik at vide, at den danske Kaptejn, hvis Skib hans Torpedo havde oversejlet, forlangte 25,000 Mark i Skadeserstatning, udbrød han blot: »Gale-Asen!«

PUK's Redaktion og Expedition
Silkegade Nr. 4. K.

Abonnement
tegnes samme Steds, og i alle Boglader: **2 Kr. Kvtl.** Enkelte Nr. 20 Øre.

Bladets Abonnenter
faa, saa langt Oplaget rækker, Aargangene **1893—96** incl. for
halv Pris.
Indbinding pr. Aargang i det komponerede Bind 3 Kr. Løse Bind à 2 Kr., Mapper à 2 Kr.
Kan bestilles gjennem enhver Boghandel og i Hovedexpeditionen.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Den mislykkede Hofpoet.

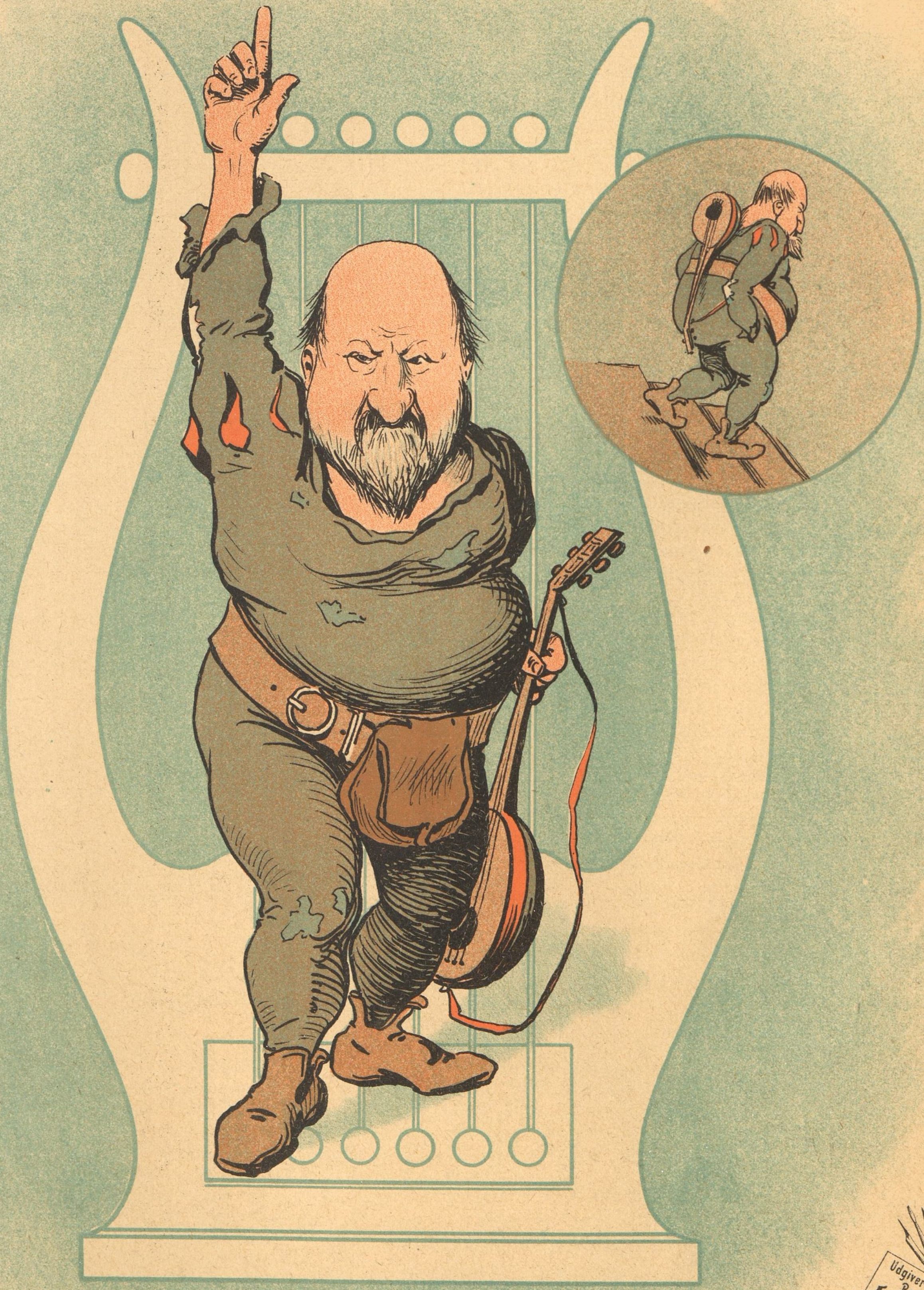

Som Gringoire han til Hoffet kom
Med Sangens Svøbe at tampe,
Men vendte tilbage med Fart, som om
En Støvle ham bag monne — trampe.

Udgiver og Redaktør Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

1898. Søndag den 5. Juni. Nr. 23.

PUK

Ikke saadan at forstaa.

— Aah, ligger Du bare saadan, Tante?

— Ja, hvordan skulde jeg ellers ligge?

— Jo, jeg skyndte mig herop, for Onkel Digter sagde, at Du var lænket til Sygelejet!

Den 5. Juni.

Man har saa mange bevingede Ord,
Hvori med poetisk Overdrivelse
Det danske Folk for Solo og Kor
Fik tolket sin Fryd over Grundlovens Givelse
Og Kongen, som frit og villig skrev
Sit Navn under Danmarks Frihedsbrev,
Hvis Kjærlighed derfor hans Styrke blev,
— Altsammen til 5te Junis Oplivelse.

Ja, det er nu alt baade godt og smukt;
Kun Skade, at Frihedens jublende Toner
I Godtfolks Erindring for ofte faar Bugt
Med en af den omtalte Dags Traditioner;
Man glemmer, at Landsoldaten en Gang
Værged' vort Land mod germanisk Tvang,
Og sang paa hin Dag en Sejerssang,
Akkompagneret af danske Kanoner.

Før Spiren endnu var i Folket lagt
Til Klassekamp, og Besked det vidste
Om Valgtryk og Valgflæsk og Folkemagt
Og Vrøvl med en Højre- og Venstreliste,
Gik Landsoldaten ved Dybbøl adræt
Paa Fjenden løs med sin Bajonnet
Og hævdede Mindretallets Ret;
Thi det var Tyskerne, som var de fleste.

Hvad Preusserne vandt ved Gottorp og Slí,
Betalte ved Dybbøl han fuldt ud med Renter
Og viste de Herrer den gjenneste Sti
Til Krebsegang over Marker og Stenter;
At Dansken kan værge med Held sit Land,
Det var den Dagsorden, han fik i Stand,
Og uden »Betænkning« klarede han
Sin Stilling med fyndige Argumenter.

Se, derfor skal Sejerskransen, han fik,
Ved Dybbøl i hint Skærsommernatsmøde,
Ret aldrig af »Visnepolitik«
Lægges i Dannemænds Hjærter øde,
Men kranse med Haabets Farve vort Flag,
Saa skal, trods Modgang og Nederlag,
En Gang vor gode, retfærdige Sag
I Junisolstraaler sejrrig gløde!

En gammel Historie
fortalt paa en anden Maade.

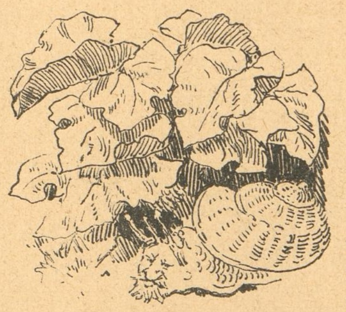

Der var en Gang et Skræppeblad. Det var saa stort, at Sneglefamilien nedenunder troede, at det fyldte hele Norden. Men tilsidst var der kun nogle faa gamle Snegle tilbage, og de havde ikke andet end deres Fortidsminder at leve af. De kunde tydelig huske, at de egentlig var af evropæisk Herkomst, og at de en Gang havde villet være Væddeløbere. »Men det var dumt af os,« sagde Sneglefa'er; »man har faaet Følehorn for at tage dem til sig, og ikke for at stange med.«

Det turde Sneglefa'er sige, for han var dannet. Han kunde staa paa ét Horn og nævne alle Kulørerne i en Farvepotte, og han kunde baade bande og fortælle uartige Historier — saa dannet var han. »Det var li'egodt lykkelige Tider,« sagde han, »for den Gang var vi stemplede: Paa det karmoisinrød-sort-arriggule Stempel kunde vi altid kjende hverandre, og saa vidste vi strax, at vi var de eneste Snegle, der duede i Norden. Det er vi endnu — men der er bare Ingen udenfor Skræppebladet, der vil tro det.«

»Der er ingen Ting udenfor Skræppebladet!« sagde Sneglene.

Men det vidste Sneglefa'er bedre. Han havde selv været udenfor og set sig om; men han havde først gnedet Følehornene ind med Skræppegrønt og bundet sig Skræppelapper for Øjnene; derfor vidste han ogsaa, at det kun var Idioter

og Snobber, der fandtes udenfor. De kunde bare bruges til at faa Digtergage af. »I vil ikke tro det,« fortalte han; »men der var en Gang en af dem meget langt, langt borte, der ikke havde den fjærneste Anelse om, at mit Navn begynder med Schan- og ender med dorph. Saa grænseløs er Uvidenheden der ude mellem Idioterne.«

Sneglene var lige ved at tabe deres Huse af Forskrækkelse, da de hørte det; men han fortsatte ufortrødent. Han havde faaet sig et Par Snapse Morgendug; derfor var han veltalende.

»Véd I, hvad jeg ogsaa véd?« sagde han. »Jeg véd, at der endnu findes noget, der hedder Kritiken. Der bliver man baade stukket og endevendt og lagt paa Presentérbakke til Grin for hele Menigheden; — det er den dejligste Reklame, nogen Snegl kan opnaa! Jeg taler af Erfaring, Børnlille: for jeg har selv en Gang spyttet saa mange Processer mod en af Idioterne, at deres Tal slet ikke kan rummes i et Snegleho'ede. Saa blev jeg til Grin; — men det var rigtignok Idioten, der grinte.«

»Gjør det da ikke ondt at blive stukket og endevendt og lagt paa Præsentérbakke?« spurgte Sneglene.

»Pyt! — Jeg er ligeglad! — Lad de Svinemikler bare krakikakle saa meget, de lyster — jeg bryder mig aldrig en Smule om det; — jeg gider ikke en Gang skjælde dem ud for det, de Sjofelister, de Lamabukke, de elendige Marodører!«

Sneglene sagde ikke mere. De laa og drømte om at komme paa Præsentérbakke og faa Reklame; ligesom i de gode, gamle Dage. Men det fik de ikke, og saa blev de endnu mere overbeviste om, at deres Skræppeblad fyldte hele Norden, og at de var de eneste Snegle, der duede; og hele Sneglefamilien var lykkelig.

Men Sneglefa'er vedblev at fortælle. Han fortalte om sine »Oplevelser« under Skræppebladet og om alle de stemplede Snegles Uforlignelighed; han fortalte om alle de Snapse Morgendug, han havde faaet til Livs, og han fortalte om sine Udenlandsrejser den Gang, da han havde været langt ude i Verden med Skræppegrønt paa Følehornene og Skræppeklapper for Øjnene.

»Sneglefa'er!« udbrød hans Tilhørere henrykte. »Du er en af vores, og det er det største, nogen kan opnaa. Men Du burde have været noget endnu større, noget saa mægtigt, saa svimlende stort . . .«

»En Rabelais?« spurgte Sneglefa'er smigret.

»Meget, meget mere!«

»En Dante? — En Ariosto?«

»Mere endnu — — en Baedecker!«

Utidig Reklame. En Vinhandler i Firence er bleven dømt til 12 Aars Tugthus for følgende Avertissement: »Mit velassorterede Lager anbefales af Lacrymae Crispi, $2^1/_2$ Lire pr. Fiasco.«

Silkeormen.

Zoologisk Have er
(Hvad der ellers sjældent sker)
Fuld af alskens Mennesker,
Og hvorfor mon de er dér?
Jo, Pastor Sommerfeldt
Fandt nys et sensationelt
Nummer i den ny Façon
Med Silkeormenes Kokon.

Hofmann-Bang i Haven gaar,
Mens et Smil han ofte slaar,
Standser, hvisker her og der
Til en sorgfuld Aktionær:
»Sommerfeldts Sommerfugl
Spinder os det rene Guld!
Saa — hvad mest tiltaler mig —
Haven snart betaler sig!«

Silkeormen spandt i Læ
Før kun af et Morbærtræ,
Kravled' kræsen der omkring,
Kun paa denne ene Ting.
Pastor, Hr. Sommerfeldt
Har den nu fra Træet hældt,
Sat den paa — undskyld, jeg be'r! —
En gemenlig Skorzonér!

Vil du, eller vil du ej,
Lige meget! Spørges ej!
»Sommerfugl, aa, sit dig ner,
Gjør din Pligt paa en Skorzonér!«
Spind, spind, vær intet Fæ,
Glem din Sol, dit Morbærtræ!
Gjør som jeg og resignér,
Nøjes med din Skorzonér!

Naar du saa har spundet nok,
Kommer der en graadig Flok,
Der har længe givet Agt,
Ta'er dit Liv, din Silkedragt.
Spind derfor, Ormen min,
Spind din dyre Silke, fin,
Mens du spinder, glemmer du
Livets korte, triste Nu!

En Dobbeltgænger?

— Efter en glad Aften. —

— Det var som Fanden! Er jeg allerede gaaet i Seng?

Lige for lige.

Det gaar tilbage, Hakon!

Danmark, dejligst Vang og Vænge,
Lukt med Bølgen blaa,
Fostrer Du ej mere Drenge,
Som kan fra sig slaa?
Hvem af dine Børn kan hamle
Op med dem fra Gorm den gamle,
Bruge Arm, som Hjalte, Bjarke?
Knap nok kan de sparke!

Vel de viste Arvefjenden
Vintervejen end;
Men de kom saa fælt i Vinden
For de skotske Mænd.
Deres Spænd og Spark at staa for,
Naar de la'e den store Taa for,
Dine Sønner ikke evned'.
Skotten Tysken hævned'!

Svenskerne (System det Ling'ske)
Højt i Spring dem vog.
Norske Mænd var ogsaa springske
Skjønt dem Dansken slog.

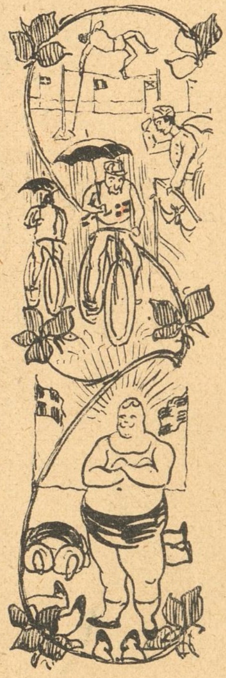

Danmark, ak, Du Taarer fældte,
Den Gang Viggo Jensen meldte:
„Vegen er min Styrkegave!
Leddet*) er af Lave!“

Selv Cyklisterne med N. C.
Nissen frisch voran,
Naa't har Dekadencens Grænse,
Ej de holder Stand.
Ingen Rækkerne vil fylde
For en Fyrstesøn at hylde.
Nej, blødagtig gaar af Vej'n man
For en Smule Regnvand!

Inden føje Tid forstummer
Ord, som fordum lød:
At der skulde være Krummer
I det danske Brød!
Dog Bech-Olsen end kan stande
Frejdig og med løftet Pande!
Ikkun han kan Fjenden vælte
Ret som Fortids Helte!

*) Hans Arm gik af Led.

Familien Hansens Middagsbord.

Fruen: *Gule Ærter og Flæsk i Juni Maaned.* Vorherre lade mig ikke opleve den Dag, Du ikke ræsenerer over Maden, Hansen, for saa staar Himmel og Jord saamænd i Et. Gule Ærter og Flæsk har dine Forfædre spist fra Hedenold af, men Du kan selvfølgeligt ikke. Din Mave er forvænt af Kafémad, Hansen, men dine Børn og Hustru maa have nærende Kost til billige Priser, for at opveje hvad Du hensynsløst fortærer ude af Huset. *Saa' Elvira og mig hos Emma Agerlin spise hjemmebagte Kager.* Jasaa! Hvad jeg vilde sige!? Jo, Aarsagen til Ærterne er nu en ganske anden denne Gang, lille Mand. Jeg tænkte ved mig selv: Naar Theobald først har spist en fire, fem Skefulde Ærter, begynder han at svede og kommer saa uvilkaarlig til at tænke paa Sommeren, Solen, Blomsterne, Badeanstalt, Hornmusik og lyse Nætter med Stjærner som Smørblomster i Enge. *Hvor Fanden jeg vil hen?* Jeg vil paa Landet, Hansen! — Rejs Dig ikke, om jeg saa skal følge Dig ud i Entréen, skal Du høre mig. Vi kan, véd Gud, ikke være det bekjendt. Hele Huset er rejst undtagen vi, Konferentsraadens for 14 Dage siden, Kammeherreinden Pinselørdag og nu i Dag hvidter de Vinduer hos Cyclegrossereren ovenpaa. Skal vi lade os stikke ud af en Sportsidiot? Og se paa dine Børn, se Dolfemand, det arme Pus — prop dog ikke din Mund saa fuld som en Ladeport, dit lille Uhyre — se, han er ganske bleg og mager. Ikke Ostende, Hansen, ikke Mentona eller Trouville, bare saa meget som Taarbæk. Jeg talte med Frederikke Brokmann i Gaar og vi tog strax ud og lejede en Fiskerhytte i Taarbæk. — *Lejede! Er Du splintrende gal?* Tværtimod, Hansen. Der var et ligefremt Rønn efter den Hytte, vi fik den for 600 Kroner for de tre Sommermaaneder, Familien ligefør havde budt 650 Kr., men Frederikke har jo Taget, som Du véd. Der er tre store Værelser — det ene er Kjøkken for Resten — og Frederikkes 92-aarige Bedstemo'r skal bo i det største. I den Alder trænger man til Bekvemmelighed, og desuden skal hun have Én fra Røde-Kors liggende der om Natten. Det andet faar Frederikkes Bror at dele med en Ven og Dolfemand, som han vil lære at svømme. I Kjøkkenet ligger Frederikke og jeg, medens Philippine, den So, bliver anbragt i en Hængekøje over Komfuret. Saa kan jeg slippe for hendes evige Klager over Kulden. *Men jeg!* Gud, Hansen, Du er jo saa sjældent hjemme, Du kan godt faa Plads paa Dragkisten hos Frederikkes Bedstemor. *Velbekomme!*

For at afhjælpe Finansnøden har den italienske Regering fra Tyskland ladet indforskrive et større Parti Lire—kasser.

Sjæl og Legem.

Vore Ur-Forældre started'
I de tertiære *Skove*
Mangen Idrætsfest med Klattren
Opad Slyng-Lianers Tove.
Med Behændighed utrolig
Sprang ved Hjælp af Bambusstænger
Over himmelhøje Grene
Disse Ur-Urangutænger.

Thi deroppe var de Præmier,
Som det netop gjaldt at vinde:
Store, fede Kokosnødder,
Nu og da en smuk Abinde.
Og med hende sad Athleten
Nydende den søde Kjærne;
Siden han med stærke »Skaller«
Sønderslog en Andens Hjærne.

Thi med saadan Hoved-Prøve
Altid hver en Sportsfest endte.
(Andet Hovedbrud man ikke
Jo paa hine Tider kjendte.)
Li'saavel som lange Arme,
Tætte Nakker, tykke Lægge,
Stod i Agt den lodne Pande
Med de stærke Hjærne-Vægge.

Tiden ruller, Menneskeheden
(Vi til Darwins Lov os slutter)
Gradevis degenererer
Fra de første, raske Gutter.
I det nittende Aarhundred'
Blot et Nervebundt alene
Om som Menneske spadserer
Paa to skrøbelige Bene.

Dog en sælsom Ur-Kraft selv i
Skjæve Kalve-Knæer ulmer;
Pludselig vi ser dem rettes,
Medens Bryst og Arme svulmer.
Nu det gjælder kun om Styrke,
Muskelkraft i Ben og Lægge —
Blot nu Ho'det ikke atter
Komme maa i sidste Række.

Moderniseret Ordsprog. Chi va a Milano, ne va sano.

Skidt med det hele —

(Frit efter Drachmann.)

Jeg sidder her paa Bænken
Og ta'r mig et Glas Vin,
Jeg blæser ad al Tænken,
Jeg holder vældigt Grin!

Jeg gider ikke tænke
— Det har jeg aldrig gjort —
Jeg gider bare „stænke"
Og le og snakke stort

Om „Næser af Cikorie",
Om intet og om alt —
Det er den gamle Historie —
Den har jeg før fortalt.

Naa, skidt med hele Slægten!
Og skidt med Sorg og Gru!
Jeg synger om „Landsknægten"
En liden Sang — endnu.

Jeg ser slet ikke nødig,
At Danmarks væne Maar
Som fed og overflødig
Flux til Tyrkiet gaar.

Lad blot det hele ramle
Og synke brat i Grus!
Jeg siger: „Skaal, Du Gamle
Hu, hej . . . i Sus og Dus!"

Hvad er al Verdens Tænken
Mod Kvinder, Vin og Mad — —
Jeg sidder her paa Bænken,
Jeg er s'gu ligeglad!

PUKs **Redaktion og Expedition**
Silkegade Nr. 4. K.

Abonnement

tegnes samme Steds, og i alle Boglader: **2 Kr. Kvtl.** Enkelte Nr. 20 Øre.

Bladets Abonnenter

faa, saa langt Oplaget rækker, Aargangene **1893—96** incl. for

halv Pris.

Indbinding pr. Aargang i det komponerede Bind 3 Kr.
Løse Bind à 2 Kr., Mapper à 2 Kr.
Kan bestilles gjennem enhver Boghandel og i Hoved-expeditionen.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Kraftprøven.

Han troede, det var nok saa let
At slaa den Tyr paa Hovedet,
Han drev den lige midt i Panden,

Men Tyren gloede paa Manden
Og gav en Contra, ikke ringere,
Der snurred fælt i Samses Fingre.

Udgiver og Redaktør Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Efff. Kbhvn.

1898. Søndag den 12. Juni. Nr. 24.

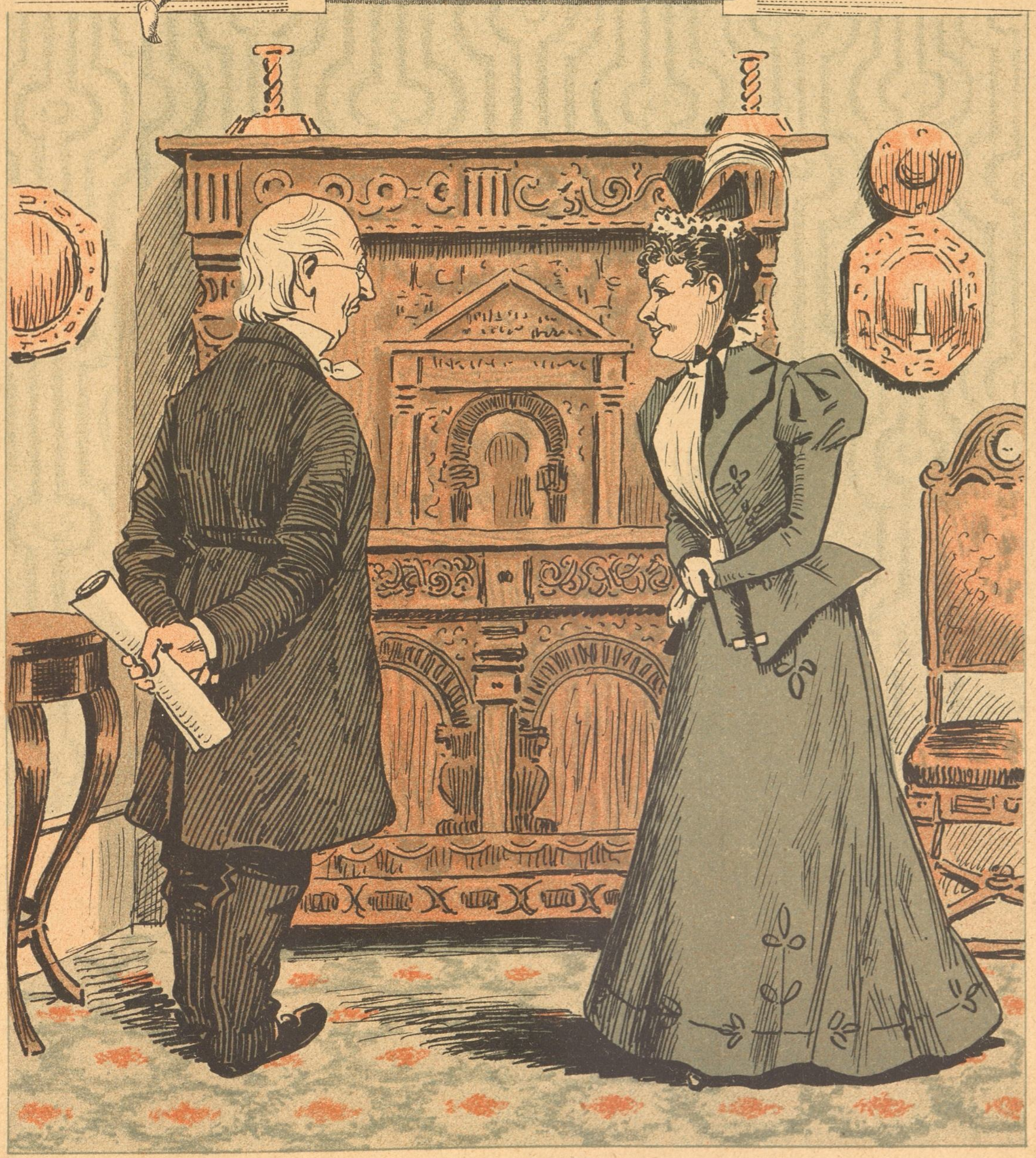

Uvurderligt.

— Dette gamle Skab har en Værdi af 2000 Kroner.
— Ih bevares! Tænk, hvad det gamle Skrammel har kostet, da det var nyt!

Under Stjernebanneret.

En Gang for grumme mange Aar tilbage,
Da i Evropa, sær ved Themsens Bred,
Sandheden havde kummerlige Dage,
Dens Venner tidt saa haard en Medfart led,
At til det fjerne Vest de maatte drage
Formedelst deres Sandhedskjærlighed;
Den tog de med sig, sagtens som en sikker
Grundvold for Barnums Fremtidsrepublikker.

Men, hvad monstro de salig Puritanere,
Som haardt i deres Ansigts Sved har slidt
For at vejlede Coopers Indianere
Til Sandhed og Respekt for Mit og Dit,
Nu vilde sige til det Sort paa Hvidt,
Som dette Sekulums Amerikanere
Med fede Typer og med skudte Sætninger
Udbreder under Navn af — Krigsberetninger?

Ja, hvis de salig Kolonister saa
Lidt ned i deres Afkoms Nyhedsstoffer,
Og hvad den stakkels Sandhed her som Offer
For Pressens Sensationslyst døje maa,
Elisabeths og Carl den Andens Hoffer
I et forklaret Skær da vilde staa;
Thi da blev Sandheden kun deporteret,
Men nu den bliver ligefrem skalperet.

Hvis Münchhausen, der ellers som sit Kalds
Uovertrufne første Sprøjte brammer,
Endnu var levende, han allensfals
Mindst havde hundred' Sejerstelegrammer
Af dem, som fra den nye Verden stammer,
Faaet i den forkerte Løgne-Hals.
Men han er død og ligger nu paa Maven,
Pr. Telegram han vendte sig i Graven!

— Taktikkens Hensigt er dog let at øjne;
Saasom udi en Valgkamp ligefrem
Den, som sig bare hjælper med den nøgne
Sandhed, kan straks af Marken slaas, men hvem
Der kan de fleste og de største Løgne
Mobilisere, bringer Sejren hjem;
Derfor de bruges hist som Surrogater
I Krigen for Soldater og Granater.

Et Blad fra Himlen

(frit efter H. C. Andersen).

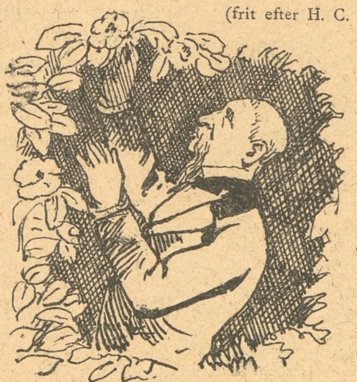

Højt oppe i den klare, politiske Luft oven over Partierne fløj en Engel med en Blomst fra Himlens Have, og idet han trykkede et Kys paa Blomsten, gik der et lille, bitte Blad af og det faldt ned paa den dyndede, flommede Jord midt mellem Partierne, hvor det strax fæstede Rod og satte Skud.

»Det er et løjerligt Skud det!« sagde de, og ingen vilde kendes ved det, hverken Højre eller Venstre. »Det er nok en Slags Agrarvæxt!« sagde de og grinede, og saa var det til Nar som Agrarvæxt; men Planten voxede som ingen anden og skød sine Grene i lange Ranker vidt omkring.

»Hvor skal Du hen?« lød det rundt omkring den; »vil Du se, Du kan blive fra os, vi kan ikke staa og bære Dig!«

Saa kom Vinteren, og Sneen lagde sig i tætte Thotter omkring Planten og skjærmede den godt og lunt, og om Foraaret stod der en blomstrende Væxt saa dejlig som intet andet Parti i Landet.

Men saa kom den botaniske Professor Hørring, der havde Skudsmaalsbog paa, at han ikke var nogen Per Thott, han saa paa Planten og lugtede til den, men det lod ikke til, at han fandt Behag i den.

»Det er en Afart!« sagde han, »den skal vi dog ikke have ind i Systemet!«

»Nej, den skal vi dog ikke have i Systemet!« sagde Højre og Venstre. De Moderate rundt omkring hørte, hvad der blev sagt, men de sagde ingen Ting, hverken ondt eller godt, og det er altid det sikreste, naar man er dum.

Da kom gjennem Skoven en uskyldig Proprietær; hans Hjærte var rent som en Rosen-dal og hans Forstand stor

gjennem Troen. Han stansede sin Gang foran den vidunderlige Væxt og saa med from Andagt paa al den Guds Herlighed. En af Grenene bøjede han ned for ret at beskue Blomsten og indaande dens Duft. Og før han gik, brød han et eneste af de grønne Blade af og bar det hjem. Det var Agrarbladet, der saaledes blev stiftet, og den uskyldige Proprietær troede, at det altid skulde holde sig frisk og uvisneligt.

Men inde i Skoven blomstrede den vidunderlige Væxt, der nu var et mægtigt Agrartræ, og det bar dejlige Frugter, baade Husmandsæbler og Skattepærer og Toldblommer, men de vilde mærkelig nok ikke modnes; kun et eneste lille Rentebær faldt ned, men det var raaddent.

Saa kom Valgdagen, den ruskede op for Fode til Højre og Venstre. Hele det vidunderlige Træ blev rykket op med Rødder; selv et vældigt Under-Skud fik den med i Bundtet.

Men netop efter den Tid blev Agrarernes Præsident slagen af det dybeste Tungsind. Alt, hvad der blev talt og skrevet og læst for ham om den vældige Agrarbølge, der skulde komme, hjalp ingen Ting. Da kom det ham pludselig for, at han en Gang som i en Drøm havde set et vidunderligt dejligt Agrartræ ude i Skoven, og da faldt det ham ind at holde Generalforsamling derude om dette Træ.

Og Præsidenten med alle Agrarerne gik ud i Skoven for at holde Generalforsamling — ja, men hvor var Træet?

Der stod de, ikke et eneste Blad var at finde: det eneste, der existerede, Agrarbladet, laa halvt vissent hjemme hos Præsidenten i Færd med at gaa ud — eller rettere ind.

Og Præsidenten selv henfaldt i stort Mismod og kunde blot sige: »Her har Agrartræet staaet! det er et helligt Sted!«

Og Jorden blev indhegnet med et gyldent Gitter, og der blev sat en Ligsten paa med Inskription: »Hvil i Fred!«

Men Træet er og bliver borte og kommer aldrig mere igjen, det er det glædeligste ved hele Historien, for ellers er alle Agrarerne med Præsidenten mismodige og bedrøvede — men det var de for Resten i Forvejen.

Kæmpe=Vise.

Det var sig Hr. Olesøn=Bech,
Hannem lysted' i Leding at gange;
Sendte til fremmede Lande han Bud,
At spørge, om nogen var bange.

Mødte der flux da en Kæmpeflok
Alt under grønne Lide.
Tyrk og Græker og Saxlands Sønner
De maatte i Græsset bide.

Det var sig den Herre Bech=Olesøn
De Kæmper monne han bøje.
Selv var han mægtig og hærdebred
Og Kæmperne vare saa sløje!

Det var sig den gævelig Helt,
Hannem lysted' nu hjemad at fare;
Hjelmen var fuld af det røde Guld,
Hannem fulgte saa favr en Skare.

Bygged' han sig en Beverding,
Det maatte han vel forstaa.
Det var sig den Herre Evertsøn
Misnøjet han saa derpaa.

Naged' det ham, at Bech=Olesøn
Havde saa riger en Høst.
Talte den Herre Evertsøn,
Han oplod sin Kæmperøst:

„Stride jeg vil med Bech=Olesøn,
Det vil jeg for Sandingen sige,
Ikke er jeg en liden Smaadreng,
Men fuldelig Kæmpens Lige!"

Svared' den Herre Bech=Olesøn,
Saa listelig der han lo:
„Gjerne saa vil jeg dig møde
Udi min egen Bo!"

„Høre Du Herre Bech=Olesøn,
Med stærken Arm jeg dig fælder,
Møder Du mig i aaben Mark
Og ikke i dyben Kjælder!"

Venter nu alle i Dannemarks Land
Paa Kampen mellem de tvende.
Men stor vilde Kviden blive forsand,
Hvis den blev Bech=Olesøns Ende!

Hil være hver Dannemand, ærlig og bold,
Der vender hjem til sin Kærling,
Og finder i Vuggen Tvillinger to
Som Olesøn=Bech og hans Lærling!

Naturlig Forklaring.

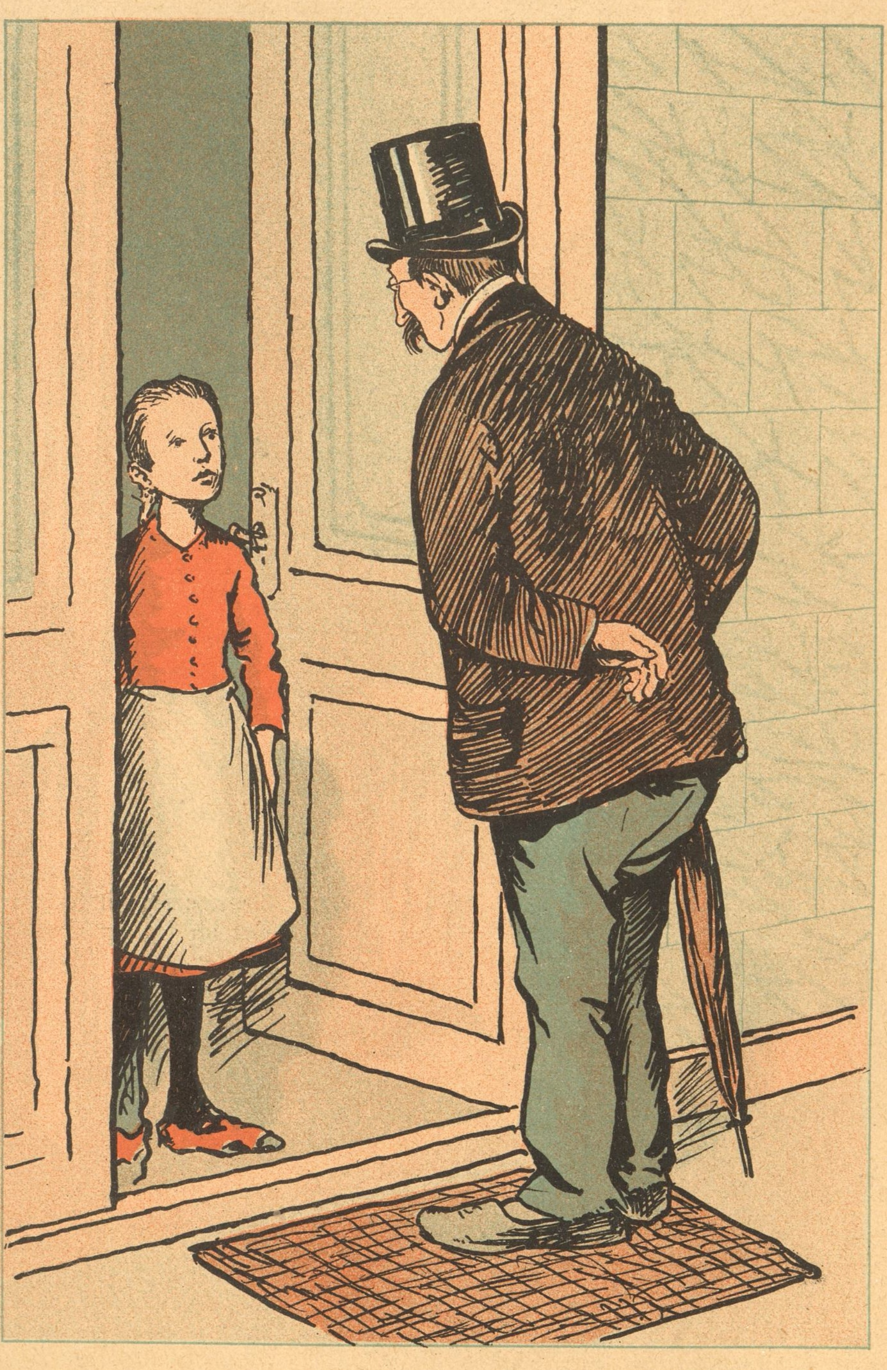

— Træffer jeg Hr. Hansen hjemme?
— Nej.
— Hvad — han kom jo lige for et Øjeblik siden! det saa jeg da selv.
— Ja — men Herren saa ogsaa Dem.

Selvbevidst.

Sergeanten: De er en daarlig Soldat, 87!

87: Ka' nok være, Hr. Skesant, at jeg er en skidt Soldat, men slæbe Kul, de' ka' jeg, der tror jeg, at hverken Skesanten eller Staben eller selve Kaptajnen ka' ta'et op med mig!

Den røde Hane og den sorte.

Moderne Retspleje i Rødt og Sort.

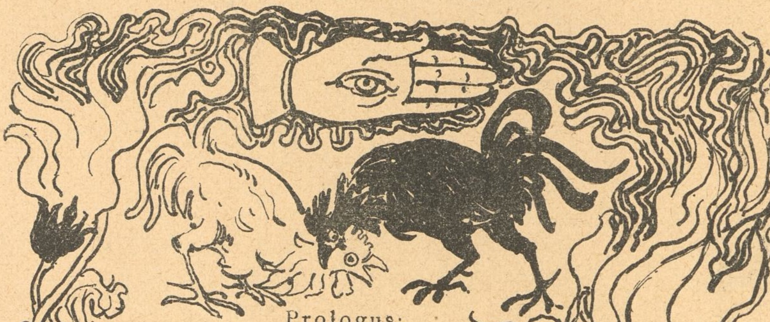

Prologus:

Der var stor Sorg i det fynske Land,
Det smilende, fede, lille,
Fra Morgen til Kvæld var der Ildebrand,
Og det maa vel regnes for ilde.
Nu stander Landet udi Vaade!
Ildsvaade.

Den Bondemand staar fra sin Sengefjæl
Og raaber: »Aa Jøs, hvad er dette?
Nu galer Hanen hos gamle Kjeld
Og hos Træskoma'rens Bolette!«

Hos Per og Povl det futted' med Ild,
Men det gik saa ganske stille,
Saa ingen vidste, hvordan det gik til,
Og det maa vel regnes for ilde!
Nu stander Landet udi Vaade!
Ildsvaade.

Fynboerne:

Herre, o frels os fra Flammernes Rasen!

Assurandørerne:

Find os den Røver, det Brandstifter-Asen!

Den højeste Retfærdighed:

At holde den røde Hane borte,
Mægter alene den dito sorte.
Vi hjælper Jer straks, naar bare I kalde!
(Gud hjælpe Jer alle!)

:,: Hr. Sylow drog af Sted, :,:
Og Petersen var med,
Valde Petersen var med.
Octavius har haanet og traadt ham under Fod —
Næ! dertil er sgu Petersen for dreven og for god.
Ja, leve Petersen,
Den brave Sylows Ven!
Hurra, Hurra, Hurra!

Den Bondemand staar fra sin Sengefjæl
Og raaber: »Aa Jøs, hvad er dette?
Det hele Sogn er i Skrig og Vræl,
Hvad gør de ved Træsko-Bolette?«
Men Petersen raader for Borgen!

Du, arme Bolette, nu tag dig i Agt!
Gør Bod og lad hente Præsten!
Her er Sylows wilde, verwegene Jagt,
Nu sidder du midt i Arresten,
Hvor Petersen raader paa Borgen.

Der gik kun en Time (der gik ikke Dag,
For slet ej at tale om U'er!),
Før Konen bekendte sin Ilde-Sag
Paa Stejle og Hjul og Skruer,
For Petersen raaded' paa Borgen.

Saa snapped de Mads med deu skæve Ryg,
Samt hundrede Andre med Tiden,
Og Kresten Væver, hvis raadne Bryggerse brændte for 100 Aar siden!
Jo, Petersen raader paa Borgen!

Moralen;

Fiat justitia, pereat mundus,
Hvis Sylow ej kommer, gaar Verden rabundus.

Frisk fra Tønden.

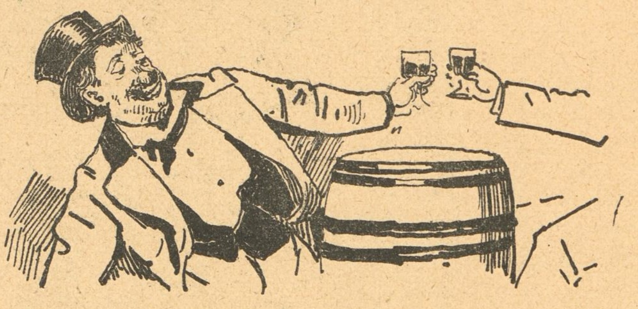

Trille . . . rille . . . Hva' sa'e De? Mener De, at vi sku' ku' lokke et lille Ge . . le . . las ned endnu? — Naa, lad gaa! — Jeg er elles ikke meget for at nyde for meget; men i den ugudelige Varme, vi gaar og har i dette kolde Folle . . . Foraar, dunser det jo ud i Flassevis, li'som man har faaet det ind i Gelassevis!

Trille . . . rille . . . rille . . . Hva' beha'er? Hvordan jeg har faaet et blaat Øje paa Næsen? — Herre Gu', Mand, det er jo det, jeg sidder og fortæller:

Trille . . . rille . . . rilby! — si'er jeg. Hvad er Trille . . . rilby? — si'er jeg. Det ska' jeg si'e Dem: Det er et Sidens Segn, Højsærede! — Er De med? — Hvad gjorde det, at Avrahamses egen kjødlige Srilby srillede ud af Byen og af det hele med sin gifte Mand, og at hans anden Srilby ogsaa srillede ud af det hele? Sras var der en sredie Srilby, som nu sriller hele Evropa rundt og laver Komedie i Norre! Kan De sænke Dem et nysseligere Essempel paa Esse . . sixi stensens Kamp for Silværelsen? Er d'ikke gribende rørende srist, at de arme, fattige Suespillere ikke kan la' være med at la' være at holde Ferie for at kunne sjene deres stakkels ulyggelige Brød?

Naa, — Skaal! — Hvad gjør vi An're? Ligger vi ikke der og løber med Rossilde Domkirge ud paa Sorvet, bare for at faa no'et at bestille? Gaar vi ikke og hikker . . . hikke og hitter paa Ottofon-Telemater — jeg mener: Telemon-Ottofater, — Sludder: Telefon-Automater, og paa Mønse-Monse . . . Mønster-Monstre-Hotéller med Sporvogne paa Taget og Musik i Fresberg Bakke, — det vil sige: Musik paa Hosellet og Sporvogne i Fresberg Bakke, og saadan alt muligt af den Slas? — Hva' beha'r?

Som jeg vil nu, for Essempel, bare sige Dem og mig! — Hva' ska' vi blive til med Børn og Koner og hvad vi elles sidder her og ernærer, hvis vi ikke gaar hen og hitter paa no'et? — saadan i Retning af at staa Model som Adamer og komme paa uvartige Grutterutteratulations-Kort; eller la' os ende-bænde-banke-vende af Bekkolsen, hvad jo saa mange sakkels Mensker maa leve a'; eller faa en af de Kongelige til at se paa os, saadan som de anre fattige Cirkus-Direksører maa bære sig ad, naar de ikke har nogen Pantomime at gaa i Vandet paa. Naar vi saa endda kunde lave os en lille Srilby og srille . . . rille paa Tourné med Tønden her! — Men det maa vi jo la' de arme, besrængte Skuespillere om. Især de Kongelige. For de er nu de allermest fattigste, ulyggelige Sakler af dem allesammen, saadan som de maa srille omkring med Seps . . . Peps . . . Tepsspis-Kærren den hele udslagne Sommer! Hvad kan det hjælpe, at Zoologisk Have inviterer alle Ledvogtere ud for at vise dem, hvordan man spinder Silke, naar det er gaaet a' Led for En? — Det lærer de sølle Orme s'gunte at bryde sig no'en Bane ved!

Nej, det er Dem og mig og anre pæne Folk og saa Suespillerne, der skal lære at spille . . . sinne Spilke . . . spinde Silke! Det er min Mening. Og det sa'e jeg osse til ham, Suespilleren, forgangen inde paa Vinsuen, hvor jeg elles alrig kommer. For se, De véd jo nok, at jeg gemenlig er fuld, er jeg, forfærrelig fuld af Levemaade og Belevenhed og Høflighed og saadan no'et. Men da han havde siddet lidt og gi'et ondt a' sig over de gyse . . . ruelige Sider, saa sa'e jeg nasurligvis lige ud:

»Ja — det er en snavs Haandsering, De har,« sa'e jeg.

»Hvad mener De?« brummerummede han med en Mine, som jeg vil sige en af Venstreparsiet undersøttet Simme-mæde-sriver, der sidder ved sit Glas og er ravende lige glad af Arrigskab over de Folk, han skjælder Huden fuld.

»Jeg mener, at det var en rar Komedie, De lavede i Vinter!« sa'e jeg. »Men nu maa vi se, hvad vi kan gjøre for Dem i Sommer!«

»Maa jeg være fri for Deres Be-randere,« hylede han. »Og hvad »Komedien« angaar, saa . . .

Saa var det, han trykkede mig lidt paa Næsen til Afsked — og saa løb han.

Hvor kunde jeg nu vide, at Suespilleren sles ikke var Suespiller, — men bare var Medlem af Reti-Reno-va-vations-Kompagniet?

Ny Opdragelseslære.

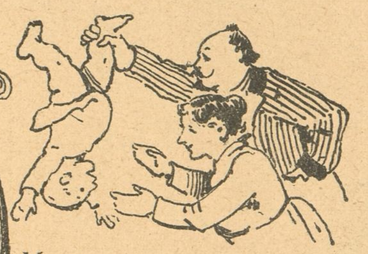

Vil Du, Læser, se din Pode
Sidde paa den grønne Gren,
Ønsk ham saa blot ikke Ho'de,
Ønsk ham meget heller Ben.
Han kan læse og studere,
Ta' Examiner med Glans,
Kan han ikke voltigere,
Gaar det ikke her til Lands.

Væn ham endelig i Tide
Af med al Slags Læse-Trang;
Hvis Du mærker, han vil slide,
Stærke Lussinger ham lang.
Er hans Bog hver eneste Uge
Fyldt med *„Maadelig“* og *„Slet“*,
Drengen faderstolt Du knuge,
Sige kjærlig: „Det var ret!“

Hvis han skulker fra sin Skole,
River Buxerne i Las,
Springer over Bord og Stole
Og slaar Møblerne i Mas,
Hvis i Stedet for at læse
Han med Slagsmaal muntrer sig,
Kommer hjem med blodig Næse,
Glæd Dig — da er han paa Vej.

Lad ham cykle, lad ham bryde,
Lad ham drive anden Sport;
I sit Liv han vil fortryde,
Hvis han læser Tiden bort.
Ved at hænge over Pulten,
Kan han blive voldsom lærd,
Men, naar al Tid han er sulten,
Er det ikke meget værd.

Ved at bruge Ben og Arme,
Bli'er man anset Mand i Stat,
Medens Skrig af sultne Tarme
Er Examens Resultat.
Saadan er nu en Gang Status,
Lad din Dreng kun være doven,
Gjør ham ej til Kandidatus,
Men til anset Cirkus-Klovn.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Silkespind.

Da her til Lands vi ej har nok af Morbær,
Og Silkeorme ej kan lide Jordbær,
En snedig Mand af Skorzonerers Stilke
Har fundet paa, at der kan spindes Silke,
Og denne Mand — han blir vor Sommer-Helt —
Er den ærværdige Hr. Sommerfeldt.

Udgiver og Redaktør Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

1898. Søndag den 19. Juni. Nr. 25.

PUK

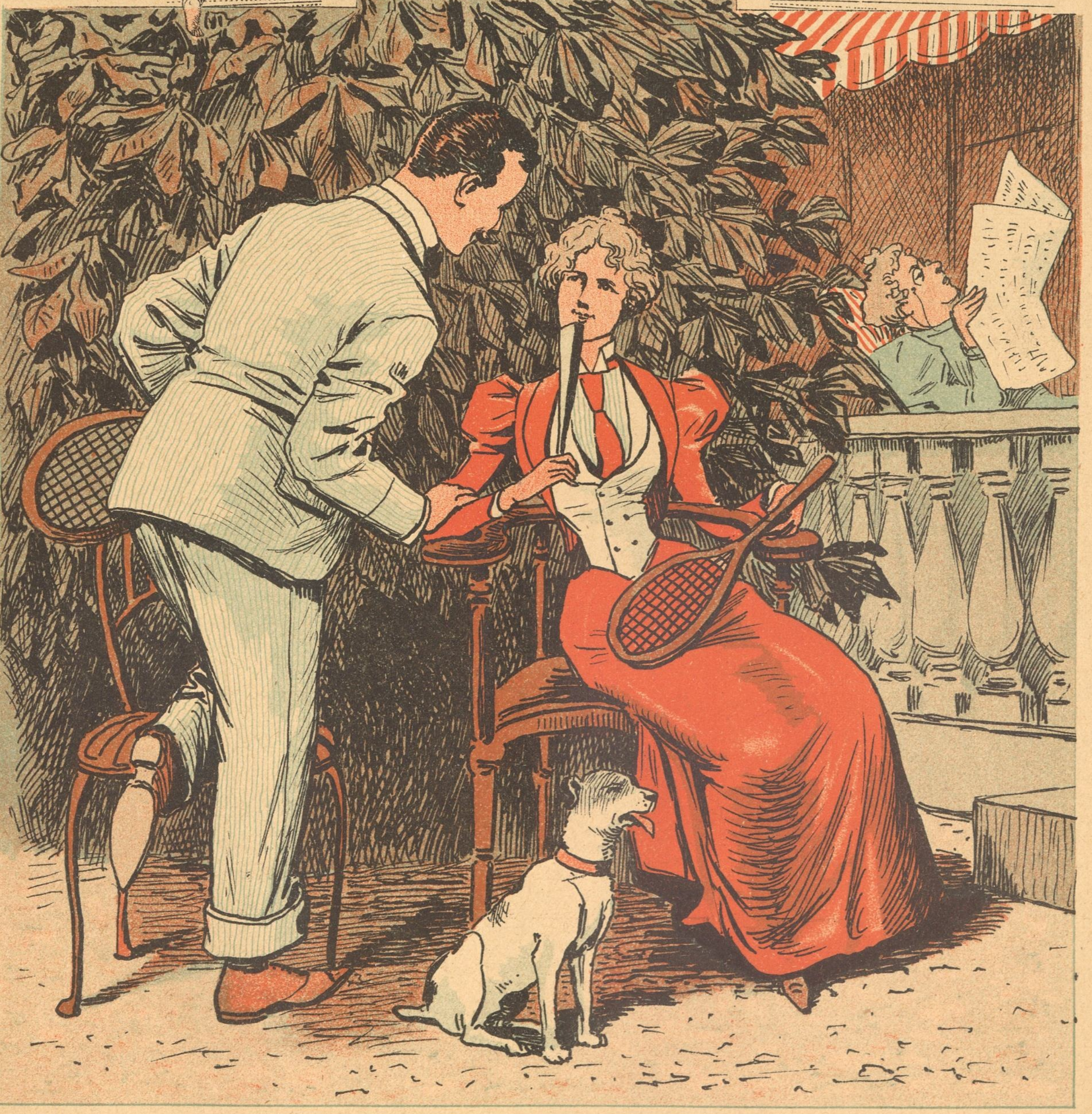

En hensynsfuld Datter.

— Hvis jeg nu kyssede Dem, Frøken, vilde De saa skrige?

— Ja, det vilde jeg, men jeg tør dog ikke gjøre det, for Moder er saa forfærdelig nervøs!

1848.

Nu bliver Glæden over Danmark større
Fra Skagens Fyr til Gjedseroddes Spids,
Saasom vort gamle 'Ott'-og-fyrre
I Aar er bleven de halvtreds!
I denne lange Tid i Fred og Fejder
Han tro og villig snart har tjent
Som Menigmand, snart som Getrejter
Ved Kronos' eget Regiment,
Og, skjønt sin respektable Alder,
Han trodser Tidens hvasse Tand
Og er, hvad man i daglig Tale kalder
Endnu en rask og rørig Mand,
Saa, hvis han faldt i Aar for Aldersgrænsen,
Var det en evig Skam, den Ting er klar.
Nej, han skal fryde sig ved Existensen
I disse Dages Vaar som Jubilar.

Thi, skjønt halvhundred' Gange Kloden
Om Solen har med ham sig drejet smukt,
Saa har med Børnesygdoms-Perioden
Endnu han langtfra faaet Bugt,
Uagtet han en Hoben sunde
Ideer i sin Tid begik,
Endnu han af »de røde Hunde«
Et værre Anfald nylig fik,
Og Folk, som Jubilaren kjender
Og omgaas med ham i hans Hjem,
Forsikrer, at hans Visdomstænder
Er ikke voxet rigtig frem.
— Hans Moder var Kasinomødet;
Men Tanten var en Hippodrommedar,
Som tog ham altfor tidt paa Skjødet
Og kjæled' for vor Jubilar.

Dog, der var Krummer lige godt i Knægten,
Saa han, mens Land og Folk bestaar,
Vil gaa i Arv til Efterslægten
Med Rang af et mærkværdigt Aar.
Derfor paa Landsoldatens Bajonetter
Og unge Gjenbyrds Liv i Nord
Spenderer Tivoli Raketter
Og virkningsfulde Festtableauer.
Endydermere vil man lave
I næste Uge Folkefest
— Erindrer De, det er i Kongens Have? —
Med Ott' og Fyrres Aand som Hædersgjæst.
Blot vi ved denne Lejlighed maa høre,
At vor Tids Aand en stor Beslutning ta'er,
Saa den vil Brokkensbod og Bedring gjøre
Til Ære for vor Jubilar.

Niam—Niam, Esq.
til
Miss Congoline de Kumassi.

Min Hjærtenssorte Ferlowede! Min Sukkerrohr! Min Kaktustorn! — Mig skrive Dig nu fra Copenhage, store Land ved store Vand, som ingen vide, hvor liggs, og hvor alle Folker gaa rundte med so mange Kleder po at det er en Skandal, so de har ingen Skam i sin Lif!

Og Landet sin Hodestad hedter Tivoli. Og der samles alle Folket og hylder demses Høvding, den store Kong Thrane. Og jeg har set ham og slikket Støfet for hamses Fod, for han var umringet af sine alle storeste Mænder. Og de hedter Niggere. Men — o, min Congoline! Stik din Hode bag en Palmeblad, at jeg skal ikke se Dig blive gulerød af Skam og Rasenhed — — i denne Land er Niggerne hvide!

— — hvide, som naar vi i Ashanti-Land maler Fanden med Kritte po Vægge! — Og dem Niggere har en Pennepil bag den ene Øre og en Ræf bag den anden Øre: for dem gjerne spise Kongen hamses Mad, og dem bagefter stikke ham med Pennepil og sige, ham ikke er gode Konge. Never mind! — ham have so mange Kleder po, at han kan ikke blive stikken for so was Bagatelle!

Og ham for Tiden holde store Sejresfester. For ham har slagen sin Fjende ganske død og puttet ham i en stor Vand. Og po Vandet sitter Musikantermænder og spiller Tam-Tam, og alle Folket danser Krigsdans rundte og rundte om den store Vand. Og hamses Fjende var en mægtig Folk fra en By, som hedtede Lumby, og som hamses General Joachim har slagen ganske død; og nu er derfor General Joachim sat i en stor Glashus, hvor alle Folker spiller Musik og klapser Hænder, naar dem faar den tapper Kriger at se.

Men ude i den store, store Søhav ligger Kong Thrane hamses Krigsskib. Og der bor hamses Slavinder; for man kan høre, so de skriger. Og mig kan tænke, at dem skal som andre Ashante-Piger sælges til Amerika, hvor den store copenhagiske Minister Cavling har en store Handel med westindiske Øer og andre Landets Produkter. Dog sige man mig, at ogsaa den store Tam-Tamspiller Drakkemand har en smukke Handel med copenhagiske Fruer hos Turkoen af Turkiet.

Eja! Eja! — Wat er dog Tivoli en dajlig By, og wat er dog Kong Thrane en mægtig Massa! Vil dem Folker ikke komme i hamses Tivoli, so ham mire nixe dire nixe river demses Huser ned — som jeg selv har gaaen og set i alle Landets Gader. Og dem Folker putter han i store, store Kasser, som hedter »Spurvogne«, og so maa dem kjøre og kjøre, til dem kan ikke trikke Vejren af Warme! Den mest som slimmeste hedter den »elektriske«; — men der kommer kun dem ganske Dødesdømte. Mig lever blandt Abgudsdyrkere og Heideninger, maa Du wide, og dem er grusomme Folker. — Men dem er gode mod Ashantier: So snart blot Sole gaar en bitte Stykke ned po Himmels, bliver alle Landets Boder og Butikker laast und lukt, so at alle kan gaa til Ashanti-By po Tivoli sin store Torv! Og om dem Kjøbmænder saa piber og tuder og hyler, dem faa ingen Pardon, men maa ganske ikke fertjene nogen Shilling til demses Brød, naar Sole er ikke gaaen ned, men Ashanti-By er lukken op.

O, min Congoline, — min Tankes Ibenholt, — Du, Saharas Blæk! — Mig skal se min Snitte og snappe Kong Thranes hamses lille Finger, naar ham stikke sin Nese i min Strohytte; og mig skal sende Finger til Ashantiland. Mig aldrig glemme den smukke, store Postej, Du serwierte mig paa vores Ferlowelsesdag. So liflig det war, at tygge den tykke spaniolske Pastor, som jeg til Ære for den store Aand havde stukken min forgiftet Pil i hamses Mave! Ak! Nu maa Du, mine Længselers Sværte, sitse ganske ene og denke po mig! — Ganske ene, har Du forstaaet? — Kong Thrane hamses lille Finger skal være en Slikaspars for min Congolines hendes egen Lekkermund! — —

Vort helligste Gode.

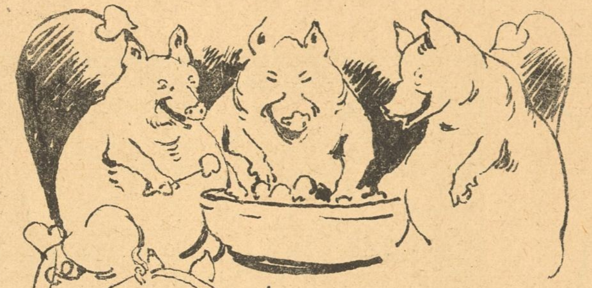

At ikke vi har meget gjort,
Hvoraf vi kan os blære,
At ej vi ejer meget stort,
Det kan jo gjerne være;
Men ét vi har, hvoraf vi dog
Kan være stolt tilvisse:
Hvers Hjerte (er man ej et Drog)
Bør slaa for vore Grise.

Vor Tro paa Flæsket er det Baand,
Som nu os sammen binder,
En Rørelse, som om hin Aand
Fra 48 minder.
»Flæsk« burde først af alle Ord,
Smaabarnet kunne sige,
»Flæsk« burde Søster hviske Bror
Og Ynglingen sin Pige.

Alt burde sættes ind derpaa,
At Svinene blev mæsket;
Enhver Minister burde gaa,
Naar ej han svor til Flæsket.
Flæsk burde alt sig dreje om
Fra Høgsbro og til Trier:
Vi burde have store, kommunale Svinerier.

Private Svin man burde se
I Hytter og Paladser,
For Skjødehunde maa vi be'
Om søde Grissebasser.
Paa Gaden burde Svin i Trop
Imellem Brosten rode,
Og Skarenbøtter stilles op
Af Kvinder ejegode.

For Bønderne der burde gi's
En Lov om Svinets Fedning;
Enhver, der propper ej sin Gris,
Skal straffes uden Redning.
Ved Fængsel og korporlig Tæ'sk
Den Visdom nok han henter,
At det at give Soen Flæsk
Betaler sig med Renter.

Hver Ting til sin Tid.

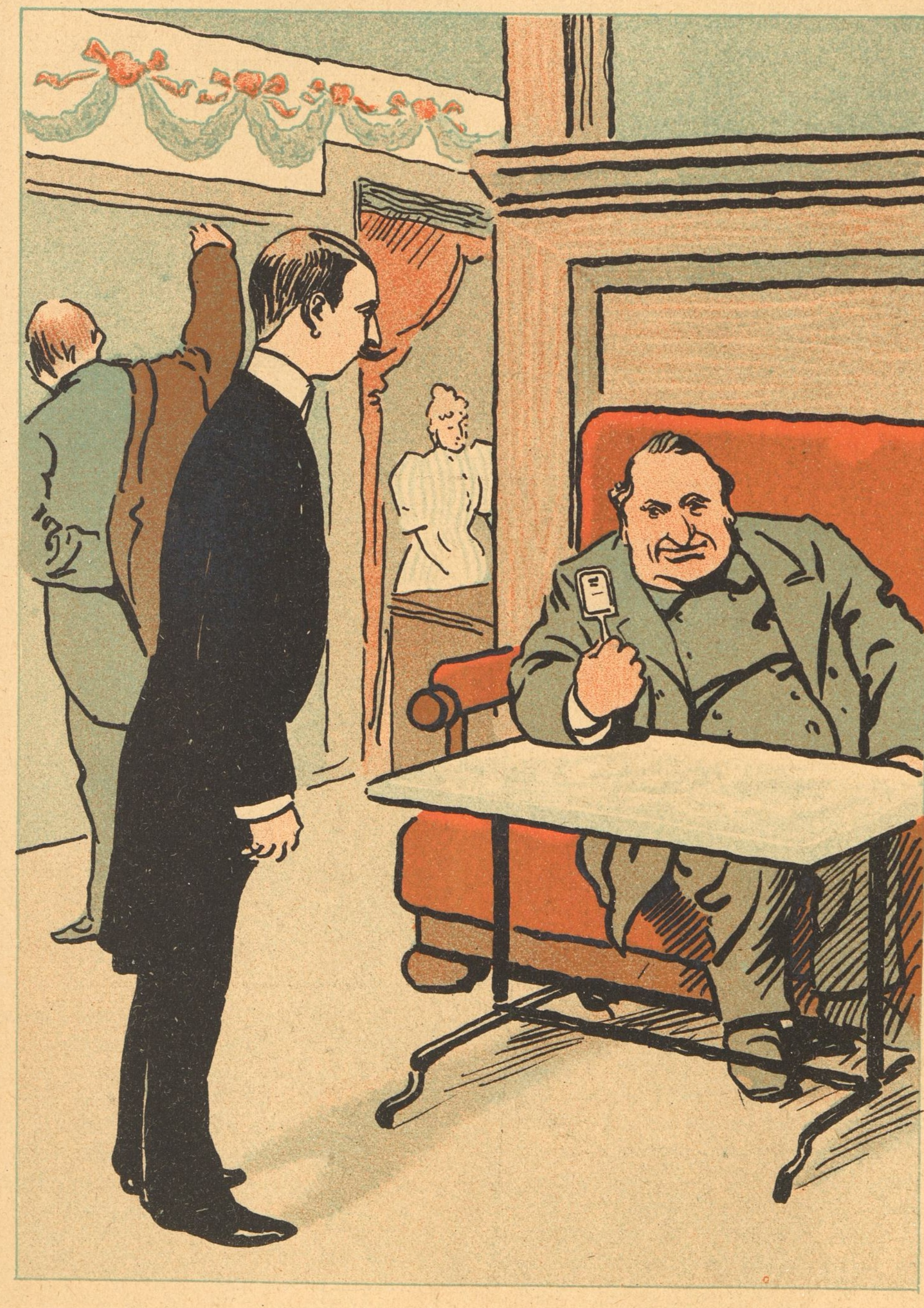

Opvarteren: Vil De ikke se Spisesedlen igjennem?

Bonden: Ja, dæd æ nu majet godt, men føst ve je ha nouet aa æde, bav etter saa læser vi.

Balance i Regnskabet.

— Nu skal De ha' saa mange Tak for Laan, Fru Josefsen, for det Glas Skibsøl, jeg fik forleden. Glasset er rigtignok ikke mere end halvt fuldt, men saa er det ogsaa Dobbeltøl!

Stenmanden.

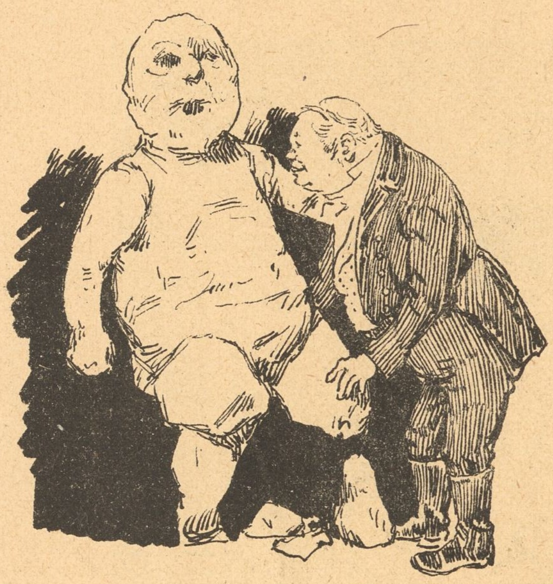

Mel.: Hr. Tye var en Bonde, som ejed meget Guld.

Hr. Koch var en Klokker, som ejed mange Sten,
De Sten skulde gjælde for baade Skind og Ben.
I tiefen Kælder han
Fandt Resten af en Mand.
Hist en Stump Fod,
Her en Klumpfod,
Samt en Del, som sig bestemme kun paa Slump lod.

Hr. Koch lod med Flid Mandens Lemmer samle op
Og klistred med Kunst dem paa Mandens gamle Krop.
Dens Vægt var knusende
Med to—tre Tusinde
Aar paa Bagen,
Da for Dagen
Den af kloge, gamle Klokker Koch blev dragen.

En Kæmpe i Væksten paa langs og kryds og tværs,
Fra Klumpfod til Hoved vel otte og halvfjerds.
Og dertil nævestærk,
Sandsynligvis Bersærk.
Ve den sølle
Fortids Bølle,
Brugte Kochs Forstening Næven blot som Kølle!

Hr. Koch blev saa glad over Fundet, at han Brev
Paa Stand til en højlærd og klog Professor skrev.
Desværre mente Sten-
strup det var Flintesten.
Bare Flint! Føj!
Koch bli'r sint! Føj!
Brave Koch, vi fatter vel at du i Flint fløj!

Men Koch viser grant, at han ikke er saa gal:
For Penge man skuer hans »Mand« i »National«
Og Koch han muntrer sig,
Og Folk de undrer sig!
Koch er ble'en rig,
Koch er stenrig,
Koch er ble'en paa gamle Flintesten og Ben rig!

Fra Pensionatet.

Kjære Hr. Redaktør

Jeg skriver til Dem for at bede Dem tænke over, om De ikke kunde have Lyst til at sætte Dem i Spidsen for en Indsamling til et stakkels Menneske, der er kommen til at bo i mit Pensionat og som jeg ikke nænner at jage bort, skjønt han ikke har betalt i flere Maaneder, han hedder Søren Pærehøj og er noget ved »Agrarbladet«, men det er rigtignok sørgeligt at se, hvordan det kan gaa tilbage for et Menneske. for i Begyndelsen, han kom til mig, var han saa flot og lapset, saa at han endogsaa gik paa Kontoret med grønne Morgensko og graa Cylinderhat, og da var han al Tid saa glad og sang fra Morgen til Aften om Dannevang ved grønne Bred og andre yndige Agrarsange, og da gik han saamænd og puslede om og lugede og vandede alle mine Pötteplanter og inde paa sit Værelse havde han nogle store Kasser, som han havde saaet Korn og Græs i, for han maatte have Naturen for sig, sagde han, naar han skulde skrive om den, men saa begyndte det at gaa tilbage for Mennesket, og nu skulde De se, hvordan han ser ud, jeg tror nok, han har sat sin Jakke paa Assistentshuset, for han gaar al Tid i Spidskjole og af Fodtøj har han ikke andet end et Par gamle Fedtstøvler, der gaar op over Knæerne, for hans grønne Morgensko har han bedt mig lappe hans lysegraa Buxer med paa Knæerne, og saa skulde De se, hvor sørgmodig han er, han synger ikke mere og han skriver vist heller ikke mere, for alt det Korn og Græs han havde saaet, har han rykket op og i Stedet saaet Karse og Radiser, som han spiser til Aftensmaden, for selv om man ikke nænner at jage ham paa Gaden, saa vil man dog ikke fodre saadan en af med Lammesteg og Rullepølse og al saadan Paalæg, men maaske De nu vil give et Opraab i Deres Blad om en Indsamling til ham, saa jeg i det Mindste kan faa mine Penge igjen, saa vilde De være et ædelt Menneske, og hvis De vil bo i mit Pensionat skal jeg love Dem en prober og riæl Behandling, og Selskabet kan De tro er ellers udmærket, for her er ogsaa kommen til at bo et ungt Menneske, som skriver til »Politiken«, hvor han nok har alt dette her om Myggestik og Guldbiller under sig, og De kan ikke tro, hvor galant og vittig han er, saadan sidder vi forleden Morgen ved Thebordet og saa siger han pludselig til mig: Søde Fru Bollerup, siger han, det er det mærkværdigste Myggestik jeg endnu har set, det maa Do endelig lade mig have til Bladet«. »Hvilket

Myggestik, Hr. Flabmejer«, siger jeg, »jeg er skam ikke stukken af Myg.« »Det der, der sidder som en koket Skjønhedsplet paa den alabasterhvide Arm«, siger han og peger paa en rød Prik, og da blev jeg ved Gud saa flov, for det var et regulært Loppestik, men saa smigrede han mig og sagde, at de paa »Politiken« netop var rens tossede efter Loppestik, især naar de sad paa en smuk Dames Arm, og at jeg endelig maatte følge med ham derned, men det tør jeg ved Gud ikke, for de er vist altfor galante mod Damerne dernede, men nu vil jeg slutte mit Brev med Haabet om, at De snart vil komme til mig.

Deres hengivne

Rudolphine Bollerup.

Om Søndagen Asparges paa Suppen.

Der Wentzel kommt.

Puk var forleden ude paa Frederiksberg; i Alleen fandt han et lille Manuskript, som viste sig at indeholde følgende Dagbogsoptegnelser.

Frederiksberg, d. 1. Juni 1898. Gud se i Naade til vor ulykkelige By! Jeg var igaar oppe i Justitsministeriet for at se Ansøgerne til Birkedommerembedet. En Kreds af Medborgere ventede i Porten Udfaldet af min Sendelse. De kunde aabenbart læse paa mit Ansigt, at vor frygtelige Anelse var bleven til Vished. Ingen udtalte det skrækkelige Navn, men alle gik og grublede i Stilhed. Det blev en sørgelig Hjemfart.

D. 5. Juni. Grundlovsfest — ak, herude er der ingen Feststemning. Jeg kjender ikke mit glade Frederiksberg igjen. Alleenberg og Sommerlyst staar tomme, men Kirken er propfuld hver Søndag. Lorry Fejlberg har erklæret, at han vil anlægge Sag mod Justitsministeren, hvis Sylow udnævnes.

D. 11. Juni. Terminen. Jeg mødte i Dag paa Gaden en Mand, der var bleven totalt ruineret. Hans Ansigt bar Præg af indre Tilfredshed. „I Morgen rejser jeg til Amerika," sagde han, „saa er jeg Gud ske Lov ude af det." Jeg misunder ham næsten — aa den forfærdelige Spænding.

D. 15. Juni. Saa kom Rædselsbudskabet. Berlingeren havde det igaar. Hvorledes beskrive Tilstanden herude? Butikkerne lukkede strax. En ældre Herre, der uforberedt læste Nyheden af en Reklameplakat, styrtede om og laa der paa Stedet. Til Flintholm er indbragt en Snes Personer, lidende af stærke Mavesmerter. En Dreng, der solgte Tændstikker paa Gammel Kongevej, var nær bleven lynchet.

D. 16. Juni. Jeg er ganske syg af Skræk. Paa min Spadsertur i Morges saa jeg Valdemar Petersen sidde udenfor Fejlberg ved en Bøf. Vore Øjne mødtes, og det forekom mig, at han smilede. Jeg vaklede hen paa mit Assurancekontor og opsagde min Police. Her er fuldt paa alle Veje af Flyttevogne, som drager mod Kjøbenhavn.

D. 17. Juni. En slem Nat! Valdemars Øje forfulgte mig stort og gloende, enten jeg blundede eller vaagede. Et optrækkende Tordenvejr forøgede mine Rædsler. I min Vildelse stod jeg op og skrev en Selvanklage om en Lampeexplosion, der for 12 Aar siden nær havde sat Ild paa Huset. Om Morgenen var mit Haar hvidt. Jeg flytter, jeg flygter!!

Forliges, I — —

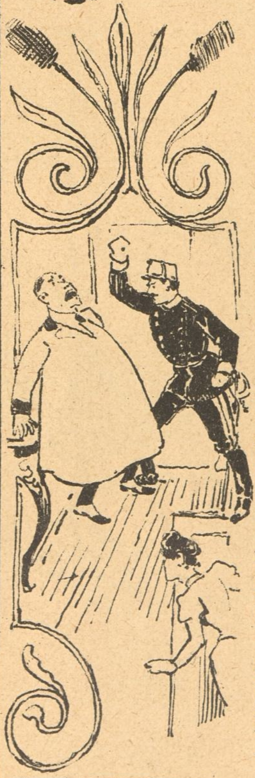

Vi Spidsborgerfolk er for kloge
Til selv at ville slaas;
Slaas Andre, saa kan vi dog ikke
Nægte, det morer os.

Der er nu den unge Hr. Rørdam,
En rar, sympathetisk Fyr,
Der bærer de blanke Knapper
Og sidder pænt paa et Dyr.

Og saa er der Martin Hansen,
Grosserer og travl Borgermand,
Der — naa, det gjør jo saa mange —
Ta'r sig Fremmedfolks Sager an.

Løjtnanten slog — etcet'ra —
(Det gjør Løjtnanten, naar han er vred)
Grossereren raabte: »Aa, Petra!«
Det Navn, hans Kone nu hed.

Hør, bedste unge Hr. Rørdam,
Slaa Vand i dit Krigerblod!
Paa Kampens Dag vil dog ingen
Betvivle dit Krigermod.

Og bedste, ædle Hr. Hansen,
Bliv og virk i din egen Butik!
Kloge Folk lader andre
— Som sagt — om Andres Skik.

PUKs **Redaktion og Expedition**
Silkegade Nr. 4. K.

Abonnement
tegnes samme Steds, og i alle Boglader: **2 Kr. Kvtl.** Enkelte Nr. 20 Øre.

Bladets Abonnenter
faa, saa langt Oplaget rækker, Aargangene 1893—96 incl. for
halv Pris.
Indbinding pr. Aargang i det komponerede Bind 3 Kr.
Løse Bind à 2 Kr., Mapper à 2 Kr.
Kan bestilles gjennem enhver Boghandel og i Hoved-Expeditionen.

Oplevelser. III. Serie.

Hr. Schandorff er saa lærd en Filosof;
(Endnu han mangler Prædikatet Hof-)
Hans største Fryd er vrede Mænd og Furier
Og anonyme Breve med Injurier,
Jo grovere, des mere Manden frydende,
For altid holder han Humøret flydende.

Udgiver og Redaktør Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

1898. Søndag den 26. Juni. Nr. 26.

Et Hjærtesuk.

— Men Hr. Lund, er De ikke bleven forlovet med den unge Dame, som vi saa ofte har mødt Dem med hernede ved Stranden?

— Ak nej, Frøken, det løb ud i Sandet!

Fra Erindringslisten.

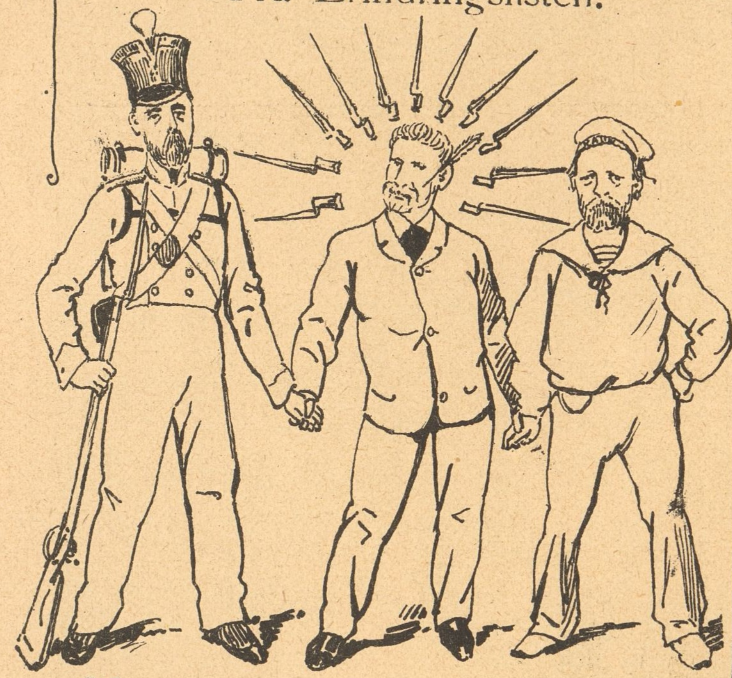

Mens Folket fejrer sine stolte Minder
Fra Landsoldatens Kamp for Slesvigs Jord
Og skarpe Front mod Rigets ydre Fjender,
— Af indre dito var der ikke Spor, —
Ved Festlighedens »Spidser« man dog finder
Plads til et Par beskedne Apropos'er;
Thi der er visse Smaating, som herhjemme
For hastig burde nødig gaa i Glemme.

Iblandt de mange Rigets gode Mænd,
Dets Flaadechefer og dets Generaler,
Der Godtfolk varmt og mandig anbefaler
At gaa til Fest i Kongens Have hen,
Man ser forbavset, at en Radikaler
Fra »*Politiken*« glat er med paa den:
Ja, Navnet paa Antimilitaristen,
HØRUP, kan ses paa Rosenborgerlisten!

Hvor mildt endogsaa Paaskeklokken kimer
I dette Selskab dybt i HØRUPS Bryst
Og melder om hint Foraars haarde Dyst,
Saa kan det ikke dølges, der var Timer,
Hvor han med »døde Torsk« og »røde Strimer«
Har diverteret sig af Hjærtens Lyst,
Har kaldt vort Flag en »Ble« og gav om »Lirekasser« et Kny. Det gjør han næppe tiere.

Dog der i Hæren større Glæde bliver
Over én omvendt Synder, selv en grov,
End over dem, der hos WITZANSKY skriver,
Som ikke har Omvendelse behov;
Thi om en Godtkjøbshyldest selv de giver
Til Minderne fra Sundeved og Bov,
Saa ændser ingen derfor i vort Rige,
Hvad før de sa'e, og hvad de nu vil sige.

— Ja, Tiden sig forandrer, mens den ruller
Af Sted! Vi mindes godt, hvorlunde »Rød«
Og »Blakket« svor i Hertha-Dalens Skjød
At ville sætte »Skulder imod Skulder«
Og gaa til Kongen for at »gjøre Bulder«,
Imedens samme Steds for nylig lød
I Ørene paa Venstres Ledregreve
Fra sammes Tillidsmænd et: »Kongen leve!«

Feriebørn.

Kristen Smed. Goddav, Mads Jordmormand.

Mads Jordemodermand. Goddav, Kresten Smed. Sie mæ, har Do itte Bru faa en Smedde-Dreng i Sommer?

Kristen. Jo, ded ku nok hænds; har Do da en, hvem æ ded aa hva koster han?

Mads. Han sku itte komme te aa koste Dæ sønderli mejet saan kontantibus, naar Do bare gier novne rigelige Omgange smue Sorte i Likjøv. Jæ har itte sel gien noved sønderli faa Ongen.

Kristen. Æ ded den Onge, Do hade mæ fra Kevenhavn, Do taler om? Har Do da værkeli regederlig kjøft ham deringe?

Mads. Næ, Kresten, saa indejanske æ di dov itte bleen endnu, a di sku kjøre om aa raave mæ levendes Onger, men faaresten æ di jo itte saa mejet kjælevorne etter dom, faa der æ jo nok a dom, saadan noved som 10—12 Støkker te hver pr. Familie, faayden di, der fødes i Gedølgsmaal.

Kristen. Jamen, hvafaa flytter I saa itte ing te Kevenhavn?

Mads. Jæ har osse slaen pue ded te Madammen, men hun ve itte fløtte saalænge der æ saa goe Kunder i Sovnet som Præjsten, Dejnen aa Do aa Maren.

Kristen. Ded ka der være noved i. Men, hva Faen æ'ed da faa en Ansjos, Do har faaen mæ Dæ?

Mads. Ded æ et a di saakaldede Feriumsbørn, som vi har taen te vos a Barmhjærtihed aa Vældihed. Ded va en Dav, som Madammen sitter aa læser Opraavet i »Fulkebladet«, saa sier hun ganske stille lie ing i Synet pue mæ: »Jæ ve ha et Feriumsbarn, Mads!« »Kjæft, Kjælling!« sier jæ ganske sagtmodigen te hinner, »hva sku vi mæ saan en Kaneser-Onge? han æder vos jo yd a Huset? Ku han endda go paa Græs.« »O!« sier hun saa, faa nu ble hun rørendes. »O, ded æ jo netop ded yndelie, a sie Øjnene fue Glans aa Kinderne bovne ..« »Tak,« sier jæ, »jæ har læst Fulkebladet, men ve Do endeli ha saaen en Kispus, saa værsgo.« Jæ gav mæ saa villi, ska jæ sie Dæ, faa jæ ku jo osse nok ha Løst te en Kevenhavnstur uden Madammen, faa mæ saan en Madskine under Hanken æ der Dællemæ ingen Faanøjelse ve'ed.

Kristen. Ded ka der være noved i.

Mads. Naa, jæ rejste jo dering, men jæ tænkte Faen itte pue Onge den føste Dav. Jæ dandirede den ordentli, ka Do tro, jæ va baade i tevelogisk Have aa pue Rondetaarn aa om Aftningen i Tiveli . . . tju, Dællemæ! der va Slav! Føst næste Morning mældte jæ mæ pue Kantoret aa fik ydleveret den her Snotfisk, som jæ slævede mæ hjem te Madammen.

Kristen. Va hun da itte gnaven over, at Do hadde slaen saan te'en i Kevenhavn?

Mads. Næ, ded glemte hun faa Ongen. Den føste Dav va hun rent tosset etter ham, hun bagte Ævleskiver aa kogte Sødgrød, aa Ongen aad, te han itte ku gave. Aa saa slekkede aa nøssede hun ham i et Væk, men ded ku Ongen itte li.

Kristen. Ded ka der være noved i.

Mads. Den anden Dav sa hun, a han va en sød Dreng, men lidt pillevorn, faa da hadde hun set ham lege Ildebrand med Jordmorsprøjten. Den tredie Dav spurte hun, om Feriummen ikke snart var forbi, faa da legede han Sylow med Katten, aa den femte Dav sa hun, hva Faen jæ hadde slævt den Bavianonge med faa, da legede han Nordpol mæ alle hinners Uldklokker omkring sæ. Aa saa maatte jæ love a faa ham yd a Huset, aa derfaa spør jæ Dæ, Kresten, ve Do ha ham i Sommer, Do ska faa ham gratisk?

Kristen. Tak som byder. Ka han trække Bællen?

Mads. Ded ka han Faneme, naar I itte propper ham faa mejet.

Kristen. Ded æ Maren itte slem te. Aa saa gjør man jo osse en Velgjærning mod saan en ve a la ham nyde Landlivets Velsinelser.

Mads. Ded gjør I, Kresten. Saa var'ed ded Likjøv.

Kristen. Ded ka der være noved i.

O Ve, o Ve, o H. W.

Jeg kommer paa et muntert Ordsprog helt tilfældig:
Da Fanden, han blev gammel, følte sig affældig,
Indskrev han sig til Munk. Han gik i Kloster.
Se, dette Sprikvort minder mig grangivelig om Moster,
Vor rare, gamle Tante Berling,
Kaldt „Pilestrædes Særling".
Da Berlingske blev gammel og følte sig affældig,
Forskrev hun sig til Munck.
— Hvad Tante gjorde, var altid galt,
Men dette sidste tillige radikalt.

Populære Folk. XLVIII.

Den næsten uerstattelige Industri-Forenings-Formand.

Egen Erfaring.

— Hvad er Nomader?
— Det er Folk, der flytter fra Sted til Sted.
— Ja! Men kan Du nævne mig et Exempel?
— Jo, f. Ex. vores Piger!

„Børnepsykologi".

Ikke-Interventions-Princippet.

Herren: Fy, du store Dreng, skal Du saadan slaa din lille Broder? Du maa skamme Dig!

Den lille: Maa han kaske inte mule mig for Dem?

10 pro Cent!

En Streg i Regningen!

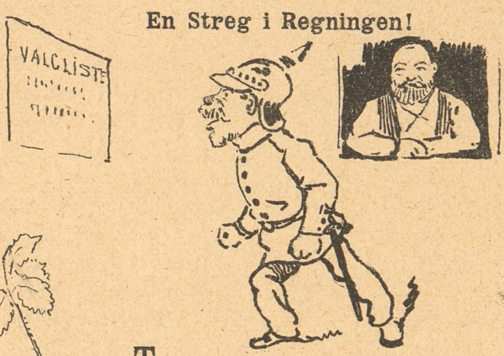

Tysken er saa grumme kløgtig
Og i Regnekunsten dygtig,
Hvad man bare ved et flygtig
Øjekast bekende maa.
Altid Fordel han sig henter,
Af sin Kapital han venter
Stedse extragode Renter,
Og Geschäft han gjør som faa!

Kapitalen, som han bru'er,
Mest bestaar af Pikkelhuer,
(Ja, Gendarmer ogsaa duer,)
Samt Kanoner, Krudt og Blod,
Underkuelse og Trængsel,
For hver Mund forsvarlig Hængsel,
Bøder, Landsforvisning, Fængsel
Giver ogsaa Rente god!

Dermed har han alle Vegne
Kunnet Overskud beregne.
Skade, at der gives Egne,
Hvor han sætter Penge til.
Sønderjyden vil ej fatte,
Hvilke kolossale Skatte
Tysken i hans Skød la'r dratte!
Vrager alting, blot paa Dril!

Vrager alting som en Kætter,
Selv de blanke Bajonetter,
Vrager Sproget, Donnerwetter!
Vrager Flaget hvidt og sort!
Har han ej med Lykken leget?
Tænk! at kunne faa saa meget,
Og dog holde paa sit eget!
Det er højst letsindigt gjort!

Ej sit eget Vel han nemmer,
Gaar han ikke hen og stemmer
Paa en Landsmand, mens han glemmer,
Hvad der præket blev saa tidt!
Hvad skal Enden blive, Herre?
Danskerne bli'r ikke færre!
Ti pro Cent de steg desværre!
— Blot ej Tysken gaar Falit!

Hanegal.

»Hvad vil det sige, Mand?«

»God Morgen, Hr. Redaktør. Hvad behager? . . . Jeg mener, De maa virkelig sige, hvad De vil sige med, hvad det vil sige.«

»At De ingen Ting siger! Inden Hanen galer trende Gange, har vi Hanen; men se, om De har givet et Kluk fra Dem.«

»Hvilken Hane? Ønsker De maaske en Straale om Gadevandingen?«

»Selv Vandhane! . . . Taler om vor egen Byhane, Hanen paa Raadhusspiret. Før vort næste Numer er udruget, gaar hele Kjøbenhavn og falder over den. De vil altsaa behage at interviewe dens Fornemmelser.«

»Vel, Hr. Redaktør,« sagde jeg, og af Sted var jeg. Opgaven var umulig; følgelig Smørrebrød for en moderne Journalist. Alle Cavlingers Aand være over mig, tænkte jeg . . . og vær saa artig: Her er det troværdige Referat af Raadhushanens Fornemmelser, ganske saaledes, som den endnu ikke havde haft dem.

Jeg traf den paa Ryggen af tolv Mursvende, der halede den op ad Taarntrappen. Hvordan den skulde komme op paa Spiret, det . . . naa ja, det maatte Luftskipper Johansen om. Og saa fortalte den:

»— — Der sad jeg. Skyerne revnede af Arrigskab, da jeg hakkede i dem med Næbet, og Himlens Fugle skelede saa mistænksomt til mig, som om jeg havde haft til Hensigt at have siddende Gjæster paa Fortovet under Kirketiden. Men jeg holdt mig stiv paa min Stang — jeg vidste jo min Rang og Betydning som Byhane!

Langt nede under mig krøb en Flok Kyllinger mellem et Par Legetøjshuse — det var Storstaden Kjøbenhavn — min By. Alle Vegne Beslægtede, Blod af mit Blod, Fjer af mit Kjød. Der laa Tivoli, det altid aktuelle Tivoli, der naturligvis havde arrangeret en Hønse-Udstilling til min Ære. Nu gik de alle med Næbet i Vejret og kiggede op efter mig — jeg mener Menneskene. Hist nede paa Asfalten trippede mine Kyllinger to, tre Gange rundt og gjorde Haneben — hvis de ikke tilfældigvis havde brækket Benene paa Vesterbros Asfalt efter Morgenvandingen. Og langt ind i Gaderne, ligesaa langt jeg kunde se, var der foran Husene rejst Plankeværker, der nok kunde faa Næbet til at løbe i Vand paa en opadstræbende Hane. De fremmede Turister skulde da ikke have Lov til at tage Fejl af, hvad det er for et Fjerkræ, der er Byens Symbol.

I den store, røde Bygning lige under mig boede de rigtige Kamphaner. Jeg kunde tydelig høre, hvordan de hakkede paa hverandre for at blive enige om en Formand og hvad der ellers hører til en præsentabel Pariser-Udstilling. Men det er nok ikke saa lige at gaa til, naar man i Forvejen har lidt det tunge Lod at have 15000 fra Varelotteriet.

Og jeg saa videre ud. Hanen gale mig! det var en storartet Udsigt. Langt ude laa en Fælled, helt omgiven af Vand.

Men det var ikke Vand — det var Borgerkrigernes Taarer over, at den Øverstbefalende havde saa grusomt væltet Mandens Øl, der skulde have trøstet ham efter Strabadserne.

Og saa den ophøjede Følelse, at man skulde sidde der oppe i alt Slags Vejr og vaage over Byens højeste Interesser og af sin fuldeste Hals gale Reformer, medens de udvalgte, kloge Høns sad nedenunder i deres Udvalg og lagde Vindæg! — Jeg knejste og struttede, saa at jeg var lige ved at gaa midt over — — da jeg pludselig fik et Projektil lige midt i Kammen.

Det var en død Torsk. Den kom fra Rosenborg Have — fra en af mine Konkurrenter, kan De nok forstaa. Han stod dernede og drejede en vandrende Lirekasse til Ære for Aanden fra 48. Men mig kunde han ikke taale at se paa: — — det skar ham i Øjnene, at en anden Vejrhane kunde komme saa højt til Vejrs! — —

Saadan fortalte Hanen. Kig nu efter den, naar De kommer forbi. Men saa skal De ikke blive bange, hvis det skulde vise sig, at Hanen er

en And.

Familien Hansens Middagsbord.

Fruen; *Selleriboller og Rhabarbergrød, Tungen ud ad Vinduet!* Ja, er der nogen, Hansen, der kan ressenere over Guds Gaver, ssa er det Dig! *Mine Gaver!* Ja, Hansen, dine Børn og din Kone havde den Frækhed at tage os en lille Smule Luft i Lungerne efter Maaneders Forløb; derfor maa Du nøjes med en saa rædselsfuld Ret som Selleri og Rhabarber, vi kunde sandelig ikke varme Mad og se paa 48 samtidigt i Kongens Have. *Saa Du noget til Aanden derinde?* Jeg vilde ønske, at der maatte fare en Aand i Dig, en Pligtens og Trofasthedens Aand, Du Ulyksalige. Alene for at pine Livet af os her, blev Du Korngrosserer, den aller usolideste Levevej i disse Tider, hvor Leiters Fa'er maatte ud med 20 Mill. *Hvor Elvira er henne?* Naa, Du kan virkelig se, hun er væk? Hun ligger saamænd paa sin Ryg paa sin Seng paa tredie Time, det arme Væsen. *Hysteri?* Jeg hører daarligt. — Har Du dementeret det? *Hvadfor en?* Ingen Raaheder, Hansen. Jeg spørger om Du offentlig har dementeret det. Se ikke saa trilbysk paa mig. Du véd jo godt, at Elvira dør af Skam, hvis Du ikke skriver i »Politiken«, at det ikke er hende. *Har hun været paa Galejen igjen?* Himmel, og saa siger man, at der aldrig har existeret nogen Stenmand. Men Du er just den livagtige Stenmand, hvis haarde Knokler er samlet sammen rundt om fra af Klokker Link fra Grenaa og udstillede til Skræk og Advarsel for alle unaturlige Fædre ligesom Loths Hustru i sin Tid, hende med Saltet. Véd Du da ikke, at hele Byen siger, at det var Elvira, der var ude med Løjtnanten, da han blev siddende i Rørdammen med sin Hest? *Vaas!* Ja, Dig er det selvfølgeligt ligegyldigt, om din Datter følger med et Pattebarn eller med et voxent Menneske og blamerer sig. Men Folk siger saamænd ogsaa, at det er Dig, der er blevet slaaet i Synet. Men jeg har selv skrevet til »Politiken«. *Du er vist lidt blød!* Ikke mere end Du er haard, min Ven. Jeg skrev bare, at det ikke var Theobald Hansen, for hans Kone hedder ikke Petra, men Aloysia. Du bør imidlertid skrive selv. Klokken om en halv Time kommer Frederikke Brokmands Fætter her hen til Kaffe, Du véd, ham, Hr. Levemand, der skriver om Penge og Sedler i »Knallerup Dagblad«. Han vil hjælpe Dig med Dementiet. *Jeg flygter!* Nej, Du gjør ikke, naar Du véd, at Hr. Levemand er meget farlig at have til Uven. En Restavratør ude ved Stranden, som ikke vilde give ham Logi, halede han dygtig igjennem i »Knallerup Dagblad«, og Vinhandler Jensen, der forleden sendte ham en Regning paa 275 Kroner og 28 Øre, staar for Tur. Desuden skal han føre en proper Næve baade privat og offentlig, samme Hr. Levemand. Du dementerer altsaa. Velbekomme!

Fugmanns Jomfrukloster
udi Skoven.

Fred hvilte hen over Land og By
Og Charlottes Bøgelund,
Man hørte ikke en Tone kny
I den sommersvale Stund.

Er dette med Tonen nu ganske vist?
O nej, i den hvide Nat
Standser hver Yngling ved Huset hist
Sin Ormond-Cykle brat!

Han blotter sit Hoved ved Hytten hist,
Paa Knæ er han neder falden,
Der synger en liden Fugl fra Kvist,
Fra Kvisten »over Stalden«.

— — Ved Skovens Bryn et Kloster laa
Omtrent ved Stranden nere,
Dens Væg var Ler, dens Tag var Straa,
Men den er det blot ikke mere.

En Søsterskare saa skær og ren
I Hytten sig befandt,
Did lagde de deres hvide Ben
Bort fra Verdens tomme Tant.

En saadan Flok i et saadant Hjem
Det findes forvist ikke mere,
Sommetider saa var der kun fem,
Men undertiden dog flere.

I Skumringsstunden steg og klang
De frommes bedaarende Ave,
De fryded' med deres yndige Sang
Selv Ægtemændene brave.

Selv Sankta Cæcilias Kirkesang
For Englene lød ej be're;
— Men »Fugmanns Kloster« brændte en Gang,
Og er som sagt ikke mere.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Modne Citroner?

Om han med frelst Samvittighed tør vente
Til Efteraaret med at hente
De gyldne Frugter paa San Jagos Mure,
Saa var det klogt; thi de er endnu sure.

Udgiver og Redaktør Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

1898. Søndag den 3. Juli. Nr. 27.

Tidssvarende Version.

(Nyeste Maade at læse Klassikerne paa.)

— Vil Olga Jensen saa oversætte mig Begyndelsen af Ciceros berømte Tale: »*Qvousqve tandem Catilina abutere patientia nostra*«!

— Hvorlænge, o Catilina, lader du Patienterne misbruge vor Tandem?

Kabinetsspørgsmaal.

Med Uro fyldes Luften og Aviserne
Blandt Romerne saavelsom blandt Pariserne,
Til Storme sig forvandle Sommerbriserne,
Fordi man plages af Ministerkriserne.
Selvstyresmændene blandt Evropæerne
Er i Evropa hist og her paa Tæerne
Blot for at hole en Ministerrolle sig
I et Kabinet, hvor man dog ej kan holde sig.

Selv herhjemme i vort velvise Borgerraad
Barometret ogsaa stod paa Tænders Gnidsel og Graad,
I Forhandlingernes Væv var her den røde Traad,
At vi havde ogsaa en Slags »*Kabinetskrise*« faaet.
Det gjælder, reverenter talt, om Varene,
Der produceres her af Borgerskarerne,
Fra Grossererne og ned til Proletarerne
For at yde nogen Støtte til — Agrarerne.

For at mildne vort haardt betrængte Landbrugs Kaar
Gør Hovedstadens Borgerstand, hvad den formaar,
Og hvad selve Produktionens Methode angaar
Er der ogsaa i det væsentlige Enighed i Aar.
Kun om Transporten rejste sig Tvedragtens Kval,
Nogle fordred den privat og, om muligt, liberal,
Men for Rømersgade staar det nu som dens Ideal
At den i Et og Alt burde være kommunal.

I Særdeleshed var P. Knudsen desperat
Over, at en slig Forretning skal besørges privat,
Og derfor foreslog han, at vor Magistrat
Til Efteraaret skulde ta'e Befordringen a'et.
Og var det Projekt saa blevet Virkelighed,
Var der ingen Ting, som hed mer Privatlivets Fred,
Som offentlig vilde figurere slet og ret
Endog det allermest geheime Kabinet.

Kun var der nogle onde Mennesker, som si'er,
At Kommunen ikke skal ha'e Leverancen af Papir,
Thi den ska' overdrages, hvis man Rygtet tør tro,
Til Konsortiet i Rømersgade Winblad & Co.
Og, talte Rygtet sandt, vilde der denne Gang
Afhjælpes hos vor Borgerstand en dybtfølt Trang,
Fordi den dog, da sidste Gang til Valg den gik,
Har aabenbart i Sværten gjort fra den Fabrik.

Broder Rus.

Lange Tider havde det ældgamle Berlingske Brødre-Kloster i Pilestræde ført en stille, idyllisk Tilværelse. Som det var det fornemste af alle Byens Klostre, var det ogsaa det rigeste. Store Pengegaver strømmede daglig ind ad dets graa Porte uden nogen Anstrængelse fra Brødrenes Side. Medens de andre Klostres Brødre hver Dag blev udsendte med Tiggerposen og fartede omkring i hele Byen paa Jagt efter det daglige Brød, foragtede Berlingianerne alt Sligt og holdt sig rolig hjemme nydende Livet med fed og lad Velvære i deres overdaadige Refektorium. Dog var Sædeligheden stor blandt de berlingianske Brødre, stille og tyst gik Livet indenfor Murene, aldrig fejredes der Orgier med Bægerklang og vilde Hyl som i mange af de andre Klostre, aldrig kom Lidenskaberne i nogen Bevægelse, den graa Kjedsommelighed laa som en Taage over Klostret og klæbede ved alt derinde; endogsaa det Papir, der hver Morgen og Aften blev udbragt fra Klostret var behæftet med denne Miasme, saa at enhver, der fik det i Hænde maatte gabe og sove og sove . . . Men netop denne uendelige Stilhed og Fred, der mindede om Gravens, var Klostrets Lykke. Her var et Sted, hvor man kunde finde Trøst og Husvalelse for sin syge Sjæl, naar Verdens Storme havde pisket dens Bølger i Oprør. Fra Arilds Tid havde alle de fornemme og mægtige i Landet kjendt dette Asyl og kastet sig i dets Favn for en kort Tid, hver Gang noget vigtigt laa dem paa Sinde. Kanslere, Marsker, Biskopper, Fogder, alle kom de og bankede paa, og alle blev de indladt. Og derinde fik de saa Lov at tænke og tale ud, saameget de vilde, ingen

sagde dem imod, og alt, hvad de skrev, omfattede Brødrene med den største Interesse, thi selv var de ikke videre stive i Skrivekunsten.

Men Misundelsens Djævel for i de andre Klostre og de hadede det gamle »Berlingske«. Særlig det store og ansete Kloster »Royal« der laa smukt ved Stranden og som egentlig bestod af 3 Ordener, der var gaaede op i en højere Enhed, var ilde berørt. Hvorfor gik de fornemme og mægtige altid forbi dets Port; blev det ikke ledet efter de samme sædelige Principer, og søgte man ikke at holde al verdslig Tant og Lystighed ude? I mange Aar havde »Royalisterne« saaledes skumlet og skulet til det gamle Kloster og ønsket det Fanden i Vold uden Held. Da kom det en skjønne Dag ganske af sig selv.

En Morgen bankede det paa »Berlingske«s Port og udenfor stod en pæn lille Munck og bad med ydmyge og sledske Miner om at blive indladt. Han saa saa uskyldig og rar ud, at man ikke tog i Betænkning at opfylde hans Bøn. Ingen saa den ildrøde Klædning, han bar indenfor sin graa Kutte, eller den hæslige Hestehov, som han bestandig skjulte i Folderne. Han blev ført til Prioren, som tog venlig imod ham og rakte ham en Finger — Muncken tog hele Haanden. Med sine onde Kunster — thi Læseren har vel allerede gjættet hvem Personen var — besnærede han den gode, skikkelige Prior, saaat han strax optog ham i Klosterordenen. Ak, Følgerne viste sig snart. Indsvøbt i Hykleriets Sukker forstod den onde Munck hver Dag at bibringe Prioren sine giftige Piller, hvorved hans ædle, rene Hjerte lidt efter lidt forvandledes. Endnu staar vel det gamle Kloster i Pilestræde, men Tonen er allerede en anden, man taler højt og kommer i Affekt og Tanken kredser ikke udelukkende om alt det »Højere«. Endnu kommer vel de fornemme og mægtige til Klostret, men hvorlænge vil det vare, inden de faar et Æselsspark selv indenfor disse hellige Mure, og saa . . . .

Men hvem der glæder sig er »Royalisterne«, for saa gaar Turen nok til deres Kloster, og dets Porte aabne sig saa villigt.

En Bondefanger?

— Uf nej dog, han bruger sine bare Fingre til Næsen og saa klods op ad de gamle Veteraner!

— Naa, naar Snyderiet er saa aabenbart, kan man jo al Tid vogte sig for det!

Polens Deling.

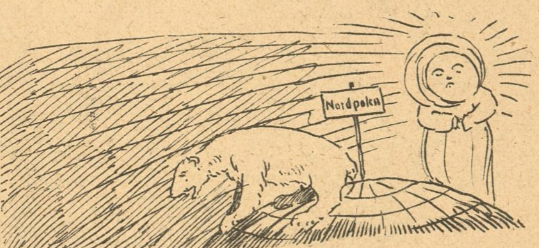

Mel.: Hvorfor svulmer Weichselfloden.

Dæmpet sender Midnatssolen
  Ud sit Straalebundt
Over Landet hist ved Polen
  Som ej løber rundt.
Did at naa har mange Mod paa,
  Skynder sig omkap.
Alle først vil sætte Fod paa
  Aksens frosne Tap.

Ingen mér vil Polen dele
  Som i fordums Tid.
Alle vil de ha'e det hele,
  Levne ej en Bid.
Fridtjof Nansen vilde hole'n,
  Svært han tog paa Vej,
Ja, tog Monopol paa Polen!
  Men han fik den ej!

Sverigs Aktier gik mægtigt
  Med Andrée til Vejrs,
Skønt den Vind saa nederdrægtigt
  Blæse ham paatvers.
»Polens Indlandsis skal kaldes
  min!« saa Pearry si'er.
»Deutschland, Deutschland über alles!
  Polen nehmen wir!«

Men vi danske, siden Hovgaard,
  Svært forfrosne bli'er.
Ikke vi paa Nordpolssjov gaar,
  Sveder i Pamir!
Dog, at Færden skal bedærves
  For de andre ej,
Vi konservativt Konserves
  Gi'er dem med paa Vej!

Sagtens Sverdrup vil faa Glæde
  Af sin Færd med Fram,
(Hvis ej Pearry med en Slæde
  Gaar i Vejen ham!)
Men maaské, naar Nordpolsmolen
  Sverdrup alt kan se,
Sidder gaa sin Po paa Polen
  Smilende Andrée!

JUNI-

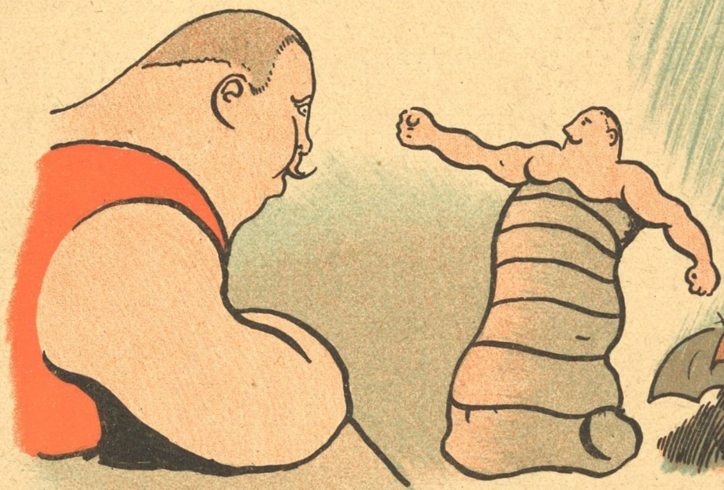

Bekymret ser paa Camillus Bech:
„Gud ved, hvad dog Ungen fejler?
Er Du ej stille, saa faar Du Smæk
Efter de romerske Rejler!"

Aanden fra 48:
Farvel og Tak min gode Komité
En anden Gang skal I mig ikke be'.
I ott og fyrre var det noget andet
Thi dengang var der Solskin over Landet.
Jeg kommer aldrig mer paa nogen Maade,
Nu ser jeg nok, at Landet staar i Vaade.

Dorph-Petersen besejred Zangenber'
Nok saa stolt,
For han kan spille fint, det ved enhver —
Navnlig Bold.

En Grosserer —
Officerer —
Et Kontor —
Vrede Ord —

Af Fotografer har vi mange nok,
Men saadan Lighed aldrig nogen traf;
Herefter skal Du gaa til Klokker Koch,
For han er vores første „Stenograf“.

Meyn elsked Ludvig fjortende,
Tidt banked han paa Portene:
„Le Skjern c'est moi, din Tyveknægt,
Herut, Du skal i Varetægt!“
Forresten var han rar, undta'en
At han som sagt var — „Galloman“.

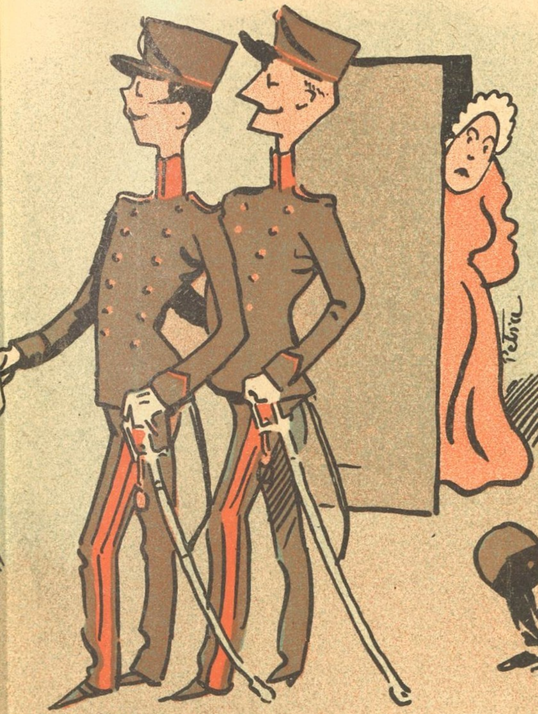

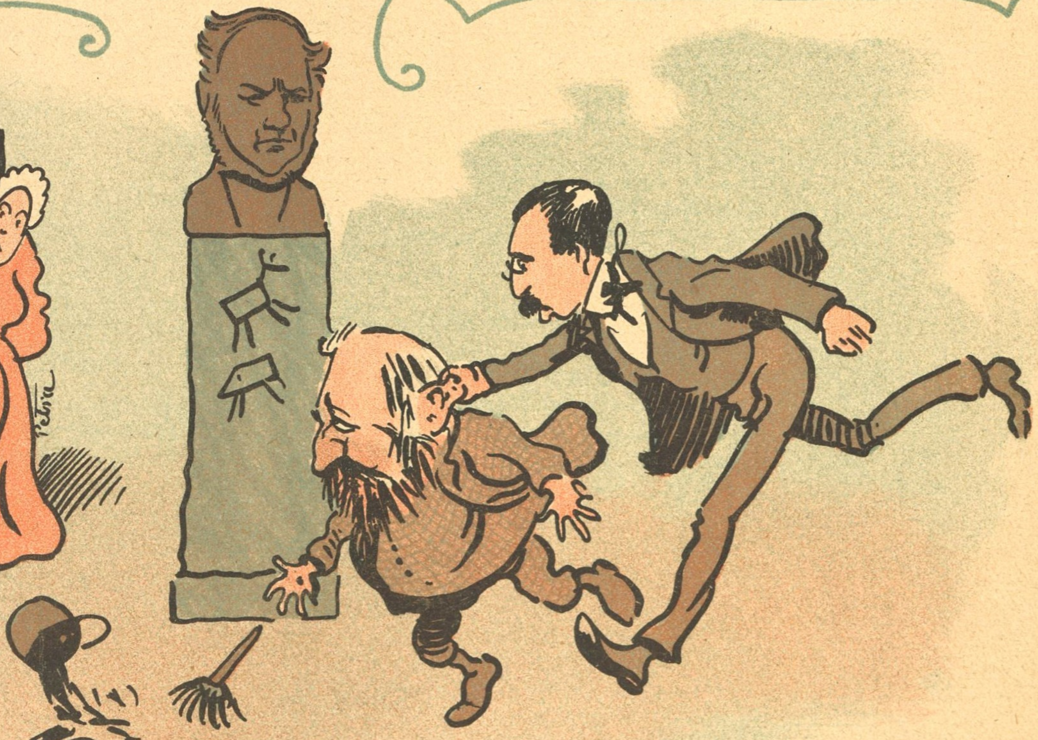

Slag, Injurie —
Husets Furie —
Tag i Knapperne —
Ned ad Trapperne —

Den Sophus er en slemme Knægt,
For Graven har han ej Respekt,
Og han besudler Mindestenene
Som Køterne, der løfter Benene.
Han har til Valgsprog: „Fanden gale!
De mortuis nil nisi male“.

Felttoget 1898.

Under frydfuld Anen
Drager Veteranen
Til den store Kriger-Minde-Fest.
Maren ham i Frakken
Stoppede Tobakken,
Forede med dobbelt Uld hans Vest;
Men da i et Klæde
Hun vil putte Æde,
Bliver Fatter vred og siger kort:
„Mutter er Du fra'et,
Jeg vil ikke ha'et,
Snart jeg spiser Mad af anden Sort."

Saa han kom til Staden,
Trasked ned ad Gaden
Med en genopstanden Kammerat.
Hvor de vandred siden
Traf de hele Tiden
Her og der en tapper Landsoldat.
Rækker de formerte,
Sammen de marscherte
Efter lidt Fourage og Kvarter.
Aldrig noget fandt de,
Skøndt de gik bestandig,
Til om Natten ej de kunde mer.

Henad Morgenstunden
Blev tre, fire funden
I Hvidovre inde i Stak.
Omkring Frihedsstøtten
Havde andre sytten
Frisket Minder op om Bivouak.
To fra Ryes Brigade
I Fredericiagade
Troede sig med Tyskerne i Krig;
Men i Bagerstræde
Strejfed' efter Æde
En Patrouille Jægere paa Snig.

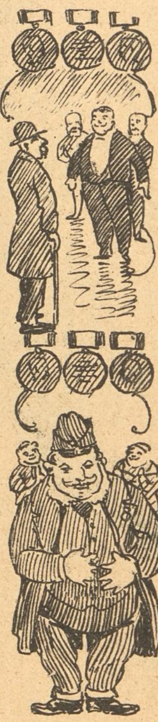

Komitéen blev bange,
Da den saa de mange
Komme vaklende og be' om lidt:
„Vi maaske kan skaffe
Jer lidt Brød og Kaffe —
Middagsmad! — næ hør, det gaar for vidt!
Gaar I smukt i Toget
Ikke altfor kroget,
Kan I vente Jer en pæn Gevinst:
Tænk, om hin Bataille
En Nysølv-Medaille
Og et Frikort til „Estraden" mindst."

Heldigvis en større
Aand fra ott' og fyrre
Vaagnede i Hovedstaden op.
Ja de gamle Helte
Maatte spænde Bælte.
Saadan putted man i deres Krop.
Fyldte som et Krater
Blev de gamle „Dater"
Af hin Aand og al den Mad og Drik.
Glinsende og bovnende
Kom de hjem til Sognene —
Men en Ligtorn ikke de undgik.

Frisk fra Tønden.

— Skaal, Højsærede, og til Lykke med lykkelig overstaaet Vete. . rete. . ran-Fest! — Næ, sles ikke. Jeg kan u'mærket godt sale rent; men jeg har en ganse forsrækkelig Snue. For jeg har haft Føsselsdag, ska' jeg sige Dem. Og det kan De rolig gaa ud og forsælle i hele Dannemark, at det var den mest vellykkeste Dag af mine mest vellykkeste Dage, — som de jo srev i Bladene hver Dag, som var en Dag efter en Dag i Festdagene. Og det havde de Lov til at srive. For se, det ha'de jo egentlig bare været Meningen at arrerangere en lille større Fessivitet for Frerik Jensen og Kam'sangeren og de anre af Burre . . Burre . . sjov sju . . asiets unge Damer i Bessemo'ers-Habisser. Men da saa Komiseen forsrev Vesseranerne og lod alle anre Mensker sørre for dem, — saa værs'artig! saa blev det til, hvad det blev til. Lad nu bare Sjoselisterne bide Sænder og skjære Negle; de kan rolig sige, de er færdig med 40, bare paa Grund af fordi de vilde være færdige med 48.

Naa — jeg stod altsaa op af min Seng og pust . . pudsede, vassede og friseredte mig saa omhyggelig, som om jeg vilde udstille mig se!v som Ha . . Hane paa Hønseudstillingen, og da jeg saa gaar ud af min Sovekammerdør, saa faar jeg jo en Rose i det ene Øje og en Sulipan i det andet Øje og en Horsensia imellem Hjørnesænderne og en Hyasiasint i Nakken og saadan i det hele taget Grønsager over det hele. Det var min Kone Bine og min Kone Sine og min Pige Srine, . . d'v'sige, min Kone er min Kone, men vi har jo en Kone, der kommer hos os for at ha' et Sted at gaa, . . og de havde alle sre ta'et deres lyserøde Vassetøjskjoler paa for at se ud som hvidklædte Jomfruer, og min Kone Bine oplæste en impero . . siviseret Sale i Anledning af, at det lige netop var halsredsidstyve Aar siden, at jeg blev døbt Kasliraad Madsen og født i Ør—holm og siden den Sid været hende en srofast Ægtemand, og saad'n og saad'n. Ser De, det maatte jeg saa meget mere paaskjønne, som min Kone Bine elles reperer . . repe . . resenterer Oppositionen i Familien; men lige overfor En fra 48 — og det er jeg jo — maatte hun jo neje sig! — Naa, og saa gav hun mig sre Kroner tilbage paa Husholdningspengene, fordi jeg paa en saadan Dag skulde besespises geratis, og hun gav en Køretur for at vise mig Byen og se paa Regnevejr, og hun gav Smaakager til Midd'smaden, og saa gik hun i Seng. For det er nu en Vane, hun har, at det ender hun hver Dag med.

Men jeg blev nasurligvis oppe. Og jo mer jeg blev oppe, blev jeg mer og mer oppe. For min Kone Bine havde jo sat en Flasse Vin ind til mig. Og jeg skænkede rundt, og jeg kelinkede, og jeg holdt en Bunke storartede Saler, naar jeg selv skal sige det. — Jeg salte for den nobele Bosser-Kunst og haabede varmt og inderligt, at denne skønne Sport maatte gi' et Stød til Dannelsen af en sand nasi . . jonal og aandsudvikelingende Slaa Skralle . . Skraa Salle . . Slaa-Skalle-Forening. Det er lige det, vi mangler herhjemme, — Og jeg sømte en Skaal for den danske Kunstes brave Champignon . . . Champion, den uforbrænderlige Over-Stald-Mester i Slottenlund, og jeg sluttede mig begejseret til alle højeste Vedkommendes Sak for hans kunseriske Stræben midt i Nasurens milde Bøge- og Harpeduft! — Og jeg salte for alt muligt og hvad der ellers faldt mig ind. Og saa gik jeg.

For det er et Prinship hos mig: Paa Slaget halv So, — saa gaar jeg hjem. Hvor kunde jeg da sænke paa, at jeg tilfældigvis var hjemme, naar jeg var ude? . . jeg mener, at jeg ikke var ude, naar jeg ikke var hjemme? nej, at jeg var hjemme, naar jeg ikke var ude? Det er ikke passeret mig i si Aar! — Men da jeg kom ned paa Gaden, blev det rent galt: Jeg kunde sgu'tte hitte Nummer Syv og syve! For naar jeg ellers kommer hjem, kommer jeg jo fra den anden Ende af Gaden. Jeg gik til højere, og jeg gik til vensere, og pjasse Vande ned gjorde det nasurligvis. Og der havde jeg gaaet den Dag idag, hvis jeg ikke havde vaagnet i min Seng i Morges. Hvordan var jeg kommet der? — Og hvorfor grinte min Ven Besjenten saa smørret, da jeg før gik ham forbi? — Fatter'et ikke!

Men det var alt, hvad jeg havde ud af at være en fra 48!!

Holsteins-Minde.

Hr. Holstein selv er Greve, men se mig til Patronen,
Han sér, som rigtigt er, paa Sjælen, ej Personen.
Han med den første, bedste ej sig lader nøje,
Kun faa kan finde Naade for hans Naaleøje.

At Budde, denne Vantro, kom til Himmelbjerget,
Det vilde Hans Velbaarenhed vist ha forsværget!
Til Gengæld er nu vi omtrent helt sikre paa,
Hvorhen hans Holsteinsminde i Fremtiden vil gaa.

Fra 48.

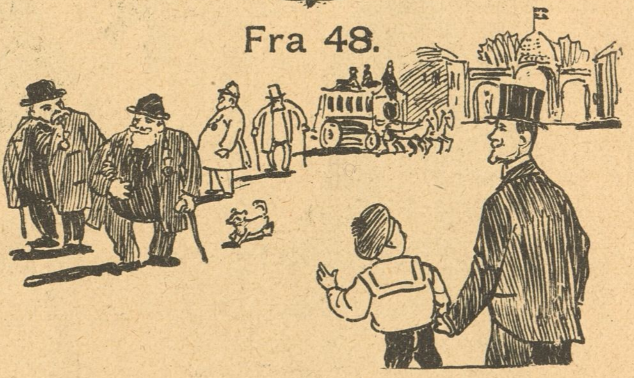

Lille Dreng: »Far, maa jeg ogsaa blive Veteran, naar jeg bliver stor?«

PUKs **Redaktion og Expedition**
Silkegade Nr. 4. K.

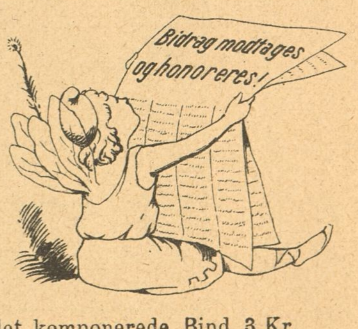

Abonnement
tegnes sammeSteds, og i alle Boglader: **2 Kr. Kvtl.** Enkelte Nr. 20 Øre.

Bladets Abonnenter
faa, saa langt Oplaget rækker, Aargangene **1893—96** incl. for
halv Pris.
Indbinding pr. Aargang i det komponerede Bind 3 Kr.
Løse Bind à 2 Kr., Mapper à 2 Kr.
Kan bestilles gjennem enhver Boghandel og i Hoved-Expeditionen.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Saalænge den knager —

„Venskabs Baand fra gamle Dage
Ej de briste, skønt de brage“.

N. F. S. Grundtvig.

Udgiver og Redaktør Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

1898. Søndag den 10. Juli. Nr. 28.

PUK

I Trængsel og Pløre: „Fra 48“.

Motto: Erindrer De, det var i Kongens Have?

— Aa, søde Adolf! Der blev min ene Galosche siddende! — Og nu tabte jeg den anden! — Aa, nu fik jeg et Par andre paa!

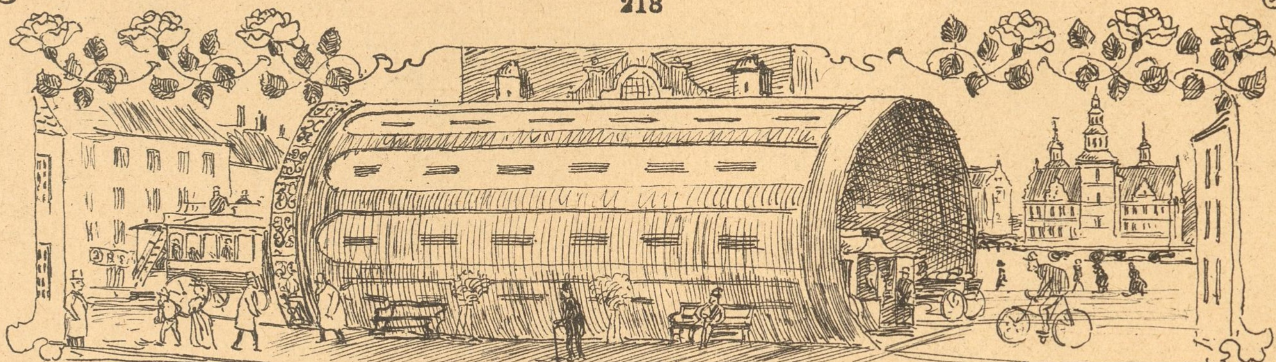

Af Mangel paa Plads —!

Des værre, der er altid lidt i Vejen
For Livet i vor glade Verdensby!
I hvert et Husrum er der lagt paa Lejen,
Og Hjerterum kun yder knebent Ly.
Rundtom paa Byens snævre »Strøg« man vader
I Forslag til at skaffe brede Gader.
Selv Rundetaarn man vil af Vejen rydde,
det er sagt op og skal vel sagtens flytte.

I alt Fald mener Arkitekt Rosen,
At, hjælper Staten med sin Port'monix,
Skal det saa let gaa som en Fod i Hosen,
Og Ideen er jo ogsaa ganske fix,
Saasom den i Amerika blev hentet:
Man sætter Ruller under Fundamentet,
Og saa gaar Taarnet strax, hvorhen det skulde,
Imens vi synger barestens: Lad rulle!

Kanske vil Planen undergaa den Ændring,
At man ved Hjælp af lidt Behændighed
Kan lade Taarnet faa saa megen Kæntring,
At man kan faa det lagt paa Gaden ned;
Saa kan man rulle det, hvorhen man lyster,
Paa Nørrefælled, Vester- eller Øster-
Og Lammefælled, eller Frihavnskajen,
Der staar det næppe Færdselen i Vejen.

Og gaar blot Rullen rigtigt, kommer Raden
til Børsen og til Rosenborg vel med,
Kort sagt, paa Ruller sættes hele Staden
Saa den kan rulle rundt fra Sted til Sted.
I Stedet for Asfalt vil man forlene
Hver Færdselslinie med Rullestene,
Og hvor man Østers og Champagne sælger
Skal etableres blot en Rullekælder.

Saadan omtrent er Planen, som beskrives
Omstændelig, og gaar'en, ja, saa gaar'en.
— Dog, ingen Roser uden Torne gives
Og Rosen uden Rundetaarn.
Kanske til Slut han naadigst lader være
At løbe med vor gamle populære
Fremtoning, som af Brøst dog ikke lider,
Men trodsed kækt de rullende Tider.

Det mærkværdige Aar

eller Nu stiger den!

Fremsynethed og Forsynlighed er den moderne Journalistiks Abc. Vi nødsages imidlertid til en Gang imellem at realisere vort foreliggende, righoldige Lager af Fremtidsartikler. I Løbet af et Par hundrede Aar kunde der jo ske os noget menneskeligt, saa at Artiklarne aldrig blev trykte. Det bør ikke risikeres. — — — Vor Reporter har Ordet:

— — Altsaa puttede jeg et Kræmmerhus Elektricitet i Motor-Cyklen og jollede af Sted. Den 10de Juli 19?? Kl. 11,30 Min. Morgen sprang jeg ud fra Elevatoren ved Overretssagførerens Dør. Hans Neger lukkede mig ind — De ved nok, en af de mange Negere, der gaar og driver om alle Vegne, siden vi solgte de vestindiske Øer til Amerika. Amerikanerne vilde jo ikke have Negerne med; men saa maatte vi ogsaa give 75 Øre pr. Styk i Rabat paa Købesummen.

„Er Overretssagføreren hjemme?"

„Vente hier, Massa Kollega. Ska spørre Massa" sagde Negeren og grinte. Negere griner al Tid. — Jeg saa mig om, mens jeg ventede. I alle fire Vægge sad Automat-

Telefon-Fonografer, lige saa tæt som Vandpytter i en Asfalt-Brolægning. Man behøvede kun at stikke en Bestillingsseddel paa en Aktie i et eller andet ned gennem Revnen, og straks virkede Mekaniken. Etiketter angav, hvor de førte hen. Jeg læste:

Til Aktieselskabet for Maskinfabrikation af Vandstøvler til Væddeløbsheste i de danske Sommermaaneder.

Til Aktieselskabet for Uddannelse af Kommunalraads-Vælgere. Kun for Rettroende. Højremænd leverer Automaten øjeblikkelig tilbage.

Til Aktieselskabet for Patentfabrikation af Krigsberetninger fra Trediveaarskrigen mellem Spanien og Amerika.

Til Aktieselskabet: Det Rasmussen'ske Fideikommis for Fællesdrift af Kjøbenhavns Theater-Variété-Tivoli-Cirkus-Lokaler.

Til Aktiesel . . . .

Saa kom Negeren og aabnede Døren, men han bad mig være kortfattet, da Overretssagføreren var i Færd med at hænge sig. Og i det samme rakte han Haanden ud. Negere trænger al Tid til Penge. Det gjør de ogsaa, naar de ere hvide.

„Hvad ønsker De?" brølte den store Mand. „Vil De ha' en Formue?" — „Ja, Tak — hvis De lige netop har . . ." — „Meget vel. Sid ned."

Han lagde Øret til en Telefon-Fonograf over Skrivebordet. Jeg vilde sige noget, men han afbrød mig. — „Stille!" sagde han, „Borgmesteren sover til Middag. Han taler i Søvne. — — Ladegaarden? — — All right. — — Vil De saa underskrive dette Skjøde. — Handelen er afsluttet med det samme."

Han trak et Papir op af en Skuffe, der bar Etiketten: Aktieselskabet til Kjøb og Salg af samtlige Ejendomme i Kjøbenhavn og Omegn. Jeg saa i Papiret og veg to Skridt tilbage. — „Skal jeg kjøbe Ladegaarden for 2 Millioner Kroner??" udbrød jeg. „De maa undskylde mig, men saa mange Smaapenge har jeg vist ikke hos mig!" — „Vis vas. Om to Timer kjøber Borgmesteren den for 3 Millioner. Det bliver lige en Million i ren Fortjeneste, og kun en halv Million i Salær til Sagføreren. Ønsker De Differencen udbetalt strax? — Vær saa artig!"

„Det maa jeg sige," sagde jeg, idet jeg stak den halve Million til mig, „havde vi været i selve New York . . ." „New York?" afbrød han. — „Sløj By! — Lille By! — Kjøbenhavn er Europas Amerika! — Blev det i 1898. — Er der ellers noget, De . . . . Undskyld, Telefonen ringer — — Hallo! — Hva'beha'r? — Godt. — Lad rulle! — — Det var angaaende Aktieselskabet til Kirkesagens Fremme. Vi har sat Marmorkirken paa Rullen ved De nok. Triller om Morgenen ud i Alleen: Møde i Frelsens Hær; om Middagen ud i Grønningen: Højmesse af Biskop Johannes Jørgensen; om Eftermiddagen hen ved Børsen: Grossererne har altfor langt til Krystalgade, og om Aftenen ud i Frihavnen for at pynte paa Landskabet."

„Kan man saadan trille med Marmorkirken?" spurgte jeg. — „Pyt! Har vi ikke trillet Raadhuset op paa Kongens Nytorv? Og kan ikke hvert Barn løbe med Runde taarn? — Altsammen siden 1898." — — „Ja, det var et mærkværdigt Aar! — Og som man den Gang byggede!" — — „Lapperi! . . . . Nej, her skal De se en Knap; — Dynamit, kjære! — Tryk paa Knappen: der ligger Kjøbenhavn! — Bygges op igjen paa et halvt Aar! — Storartet Forretning!"

„Med Forlov, har De flere saa geniale Projekter?"

„Masser! — Alle af samme Slags! — — Go' Morgen."

Saa hængte han sig.

Hvad de vil.

Nu maa Manden retirere,
Kvinden hun vil til,
Og med ham at konkurrere,
Det er, hvad hun vil.
Doktor, Biskop, Apotheker,
Digter. Bedemand og Snedker,
Hver en eneste Bestilling
Ta'r den søde Killing.

Hun i alt vil følge Manden
Lige i hans Hæl,
Vil, som han, ha' Lov til Banden
Og at ta' en Pæ'l.
Skjørterne hun giver Pokker,
Falde skal de lange Lokker;
Hun vil fægte, ro og boxe
Og sit Skjæg la' voxe.

Stoppe Strømper, koge, bage,
Skure, hakke Kaal
For et Mandfolk at behage —
Ret et herligt Maal!
Gifte sig med saadan Størrelse
For at faa en knap Forsør'else —
Nej saa heller staa alene
Paa de søde Bene.

Skulle ham for Penge klemme,
Kalde ham for Skat,
Ikke selv at ku' bestemme
Naar man vil ha' Hat —
Hertil den moderne Kvinde
Vil sig drive ingensinde;
Hun vil selv fortjene Mønten
For at klare — Pynten.

Oprigtig Beundring.

— Du sku' se den ny Svend, vi har faaet. Jeg ve' si'e Daj, han kan tyre 20 Bajere uden det ka' ses paa ham; kort sagt: komplet Selskabsmand!

Af to Onder —

— Hvad har De i Dag?
— Kærnemælkssuppe, Fiskefilet og Kalvekottelet.
— Kærnemælkssuppe?!
— Ja, jeg vilde osse hellere ha'e et Par flade Øretæver.

Væddeløb—Vædeløb?

Hvi sjunges kun om Veteranen,
Som gjorde Fjenden Livet kort?
Har ikke Sporten sine Baner,
Hvor Striden stander nok saa haardt?
Har Regnen ikke sat sit Stempel
I denne Tid paa mandig Daad?
Blev nogen Kæmpe for Exempel
I fordums Tid saa gennemvaad?

Jeg sjunger om de gæve Helte,
Som Jyllandsløb paa Cykle red,
Bedækkede med Jord og Ælte
Og herlig Mandoms ædle Sved.
Om Kvinden, (forhen kaldt den svag're)
Som, Mænd til Trods, afsted har hjul't,
Og opgi'et først da hendes fagre
Gestalt var helt af Mudder skjult!

Jeg sjunger om de Løb paa Sletten
Ved Eremittens stille Slot,
Hvor Hestene var mødt paa Pletten,
Men Komité'n det fandt for vaadt.

Og kækt de Løbene aflyste,
Let brækkes Hestes Myndeben.
Hvad eller de i Hjertet gyste
Af Frygt for Andres tynde Ben?

Jeg sjunger om de blaa Husarer,
Dragoner og Jokajer smaa,
Som trodsed slibrig Banes Farer
Og Skjønnes Blik, som paa dem saa.
Som trodsed Mængdens Spot og Vrede
Og red — da Regnen var holdt op.
Ja, red indtil de Græsset bede
Midt i den susende Galop!

Jeg sjunger om de slanke Baade,
Og deres li'esaa slanke Hold,
Som Havhest red, trods alt det vaade,
Om Gutterne i Klubben „Skjold"
Den Rytter frygted Himmeltaaren,
Han Ly i Restauranten fandt.
Den raske Kapro'er sad bag Aaren,
Og brugte Aaren til han vandt!

Familien Hansens Middagsbord.

— Men saa var det, at det kom. Husarernes Heste strømmede ned, Regnen stejlede vildt, Musikken kørte af Sted og de Kongelige spillede op, det var ganske forfærdeligt, den Forvirring! *Ja, det lyder noget forvirret!* Ikke sandt, Hansen, jeg har Fremstilningstalent, jeg er ogsaa engageret ved Laura Kielers nye Dameblad, for de trænger jo til nye Kræfter. Husarerne stejlede, som sagt, og jeg vendte mig om. Dolfemand havde sluppet min Haand og var midt under Hestehovene, der imidlertid drejede om i samme Nu. Med Roder til Højre bryd af, kalder Frederikke Brockmanns Bror det. Han har været Gardist under Hr. Wegner, den brave, saa han kender til Soldatens Lyst og Pétum. Kom aldrig mere mellem Husarerne, min Engel. *Det skulde Du hellere advare Elvira imod!* Nu er Du letfærdig, Hansen, og Du véd det meget godt, kan jeg se. Men saa var det, at det kom, det allerskrækkeligste. I samme Nu gav Hestene sig til at voltigere foran Direktør Kaspers Vogn. Mit Barn var næppe i sin Moders Arme igen, før vi begge maatte entre over to Snore sammen med Konferentsraad Antonius og den tyrkiske Gesandts Førstehustru, Lafaters boldspillende Hund, det Udyr, røg om mellem Benene paa dem og nappede dem i Koderne, derfor begyndte de et sagte spansk Trit og gik gennem den højere Skoledressur over til en vild Gallop. Og nu vilde Ulykken, at den højre Forstangshest saa Etatsraadens Ekvipage i det Fjærne; Dyret maa have kunnet se ind i Vognen, for alle fløj de som paa Englevinger derhen, den ene aad hans Therose, medens den anden gnaskede i Datterens Lafrangsebuket. Etatsraaden raabte paa Politi, Etatsraadinden opsendte de mest brændende Bønner om Hjælp og Frederikke tabte sin Skilpaddes Stanglorgnet. — Gud fri os, Hansen, Du har da sagt op? *Tag og tyk af Munden, min Frue!* Hansen, bor vi paa Købmagergade, eller bor vi der ikke? *Vi bor i Nummer 118 2den Sal til højre!* Vel, Du har altsaa sagt op! Hvor flytter

vi hen? *Ikke sagt op?!* Ha, nu véd jeg, hvad jeg al Tid har urgeret: Du stræber din Familie efter Livet, Du vil af med os, og nu benytter Du Lejligheden til at fjærne os angblok uden Lovens Ansvar. *Vaas!* Er det Vaas, Hansen, at de vil flytte Rundetaarn? Er det Idioti, at Rundetaarn gaar midt over, at den øverste Halvdel ramler over de fem nærmeste Huse og smadrer alt levende indeni? Har Du Aktier deri, Hansen? Eller hvorledes? Se paa dine Børn, se paa mig. Har vi ikke Nætters blege Søvnløshed stemplede paa vore Kinder? Siden Lørdag, da Projektet kom frem, har ingen af os sovet. Jeg vil ikke bo her et Sekund længere. Forleden Nat drømte jeg om Tyge Brahe, i Onsdags viste Kristian den fjerde sig for Elvira og dunkede hende i Hovedet med sin hule Stok. Og i Nat havde jeg Besøg baade af Kristine Munk og Ellen Marsvin. Vi vil væk, vi vil flytte, Hansen. *Velbekomme!*

Fra Pensionatet.

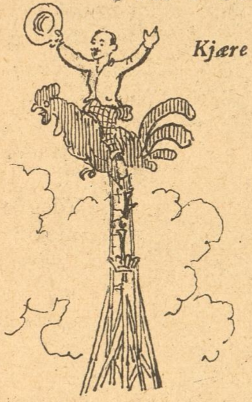

Kjære Hr. Redaktør!

Og nu har jeg faaet et ungt Menneske til, som skriver i »Politiken«, og han er næsten ligesaa morsom og dannet som Hr. Flabmejer, men meget mere poetisk, og som han kan drømme — aa, saa Taarerne staar en i Øjnene og Haarene rejser sig paa ens Hovede, naar han om Morgenen fortæller os sine Drømme, for i denne Tid, da Ignotus er borte, er han den bedste til det ved Bladet, og Redaktøren er streng i det Kapitel og forlanger hver Dag enten en rørende eller en nervepirrende Drøm, og jeg har ved Gud tidt ondt af Stakkelen, saadan tager det paa ham at gjøre sin Pligt, men forleden Dag saa han helt elendig ud, da jeg kom ind med Kaffen til ham paa Sengen. »Gud, Hr. Centaur,« sagde jeg, »De har da vel ikke drukket for meget ved det Redaktionsgilde i Gaar?« for han saa rigtignok noget beneblet ud, men det protesterede han imod og sagde, at han næsten ikke havde drukket andet end lidt Saft, men han var saa syg efter en skrækkelig Drøm, han havde haft om Natten, det dundrede i hans Hovede og hans Gane var saa tør saa tør, og saa fortalte han, at han havde drømt sig oppe paa det nye Raadhusspir sammen med en Kollega fra en anden Avis og en Borgerrepræsentant, som han ikke turde sige, hvem var, af Frygt for et Dementi; Kollegaen var naturligvis bleven bange paa Halvvejen, men han og den anden var kravlet videre op ad noget, der ikke var andet end Luft med et Par Pinde i, som oven i Kjøbet kun var fæstede med ét Søm til Luften, og først var alt godt, men saa var det, at de mødte en ondskabsfuld Tømmermand deroppe, som sagde, at hvis de fik ondt deroppe, saa var de fortabte, det tog Modet fra Borgerrepræsentanten, saa han holdt op, men Hr. Centaur blev ved lige til, hvor Pindene hørte op og der bare var Luft, her laa der en hel Mængde Tømmermænd, som grinede af ham og bankede ham paa Panden og sagde, at han endelig maatte passe paa ikke at faa ondt, men det æggede netop hans Trods og for rigtig at vise sig, traadte han lige ud paa den frit svævende Jernstang og stod her og balancerede paa et Ben, men saa, Fru Bollerup, sagde han, begyndte jeg pludselig at blive svimmel, og saa . . . . »Uh!« raabte jeg og holdt mig for Øjnene, »jeg tror, jeg i Deres Sted havde kastet op i Sengen!« »Det var jo ogsaa netop det, jeg gjorde,« sagde han mat, »men det er de forbandede Tømmermænds Skyld.« Men nu vil jeg slutte mit Brev og bede Dem komme snart til Deres med Længsel ventende

Rudolphine Bollerup.
Bruger aldrig Margarine.

Eremitagesletten.

En grønklædt Slette, Smaabakker, Smaadale,
Lukket af Bøgenes løvede Sale.
Her vises frem os en lille Exempel-Verden
Paa Menneskehedens sælsomme Færden.
— Nogle staa udenfor, andre indenfor Snore,
Udenfor er de Smaa, indenfor de Store.
Alle de vil deres Kage mele,
Ønsker saa lidt som muligt at dele.
En Kreds jager frem — hallo! — mod sit Maal,
Der for nogle er Æren, for andre en Skaal.
En anden Kreds staar spændt i en feberagtig Mani
Og passer Totalisatorens fortryllende Lotteri.

Hangen und Bangen
In schwebender Pein,
En Jagen af Sted!
— Glücklich allein,
Den der ikke er med!

PUKs **Redaktion og Expedition**
Silkegade Nr. 4. K.

Abonnement
tegnes samme Steds, og i alle Boglader: **2 Kr. Kvtl.** Enkelte Nr. 20 Øre.

Bladets Abonnenter
faa, saa langt Oplaget rækker, Aargangene **1893—96** incl. for
halv Pris.
Indbinding pr. Aargang i det komponerede Bind 3 Kr.
Løse Bind à 2 Kr., Mapper à 2 Kr.
Kan bestilles gjennem enhver Boghandel og i Hoved-Expeditionen.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

De Vises Sten?

Zahle og Howden-Rønnenkamp
Som Alkymister i Røg og Damp
Haaber paa Lykkens Gunst:
De har fundet en gammel Recept
Af J. A. Hansen, hin store Adept
I den ædle Guldmager-Kunst.

Udgiver og Redaktør Angelo Haase.
Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

1898. Søndag den 17. Juli. Nr. 29.

Pas!

— Sig mig, Tante, druknede alle de Dyr, der ikke kom med ind i Arken?
— Ja, min lille Ven!
— Ogsaa Fiskene?

I dit Ansigts Sved —!

Mens Regnen pisker løs paa vore Ruder
Og gør den danske Sommer ganske vaad,
Mens Vestenvinden i Kaminen tuder,
Og Barometret staar paa lutter Graad,
Begynder Skrædderne at gøre Knuder,
Skønt ikke ligefrem paa deres Traad,
Thi nylig hørte man med sær Beklagelse,
De havde nedlagt Naal og Sax i Slagelse.

Men alt, selv Permissioner, faar en Ende,
Og Mestrene i Øst saavelsom Vest
Og Buxer fik de tapre Skræddersvende,
Fra Odense tilstillet en Protest,
Saa Socialisterne dog stod sig bedst
Ved at faa Strejken væk og lade denne
Kamel passere gennem Naaleøjet
Og med det Første atter gaa i Tøjet.

I det Fag kniber det at faa Pupillen
Opladt for Rømersgadens gyldne Ord,
At ikkun Arbejd er til Velstand Kilden,
Selv naar det dyrkes paa et Skrædderbord;
Endog P. Holm kun halvvejs paa dem tror,
Skønt han har mange Presse-Jern i Ilden,
Hvorfor blandt hans Forretninger nok somme
En Smule svedne kan os forekomme.

Selv om man ikke er hans bedste Kunde,
Og han Ens nye Sommeafrakke syer,
Kan man dog hitte Traaden nogenlunde
Til, hvor hans »Compagnon« sin Mønt fornyer,
Og hvorfor Stadens Køb af visse Grunde
Kan blive dennes Kasse noget dyr,
Især naar der maa regnes med Beløbet,
Der gaar som Larsens Lidkøb med i Købet.

Vel kan man paa vor Bys gemene Bedste
Som Viceformand ogsaa lægge Vind,
Skønt man paa samme Tid har vendt sit Sind
Til bedre Snit paa Buxer eller Veste,
Men, at P. Holm vil æres af sin Næste
For Diskretion og ikke satte Pind
For, at hans Larsen hos Kommunen hæved'
En »Diskretion«, det gaar, skam, over Skrævet!

En kjøbenhavnsk Familie.

Slægten: PRESSE.

I. Enkefru Berling.

Denne agtværdige gamle Dame er Slægtens Ældste uden dog at være nogen Statue. Tværtimod er den aldrende Kvinde, der af de Yngre stedse betegnes som »Tante«, i Besiddelse af megen Livlighed. Underligt nok, men hendes Humør blev først rigtig mærkbart, efterat hun havde mistet sin sidste Mand. Hun bebor en gammel hyggelig Lejlighed, hvor der skinner af gammelt Mahogni, dufter af Potpurrikrukker og Fortidsminder. For ikke at faa Ord for at kaste Vrag paa Nutiden, har »Tante« til alle Familiemedlemmernes Rædsel kastet sin aldrende Kærlighed paa unge radikale Cand. mag.er, som hun protegerer frem, maaske alene for at ærgre dem, der i mange Aar har betragtet sig som hendes selvfølgelige Arvinger. Om Morgenen er Tante ikke saa behagelig og underholdende; hun staar sént op og har da kun Sans for Forretninger og Ene- samt Kokke- og Stuepiger. Dog kaster hun ind i al denne Praksis et vist vemodigt Skær, idet hun aldrig forsømmer at skænke et lille Rum til »de Døde«. Om Aftenen derimod, naar Kaminovnen gløder og Rødvinstoddyen damper, bliver den smukke gamle Kone meddelsom. Medens Strikkepindene rasler, snakker hun om Politik og Dags-

nyt, ja siger endogsaa nogle smaa Vittigheder, men altsammen paa den gode gamle Manér. Selv en spændende engelsk eller pæn fransk Roman foragter hun ikke. Tante er et Inventar, Tante har Privilegium og Penge. Tante er et uundværligt Empiremøbel.

II. Onkel Ferslew.

Onkel Ferslew er Tante Berlings kødelige Brodersøn; men noget egentlig godt Forhold kan man ikke sige, der er imellem dem. Deres Fjendskab stammer oprindelig fra den saakaldte »nationalliberale« Arv, hvis Nydelse, Eneret og deraf flydende Glans de altid har stredes om. Desuden kan Tante ikke fordrage den midaldrende Herre, som hun beskylder for tit at have hemmelige Lumskerier og Svinkeærinder paa Steder, hvor Traditionen forbyder at komme. Naa, Sandheden er maaske blot den, at Onkel er Ungkarl og bor paa et »Hotel«, af hvilke to Egenskaber der jo nu og da springer en lille Kaadhed.

Onkel Ferslew er en akademisk dannet Mand. Det nægter Tante heller ikke, men anfører med Skadefryd alle de Brølere han mellem Aar og Dag begaar i sin lidt planløse Flagren fra Grønlandsk til Kinesisk. I den snævreste Familiekreds kalder man Onkel for »der Igel«. Foruden Oversættelser beskæftiger han sig med Udenrigspolitik, helst den radikale engelske og franske. (Saaledes gaar det altid de stilfærdige Pebersvende: de gaar paa Galejen, naar de er udenlands). Desforuden kritiserer han Literatur og Theater med en Sindrighed, Grundighed og Længde, der er berygtet.

Om Søndagen udretter Onkel imidlertid ligesaameget som hele den øvrige Uge tilsammen. Først læser han en Totimers Prædiken af en mer eller mindre fremragende Gejstlig, senere ved Frokosten forfalder han til en Række pikante Afsløringer fra de evropæiske Hofkredse. Ved Middagsbordet nyder han til Suppen et lille hjemmebagt Rundstykke, kaldet »Forhold og Mennesker«, men den egentlige Pièce-de-Resistance er dog her den møre og saftige Steg »Aandens Alfabet«. Det er en bogstavelig Aandrighedens Encyklopædi. For de Familiemedlemmer, der holder ud til Aften, taler han endvidere en lille Smule Naturvidenskab, Jus, Botanik, Pædagogik og Agrikultur.

Maaske skyldes det denne ensidige Alsidighed eller alsidige Ensidighed, at onde Tunger beskylder Onkel Ferslew for, at han slet ikke er én, men i Virkeligheden fire. Disse »tre andre« er imidlertid rent imaginære Skygger, hvis Existens aldrig er bleven bevist, saa det maa siges at være den reneste Bagvaskelse.

En Ordens-Ven.

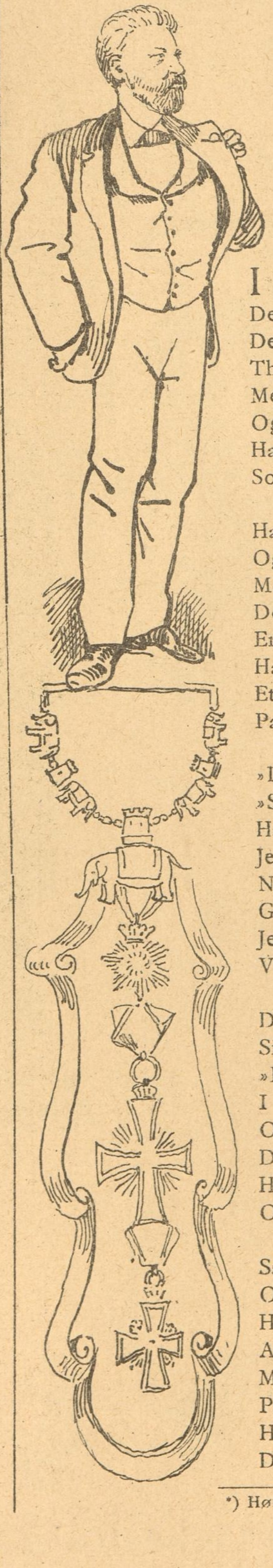

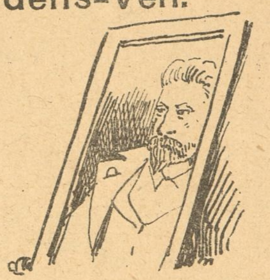

I Integade Numer — ja
Det husker vi ej længer —,
Der staar det noget daarligt til;
Thi »Far« *) med Ho'det hænger.
Mens Pennen dyppes tankefuldt
Og klatter tyst og stille,
Han visker tavs de Taarer væk,
Som paa Papiret trille.

Han tænker paa sit spildte Liv
Og ønsker det var omme;
Med Vemod han sin Frakke ser,
Den frygtelige tomme.
En Strimmel rosenrødt Papir
Han i et Knaphul lister —
Et glad Minut for Spejlet — saa
Paany i Graad han brister.

»I Lykkelige!« tænker han,
»Som har vendt om i Tide.
Ha! turde jeg — umuligt ak!
Jeg blive maa og lide.
Nu stiger I ad Lykkens Trin
Gud ved til hvilken Højde;
Jeg bære maa mit eget Kors
Ved denne Fandens Sprøjte«

Da sniger Misunds fule Aand
Sig i hans ædle Hjerte:
»Et Vaaben har jeg dog endnu
I denne sorte Sværte;
Og dypper jeg deri min Pen,
Da bliver Giften sikker —
Ha! vogt Jer, Gustav Christensen
Og Ehlers, naar jeg stikker!«

Saa dypper han sin brede Pen
Og ganske sort dem maler;
Han blotter deres Skurkestreg
At lave Hospitaler.
Men, mens han skriver: »Ordener kun
Paa Idioter hænges«,
Han efter saadant lille Kors
Dog lige hæftig længes.

*) Hørup.

Med Appel.

Sergenten: Naar I nu marscherer igennem Byen, Soldater, saa skal i Kraft stejle mæ stampe i Brostenene, saa Jeres Antipoder tror, det er Jordskjælv.

Et Alvorsord.

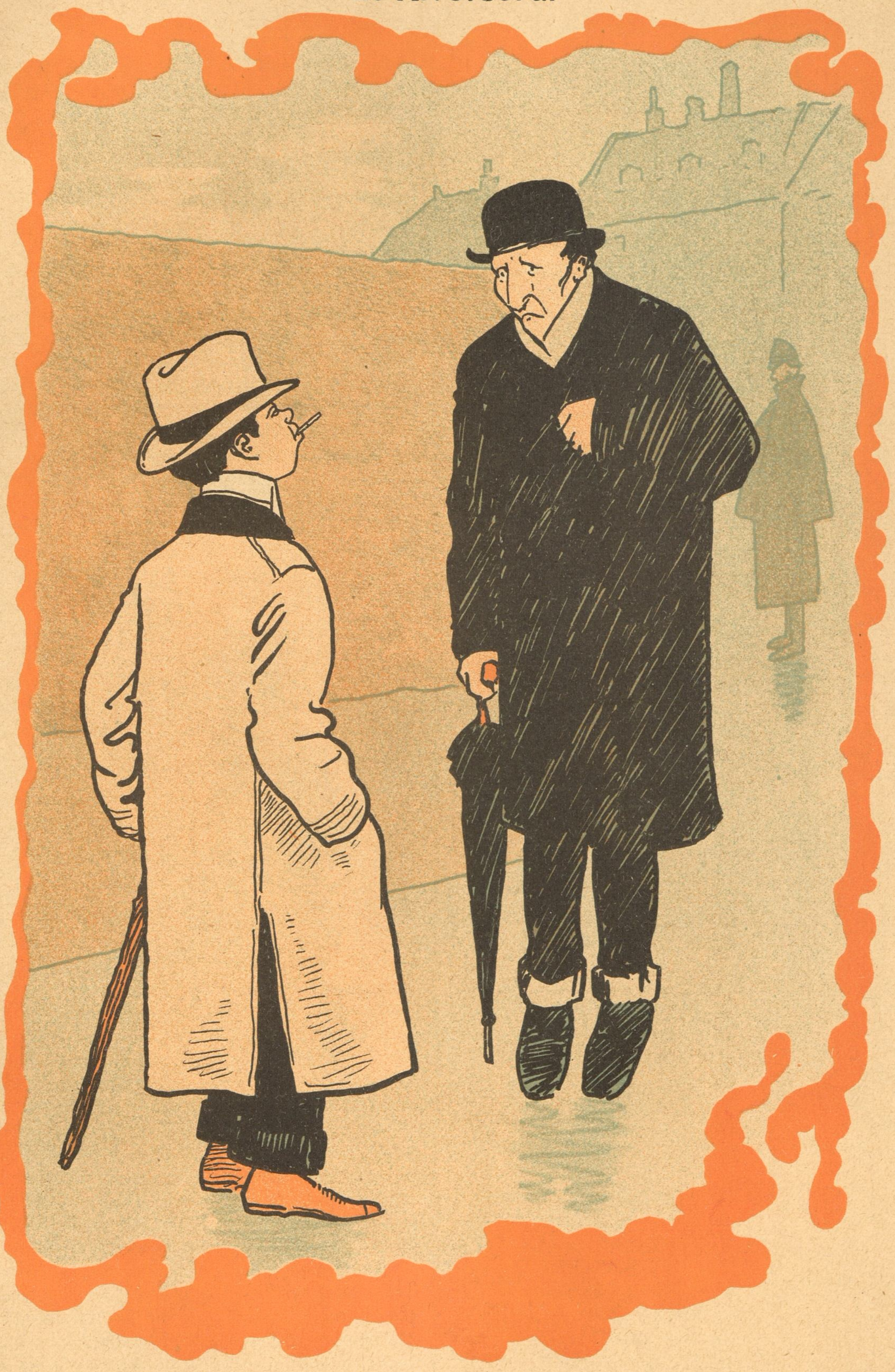

— Hør min lille Ven, De er sandelig for ung til at komme hjem paa denne Tid af Morgenen.

Per Skræder!

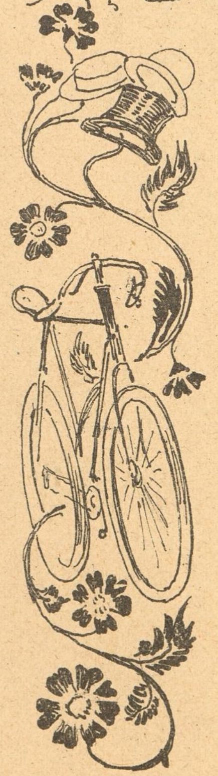

O! kommer og redder
Den arme Per Skræder!
„Vort Land“ ham mishandler
Og grumt ham forvandler
Til mæsket Storborger,
Der kun volder Sorger.
Han bli'r saa beskidt,
O! hjælp ham dog lidt!

Den stakkels Per Skræder
Før sy'de kun Klæder.
(De Klæder var gode,
Paa nyeste Mode,
Som Wiinblad mon skatte.)
Saa solgte han Hatte
Som sand Demokrat
Af tysk Fabrikat!

Den sølle Per Skræder!
Af Medynk vi græder.
De skælder ham Hykler.
Han handler med Cykler.
Han hør' til de Snøbler,
Der udsælger Møbler
Paa Lejekontrakt!
Ja, sligt har man sagt!

Det Skind til Per Skræder!
Saa frejdig vi vædder:
Som Fattigmands Leder
Han ikke sig feder.
Mens Hajerne fores
Og fraase i Stores,
Vor Per svinder ind
Til Ben og til Skind!

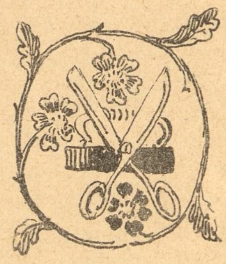

Den tapre Per Skræder
Skal nævnes med Hæder.
At vide alene,
Hvordan man kan tjene
En Formue lille
Og dog tie stille,
Er slet ikke let.
Men Per holder tæt!

Katholsk Propaganda? En mindre Kreds af de herværende Odd-fellows har konstitueret sig som en ny Ridder-Orden under Navnet: »Hospitals-Brødrene.« Deres Formaal er udelukkende veldædigt, speciel Afstand agter man at tage fra Politiken. Brødrehuset vil blive kaldt »Petrus' Gæstehjem« eller muligvis »Ehlers Kollegium«. Vaabenmærket bliver det evig unge Dannebrogskors.

Til

Digter, Doktor Sophus Schandorff, R. af D. p. p.

Sorø Akademi d. 16. Juni 1898.

Kjære gamle Skolekammerat!

Tak for din dejlige Festsang til os unge Soranere i »Politiken« forleden. Andra moi enepe Musa, *hjælp mig Musa! at skildre Virkningen af dine glødende Ord paa vore under Tyranniets Aag sukkende Hjerter. Jeg tog straks et halvt Hundrede Afskrifter af den og saa solgte jeg løs til de andre for 2 Øre Stykket eller i Mangel af Kontanter en Femmad, det gik strygende; henad Aften havde jeg tjent 30 Øre og 20 Stykker Femmad. For Pengene kjøbte jeg 1 Pund Sukker til Maden, en Kjøbmand slog jeg for en Flaske Brændevin, en Rulle Skraa og nogle Cigarer og saa inviterede jeg de andre Store til Gilde for Dig paa mit Kammer. Først sang vi dit Digt, saa det rystede i hele den raadne Kasse, for jeg havde opdaget, at den gik brillant paa Melodien: »Vil Du hilse din Mor« og saa gik det løs med Talerne. Buxe-Petersen holdt Festtalen for Dig. Han var glad over, at Festkomiteen ikke havde inviteret Dig med, for saa havde Du jo bare været i godt Humør og skrevet Festsang for Kongen og klinket med Elefanter og trekantede Hatte, og saa havde vi ikke faaet det dejlige Digt, som Harmen over at maatte sidde hjemme og tænke paa al den dejlige Vin, de andre svælgede i hernede, havde lagt Dig i Pennen. Han kunde dog trøste Dig med, at Du vist havde overvurderet Fest-Nydelserne en Del, for vel var der nok lidt Gemytlighed efter Bordet, men saa høj var den dog ikke, som Du har troet, naar Du beder os lægge Mærke til, hver Gang en Mand med*

trekantet Hat lægger sig paa Maven paa Jorden og børster de Stores Støvler og vrøvler dem efter Munden.

Efter denne og mange andre Taler hævedes Bordet i den mest blodtørstige Stemning. Vi spredte os rundt paa Gangen paa Jagt efter smaa Elever, som vi indfangede og forhørte om deres Familieforhold; de, hvis Fædre var dekorerede, fik »Krukkenødder«, »Armlæder« og »spanske Jern-Manchetter«, men de, hvis Fædre tillige var uniformerede navnlig med trekantet Hat, fik »Bnxevand« i begge Ben. Men ligesom vi var ved at give en væmmelig Amtmand-Unge Strambux, kom Inspektøren bag paa os og huggede løs paa os med sine brutale Autoritets-Næver og konfiskerede hele Oplaget af dit Digt. Og idag skal vi møde for Rektoren — det bliver mindst en Uges Stuearrest. Styx eum habeat!

Saaledes mishandles den frisindede Ungdom i dette lille misregerede Land! Vil Du ikke skrive et Digt herom i »Politiken«?

Og nu Farvel gamle Kammerat og hold Dig fugtig. Paa Opgørets store Dag kan Du sikkert stole paa din

hengivne Ven

Peter Ferdinandsen,
Elev i 4de Klasse.

Linger—Longer—Lorry.

Lorry var alt fra lille Knægt
Begavet og fuld af Talenter,
Ret af den Søndagsbørnenes Slægt,
Hvoraf Hjemmet sig alting venter.

Men at Tante og Onkel forregner sig,
Det hænder, det hændte med Lorry,
Hans Livsens Lykke blev ikke rig,
— Ikke ond, men pudsig og snurrig.

Begynder man nemlig først som Student
Og slaar sig paa Filosofier,
Det ender — l'extrêmes se touchent — som bekendt
Meget ofte med Syngepi'er.

Da Schlegel og Hegel paa Hylden var lagt,
Tog han fat paa en anden Kant,
Blev Journalist, men laved' nok sagt
Ikke meget, der var int'ressant.

Saa blev han da Bagermester af Nød,
Ja, Gud hjælpe mig, blev han saa.
Han sled og sled i det daglige Brød
Med Hænder og Fødderne smaa.

Han solgte kun Mælk og Soda
(Politiet vilde ikke det ha'),
Selv blev han fed, men Gesjæften,
Blev magrere Da' for Da'.

Lidt tragisk berørt af sin Skæbne
Han købte en sort Bulehat,
Drog ud til Frederiksberre
Og fik sig en Bule fat.

Tragedien blev til Operette,
Det gik saa en Tid lang, men
Saa blev disvær Operetten
Til Tragikomedie igen.

Om føje Tid, se'r vi, Lorry
Lægge ud paa en anden Bov.
Blir det Skrædder, Skoma'r eller Sanger?
— Ja, hvem, der vil gætte, har Lov!

Vort gamle, anerkjendte

Berliner-Hatte-Magasin

bringes i Publikums velvillige Erindring. Særlig fremhæves en nylig hjemkommen Sending

Panama-Hatte!

Med udmærket Højagtelse
ærbødigst
Holm & Co.

PUKs **Redaktion og Expedition**
Silkegade Nr. 4. K.

Abonnement

tegnes samme Steds, og i alle Boglader: **2 Kr. Kvtl.** Enkelte Nr. 20 Øre.

Bladets Abonnenter

faa, saa langt Oplaget rækker, Aargangene **1893—96** incl. for

halv Pris.

Indbinding pr. Aargang i det komponerede Bind 3 Kr. Løse Bind à 2 Kr., Mapper à 2 Kr.

Kan bestilles gjennem enhver Boghandel og i Hoved-Expeditionen.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Mens Guldæblerne sprang.

Naar Borgermester gaar paa Gammeltorv, tjener Konsortierne Penge.

(Gammelt Ordsprog i ny Redaktion).

Udgiver og Redaktør Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

1898. Søndag den 24. Juli. Nr. 30.

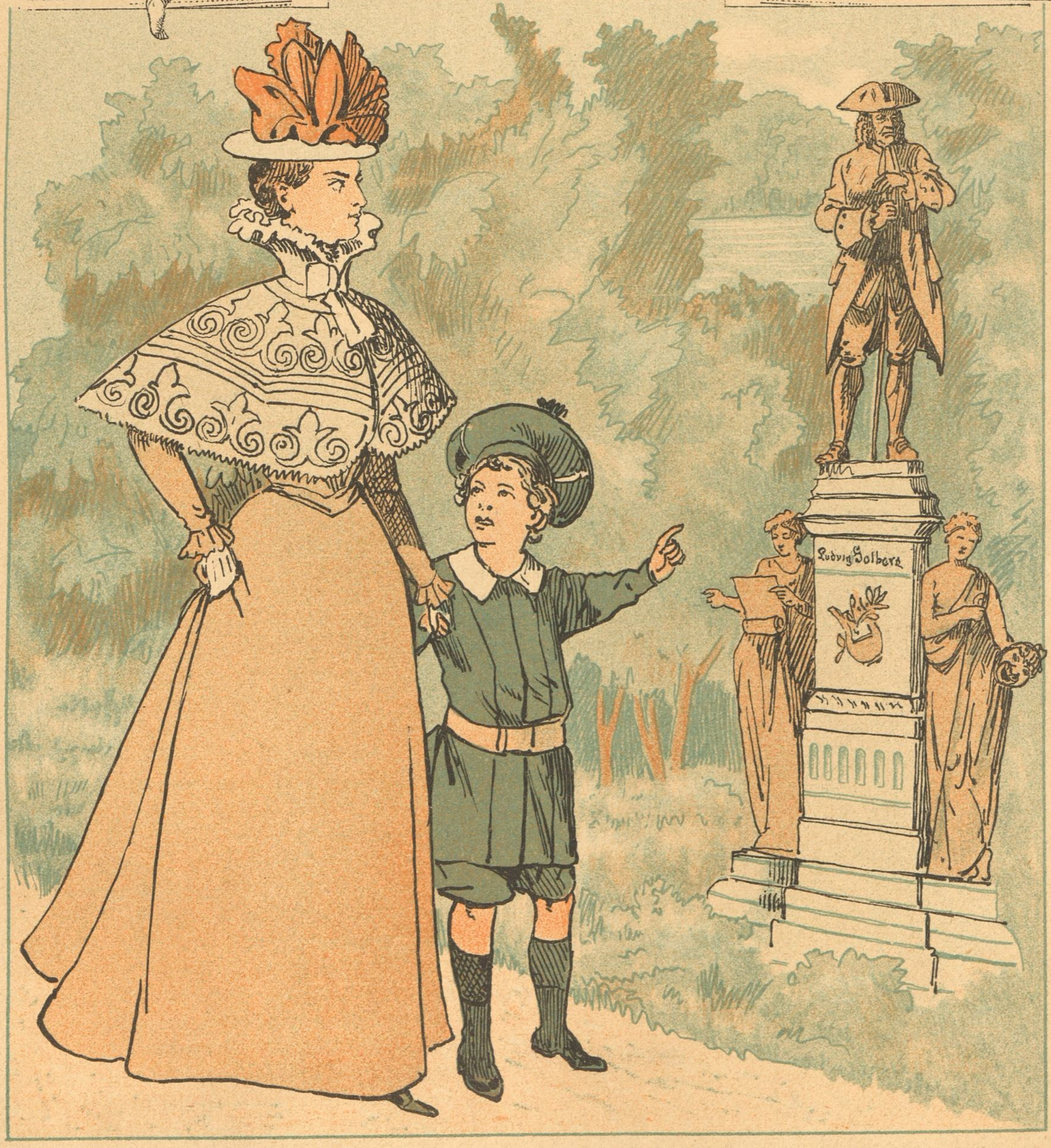

Misforstaaet Symbolik.

— Ja, men Mo'er, havde Holberg da været gift to Gange?
— Nej, min Dreng, han var slet ikke gift.
— Ja, men Mo'er, der staar jo en Kone paa hver Side af ham!

Efter Rømersgades Kogebog.

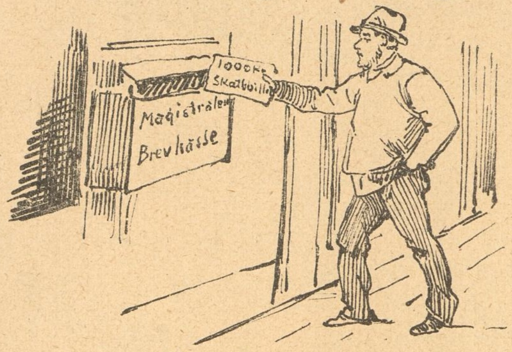

Motto: Man tager — — —
Det Samme paa en anden Maade!

Hvor tidt har ikke onde Tunger drillet
De Herrer Peter Holm & *Compagni*
Med Egennytten, der var med i Spillet
Hos Lederne for hans Parti;
Hvordan de stakkels Blusemænd blev snydte
Og pumpede for Strejkebidrag læns,
Mens Førerskabet gjorde Bytte
Og redded' sig en sorgfri Existens,
Skjønt Fattigfolk dog langtfra skulde bøde
Med alle deres Penge hertil glat;
Thi nogle fik de Lov at øde
Paa en frivillig »Indkomstskat«.
Hvad Under, at de kunde ikke glemme
En Styrelse, saa liberal og blid,
Men gav P. Holm & *Co.* hver Stemme
Og Rodemesteren den sidste Hvid.

Dog et barmhjertigt Forsyn ikke vilde,
At denne Fattigmandens Skat
I Stadens Kasse skulde gaa til Spilde
For dem, der havde Smaafolk i den sat;
Thi billigt det Enhver maa forekomme,
At disse Skatteborgeres Kontant
Ikkun i Førerskabets Lomme
Sin egentlige Hjemstavn fandt,
Og derfor er der nok af Grunde
For, at Moneterne »*en masse*«
Begyndte, saasom de er runde,
At rulle ud til Larsens Plads;
Thi, naar paa den Vis blot de naaede
Om ikke til P. Holm, saa dog til hans »*& Co.*«,
Saa kunde de paa denne Maade
Med frelst Samvittighed sig slaa til Ro.

Men Herligheden vared' ikke længe:
Konsortiet holdt daarligt tæt,
Og, skjønt det vist var »Smaafolks Penge«,
Til hvilke »Førerne« har en Slags Ret,
Blev over Kompagniets Entreprise
Opinionen dog for Alvor vred,
Og stakkels Holm har nedlagt blandt de vise
Fædre sin Viceformandsværdighed.
»Maalet var fuldt« og det til Randen,
Da med sin Kompagnon han brød,
Skjønt ondt og godt de med hinanden
Har delt i Abrahamsens Skjød.
Og, mens P. Holm er tavs af visse Grunde
Og Larsen er i Portmenixen sat,
Kan Smaafolk grunde paa, hvorlunde
De Herrer har forvaltet deres »Skat«.

Klimat-Forandring.

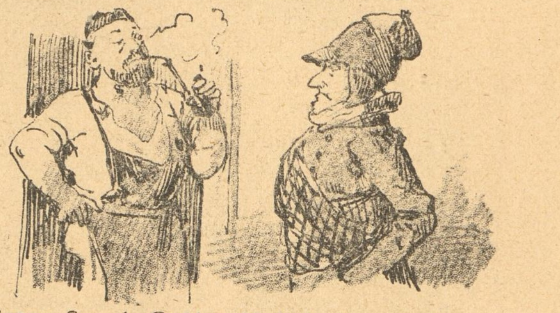

Kristen Smed: Goddav, Mads Jordmormand!

Mads Jordmormand: Hu—hej—tju ... atsch ... hark! Goddav, Kresten Smed!

Kristen: Hvodan Fa'en æ'ed Do æ ingballiret Mads, Fedtelærs paa Bienene, Uld om Maven aa Ørelapper! ska Do pue Nordpolskspekelasion?

Mads: Ska Do itte pue Sydpolskexekution? Do æ klædt etter 'ed. Fa'en smid Skjorten osse aa Bøvserne, aa huld Dæ te Mavebæltet aliene; ded æ jo da Sommer, sku jæ miene, mæ Lommervarme over ded hiele — uh hva, dollekat! Har Do itte et Sted, hvor man ka stue i Skygge, faa den brænner liegodt Satans — hø ... ha ... hu ... atsch ... hark!

Kristen: Jamen æ'ed da itte osse liegodt Sommer? ded stuer da i Dejnens Amlanak, aa Maren kjøvte sæ da osse en ny Sommerhat pue Markeded inge i Byen faaleden istedenfaa den gamle Himpegimpe, hun hadde hat i syv Oer; aa den kostede liegodt femaahalvfjerds Øre, men saa sad der osse en rød Gumpefjer i Toppen pue hinner.

Mads: Huld Dæ te Saven, Kresten, aa bland itte mæ ing i din Kjællings Hatte og Uldklokker aa andre ingvendie Mysteriumser, jæ har mier end nok a Madammens. Hør no Kresten, ded æ jo varmt om Sommeren og koldt om Vinteren, itte?

Kristen: Ded ka der være noved i.

Mads: Men nær ded nov æ koldt, saa blir'ed jo Vinter aa itte Sommer, itte?

Kristen: Jamen hvonær blier'ed da Sommer?

Mads: Ded blier'ed Faneme aldrig mier, aa jæ ska sie Dæ hvafaa, men Do mue høre godt etter, faa ded æ noved mejet videnskavelit noved.

Kristen: Saa itte altfaa rask, Mads.

Mads: Sier Do, nere fra Adrabien eller Nebukanesien eller Vestindianien, hvor der æ saa varmt, saa di slet itte behøver Esse for a smedde, derfra har Vorherre i sin almægtie Visdom dideregeret noved a ded overflødie varme Vand te a løve gjennem Havet op te di Ejne, hvor ded æ kuldt. Ded ve sie, om Vinteren sitter han Hængelaas faa Strømmen, saa hun itte ka løve, men hver Sommer aavner han faa Slusen, aa saa fuser ded varme Vand herop aa ligger sæ omkring Kysterne aa varmer dom, lisom et varmt Klæde din Mave, nær Do har Kolik — aa saa faar vi Sommer.

Kristen. Æ ded Vand da itte kommen herop i Oer?

Mads. Nej ded æ just ded sørrelie, aa ded æ den forbandede Kri, som Dælen har anstiftet, Skyld i. Do ve maaske, a Amerikaneserne aa Spanieløjserne ligger aa maser hinanen dernere i di Ejne, aa no æ di sandsynligen kommet te a hugge Strømmen over — miener da Videnskaven.

Kristen. Ded va Satans! Ka di da itte lappe hinner sammel igjen?

Mads. Novne miener ded, men jæ itte. Jæ tror itte, vi faar Solen synderligen miere a sie i vores Levetid. Aa hvis Do har din Salihed kjær, Kresten, saa stuer Do itte længer halvnøgen her i Vinterkulden men goer ing i din lune Stue, hvor Kaffekjedlen snurrer aa Romflasken klukker.

Kristen. Ded ka der være noved i.

Mads. Aa saa glemmer Do da itte undertejnede Offer for Videnskaven. Kanskesens ded æ sidste Gang, Do har den Ære a gie mæ en Omgang smue Sorte. Ded æ bestemt gul Feber, jæ har, faamedelst al denne Regn — hø . . . hø . . . ho . . . atsch . . . tju . . . hark!

Landet udi Væde.

€n saa nedstyrtende Kraft
Har Regnen herhjemme ej haft,
— Saavidt jeg kan huske tilbage —
Siden Regner Lodbroks Dage.

Fra Gedser til Skagens Odde
Er Feriefolkene vaade,
Ja, Himmelbjerget skal stande
Syv Fod under dagligt Vande.

J selveste Hovedstaden
De ælter i Dynd paa Gaden,
Selv €n, der var næsthøjest bænket
J Borgernes Raad, han er stænket.

Hvis der saa af den megen Væde
Vokste Dänmark Kræfter og Glæde!
Men der kommer kun Grød efter Vandet!
— Der er ingen Grøde i Landet.

Populære Folk. II.

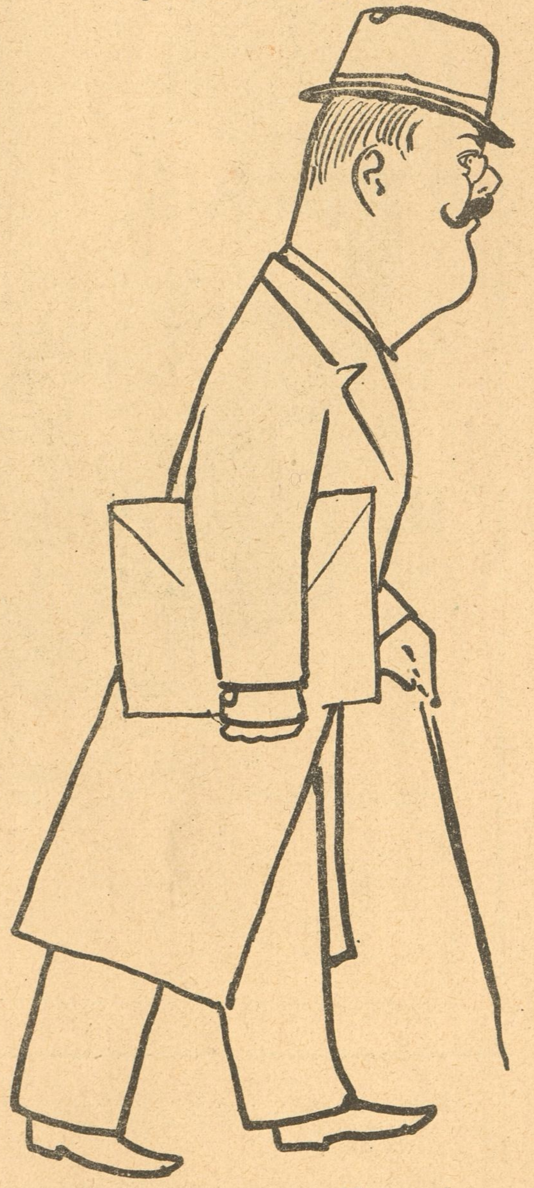

Industriforeningens Kronprins.
Kjøbenhavnsk Postelin?

Oprigtig Paaskjønnelse.

(Fra Mindefesten.)

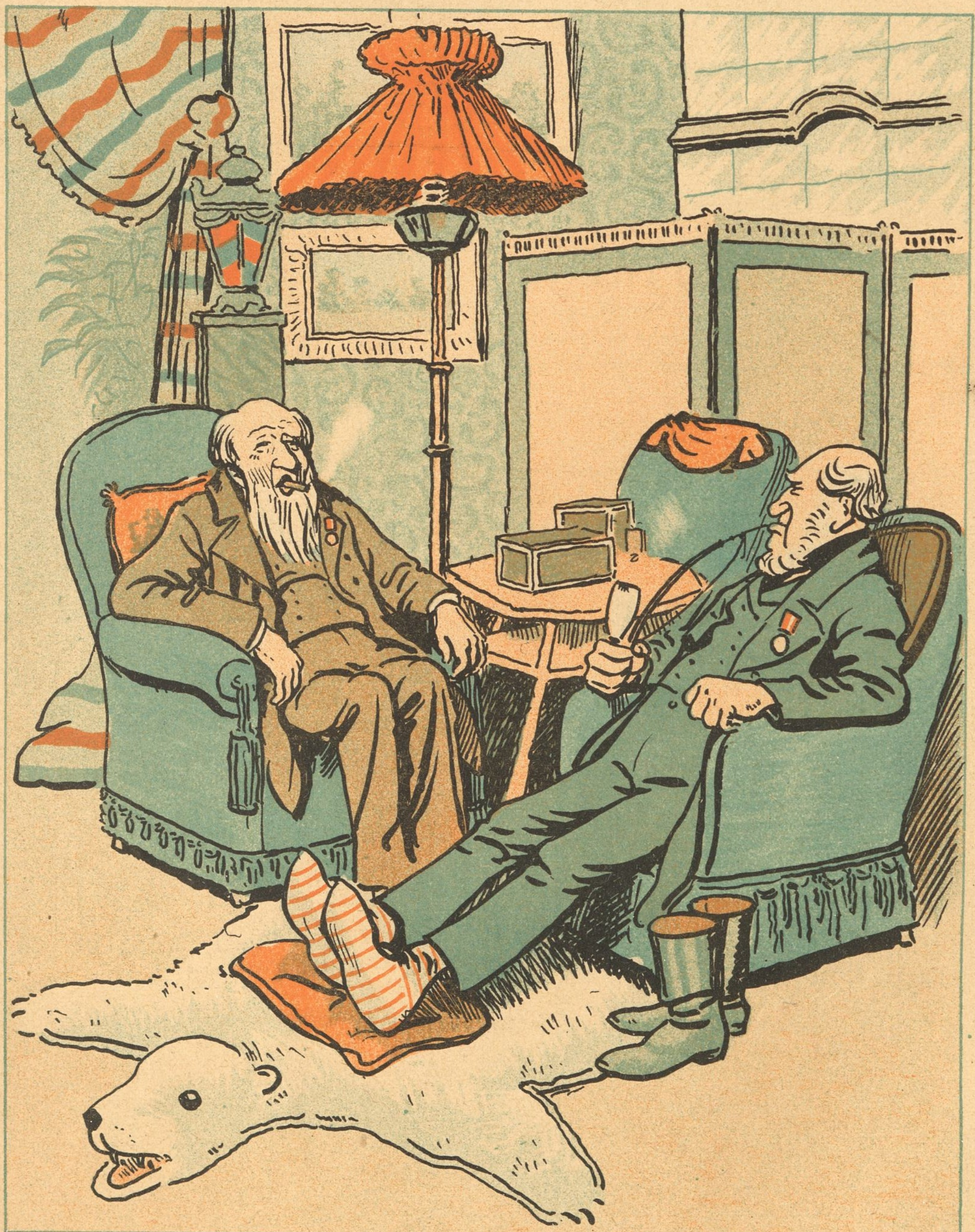

1ste Veteran: Hvor dog æ Køvenhavner er novn rare Minnisk, wi haar 'et jow, som wi war i Paradis.

2den Veteran: Ja! derfaa tykkes a, te wi ka et wær bekind aa rejs idaw. Wi haar kuns wæt hier 8 Daw; di ku let tink, te wi war novn utaknemli Skabninger; wi maa mindst blyw 8 Daw te!

Probatum est.

— Er det en Maade at servere Rødvin paa? Maa jeg ikke bede om at faa Proppen i!

— Herren maa undskylde; jeg har serveret Rødvin i 8 Aar, men aldrig med Proppen i.

— Og jeg har drukket Rødvin i 40 Aar, men altid med Proppen i.

— Saa har Herren ikke faaet megen Rødvin i de 40 Aar.

Sorg og Glæde.

Der er tyst i Rømersgade;
Gysende de Socialister
Sagte hvisker med hinanden,
Mens de om i Sivsko lister.
Af en pinefuld Panama-
Rædsel bæver deres Lemmer;
Alle deres Tanker kredse
Kun om Skabe, Jern og Tremmer.

Jensens klædelige Mave
Daglig mer og mere svinder.
Hvast er Meyers hule Øje,
Smaa og slappe Klausens Kinder.
Wiinblads Redingote er plettet,
Der er Snavs paa de lakerte.
Det er flere Dage siden,
Han hos Neijendam dinerte.

Der er Fryd i Integade,
Man i Hænderne sig gnider;
Haandtryk vexler Liberale
Med et lettet Suk: „Omsider!"
Overalt man ser deroppe
Scener af en yndig Charme:
Hørup, Trier, Hvass, Johansen
Ligger i hverandres Arme.

Propper knalder, Vinen perler,
Marstrand har bragt Krandsekage.
Philipsen en lystig Hornpipe
Danser med Christoffer Hage.
Pudsenmageren Octavius
Som den røde Hane galer.
Lammet bræger, medens Benzon
Over ham slaar Saltomortaler.

Størst er Jubelen, da Hørup
Wiinblads Dødsdom proponerer
Og den strax med sin Revolver
In effigie exekverer —
Selv en Grundlovsdag paa „Lunden"
Var de ej saa festlig stemte.
Men den vante Deputation man
Nok til Rømersgade glemte!

En kjøbenhavnsk Familie.

Slægten: PRESSE.

III. Enkefru Adresseavisen.

Til den gamle Generation hører foruden Tante Berling og Onkel Ferslew endnu et tredie Medlem: Enkefru Adresseavisen. Vi kender jo alle det gamle Kvindemenneske, der findes i næsten enhver ordentlig Familie og egentlig kun taales i den for Honnørens Skyld. Hun har ingen Penge, ingen Forbindelser, ingen Klæder, ingen rap Tunge, ingen Selvhævdelse.

Saadan er den fattige Enkefrue. Hun bor oppe i et gammelt, gammelt Hus paa Vimmelskaftet, i en Baggaard, hvor der stinker af Ost. Hun huses af en Grosserer, der ikke har den bitteste literære Pli over sig, alene derfor er hun værdig til Medynk; thi hele hendes Familie holder det Literære i Hævd, lad det hos de fleste saa end være næsten ligesaa tyndt som Vand.

I salig Jetsmarks, for ikke at tale om den muntre Fejlbergs Dage var det vistnok anderledes; da var Enkefruen en travl og virksom Dame, der blev læst og omtalt, ja, hun digtede endogsaa de nydeligste Poëmer, hver Gang der skete det største eller mindste Bysens Nyt. Nu er det saaledes, at, bare hun vover sig udenfor sin Ostekælder, raaber Gadeungdommen efter hende: »Æh, Jomfru Vimmelskaft!« og trækker i hendes forhen saa moderne franske Sjal med de falmede Palmer.

Men det er kun sjældent, hun gaar ud paa længere Ture. Hendes tarvelige Fornødenheder kræver det ikke. Hun har en lille Pension, der kaldes »Børslisten«. Det er alt, og den smaatærer hun paa i det afmaalte Spand af Aar, hun kan have tilbage. To Gange om Ugen spiser hun til Middag hos Tante Berling eller Onkel Ferslew. Men, kommer der andre Fremmede paa disse Dage, faar hun al Tid et lille fint Vink om at trække sig tilbage, inden man gaar til Bords.

Stakkels gamle Enkefrue! Hun har kendt bedre Dage og fortjent en blidere Skæbne.

IV. Frøken P.

Som ældste Repræsentant for den yngre Slægt kommer vi til Frøken P.; men iøvrigt at gaa nærmere ind paa hendes

Alder er ikke tilraadeligt. Hun er »i sin bedste Alder«, eller, som hun helst siger selv, »en fuldmoden Kvinde«. Hun er Familiens mørke Punkt. Tante Berling, der ellers al Tid bevarer Kontenancen, geraader udi Affekt, naar man blot siger »P.« Hun har forlængst stødt hende ud af Familien. »P.« er for hende Indbegrebet af al Daarligdom. »Det betyder Perfidi«, siger hun, »Personforfølgelse, Partiskhed, Parlamentarisme, Paastaaelighed, Paafugl og Patsjuli.«

Frøken P., det lader sig ikke skjule, er den levelystne Kokotte omkring de Tredive. Herved lægges hendes Rygte ikke for Skade, enhver Kjøbenhavner kjender hende nemlig. Hun har i sine yngre Aar ført en brusende, livsfyldig Tilværelse, omringet af Levemænds Guldstykker og Digteres Skumperler. Og hun har sandelig ikke nægtet sig noget. Til hendes Undskyldning tjener delvis hendes Oprindelse; af Afstamning staar hun nemlig med det ene Ben i det frivole Gallien, med det andet i det mere platte, praktiske Orienten. Onkel Ferslew kalder hende med Henblik herpaa ofte *»den semi-mondæne.«*

Nu er Frøken P. en træt Kvinde. Hun er ked af den megen Hyldest og Vin. Nægtes kan det heller ikke, at Spejlet, som hun flittig bruger, hver Morgen maner hende til Manicure, Ansigts-Massage og alvorlige Tanker. Hun gjør stadig Lykke hos yngre og ældre Naive, men Kendere vejre lidt for megen Parfume i hendes gyldenblonde Lokker, lidt for megen Beregning i hendes yndige Selskabssmil.

Hun véd det selv. Talrige gamle Tilbedere har forladt hende, og hun forfølger dem med en forsmaaet Kvindes hele Raseri. Hun skandaliserer uforsigtigt.

Det er ingen Hemmelighed, at hun er træt af de idelige illegitime Tilbud, der vrimler ind til hendes Smaagade-Boudoir. Hvor irriterende maa ogsaa dette være!

»Den 20. Juli. Min elskede P(uddel)! Al min Tanke er endnu trods Alt bestandig hos dig. Vi sés snart. Din egen.«

Frøken P. søger sig en legitim Beskytter, hun vil giftes. Bort med Apollo og Mars, bort med Peter og Colonel. Hendes Mand skal allermindst have en Taburet. — Bare det ikke ender i Muddergrøften!

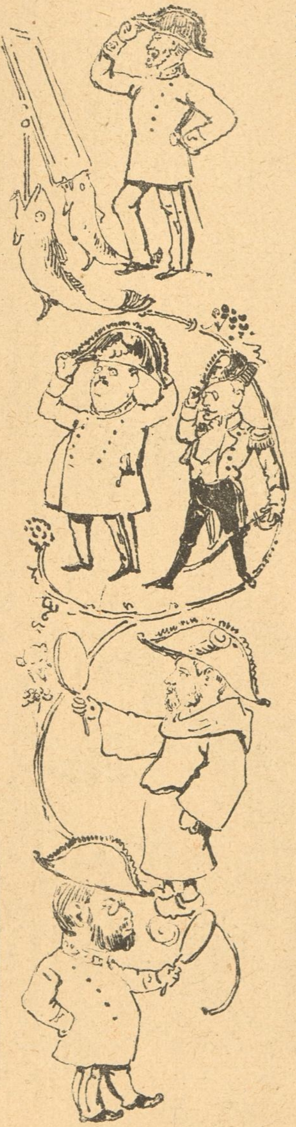

Saa synger hele Koret
Med Hørup som Per Degn.
Selvfølgelig vi tror 'et:
Slet ingen er forleg'n.

Og dog, hvor mon et bedre
Ministeremne gi'es,
Til Taburet at hædre
Som Islands- og Justits-,
End Hørup selv, de røde
Famøse Strimers Mand.
Selv Torskene, de døde,
Paa dem han har Forstand!

Da Arbejd Manden adler:
Alberti Indenrigs-!
Mon nogen Valget dadler,
Om *Colonel* blev Krigs-?
Behøver man at grine
I Skæget, hvis man hør'.
At Bojesen som Marine-,
Bli'er Flaadens »Kommandør«?

Er Busk katolsk i Ho'det,
Til Kultus- passer han:
Han har jo uformodet
Faa't paa Rel'gion Forstand.
Og Philipsen skal gavne
Som Chef vort Kabinet.
Ak! en Finants- vi savne,
Det skulde Holm ha'e væt!

I Sandhed! ikke ilde,
En Pryd for Folk og Fæ!
Og tænk, hvor herlig vilde
Den Uniform dem klæ'!
Beskedne, rent forbandet,
De er alligevel.
Der bli'er til Sorg for Landet,
Ej Sild af den Makrel!

Aldrig i Livet, søde Susanne!

»Jeg vil, nej, jeg vil ikke!
Hold op at friste mig!
Det nytter ej, I tigge,
Ved Gud! vi gør'et ej!«

PUKs **Redaktion og Expedition**
Silkegade Nr. 4. K.

Abonnement
tegnes samme Steds, og i alle Boglader: **2 Kr. Kvtl.** Enkelte Nr. 20 Øre.

Bladets Abonnenter
faa, saa langt Oplaget rækker, Aargangene **1893—96** incl. for
halv Pris.
Indbinding pr. Aargang i det komponerede Bind 3 Kr.
Løse Bind à 2 Kr., Mapper à 2 Kr.
Kan bestilles gjennem enhver Boghandel og i Hoved-Expeditionen.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg

Olympen i Oprør.

Stil Dig ej saa hellig an!
Nu kjender vi jo Petermand!

Udgiver og Redaktør Angelo Haase.
Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

1898. Søndag den 31. Juli Nr. 13.

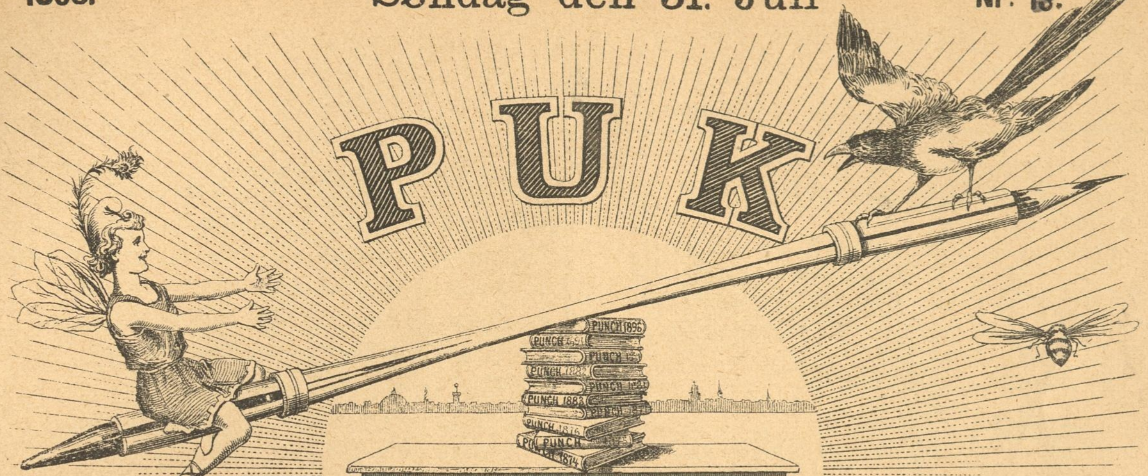

Toldfri?

— Hør Fatter, jeg synes, Opvarteren kigger saa underlig efter mig.
— Ja, lille Mutter, han synes maaske, han skal ha'e Proppenge.

Skæbnens Villie.

I Hamborgs Kachotter sidder blandt flere.
Vor Folkethingsmand fra Nørrebros *femte.*
Er det, formedelst han vilde brillere
I Rollen som »*Peter in der Fremde*«?
Drog han derned for i egen Person
At udrydde Hamborgs »Korruption«?
Ak nej! Blandt Rettens og Sandhedens Stridsmænd
Han faldt som »et Offer for Kapitalismen«.

Med Ord, der var store og fede som Flæsket,
Gav »Korruptionen« han voldsomt paa Halen;
I glødende Taler til Holm-Gang han æsked'
Sin bittreste Modstander, Kapitalen!
Hvordan det begav sig, at han dog tilsidst
Selv endte som graadig Kapitalist,
Mer gaadefuldt er end Magnetismen;
Dog — han blev et Offer for Kapitalismen!

Han først og sidst blandt Partiets Gemene
Til Kapitalen lod Had indprente
Og sørgede vist for, at de *notabene*
Fik aldrig i Livet Penge paa Rente.
Saa snart et Par Kroner tilovers de fik,
Rabundus til Strejker med mere de gik;
Og dog blev hin Talsmand for Pauperismen
Et sørgeligt Offer for Kapitalismen.

— Det øvrige Førerskab, *sittlich entrüstet,*
Udfører med Kraft Farisæernes Roller
Og vidner, imedens de slaar sig for Brystet,
At ingen af dem er som denne Tolder,
At ingen af dem har den ringeste Grund
Sig forbeholdt for deres egen Mund,
Og ikke hele Partiorganismen
Endnu er et Offer for Kapitalismen.

Men ak! I Socialistlegionen
Saas Mange fra PIO til HURUP at falde!
Hos dem er i »Kampen mod Korruptionen«
Desværre kun én Vej — og den skal de alle!
Det sent eller tidligt vil sikkert gaa
De andre Førere ligesaa;
Hvo slipper blandt dem vel for Evfemismen:
»Han faldt som et Offer for Kapitalismen«?

Æren er det fejreste Træ —
(Folke-Tragedie i 1 Akt.)

Personerne: PETER CHRISTENSEN, Kapitalist og Arbejderven.
PETER THYGESEN, Socialist og Menneskeven.
REX, major domus hos PETER CHRISTENSEN.
Arbejdere og Socialister.

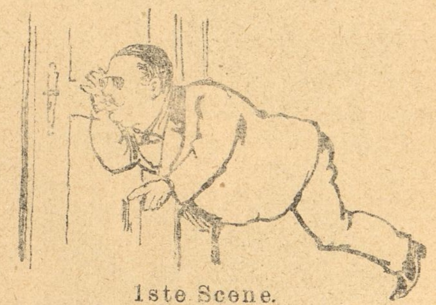

1ste Scene.
(Kapitalistens Antichambre. REX. Arbejdere, der venter).

REX (lytter): Sover endnu som en Oxe den Storborger. Fanden til Geschäft, Stuen hele Dagen fuld af Folk, der kun længes efter at komme af med deres Penge og dog tror Arbejdervennen han gjør dem Tjenester derfor. — Saadan en Forretning skulde man selv have, men bi, det kan komme. Jeg har allerede opdaget adskilligt . . . ha ha, Du er 'en PETER, og saa kommer min Tur. Ah, der kommer Menneskevennen. Hvorfor kommer han listende her hver Dag og konfererer timevis med Kapitalisten. Der er noget muggent ved det. Jeg maa have Øjne og Øren med mig. Maaske dette kan blive det store Kup.

2den Scene.
(De forrige. Menneskevennen.)

MENNESKEVEN (til Arbejderne): I Stakler, I ser saa forkomne og udslidte ud. Trænger I til Hjælp, da kom til

mig, jeg er altid rede. Mit Adressekort, værs'go (han uddeler). (Til Rex): Naar din ædle Herre vaagner, da meld mig og sig, at jeg længes efter at gjenoptage vort Barmhjertighedsværk.

3die Scene.

(Changement des décorations. Kapitalistens Lønkammer. Mægtige Pengeskabe. Blødt Velvære. Havanna-Cigarer. Vin. Kapitalisten og Menneskevennen.)

K.: Nu min kjære Thygesen, hvorledes gik Forretningen i Gaar?

M.: Storartet, jeg hjalp over hundrede Stakler, der var i øjeblikkelig Nød. Kunde have reddet hundrede til, hvis jeg havde haft Penge. Dem maa jeg have i Dag.

K.: Selvfølgelig, men Renten op, Renten op og Møblerne fra dem uden Naade. Giv mig Obligationerne.

M.: Væs'go. Hør, jeg er hange for din Tjener Rex, han ser saa snedig ud.

K.: Han er en Forræder, men han skal jages ud af mit Hus som en Hund endnu i Dag.

4de Scene.

(Changement. Gadedekoration. Rex alene).

Rex: Sparket ud uden Varsel, uden Løn efter at have tjent ham en Formue. Hm, jeg kan tjene en endnu og denne Gang for mig selv. Men Hævnen er min Peter Christensen, Dokumenterne er i Orden ha ha! et helt dosier. (Han spytter mod Huset og skriver med Kridt paa Døren: Her bor Fæstningsbyggeren, Aagerkarlen, Mordbrænderen . . . .)

5te Scene.

(Changement. 1 Aar senere. Kapitalistens Lønkammer. Kapitalisten alene. Han farer op og ned ad Gulvet rivende sig i Haaret. »Folkets Avis« ligger paa Gulvet).

— Satan, Satan, den Idiot til Skræder er gaaet i Fælden, nappet, færdig. Hvad skal der blive af mig. Rex ved alt. Skræderen maa fornægtes, sparkes, haanes — (Raaber ud). Nu gjælder det, skarp Lud til de skurvede Hoveder. Sæb ham ind den Hykler, stil ham nøgen frem. Hvem der kan lave den bedste Nidvise om ham, skal faa 4 Øre Linien. Og hør, Historien med de 30,000 i Pengeskabet stemples som Løgn. (Synker sammen). Lad blot alt gaa tabt, blot Æren reddes!

Væ, væ. Créta!

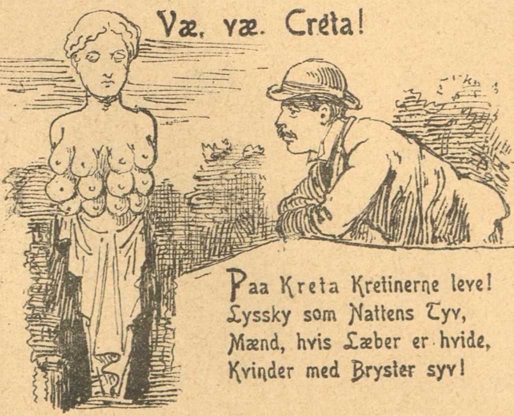

Paa Kreta Kretinerne leve!
Lyssky som Nattens Tyv,
Mænd, hvis Læber er hvide,
Kvinder med Bryster syv!

Ogsaa vi en Kretiner ejer,
Fuld af lyssky Dumhed og Lyv,
Hvis Ord saa mangefold flyde,
Som havde han Tunger syv.

Tak häve du, Ridder Hr. Ehlers,
Der vover din Pels og din Hud
Og piller den slemme spedalske
Kretiner for Samfundet ud.

Populære Folk. L.

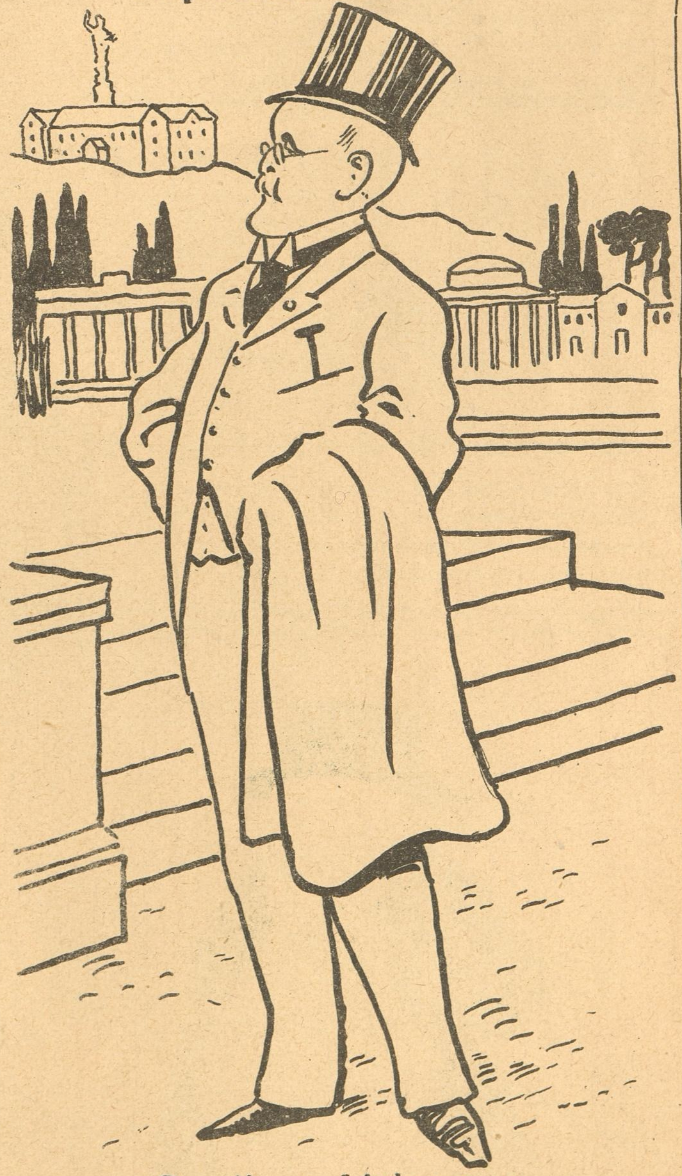

Cawlings Livlæge.

Spedalskheds-Specialist i kretensisk Kretinisme.

Den Rosen han er dog en Knop, naar man ser
Ham svulme af amerikanske Ideer;
De gaar dog vist altfor højt i det Blaa,
Han kommer dog nok til at lade det staa.
Dannemarc, siger
Er Cyklistindernes
Der bliver hverken
Thi der paa
Siig, giftig Avind, siig vanartige Gudinde,
Hvad Dig bevæget har, hvor kom det Dig i Sinde
Saa hart at plage og forfølge saadan Mand,
Som skyer, det ved enhver, ej Ild, men bare Vand
Socialismus og Kapitalismus
Med Borgmester leger de begge Kispus.

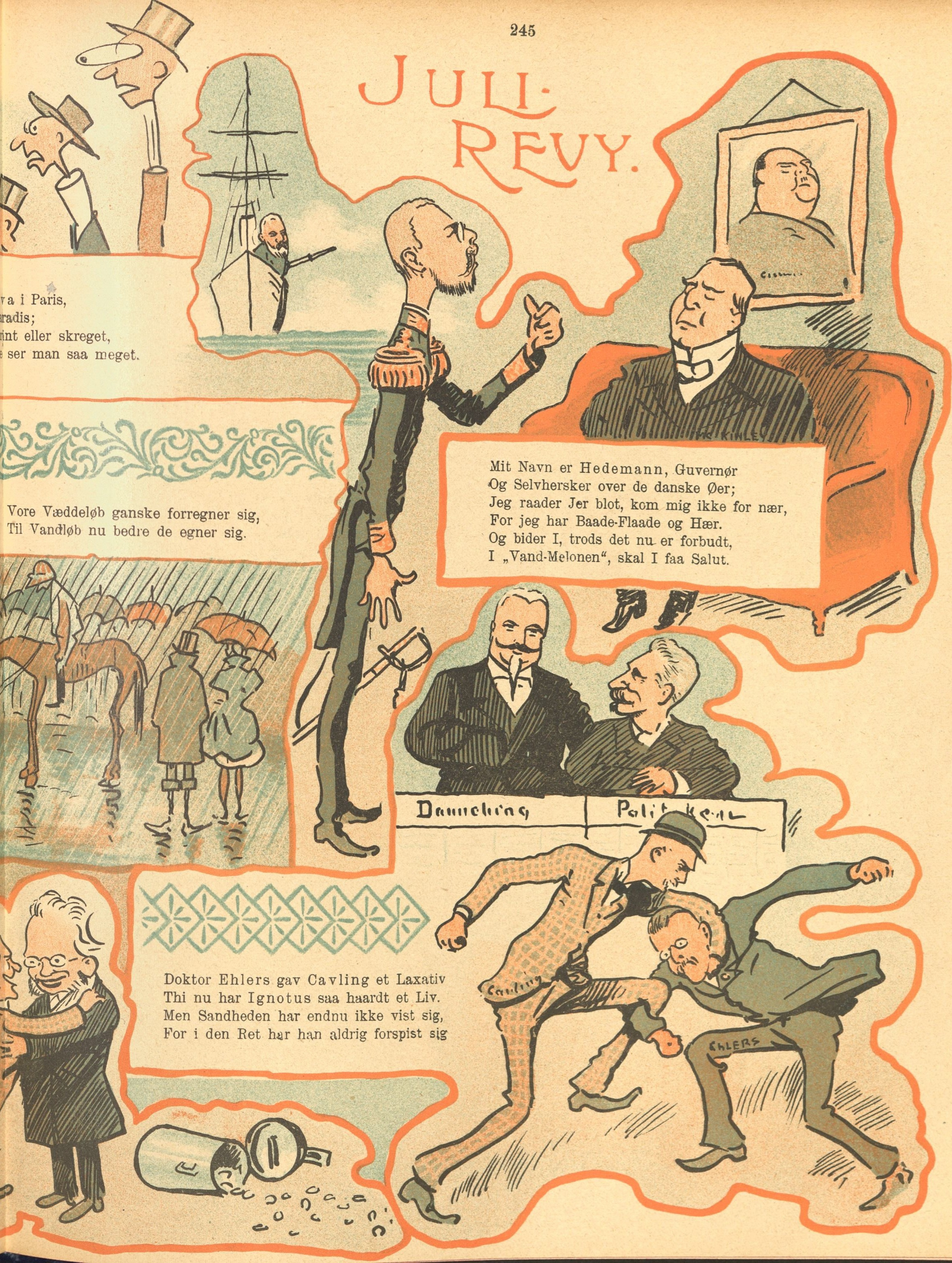
JULI-REVY.
va i Paris,
radis;
int eller skreget,
e ser man saa meget.
Vore Væddeløb ganske forregner sig,
Til Vandløb nu bedre de egner sig.
Mit Navn er Hedemann, Guvernør
Og Selvhersker over de danske Øer;
Jeg raader Jer blot, kom mig ikke for nær,
For jeg har Baade-Flaade og Hær.
Og bider I, trods det nu er forbudt,
I „Vand-Melonen", skal I faa Salut.
Dannebrog
Doktor Ehlers gav Cavling et Laxativ
Thi nu har Ignotus saa haardt et Liv.
Men Sandheden har endnu ikke vist sig,
For i den Ret har han aldrig forspist sig
Cavling
EHLERS

Flugten til Hamborg.

(Frit efter Chr. Winther.)

Den Gang de troede, at jeg var En,
Paa hvem de trygt kunde stole,
Da var jeg ikke af Kampesten,
Naar noget jeg kunde hole.

Da vilde jeg styrte Samfundet — uh!
Og Kapitalisterne hænge;
Mit Blod var hedt og ilter min Hu —
Jeg forstod mig dog ogsaa paa Penge.

En Middagsstund mellem tolv og et,
En Gang var jeg rigtig i Klemme,
Med Haanden knyttet og Hjertet hedt
Hos Langballe var jeg hjemme.

For første Gang gik jeg rent i Staa
I de store Deklamationer.
Wiinblad havde set, hvad der laa
I mine Sæk-Permissioner.

Og Maler Jensen, som før var saa sød,
Og ellers slet ikke kræsen,
Og hvem jeg stolede paa i min Nød,
Han stod nu og rynkede Næsen.

»Nej,« tænkte jeg da, »det er for galt,
Langt mer end jeg kan udholde,
Det skal de alle faa dyrt betalt,
Som mig denne Tort forvolde.

Nu flygter jeg til Amerika,
Og, naar de saa er forlegen,
Hvor atter de faar en Peter fra —
Ja, saa er Peter af Vejen!

Og hør Du Larsen. Du skal følge med,
Som Brødre vi bør holde sammen;
Her er ej længer vort blivende Sted
Gud hjælpe os Stakler — Amen!

Vi flygter bort til Amerika
I alt Fald langt ud af Landet,
Kommer vi ikke lidt snart herfra,
Saa muler de os blandt andet.

Og, naar vi først Farten overstaar,
Fortryder vi ikke Løbet;
Vi har jo endnu da en Bondegaard
Og Penge oven i Kjøbet.

Og Socialister vi finder vel der,
Med hvem vi som her kan aagre;
For dette uskyldige Folkefærd
Det bliver skam aldrig klogere.«

»Ja saa,« sa' Larsen, »saa er det et Ord,
Naar Kunder vi ikke mister;
Min Appetit er just særlig stor
Efter udenlands Socialister.

En halv Million jeg henter endnu,
Den skal gjøre godt paa Vejen,
Og Frase-Biblen, den store, Du,
Den, ved jeg da, er din egen.«

Med Lommen fuld af Penge han kom,
Her var ikke Tid til Snakken;
Mens Larsen stod og tænkte sig om,
Tog Benene jeg paa Nakken.

Jeg flygtede fra mit elskede Hjem,
Som Haren forfulgt af Ravne,
Da aabned' Hr. Koch sit Vindve paa Klém
Og raabte paa vore Navne.

Aa Holm og Larsen! hvor skal I hen?
Hold op nu med den Komedie.
Kom I nu bare tilbage igjen,
Jeg har et Par Celler ledige.

I Hamborg traf mig hans blide Røst,
Som Lyn kom Betjentens Snuppen.
Jeg drukned' min Sorg og fandt min Trøst
Paa Bunden af Rumford-Suppen.

En kjøbenhavnsk Familie.

Slægten: PRESSE.

V. »København«.

Fra Frøken *P.* — som vi desværre i Personalhistoriens Interesse har maattet henføre til den ikke alleryngste Del af den berømte Slægt, vi antegner — maa vi foreløbig gjøre et Spring ned i den yngste Generation for at omtale »*København*«. Thi denne er uløselig knyttet til den omtalte Dame.

Hvor som helst man træffer Frøken *P.*, kan man næsten være sikker paa, at »*København*« følger i Hælene paa hende. Han er den liden Smaadreng, den »treue *Knapp*«, der bærer den store og noble Dames Slæb. Han er altid med, naar hun med Pragt og Selvbevidsthed optræder i det offentlige Liv og repræsenterer det Blændende, det Salontone-angivende. Frøken *P.* er nemlig i Besiddelse af en meget skarp Tunge, men har tillige efterhaanden lært, at det tit er klogt at lade Ord blive indenfor Tændernes Gærde.

Vil hun En af Selskabet til Livs, smiler hun officielt huldsalig, men bøjer sig samtidig ned til sin Page og hvisker ham Djævlen i Øret. Det gode og kloge Barn anbringer da strax

det vellykkede Bonmot eller kraftige Hib til den, det er tiltænkt. Paa eget Ansvar selvfølgeligt. Og det er for Resten den bedste Side af Drengens Karakter, at han er en trofast Page og uforfærdet aabenhjærtig.

Hvorfor han har faaet det sære Navn, vides ikke ret. Kært Barn har iøvrigt mange Navne, og dette her har i Tidens Løb snart været kaldt Ove, Johan, Per o. s. v. I den sidste Aarrække lyder han det velkingende Navn Jensen.

Om hans Afstamning gaar der flere Rygter, men heller ikke her er der klart Lys. Nogle siger, at han blev født i et overstadigt Øjeblik i Tivolis Basar, medens Hummeren lyste og Champagnen knaldede fra Neijendams Haller. Tante *Berling*, der véd al Ting, ryster paa Hovedet, naar man spørger hende om dette Thema. Hun siger, at et vist Hensyn til Frøken *P.* forbyder hende at udtale sig.

»*København*« var som lille et meget begavet Barn, hvis Overmodenhed lod befrygte det værste for en senere Alder. Selv erotiske Felter kan ikke siges at have været Poden ubekendte. Han har ved Omstændighedernes Magt artet sig forbløffende godt og er vel nok den bedst lidte af den yngste Generation. — Vi vender imidlertid tilbage til den foregaaende.

VI. Frøken Dannebrog.

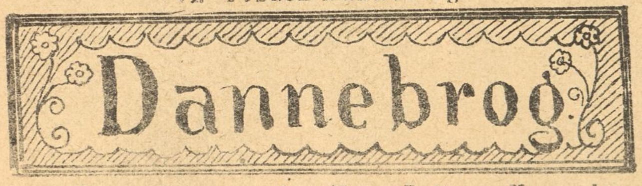

»Hun er charmant,« siger Tante *Berling*. »Hun er komplet kønsløs,« siger Onkel *Ferslew*. Lad os se, hvem der har Ret.

Frøkenen hører til den Slags ubestemmelige Kvinder, man kan træffe i Bourgoiskredse. Trods en vis Lethed i Bevægelser og Fylde i Formerne er der noget saa træet, uvirkeligt over hende, at man nærmest betegner hende som en Anakronisme, en ung Pebermø, En Franskmand vilde kalde hende »en Kvinde, der aldrig har begaaet en Dumhed, hverken med Følelsen eller Forstanden.« Simpelthen fordi hun kun har til Husbehov af begge Dele.

Hun tror det selvfølgelig langt fra selv. Som den Kommunelærerinde, hun er, docerer hun med Blyant, Krit og Strikkepind Vognlæs Æsthetik ind i de arme Menneskers Hovede. Det er hendes Følelse. Som den Økonoma, hun er, siger hun aldrig et kraftigt varmtfølt Ord, fuldfører aldrig nogen Handling, vedkender sig aldrig fuldtud noget Standpunkt. Thi det er for risikabelt. Det er hendes Forstand.

Naar et Menneske af Beregning eller uden den kun beskæftiger sig med Overfladen og dens Fænomener, ligger Begrebet Snaksommelighed nær. Frøken *Dannebrog* er da ogsaa bekendt for sin hartad utrolige Svatsighed og Stikken-Næse i andre Folks Sager. I al Uskyldighed, i al lovlig Pjattethed selvfølgelig. Og derfor er hun paa Tro og Love en velset Gæst i adskillige Hjem.

Hun er ganske Rødgrød — med Fløde.

Ignotus synger:

En græsk Minister sa'e til mig: ohej, oho!
Et Brev til Vassos gi'er jeg dig. ohej, oho!
Men, vil du narre Porten maa — ohej, oho!
Du først ta'e en ordentlig Skjorte paa! ohej, oho!
Kor af smaa Sorte: Pokker til Fyr!
Dejlige Eventyr!
Og er der en lille Løgn iblandt,
Det er dog saa interessant!

En Frue, ung og skær og fin — ohej, oho!
Sy'de det Brev i min Skjorte ind! ohej, oho!
Hun monne mig Chokolade gi'e! ohej, oho!
Saa sejled' til Kreta jeg gladeli'! ohej, oho!

Jeg drømte, mens Stormen susede — ohej, oho!
Om laadne Fiske, der snusede! ohej, oho!
Og lige nær var vi strandede! ohej, oho!
Tilsidst jeg paa Kreta landede! ohej, oho!

Om Natten hviled' jeg mig midt — ohej, oho?
I en By, der lignede Bistrup lidt! ohej, oho!
Saa dejligt et Syn jeg aldrig saa, ohej, oho!
Som de Kvinder med fire—sex Bryster paa! ohej, oho!

Min Dyd jeg dog bevarede — ohej, oho!
Og rundt paa Øen jeg farede, ohej, oho!
Et Sted saa sødt jeg blunde maa — ohej, oho!
Blandt andre Æsler og Hunde smaa! ohej, oho!

Min Portemonix var i ussel Stand! ohej, oho!
Med en 5 Øre snød jeg en Musselmand! ohej, oho!
For at bøde paa Sultens Elendighed, ohej, oho!
Jeg Frugter stjal med Behændighed! ohej, oho!

En Jøde, jeg gør jer anskuelig, ohej, oho!
Han skjægget var og jomfruelig! ohej, oho!
Hvis Godhed er større end denne Mands? ohej, oho!
Han ga'e mig et Hus — det var ikke hans! ohej, oho!

En vidunderdejlig Pigelil — ohej, oho!
I Huset boede — lige til — ohej, oho!
Jeg kom; men tænk! min Moral er streng! ohej, oho!
Jeg la'e mig ved Siden af hendes Seng! ohej, oho!

Af Sted jeg red og Vassos fandt! ohej, oho!
Spørg ham sæl', om det ej er sandt! ohej, oho!
En Tyrk jeg fotograferede! ohej, oho!
Saa gik jeg hjem og kreperede! ohej, oho!
Kor: Pokker til Fyr!
Dejlige Eventyr!
Og er der en lille Løgn iblandt,
Det er dog saa interessant!

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg

Pinligt Forhør.

— Bekend, bekend! det gjælder dit Liv.
— I strenge Herrer, jeg var for naiv.

Udgiver og Redaktør Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Eff. Kbhvn.

1898. Søndag den 7. August. Nr. 32.

Efter det bedste Mønster.

— Men lille Mie! Hvordan er det dog, Du regerer nede i Haven.
— Jo Mo'er! Jeg lader bare, at Dukken er Fa'er og jeg er Du.

Ved St. Peters Dør.

**Saa fik den store Kantsler da sit Pas
For sidste Gang og drog af Sted paa Rejsen
Bort til det Land, hvor næppe nogen Plads
Erobres kan ved Hjælp af „*Blut und Eisen*“**

**Uigjenkaldelig han har forladt
Det Kejserrige, som hans Støv bekrandser,
Hvor han det Eftermæle har sig sat,
At han gav Kejseren mer end, hvad hans er,**

**Hvor han med ukjendt Glans og Værdighed
Forlenede sit Fædrelands Kokarder,
Hvor han rev gamle Grændsevolde ned,
Erobred' Land og udskrev Milliarder!**

**Dog maatte bort fra Dobbeltørnens Rov
Han Kursen til et andet Rige sætte,
Der selv for en Fyrst Bismarck har en Lov,
Hvori han ingen Paragraf kan slette.**

I Hundekupé i Hundedagene.

Et Eventyr paa Klampenborgbanen

Søndag den 31te Juli 1898.

I. Paa Stationen.

(Hellerup Station; Trængsel uden Lige af aftentræt Søndagspublikum; Kommandoraab af humane Jernbanefunktionærer, Børn og Trompeter, Graad og Tænders Gnidsel; syv Tog passere hinanden i 3 Minutter. En pæn gammel Mand anraaber en Konduktør.)

Den ældre Herre: Bedste Konduktør! Jeg har Billet til 2den Klasse, men der er hverken anden eller 3die ledig; maa jeg stige ind i denne 1ste Klasses her?

Konduktør: Vil De strax forføje Dem bort. Denne Kupé lukkes ikke op før paa næste Udfart fra Kjøbenhavn. Ingen Plads? Værsaaartig! (lukker op.)

Ældre Herre: Jamen — — det er jo en Kreaturvogn, jeg har Billet til — —

Konduktør: Kreatur!? Det er den allerfineste Kupé i Toget; det er en Hundekupé. (Han skubber den fotbløffede Herre ind, der aldrig før har anet Hundekupéers Existens.)

II. I Hundekupéen.

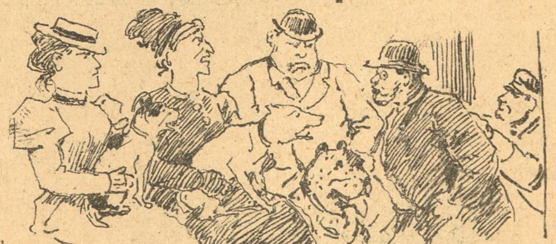

(Den ældre Herre stiger ind til 9 Hunde, der sidde paa deres respektive Ejeres og Ejerinders Skjød. Pinlig Tavshed! Hundene glo, men ret fredeligt, paa Parvenuen, medens Ejermændene ser ud, som om de vilde bide ham.)

En Pebermø (med en Terrier, der knurrer): Hys, stille! Han gaar nok ud igjen.

En Slagter (med en Køter): Næ gu' gjør han ikke nej.

En Dame (med en Moppe): Min Herre, jeg maa gjøre Dem opmærksom paa, at det er en Hundekupé!

Den ældre Herre (forlegen): Undskyld, men der var ikke Plads andre Steder i hele — —

Slagteren: De har slets inte Lov til at være her.

Damen: Jernbaneloven forbyder det.

Kor: Forbyder det!

(Toget piber; en ny Herre kommer ind; Urø blandt Hundene, der springer rundt paa Skjødene, idet Toget gaar.)

Damen: Min Hund har betalt for at være her, min Herre, saa her er ingen Plads til Dem.

Nye Herre: Naa, det er nok en blandet Kupé?

Ung Dame: Jeg har ogsaa betalt 15 Øre for Bella.

Ældre Herre: Saa maa jeg maaske ha' Lov at være den nye Herres Hund, for jeg har betalt 25. Jeg skal inte bide, men jeg kan godt gjø hele Resten af — —

Kor: Uforskammet.

Nye Herre: Hvorfor har De, mine Herrer og Damer, Forret her i Kupéen?

Kor: Vi har Hund med.

Pebermø: Ingen uden Hund maa komme ind i Hunde-Kupéen. Det har Direktør Tegner selv sagt i et Selskab. Han har selv Hund, saa han maa da vide det. Og ved Charlottenlund var der et Ægtepar med kun én Hund. Det er saamænd den Dame derhenne; hun kom med, men hendes Mand maatte tage hjem over Gentofte!

Nye Herre: Men den Hund derhenne skal vist have Hvalpe, saa her er vel egentlig »Hund« nok til to Mennesker til!

Pebermø: De er oven i Kjøbet grov. Vi klager.

Kor: Vi klager.

Ældre Herre: Vil De saa ikke samtidigt henstille til Direktionen for denne fortræffelige Bane, at den i Lighed med Frokostkurve lader en Mand gaa rundt paa Stationerne de Dage, der er Trængsel. Han skal leje dels Porcellænshunde, dels Guttaperka- ud til at puste op. Det sidste er det nemmeste.

Kor: Vi klager til Hr. Tegner!

Situationen.

Mens Amerikas store Panser-Svaner
Napper de spanske Gæslinger;
Har Dronningemoderen Rejseplaner
Og Barnekongen — Mæslinger!

Populære Folk. LI.

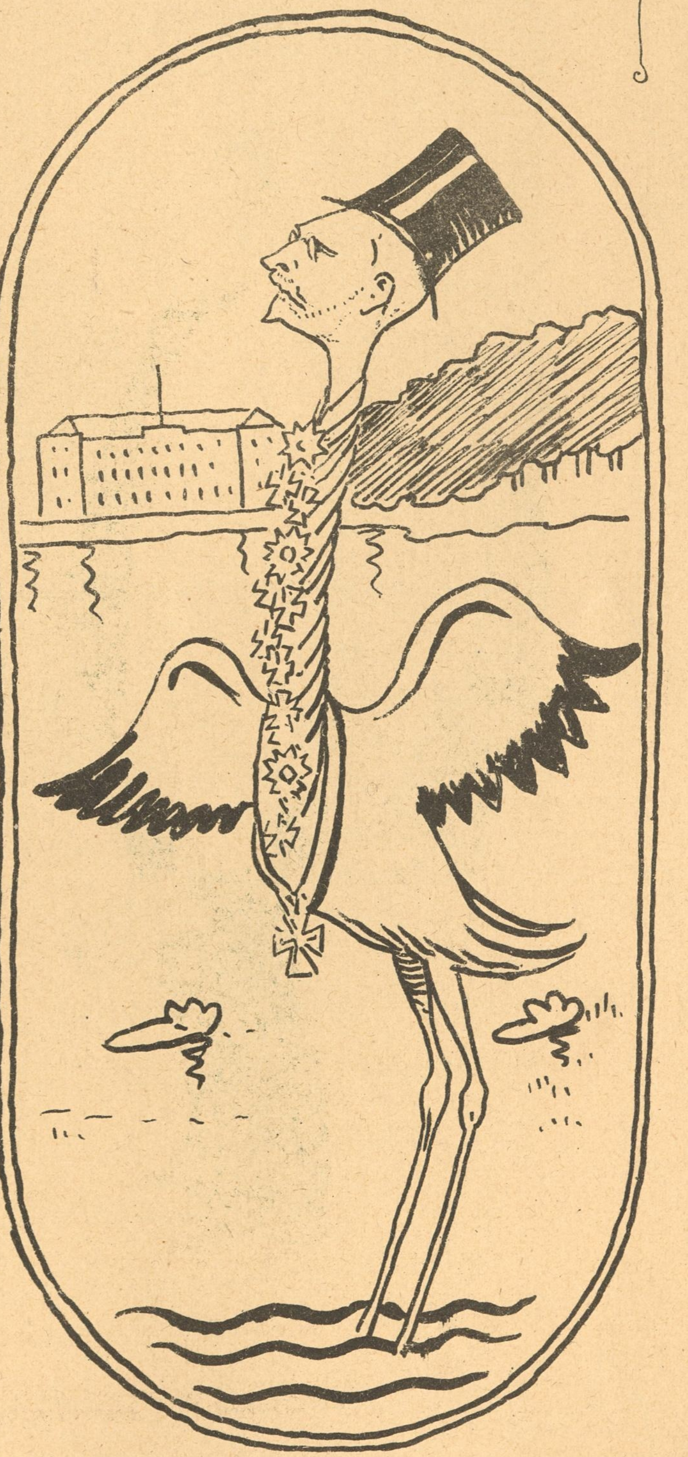

Den abdicerede
Soraner-Samfunds-Formand.

Fra Muslinger til Graapærer.

Assessor: Hvad er De?
Prangeren: Jej æ Handelsmand!
A.: Hvad Slags?
P.: Je førhandler Aarstidernes faaskællie Spesijaliteter?

Kvalitetsvalg.

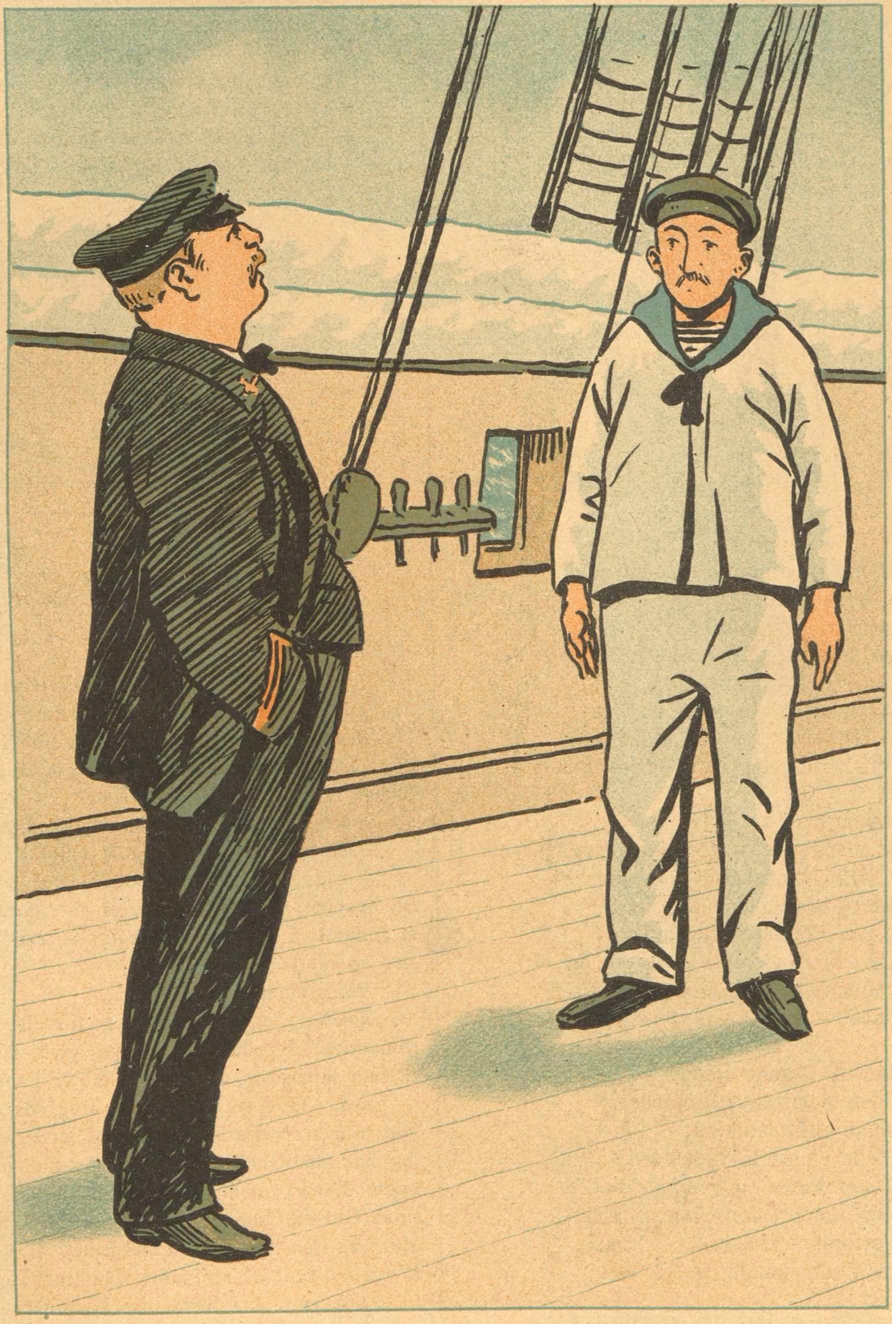

Baadsmand: Til Vejrs med Dem, Tevelog, og klar den Vimpel! De æ jo dog bedst kendt i de højere Religioner.

Ungdom og Galskab.

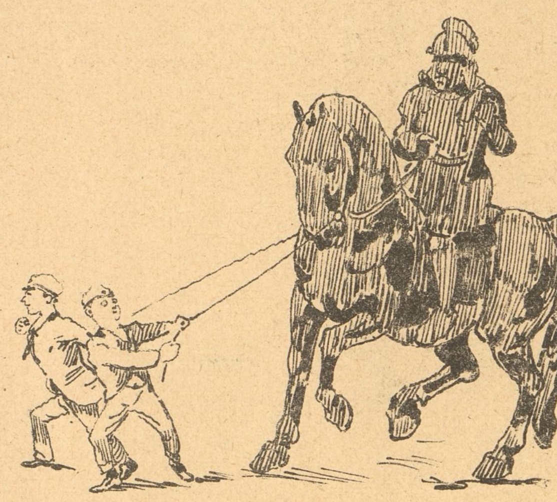

Saafremt det unge Danmark faar sin Villie,
Thi Frihed ta'er det sig i Et og Alt,
Er Frihedsjubilæer ikke billige,
Det har skam dets Projekter os fortalt.
I Mangel af en regulær Bastille
Skal Rundetaarn omstyrtes med Gevalt,
Og selv ved „Hesten" kan det ikke tøjle
Sit fromme Ønske om en „Frihedssøjle".

Et saadant Apparat er i Paris
Gjenstand for mange Jean de Francers Gaben,
Og med den Drift, som al Tid Lov og Pris
Har skaffet deres Stammefader, Aben,
Udbryder de, paa Fransk naturligvis,
Begejstret: *„So ein Ding muss auch ich haben!"*
Den skal til Minde staa om Grundlovsfesten
Paa Hallandsaas — men først vi vælter „Hesten"!

I et a(be)kademisk Opraab Raden
Kom til den gamle grimme Dromedar,
Som altfor længe okkuperet har
Den bedste Plads i hele Hovedstaden;
Nu skal den væk derfra og overlad 'en
Til vor Tids Monument, den Ting er klar;
Thi ægte importeret er Ideen
Og intet „à la Vimmelskaft" er ve' en!

Til Holbergs Skueplads det var for Resten
En velvalgt Gjenbo; men alligevel
Det synes os, at Tankens Fædre næsten
Har rent forglemt den lille Bagatel,
At der befinder sig en Mand paa Hesten,
Til hvem det smukke Torv staar dybt i Gjæld;
Thi han har anlagt det, og endnu ikke
Kan vor Tids Torvepladser ud det stikke.

— Men, naar de nu det lovende Projekt
Faar fuldført, de formodentlig forventer,
At Efterverdenen har mer Respekt
For de forsvundne Seklers Monumenter
End den, der præger vor Tids yngre Slægt,
Men at vor Fremtids saa intelligent er,
At ikke Søjlen skal af Radikalerne
Afløses af en Støtte for — Vandalerne.

Interieur.

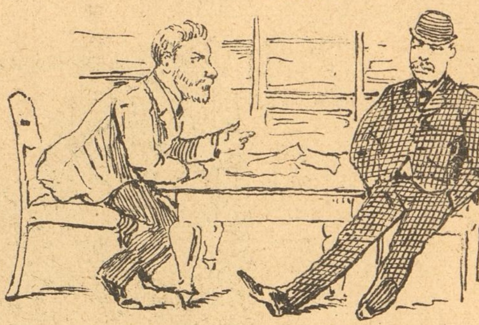

»Politiken«s Redaktionskontor. Redaktør. Ignotus.

Ignotus: Hr. Redaktør, nu finder jeg mig ikke længere i det, De maa kalde ham tilbage, ellers gaar jeg.

Redaktør: Men bedste, kjære, lille Henrik, hvad er det dog, Du ikke vil finde Dig i, og hvad er det, vi skal kalde tilbage . . . er det Kreta-Rejsen?

Ignotus: Ingen Drillerier, Hr. Redaktør, ellers . . .

Red.: ehlers, lille Henrik, ehlers?

Ignotus: Jeg fordrer bestemt, at De kalder ham tilbage fra Spanien, denne Vindbeutel . . . denne Jensen. Det er et Indgreb i mine Rettigheder at sende denne Fyr . . . en slet og ret Jensen . . .

Red.: Videre, lille Olsen!

Ignotus: Jeg har en Gang for alle Eneret paa de store, romantiske Expeditioner, og jeg giver ikke Afkald paa et saa herligt, fantasirigt og ukontrollabelt Land som Spanien.

Red.: Ja men Du kan jo dog ikke, lille Notus, ønske Dig nogen bedre Repræsentant end vor kjære Johannes. Jeg har med Glæde set, hvorledes han næsten flyver . . . jeg sagde flyver, med f . . . endnu højere end Du. Selv de smaa faktiske Unøjagtigheder, hvori Du har din Force, og som gjør sig saa pudsigt i Landskabet, faar han med. Han tror Ewald levede i Trediverne, Du tror Christian den anden . . . nok sagt . . . hvem har Fortrinet?

Ignotus: Jamen det er netop det, jeg ikke kan finde mig i, at han gaar og snupper alle Lavrbærrene væk for Næsen af mig. Han har hele min Stil, den Røver. Alene det, at begynde sit Brev med den lille spanske By Bombadilla — Bombadilla! Hvor mange Gange har ikke ogsaa jeg stødt paa saadant et grinagtigt Navn. Og saa Søslaget, maa jeg spørge, er det ikke ogsaa mig op ad Dage. Staalarme spændte af Kraft og ladede med ubøjelig Vilje . . . Kugler med Løve-

brøl . . . . Spidsgranater, fyldte med Menneskehjærner . . . . Lyden af Kanoner slaar Fortænder ind i Munden og faar Arme af Soldater til at trille hen ad Dækket . . . . aa, det er mit, mit altsammen!

Redaktør: Ja vist ligner det Dig, lille Cavl, men andet end en flink Elev er han jo dog ikke endnu. Du er jo Mesteren, og det vil vist vare noget endnu, inden han, som Du, opnaar Doktorgraden. Lad ham dog bare more sig.

Ignotus: Jamen naar jeg tænker paa, hvor jeg havde kunnet leve paa den Rejse i aarevis, saa kreperer det mig ligegodt, at han skal snuppe min Fortjeneste. Tænk alene om en Arrestant i en Kupé, siger han, at han vil skrive en hel Bog en anden Gang. Hvor mange Bøger vil han saa ikke kunne faa ud af det i det hele? . . . . jeg be'r Dem!

Redaktør: Jamen Herregud, lille Tussemand, vær nu sød og tag mod Fornuft. Lad nu bare ham have den Pjalt Spanien en Uges Tid endnu. Jeg har andre og vældigere Opgaver for Dig. Hm! Kina . . . . naa, hvad siger Du?

Ignotus: Kina! er det sandt? Søde, dejlige Redaktør! Lad mig omfavne Dem, min Velgjører!

Redaktør: Saa, saa, lille Rikkemand!

Lippe-Lapperier.

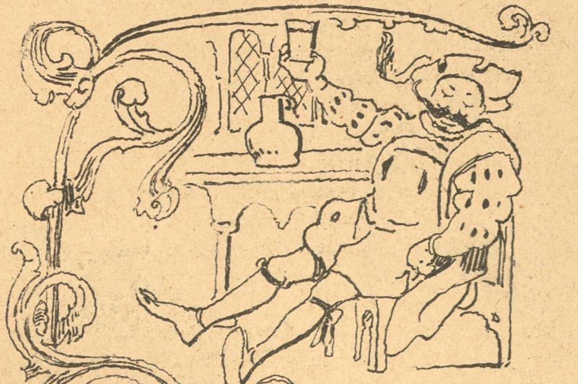

Sitzt ein Morgen früh beim Becher
Mit dem edlen Gänsen-Wein
Paa sit Slot den ædle Herre
Lippe-Loppe-Kratzenbein.

Hans landsfaderlige Blikke
Skuer over hjemlig Egn
Næsten ind i Nabolandet
Lippe-Lausen-Kneckenstein.

Vel en Mil til alle Sider
Strækker sig den Herres Land.
Frodig er hver Mark og Ager,
Frodigst dog hans Husbestand.

Fjorten Børn hans Viv ham skænked,
Heraf tre endnu i Svøb.
Glad han smiler til Fru Lippe,
Som gaar ud paa Lørdags-Kjøb.

»Lippes Stolthed«, tænker Manden,
»Er hun trods en vis Person;
Hun kan ikke gjøre for, at
Hendes Fa'er var kun Baron.

Vore Børn, de søde Lipper,
Er af Blod langt mer end hans;
Hans Madammes Oldefader
Var nok Klokker *gar und ganz*.

Ind kom en af de smaa Prinser,
(Hans Toilet var lidt defekt):
»Fa'er Soldaterne vil ikke
Skuldre for mig med Respekt«.

Vred blev Lippes Overherre,
Knapper Prinse-Buxerne,
Mens han raaber: Jeg skal Fanden
Lære dem Instruxerne!«

Til Berlin han skrev en Klage,
Som nok fyldte Sider sex.
Næste Postdag fik han Svaret:
»Ryg og rejs —!
Din Wilhelm Rex.«

Sagnet melder, at den Herre
Ved det Svar blev lidt forlegen,
Og sit Ben betænksom kradsed
Lippe-Loppe-Kratzenbein.

PUKs Redaktion og Expedition
Silkegade Nr. 4. K.

Abonnement
tegnes samme Steds, og i alle Boglader: **2 Kr. Kvtl.** Enkelte Nr. 20 Øre.

Bladets Abonnenter
faa, saa langt Oplaget rækker, Aargangene **1893—96** incl. for
halv Pris.
Indbinding pr. Aargang i det komponerede Bind 3 Kr.
Løse Bind à 2 Kr., Mapper à 2 Kr.
Kan bestilles gjennem enhver Boghandel og i Hoved-Expeditionen.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Knæsat.

Han ta'r sig af Ulykkens Skjødebørn,
Lille Zola er hans seneste.
Blot ham nu gavner den store Bjørn —
Sin Tjeneste.

Udgiver og Redaktør Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

1898. Søndag den 14. August. Nr. 33.

PUK

For ikke at genere.

— Hr. Opvarter! Paa hvilken Side af Bordet skal Mo'er og jeg helst sidde, naar vi bliver søsyge?

En »Afsløring«.

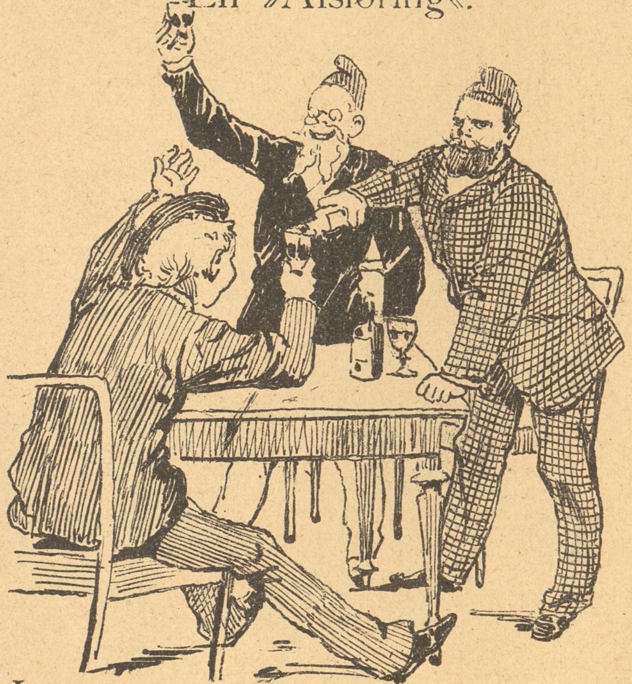

Imedens BISMARCK ufortrøden
I den »store« Kejser rammer en Pæl
Og ugenert som Sjæl efter Døden
Afslører Sønnesønnen og sig selv,
Har JEPPE-BORGBJERG her og WIINBLAD taget
En Aktie med i Afsløringsfaget:
Af Højres Færd de brugte Øjeblikkene
Til en Afsløring, der var højst bestikkende.

De Herrers Garde og den Herre PETERSEN sad en løftet Kvæld i *»Folkets Hus«*,
Og, saasom ingen af dem er Asketer,
De tømte mangen Omgang fyldte Krus,
Tilsidst kom samme PETERSEN saa vidt, a'
Om en Kloak og Skydebanemiddag,
Imens de alle sad i Glasset kiggende,
Han gav en Skrøne, der var svært bestikkende.

Strax spidsed' WIINBLAD og hans BORGBJERG Øre;
Dem PETERSENS Troværdighed bestak,
Og, er der noget, hvori de kan gjøre,
Saa er det ganske sikkert en Kloak;
De sagde: »PETERSEN, De siger noget!
Frisk op med den, og ryk kun ud med Sproget
For at belyse Storborgerskikken,
Men skriftlig helst, for det er saa bestikkende!«

— Saa fik man nok en Omgang rekvireret,
Og Historien tog ingen Skade a' 'en,
Thi den blev *»mit Umständen«* redigeret
Og sat paa Prent i PETER HOLMS Organ.
Her blev afsløret, hvordan til vor Byes Skade
Hr. PETERSEN fik lagt Kloak i Ryesgade
Og siden sad paa Skydebanen, drikkende
»Systemets« Skaal! Jo, det lød, skam, bestikkende!

Dog WIINBLAD og hans JEPPESEN af Fabelen
Des værre kun en stakket Glæde fik,
Strax da Geschichten løbet var af Stabelen,
Opdaged' de, at det var galt Bestik.
De maa nok raabe Ve og Klo-Ak, da
Selv PETERSEN til Løgn gjør Sagens Fakta.
Nu hviler de paa deres Haler liggende,
Og det Syn er dog allermest bestikkende.

En kjøbenhavnsk Familie.

Slægten: PRESSE.

VII. Arbejdsmand »Socialdemokraten«.

Frihed Lighed Broderskab

Social-Demokraten

Det var en stor Tort for Familien Presse, at der i Halvfjerdserne fødtes et Familiemedlem, der ikke var Akademiker. En »Presse«, der ikke var Student, ikke havde gaaet i Studenterforeningens journalistiske Skole! Oh! Først ignorerede man Exemplaret, siden bed man det. Og Exemplaret bed igjen. Tante kalder Arbejdsmanden for *»Bête noir«*, naar hun taler inden Døre; udad til holder hun som al Tid paa Værdigheden og taler med en stilfærdig Resignation om »Self made-Manden«.

»Socialdemokraten« gik i Skole hos *»Internationale«*. Ikke desto mindre blev han pæredansk. Hans Faddere var en Student (Pio), en Skolelærer (Geleff) og en Musikhandler (Brix). Fra disse tre arvede han: Et vist Sving med Hang til fine, fornemme Ord, en Gjennemsnits-Dannelse med selvbehagelig Bredde og endelig en Kammertone, der nu og da synes en Tone for falsk.

Han blev pæredansk. Thi det lille internationale Frø, der som bekjendt udvikler sig ligesom Tidselen bedst i fattig Jord, faldt i en altfor fed og frodig Dannevang. Han fik ikke den tilstrækkelige gærende Sump, ikke den nødtørftige giftige Hadets Taage. Heller ikke Floskelsand nok.

»Socialdemokraten« paavirkedes af den fede Jord og blev Bedsteborger — i al Hemmelighed og Ubevidsthed selvfølgelig —; men samtidig boede der fra Daabens Tid en Idealist i ham. Idealisten og Bedsteborgeren, det gode og det onde, A. C. Meyer og P. Holm, disse to Engle sidde paa Socialdemokratens Skuldre og lede hans Fjed. Ulidelige Pine, naar den hvide raaber store Ord, medens den sorte smisker fedt Flæsk.

Den »Internationale« er en fanatisk Mand med Arbejdets hellige Mærker tværs over Panden, en laset Trøje og to Bomber i Lommen. Den danske Socialist er en godlidende Fyr med Normalarbejdstidens Længsel i Hjærtet, en stribet Søndagsvest og to Bajere i Lommen.

Det danske Socialdemokrati er frygteligt, skrækkeligt! Det er et Omvæltningens, et Barrikadernes Parti, der aldrig vil driste sig til at løfte en Brosten.

VIII. Fabrikant »Vort Land«.

VORT LAND

Træd stille, gaa varsomt! Sér Du ikke Barken, der er strøet foran Huset, hører Du ikke det trætte Pust fra Træerne paa Trinitatis' Kirkegaard? Sér Du ikke, at næsten alle Vinduerne ere tillukkede? Her er en Syg til Huse.

Den rige Fabrikant strides med Døden. Rige! Er han rig? Har han været det, bliver han det? Ingen véd, hvoraf han egentlig har levet. Hans Pengekiste har stedse været dækket af en Presenning af uigjennemtrængeligt Voxdug. Strides med Døden! Hvem siger, han skal dø? Sidder der ikke derhenne i Vindueskarmen en lille Nattergal og synger om, at den Syge skal leve? Jo vist gjør der det!

Og indenfor Ruden brænder der Nat og Dag et flittigt Lys; dér sidder Huslægen eller hans *Amanuensis* og skriver den Syge Lægedom. Fremtidens Mand! Hvem er Fremtidens Mand? Ak, Spørgsmaal og kun Spørgsmaal, naar man staar overfor en Sotteseng!

Ogsaa Familien spørger; næsten daglig forespørger den om den kære Fabrikants Befindende. Saa flittigt, at de er nær ved at slaa ham ihjel med det samme. Hver Gang han kommer paa Tale i den snævreste Familiekreds, vender samtlige Medlemmer Øjnene mod Himlen og sukke forbavsede: »Gud, lever han endnu, den arme Stakkel!«

O, du hellige Kristoffer!

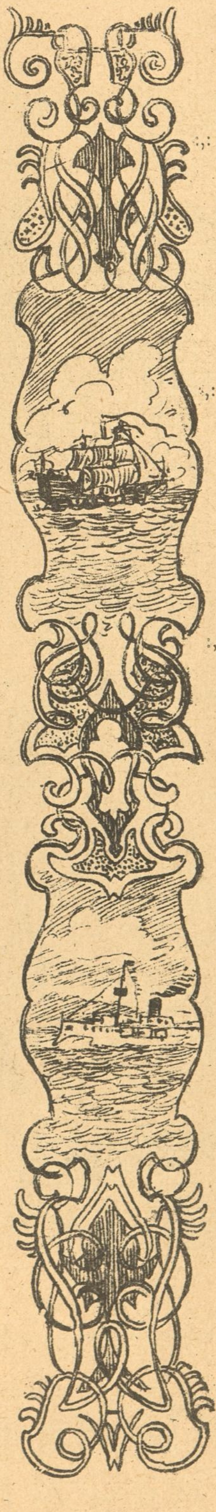

Kolumbus var en Mand saa fri,
— No'en si'er han var Sørøver,
For han havde ikke aflagt de
Normer'te Styrmandsprøver.
:,: Kristoffer, Kristoffer,
Du daged' op Amerika,
Kristoffer, Kristoffer,
Saa sku' da Fa'n til Tak Du ha'! :,:

Han kjøbte hos Moriskere
Tre, fire slemme Pramme,
Og ti Skovshoved-Fiskere
Han hyred' med til samme.
:,: Kristoffer, Kristoffer
Kolumbus, hvad var det med Dig?
Hvorfor Fa'en, hvor Fa'en
Gik Du om Bord paa den Galej? :,:

Endskønt han skaffede sit Land
Saa mangen skøn Antille,
— Aa ja, som det sig flaske kan —
Gik det dog med Tiden ilde.
:,: Kristoffer, Kristoffer,
Det, som Du fandt, Du brave Svend,
Kristoffer, Kristoffer,
Vil Amerika nu ha' igjen! :,:

Men, da han saa det spanske Land
I Krigen at forbløde,
Saa gik den hjærtensgode Mand
Hen og græmmed sig til Døde.
Men Stoffer, Kristoffer
Kolumbus, det sku Du'nte gjort,
For dit Offer, dit Offer
Det hjælper ikke Spanien stort! :,:

For selv om Spanien for Fredens Skyld nu virkelig osse
Gi'r Slip paa Kuba, Filipé,
Cadix og Saragosse,
Saa; Stoffer, Kristoffer,
Vil Amerika sgu' ikke te'n,
Næ, Stoffer, Kristoffer,
De vil ha' dine egne døde Ben. :,:

Du flakked' om fra Hav til Hav,
Den Gang Du var i Live,
Og heller ej i nogen Grav
Du synes at ku' blive.
Kristoffer, Kristoffer,
Det er en simpel Følge a'
Kristoffer, Kristoffer,
At Du fandt paa den med Panama! :,:

En Udvej.

— Gaar denne Vogn til Enghavevej?
— Ja.
— Er det til den ene eller den anden Ende?
— Det er til Begyndelsen af Enden.

Vantro *ctr.* Vandtro.

En Taler (ved et stort Afholdsmøde): Hvad bad den rige Mand om i Helvede? — Bad han om Vin? — Nej! — Bad han om Whisky? — Nej! — Bad han om Kognac? — Nej! — Hvad bad han om? — Han bad om Vand! — — Hvad viser det? — Det viser — — — —

En Interpellant: Hvor alle Afholdsmænd farer hen!

Asgaardsrejen!

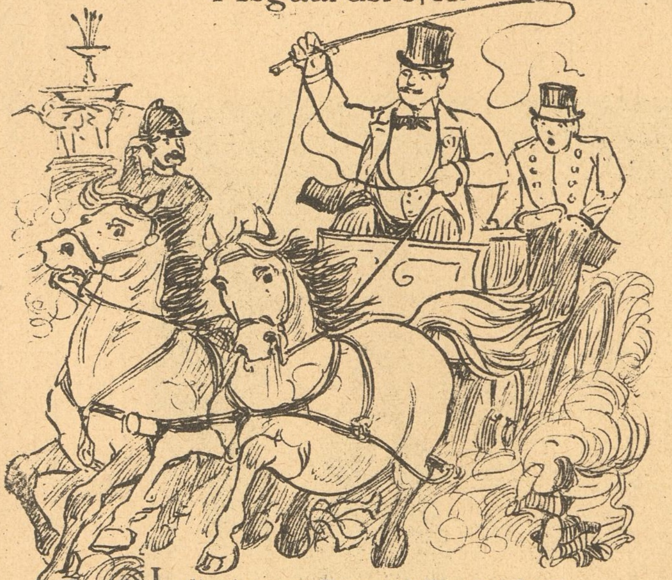

Lydt gjennem Byen ad Strøget farer
Et Tog paa sorte skummende Heste.
I Stormgang drager de vilde Skarer,
De har Asfalt kun til Fodefæste.
Det gaar under Skrig, under Huj! og Hej!
Gjennem tykt og tyndt, de ændser det ej!
Vandreren kaster sig ræd af Vejen:
Det er Direktør Caspar med Asgaardsrejen!

Caspar den stærke, med løftet Næve
Paa Bukken sidder, er forrest i Laget.
Han svinger Pisken, af Rædsel bæve
De vilde Heste og stejler ved Slaget.
De slaar for Sanden med stort Halløj
Til Skagler og ringlende Ridetøj.
Da hyler Barn og besvimer Dame
I stigende Angst over slig Reklame!

Naar Øllet virker, saa smaa Studenter,
Mens Mulmet sig sænker over Staden,
Hos Cirkus-Damer sig Lykke venter
Og dristig antaster dem paa Gaden,
Da gaar der et Gys gjennem Tumlen tit,
Da runger den natlige Ridders Skridt,
Da knager Kindben, da høres Tuden,
Thi det er Caspar, der slaar paa Snuden!

Ret ud for Skodsborg, lidt syd for Skagen,
En Skude kæntred, Gud sig forbarme!
Da var det Hagen ved Haar blev dragen,
Det slog med Vinger, det greb med Arme!
Det traadte Vande, det drog hans Krop
Hen over fraadende Bølgetop!
Da Hagen gispende laa paa Stranden,
Stod Caspar hos ham som Redningsmanden!

Nu sidder Caspar kækt i sin Trojka
Og styrer slig sine Hestes Skanker,
Som Ben og Arme og Seletøj ska'
Til Pulver mases mod Broens Planker!
Men, naar de saa holder alligevel
Og Cirkus jubler: O, Held! o, Held!
Da flammer hans Blik: Her ser I en Mand staa!
Reklamen er det, det kommer an paa!

Fra Pensionatet.

Kjære Hr. Redaktør!

Hvis De er menneskekjærlig og har Medlidenhed med Ulykken, saa hjælper De et stakkels ungt Menneske, som er kommen til at bo i mit Pensionat og som er noget ved Socialdemokraten«, men det er ikke Penge han trænger til, for dem har man al Tid nok af, siger han, naar man staar ved Generalstaben, men han har ligefrem bedt mig spørge rundt omkring til Venner og Bekjendte, om de ikke skulde have en lille Skandale at overlade ham ligegyldigt om den er ny eller brugt før, om den er sand eller maaske lidt overdreven, bare den er om Højre og han kan faa den i god Tid, for det haster stærkt, siger han, og hvis De saa, hvor uhyggelig han ser ud og hvor han Dag for Dag bliver mere hulkindet og fladmavet, han som var saa tyk og saa rund, da han kom til mig, og som sagde, at han godt kunde maale sig med flere af Førerne i Fedme, saa vilde De nok skaffe ham den Skandale, og hvis han ikke snart faar den, tror jeg ved Gud der sker en Ulykke med ham, for forleden Aften, da han havde været ude at rende hele Dagen lige fra Frederiksberg og Valby, hvor han havde snuset om efter flere raadne Gynger i Forlystelseshaverne og til Østergade, hvor han havde talt Revnerne i Asfalten, var han rent vild, da han kom hjem, fór ind paa mig og sagde, at jeg drev ulovlig Beværtning og Brændevinshandel og at jeg havde bestukket Politiet til at se gjennem Fingre med det, og saa ruskede han mig og sagde, at jeg skulde bekjende, hvormange Penge jeg havde givet Gadebetjenten og hvor mange Kys jeg havde givet Politiinspektøren, men saa raabte jeg Hjælp, og saa kom de andre unge Mennesker og sled ham fra mig og fik ham puttet i Seng, men han var næsten ikke til at faa beroliget, og en af hans Kolleger, Hr. Flabmejer ved »Politiken« opofrede sig saamænd og sad hele Aftenen ved hans Seng og fortalte ham de skrækkeligste Røverhistorier, og saa faldt han lidt efter lidt til Ro og laa blot og grinede stille og talte paa sine Fingre, medens han mumlede: vor første Afsløring, vor anden Afsløring, vor tredje Afsløring o. s. v. o. s. v., og ved den 327de Afsløring sov han, og saa listede Hr. Flabmejer af, men nu var han bleven saa opsat paa Skandale, sagde det gale Menneske, at han ikke kunde lade være at kysse mig, og det gjorde han ved

Gud lige paa Munden, og saa sagde han, at han vilde gifte sig med mig, og at vi skulde starte en Skandale-Forretning, hvor han skulde fabrikere dem, og jeg skulde trille om i Byen og raabe med store levende Skandaler, for det kunde blive en Næringsvej nu, han er al Tid saa vittig, det søde dejlige Menneske. Og nu haaber jeg, De vil komme og hjælpe det stakkels Menneske, inden han dør, og hvis De vil bo i mit Pensionat, skal jeg love Dem en kjærlig og moderlig Pleje.

Deres hengivne
Rudolphine Bollerup,
Paa Fødselsdagen Deres Livret.

Et varmt Bad.

— Har De sét, at der er to Privatmænd, der vil købe »Romerske Bade« og opføre et nyt Theater?

— Herre Gud for Kjøbenhavnerne, nu bliver der saa en Badeanstalt mindre!

— Jamen en Vandgang mere!

Populære Dyr. I.

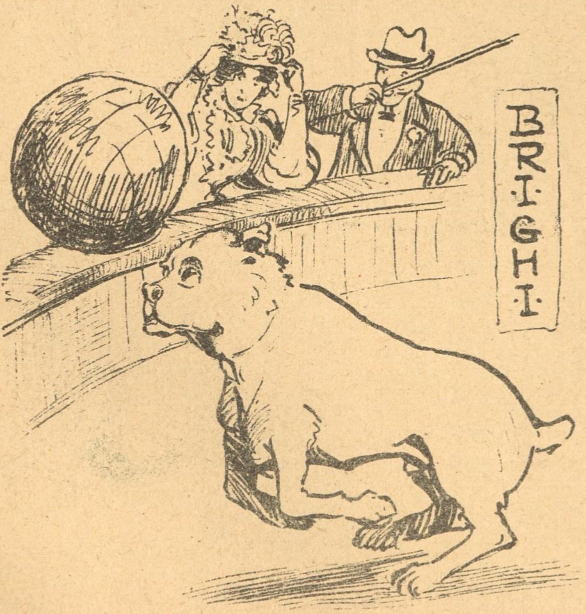

Den kvikke Boldspiller i Cirkus.

Elsket og savnet!

Vrede Ord lyder i Korsør,
Havnelauget, hvis Fingre kløer,
Staar dernede paa Molen —
Spejder over Hav mod Tyskland:
„Kommer ikke Peter Thygesen?"

Niggere paa Perronen staar
Fire Døgn, medens Togene gaar,
Spændte paa Enden — da steg det:
„Hvor bliver Ormen korte,
Kommer ikke Peter Thygesen?"

Men da Sol i det femte Gry
Gik af Hav uden Holm i By,
Blev det som Storm at høre:
„Hvor Fa'en bliver Ormen tykke!
Kommer for D'ævlen ikke Peter Thygesen?"

Stille, stille i samme Stund
Jensen sad; fra den armes Mund
Udgaar saa angstfulde Sukke:
„Aa Gud hjælpe os alle,
Nu kommer de med Peter Thygesen!"

Sidenefter i mange Aar
Barkede Næver i Bordet slaar
I sodede Beverdinger:
„Gud fri os for flere Skrædere,
Fanden ta'e hver Peter Thygesen!"

PUKs Redaktion og Expedition
Silkegade Nr. 4. K.

Abonnement
tegnes samme Steds, og i alle Boglader: **2 Kr. Kvtl.** Enkelte Nr. 20 Øre.

Bladets Abonnenter
faa, saa langt Oplaget rækker, Aargangene **1893—96** incl. for
halv Pris.
Indbinding pr. Aargang i det komponerede Bind 3 Kr.
Løse Bind à 2 Kr., Mapper à 2 Kr.
Kan bestilles gjennem enhver Boghandel og i Hoved-Expeditionen.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Umyndiggjort.

Han haaned en Nordmand i Nordmænds Hjem,
Men det kaldte Norges Formynder frem,
Som gav ham en Omgang til bredfuldt Maal
Skaal!

Udgiver og Redaktør Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

1898. Søndag den 21. August. Nr. 34.

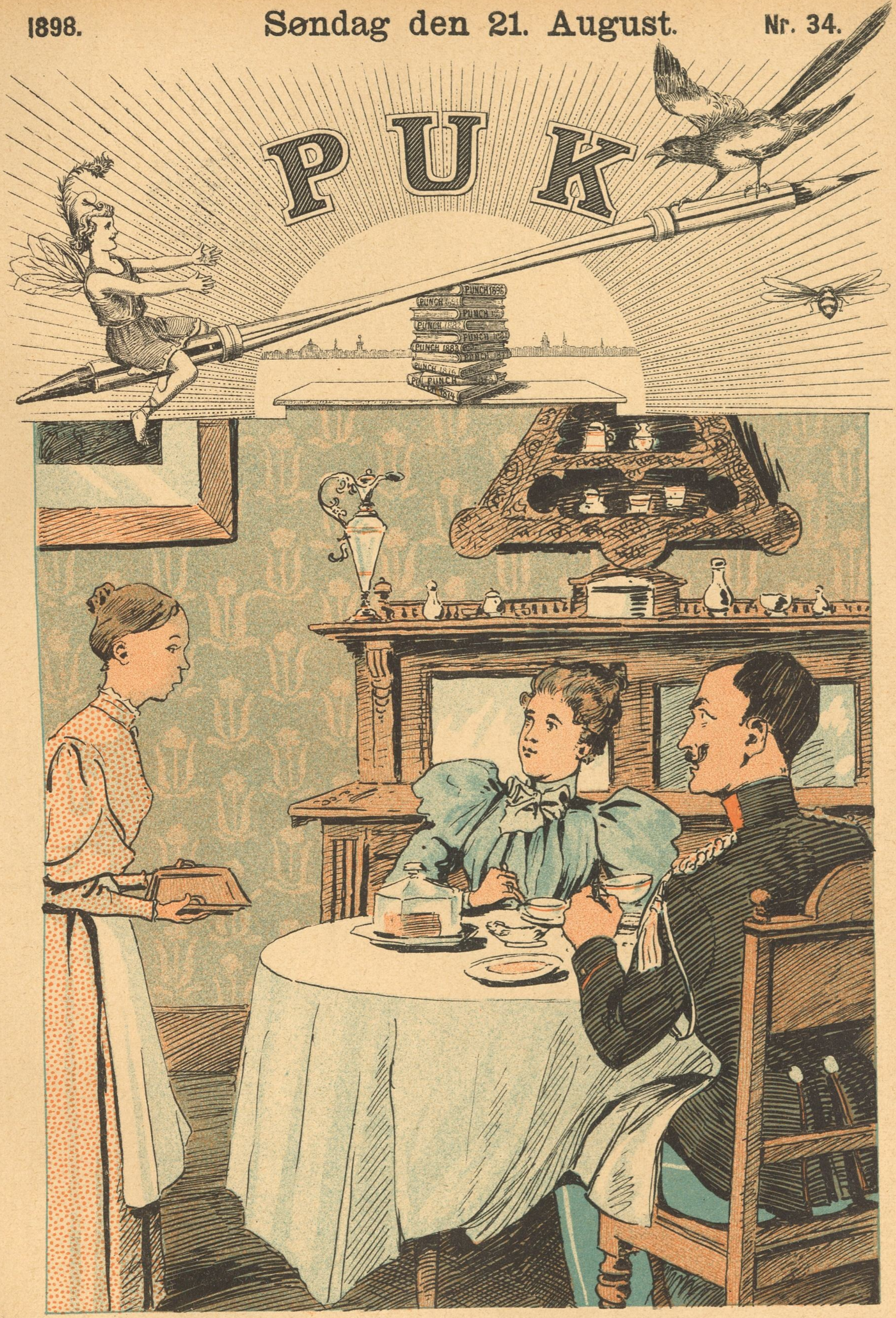

I Hvedebrødsdagene.

Manden: Fy for Pokker, hvor den The dog smager!

Fruen: Jeg sagde jo, Du skulde lave Theen akkurat ligesom Du lavede Kaffen.

Pigen: Jeg har ogsaa gjort som Fruen sagde, men jeg maa vist have kommet lidt for meget Cikorie i!

De Uadskillelige.

Lig Scenens berømte MALLE og KLISTER,
Der fulgtes i Solskin og Regnvejr kjønt,
Saalunde følges nu Socialister
Og Liberale i tykt og tyndt;
Ja, selv om WITZANSKYS og WIINBLADS Organer
Afslører de skumleste Fremtidsplaner,
Partierne enes alligevel
I Nutiden smukt om et »Valgkartel«.

Aktøren, der glimrer i KLISTERS Rolle,
Er stadig vort liberale Parti,
Saa længe dets Klister bare kan holde,
I Rømersgade det bravt hænger i,
Kun Skade, Produktet er tyndt som Melvand,
Skjønt MARSTRAND er Klisterets egen Melmand,
Og det sin vante Velsignelse fik
I HØRUP & CAWLINGS Melbutik.

Men Socialisterne kommer som MALLE
Alligevel ind som en smuk Nummer Et;
Vel har hun for meget af Gift og Galde,
Men saa har af anden Dyd hun for lidt,
Og sig ikke heller hun noget nægter,
Blot hun i Kommunen kan komme til »Hægter«,
Selv om det kun i en Handel kan ske
Med røgede »Peterholmere«.

I Valgkartellet der staar nok den Sætning,
At Parret maa dog sætte Bo en Dag,
Især da det i PETER HOLMS Forretning
Kan faa sine Møbler paa Afbedrag.
Det kan de saa rolig risikere;
Thi Maler JENSEN vil nok kautionere
Og HELLERUP-PETERSEN ta'e sig i Agt
For Afsløring af deres »ømme« Pagt.

Blot ikke nu KLISTERS og MALLES Kummer,
Her ogsaa forstyrrer de Elskendes Ro!
I Vælgerfolket der stikker en Hummer,
Og Aarsag de har til at frygte hans Klo;
Thi baade af inden- og udenbys Grunde
Der falder hos mangen en Borger og Bonde
Hver Dag, desværre, fra Øjnene Skjæl
Trods 2den Septembers Valgkartel.

Sult.

1ste Akt.

Socialdemokratens Redaktionskontor. WIINBLAD. P. KNUDSEN.

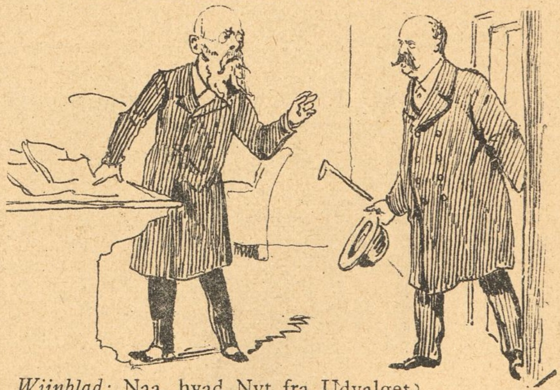

Wiinblad: Naa, hvad Nyt fra Udvalget?

Knudsen: Nyt, skidt Nyt. Sad i et Satans Uheld i Gaar. Blev Kruk tre Gange i Træk. Den Johansen spiller som en . . . som en Overretssagfører, men vi skal huske ham, den Storborger, ikke sandt Du?

W.: Men Skandalen, Skandalen, den om Højre, har Du ikke den med? Hvor længe skal jeg vente paa den? Du lovede mig dog saa vist . . .

K.: Ja, hvad skal jeg gjøre? I de sidste 5—6 Dage har vi ikke bestilt andet end spille Kort og fortælle Spøgelse-historier. Mærkværdig, saa tidlig de andre er mødt i den sidste Tid, for, selv om jeg er kommen paa Slaget, har de dog været der allesammen. Og ligesom jeg kommer ind, saa sidder de og glor paa hverandre og siger ikke noget; men saa er der strax en, der foreslaar en lille L'hombre, og saa kommer Whiskyen paa Bordet, og det er en fin Whisky,

min Fa'r, for Kommunen betaler, og saa — ja i Gaar var Klokken skam 3, da jeg kom hjem, saadan slider vi i det.

W. (fortvivlet): Men Menneske, Menneske dog, hvad skal det blive til! Holm er kommen og Holm taler, og vi har endnu ikke fundet en eneste lille Højre-Skandale til Ryg-Skjold mod den forfærdelige Brisant-Granat, der snart vil sprænge os i Luften. Aa, aa, vi er'en, Knudsen, vi er en! Hvad skal vi dog gjøre?

K.: Lad os nu være rolige og overveje Situationen med Koldblodighed, Wiin.

W.: Vin! ja Vin maa vi ha', det giver Ro i Sindet. (Henter Champagne og Glas fra et Skab).

K.: Brillant! men kunde der ikke ogsaa blive Raad til lidt Gaffelmad, det styrker dog ligegodt Nerverne.

W. (trykker paa en elektrisk Knap. En Dreng kommer): Spring hen til Neijendam og hent os to *Diners* af de dyreste, men lidt villig! (Dreng løber.)

2den Akt.

Samme Dekoration. Samme Personer. Efter Diner'en.

W.: Du Knudsen, noget maa der gjøres!

K.: Du Wiin, jeg har en Idé.

W.: En Idé, det er storartet, op med den Gamle!

K.: Folket elsker Dig —

W.: Jeg elsker ogsaa Folket, Fanden gale mig — det vil sige paa Afstand. Kom hit med Folket, og jeg skal tale til det og jeg skal blande mig med det og jeg skal deltage i dets Maaltider — det vil sige paa Afstand.

K.: Folket skal faa Medlidenhed med Dig.

W.: Det er netop hvad Folket skal. Jeg skal hyle for Folket, skal jeg. Men, hvad skal jeg hyle med?

K.: Du skal hyle med, at Din Tid er saa optaget af Partiets Interesser, at Du knap faar Tid til at spise Dig mæt.

W.: Skal jeg være Sultekunstner, det er en storartet Idé, Knuds, det er en knudsende storartet Idé — det har al Tid lagt for mig. Men skriv Du det selv, jeg er for mæt. (Knudsen skriver.)

3die Akt.

Samme Dekoration. Samme Personer. 2 Dage senere.

Knudsen (kommer): Hvad Satan skal vi gjøre Wiin, de kommer rendende her i flokkevis hele Dagen og vil se Dig sulte, og Kjællingerne har varm Mad med, men de vil se Dig spise den. Du maa opofre Dig Wiin.

W.: Hvad er det for Mad?

K.: Der er Vælling, Øllebrød, Vandgrød . . .

W.: Bed dem rejse Fa'en . . . nej, sig dem, at jeg er dybt rørt over deres Hengivenhed, men at jeg har svoret ikke at røre varm Mad, saalænge den holmske Sag staar paa . . . Du spiser vel sammen med mig i Dag. Nimb har en aldeles fortrinlig *Diner*, nu skal Du høre . . .

(Tæppet falder hurtig.)

Hænge-bagpaa-Kvinderne.

Paa Vesterbro Hr. Sørensen gik
I den brændende Sommervarme,
Uden Barmhjærtighed Solens Stik
Næsten smeltede op den Arme.

Han smeltede som et Stykke Metal
I Jærnstøberiets Storovn,
Men skuer saa pludselig Slut paa sin Kval
I en langsomt rullende Sporvogn.

Hr. Sørensen var en oprigtig Ven
Af Kvinderne ude som inde,
Men, da han kom til Sporvognen hen,
Han forbanded den danske Kvinde.

Inde i Vognen slet ingen kør',
Men paa Konduktørens Sæde
Sad der hele fem beskedne Mœr
To magre og tre, der var fede

Da sukked' Hr. Sørensen askegraa:
»Vor Slægt er i Dekadence
Overalt vi Mandfolk vige maa
For det svage Køns Konkurrence.«

Et Tilfælde, der ser ud som en Tanke.

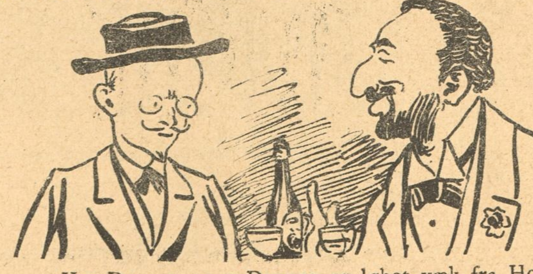

— Har Du set, at 5 Drenge er løbet væk fra Holstejnsminde.

— Naada, de kan nok vente sig naar de kommer tilbage.

— Ja, de har vist ogsaa haft det paa Fornemmelsen, da de blev snuppede i — Gumperup.

I Sommerferien.

— Hvormange Børn har De for Resten, Petersen?

— To!

— Hvad er de?

— Den ene studerer og den anden skal være Musiker; men jeg skal betro Dem, jeg har to til, udenfor Ægteskabet.

— Hvad er de?

— Ja — hvad er de? — Feriebørn!

En ikke altfor fjern Fortid.

— Saadan en havde jeg ogsaa, da jeg var lille!
— Hvad var Klokken den Gang, min Dreng?

C. C.

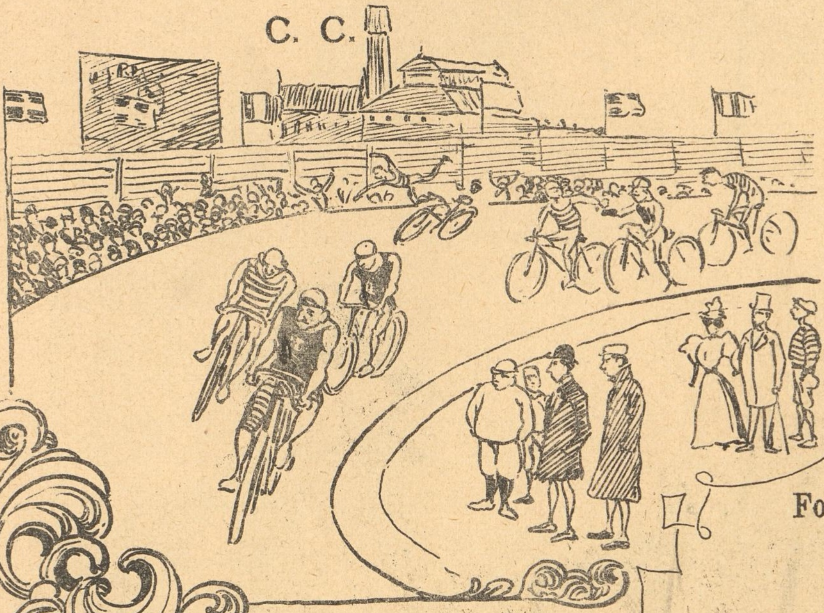

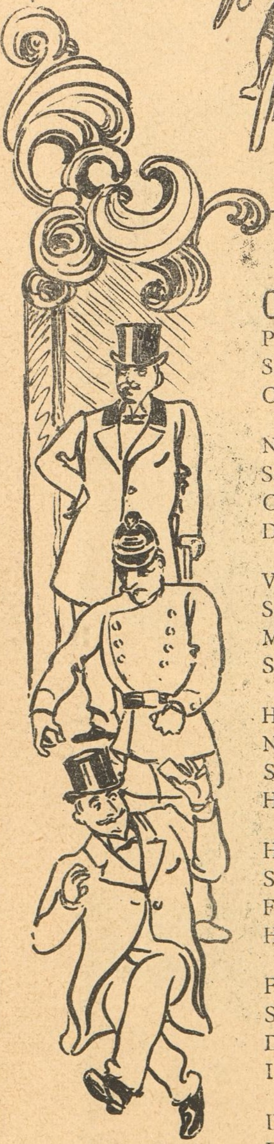

Og fanger ikke Du Gnisten
Paa Tivoli og Frederiksber',
Saa gaa til Klubben Cyclisten
Og se, om Du morer Dig der.

Naar først den Bane Du kjender,
Saa kommer Du der saa tidt,
Om end det af og til hænder,
Du ud paa Ho'det blir smidt.

Vel ejer den ingen Nissen
Saa mild, bebrillet og kjær,
Men derimod har den en Jessen,
Som nok er Pengene værd.

Han slaas som en Løve for Klubben,
Naar no'en vil gjøre den ondt;
Saa godt som Frimærke-Ruben
Han bander og render rundt.

Han vil ikke, at for mange
Skal staa paa Banen og glo,
For saa kunde let blive bange
Hans elskede Broder V. O.

For, bli'r han nervøs, gaar Farten
Som oftest paa Kryds og Tvers,
Det skete allerede ved Starten
I Aaret ni og halvfjerds.

Den samme Kjærligheds Gave
Fik Brødrene Ellegaard:
Naar Thorvald har ondt i sin Mave,
Strax Peter det ogsaa faar.

Og sikke yndige Dragter
I *rosa* og *couleur de* Skidt,
Og sikke kjærlige Fagter
Af dem, der blev agter ridt.

Og sikken Spurten og Pacen,
Det gaar over Stok og Sten,
Og sikke Skrammer paa Næsen,
Og sikke indbundne Ben.

Og sikke herlige Lægge,
Naturens Mesterskab.
Men Orla er Kjælédægge,
Han siger saa morsomt: »Flab!«

Forventet Efterbevilling.

Kristen Smed. Goddav Mads Jordmormand.

Mads Jordemodermand. Goddav Kresten Smed. Hva Faen staar Do ejentli aa driver etter her, din Perpendikkel. Tror Do, Do kan ernære Kuene aa elleve, tol hungrige Onger ve a stue mæ Forlabberne over Kors i disse bedrøvelie Tider?

Kristen. Jamen Mads, jæ mue da ha Loft.

Mads. Loft, hva sku Do mæ Loft! Ska dine Poter kanskesens ha Loft faa a svinge Forhammeren? Eller har Do slaen Dæ pue Tængningen, hva Kresten?

Kristen. Ded ku der være noved i.

Mads. Jæ tror nu itte, der ka være saa mejet i, hva Do tænker, bette Kresten. Men la mæ kons hyre, hva ded æ. Æ'ed Polletik?

Kristen. Gu æ'ed ded. Jæ har hyrt, a vi ska ha faaen Provisoribumserne igjen, aa jæ stod just aa spekkelerede pue om jæ itte sku hente min gamle Riffel nør fra Loftet aa sie hinner lidt etter, faa man ka jo aldrig vide, nær man ku komme te a skyde etter novne Højremænd.

Mads: Do tænger mejet rejti Kresten, saa nær som a din Faastandskiste bare har staaen stille i en tol, fjorten Oer. Nutedavs æ der itte noved Spøjelse mier, der hedder Provisoribum, ded æ bastet og bundet lisom Fernisulven i gamle Dave. Ded der nu æ sket æ noved ganske aned. Ded hedder a ta pue efterventet Forbevilling aa bestuer saa a sie i, a Manisteriummet goer rundt te saa manne Oppustesjonsmænd som mulig aa sier saadan aa saadan, aa saa nikker de ganske gelinde igjen, aa saa æ den Sav i Orden. Di har Lov te aa

pruttestere offentligen lie ingte Risdaven samles, men saa nøtter ded dom itte mier.

Kristen: Jamen hvafaa ska vi finde os i'ed, la vos ta aa gjøre Revnelisjon.

Mads: Nu æ Do tebaves igjen Kresten. Ded goer itte mier a kverke Borremestre aa skyde Sjangdarmer. Nu æ der noved, der hedder Padtriotisme, aa som sitter lisaa godt i en Venstremands som i en Højremands Bryst. Vi ve være Dannemænd Faneme, aa hverken Russere, Kanesere eller Englændere.

Kristen: Ded ka der være noved i. Men hvodan sku vi blie ded?

Mads: Nær Russen aa Engelskmanden slas om Kanesien, saa ligger vi lie midt imellem. Faa a ta Kanesien maa di ta vos. Jæ ve itte haave faa Dæ, a ded blier Russen, der kommer føst.

Kristen: Hvafaa ded?

Mads: Faa di ve ligge Dæ i Lænker aa gi Dæ Knut aa sende Dæ te Saberien, aa nær Do kommer tebaves, saa sitter der en russisk Avekat i din Smedje aa har giftet sæ mæ Maren . . .

Kristen: Min Maren, næ saa sku Dælen . . . Næ, saa heller Provisoribummet.

Mads: Ja itte sandt. La vos drikke pue ded.

Kristen: Ja la vos ded. Jæ gier.

Rad-mager — mager Rad!

Wiinblad, du dejlige Sommerfugl,
Hvor Skæbnen dog grumt Dig forfølger.
Snart bli'er din Kind (som din Pathos) hul
Og Frakken en Benrad kun dølger.

Vel har Du al Tid været en Rad,
Selv førend Du Redaktør blev;
Men nu ha'de netop den gode Mad
Bevirket, Du yndefuld før blev.

Samtidig med, Du fik Briller af Guld
Og Klæder af Holms de bedste,
Samled Du Dig et triveligt Huld
Og fik Kiler i dine Veste.

De varme Retter fyldte saa rart,
Alt Maven sig tækkelig hvælved;
Men useligt Smørrebrød (maaske med bart!)
Forslaar som en Skræder i Helved!

Saa siger jo Rygtet alt fra den Stund,
Du misted din gode Ven Skræderen,
Smagte Du næppe Mad i din Mund
Og misted dit Tilnavn: Æderen!

Vidner det ej, dit Hjerte er godt:
Saa vidt Du gaar i din Kummer,
At Du faar Taarer i Øjet, blot
Ved Synet af halve Hummer!

Du tænker sagtens paa Hummeret,
Den faldne Storhed nu sidder i.
Og, for at betegne din Kummer ret,
Det sorteste Brød kun Du bider i!

Din Appetit gik just samme Vej
Som Holm, da forleden han stak a',
Og al den dejlige Lammesteg
Blev Højres. Tænk! fore det Rak a'!

O Wiinblad! Taaren af Øjet tør!
Af Sorg er Du uden Grund fuld.
Der kommer vel atter en Entreprenør
Og gi'er Dig en Himmerigsmundfuld!

Populære Dyr. II.

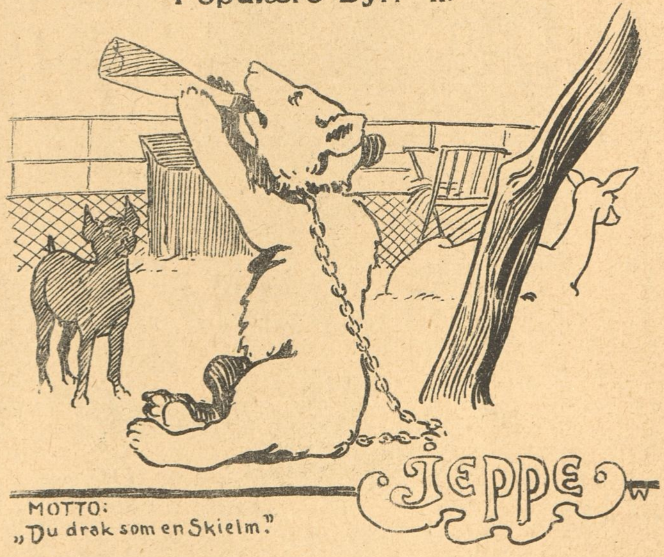

Tivolis eget Kælebarn.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Amerikansk Humanitet.

— Tak Du din Gud, Din Hvalp, at je æ et danni Mennisk, — ellesens va Du been alvaarli balsemeret!

Punch 22/12 75.

Udgiver og Redaktør: Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

1898. Søndag den 28. August. Nr. 35.

En lille Amatør.

Papa: Hør, lille Mo'er, skal vi til Væddeløb i Morgen?
Lille Ellen: Aa, Papa! Maa jeg saa komme med, for Du kan tro, jeg kan løbe!

En nødvendig „Opstrammer“.

Op, I brave Socialister!
Op til Holm-Gang, hver kjæk Liberal!
Disse skjændige Provisorister
:,: Vejer svært til i Landsthingets Sal. :,:
Hører I Højre, som Staven tør bryde
Over vort Flertal og Førernes Flok?
Snart møder man med Rettens KOCH,
Der vil koge Jer mør i sin Gryde.
— Til Vaaben, alle Mand
I vort Rhabarberland!
Af Sted! Paa »Folkets« Liste stem!
Den bliver ellers slem!

Hvad vil disse Aristokrater
Og det graadige Storborgerskab?
De vil kun kjøbe nye Granater
:,: For at tilføje Voldsmænd et Tab. :,:
Men, for de Tusind Granater og Bomber,
Hvor kan saa Staten ha'e Penge igjen
Til vore stakkels »Tillidsmænd«?
Saa bli'er Fløden vist tynd, som de skummer.
— Til Vaaben En og Hver
I P. HOLMS bedste Klæ'er,
Og frels vort Landsthing med Honnør
Fra »Korruptionens« Klør!

Op, I arme miskjendte Agrarer,
Der som »Samfundets Stedbørn« maa gaa,
Og paa ferske og røgede Varer
:,: Intet Tilskud fra Staten kan faa! :,:
Naar vi som Grunde har solgt alle Forter,
Kommer en god Tid saavel for Grev TRAMP
Som for hver menig Bondetamp,
Men især for P. HOLM og Konsorter.
Til Vaaben, Hver og En,
Som redde vil et Ben,
Bag efter skal vi selv, min Bro'er
Nok redde Jeres Jord!

Stemmer i, og paa Fredag vi svælge
Skal i Sejr i hver eneste Kreds,
Og vi kan en Hob Landsthingsmænd vælge,
:,: Hvoraf — 20 dér gaar paa en Snes. :,:
Saa kan et Levebrød mer vi fortære
I vore »ærlige« Ansigters Sved;
Vi har jo dog bevist, vi véd,
Hvordan bedst man skal Madposen skære.
— Til Vaaben, Revl og Krat!
Saa gaar det sagtens glat;
Men, svigter nogen Radikal,
Saa bli'er den grulig gal!

Frisk fra Tønden.

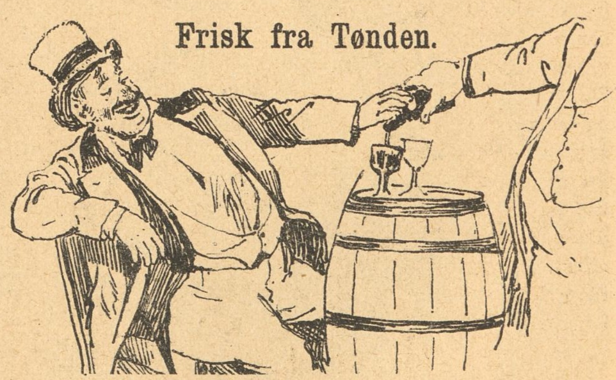

Et Velkomstbæger? — la' gaa' . . . D'v'sige; Ikke mer end et halvt Gelas og lidt oveni og et Par Draaver i Silgift og en Sjat i Underkroppen . . . koppen! For det er bare for at kelinke med Dem. Jeg ser jo, at De har sittet og ble'en ganse ædru a' Længsel efter mig. Og det klæ'er Dem sgu'tte, Højsærede! — Skaal!

Men stikke a' maatte, jeg, kan De nok forsaa. — Sror De, at en Kasliraad uden Pension har Raad til at gaa omkring her i Kjøvenhavn og kr . . . kr . . . krepere af Mene . . . Mene . . . nin-nin-gitis? Næ, Sak ska' De ha', sa'e jeg, og det sa'e Bine osse; og saa tog vi til Fa . . . Fa . . . faller . . . arum, De véd nok, der oppe ovenfor Civilivisasjonen og Bodega og alle de anre Sygehistorier. Og der var nysselig, det var der. Jeg hittede en meget or'entlig Portvin hos Krum . . . Kromanden. Og en Sø var der osse, sa'e Bine; men den ku' jeg

inte se fra Krohaven. Og jeg kan heller ikke sige, at hans Sre-Sjærners Konjak var saad'n ligefrem æresfornærmende — saa der var i det hele ta'et ganse pænt og landligt.

Men saa ha'de Bine jo forgangen læst i Dabbe... Dabbe Dannebrog, at Mingegingegitissen var ble'en kjed a'et. Og saa flyssede vi, forsaar sig, tilbage til Hyssensræde syv og syve, og saa ha'de jeg glemt Gadedøren, og saa maatte jeg ligge sre Dage i Seng. — Er De med?

Jo, det var om Aftenen, ser De, da jeg kom hjem fra da jeg om Form'da'en ha'de været henne hos Besle og kelinket Velkommen med Ho'estaden, saa staar jo Ensrédøren paa vid Gab, vil De sænke Dem. — »Hva ska' det besyde?« si'er jeg ganse forunret til Kasliraad Madsen; »er Bine ble'en daarlig? — Hun, som al Tid plejer at læse vores Nabo Mikkelsens Kone Texten, fordi at vores Nabo Mikkelsens Kone er saa slem til at la' Dørene staa efter sig. — Eller samler hun ka'ske paa frisk Luft for at sappe den paa Flasser? For det er jo den mest moderneste Næringsvej i vores sjen-de-fiè... fien-de-siè... fin-de-siècle-Aarhundrede. — Naa, li'e meget! — Jeg stolpede ganse rolig ind i Sovekammeret og klædsede mig a', som jo alle dannede Mensker gjør, naar de kommer hjem med Klæ'er paa, og saa imens si'er jeg til Bine: — »Sov Du bare, Bine!« si'er jeg, for det si'er jeg alsid, og jeg ka' sydelig hus'e hvert Ord jeg sa'e, fordi at det var jo et historisk Øjeblik, ka' De nok begribe. — Sov Du bare, Bine!... Den er kuns lidt over hal'!... Vi Mandfolk har jo vores Forretninger og saad'n no'et, ...'og det sku' I go'e Koner la' os om! — Og derfor si'er jeg, at Du sku' alrig har indlagt... ladt dig paa at være halt med Fru Klemme ..lemmesen om den Losje i sredje Esjasje! — Nu kommer Du bare i »Køvenhavn« som Billetgrosse... rosse... rinde, og naar Du en Gang bli'er gammel, faar Du ikke saa meget som en Øre af de firsindstyve Kroner, som de maa besale for'et! — Gu'bevares! Spekulasjon er en nysselig Sing; men hva' ka' det hjælpe, naar Normændene ta'er det hele? — Har de ka'ske ikke kjøft baade Skosborg og Srandvejen og os allesammen? — Og hva' er der saa at gjøre? — Vi maa bide Normændene i os, Bine! — Vi maa bide Normændene i os, som Da-de-rachman sa'e, da han ikke kunde faa Lov til at bide Normændene!«

Men Bine bare snorkede. — Naa, jeg tog hende jo ganse smaat i Armen for at gjøre hende det begriveligt. Og saa vaagnede hun og gav et Hyl fra sig.

Men det var et løjerligt Hyl! — Min Bine hyler alsid i Disekant; men Binen i Sengen hylede skam i Bas. — I det samme kom Nabo Miklesen ind i Underbusser og med et Lys i Haanden.

»Hva' er det, Kasliraad?« brøler han. »Staar De i bar Sjorte i min Kones Sovekammer?«

»Aa, om F'ladelse«, si'er jeg; »jeg har ligget oppe i Fa ...lera... rum og glemt, at Nr. Syv og syve og Nr. Ni og syve har éns Gadedøre, — og saa er jeg gaaet fejl, — og...«

»Herut!« brøler Nabo Smikkelsen. »Men ingen Sgandaler paa Ho'edsrappen! — Ned ad Kjøkkensrappen med Dem!... Stod De ikke for fire Susind i den ny Skattebog, hev jeg Dem ud a' Vinduet!!«

Naa, Skaal! — Lidt efter humpede jeg jo over Gaarden i Slesingenting! — For det forsaar sig: Nabo Mikselen kassede mine Klæ'er ud a' Vinduet efter mig; — —

Men mine Busser blev hængende paa Kjøkkenkrogen!!!

En Skole-Reform

fra Øhlenschlägersgade.

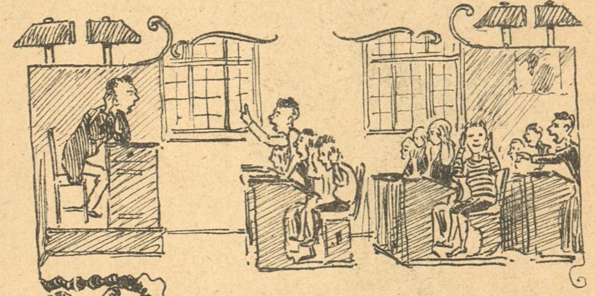

Paa Skolevæsnet har Magistraten
Nu fundet paa en ganske ny Trafik:
For ret at fylde med Vid Krabaten,
Skal Undervisningen gaa med Musik:
Tjim-rata-tjim-ratata! Tjim-rata-tjim-ratata!
Tjim-rata-tjim-ratata! Tjim-ratata!

Naar f. Ex. der skal beskrives
Af »Leren« et eller andet Slag,
I Barnehjemerne ind det drives,
Naar op fra Gaarden høres Kampens Brag:
Tjim-rata-tjim-ratata! o. s. v.

Og skal der synges en lille Vise,
Og Barnet ikke kan holde Takt,
Saa vil i Nøden han finde Lise,
Naar ind i Øret han faar med Magt:
Tjim-rata-tjim-ratata! o. s. v.

Og kan et Spørgsmaal han ikke klare,
Fordi hans Viden her siger Stop,
Saa skal han blot passe paa at svare,
Hver Gang det lyder fra Gaarden op:
Tjim-rata-tjim-ratata! o. s. v.

Og har en Lærer paa Bimpel vaaren
Og fristes stærkt til at falde hen,
Slaar »Kopparslagerne« hist i Gaarden
I Takt med Mandens egne Tømmermænd:
Tjim-rata-tjim-ratata! o. s. v.

Jo, sund vi finder skam Kjedel-Tanken,
Til Magistraten vi siger Tak,
Og lad os drukne i fortsat Banken
De andres dumme, kjedelige Snak:
Tjim-rata-tjim-ratata! Tjim-rata-tjim-ratata!
Tjim-rata-tjim-ratata! Tjim-ratata!

Hvad skal man saa med det?

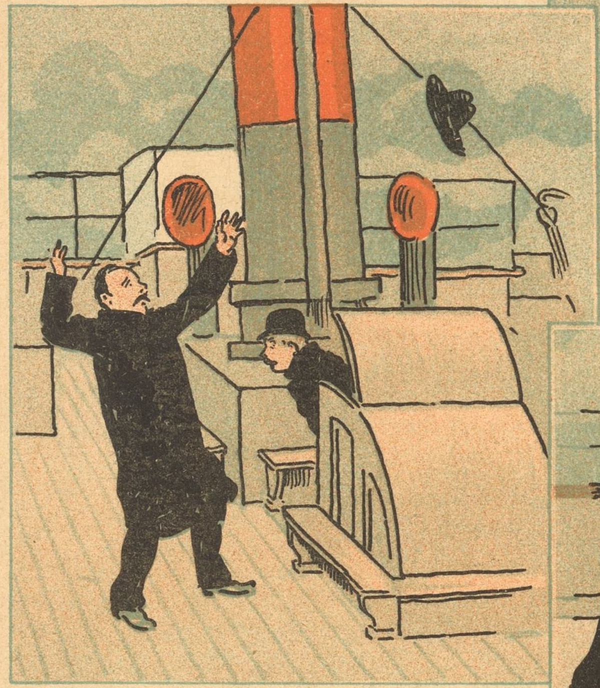

— Der gik Bulehatten! Gud ske Lov, jeg har min Silkehat i Foderalet!

(Ned i Kahytten.)

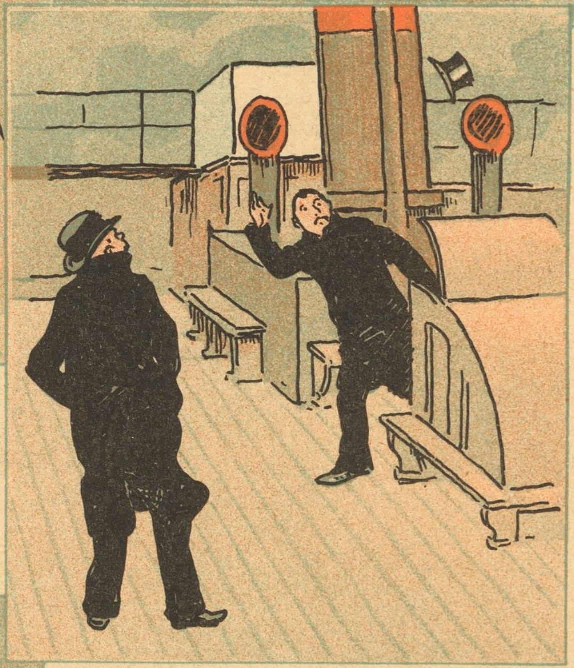

— Aa, saa gid ogsaa! Der røg min gode Bodecker!

(Ned igjen i Kahytten.)

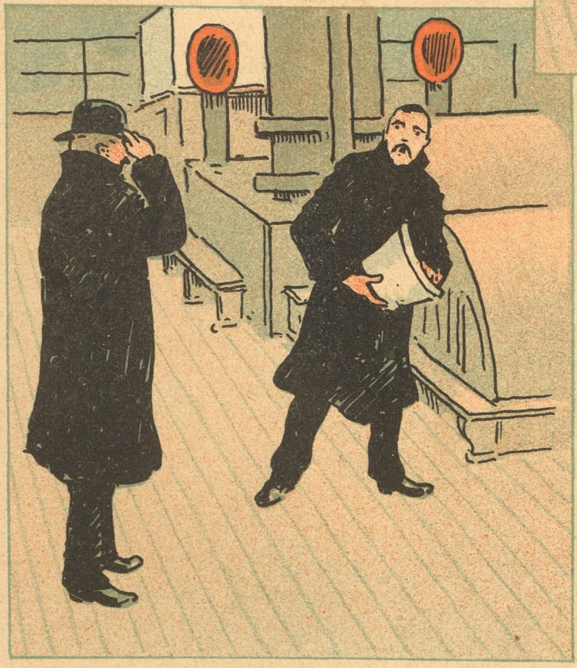

— Men har Fanden taget begge mine Hatte, skal han saagu have Hattefoderalet med!

(Hiver det over Bord.)

Husflid.

— De har nok Storvask idag, Fru Olsen?

— Ja, det maa De nok sige — vi skal ha Kallunsuppe, og hver eneste Bid skal jo vaskes og pjaskes tre—fire Gange!

— Ih Du Fredsens! nej, den Slags regner jeg udenfor Husflid, — vil min Mand ha' Kallunsuppe, maa han finde sig i, at det kommer paa Vaskeriregningen med Flipper og Manchetter!

Ridderen ved Socialisthytten.

(Frit efter Oehlenschläger.)

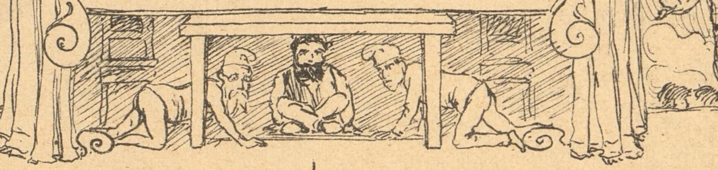

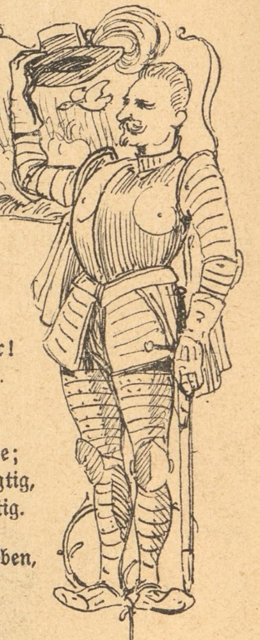

Hr. Wiinblad sidder i Brolæggerstræde,
For Sulten beskytter den gode Æde,
Men Mennesket raser værr' end Sulten,
Thi falder hans Taarer paa Skrivepulten.

Hr. Koch han raser i Vest og Øster,
Hver Socialist i Burerne ryster;
Saa gjorde Holm, hans Staldbroder kjære,
Han stred for Livet og faldt – med Ære.

Men ak, nu sidder han der, den brave,
Med fem smaa andre fra Folkets Have:
„En usselig Skjæbne snart vi frister,
Gud veed, hvem af Jer vel først jeg mister?

Hr. Koch nu fnyser omkring i Landet,
Af alle røde forhadt og forbandet.
Krist fri os! hvis han finder vor Rede,
Da føle vi først hans grumme Vrede.

Mens om han glor efter Paragraffer,
Med Varetægtsfængsel han os straffer,
Berøver os Vin og bløde Senge
Og snupper vore fortjente Penge."

Saaledes monne den arme græde,
Og alle de andre i Brolæggerstræde.
Da rasler det bag de tykke Gardiner,
De ser en Kæmpe, som sveden griner.

Forskrækket de fra hverandre fore
Og skjulte sig under Stole og Borde.
Hjælp Gud! Assessoren nu os henter!
Dog nej, det er jo en god Bekjendter.

Han tog sin Hat af den ædle Pande,
Det Hørup var, deres Ven den sande;
I Rustning var han helt stor og mægtig,
Og alle Pladerne klædte ham prægtig.

„Hør Venner, hold inde med den Flæben,
Jeg vasker Jer rene, her er Sæben.
Snart kan I leve som før, ja bedre:
Jeg, Hørup, vog den fæle Assessor!

Jeg slog til Jord al den giftige Klaffer
Og viste, han manglede helt Paragraffer.
Og med det samme jeg lod ham vide,
At Holm og Larsen var uskyldshvide."

Hr. Hørup griner og tager mod Takken,
Saa mumler han, mens han vender dem Nakken:
„Ja, vent til Landsthingsvalget er borte,
Saa skal jeg atter male Jer sorte!"

Han drak lidt Vin af Redaktionskanden
Og satte Hatten paa Heltepanden;
Men, da ad Trappen han Benene strakte,
Saa langt han efter dem Tungen rakte.

Theatrenes Repertoire.

De forskjellige Theatre har nu udsendt deres Planer for Sæsonen 1898—99. I Hovedtrækkene ser de saaledes ud:

Det kgl. Theater: Her vil i Aar efter største Maalestok blive lagt Vind paa at fremføre de mest opsigtvækkende Nyheder. Der begyndes i den Anledning med „Elverhøj", senere følger en „Spurv i Tranedans" og „Eventyr paa Fodrejsen". Saafremt det kan naas, vil man forsøge at forcere „Farinelli" og „Soldaterløjer" frem i Slutningen af Sæsonen. Et i flere Aar hengemt Stykke af Helge Rode vil derimod antagelig faa Lov til vedblivende at hvile, da der allerede er lavet en Parodi paa det til Morskabstheatret.

Dagmartheatret vil i den kommende Sæson særlig lægge sig efter det store Drama. Der begyndes med „Brand", fortsættes med „Gift" og mulig „Modgift"; derefter følger „Kabale og Kærlighed", et lidet 1 Akts Brodermord eller „Kain og Abel". Som Hovedstykke agtes opført et nyt Helaftens Arbejde af Karl Gjellerup: „Bismarcks Død" eller „En Middag paa Friedrichsruhe." Hvordan Sæsonen vil ende er endnu uafgjort, men Prof. Riis-Knudsen skal omgaas med Kæmpeplaner.

Folketheatret. Theatrets Drift fortsættes i det en Gang begyndte Spor. Af Nyheder forberedes „Gøngehøvdingen" og „Pak". Af ældre Sager vil Fru Rosenbaum og Frk. Meyer spille de to unge Piger i „For Alvor". Fru Anna Larsen vil komme til at optræde i „Frie Fugle."

Casino byder paa følgende: „Kaptajn Dreyfuss" eller „Æren før Pengene", „Kommunens Ejendomshandler" eller „Pengene før Æren", „Frits Petersens Kontrakt" eller „Penge og Ære" og „Andrée paa Nordpolen" eller „Nansen paa Sydpolen".

Nørrebros Theater agter at spille „Sommerrevuen" hele Vinteren.

Puks Udtog af Skattebogen.

Mel. af »Elverhøj«: Vel er jeg Bonde.

Ak, kan Du fatte
Alle de Skatte,
Store og smaa, som find's her i By'n.
Bedre end nogen
Er Skattebogen,
Der faar for Sagn man Syn!
Som Kavalér forvist frydes Du:
Kvinden man skatter højest endnu!
Oh! milde Joner
Saa mange Kroner
Ejer en Enkefru!

Jamen en Greve
Ogsaa skal leve,
Skjønt han er Fruen minus Halvtreds.
Ih, Gud bevares!
Livet kan klares,
Lidet gjør Folk tilfreds.
Stores bli'r mindre, Wessel og Vett
To Hundred Tusind har paa et Bræt!
Det gaar dog godt an
Men at Redtz-Thott han
Ikke en Gang har det!

Dog ogsaa Kaffe-
Bønner kan skaffe
Bønner af Guld, se blot til Gamél.
Ikke med Træsko
Gaar Hr. Moresco.
Kjøb Neiiendams Hôtel!
Den demokratiske Kommandør
Af Fir'ogfyrre Tusind ej dør!
Han har alli'evel
Mere end Wivel.
Estrup skal leve! (Hør!)

Cantor og Brandes
Kappes ej kan des-
værre med Hørup, de bli'r de smaa!
Ritzau og Barden-
fleth vi i Farten
La'r Øjet hvile paa.
Femten Tusind har Bech-Olsen kæmpet om.
Hørting har mindre, han er for from.
Ej vi os kan dy:
Der staar Witzansky!
Resten er Fattigdom!

En kjøbenhavnsk Familie.

Slægten: PRESSE.

IX. Rentier »Aftenbladet«.

Aftenbladet.

Naar man ser denne noble Mand vandre ned ad Strøget eller færdes, hvor Københavnerne nu en Gang færdes, snart paa Livets elegante Dagside, snart paa dets galante Natside, aner man ikke, hvilken bevæget Fortid der skjuler sig under det daddelløse, rolige Ydre. Den sorte Diplomat, den graa Cylinder, det kulsorte Haar, der kun helt nær ved ses at være Paryk, viser intet. Heller ikke nogen Rynke røber — uden altfor nærved, som sagt, — hvilken Alder den pæne Herre har.

Hans Tale er forstandig retiré, (hans Portemonnæ for den Sags Skyld det samme), hans Diktion ulastelig, svagt isprængt med fremmede Gloser, hans Smil affabelt. Og dog? — Kan De huske den Gang, alle som en af Familien Presse kaldte Hr. Aftenbladet for et forulykket Subjekt? Tante gyste over hans Afsløringer af Standspersoner og andre hæderlige Mænd, Onkel Ferslew rynkede paa Næsen ad hans Forretningsdygtighed, der kun var »at gøre Penge af Skandale«. — *Mais, ils sont passés ces jours de bête!* Hr. Aftenbladet var og blev i første Række en smart Forretningsdrivende. Og alt som Guldet steg i hans Kasse, trillede de fede Boulevardbidder sjældnere og sjældnere fra hans Læber. Der gik Samfund i ham. Nu interesserede han sig endog for Literatur og Theater. Dog vil man i en ubevogtet Stund kunne høre de gode gamle Toner klinge igen. Tempora mutantur, et Korsgaard in illis mutatur.

X. Grosserer Folkets Avis.

Folkets Avis

Medens Hr. Aftenbladet var i sin travleste Gesjæftsvirksomhed, betjente han sig blandt andet af en Slags Fuldmægtig, der i Aaringer varetog hans Tarv paa bedste Maade, men samtidig — saaledes gaar det — aflurede ham talrige smaa Triks. Tjeneren blev Herren besværlig, og Herren satte ham paa Porten; men det var dumt, for Tjeneren startede en Konkurrence-Forretning ligefor Næsen af Herren.

Nærmere at gaa ind paa denne Forretnings Karakter behøves ikke her. Nok, Forretningen betaler sig. Devisen, der staar over Kontorets Dør, er den bekendte: »Vi gør 'et for Fædrelandets Skyld.«

XI. Værnepligtig »Tidens Krav.«

TIDENS KRAV

»Tidens Krav« er et ungt, halvvoxent Menneske, der snart skal aftjene sin Værnepligt. Han var oprindelig et Guds Ord fra Landet, der fandt Naade for en ældre Godsherres Øjne. Denne har nu i nogle Aar holdt ham i Skole her i Hovedstaden og mener selv, at Personen arter sig. Tante Berling saavel som den øvrige Familie Presse skænker sjældent »Tidens Krav« megen Opmærksomhed. Tante følger sit gamle Princip, at Børn bør tie, naar Voksne taler. Af og til giver de dog den lidt aabenmundede Umyndige en lille over Næbet. Som sagt, han skal til Efteraaret være Soldat. Artillerist. Det er formodentlig, fordi han er saa genegen til at skyde Spurve med Kanoner.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Wilhelm Jorsalfar.

En Stemme sagde til Wilhelm. „Rejs
Og bed paa de hellige Steder!“
Men Vejen er lang og under Vejs
I Yildiz-Kiosk han beder.

Udgiver og Redaktør Angelo Haase
Trykt hos Vilh. Søborgs Efff. Kbhvn.

1898. Søndag den 4. September Nr. 36.

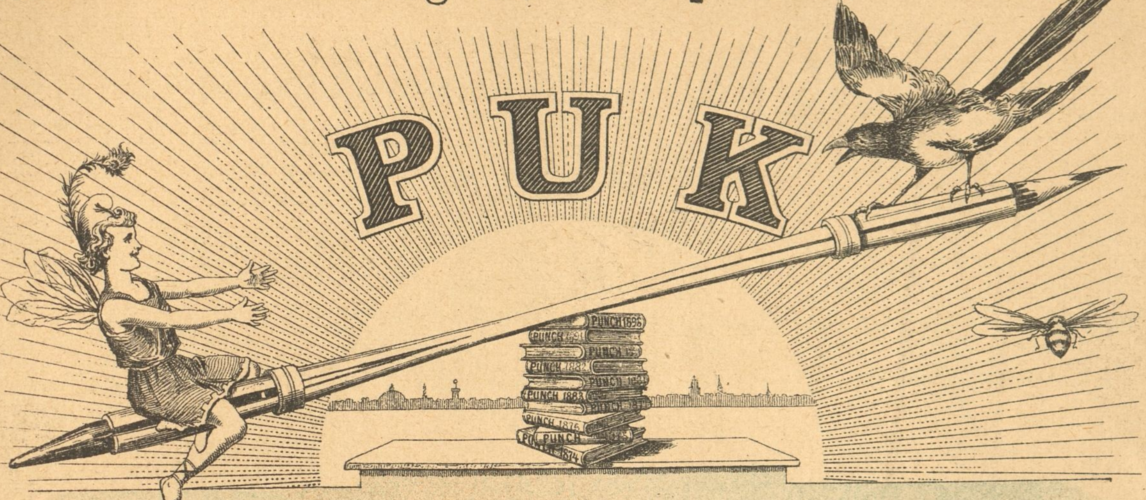

— Moder, jeg tror, at vor Lærerinde er forelsket?
— Hvorfor tror Du det, lille Anna?
— Jo, for hun rødmer hver Gang vi i Skolen taler om Herrer.
— Taler I om Herrer?
— Ja, det gjør vi rigtignok. Baade om Absalon og Tordenskjold!

Perpetuum mobile.

Fra Japans opadgaaende Sol
Til Thems-Parlamentets Stormænd,
Fra Washingtons vældige Kapitol
Til Bjørnsons beskednere Nordmænd
Man holder blank hver Bajonnet
Og Sværdet løst i Skeden
Og offrer Guld og Jærn for ret
At sikkre Verdensfreden.

Dog, Freden er stadig lige fjern,
Og Retten er kun en Chimære,
Og Byrden af Blod og Byrden af Jærn
Er ofte for tung at bære;
Selv Vestens frie Republik,
Skjønt „Fredsven" som den bedste;
Med Ild og Sværd paa Hærtog gik
For „Freden" at befæste.

Nu træder den enevældige Czar,
Selvherskeren, frem paa Scenen
Og byder hvert Folk, at Værget, det bar,
Skal byttes med Oliegrenen;
Ja, hvis hvert Folk paa Jord gik ind
Paa Czarens høje Tanke,
Omsnoede Fred og Brodersind
Snart Kloden som en Ranke.

Men, aldrig vil Mars-Markens Jærn og Blod
Afløses af Agerfuren,
Og aldrig med højsindet Ædelmod
Man tæmmede Rovdyrnaturen!
Naar Ulven slipper paa hans Ord
Og Røveren sit Bytte,
Da bliver varig Fred paa Jord
Til mer end blot en Mythe.

En Fremtidsdrøm.

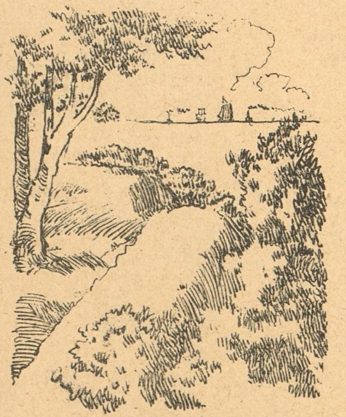

Motto: Op, I brave Kastelaner!

Torden. Lynild. Basunstød og Jordskælv!

Tordenen var Støvletramp. Lynilden var afbrændte Tændstikker. Basunstødene kom fra en Næse, der blev pudset med Anstrængelse. Jordskælvet var en naturlig Følge af en kraftig Halen i mit ene Bagben, saa at Resten af Kroppen blev nødt til at følge efter.

Det var *Puk*, der trak mig ud af Sengen. To Bybude med tre bugnende Kufferter slog Kreds omkring ham.

»Menneske!« skreg han med et aabenbart Forsøg paa at injuriere mig. »Ligger De her og snuer? — Er det derfor, jeg giver Dem Løn og Liniebetaling og ingen Kost? — Vil De øjeblikkelig behage at sortere Indmaden af disse Kufferter. — Hvad vil De ellers fylde i mig, naar jeg skal ud paa Søndag, som er paa Lørdag?«

Jeg vilde værge mig. Men den store kejserlige Fredstanke overvældede mig, og jeg nøjedes med et affabelt Smil, idet jeg gik paa Hovedet i en af Kufferterne.

»Udstillingsprojekter«, oplyste *Puk*. »Lutter Udstillingsprojekter.«

»Herre Gud«, udbrød jeg, »skal vi nu til at holde Udstilling?«

»Naturligvis. Vi Verdensbyer maa følge med Tiden. Paris gør et lille forberedende Forsøg i 1900. Men i 1904 kommer vi!«

»Enfin«, sagde jeg, idet jeg væltede en Bunke Breve ud af Kufferten. »Lad os læse!«

Og saa læste jeg:

»— — Naturligvis skal Udstillingen ligge i Kastellet. Det er en smuk Tanke. Men vi skal først og fremmest tænke paa os selv. Det er ogsaa en smuk Tanke. Jeg foreslaar derfor, at vi bygger en Fiskehalle ved Gammel Strand. Den kan bruges til Hovedbygning, og København trænger jo til en Fiskehalle. Desuden foreslaar jeg en Theater- og Koncertsal i Badehavnen med Martinius som Direktør. Kjøbenhavn trænger haardt til gratis Komedie. Den kan da bagefter benyttes til Badeanstalt. København trænger vældigt til en Badeanstalt — —«

— — »Væk med Kastellet! Det vil sige, lad det bare staa. Og lad os saa lave Udstilling paa Fælledeme. Det vil

sige med en Luftbro fra Nørre- til Amagerfælled. Og hvad vilde da være naturligere, end at Kristiansborg Ruin sættes paa Ruller og trilles derud som Maskinhal? Det vil sige som Udstillingsgenstand: Monument for national Foretagelsesaand og københavnsk Skønhedssans. Vi kan jo trille Rundetaarn bagefter og stille det ovenpaa. Dst vil sige som Udsigtstaarn. Vi finder sagtens et Konsortium af Normænd, der vil paatage sig den Bagatel — —«

— — »At vor fordummede Bys laskede Bedsteborgere vil have en Udstilling, lader jeg være, hvad det er. Jeg er vant til at se de sølle Snobber prostituere sig. Vil De nu meddele Deres Læsere, at en stor og nobel Kvinde allerede er i Lag med at inspirere mig til Festkantaten. Hvem skulde ellers lave den? — Hvad min Statue angaar, bemærker jeg forud, at Navnet »Drachmann« ikke behøver ægte Forgyldning. Send mig hellere Pengene — —«

— — »altsaa mener jeg, at en Special-Udstilling i Kastellet er det eneste rigtige. Magasin du Nord bør ubetinget arrangere den, og Rex være Udraaber. Han vil med passende Virkning kunne tilraabe de Forbigaaende: Haj! Haj! — denne Vej!« — —

— — »Hr. Redaktør! Cycler, Meningitis og Udstillinger er vort Seculums modernigste Landeplager. Namentlich den sidstnævnte er en ondartig Turisstrøms-Fordriver. Jeg beder Deres ehrede Blad i den Anledning gjøre velvilligst opmerksam paa det eneste, heldbringende Volta-Kors, som der kurierer for Alt og som forsälges for den billige Pris af — —«

Saa vaagnede jeg. Den fæle Mare, der havde redet mig, var pludselig langt borte, — ude ad Kastellet til. Men jeg faldt snart i Søvn paany, beroliget ved den trøsterige Tanke, at mine dyrebare Medborgere nu endelig har fundet et Sted, hvor de kan bygge . . . Luft-Kasteller!

Fremtids-Krige.

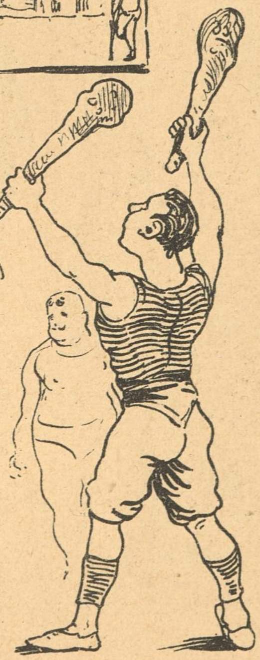

Følg os Læser frem i Tiden
Til det tyvende Aarhundred:
Freden hviler over Landet
Der, hvor før Kanoner dundred.
I Trekroners Kassematter
Lorry Fejlbergs Fugle synger,
Og paa Middelgrunden svinger
Baade Karrussel og Gynger.

Ud fra »Huitfeldt« høres Salmer,
Det er nu Hr. Klausens eget,
Mens paa »Helgoland« der hvines,
Det er af Thor Jensen lejet.

»Fyen« er købt af Alfred Benzon,
»Skjold« og »Gorm« af andre Kjøbere.
Op ad Sundet mangen Søndag
Ser man dem som Væddeløbere.

Ryddet bli'er enhver Kaserne
Ikke dog for Infusorier,
Nogle af de aller ældste
Bliver brugt som Sanatorier.
I de andre man logerer
Korps af Løbere og Springere,
Boldmænd, Roere og Cyklister,
Brydere og Køllesvingere.

Thi, vel er der Fred i Verden,
Men — saaledes er nu Menn'sker —
Man kan ej la' vær' at kriges:
Tysk mod Dansk og Norsk mod Svensker
Men, da man nu har bestemt, at
Krige ej maa være blodige,
Bruges Sportsmænd som Soldater,
De er ikke mindre modige.

Tænk Jer Nord i *miles*-Løbet
Vinde Skaane os tilbage,
Eller Bech ved Armfaldsgrebet
Slesvig ned til Slien tage.
Tænk Jer Kammerjunker Lindholm
Tampe Britten med sin Kutter,
Eller o Susanne Lindberg
Mule Fransken -- dog vi slutter!

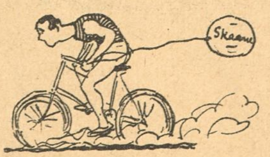

Uskyldig mistænkt.
Naar Holm en Gang kommer ud igjen,
Vil „Friheden“ ej ha’ en bedre Ven.
Fra Rungsted lige ned til Springforbi
Den norske Penge-Viking Kysten hærger;
De Danske angstfuld deres
Gud besværger:
„O, fri os for Normannens
Raseri!“
Til SALG
At Dansken husvant
Det er en smuk og en
„Lige paa med den
Det er nok Marinens –
Saa tidt Kong Oskar Skagens Strande flyr,
En sælsom Lyst derhen ham drager atter:
At maale sig med Danmarks største Fyr –
Vi mener ikke Holger, vel man fatter.

Han er en modig Mand, den Censor MØLLER,
Han vover sig ud i Amaliegade,
Ja, over SCHRØDERS stærke Barrikade —
Hu, det kan ha'e de skrækkeligste Føl'er!
DREIFUS
ker til Søs,
nd Sætning;
Tøs!"
rundsætning.
ESTERHAZY (løsladt):
Madame, her har Du din egen —!
LA FRANCE:
Jeg ved, Du er Falskner, Forræder med mer
Og dog — ak, Du er jo Officer!
(Synker i hans Arme.)
ZOLA (i Baggrunden). Naa, her er jeg nok i Vejen!
GORM

Under Masseherredømme.

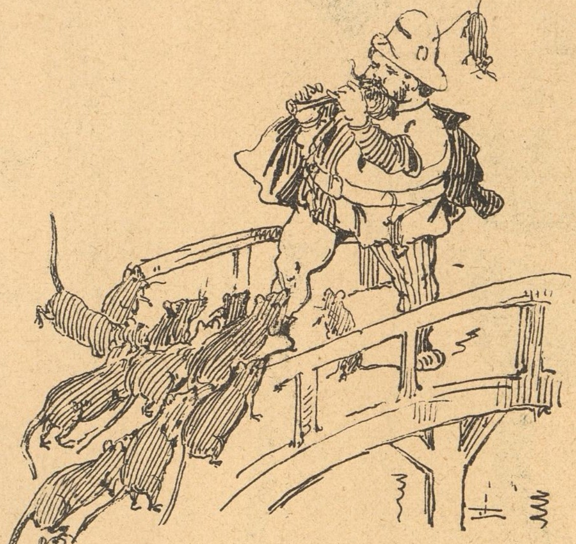

Der er en dyr, en hellig Ret herhjemme,
Som hos hver uforfalsket Demokrat
Vil aldrig nogen Sinde gaa i Glemme,
Men altid findes yderst delikat,
Især, naar han skal møde for at stemme
Som Borger i Kommune eller Stat,
Her kan i fuldest Maal hin Ret han nyde;
Thi det er Retten til at la'e sig snyde.

Saalænge Kloden drejer sig om Axen,
Vil vore Demokrater fuldt ud tro
Paa slige brave „Hædersmænd" af Slagsen,
Som Pio og Geleff, samt Holm & Co.,
Og, naar den ene Peter gaar i Saxen,
Gaar smukt de paa en Peter Nummer 2;
Thi der er ingen Lov, der kan forbyde
Et oplyst Vælgerfolk at la'e sig snyde.

Hvad enten Maalet var saa fuldt, at Draaben,
Den sidste, for en Vandgang kunde gaa,
Eller saa tomt som Kassen, der stod aaben,
Da Pio Kursen imod Vest lod staa,
De Vildmænd, Demokraterne gik paa,
Fordunklede selv dem i Rigets Vaaben;
Tidt de „Bedrøvede" lod Taarer flyde,
For dem la'er Førerne sig nødig snyde.

Naar Tillidsmanden sine Meningsfæller
For deres Tillid efter Noder snød,
Saa Vandet ud af Øjnene dem flød,
Hvo brød sig vel om slige Bagateller?
Endogsaa kommunale Grunde gælder
Til Wandsbeck eller Hamborg hos en „Rød".
Med eller uden Grund man ser ham lyde
Og af den næste Fører la'e sig snyde.

Udbyttet, som en saadan radikal
Kohorte for sin Stemmegivning henter,
Bli'er sagtens kun, at Statens Kapital,
Opsluges helt med Hud og Haar og Renter
Til Fordel for en Peter Holmsk Moral
Og mislige Agrarexperimenter.
— Monstro det saa er tidsnok at fortryde,
Man for sin Stemmefrihed lod sig snyde?

Theaterdirektørernes Fagforening

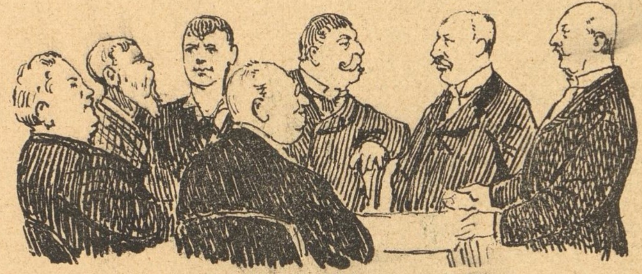

holdt forleden Møde for at forhandle om den ved visse Begivenheder i den sidste Tid opstaaede Situation med særligt Henblik paa de theaterskrivende Journalister og hvorledes Forholdet til disse i Fremtiden rettelig burde ordnes.

Grev Danneskjold aabnede Mødet som Dirigent og udtalte sin store *Contenteme* over at tse sine *chersn collègues* saa talrigt repræsenterede. Han kjendte dem rigtignok ikke, maatte han tilstaa, men desto mere glædede han sig til at gjøre denne sin *négligence* god igjen. Dog havde han hørt omtale Hr. Abrahamsen paa Nørregade, om hvem der nok i den sidste Tid var en Del Tale i Aviserne, fordi han drev en *affaire* med Cykler og Uhre og sligt — et meget hæderligt Middel mod Theater-Underskud — samt Hr. Riis-Nielsen paa Dagmartheatret, som nok interesserede sig meget for det højere Drama og spillede Digtere som Oehlenschläger og Brandt. Hermed vilde han give Ordet til sin Komitterede.

Professor Hansen vilde gaa lige til Sagen. Enhver Tilstedeværende kjendte sikkert Situationen. Pressen er Nutidens syvende Stormagt, en Kraft af første Rang, og dens Støtte kunde Theatrene ikke undvære. Opofrelser paa et eller andet Punkt kunde man finde sig i f. Ex. pekuniært, men Ulykken er jo, at enhver moderne Journalist nu skriver Drama'er, og disse Drama'er . . . ja Taleren havde liggende hjemme fire Skrivebord-Skuffer fulde, og heraf egnede knap 20 pCt. sig til Fidibusser, 30 pCt. sig til et andet Brug, medens Resten var aldeles ubrugelig. Hvorledes nu sikre sig Forfatterens fortsatte Velvilje trods hans Stykkes — nok sagt. Han havde selv al Tid praktiseret Løfte-Systemet og det havde ogsaa virket probat i to à tre Aar, men efter den Tid var Forfatteren i Reglen bleven arrig og havde skjældt ud. Vidste nogen noget bedre Forslag?

Direktør Abrahams: Kjære Børn, Ros maa vi have, det er givet, uden den kan vi ikke eksistere. Men Rosen blusser al Tid i Danas Have, naar man betaler lidt godt for den — det er nu mit Standpunkt.

Direktør Schrøder: Nej ikke Penge, det er saa grimt; det bruger jeg aldrig. Nej jeg vækker »Forfatterens Tillid paa en anden Maade. Jeg betror ham i Reglen, at jeg gennem mine Forbindelser kan faa ham sat godt op i Skattebogen — det gør en storartet Virkning. Kredit er noget af det, Journalister allermest har Brug for.

Direktør Martinius Nielsen: Hvilke Dumheder der er begaaet ved Dagmar, førend jeg kom til Roret, ved jeg ikke, men siden jeg afløste stakkels Riis . . .

Direktør Riis-Knudsen: Ha, spar din Ynk, saa som Du ser mig her . . . .!

Martinius Nielsen: Vrøvl Riis! Siden da, siger jeg, har jeg altid paa enhver Journalist, der har vovet at komme mig nær, slaaet Arme og Ben i Stykker og smidt ham paa Hovedet ned ad alle Trrrrapperne!

Riis-Knudsen: Naturens muntre Søn er Lykken næst . . .!

Martinius Nielsen: Vrøvl Riis! Fasthed og Værdighed maa vi holde paa, ingen Leflen og Kryben for det Rrrrrak!

Riis-Knudsen: »Kun Odin Kraften blev med Visdom givet . .«

M. Nielsen: Vrøvl Riis!

Vilhelm Petersen: Alt dette her med Journalisterne ta'r vi hos os med knusende Ro. Jeg hverken sparker dem ned ad Trapperne eller render efter dem fra Herodes . . .

Grev Danneskjold: Fra Hr. Rode . . . men der er jo to Roder, har jeg hørt sige.

Schrøder (farer op): To Roder! der er skam mange flere Kjære, der er fem og tyve. Jeg selv var ansat i den syttende, Vartovs Rode . . . . .

Paa dette Tidspunkt maatte Puk desværre forlade Mødet og kan derfor ikke meddele sine opskræmmede Kolleger det endelige Resultat, men det vil enhver jo hurtig erfare, naar han en af Dagene møder med sit næste Stykke.

Vi svømmer, vi Pærer!

Ved Hønsebroen forleden Dag
Gik i Vand man.
Der svømmed Damer med lange Tag
Og med Anstand.
De ha'de Anonymitetens Slør
Samt lidt Tøj paa,
Og monne gjennem de høje Søer
Med Halløj gaa!

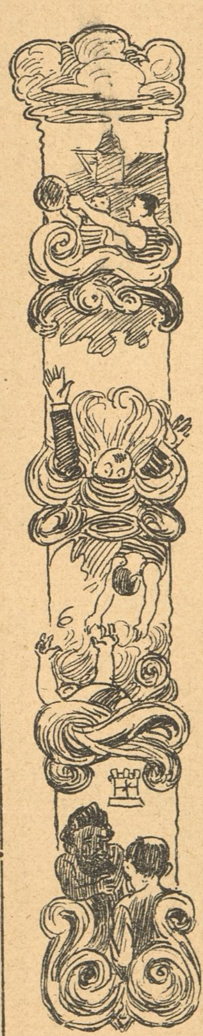

En Mand incognito paa Ho'det sprang,
Det Eugén var.
Og I. P. Müller de Bølger tvang
Med sit Benpar.
En Fodbold kraftig de kunde sla'e
Til med Næven.
Bagefter dog »*Politiken*« ga'e
Dem paa T . . . .!

Hvi mon ved Svømningen »*Politiken*« sig ømmer?
Dens Venner ligger hvert Øjeblik
Dog og svømmer!
Witzansky prøved nys, som bekendt,
Gadekæret;
Men fik en Dukkert, saa han omtrent
Misted Været!

Octavius med stor Færdighed
Prøved Lykken.
Han svømmed virk'lig med Værdighed
Rundt paa Ryggen!
Mod Droning søgte han uforsagt
Sig at værge.
P. Knudsen dykked med Dødsforagt,
Ham at bjerge!

Og Holm og Larsen i Hyttefad
Svømmer ene.
Gud véd, om efter det nydte Bad
De bli'er rene?
Det Skade var, de i Vandet drat',
Rent forbandet!
For deres Skyld gik jo hele Klatten i Vandet!

PUKs **Redaktion og Expedition**
Silkegade Nr. 4. K.

Abonnement
tegnes samme Steds, og i alle Boglader: **2 Kr. Kvtl.** Enkelte Nr. 20 Øre.

Bladets Abonnenter
faa, saa langt Oplaget rækker, Aargangene **1893—96** incl. for
halv Pris.

Indbinding pr. Aargang i det komponerede Bind 3 Kr. Løse Bind à 2 Kr., Mapper à 2 Kr. Kan bestilles gjennem enhver Boghandel og i Hoved-Expeditionen.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Træk fra Østasien.

— „Jeg vil, nej, jeg vil ikke! lad vær' at friste mig!"

Udgiver og Redaktør Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

1898. Søndag den 11. September. Nr. 37.

PUK

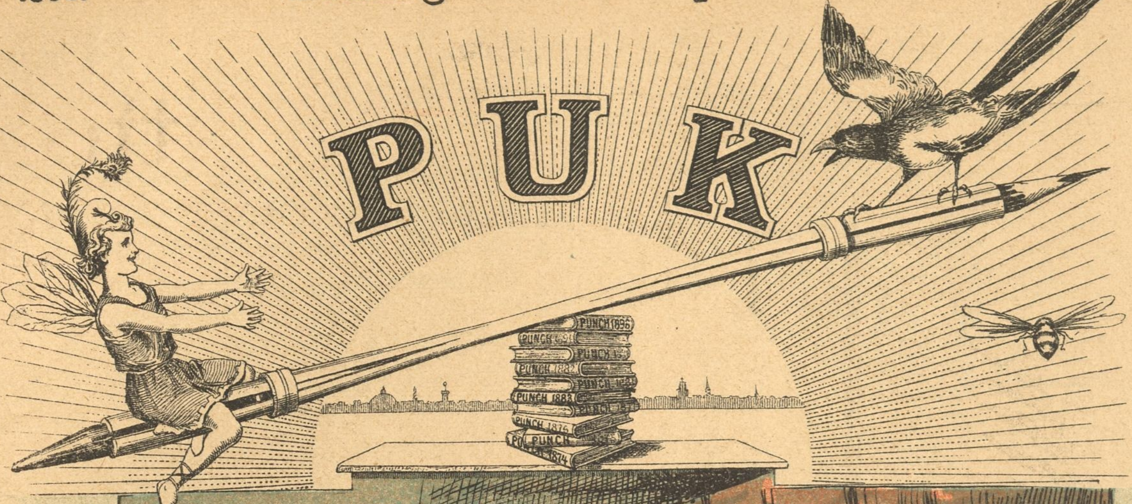

Af egen Erfaring.

Drengen: Hr. Billedhugger! Tag Dem i Agt, for der er Mo'er saa kilden! —

Retfærdighed.

Mel.: At Slyngler hæves o. s. v.

Nys rev vore »fremskredne« Aander ned
Paa Retsplejen her, som var helt forbandet;
Ja, hele den højeste Oplysning red
Paa Kæphesten: Frankrig er dog noget andet!
Endog »*Politiken*«
Har prist Republiken
Og hyldet dens Retsvæsen tidt med et: Sik'en
:,: Retfærdighed! :,:

Man kunde bestandig ved Seinens Bred
En oplyst og upartisk Jury møde,
At sige, hvis ikke den Indstævnte led
Af medfødt Skavank, f. Eks. var Jøde,
Saa blev han med fyldig
Beviskraft kjendt skyldig,
Det, fandt Republiken, var god og fyldig
:,: Retfærdighed! :,:

At saadant kan ske for dens Krigsret, véd
Al Verden af sammes Dreyfuss-Affære;
At den ikke rettede Bager for Smed,
Bevidnedes paa Generalstabens — Ære!
Zola gik det ilde,
Og han blev den lille
Paa Grund af den republikanske civile
:,: Retfærdighed! :,:

I Medfør af Flertallets Ret den skred
Gemytlig ind mod de arme Skribenter,
Formedelst de bad om lidt ren Besked
Om Sagens mystiske Dokumenter;
Dem stod man sig temme-
lig godt ved at gemme;
Thi somme var falske. — Ih, fy for den slemme
:,: Retfærdighed! :,:

Derfor, naar vor Opposition er vred
Og river en Ladning Stikpiller a' sig
Om Daamarks elendige Forhold, saa bed
Den ryge og rejse til Esterhazy.
Der vilde — bevares! —
Nok Omdømmet klares,
Saa den lod vort Fædreland vederfares
:,: Retfærdighed! :,:

Stakkels vi!

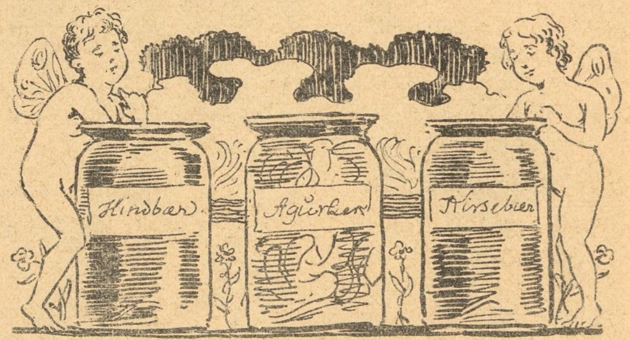

Der er Sorg i »Puks« Familie. Mo'er Titania græder Dugdraaber, saa at de vildeste Jægere maa tage Galoscher paa; Fa'er Oberon lyner Kornmod af Arrigskab, og alle de smaa Alfer pønser paa at udvandre: De har hver lagt to Øre i en Sparegris, altsaa maa de snart kunne købe »Amerika«, den kan jo faas for en Slik.

Det var en stille Høstaften, da det bedrøvelige skete. Maaneskin. Dampende Enge. Slumrende Skove o. s. v. Fa'er Oberon sad i en Enebærbusk og studerede sin Avis, som han havde købt i Alfe-Kiosken henne under Bregnebladet. Det var naturligvis »Politiken«, for han var Højremand; følgelig kunde det aldrig falde ham ind at købe Højreblade. Da hørtes en melodisk Raslen af et Silkeskjørt og et stivet Køkkenforklæde. Det var Mo'er Titania, der havde sat sig paa en Stilk lige overfor.

»Lille Fatter!« begyndte hun. »Nu staar Verden ikke længe!«

»Vaas, min Engel!« sagde han; »vel er Overtro en moderne Sport, — men nu er Du for moderne. Ikke gaa her og tro paa de tyske Uvejrsstorme, der kommer til Verden

med Falbe-lader! Kunde Du maaske mærke noget til, at Jorden og vi allesammen gik under den 31te Avgust?«

»Det er jo ikke det, jeg taler om, lille Fa'er. Det er om . . .«

»Bare rolig, min ærede Frue, bare rolig! — Her kommer ingen Normænd! Støt den hjemlige Hotel-Industri, — det er mit Valgsprog, og det svigter jeg ikke. Med mindre jeg kan faa noget ordentlig for det!«

»Det er heller ikke det, jeg er bange for . . .«

»Hvad er der da i Vejen? — Har Du været til Høstfest i Tivoli og grint dig daarlig over vor gemytlige Søn Puks aflagte Billeder? — Eller er Du halvt med vor Naboerske, Mosekonen, om en Loge i det kongelige, saa at Du nu er overvældet af Mathed over Saisonens mange Nyheder? — Betro mig din Sorg, o Alfernes fagre Dronning! Jeg laaner dig villigt Øre; — man bliver al Tid saa loyal og kjærlig stemt, naar man sidder og læser »Politiken«s fashionable News fra Kongehuset.«

»Jeg har Næringssorg, Fatter! — Du maa op med nogle Penge . . . mange, mange Penge!«

»Penge!« hylede Fa'er Oberon bestyrtet, men tilføjede dog snart med mandig Fatning og et skummelt Blik: »Jeg forstaar Dem, min Frue! — De skal ha'e Dem en Cykel, ikke sandt? — De skal købe Buketter til Joachim Andersens Benefice? — De skal lægge op til Pariser-Udstillingen og sejle to Gange daglig omkring »Polarstjærnen« — og nu vil De dække over Deres Udskejelser? — Har jeg Ret?«

»Du snakker, som Du har Forstand til, Gamle!« svarede Titania med ophøjet Ro. »Hvis jeg var af den Slags, tror Du saa, at jeg vilde have ligget en hel Sommer ved din Side med Pelskrave og Fodpose paa her ude i den fugtige Skov? Nej, men ser Du, et Pund Himbær koster 50 Øre, en Snes Agurker koster en Krone, et Blomkaalsho'ede er slet ikke til at betale, og for en Slat Kirsebær maa jeg gi'e det dobbelte! — Det bliver ganske umuligt at sylte, — der har Du den frygtelige Sandhed!«

»Hvad for noget? Umuligt at sylte? — Aa Herre Gud, stakkels Schrøder! Skal han virkelig blive nødt til at købe alle de mange Stykker, der leveres ham? Hvordan vil den ulykkelige Mand nu faa Journalisterne til at rose hans Theater, naar han ikke maa sylte deres Mesterværker?«

»Jeg taler ikke om andre, jeg taler om os selv, Fa'erlil. En hel Vinter uden Syltetøj, — tænk over det i Tide, Mand.«

»Tidemand!« gentog Fa'er Oberon med et dybt Suk, idet han stirrede ud i Rummet. Han saa i Aanden en tom Butik med tynde, smaa Konservesdaaser og fede, vældige Priser. — Men endnu bestandig græder Mo'er Titania Dugdraaber og Fa'er Oberon lyner Kornmod. Og alle Kjøbenhavns Mo'er Titanier og Fa'er Oberoner gør lige saa.

Kun Apothekerne gnider deres Hænder. De øjner allerede Følgerne, naar vi alle maa spise Julegaas med Grise-Syltetøj til. — —

Det er det eneste, der bliver Raad til.

Hr. Tegner.

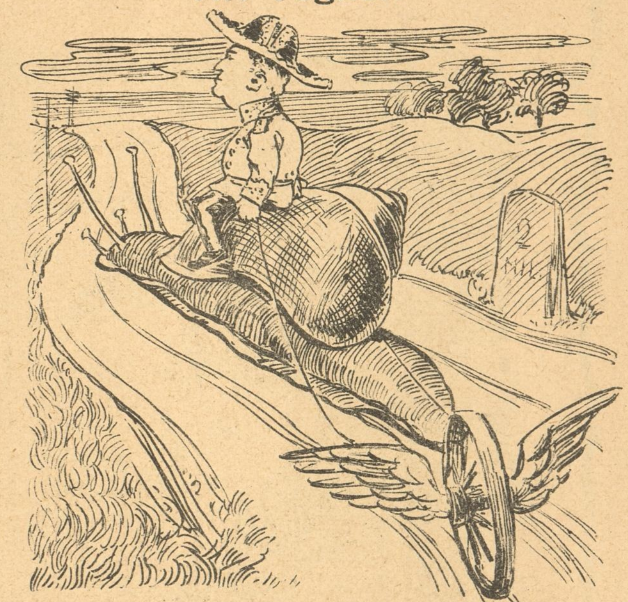

Nej nej! I gode Herrer, I sige, hvad I vil,
(Vi sad just ved Kaffen og drak en Smule til).
Hr. Tegner er en dygtig, en dannis Embedsmand,
Som haver nok af Hjærte, omend særlig af Forstand.

Næ, alle I, som sætter en Lyd eller Klik
Paa den kongelige danske Statsbanetrafik,
I Mænd er ikke danske, men hjemløse Fjog;
Thi Typen paa det Danske — det er Tegners Banetog!

Vort Danmark er saa fattigt! — For intet er dog det
At regne mod en Tegnersk Tredjeklasses Koupé,
Der trækker det fra Ruden, der er Loftet et Sold,
Der stuves tyve Men'sker, skønt der knap er Plads til tolv.

Vort Danmark er saa langsomt! — O, det har ingen Art
Mod kæreste Hr. Tegner, hans Søndags-Ligvogns-Fart.
Der kommer man to Døgn for sent til sit Sted,
Og, mister du ej Livet, maa du glædes derved.

Der er saa sløjt i Danmark og ingen Mænd med Maal,
Vi glider, lusker, løber som glatte, smatte Aal!
Men Tegner er alligevel paa vores slatte Jord
Den Mand, der tiest kommer paa et nemt lille Skiftespor.

Nej, Danmark er saa kritisk! Vi bygger aldrig op!
Vi bare river ned. Slet ingen siger Stop!
Tak være derfor Tegner, hver Gang, han stoppe gjør,
For Exempel tretten Gange herfra til Helsingør.

Ud af Øvelsen.

— Fanden staa i'et — min Doktor har givet mig saa lang Tids Diæt. Nu har jeg heldigvis overstaaet den, men er kommet saadan ud af Praxis, at jeg farer Vild i mit »Panoptikon«. Jeg ta'r Fejl og drikker af min Portvin fra 1876, som han helt har forbudt mig, det var dog grinagtig kjedeligt!

Fra Krigsskuepladsen.

»Hvad er det med Dig, Peter, jeg synes, Du sér noget nedslaaet ud.«

Hjemkomsten.

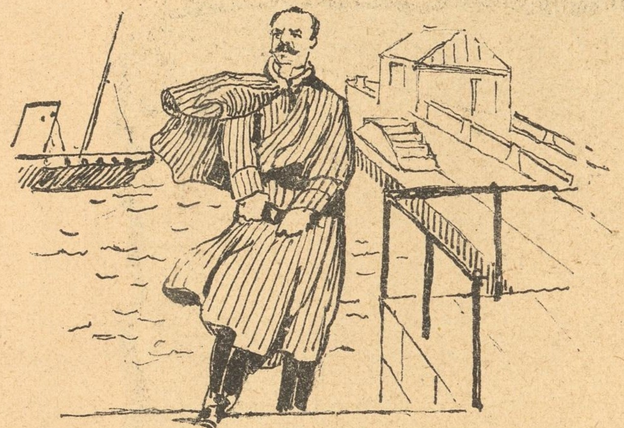

Ved Toldboden steg Hr. Heide i Land,
Hans Haar vare faa, men sorte.
Saa mangen Handel var kommen i Stand,
Imedens han færdedes borte.

Han havde ej set at Skodsborg faldt
For norske, utallige Penge,
Ham *„Siam“* havde fra Hjemmet kaldt
Til Rusland ak, alt for længe.

Der staar han nu med vemodigt Blik,
Mens Taaren paa Kinden brænder.
Han knuger sin gamle Portemonik
Imellem de sitrende Hænder!

„Hvor er I henne, store og smaa,
I Danmarks sølverne Kroner,
Som skinnende hist i Banken laa
I mægtige Millioner?

Søger I end den gamle Færd
I fjerne, fjendtlige Lommer,
Viser I end hver Aktionær,
Hvor let man til Penge kommer?

Laver I stedse i Massevis
Af Sporvogne, Banker, Hoteller?
Mon I forstaar at sætte Pris
Paa de Grunde, jeg selv jer sæl'er?

Nej! I har glemt min gamle Sang
Om Aktier, Obligationer.
Nu maa jeg høre den fæle Klang
Fra Normandens blanke Kroner!

Vel har jeg tømt saa mangen Pokal;
Men denne kun Malurt der er i.
Sig, er det sandt vel, at „National“
Skal købes af Penge fra Sveri'?

Snart faar I Lov at gaa agter ud,
Mine Tanker om jer var for høje.
Naar Norsken beholder det højeste Bud,
I tjener jo ikke et Øje!“

Saa talte han, og tav saa hel træt,
De tro'de, han faldt i Tanker.
Det gjorde han ogsaa. Han tænkte, gjæt!
Paa at starte tre—fire Banker!“

Ungdomsviser.

Kristen Smed: Goddav, Mads Jordmormand, faastør mæ itte.

Mads Jordemodermand: Hva Faen æ'ed mæ Dæ, Kresten? Do stoer lisom a Do kiggede etter Stjerner, aa saa mimrer Do mæ Snudeborene lisom Dejnen, nær han sier Amen. Ber Do kanskesens Bordbøn, faa saa æ jæ rede te a følle Dæ te Bordet.

Kristen: Lom—dom—dom! Lom—dom—dom! faastør mæ itte, Mads. Mads—Glas, Hest—Græs, Sidst—Pisk.

Mads: Han æ Faneme bleen gal. Hej, Halløj, Maren kom herud, Kresten æ bleen gal!

Kristen: Gu æ jæ itte nej, Mads, jæ stoer kuns aa øver mæ i a rime, faa jæ ska sie Dæ, jæ har saa a sie lovet Maren a degte en Vise te hinners Gamles Guldbrøllop pue Mandag. Flæsk—Præst, Hammer—Madammer, Skjorte—smue Sorte.

Mads: Bælle—Vælling, Smedetamp—Redekam, Do sku Faneme ha Spændetrøje aa Haandjern pue alle dine Bagbien aa spærres inge pue Dævleøen i et Bur syv Mile under Joren, saa gal æ Do. Do, mæ din Bergamut, degte! Do ku sku lisaa godt tænke pue a blie Jordmormand.

Kresten: Ded ka der være noved i. Faa jæ ka nok sitte Rimene sammel i Enden a Versene, men hva der ska hænges pue foran, ded ka jæ itte komme yd a. Jæ troer, jæ gier ded op, jæ har allerede en pinende Hovedværk a al ded Rimeri. Saa goer jæ heller te Dejnen.

Mads: Hvafaa ve Do dov goe te den Faarekylling, Kresten? Faa ded føste æ'ed ded bare Thevandspjask, han laver, mæ Englevinger aa Tusindfryd aa alt saan noved. Faa ded aned tar han nok en Skinke faa Skidtet, aa faa det tredje ska I ha ham mæ te Gildet aa høre alt hans Dejne-Vrævl om Hellighed aa Kjærlighed, aa saa drikker han sæ alievel fuld aa køsser Fruentømmerne i Krogene, Maren mæ.

Kristen: Køsse min Maren! Saa sku da Dælen —! Men hvodan fuer jæ saa ded Degt degtet?

Mads: Ka Do itte tænke Dæ andre Degtere end Dejne-Bisser. Tror Do itte, a en Videnskavsmand ku sitte nok saa mejet Dingeldangel pue Papiret?

Kristen: Hva Mads, ka Do degte? Ve Do hjælpe mæ?

Mads: Om jæ ka degte, ded Spøsmuel besvarer jæ itte; ded æ selvfølgeligen a en kungeli dansk Jordmormand ka degte. Om jæ ve hjælpe Dæ, ded beror pue, om Do vel hunderere mæ mæ den omtalte Skinke aa saa en Snes Æg.

Kristen: Ded bøjer jæ mæ faa. Men hvornær har Do degted, Mads?

Mads: Hvornær jæ har degted, i min Ongdom har jæ degted, ded har alle Videnskavsmænd. Jæ har degted Bunker a Ongdomsdegte te Madammen, den Gang a hun va ong aa smuk aa itte va saa rød om Næbet, men Madammen har brugt ded altsammel te Papirlotter i Haaret. Men liegodt, jæ har siet, a han Brandes har skrevet sine Ongdomsdegte faaleden, saa ded ka Faneme godt stekke mæ en skønne Dav a gøre ded samme.

Kristen: Men føst mue Do skrive Degtet te Marens Gamles Guldbrøllop.

Mads: Ded ska jæ nok, men saa mue Do transpirere mæ.

Kristen: Hva æ ded faa noved?

Mads: Do mue sgu nære Gejsten, saa hun itte tøster, faa saa blir hun Faneme væk.

Kristen: Ded ka der være noved i. Kanskesens et Par Omgange smue Sorte —?

Mads: Ded ku nok hænds, a hun ku lie dom aa lidt te.

Til Lisbeth!

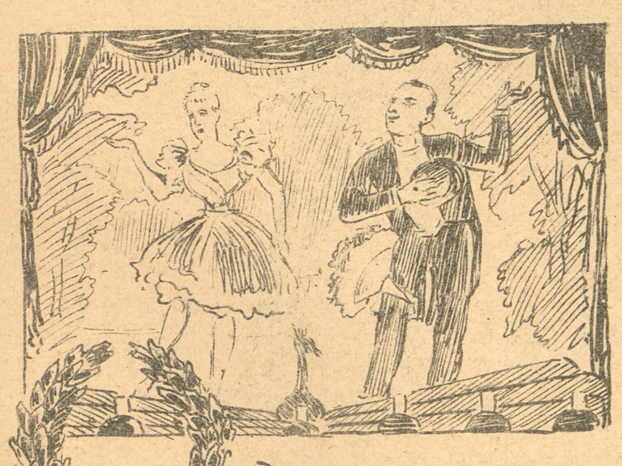

Die heilige Elisabeth
Sie war vielleicht ganz fromm und nett,
Jeg vil dog sende min Sonet
Til den dejlige Elisabeth,
Eli-Elisabeth!

Se, kender jeg til Punkt og Plet
Det København, der lever let,
Saa stemmer alle med i det:
At aldrig har vi sét os mæt
Paa Lisse-Lissebeth!

Hver Aften, naar Du lys og let
Henkvidrede paa Scenens Bræt
Din kaàde, klingende Kouplet,
Var det en rigtig Jour-de-fête,
Eli-Elisabeth!

Fra hun „i Vuggen laa“, var det
Bestemt, at Fru Elisabeth
Sku' være simpelthen og slet
Kø'vnhavnses egen Lissebeth,
Eli-Elisabeth!

Maäske „bli'r Wessel ked af Vett“,
Og Scheibelein af sin Kàsket —
Men naar vor kære By bli'er det
Af Lissebeth? — ja gæt, ja gæt!
Eli-Elisabeth!

Skønt femogtyve Aar, komplet
Det er, som aldrig Du bli'er træt.
— Saa løfter jeg da min Kasket
Og ønsker: Leve Lissebeth,
Eli-Elisabeth!

PUKs **Redaktion og Expedition**
Silkegade Nr. 4. K.

Abonnement
tegnes samme Steds, og i alle Boglader: **2 Kr. Kvtl.** Enkelte Nr. 20 Øre.

Bladets Abonnenter
faa, saa langt Oplaget rækker, Aargangene 1893—96 incl. for
halv Pris.
Indbinding pr. Aargang i det komponerede Bind 3 Kr.
Løse Bind à 2 Kr., Mapper à 2 Kr.
Kan bestilles gjennem enhver Boghandel og i Hoved-Expeditionen.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Fredens Æra.

Naar Freds-Alliancen kommer i Stand,
Og Freds-Tanken vinder Sejer,
Vil Frederik, Fredens velsignede Mand,
Blive vor Alliance-Bajer.

Udgiver og Redaktør Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

1898. Søndag den 18. September. Nr 38.

PUK

Et Møde — Fin de siècle.

— Undskyld Frøken, men har vi ikke været forlovede en Gang?
— Det kan gjerne være. Jeg syntes ogsaa straks, jeg skulde kjende Dem.

Liberaliteten leve!

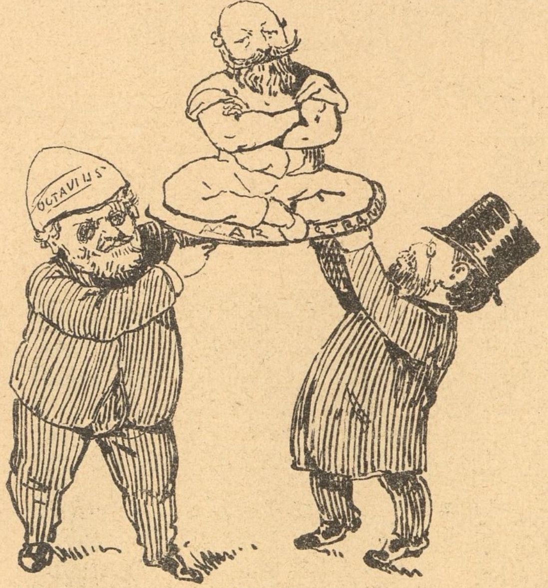

Det kan man trøstig fastslaa paa Prent og i Tale,
At vore Liberale er al Tid liberale
Endogsaa mod Højre! Dog ikkun naar det gjælder
En Stemmeseddel til Bager MARSTRANDS Meningsfæller;
Saa ser man i dens blandede Ingredienser
En Liberalitet, der er næsten uden Grænser.
Af velkjendte Højremænd den møder med adskillige,
Skønt de nok ikke kommer der med deres gode Villie.

Det var forgangen Fredag, at de »Liberale« drattede
Ned med en Overrumpling af Stadens »Højstbeskattede«.
Paa dem en Omgang Virak man pludselig spenderede,
Skønt ellers liberalt man med Skældsord dem trakterede;
Thi »Storborgerrak« var den fælles Etikette,
Og alle sammen var de naturligvis »forædte«;
Kort sagt, de bleve maalte med den selvsamme Alen,
Hvormed P. HOLM i sin Tid tog Maal af Kapitalen.

Nu fik de Ros for Frisind og andre Borgerdyder,
Hvormed Oppositionen sig ellers ene fryder,
Og til Bevis, at Frisind den ikke selv kan savne,
Saa tog den sig lidt Frihed med diverse Højrenavne.
Og det var ikke Udslag af en særlig fin Fornemmelse,
Der siden kunde volde baade Anger og Græmmelse,
At disse Højremænd skulde Rollen overtage
Som Uskylds hvide Sukker paa MARSTRANDS Søsterkage.

Nej, Grunden var den, at de solide Demokrater
Var ikke nær saa mange som TORDENSKJOLDS Soldater,
Den Gang han redded' Marstrand; de kunde uden Skade
For Færdselen ha'e stillet sig op i Integade,
Og, hvis om Gadehjørnet de havde sig forføjet,
Saa var de blevne borte i Trængselen paa Strøget.
Behøver vel Publikum at oplyses nøjere,
Hvi Kompagniet vilde i Kompagni med Højre?

Men trods denne Krigslist afsluttedes Tvisten
Med den liberaleste Vandgang for Listen;
Den maatte liste hjem med den Trøst, at ved Valg kan
Den højest naa $^1/_3$ Stemmer *pr.* Valgmand.
Hr. MARSTRAND nu noterer med lønlig Beklagelse,
At ikke det gik her som ved Marstrands Indtagelse.
Hans Landsthingsmandat er forlist, vil man mene.
— Ak, det var en for gribende Marstrandingsscene!

Brev fra Bistrup.

Ben Bolt.

Jeg kan saagodt forstaa, Hr. Redaktør, at De beklager Dem over ikke saalænge at have hørt fra mig. Men Sagen er den, at jeg har været umaadelig optaget nede i Krogen i Haven ved Plankeværket i fem Maaneder med at tredele den Vinkel, Plankeværket danner paa Opfordring af Finsens Lysstation paa Vesterbro. Nu tror jeg snart, der kommer Lys i den X-straale, og nu skriver jeg.

Hvis De, Hr. Direktør, vil sikre Dem en mere temporær Korrespondance, er De nok saa god, næste Gang De sender mig et af Deres mindre behagelige Breve, at lægge 700 Kroner indeni, da jeg er i en øjeblikkelig Forlegenhed paa Grund af, at Plankeværket nu maa restavreres, for at Vinklen ikke skal hælde for stærkt.

Som jeg i Gaar stod nede og regnede paa Vinklen, hører jeg pludselig en skingrende falsk Kvinderøst synge bag ved mig:

»O, husker du Alice, skøn Alice, Ben Bolt,
Skøn Alice med rødmende Kind?«

Jeg vendte mig om og saa en yngre Kvinde staa for mig med blondt, løsflagrende Haar, to skinnende Øjne og to hektiske Pletter paa de blege Kinder. Hun var klædt i et løst Empirekostume; men hvad der forbavsede mig mest var, at hendes ene Fod bar en blegrød Silkesko, medens den anden var splitternøgen.

»Noli me tangere«, raabte jeg irriteret, »jeg mener: rør ikke ved mine Tangenter, jeg er vant til at være i Fred.«

Det kvindelige Væsen sang som i Hypnose:

»Paa den Kirkegaard hist i Dalen, Ben Bolt,
Er en Krog med en mosgroet Sten.«

»Frøkenen tar Fejl, det er ikke Kirkegaarden her, saa deres Kæreste træffer De ikke her«.

Hun fortsatte: »O, husker du Alice —«, men jeg afbrød hende kurtigt: »Hvorfra De véd, at min Svigermor hedder Alice, véd jeg ikke, ligesaalidt som jeg forstaar, at De vil vække den Slags Minder hos mig. Hun er i Middelfart paa tredje Aar, Frøken!«

»Kender De ikke »Ben Bolt«?« spurgte den Ubekendte med stive, forventningsfulde Træk.

»Hør nu, tille Pige, lad Hvilen falde paa Dem og sæt Dem her paa Mistbænken. Jeg kender ikke Ben-Bolt, og jeg vil aldeles ikke indvies i andre Folks Historier, det er det eneste udholdelige, naar man befinder sig daglig mellem en bestemt Kreds af Folk. Specielt ikke i andres Kærlighedsaffærer. Forstaar De?«

»O Gud, kender De ikke »Ben Bolt«? Har jeg — er det muligt, at jeg har truffet én eneste, som — o!« Og Taarerne trillede ud af hendes Øjne og syntes straks at forlene det blege Ansigt med en vis Livsfarve.

— Hun hedder Adamine Franzen. Hun havde i fire Maaneder ernæret sig hæderlig ved Skrædersyning om Formiddagen, da Ulykken brød over hende. Hun lærte en Musiker at kende, der spillede Piano hver Aften fra 8—12 i »Havfruen«. Han var hverken værre eller bedre, end Musikere er, men han lærte hende »Ben Bolt«, thi han spillede aldrig andet.

Adamine gik til Abrahams og blev antaget. Hun havde hverken Talent eller Mimik, men hun kunde synge Ben Bolt udenfor Scenen, saa det gøs i Folk.

Men en Aften gik hun i Stykker; det viste sig, at hun var suggereret af Musikeren, og da han en skønne Dag blev syg og ikke spillede »Ben Bolt« fra 8—12, kunde Adamine ikke synge den mere. Det vil sige, hun sang den al Tid, men hvinende falsk. Maaske kunde hun have baaret denne Ulykke, hvis to Ting ikke var indtraadt, nemlig for det første, at Musikeren, da han blev rask, lærte en anden Adamine eller Eva at synge Visen, og for det andet, at hun stadig blev mindet om sin Glansperiode.

Hvor hun gik og stod hørte hun »Ben Bolt«. Vaskerkonen i Kælderen, Tjenestepigen i Vindueskarmen og Mursvenden i Tagrenden trallede, hvinede og fløjtede den. Alle Ungerne i Nord og Øst peb den i deres beskidte Fingre. Alle unge Damer spillede den for alle Vinduer aabne. Ja, en Dag, Adamine var til Begravelse i Jakobskirken, tog Organisten fejl og spillede »Ben Bolt« i Stedes for »Nu falmer Skoven«.

Adamine kom ikke paa sine Ben ud af Kirken. Hun blev baaret direkte fra den til Bistrup.

— Nu kan jeg selv synge »Ben Bolt«.

En frugtesløs Strike?!

Vilvorde, du Plet, hvor ved Sommertid gror
Roser og yndelige Blommer,
Du ejed' en Ynglingeflok, som var stor,
Med dybe, ja bundløse Lommer!

Med stor Interesse, i Ære og Tugt,
Studerte de Haven og blev vise.
Og Lærdommen voxed' og den satte Frugt,
Og Frugten — den monne de spise!

Af Stikkelsbær, Ribs og af Jordbærret rødt
Hver leved' som Vegetarianer.
Ej Under, at Nyeland omsider blev stødt
Og knyttede sine „Taalepaner":

„Et Æble i Ny og en Pære i Næ,
Lad gaa, hvis der er *something rotten.*
For stærkt har I plukket af Kundskabens-Træ!
I holde Jer paa (Berga) Maatten!

De Jordbær, de var af den fineste Sert,
Jeg glæded, mig særlig til disse Bær,
Og nu til en Pige I sender dem bort,
For til Gjengjæld at „plukke Kissebær"!

Jer Videnskabs Hunger forstaar jeg saa godt,
Selv om den er lidt for fortærende.
O! lad mig beholde tilbage blot
Et Par af Grev Moltke-Pærerne!

Hver Graapære, som I paa Træerne ser,
Saa gjerne I spise for mig maa.
Men levn dog et Flaskeæble, jeg be'er,
Gravenstenerne haaber jeg ej paa.

Hvis selv I gi'er rørt Smør, gi'er rørt jeg Asparges,
Ej sige I skal, jeg en Skurk er.
Har Lyst til Salat I, saa Gu'bevars,
Klem bare paa mine Agurker!"

Og trolig de fulgte hans venlige Ord,
Hver Frugt, som var moden, fik Fødder
At gaa paa, og Frugten satte sit Spor:
Eleverne selv blev til Rødder!

Til Slut stak de a', da hver Blomme, ja selv
Hvert Galdeæble var borte.
Med nøgne Grene mod Himlens Hvælv
Staar Træerne nu paa Vilvorde!

Vejet og funden for let.

— Jeg synes Frøken Frederiksens hele Optræden tyder paa, at hun er noget let.
— Let! siger Du, — smid Du hende paa en Vægt, saa skal Du se, hun vejer sine 200 Pund.

God Foderstand?

Assistenten: Hvad det anbelanger med at De klager over, at Deres Herskab sulter Dem, maa det være Vaas — sik'en tykke fede Kinder De har!

Pigen: Ja, Herr Assistent — men det er bare Tandpine.

Kreta.

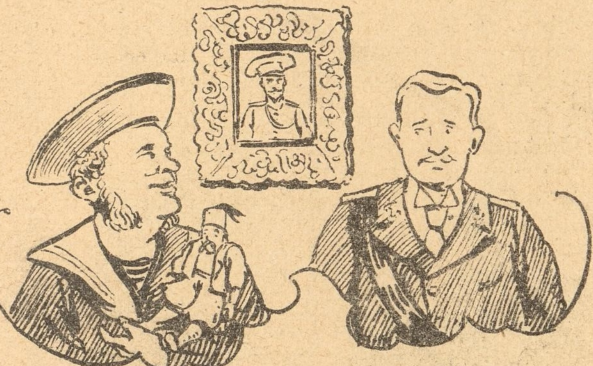

Ak, kæreste Prins Georg, du har kun Sorg og Savn
Ved hvert et Hof, du rejser til, selv her i København.
Den gode, hvide Czar er vist meget tællende,
Men ogsaa andre Magter gjør sig, ak, jo gældende
O ve, o ve, lille Kreta!

„Ak, kære Fætter Nikolaj, saaledes var det ej,
Hvorlænge skal jeg vente paa det, du loved mig?"
Saalunde be'r han stedse, mens Maanederne gaa,
Ak, Resultatet bli'r vist saaledes at forstaa:
„Farvel, farvel, lille Kreta!"

Puk drømmer.

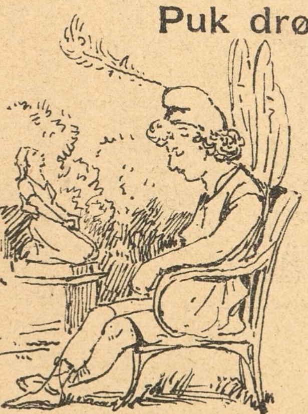

Puk havde hele Dagen vandret omkring i Byen med »Vort Lands« Spørgsmaal i Haanden for at danne sig en selvstændig Mening om Byens kunstneriske Udsmykning, saa at han kunde imponere en eventuelInterview'er ved hurtige og kraftige Svar. Han var bleven lidt træt, og den evindelige Gentagelse af Spørgsmaalene havde idiotiseret ham, saa han tilsidst gik og spurgte sig selv, om David skulde flyttes op paa Storkespringvandet og i bekræftende Fald hvor paa dette, eller om Hesten burde stilles paa Raadhuspladsen og da tilfods, eller om hvormange fortjente Mænd der burde have Hæderspladsen paa Højen i Aborreparken. Han kom for Hjemgaaende gjennem Ørstedsparken og satte sig her ganske overvældet paa en Bænk og faldt i Søvn. Da han vaagnede var det Nat og Porten var stænget. Forfærdet iler han gjennem Parken til en anden Port, da ser han et Syn, som faar ham til hurtigt at skjule sig under en Busk. I det klare Maaneskin ser han fra alle Kanter Statuerne kravle ned af Deres Sokkeler og ile op imod Højen. »Pst! Bacchus!« hører han Satyr-Drengen raabe til Bacchusbarnet, der staar paa Hovedet i Græsset, »de har Generalforsamling i Aften, det er Sjus, saa skal vi ordentlig suppe.« Han ser den døende Galler kaste sig i Vandet og svømme over, Bryderne komme gaaende Arm i Arm og Apollo galant kysse Jeanne d'Arc paa Haanden, idet han hjælper hende ned. Puk sniger sig op paa Højen, hvor Generalforsamlingen er i fuld Gang. H. C. Ørsted dirigerer og takker for Nærværelsen. Han havde sammenkaldt Forsamlingen i Anledning af den megen Tale i Aviserne om Flytning af alle mulige Statuer og Springvande og bad Medlemmerne udtale sig om, hvad der burde gjøres for at forhindre dels uheldige Elementers Indrrængen i deres lille, hyggelige Samfund og dels en eventuel Berøvelse af en eller anden kær Person. Her saa Taleren med et elektro-magnetisk Blik paa Jeanne, der rødmede stærkt.

Apollo maatte bestemt protestere mod at faa Storkespringvandet derind; disse symbolske Fugles Nærværelse kunde umulig andet end krænke deres kyske Veninde her ved hans Side (Jeanne fniser).

Silen kunde heller ikke fordrage det Vandpjask; derimod kunde han nok lide at faa Carlsbergfondens Spring herind.

Den døende Galler kunde nok ønske at faa »Hesten« herind. Det var saa trættende at ligge og agere døende hele Dagen, at man nok kunde trænge til lidt Motion.

Jeanne d'Arc var ikke enig med den ærede Dirigent i, at ingen af de nuværende Statuer burde flyttes. Hun fandt det absolut heldigt, om et vist alkoholistisk Individ med samt hans væmmelige Unge blev fjernet.

Silen: Det ku' Du li', min lille Putte! (Dirigenten ringer.)

Bryderne foreslog en Adresse til Magistraten for at faa Bech-Olsen ind i Parken.

Dirigenten betragtede dette som haabløst, da Raadhuspladsen sikkert var bestemt for Nationens største Mænd.

Merkur bragte en Hilsen fra David, som han lige havde besøgt. Han havde udtalt en stærk Lyst til at faa Plads i Ørstedsparken.

Apollo maatte af al Magt bekæmpe dette Projekt David var en letfærdig Person, som efterstræbte Kvinderne. (Ser kjærlig paa Jeanne, der vender ham Ryggen).

Firben-Dræberen maatte bestemt hævde . . . . saa for Pokker, der rendte Dyret! . . . .

Puk hørte en vældig Allarm og saa Jeanne d'Arc springe op og klynge sig til Apollo, medens alle de andre Statuer kravlede omkring og ledte efter Firbenet. Pludselig dukkede Merkur op under den Busk, hvorunder Puk sad; et Øjebliks Forbavselse, saa greb han ham i Struben og halede ham frem. »En Lurer, en Lurer!« lød det omkring Puk, »han skal dø, kvæl ham!«

Puk følte Silens kraftige Greb om sin Hals, han gispede efter Vejret og brølede. Da vaagnede han efter et frygteligt Mareridt og befandt sig hjemme i sin Stue. Han havde drømt det hele.

Enestaaende Tilbud.

En brugt Sommer til Kjøbs?

Som Følge af absolut Forretnings-Ophævelse vil ovennævnte Artikel i disse Dage blive udbudt til den Lavestbydende. Prima 1. Klasses Udskuds-Vare! Garanteret dansk Fabrikat! Ingen Ulejlighed bør skys for at drage Fordel af en saa gunstig Lejlighed!

Det bemærkes udtrykkelig, at

Storartede Anbefalinger

foreligger. Tivoli har under Varens Afbenyttelse befundet sig som en Trane i Negerdans og derved opnaaet Højdepunktet af jordisk Velvære. Theatrene har allerede i de sidste Hundedage været Dagens Løver, saa at Martinius hver Aften har kunnet opføre to Helaftens-Nyheder, under uhyre Tilløb af Gratis-Abonnenter, og de andre Direktører har kunnet faa deres Bøtter baade vendte og forsølvede. Desuden skyller det ned med Regnspande fulde af Lovtaler fra samtlige Læger, Apothekere, Galoske- og Paraply-Fabrikanter, Pelsmagere, Gigtkjæde-Grossister, Fodpose-Patenthavere, Hermetisk lukkede Sporvogns-Entreprenører, glasdækkede Passage-Projektmagere, Variété- og Dansesalon-Direktører, Imprægnerede Dobbeltsaale-Fodtøjsspecialister o. s. v.

At Turister, Cyklister, Badehotelejere, Svømmelærere, Væddeløbsheste, Landliggere, Lystdamperkaptajner, Asfaltslidere, elektriske Baade-Begrædere og lignende Ildesindede søger at misrekommandere Varen, kan kun betragtes som et Udslag af den laveste Egoisme. I lige Maade henledes Opmærksomheden paa den med Varen følgende

Advarsel mod Efterlignere.

Særlig er den i de sidste Dage grasserende, saakaldte »indianske Sommer«, en importeret, udenlandsk Godtkjøbsvare, som ingen dansk Mand eller Kvinde bør vedkjende sig. Det tør med Sikkerhed forudsiges, at den umulig vil kunne holde sig længe paa Markedet.

NB. Alle Lysthavende bør notere sig, at den veritable, brugte danske Sommer af Aargangen 1898 afhændes for

!Røverkjøb!

Denne overvældende Prisbillighed har navnlig sin Grund i, at man forgjæves har søgt at faa den afhændet andet Steds. Selvfølgelig har man først og fremmest henvendt sig til diverse norske Konsortier, men har til Svar modtaget den høflige Erklæring, at Normændene er Fa'en saa villige til at sluge Alt, hvad vi maatte ønske at helde i dem; kun hvad Sommer-Fabrikation angaar, bøjede de sig for den danske Vares enestaaende Originalitet.

Det sydlige Udland har ikke en Gang villet saa meget som se paa Varen. Spanske Politikere, franske Generaler, italienske Banditter, tyske Østerrigere og kretensiske Massemordere har præsteret Attester for, at det gaar varmt nok til nede hos dem. Og i Rusland vil jo selv den store Fredstanke være til Hinder for en Sommer-Anskaffelse, der kunde medføre et fjendtligt Forhold til den stærkt patenterede, russiske Vinter.

I Betragtning af, at den i Aar udbudte Sommer ikke er to Skilling værd, end sige en sur Sild, tør en uoverskuelig Skare Reflekterende forventes. Det vil endog kunne loves den ærede Kjøber, at han som Tilgift kan gjøre sig Haab om at faa en vaad Paraply i Nakken, naar han gaar ud ad Døren.

Med mindre han skulde foretrække et Par Gummi-Galosker.

Fremtidens Maal.

(Frit efter *Paludan-Müller.*)

Brat af Slaget af rammet
Blev vor gamle Mo'er,
Da af Telegrammet
Slaget hun erfo'r.
Har I nogen Tanke
Endnu Dü og Staal,
Saa forkynd, o Danmark
Os Jert Fremtids-Maal!

»Jørgensen var ussel,
Hansen endnu mer,
Og med største Blussel
Ellegaard vi ser.
Men, trods Ve og Vaande
Trods hver bitter Skaal
Holder fast ved Haabet
Baade jeg og Staal.

Paa de danske Plæner,
Naar vort Saar er lægt,
Snart vi os optræner
Da en Helteslægt:
Drenge, klædt i Sække
Eller à la Aal;
Mænd med faste Lægge,
Det er Danmarks Maal!

Dernæst vi opfostrer
Os en Pigeflok,
Som ej Klæder koster
Men i lidt har nok,
Rendt fra Hus og Køkken,
Rendt fra Bog og Naal;
Navnlig stærke Kvinder
Det er Danmarks Maal!

Professional-Kommersen
Gjør vi aldrig mer,
En Schrader og Petersen
Atter da vi ser.
Forrest over Maalet
Under Skrig og Skraal,
Verdensmesterskabet,
Det er Danmarks Maal!

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

De „Liberale“s skjæve Slagorden.

9. April 1898.

Frits Jürgensen *invenit.* Puk *delineavit.*

— Rid længere væk! Vi er jo et helt Regiment!

Udgiver og Redaktør Angelo Haase
Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

1898. Søndag den 25. September. Nr. 39.

PUK

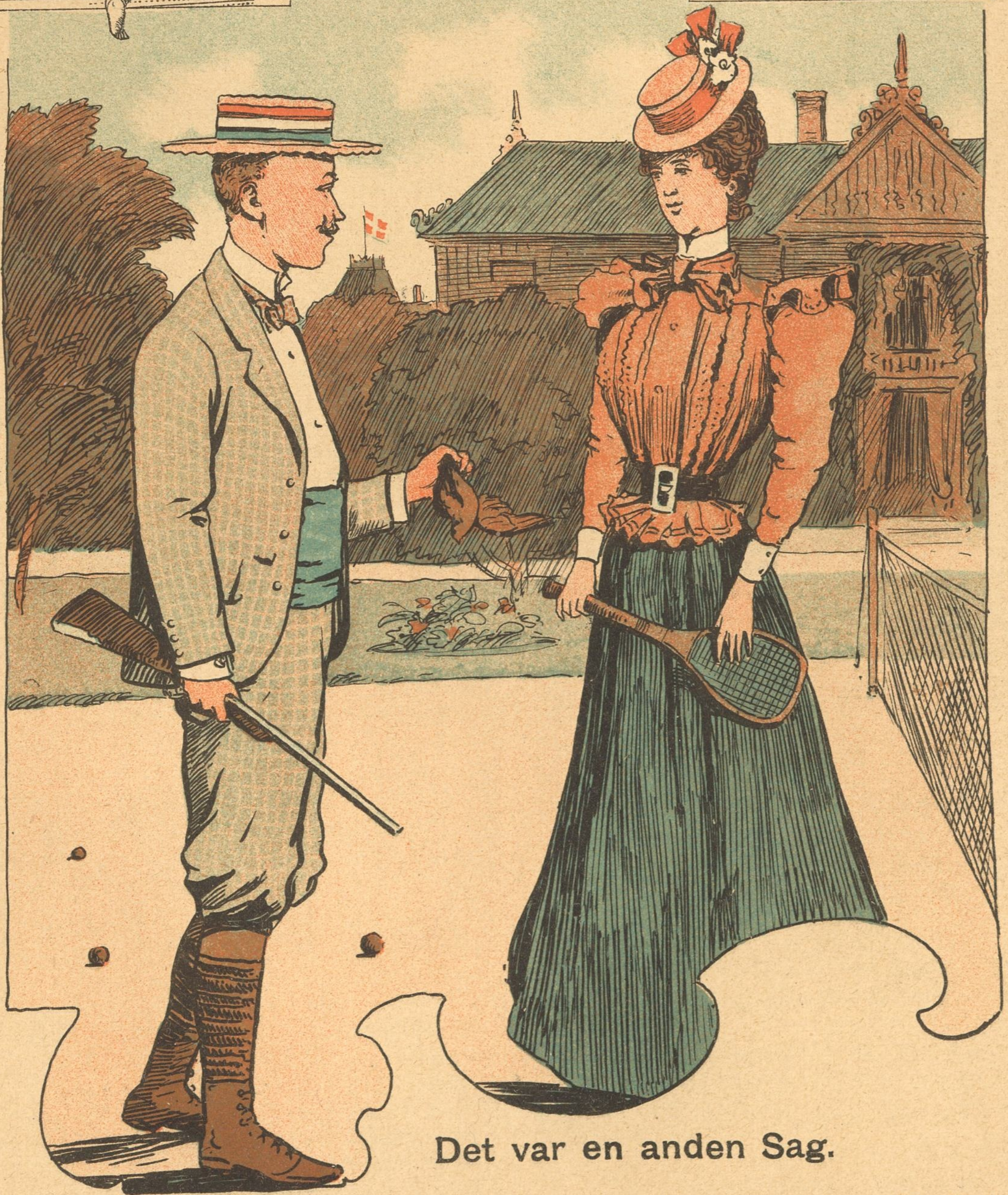

Det var en anden Sag.

— Men Emil, hvor kunde Du være saa hjærteløs at skyde den søde, lille Fugl?
— Herre Gud! Det skulde jo bare være til din nye Hat!
— Nej virkelig! Ja, saa skal Du have tusind Tak for din Opmærksomhed!

Opbyggelige Betragtninger.

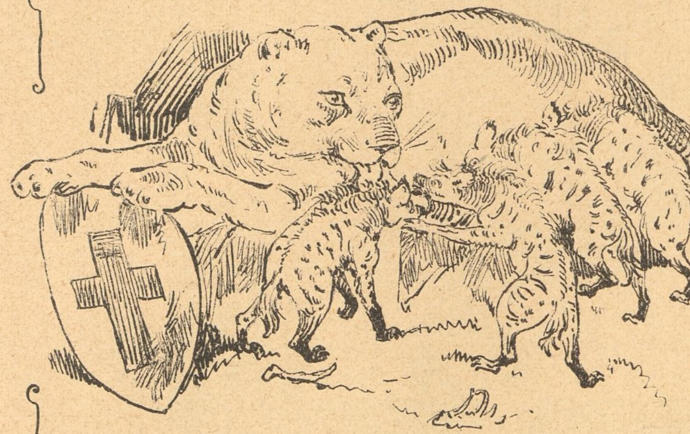

Den kjære Frihed! — Den blev prist af Alle
Paa denne slavebundne Jord.
For den man vilde sejre eller falde,
Det var Alverdens fagre Ord
Og mest forslidte Metafor
I Soloforedrag og Sang i Kor.
For den Sags Skyld paa Barrikader
Har nogle lagt sig villigt til at dø,
For den Sags Skyld paa Stræder og paa Gader
Avtoriteterne fik Klø.
Med Brosten hist, og her med Blæk og Sværte
Man »Tyranneriet« *Mores* lærte.
Af ædelt Frihedssind opflammet
»*Vox populi*« forkyndte bredt og vidt,
At, naar de gamle Former man var kvit,
Saa skulde Verden trække Vejret frit,
— Det stod der i det mindste paa Programmet.

Saa kom den gyldne Tid, da man serverede
Frihed for Store som for Smaa
Med Rigsdagsmænd og Deputerede
Og Stemmeret fra Top til Taa,
Ja Præsidentvalg ovenpaa.
Kort sagt, med al den Herlighed og Ære
Som nogen Ven af Frihed kan begære.

Men, -- blev nu for det første Pressen fri?
Ak nej; thi den maa nu til Dags forsone
Sig med »*King Mob*« og med hans Dynasti
Ved Hjælp af lidt privat Pikanteri
Om Næsten og hans Næstes Kone,
Om hvordan i det sidste Døgn
Hr. Sørensen har drukket, spist og sovet,
Om hvem, der næsten halvvejs er forlovet,
Altsammen med Omkostninger og Løgn,
Saa Mængden savner sikkert nok
Slet ikke Enevældens Gabestok.
Den har sin egen faste Flabestok.

Men, blev da Publikum befriet
Og har det nu som Blommen i et Æg?
Pyt! Det maa døje Flertalstyranniet
Og Individets Anarkistepræk.
Den Arbejdsmand, som ikke sig bekvemmer
Til under Rømersgadens Tag at gaa,
Kan være glad, hvis hele Lemmer
Han frit faar Lov at bære paa.
Og, faar en Anarkist i Sinde
For sit Program at gøre Spræl,
Saa slaar han en uskyldig gammel Kvinde,
Blot desformedelst hun er Kejserinde,
Paa lav Banditmaner ihjel.
Den stakkels Frihed har det langtfra bedre
End under vore salig Oldefædre,
Saa der var Grund nok for en Politik
Fra hine længst forsvundne Dage
Til nu at give Pryglene tilbage,
Som for den kjære Friheds Skyld den fik.

Frisk fra Tønden.

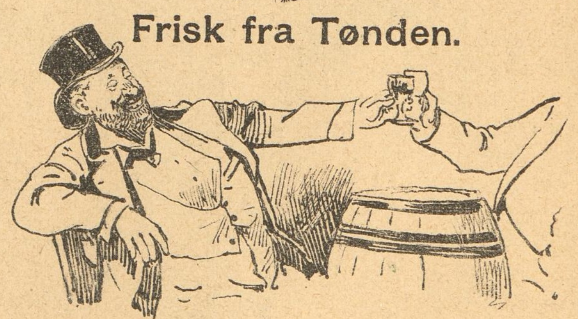

Et Gelas endnu? — Enfin, hv'for ikke? — Jeg sidder lige netop og har saa græsse . . . ræsseligt ondt for at komme af med no'et. Det er en Sale, jeg vil udbringe, forsaar De, og som jeg vil haabe, at alle mine ærede Herrer ikkesilsedeværende Damer og Herrer vil sømme for vores Polisi! Det er nemlig min ap . . . nap . . . snapsolute Mening, at n . . n . . nu nu maa han flyttes! Det vil De muligvis selv kunne fatte, naar De en Gang faar Deres Aandsevner silbage, som blev baarne ud i Vassen med de forrige Gelas. Ikke Sale mer om den Sing: N . . n . . nu maa han flyttes!

Jeg mener nasurligvis David, — ham, der staar og srækker Hals efter Raadhussaarnet med de mange ingen Klæ'er paa, saa at de sakkels gamle Varsjovs . . . Varsaus . . . Vartovskoner ligger geleloende røde i Vinduerne af Belusselse. Og det gjør min Kone Bine osse. D'v'sige bare med den Forsgel, at hun gaar paa Gaden og er geleloende af Begejsring og Kunssans og saadan no'et. Og saa si'er hun da osse til mig i Aftes:

»Du er sræggelig sgabt, Kasliraad!« si'er hun.

»Hvor henne?« si'er jeg og klapper mig selv under Hagen for at srøste mig.

»Hu! . . . Sikke Hænder!« si'er saa Bine. »Barne-Numer sre og hen al'! — Næ, se en Gang paa Davidsen,« si'er hun, for hun sror jo, at han skal forestille en salig Borre . . . Borre . . . Borger . . . repe . . . ræsen . . . tant, der er ved at gaa gruelig i Vandet; — »Hanskenumer syve sre Kvart, — det kalder jeg en Mandfolke-Sype!«

»Selv Sype,« sa'e jeg, og saa tog det ene Ord det andet, saa at der silsidst ikke fandtes de Cy . . . cykelforeninger i Danmark, der kan omgaa's kjærreligere. Jeg sa'e hende ligefrem, at jeg var Kasliraad Madsen, og derfor var jeg hendes Mand, og at hun maatte ta' mig, som jeg var. For det er jo 'nte allevegne i »vort Land,« — sa'e jeg, — at man kan skifte Mænder, fordi at man har en Mussmann og gi'er en Genutzmann og faar en Guldmann, — som for visse Aarsa'ers Skyld er lie det, som man srænger til. — Men i den Slas Skæremysler er min Kone ren Bekolsen, . . . for det er alsid mig, der maa la' mig kaste! — Og det gjor'e jeg, og saa tog jeg min Hat og gik ud for at selukke Ærgereleserne.

Naar De nu vil slide lidt i 'et, saa kan De vel nok forsaa, at Kelokken var bleven en Masse mange, da jeg vakkelede hjem igjen gjennem Hyssensræde. Saa forekom det mig ganse sydelig, at jeg saa et meget sørreligt Essemplar af et Menske staa og baskes . . . basches . . . bakskes med en Lygtepæl.

»Smaa Slag, Højsærede,« sa'e jeg nasurligvis; »De maa sgu'ukke staa her og gi'e Gynge . . . hø . . . høvdingen, — det kan De faa en Proces for!« Og saa ta'er jeg Menneset under Armen og sraver afsted ham. Og vi sravede, og vi sravede, og jeg salte fornuftig til ham; — men han bare gerinede! . . . Gu'bevares, hvor han grinede!

»Ikke saa dimme . . . limme . . . gimme . . . gemytlig!« sa'e jeg. »Husse paa, at De har Ansvar og Koner og Fædreneland og hvad der elles hør' med til en no'enlunde rimelig Samvittighed! — Nu har Sivoli lukket, og Cirsus har slukket, og solgt er den osse, . . . og saa gaar De her med en Illumimination, som om det kunde være midtvinters! — Jeg syn's sgu, De sku skamme Dem, syn's jeg sgu.«

Og det gjor'e han osse. For han blev ganse grøn i Ansigtet. Og det var Løgn. Det kom sig nemlig af, at vi stod under den grønne Lygte ved Polisistasjonen.

»Aa, om Forladelse,« sa'e Besjenten og slap min Arm; — »det er jo Kasliraad Madsen! — Jeg sroede jo, at De var en almindelig Dide . . . rukkenbolt, da De stod og bakse . . . skedes med Lygtepælen! — Men nu maa jeg vel nok følge Dem hjem?«

Ser De, det kalder jeg Konduvite og Bele . . . levenhed, hva'ba'er? Og derfor sømmer jeg denne Skaal for Polisiet . . .

Men saa indser De vel osse, at N . . N . . Nu maa han flyttes!!

Literær Tuskhandel.

Mel. af Stegekjælderen.

Da forleden Peter gik
Ned ad Kjøbma'ergade,
Kasted han et hastigt Blik
Ind i Ernsts Boglade.
Da i Ruden ind han saa,
Fik sig selv han Øje paa;
Langt hans Blik dvælede,
Mens det ømt kælede;
Saa sin Haand han knytted'
Og mod Huset spytted'.

Straks til Jacob Hegel hen
Peter monne løbe:
„Du maa af Ernst Bojesen
Lige straks mig kjøbe.
Du har Ipsen, Bjørn og Lie
Og Pontoppidan — Gud fri!
Men jeg spør', giv mig Svar,
Har Du mig — hvadbeha'r? —“
Ud saas Jacob traske
Med en vældig Taske.

Ind til Ernst han traadte: „Da!
Vil Du Peter sælge?
Du kan faa, hvad Du vil ha'.
Værs'go, Du kan vælge:
Her er Levy — han er godt!
Her er Rode — se dog blot,
Erichsen, han er kjær,
Eller Nielsen, se her!“
Ernst var lige kræsen,
Stod og rynked Næsen.

„Naar jeg lægger Hjernøe til,
Handel vel vi slutter?“
„Nej, min Gode, nej jeg vil
Ikke ha' de Gutter.“
„Tag i Guds Navn da Pontop-“
„Ja, saa siger jeg s'gu Top!
Petermand han er din.“
„Ak ja, han er nok min,
Du Gevinsten plukked!“
Her Hr. Hegel sukked.

Ret som en Samson iblandt Filistrene
Rostrup slaar Vett & Wessel ihjel.
Jo mere han slagter, des mere han sel'
Tjener — nemlig paa Kisterne.
Da Czarens Budskab første Gang kom,
Humbert drak sig fuld i Rom,
Frantz han tænkte: „Er Nikolaj fra'et?"
Wilhelm laved en Fidibus a'et,
Victoria gjorde en fæl Grimace,
Faure — nuvel han gik *à la chasse.*
Vel er Hr. Borgbj
Formedelst alt sit
Men aldrig dog ure
Undtagen i sit Skj
OPSIGT
DREIFUZZ
Det Spørgsmaal farer nu Verden om:
Er Faure retfærdig, er Faure from?
Vil aabne han Fængslet, hvor Uskylden græder,
Eller er han en Ulv — i Faureklæder?
SEPTEMBER

FOLKETS-AVIS
Hr. Krohn os laved' en nøjagtig Kopi
Af hele „det Kongeliges" Maskineri;
Alt fik han med, netop som det saa ud,
Endogsaa det vældige Underskud.
THEATER-UDSTILLINGEN
jerg kjedelig
Præk,
delig —
æg.
Michelsen:
. . . Se det var nu det, men min gode Hr. Bing,
Inden jeg Pladsen Dem viger,
Vil jeg dog sige Dem endnu en Ting,
Husk vel paa det:
:,: „Bedst man dog gavner sit Lands Industri :,:
Ved Guldsmederi!"
VORT LAND
INDUSTR
Saa kleine var Gnudtz- og Muss-man.
Svar Trængsel monne de lide,
Saa solgte de Vort (uregerlige) Land
Til Kapitalen, der nu fanger an
Under en Guldmands Ægide.
-REVY.

Kong Salomon og Eugen Hattemager
eller
Frem med Regnskabet!

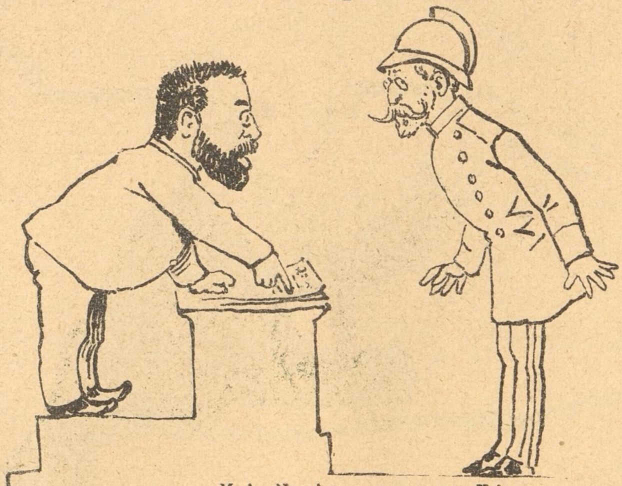

Mel.: Napoleon var en tapper Kriger.

Kong Salomon var en vældig Vismand
Til Lov og Rets Bedømmelse;
Men Eskild dito muligvis kan
Ham stikke i Berømmelse.
Han kan saa dejligt snakke med
Og Alt og Alle rakke ned,
Thi om det hele ved
Han god Besked!

Forleden selve Politiet
Han rent ud sagt paa Hjælmen gav.
Formodentlig han kan ej li'et,
Derfor han drog sin Tales Stav.
Han hitted' alle Vegne Fejl,
Ja, selv en lille Regnefejl,
En lille bitte én.
O fy! Eugén!

En ganske umanerlig Flothed
Udviser Stadens Støvere.
Naar de dog vilde nøjes blot med
At nappe Byens Røvere
(Og saa for Resten Tyvene),
Men denne hersens flyvende
Domstol vil Eskild ej
Betale, nej!

Kan en Betjent ej taale Kulden
Trods nogen Bidstrupskandidat?
»Den Tæppesag mig synes ulden!
Træk Tæppet af en slig Etat!«
De Fangers Skæggestubbe, de
Gav Grund til Ord saa knuppede:
For ofte ere de
Barberede!

»To Bilag sér jeg, som ej æ' der!«
Saa lød hans strænge Dommerord.
»Og sytten Kroner sku' ha' væ't der!
Men der er ej af Mønten Spor!
Det nærmer sig til Underslæb!«
Da, Eskilds Ord har Klør og Næb.
Klem bare paa! Go on!
Kong Salomon!

Familien Hansens Middagsbord.

Hvorfor jeg ikke spiser? Gud, søde Hansen, min Ven, det ved du jo nok. — Band ikke, Hansen, for din egen og Børnenes Skyld. Kom hellere frem med det. *Hvadfor et det?* Pengene selvfølgeligt. *Er du velforvaret?* Nej, jeg er aldeles ikke velforvaret, vi ved allesammen, at du har faaet en uhyre stor Sum i *Bonus* i Livrenten i Morges. Jeg har selv læst det i Morgenavisen, og Elvira mødte den unge Brokman i Ørstedsparken. *Naa saaledes!* Nej nej, Hansen, jeg lader mig ikke besnakke ved dine lumske Sidehug. Naa, Schamp derüber, som Tysken siger — altsaa, gratuler Jeres Fader, Børn, endelig er vi kommen over de syv magre Køer til de fede. Jeg har for Resten regnet ud, hvor meget. *Det var Satans!* Nej, Hansen, det var en Guds Lykke, saa lidt som Du passer din Forretning og tror, Maskineriet kan gaa med Akvavit og Toddy alene. Du har vundet en svimlende Sum efter vore Middelstandsforhold. *Hun er gal!* Ikke saa ganske, min Fa'r. Jeg har tænkt helt ind i Fremtiden for os alle, Nød lærer jo nøgen Kone at spinde. Jeg har købt mig en sort Merinos hos Schiellerup i Dagens Anledning — *Naa, saa er Du da ikke helt nøgen!* Ikke bitter, Hansen, jeg har købt 12 nye Servietter og 6 Par Lagener til dig selv, det vil sige ikke hos »Myreslugeren«, og saa — — Men Hansen, véd Du, hvad Du skal gøre med Pengene? *Resten? Nej, ærligt talt ikke!* Nej, det tænkte jeg nok! Du skal sætte dem i et Hotel, Hansen. Hotel er Dagens Løsning, Hotel er det, vi trænger til — *Ikke, naar vi har et saa henrivende Hjem, som vi!* Netop for at bygge et rigtigt Hjem; alle Folk sætter deres Penge i Hoteller, Hansen. Konferentsraad Kaspersens Fætter — det fortalte Eberhardine, der havde det fra Kaspersens Lucia — som er en meget tilforladelig Pige — staar bag ved en Konsul, der igen staar bag ved en Direktør for et hemmeligt Konsortium, der repræsenteres af Overretssagfører Aagerup og som i Morges har gjort et Bud paa 26 Millioner paa Cirkus

og Dagmar og National tilsammen med kun tolv Millioner i øjeblikkelig Udbetaling. O, der er Penge som Skidt at tjene.

Bar Du dig snedigt ad én eneste Gang, Familiefader, saa købte Du Knallerup Kro, som vi boede i for tre Somre siden. Der er ganske vist kun tre smaa Hummere paa hver Side, men, naar der blev bygget to Fløje til, lagt Skifertag og en to, tre Etager ovenpaa, helst med en Mezzanin til billigere Priser, var det en fabuløs Forretning. I Krohaven huggede vi alle de gamle Træer om og plantede en Allé ned til Stranden af Kastanjer, de vokser hurtigst. Midt paa den store Græsplæne rejser vi et Udsigtstaarn, og ved Stranden kører vi fire, fem Vognlæs Sand ud. Et Par Pinde i Vandet og et Døckers Filttelt og en aaben Musikpavillon, det bliver storartet. Selve Hotellet vil byde paa alle Nutidens Bekvemmeligheder lige fra de bekvemme engelske Møbler, der sidder fast i Væggen til Stenkrukker paa Hylderne, fra Hors d'oeuvre til Entremets, fra Hovedstadsopvartere til Water—noksagt. Sæt dig straks i Forbindelse med en Overretssagfører, en Snedker, en Murer, en Vinhandler og en Slagter; men frem for alt: hemmelighedsfuld, Hansen, hemmelighedsfuld. Fortæl ikke en levende Sjæl, at Du har kastet dine Øjne paa Knallerup Kro, ellers er der ti for én, der køber den lige for Næsen af dig. Ejendomskøb er Tidens ømme Punkt. — Velbekomme!

„Det kongelige" arbejder!

Først væves der Vadmel,
Saa slaas de tilsammen.
Saa bli'er »Hero«
Stillet i Bero,
Saa kan Schütte godt gaa.

Homøopatisk.

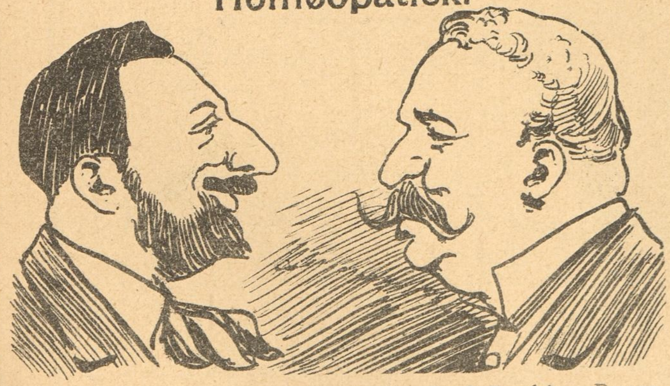

— Det er mærkelig, saa daarlig Carl Evalds »Pastor Jespersens Juleaften« er falden ud. Man skulde dog tro, at netop han havde Evne til at skrive mod Indre Mission!

— Evne?! Saa—aa? — Det skulde da være, fordi han skriver Fanden et Øre af!

Holger Drachmann.

Nu sejler de gulnede Blade
For Vinden hen,
Nu føjer sig Skoven og Marken
Mod Vinter igjen.

Landet fejes af Jævndøgnsstormen,
Den ubarmhjærtige Fyr,
Og hyller sig ind i en Kappe
Af efteraarstunge Skyer.

Hvorfor synger du, graanende Digter,
Himmelstormende Vers,
Der kommer saa pinlig tvungne
Forstand som Alder paa Tværs?

Hvortil disse klirrende Toner
Efter Elskov og Vin og Vaar?
Saa slet, saa slet de skjuler
Dit sølverstride Haar.

Denne fanden-ivoldske Kaarde
Med Blod og Brøl og Skræk!
— En grumme falsk Renaissance
Af bare Papir og Blæk!

Vi maa sejle som gulnede Blade
For Livet hen,
Men lad os dá tage mod Vintren
Med værdigt Sind!

PUKs **Redaktion og Expedition**
Silkegade Nr. 4. K.

Abonnement
tegnes samme Steds, og i alle Boglader: **2 Kr. Kvtl.** Enkelte Nr. 20 Øre.

Bladets Abonnenter
faa, saa langt Oplaget rækker, Aargangene **1893—96** incl. for
halv Pris.
Indbinding pr. Aargang i det komponerede Bind 3 Kr. Løse Bind à 2 Kr., Mapper à 2 Kr.
Kan bestilles gjennem enhver Boghandel og i Hoved-Expeditionen.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Den farende Svend!

Vær hilset, o Fætter Jonathan!
Du kender mig vist ikke ganske?
Men jeg er den meget berømte Landsknægt,
De kalder for Holger Danske.

Udgiver og Redaktør Angelo Haase.
Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Købvn.

1898. Søndag den 2. Oktober. Nr. 40.

Aldrig sige: „Aldrig“!

— Nu skal aldrig Nogen i Verden skille os To!

Gjensynets Glæde.

Vor egen Rigsdag, som saa brat forlod
Kasernen i de svundne Foraarsdage,
Paa Mandag vender »fürckterlich« tilbage
For at forbavse ved sit friske Blod
Og ved det ikke mindre friske Mod,
Hvormed den nu paa Eventyr skal drage,
Skal gjøre grundigt Kaal paa gamle Vaner
Og bryde Samfundslivet nye Baner.

Endnu det er lidt tidligt at bejamre
Det magre Resultat, dens Stræben bar,
Thi med det allerførste begge Kamre
Reformer nok paa Dagens Orden har,
Ved hvilke selv en insolvent Agrar
Kan faa det li'esom ABRAHAM i Mamre,
Saa baade for Bornholmere og Jyder
Det ganske Land med Mælk og Honning flyder.

Naar selv den mest fortrykte Landmand kan
Den Skattefrihed faa, hvorpaa han lurer,
Samt gratis Rejser for hans Rigsdagsmand
Saavelsom for hans andre Kreaturer,
Vil sikkert for den brave Bondestand
En Guldhøst voxe frem af Plovens Furer,
Et Særsyn, der paa samme Tid fremkommer
Som Goldhed i diverse Kjøbstadlommer.

Dog bør vort stakkels Landbrug ikke gjøde
Sin Jord med denne Udsigt kun! — Ak nej!
Thi Rigsdagstidenden er vist paa Vej
Til nok en Aargang usund Spalteføde.
Mens Tiden glider hen for vore Røde
I blide Drømme om en rød — Lakaj,
Faar Løfterne, de stadig uopfyldte,
I deres Udvalg Hædersplads som Sylte.

Hvad man er forud sikker paa, her sker,
Er Hævelsen af, rent ud sagt, Diæten;
Thi man skal ikke tro, Talmajestæten
Er stærkere, fordi hans Folk blev fler;
Man kan jo ogsaa faa i Kvantum mer'
Af en Pot skummet Mælk, naar man har spædt den;
Kun skal man ikke med Produktet møde
I sær Forventning om at skumme Fløde.

Logik.

Saasnart Puk havde set de af Kvindeforeningen til Dyrenes Beskyttelse udsatte Prisopgaver, besluttede han sig til at konkurrere. Men, da han vilde være sikker paa at vinde en Præmie, aflagde han forinden et af Foreningens mest fremragende Medlemmer, Frøken Dyresen, et Besøg paa hendes Villa »*Fidèles Minde*« for at stemme sin Lyre efter den Tonart, der var den herskende i Foreningen, naar Talen er om Dyr.

Det første hans Øjne faldt paa, da han stod i Haven var en Hare, der hang paa en Krog udenfor Køkkenvinduet. Han gik nærmere og betragtede den med stigende Rørelse. »Formodentlig et stakkels, anskudt lille Væsen, tænkte han, som, forfulgt af Jægerne, instinktmæssig har søgt Ly i dette Hospitium, men trods al kjærlig Pleje alligevel er død af Umenneskenes Skud.«

En disharmonisk Koncert vakte ham; det var to Katte, der sang Elskovs-Duet paa et Halvtag. »Herregud, stakkels forfulgte Mis, sukkede han, her idetmindste gjør man ingen Kat Fortræd.«

I det samme lød der et frygteligt Pladsk! og en Styrresø faldt ned over Kattene.

Puk saa op; en Kvindearm med et Vandfad forsvandt gjennem et Vindue. Lidt konfunderet af dette Syn ringede Puk paa. Døren aabnedes paa Klem og Spidsen af en kvindelig Næse stak to Tommer frem men forsvandt atter under Udbrudet: »Vi gi'r ikke ved Dørene.«

Puk samlede hele sin Energi og brølede hvem han var og, hvad han vilde, og denne Gang kom hele den kvindelige Næse i al sin Ynde til Syne. Han legitimerede sig atter og gjorde en fremadskridende Bevægelse; det samme gjorde hans Hund men fo'r i det samme tilbage med et Hyl ramt af en dyrevenlig Kvindestøvle.

»Bæstet maa blive udenfor, Frøkenen kan ikke fordrage Hunde«, sagde Kvinden undskyldende til Puk. Og saa fik Puk Foretræde for Frøkenen.

Han traf hende fordybet i en Afhandling om »Omgang med Hunde,« men hun smed villig Pennen, da Puk havde fremført sit Ærinde, og udviklede sine dyrevenlige Anskuelser for ham med en Begejstring, som slog Puk, der ikke kjendte Kvinde-Følelsens Voldsomhed, med Forfærdelse og fik ham til gradvis at retirere henimod Døren.

»Dyresagen, min Herre!« raabte hun, »det er den helligste Sag paa Jorden, det er min højeste Livssag, den vier jeg alle mine Tanker, mine Kræfter ja mit Blod — Kladsk! Kladsk! der fik den sin Bekomst det lille Afskum; det er rent utaaleligt med Myg herude i Aar, de trænger ind alle Vegne — Mennesket har Pligter mod alle Dyr uden Undtagelse selv mod de saakaldte skadelige, hvis Existens jeg paa det bestemteste benægter — Aa, Stine, har Du husket at hænge Kjødet ind i Flueskabet og sætte ny Fluegift i Vinduet. Det er en sand Plage med de Fluer herude, min Herre. — De ethiske Grundbegreber fordrer ubetinget Respekt for ethvert Dyr, selv om visse materielle Goder tilsyneladende skulde lide derunder....« Her afbrødes Foredraget, idet Frøkenen pludselig fo'r op og hengav sig til en Jagt, der strakte sig over fire Stole, en Sofa og et godt Stykke ind under den anden, hvor det dræbende Slag faldt. »De kan ikke tænke Dem, hvor Møl er ondskabsfulde paa Landet,« sagde hun ophidset, »i Fjor aad de en hel blaa Plysches Sofa op for mig og i Aar er de i Færd med den røde. — Men hvor var det, vi standsede?«

»Ved de ethiske Grundbegreber, tror jeg,« sagde Puk forknyt. »Rigtig, disse Begreber fordrer Drab paa Dyr anset som en afskyelig Forbrydelse, der burde kunne straffes med Døden som Mord. Dyre-Dræberen burde være forbandet paa Jorden, hans Skridt burde være bævende. — Hør Stine, naar Du har flaaet Haren, saa læg den strax i Mælk. De skulde blot set et Pragtexemplar af en Hare, som min elskværdige Nabo skjød i Gaar og var saa galant at forære mig. — Hvad nu angaar Spørgsmaalet om .....«

Paa dette Tidspunkt havde Puk naaet Døren, han styrtede ud og forlod skyndsomst Huset fulgt af sin Hund, hvis Hale først i en halv Mils Afstand fra de dyrebeskyttende Enemærker kom i normal Stilling.

Kanin-Doktoren Viggo Christiansen.

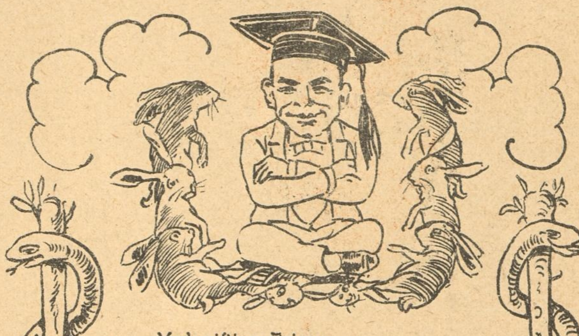

Med giftige Uriner
Han sprøjter, plager, piner
600 Kaniner —
600 Paginer
Han derpaa sammenkliner,
Og sidder nu og griner
Paa sin Videnskabs Ruiner
Med Dogtorhatten paa.
— Den klæ'er ham saa som saa!

En glad Gut.

Motto: Hans Tegner . . . bøjer jeg mig i Støvet for, men en Evne som den, jeg har til at træffe kjendte Kjøbenhavner-Typer paa Kornet, erhverves sandelig ikke paa 8 Dage.
Dannebrog for 28. September.

Fritz Jürgensen *invenit.* Puk *delineavit*

»Gudbevares, jeg bøjer mig for Vandyck, men Enhver har jo sine Fortrin.«

En
et

1. Trofast og trind og triv'lig er Kjesten,
Der er noget, der hopper saa livlig i Kresten.

3. „Kjesten! Nu haver Du grevet mit Hjerte,
Skal det mon vorde til Fryd eller Smerte?"

4. Kvinden er ofte med Hjerter saa lun'fuld,
Men Kjesten tog hans i en eneste Mundfuld.

Hytte og Hjerte.

2. Han kjøbte paa Marked et Hjerte af Honning
Til Kjesten, for hun var hans Hjertes Dronning.

6. Og Kresten fik Kjesten til Kjærest og Ægte.
Her vandrer de to „udi Amorens Hechte."

5. Da Kresten har Ko, to Svin og en Hytte,
Kan Kjesten jo godt gi'e sit Hjerte i Bytte.

Svanesang.

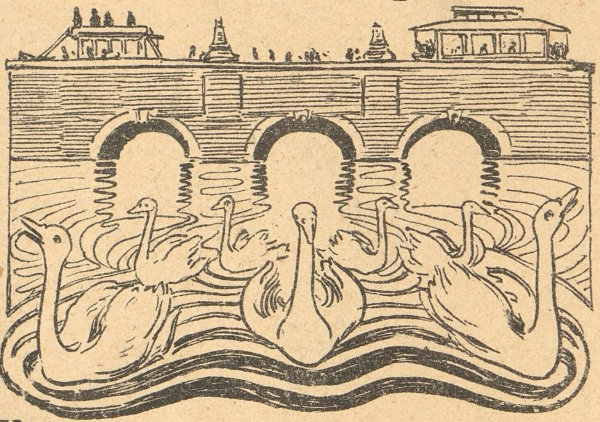

Hvorfor sulter Magistraten vel sin Svaneflok,
Er der da i Stadens Kasse ej til alle nok?
Naar dog Kassen fodrer Larsen og hans Kompagni,
Skal da Svane-Ædekassen immer gaas forbi?

Svaneflokken snor sig langsomt under Stadens Mur,
Efter hver en fattig Krumme ligger den paa Lur,
Og, hvis Mænd af Magistraten skulde tone frem,
Vilde Flokken løfte Vinger og kanøfle dem.

Derfor hører vi bestandig Kluk fra Vandets Skød,
Det er Svaner, som er sat paa Vand, men mangler Brød,
Haardere er denne Straf end den, som Bøller faar,
Skjønt de ædle Fugle pynter Landskab Aar for Aar.

Magistratens Fugle synger Svaneklagesang,
Skal de og for døve Øren synge denne Gang?
Svaneflokken skulde sende en Repræsentant
Til den Dommer, der skal dømme dem, der Silke spandt

Bøger,
der Gudskelov ikke er sendt Puks Redaktion til Anmeldelse.

Stuckenberg: *Hjemfalden.*
Handler mærkeligt nok ikke om Forfatterens Omvendelse til den eneste saliggørende Tro. Til Katholicismen er ellers enhver levedygtig Poet hjemfalden i disse Jammertider.

Erik Skram: *Hellen Vige.*

Mandig og rank af Alderen skaanet,
Pyntelig, statelig, verdensmandsgraanet,
Om os til daglig vi kan
Skue Amalies Mand.
Myndighed, Mandighed, Verdensmandskaar,
Det giver Vægt,
Hele tre Bøger i tyve Aar,
Det gi'er Respekt!

Georg Brandes: *Julius Lange. Ungdomsvers.*
Saalænge der gives store Mænd at behandle, vil Georg Brandes med glødende Iver kaste sig over dem og lægge Kritikens Sprængbombe under dem som den Anarkist, han er. Som for alle forhærdede Forbrydernaturer falder der dog ogsaa nu og da et vemodigt Solblink paa den Vej, Danmarks Krapotkin betræder. Han udgiver sine Ungdomsvers fra længst forsvundne Tider. Da — saa sælsomt gaar det — vækker han endnu større Forfærdelse i det ganske Samfund.

Carl Ewald: *Pastor Jespersens Juleaften.*

Prins Christians Adjudant hedder Lewald,
Fandens derimod — Carl Ewald.

Th. Bierfreund: *Shakspeare.*
At vandre ad udtraadte Stier, kære Hr. Bierfreund, er aldrig taknemmeligt i Videnskaben. Den Sti, De dér vandrer paa, maa siges at være mere udtraadt end almindeligt. Georg Brandes har jo gaaet der.

Sneglen og Rosenhækken.
(Frit efter H. C. Andersen.)

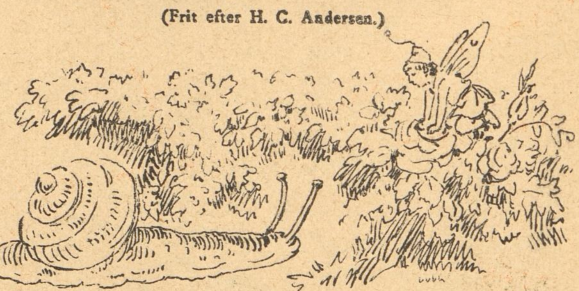

Midt i Byen var der en stor Have; det var Presse-Haven. Herinde voxede mangfoldige Træer, Buske og Gevæxter lige fra den gamle, 100-aarige og knudrede Eg »*Berlingske*«, Hængeasken »*Nationaltidende*« og Blære-Træet »*Politiken*« til Gift-Galdeæbletræet »*Socialdemokraten*«, den lille, forkrøblede Tjørn, der næsten kun bestod af Rødder, »*Folkets Avis*«, og den ferske Vandmelon »*Tidens Krav*«. Udenfor var der Mark og Eng, hvor Køer og Faar græssede, det var Publikum. Men midt i Haven stod en dejlig blomstrende Rosenhæk, det var »*Puk*«, og under den sad en Snegl og lurede, medens den forsigtig stak sine Følehorn ud og ind — det var det nye Vittighedsblad.

»Vent til min Tid kommer!« sagde det nye, »jeg skal udrette noget mere end være vittig og tegne Karikaturer. Et Vittighedsalad skal ikke være til at grine ad alene.«

»Jeg venter mig grumme meget af Dem,« sagde »*Puk*«. »Tør jeg spørge, naar kommer det?«

»Jeg giver mig Tid,« sagde det nye, »det spænder Forventningerne.«

Et halvt Aars Tid efter laa Sneglen, det nye, endnu paa samme Sted under Rosenhækken »*Puk*«, der satte Knop og udfoldede Roser, altid friske, altid nye. Og det nye krøb halv frem, gloede paa »*Puk*«, strakte Følehornene ud og tog dem til sig igjen.

»Du ser jo akkurat ud som ifjor, der er ingen Fremgang sket. Du bliver ved Vittighederne og Aktualiteterne, og Folk griner ad Dig — føj! Nej vent, til jeg kommer!«

Og Vinteren gik og Vaaren gik og næste Sommer med og det hele Aar, og det nye kom frem igjen fra Jorden, hvor det havde forputtet sig.

»Gud, er De der igjen,« sagde *»Puk«*, »jeg havde skam helt glemt Deres Existens, og Publikum med.«

Men det nye gloede paa *»Puk«* og saa sagde det:

»De er lige frisk og blomstrende Aar efter Aar, kan De da ikke snart gaa ud eller rettere ind, saa andre kan komme til. Og saa bliver De stadig vittigere, hvordan tror De, det vil ende? — Det gaar ad Helvede til!«

»Uh, De forskrækker mig,« sagde *»Puk«*, »det har jeg aldrig tænkt over.«

»Nej, De tænker nok ikke meget, og dog har De Held med Dem, Svineheld, medens en anden . . .«

»Jeg nægter ikke, at jeg har haft Held med mig,« sagde *»Puk«* beskeden, men De vil sikkert have endnu mere Held med Dem. De er en af disse tænkende, dybsindige Naturer, en af disse højtbegavede, der vil forbavse Verden.«

»Det troede jeg ogsaa selv en Gang,« sagde det nye, »men nu er jeg kjed af det. Verden vil bedrages, Verden kan for mig gaa Pokker i Vold. Jeg har nok med mig selv og nok i mig selv.«

»Men vi skal jo alle her paa Jorden give vor bedste Del til andre, bringe, hvad vi kan — ja, jeg har kun givet Vittigheder! — Men De? De, som fik saa meget, hvad gav De Verden? Hvad giver De den?

»Hvad jeg gav? Hvad jeg giver! Jeg spytter ad den! den duer ikke! den kommer ikke mig ved. Bliv De kun ved med Deres Vittigheder og Aktualiteter, jeg har mit i mig selv! jeg gaar ind i mig selv, og der bliver jeg. Far Verden, far vel!« Og saa gik det nye ind i sit Hus og kittede det til.

»Det er saa sørgeligt!« sagde *»Puk«*. »Jeg kan med min bedste Villie ikke gaa ind, jeg maa altid springe ud, springe ud i Roser.«

Og Rosentræet blomstrede videre i Uskyldighed, og Sneglen dvaskede i sit Hus, Verden kom ikke ham ved. Og han for Resten heller ikke Verden. Saadan er nu Historien. Du kan læse den forfra om igjen — den bliver ikke anderledes.

Visen om Hero.

En Theateranmeldelse paa Vers.

Der var en Dame, hun hed Fru Hero,
En Slags Kusine til salig Nero,
Til Efternavn hed hun Petersen.
Hun laa paa Landet, hun gik i Vandet,
Og derved traf hun en Dag blandt andet
Leander, kaldt Kilometersen.

Han var en Sportsmand, en ren Rekordmand;
Fra ham og Hero en Dag fik Kort man —
Det var paa Sokrates' Tid omtrent.
I Svømning havde han Mesterskabet,
For Resten var han nok noget flabet,
Men Hero fandt, han var eminent.

En Dag, Poul Petersen præsenterte
Eliteholdet, hvor han brillerte,
Saa gik til Bunds han ved Langebro.
Og stakkels Hero, som flux besvimer,
Sig derpaa skynder at tage Timer
I Sang hos Fru Désirée Arbôt.

Glad frem hun paa Kongens Nytorv triner,
Men strax de sa': »Vi har Fler, som hviner,
Vi har jo Wiener, vi har skam nok.
Hun gik til Peter, hun gik til Svendsen,
Hun gik endogsaa til Excellensen —
Hun gik til hele den faste Stok.

Men saa omsider hun fandt en Støtte,
Som kunde nytte, det var en Schytte,
Han kunde flytte hver Hindring bort.«
Paa Noder strax hende pænt han satte
Og gik til Svendsen og sagde: »Ta' det!«
»Ja nok,« sa'e Svendsen, »den er jo kort.«

Og saadan blev der da Première,
Hver Abonnine — det kan nok være! —
Blev henrykt ved en saa sjælden Fest.
I Fart blev Hero da indstuderet,
Af Robert blev hun biograferet,
Og fremkaldt blev hun tilsidst som »Gjæst«.

PUKs Redaktion og Expedition.
Silkegade Nr. 4. K.

Abonnement
tegnes samme Steds, og i alle Boglader: 2 Kr. Kvtl. EnkelteNr. 20 Øre.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Stakkels Frankrig.

Zurlinden trøster med kjærligt Blik
Og smigrende Ord *la République*,
Der angst over Virvaret græder:
»Støt Dig til Hæren, den vil dit Vel,
Nous autres généraux, ma belle,
Til allersidst Dig dog — »redder«.

Udgiver og Redaktør Angelo Haase.
Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

Tvivlsom Undervisningsmethode.

— Men Karl dog, jeg tror virkelig, Du lærer Papegøjen at bande?

— Næh — Tante, jeg forklarer den bare hvad for uartige Ord den ikke maa sige!

Beføjet Indignation.

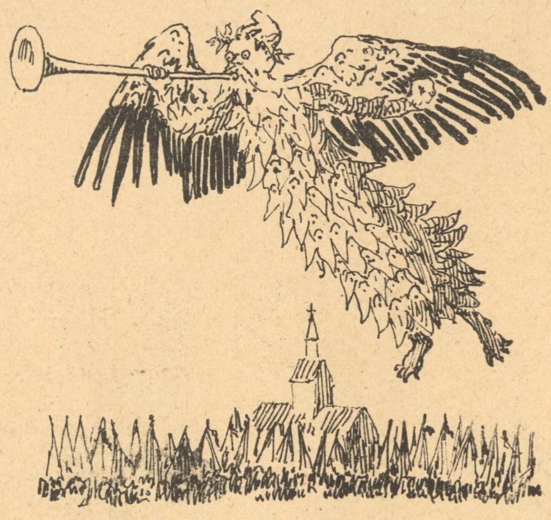

Det véd da hver blakket Venstremand
Og glorød Ministerstormer,
At Retsplejen i vort fordummede Land
Lider af Trang til — Reformer;
Dog bærer Partiet, hvad Himlen ved
Dens Mangler med kristen Taalmodighed,
Saa længe de mærkes alene
Af Hænder, der ikke er rene,
Imellem Partiets Gemene.

Men, kommer en »Fører« lidt galt af Sted,
Saa er det en anden Historie;
Hans Lovbrud ender i Regelen med
En straalende Martyrglorie.
Saa stemmer hans Venner op i den Dur
At hvert et Forhør var en sand Tortur,
Der sammen med Provianten
Har aflivet Arrestanten.
Ja, saa er den ren i Kanten.

Og Skylden alene Justitsen har,
Naar Livet en Synder har ladet.
Thi, hvis der nu slet ingen Retspleje var,
Kom Ingen i Fedtefadet.
En Malefikant kunde ha'e det saa godt,
Hvis »Brummen« med mer var en Saga blot,
Og aldrig de danske Sletter
Blev plejet af andre »Retter«
End dem, som et Førerskab mætter.

Kun forekommer det, mildest talt, sært,
At Oppositionen herhjemme
Alligevel har det saa underlig svært
Ved Retsreformen at fremme.
Hvert Tilløb til den blev Aar efter Aar
Begravet paa Venstre Kirkegaard,
Skjønt »Førere«, der vilde dreje
En Knap paa lidt bugtede Veje,
Blev »Ofre for Rettens Pleje«.

Maaske slog Partiet Reformen ihjel,
Fordi det var ikke saa ganske
Forvisset om at faa mere Held
Af en Retsreform efter det Franske;
Thi saa skulde da Pokker være »Martyr«
Hvor Retten en slig vindskibelig Fyr
Til Djævleøen kan sende
Eller pebre ham i Cayenne
Til hans sidste salige Ende.

Noget maa der gjøres.

Højstærede Hr Puk!

Her sitter jeg. Og nu skriver jeg. Begrundet paa at disse mine Ord hermed afsendes haabendes, at De vil lae vær og kaste Jord paa dem men uden vijere Vrøvl forskaffer dem en ædruelig og proper Bisættetse i deres næste Numer.

For jeg er nemlig Tøffelma'er i Larslejstræde i Kjælleren, som ikke gier noet, og Ligbærer ved Siden af, som er en meget fornøjelig Proffesjon for en Kone og fem Børn, ved det at goe Mennesker gennemgaaendes er meget villige til at lae sig begraves, og saa forresten veed De jo nok, at det maa være et umanerlig sløjt Lig, der ikke har taknemmelige Efterlevendes til at hanke op i sig, mens at vi sjokker bagetter med Drikkeskinglerne.

Men Retfærdighed sku dog liegodt være Retfærdighed og derfor sønes jeg, at det er et lovlig stift Støkke, at de vil sitte der oppe i Borgerrepsentionen og gaa hen og tae den Smnle Kister lige ud af Munden paa vos. For det har de selv sagt, og det er ikke længere siden end som i Mandags, at naar de nu har Gravet en Grav for andre ude ved Bispebjærg, saa har de ikke mer noen Grav tilbaves, som de selv kan falde i, men maa ligg og trille Landet rundt paa Jærnbane med Præst og Følle og hele Reeligheden, lige til at de et eller andet Sted falder over en Kerregaard.

Men naar Sporvognskouduktører og Dragere skal hae Lov at tae os Næringen ud af Hænderne, saa vil jeg bare spøre Dem, hvad en hæjerlig og stræbsom Mand skal ha'e og leve af? Og derfor mener jeg, at det er alle højstærede Publikummers Pligt at tae vos under Armene og gjøre Skrue lige til at de igjen kan blive baaret i Jorden af en vijenskabelig udannet Ligbærer. Bare blive enige om, at man laer vær med at dø, saa skal De se hvor Borgerrepsensjonens goe Hoder maa neje sig!

Det er sgunte slet inte saa vanskeligt, som at De kaske tror! Man skal bare ikke en Smule andet end som og tae sig ivare for ikke at **slide** *sig ihjæl, selv om man er noet ved Postvæsenet og derfor lige netop har til en Bajer, naar man har brugt Resten af sin Gasje til at gjøre Gjæld for. Og saa for at* **ærke** *sig ihjel, om osse man sku blive ved at gaa og falde over »et Offer for dansk Retspleje«. For ikke at tale om* **kjede** *sig ihjel; men man behøver jo heller ikke hver Mandag at læse hele »Dannebrog« igennem eller at se alle Hr. Gjellerups nye Komerier paa »Dagmar«.* **Grine** *sig ihjel maa man begribeligvis heller ikke, som jeg vil for Esempel sige ved at gie sig til og læse Agrar-Politikens Historie, om Noen skulde hitte paa at skrive den. Og saa forresten for det Sidste maa man lae vær med at* **drikke** *sig ihjel, men immervæk komme en Konjak i Vandet for ikke at spolere sin Mave.*

Ser De, saadan er den Sag i Orden. Det er hvad jeg paa egne og mine Kollegers Vegne skulde hilse saa mange Gange og sige Dem. Og det er Dem, jeg sier det til, begrundet paa at De jo nu er en aldrendes Kaveler paa 25 Aar og etter al Rimelighed kommer til at begrave vos allesammen. Og naar De saa om hundrede Aar ved denne Tid ligger og slar til Skaglerne i en nysselig og proper Grav midt i en af Byens fineste Kvarterer, saa vil De kunne ligge og tænke paa hvordan at De har klaret den for Deres ærbødige

Sorterup,
Ligbærer.

Dreyfuss-Sagen.

—

Nyeste Nyt!

Opsigtsvækkende Afsløringer. — Gaar Kongen af Siam. — Esterhazy paa Eventyr.

Skjønt Dreyfuss-Sagen jo i Forvejen udmærkede sig ved en overordentlig Klarhed og Letfattelighed, har *Puk* dog anset det for betimeligt at skaffe yderligere Lys i Sagen. Vi har derfor fra vor Berlinerkorrespondent i Hamborg indhentet følgende

Privattelegrammer,

der sandsynligvis i høj Grad vil bidrage til at klare vore Læseres Begreber.

Paris, 7. Oktober. Kassationsretten afholdt i Dag sit andet Møde. Det blev forsinket en halv Time ved, at Rettens Præsident umiddelbart før Mødet blev dræbt ved et Revolverskud. Det oplyses nu, at Drabet beror paa en Forvexling af Præsidenten med en anden Person, der havde omtalt Drabsmandens Svigermoder paa en ufordelagtig Maade. Drabsmanden, der iøvrigt beklagede den lille Fejltagelse, blev strax hædret med et Festmaaltid af Municipalraadet i St. Lazare-Fængslet. Senere paa Aftenen viste han sig paa Balkonen og modtog Folkets Hyldest. Han erklærer at være Anarkist og at være kommen i den Hensigt at dræbe Menelik.

London, 7. Oktober. Esterhazy er i Dag ankommen hertil under Navn af Du Paty de Clam.

Bryssel, 7. Oktober. Du Paty de Clam er i Dag ankommet hertil under Navn af Esterhazy.

Antwerpen, 7. Oktober. Esterhazy, der i Dag ankom hertil under Navnet Felix Faure, har til en Inteviewer ved det ansete Blad *Le folie* fremsat en Række opsigtvækkende Afsløringer. Han erklærer, at han ikke blot har skrevet Bordereauet, men at det ogsaa er ham, der har udleveret alle de hemmelige Dokumenter. Endvidere er det ham, der under Navnet Dreyfus er bleven hensat paa Djævleøen, og han hensidder der den Dag i Dag. Han har gjort dette efter Generalstabens Opfordring og fordi det ellers vilde være saa godt som umuligt at faa Spionen klapset af. Forøvrigt er Djævleøen et meget behageligt Opholdssted. Han har en stor Villa, Adgang til henrivende Søbade og gratis Cigarer. Hans Fætter Christian Esterhazy, der er fulgt med for at gjøre ham Selskab, kommer hver Aften og spiller Bezique med ham.

Paris, 7. Oktober. Esterhazys Afsløringer har vakt den største Sensation her og vinder almindelig Tiltro. Kun kan man ikke ret forklare sig, hvorledes Esterhazy kan være samtidig her, paa Djævleøen og i Antwerpen. Det er nemlig en Kendsgjerning, at han i Formiddags spiste en Bøf med Løg og Spejlæg paa en Restauration paa Boulevarderne.

— Kassationsretten fortsætter stadig sine Møder. Stemningen er fuldstændig rolig. Indtil dette Øjeblik har Dreyfusianerne kun 9 Døde og 15 Saarede, mens Antidreyfusianerne har 5 Døde og 8 Saarede. Antidreyfusianernes mindre Tab kommer formentlig af, at Generalerne har forsynet dem med moderne Vaaben. Desuden er et af Rettens Medlemmer skudt ned og to slaaede til Pensionister.

Ved Siden af Retslokalet er der oprettet et Lazaret.

Bangkok, 7. Oktober. Kongen af Siam er kommen op at slaas med to af sine Ministre om Dreyfusaffæren. Kongen tror, at Esterhazy har skrevet Bordereauet, Ministrene mener, det er Generalerne Gonse og Delicieux (Pellieux?) i Forening. Kongen antages at ville nedlægge Kronen.

Paris, 8. Oktober. Esterhazy ligger paa Landet i Charlottenlund og er paa samme Tid i Honolulu. General Boisdeffre har skrevet Bordereauet. Frederik Jensen er ankommen til Berlin, man antager dog ikke, at det er ham, der er den tilslørede Dame. Kassationsretten frifandt i Morges Dreyfuss og forlangte, at hans Bevogtning paa Djævleøen skulde skærpes. Felix Faure har skudt en Hare, Fru Faure spiste den til Frokost.

(Fra en anden Korrespondent.)

Paris, 8. Oktober. Deres Korrespondent blev i Dag afhentet af den blaa Vogn og som uhelbredelig Idiot kjørt til *La Salpêtrière*. Jeg fortsætter Korrespendancerne i hans Aand.

Symbolistisk Malerkunst.

— Men, hvorfor har I dog malet Kisten saadan?
— Jou, de blo, de sku være et Symbul po Vorherres Himmel.
— Naa, det er jo meget smukt — men det Sorte, hvad skal det betyde?
— Jou, de sku være et Symbul paa Motters og min store Sorg!
— Naa ja, det er jo en meget smuk Tanke. — Men — nu det Gule, hvad skal det betyde?
— Jou, sie, de sku være et Symbul paa tyndt Liv, for det va ded, han døde a.

Et Stoppested.

Ved Bakkebølle skal Toget stoppe,
Naar Vingen paa et Signal er oppe.
Det staar paa Tavlen, og, som paa Sfinxen
Ødip, Kræn Didriksen glor paa „Dingsen“.

Men af Naturen han fik den Gave,
At han — om end med Besvær — kan stave.
Han hejser Vingen og mindst sig føler
Som en Kolumbus blandt Bakkebøller.
Lidt efter kommer hans Ven Per Lassen,
Han ogsaa grundig beglor „Plamasen“.
Han glor, til han bliver blaa i Panden,
Saa gir han alt „Skriveraset“ Fanden.

En Ting skal gjøres, det er jo Tingen,
Thi falder atter fra Toppen Vingen.
Ind i Stationshuset triner Per,
„Goddav!“ si'r Kræn og saa ikke mer.
En Pibe drager han op af Frakken,
Mens Per han bider af Skraatobakken.
Saa hviler begge sig efter Møjen —
Saa kommer Toget og — saa Du Røgen!

Den uheldige Tourné.

Synges paa Zozodont-Melodien.

Jeg synger om Richard Schrøder
(Endskønt jeg har gjort det før),
Den Kunstanstalt Kasinos kunstneriske Direktør.
Der er ingen Knaldroman,
Uden Richard straks skal ha'n,
Han spiller den samme Aften, som
Den kommer om Formidda'n.

Jo, Gu' er Manden praktisk
— Det er faktisk ikke Spøg —
Kasino tjener Klumper nu, meget mer end under Bøgh!
Derude vader Folk
Saa glade rundt i Dolk,
Og midt i Røg og Damp og Kamp
Staar Schrøder som Kunstens Tolk.

Det var just paa en Prøve
En skønne Middagsstund,
At Richard kommer farende og lader op sin Mund:
„Er det ikke U—g—kryds!?
Jeg har faaet et Stykke — tys! —
Der er værre end det værste, jeg har set,
Og det hedder „Kaptejn Dreyfuss"!"

Men Skæbnen, som bekendt jo,
Er lunefuld og eg'n.
Og midt i alles Glæde kommer en Slæde der i Vej'n.
Men Schrøder si'er: „Hvorfor
Ikke ta' til Helsingbor'?
Der har de jo, saavidt jeg ved,
Ingen sørgelig Landesor'!"

De sejled' — og i Aanden
Saa Schrøder i Haanden Guld,
For i Sverri' var de færri' ved at storme Huset fuld.
At Kassen svulmede,
Hans Smerte dulmede,
Han aned ikke Gnisten, som
Under Ilden ulmede.

De skulde netop spille,
— Der mangled' et Minut —
Saa kom der En og sa': „Hold op! „Kaptenen" er forbudt!"
Som Lynet ned var slaaet,
Fik Schrøder Krampegraad,
Og Amanda Lund faldt om som død,
Paa det Sted hun havde staaet.

Elende uden Ende!
Ja, vil I høre kun:
Det halve Personale fløj straks over Øresund.
— Men Schrøder, du skal ha'
Den Trøst i Sorgen da,
At Dreyfuss nu har gjort Schrøder mer
Berømt end selv Zola!

Dansk Retspleje.

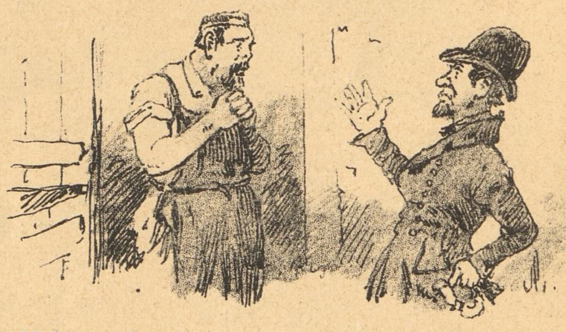

Kristen Smed: Goddav Mads Jordemormand.

Mads Jordemodermand: Goddav Kristen Smed. Jæ synes Do sier noved mier end almindelig grønblisset yd i din Smedde-Genik idav; Do har vel vaaren te Marki i Byen i Goer aa faaen Dæ en aardentli' en pue Perpendikkelen?

Kristen: Tys, tys, Mads, Do mue endelig synke din Tale aa itte ydbalsamere min Skrøbelighed i mit ejet Hus. Maren har vaaren kalkunsk hiele Daven, aa nysens stod hun bav Gadinet deroppe aa gloede nør pue mæ akkerat li'som Donna Elvira pue Don Kleobis i »det lurendes Øje« i Fulketidenden. Aa Mads, Mads, jæ æ saa oløkkeli', faa jæ var deringe mæ onge Hans Frandsen aa Skrædderen aa novne flier, aa jæ kom først hjem te Maren Klokken fire, aa da la jæ pue Bunden a Vognen li'som en død Sild. Aa saa hankede de op i mæ aa lemrede pue Døren, men da Maren itte vilde lukke op, anstaltede de en stuer Begravelse mæ mæ aa sang Psalmer, aa Skrædderen huldt Ligtalen, men da ded heller itte hjalp, lindrede de mæ gjemmel et Vindue ing i Sandhuset, aa der har jæ lagt i Nat . . . . hu! hu! hu!

Mads: Ska' jæ itte hente et Par Brandspande, Kristen, a Do ka tude i, jæ bli'er saa vaad om Bienene a al ded Dripperi. Føj Fa'en, æ Do en Mand? Ka Do itte taale en lille en pue Gibsen yden a ha'ed mæ Syndsfaatrydelse aa Gebævelse den næste Dav, saa sku' Do Faneme heller hulde Dæ te Lemmenade aa Mælkesut, dit Tudehorn.

Kristen: Jamen Mads, ded æ itte Fuldskaven aliene jæ

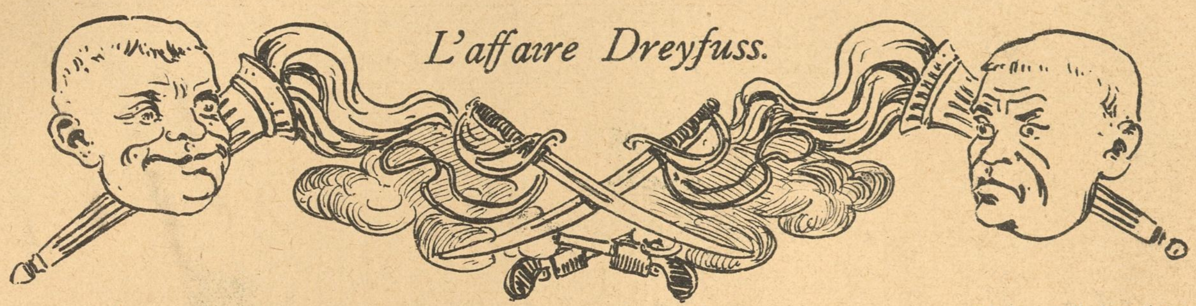

Det er lykkedes os at erhverve fra paalideligste Kilde de to Theaterprogrammer, som Richard Schrøder under sin sørgelige Deltagelse i Dreyfussaffairen har set sig nødsaget til at udstede. A. er Programmet i Kjøbenhavn, B. Program- i Helsingborg. Vi haaber, at Granskningen efter, hvilket Bordereau der nu er det ægte, ikke maa forskaffe vore ærede Læsere en altfor høj Grad af Marerridt.

A.

Kaptejn Dreyfuss.

Stort Sensationsdrama i 20 Tableauer.

Dreyfuss, Kaptejn.
Paty de Clam, Officer.
Labori, Advokat.
Henri Rochefort, Politiker.
Panazzardi, italiensk Attaché.
Rothschild, Bankier.
Emile Zola.
Den tilslørede Dame.

Den spændende Handling foregaar i den nyeste Nutid.

B.

Kapten Dreyfuss.

Idyl med Militæroptog og Kor i 3 Akter

Zweitritt, Løjtnant.
Peter Clausen, Skomager.
Lapperier, Vinkelskriver.
Rocquefort, Oste-Fabrikant.
Mr. Jackson, amerikansk Æventyrer.
Ruben, Pantelaaner.
Sofus Schandorph.
En Bondepige med Slør.

Handlingen foregaar under den nordiske Syvaarskrig.

---

brækker mæ over. Ded æ møjet værre mæ den Ballasje vi lavede inge i Byen. Vi gik nør ad Gaden aa sang den Sang, Skrædderen havde digtet: »Nør mæ Hørring mæ Bardenflæsk aa Rump«, aa saa kommer s'gu Borremesteren te mæ to Branddiderikker aa raaver: »Huld Kjæft i Laavens Navn«. Mier hyrte jæ itte, faa jæ stak a', men de andre ble' skreven, aa onge Hans Frandsen behuldt de.

Mads: Ja ded æ en mejet betænkeli' Sav baade faa Hans Frandsen aa Jer Andre.

Kristen: Miener Do ded Mads, tror Do de gjør os noved?

Mads: I kommer faa dansk Retspleje — dermed savt nok —

Kristen: Dansk Retspleje . . . . aa nej da Mads. Æ ded itte der hvor jæ har læst om a dè sitter Aareknuder pue Bienene a' en?

Mads: Ded tvivler jæ itte pue, men ded æ itte ded væste. Hva' si'er Do te Haandlænke, Bienklemmer aa Maveskrue? Hva' si'er Do te a bli'e ædt op a Lus om Natten, fue Klø om Morningen a den nihalede Bly-Kat aa saa stue ret op aa nør i fireaatyve Timer mæ bare Fødder pue tre Tommers Jernsøm. Hva' si'er Do . . . .

Kristen: Aa nej Mads, Mads huld op!

Mads: Ja saan æ nu dansk Retspleje. Men da jæ har Mælidenhed mæ Dæ aa kjender lidt te ham Arrest-Peddersen i Byen, ska' jæ ligge et godt Ord ing faa Dæ aa sie a fue lindret din Straf lidt. Men saa mue Du gi' en Omgang smue Sorte.

Kristen: Ded æ hørt Mads, li'saa manne Do ve ha', nær bare Do ka' skaffe mæ fri.

Mads: Ded laaver jæ Dæ itte, men kanskesens Do ka' komme te a slippe faa Katten aa fue novne mindre spidse Søm, Kristen. Saa goer vi ing.

PUKs **Redaktion og Expedition**
Silkegade Nr. 4. K.

Abonnement

tegnes samme Steds, og i alle Boglader: **2 Kr. Kvtl.** Enkelte Nr. 20 Øre.

Bladets Abonnenter

faa, saa langt Oplaget rækker, Aargangene **1893—96** incl. for

halv Pris.

Indbinding pr. Aargang i det komponerede Bind 3 Kr.
Løse Bind à 2 Kr., Mapper à 2 Kr.
Kan bestilles gjennem enhver Boghandel og i Hoved-Expeditionen.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Manden med Bomben.

Den Cirkus blev ej narret, som ku' dumpe
Til Klownen Esterhazy og hans Bombe,
Der Løgn og Sandt udskyder, som man vil,
Alt eftersom med Francs den lades til.

Udgiver og Redaktør Angelo Haase.
Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

1898. Søndag den 16. Oktober. Nr 42.

Kunstsans eller —?

— Du kan tro, der var dejligt paa Marstrand-Udstillingen i Dag; jeg morede mig storartet!
— Saa? Er der saa mange, smukke Billeder?
— Ja—a—a! Der er o g s a a mange Billeder.

Dronning Louise.

Tungsindig lyder Efteraarets Røst,
Mens Bladene fra Skovens mørke Kroner
Det drysser ned paa Jordens kolde Bryst.

Og med sin Malmrøst Kirkeklokken toner
I Stedet for det glade Fuglekor;
Thi Sorgen dybt i Danmarks Hjerte troner.

Vort Flag har hyllet sig i Sørgeflor,
Og mod den gamle Stad ved Hroars Kilde
I Dag er hver en Tanke vendt i Nord.

Vor gamle Dronning hviler bleg og stille
Skjult i den blomstersmykte Sarkofag
For Øjne, hvorfra Smertens Taarer trille.

Thi hun har endt en lang og virksom Dag,
Et Liv, som ikke blot var viet Hjemmet
Og Lykken under Kongeborgens Tag,

Men Folkets Liv blev aldrig hendes fremmed;
Varmt for dets Lykke hendes Hjerte slog,
Og i dets Modgang har hun dybt sig græmmet.

Den Uret, som vort Land, vort Folk og Sprog
Ved Thyras brustne Led har maattet lide,
Fra sin Erindring aldrig hun forjog;

Men Tanken fløj i Verden om saa vide
Med Moderstolthed og med Haabet om
En Gang at ende Danmarks Sorg og Kvide.

Hun agted' nøje paa, om Dagen kom,
Der skulde bøje Magten dybt i Støvet,
Og Sandhed og Retfærdighed holdt Dom.

— Ak, haardt blev hendes Taalmod ofte prøvet,
Og mer end en Gang sank et Haabets Blad
Til Jorden vistnok som Oktoberløvet,

Og mangt et Minde, der var lyst og glad,
I Tiden mørknedes af Sorgens Skygge;
Thi Solskin her og Skyer følges ad.

— Dog Døden selv kan ikke undertrykke
Haabet, der hæver sig fra Gravens Skjød,
Som ud af Puppen svinger sig en Psyche.

Bag Natten dæmrer der en Morgen rød,
Og ingen Vinter hersked' her saa længe,
Et Foraar jo tilsidst dens Lænker brød.

Lad Sorgen hun vort Hjerte gjennemtrænge,
Men Haabet, hun vort Folk har efterladt,
Skal højne Danmark, dejligst Vang og Vænge.

Det bør vi vogte som vor bedste Skat
Og knytte til den ædle Dronnings Minde,
Der bar det højt for os til Gravens Nat;

Da skal det ogsaa Døden overvinde.

De svandt, de svandt.

Lyrisk Digtning.

Vinden vifter. Løvet skælver. Løvet vifter. Viften løver. Vinden skælver. Skoven klæder sig i nedringet, dirrende af Længsel efter sin nye, hvide Snepels. Halse gurgles. Næser fugtes. Og Kulgrossereren gnider sine Hænder. Og hver Gang han gnider, falder der en Ti-Øre af. Og den lægges paa Kullene.

Thi det er Efteraarstid.

Der gaar Suk gjennem den store By. Mange Suk. Lange Suk. Thi de kommer fra Maven, — den store, stille, dybe Mave, der altid skal mættes, altid fyldes.

Til billigste Pris.

Og Stormen gjør Blæst, susende, brusende. Svøber sig

om Husene. Tager Folk i Kardusene. Knusende. Og ud flyver den ad Byens Porte. For der er ingen Porte. Bare en Brogade. Og ud flyver den ad Strandvejen. For der er ingen Strandvej. Bare en Villagade. Langt, langt ud, hvor Solen aldrig gaar ned, — thi det gjør den først ovre paa den anden Side af Hellerup, — og hvor Alfer og Sporvognskonduktører leger. Thi derude ligger fra Arilds Tid saa fast en Borg — —

Ligger — Laa — Har ligget!

Støvet vajer som en laset Fane for Stormen, og i Støvet hvirvler de gamle Minder, hjemløse Opvartere og udslidte Ølpinde. Borgens Tag er segnet for Stormens Tag. Det vil sige, ikke for Stormens Tag, men for Civilisationens Vandalers ubarmhjærtige Hærværk. Snart er den gamle Borg en Saga blot. Det vil sige, ikke en Saga, men Gade. Den Vandrendes Trøst, de synkefærdige Skovgjæsters sidste Asyl bliver en synkende Ruin, som ikke er en Ruin, thi den er der slet ikke. Visket ud, — glemt, — slukket — —

Slukefter!

Rummelig! — altfor rummelig er de store Minders Grav. Der ligger de Side om Side, faldne paa deres underlige Gjerninger, — Spisehus ved Spisehus! Til Pengenes Klang blev de født i Tidernes Morgen, som var for en halv Snes Aar siden. I 10-Øres Kaffe blev de døbt. Men drukket er Kaffen, og spiste er Pengene. Spiste til billig Pris, som var for dyr en Pris. Thi der var Grunde nok — mange for mange Grunde med baade Bygninger og Inventar. Og Grundene spiste Pengene, de dyre Penge. Og Ingen spiste Husenes Spiser, de billige Spiser. Og saa døde Spisehusene af Næringssorg.

Der gaar Suk gjennem den store By. Dybe Suk. Billige Suk. Hjemløs og Opvarterløs vakler den ludende Kjøbenhavner forbi Slukefters henfarne Tomter. Fattig paa Spisehuse vanker den hungrige Borger til de nyfødte Spisehuse, der med bitter Haan mod alle Traditioner er endnu billigere end de billige.

Men intet Sted faar han serveret den gamle Øl med en Pind i, som det heller aldrig kunde falde ham ind at lade sig servere i Slukefter.

Og intet Sted faar han serveret den billige 10-Øres Kaffe, som han i svundne Dage saa flittig undgik at lade sig servere i de billige Spisehuse.

Visket ud, — borte, — glemt. Glemt som den billige Mad, der blev spist i Fjor. Glemt som den gamle Øl, hvis Pind kun blev en Pind til dens egen Kiste.

Men Digteren stemmer sin Harpe, som ikke er en Harpe, men et Blækhus. Og Efteraarsstormen kommer susende langs Gaden og svøber sig om hans Pen og hvisker gjennem de bævende Strænge. Et Afskedskvad. Et sidste, gribende Farvel til de svindende Minder:

»Requiescat in pace!« — vilde Stormen have sagt. Men den fik kun sagt:

Velbekomme!

Ogsaa for en Ordens Skyld!

Hvor tindrer nu min »Stjerne«,
Hvor dølger sig min Skat?
Jeg søger i det Fjerne
Minsæl ved Dag og Nat!
Du lokked med din Stemme:
Kom, følg mig lidt paa Vej!
Og aldrig kan jeg glemme
Det Kors, du skænked mig!

O dejlige Grevinde,
Du kom i Prægt og Prunk.
Du Rænker monne spinde,
Og jeg var ingen Munck!
Saa liflig lød din Kvidder,
Saa daarende den drog:
Jeg skulde vorde Ridder
Af gamle Dannebrog!

Du i mit Knaphul fyldte
Et længe dybtfølt Savn.
Dit Adelsbrev forgyldte
Mit Silberbergske Navn!
Til London (*via* Dover)
Jeg drog med Lommen fuld,
Derpaa Kanalen over.
Den Rejse kosted Guld!

Og Pressen tog sin Hat a -
For Korset, for min Skat.
— Men nu er jeg forladt a'
Hamburger Fremdenblatt!
Mit Kors jeg siger: Lev vel!
Ak det gik i sin Mor!
Ja, hvor er nu den Sne vel,
Som faldt i (Monte-) Fjor?

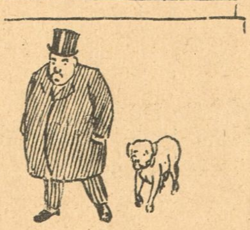

Hver har sit Kors at bære,
Hvad Under da, at jeg
Til velfortjente Ære
Ej vilde sige Nej!
Grevinde Montefiore,
Jeg var Dig til Behag.
Sig, hvi du kun mig gjor'e
Til Ridder for en Dag?!

Navigation.

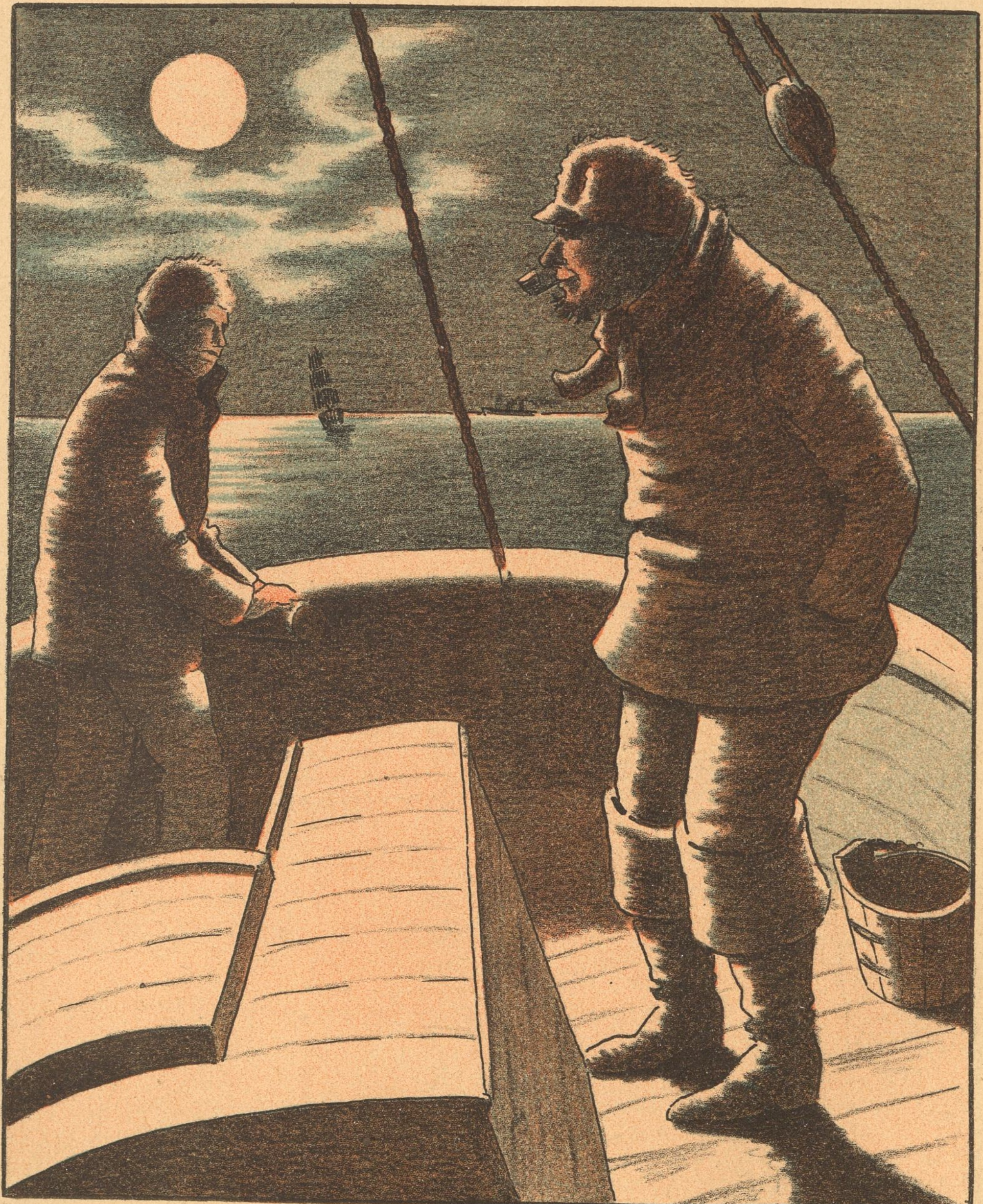

-- Nu gaar je ner aa lægger mej, for der æ jo Stjerner aa Skidt nok aa styre etter.

Paa Krogen.

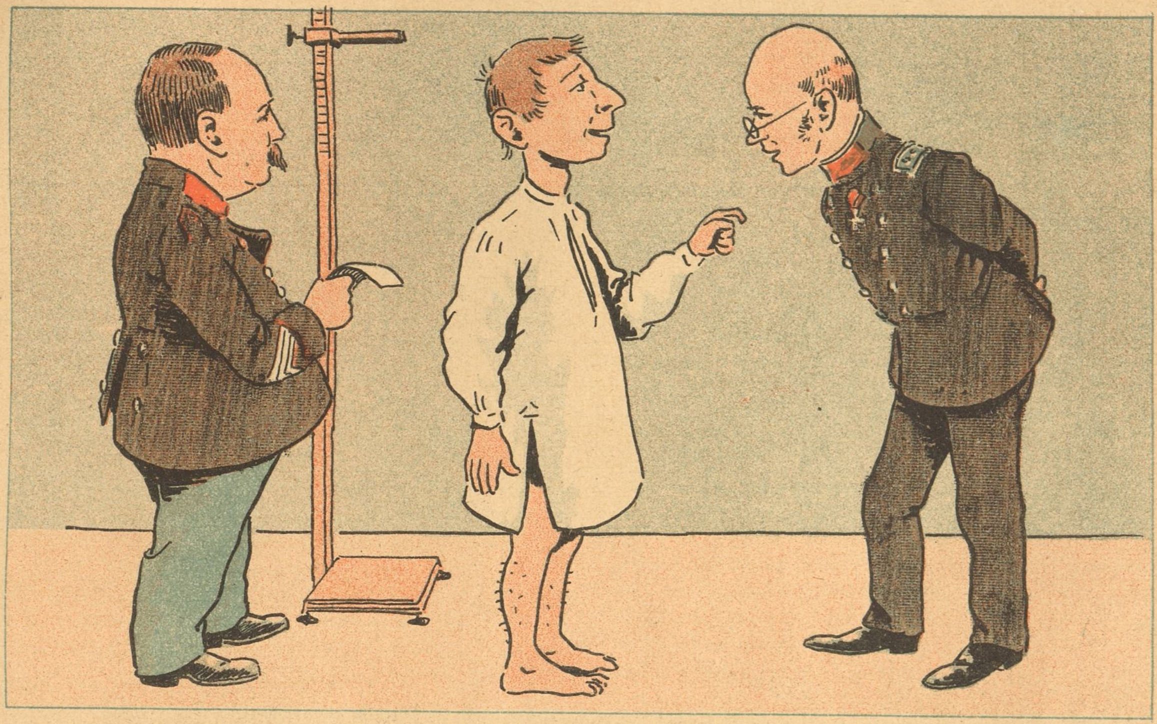

— Det var jo kedeligt med den krumme Finger — ja saa bliver vi nok nødt til at kassere Dem — sig mig blot en Gang, hvordan sad den, før den blev kroget?

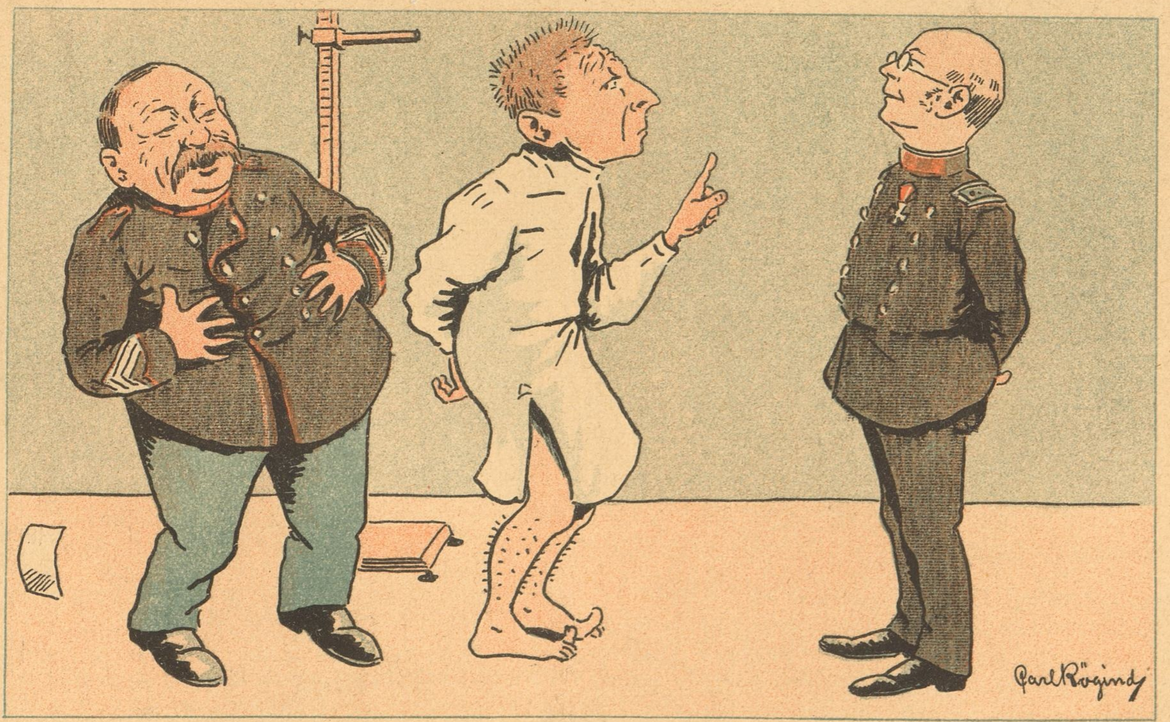

— Saadan!

En Fest-Epilog

som ved en Forglemmelse ikke blev fremsagt paa det kgl. Theaters Overskou-Dag.

Gode, gamle Overskou!
Hundred-Aars-Fest, meget Sjov,
„Østergade, Vestergade“
Paa Programmet, Folk saa glade!
Arbejd baade Dag og Nat,
„Hakon Jarl“ til Side sat,
„Strandby Folk“, halvt indstuderet,
Kun med Møje frem lanceret.

Danneskjold i Ilden selv,
En Maskinmand slidt ihjel,
Peter Hansen rent udaset,
Mantzius af Træthed laset,
Olaf hæs og Oda daanet,
Ingen paa Theatret skaanet.
Opera'n ej med, men selv
Den sa'e Pas alligevel.

Gode, gamle Overskou!
I Din Grav fremdeles sov!
Stykkerne, Du os har givet,
Gik tilbage til Arkivet.
Og nu med et lille Hvil
Lønnes al unødig Il.
Lille Lur, blid, rolig Dvale,
Paa Programmet — „En Skandale“!

Bøger,

der Gudskelov ikke er sendte „Puk“ til Anmeldelse.

Johanne Schjørring: *Til Lykkens Land.*

Til Lykkens Land vil alle Mennesker. Blot forestiller de sig dette Ideal højst forskelligt og anvender højst forskellige Midler til at naa det. Nogle sover sig til Lykken, andre æder sig nøjsommelig gennem Livets Grød dertil. Fru Schjørrings Lykkeland er aabenbart Parnasset, og det er højt for en Kvinde at kravle efter. Naar hun nu gelejder Publikum „til Lykkens Land“, maa hun imidlertid kun forlange, at faa Folk til at sove under Vejs, men ingenlunde, at nogen skal æde sig helt gennem hendes literære Grød.

Sven Lange: *Iris eller den usaarlige Frue.*

I Literaturen har Sven Lange bekommet et blaat Øje. Hans literære Syn er meget grinagtigt og skinner i alle Regnbuens Farver. Han begejstres hver 8nde Dag og altid over Kunstens og Literaturens halvtragiske Grinværdigheder. Derfor er hans egne Arbejder Blandingsprodukt af Kunst og Skaberi i alle de omtalte Farver og ingenlunde usaarlige overfor Kritiken.

Karen Michaëlis: *Højt Spil.*

Naar Konen har sat sig i Ho'det at ville gøre det samme som Manden, staar der altid meget paa Spil. Glad maa man være, naar det ikke falder værre ud end for Fru Michaëlis.

Gustav Wied: *Slægten.*

A. Gnudtzmann: *Gadespejlet.*

Lad Slægten bare passere Revu
For Kritiken i Gadespejlet,
Revs de Taaber i Land og By,
Læg frem, hvad de synded' og fejled'!
Lad Gnudtzmann tage en Smule for blødt,
Og Wied maaske noget for haardt,
Slægten bli'r jo alligevel stødt,
Men den trænger til lidt af hver Sort.

Et Stambord søges p. t.

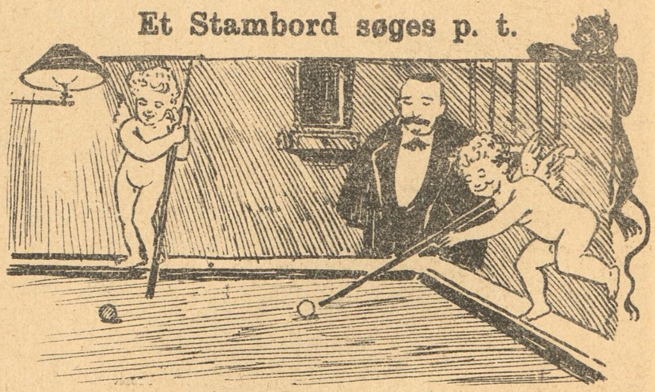

Mel.: Hun er nu saadan, saadan . . . .

Nys hændte os det Ubehagelige,
At vi blev jaget fra vort Himmerige;
Vi maatte ud, hvormeget vi end sukked'.
Det var en ren Beneficeforestilling for alle Smaadjævlene i Helvede ligeoverfor,
de grined, saa det klukked'.

Imens vi sad af bitter Afskedsstund fuld
Og tænkte ved en Himmeriges-Mundfuld,
Hvor vi herefter skulde fæste Stængel,
Undslap der os et vemodigt pst! og strax kom springende, gamle *Andersen*
Himlens sidste Engel.

»O, lille Engel vore Fjed Du lede,
Vis os et andet Himmerig hernede,
Skal vi os slaa til Ro i *Alaska*,
Guldkuren, Blomsten, Phønix, Paraplyen, Bræddehytten
o sig os, hvilken Snaske?

Du svarer ikke, snart udløber Fristen,
Ha! er vort allersidste Haab da *Kisten?*
Hvad, eller skal vi vende os mod *Helved'?*
Ved disse Ord gik der et ondt Smil over Engelens ellers saa blide Ansigt,
imens han sagte skjælved'.

Men ej det mindste Raad vi fik i Himlen,
Og raadløs staar vi derfor nu i Vrimlen.
Thi beder vi de Herrer, som trakterer,
Og som har et Stambord ledigt at de
skyndsomst reflekterer.

Naar Foraar kommer, atter vi dog stige
Op i et nyt og bedre Himmerige.
Og kommer der i Helved' Millarder,
Saa kan man bande paa, at der i Himmerige til den Tid vil komme mindst
fire Billarder!

Fra Pensionatet.

Kjære Hr. Redaktør!

Bare De vilde omvende Dem i Tide og komme bort fra den usømmeltge og verdslige Maade, De redigerer Deres Blad paa og komme hen og bo i mit Pensionat, hvor der raader en anden og renere Smag og Tone end den, der sætter sit Livsmaal i Grin og Flovser over Døgnets Begivenheder, og det maa jeg sige, at jeg rigtignok har været heldig med den sædelige Alvor hos mine unge Mennesher, for neppe er den yndige Jens Lammestrup ved »Kristeligt Dagblad« tagen fra mig før jeg faar en anden ung Mand i mit Hus, der er om muligt endnu yndigere og alvorligere end Jens og han hedder Simplicissimus Flauenskjotd og er engageret til at skrive i det nye Vittighedsblad foreløbig paa et Aar, og i det Aar har han forpligtet sig til mindst en Gang om Ugen at skrive en Artikkel i et Hovedstadsblad om det nye Vittighedsblad samt en kortere Notits om, at det ganske sikkert efter Forlydende vil blive startet henholdsvis til 1ste Januar, 1ste April, 1ste Juli, 1ste Oktober 1899 og 1ste Januar 1900; paa længere Tid er han ikke engageret, men han haaber rigtignok paa at kunne forny Kontrakten endnu et Aar, og De kan ikke tænke Dem med hvilken Glæde og Fortrøstning han over de kommende to, tre Aar imødeser det nye Blad, der vil komme over Verden som en overraskende, epokegjørende, revolutions-exploderende Bombe, men det er ogsaa en Stab af unge, spændstige, flaumende Revolutionsmænd, der allerede er samlet ved Bladets Stab, siger han, Tegnere saa kaade og fandenivoldske, at Publikum vil staa aandeløse ved det første Numer og hviske: »saadant noget har vi rigtignok aldrig set før!« og Forfattere med Pennen saa gnistrende og blækspruttende, at det vil være som en hel Aaberbaring for Publikum fra en ny Aandens og Ideens Verden, siger han, og han blev saa lynende gal paa Hr. Flabmejer ved »Politiken«, der var Vidne til hans Begejstring og dertil ganske uskyldig bemærkede, at han var vis paa, at Publikum vilde »henrikkes« selv om det ogsaa blot var gammet Mel i nye Sække, at han for ind til det unge Menneske, der skriver i »Dannebrog«, Hr. Maaløs, og fik ham til at lange en ordentlig en ud til »Politiken« den næste Dag, og siden den Dag taler han kun om det nye Vittighedsblad, naar vi er alene, og nu ved jeg da, hvad der skal forstaaes ved et Vittighedblad, som hovedsagentlig skal have et alvorligt, belærende Indhold og ikke gjøre Løjer med nulevende Mennesker og Dyr, som De gjør, hvad der er ukristeligt og syndigt, hvorimod det godt i al Almindelighed kan blotte de menneskelige Skrøbeligheder og da navnlig Forholdet mellem Mand og Kvinde, saaledes som alt længe er gjort i de franske og wienske Vittighedsblade samt i de danske Julekort, og da jeg forleden Dag af gammel Vane fik fat i Deres Blad og kom til at le over en Vittighed, saa jeg var ved at falde ned af Stolen, kom han farende til og rev det ud af Haanden paa mig og sagde, at det var ukvindeligt at le men ikke at rødme, hvad jeg nok skulde komme til, naar det nye Vittighsdsblad kom, og saa skammede jeg mig og lovede mig selv at tale Dem ordentlig til og det gjør jeg herved, kjære Hr. Redaktør og beder Dem indstændig lade fare alt det flove Grin og slaa ind paa et Stof, som kan skaffe os Kvinder en sund Rødme paa Kinderne. Og kom saa til Deres ventende

Rudolphine Bollerup,
Holder *»Le nu au Salon«* og *»Journal piquant«.*

PUKs **Redaktion og Expedition**
Silkegade Nr. 4. K.

Abonnement
tegnes samme Steds, og i alle Boglader: **2 Kr. Kvtl.** Enkelte Nr. 20 Øre.

Bladets Abonnenter
faa, saa langt Oplaget rækker. Aargangene **1893—96** incl. for
halv Pris.
Indbinding pr. Aargang i det komponerede Bind 3 Kr. Løse Bind à 2 Kr., Mapper à 2 Kr.
Kan bestilles gjennem enhver Boghandel og i Hoved-Expeditionen.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Nu gjælder det.

Hvad med den lede Trold skal ske herefter,
Herom skal nu Koncerten til at vrøvle;
I Mellemtiden voxer han i Kræfter
Og bider fast sig i Evropas Støvle.

Udgiver og Redaktør Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

1898. Søndag den 23. Oktober. Nr. 43.

PUK

Idealet?

— Kan De nu, Frøken Elise, sige mig, hvorfor man anser Penelope for den græske Digtnings skjønneste Kvindeskikkelse?

— Fordi hun — hun havde saa mange Friere!

Hvad vi vil.

Triumf! Nu vinder Dyden snarlig Sejr,
Og den fortrykte Kvinde faar sin Ret;
Thi nylig har Fru Nørlund og Fru Meyer
Hos Trier med en pæn Adresse væ't,
Hvori de bad ham Stemmeret dem skaffe;
Og Trier sa'e: »Nu skal de strax faa Kaffe!«
Hvorpaa han bad dem hilse flittig hjemme,
At Sagen burde nyde hurtig Fremme.

— Ja, hvorfor vil dog Manden Vejen spærre
For Kvindens Valgret baade her og hist?
Et Valg kan jo dog næppe tænkes værre
End det, de gode Mænd besørged' sidst.
Kan Stemmer selv fra Gammelstrands Madammer
Nedstemme Tonen i et Folkekammer,
Hvor Lyngsie og en Borgbjerg Plads kan finde?
— Hvorfor da nægte Valgret for — en Kvinde?

Vi maa dog her notere med Beklagelse,
At der er Kvinder nok, som er i Stand
Til at begaa en løjerlig Fejltagelse,
Naar de skal vælge deres egen Mand,
Saa de er nødt til uden mindste Henstand
At skille sig ved ovennævnte »Gjenstand«;
Monstro de ikke ogsaa lod sig daare,
I Fald en Rigsdagsmand de skulde kaare?

Saa kommer der et andet lille, bitte
Aber; thi, naar en Valgkamp forestaar,
Hvor skal man vel en ugift Kvinde hitte,
Som vedgaar, hun er fyldt de tred've Aar?
Til Listeføreren de vil diktere:
Jeg ott' og tyve er, men ikke mere!
Og Individer i en saadan Alder
Vor grumme Valglov »mindreaarig« kalder.

Og hvor skal den fortrykte gifte Kvinde,
Der sukker under Mandens Tyranni,
Selv under Valgkampagnen nogen Sinde
For sammes fæle »Valgtryk« blive fri?
— Kort sagt, paa Kvinder med og uden Stemmer
Der lurer altid visse smaa Dilemmer,
Som baade for Fru Nørlund og Fru Meyer
I Regningen kan gjøre slemme Streger.

Frisk fra Tønden.

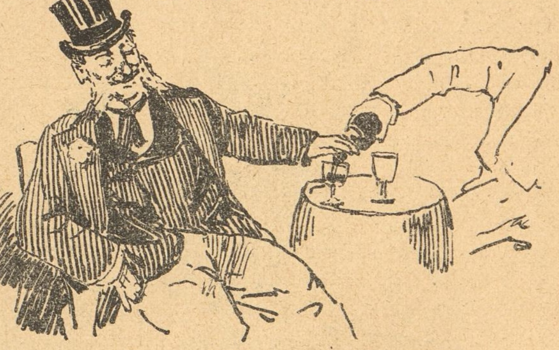

La' gaa! — Saa si'er vi et Gelas endnu . . . . Stop, stop, stop! Bare skænke paa hal', for det er et Sør . . . ge . . . bæger. — Hva'ba'er? — Næ, ikke derfor. Vel er jeg en loyal Kasliraad og en fuld . . . fuld . . . fuldsændig kongesro Pasriot; det er jeg. Men d'ikke derfor. Jeg har min egen, private La . . . la . . . landesorg, ska' jeg nemlig sige Dem.

Sak for Deres Delsagelse! Det gelelæder mig at høre, at De slesingensing si'er. For det gi'er jeg Dem Ret i, at det er en Sag, der nok kan gjøre et deltagende Me'menske umælende. Og hva' er saa det hele? Øllebrø'!

D'v'sige, ikke Øllebrø'; men Øl og Brø'.

Ser De, jeg kommer nemlig hjem til Bine forgangen Form'dag, — saadu no'et kan jo passere, — og saa sitter hun med ses Bajere i S . . . Skødet. — »Det sku' Du ikke, Bine!« si'er jeg; »Esasraaden kommer i Morgen.« — »Hva' for en hvikken Esasraaad?« si'er hun. — »Hou . . . hou . . . Haurovis,« si'er jeg. »Mærger han, at dine Bajere ikke er forenede, saa er Du evig forsabt og kommer i »Forpossen« og alle mulige anre Ulygger,« si'er jeg. — »Er det saa galt?» si'er hun. —

»Ja, Freilew,« si'er jeg saa paa Sysk; jeg vilde ha' sagt: »Ja, freilich,« men det importe . . . imprægne . . . imponerede hende alli'evel. Hun lavede sig allerede til at daane af Forskrækkelse, og saa maatte jeg jo srøste hende. — »Bare rolig, Bine,« sa'e jeg. »Der kan si'es mange Havre . . . Ravre . . . Hauro . . . Vitzer om den Sing. D'ikke andet end Skum, det hele! Kan no'et Menske begrive, at no'et Menske gider ligge og skænds om en Sjat Øl, naar der ikke er no'et Menske, der kan faa Sønder fulde af den lifligste Vin?«

Naa, det var jo salt som en Engel, dèt skal De slesikke genere Dem for at sige. Og saadan fik vi da Punschen . . . Spunschen . . . Spunsen ta'et af den Ølsorg!

Men meget galere blev det.

Dag ud og Dag ind gik Bine og skældede og smeldede og knurrede og skele . . . skurrede og snele . . . skulede og snerrede og sudede og gnavede og skavede sig li'esaa gal som en kosche . . kosche . . kotzki . . . koskineske . . . som en Høne i Sordenvejr.

Og da jeg saa vaagnede en Morgen, hvad sror De saa, jeg fik til Morgenkaffe? — Havrovitz . . . Havregrød, Kjære, med Hvedesvebakker til. Men jeg sa'e ikke no'et, for jeg var jo bare for en Sime siden kommen hjem igaar Aftes, og saa mærgede jeg ikke, hvad jeg spiste, før jeg ha'de spist det, — og saa kunde det jo ikke bevises.

Men til Frokost, hvad sror De saa jeg fik nok en Gang? — Havregrø', Højsærede, med et hal't Birges til! — Nu blev jeg li'efremuhyggelig, for naar der først er Grød-Omslag i et Ægteskav, saa bli'er det aldrig til Ægteskav mere.

Midda'en var jo no'et bedre, for saa fik jeg Flæssesteg med Fasse . . . lasse . . . lavnsboller. Men da jeg om Aftenen igjen ha'de faaet Havregrø' med Kommenskringler til, saa blev den mig for syk. — »Bine!« sordnede jeg, »N . . . nu ka' det være nok. Du ka' hilse Kasliraad Madsen og si'e, at nu har I To kjendt hinandre . . . Sludder: hverander . . . hinanden, mener jeg! — Vi ses aldrig mere . . . Jeg har Infeluenza! — Saadn sa'e jeg, for jeg har jo lært af Lindsrøm, hvordan man skal behandle sin Foresatte. Og saa gik jeg.

Men jeg ha'de jo ikke gaaet langt, før jeg forstod det hele. Hvordan skulde jeg nu kelare den? — Der stod jeg og var skilt fra hinanden; d'v'sige fra Bine. Men var der no'en Mening i, at jeg gjor'e Srue, fordi at Ba'ersvendene gjor'e Srue?

Naa, saa kjøbte jeg da en Flasse af den fineste Portvin, for Bine holder saa ma'esløs af den fineste Portvin, og gik mig en Sur over Aborreparken og Østersparken for at grunde over Singene, og da jeg saa kom hjem til Bine, — laa hun mig lige i det samme om Halsen med en Hvede i hver anden Haand!

Jeg ska' si'e Dem, jeg er alsid saa sorartet veltalende, naar jeg silfældigvis har faaet lidt at drikke. Og jeg ha'de jo drukken en hel Flasse af den fineste Portvin ude i Østersparken.

Og nu skal Bine og jeg til at holde Hvedebrødsdage. Det er meget sørreligt.

Der er Kræfter i det danske Brød.

Ak, hvilken grum' Elende
Der forestaar vor stakkels By;
Jert Ansvar, Bagersvende,
Vil veje til som Bly!
Tre Hundred Tusind Tarme
Ti-Ta-Tarme
Paa li'saamange Arme
Vil skrige højt i Sky.

Fra Byen kommer Fatter
Og trænger meget stærkt til Mad,
Men Mutters Rismelsklatter
Han rynker Næsen ad.
»Tror Du, din Fa'ens Kjælling,
Ki-Ka-Kjælling,
At man med Grød og Vælling
Kan altid nøjes — hvad?

Jeg mister rent min Appetit,
Hvis ikke snart jeg kan faa Brød,
En Rundtenom med Akvavit
Um! det er Mad — Gudsdød!
Det maa Du Mutter skaffe,
Ski-ska-skaffe,
Jeg ka'tte i min Kaffe
Da dyppe Rismelsgrød!«

Da Mutter ej kan skaffe Brød,
Bli'r Fatter vred og bruger Mund,
En saadan pinlig Hungersnød
Kan En nok gjøre ond.
Og Ungerne de hviner.
Hvi-hva-hviner,
Og tænker paa Rosiner
I Bollen blød og rund.

Den danske Kind saa rund og rød
Den falder ind og bliver bleg,
Naar af det »sorte danske Brød«
Sin Kraft den henter ej.
O, raske Bagersvende,
Svi-Sva-Svende,
I snart tilbage vende
Til den brødeløse Deig!

Taxeret.

— Der sidder Kornhandler Willumsen henne — Du kan tro, der er Krummer i ham!

— Krummer, siger Du — jeg tror snarere, der er en hel Hummer, en halv Flæskesteg med Gemyse og Kartofler i ham!

Udenfor Fredningstiden.

Klapperen: Godav, Hr. Jægermester!
Jægermesteren: God Dag, min gode Mand. Hvor har jeg ellers truffet ham før?
Klapperen: I begge Læggene, Hr. Jægermester!

Wilhelm den Fromme!

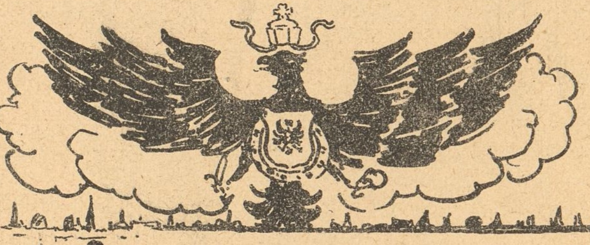

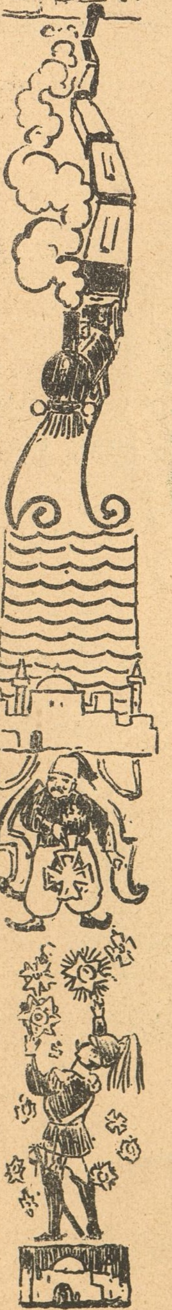

De vare syv og syvsindstyve,
Der ud fra Berlin de drog.
Det var sig den Herre Wilhelm,
Han fyldte saa langt et Tog.

Han førte saa stor en Bagage,
Vel fulde hundrede Tons,
Og Pfenninge savned han ikke;
Han havde den Welferfonds.

Den tunge Vej paa sin bare Fod
Saa gjerne vilde han trine.
— Hvis ej hans Fod havde haft en Torn,
Der voldte saa svar en Pine

Vel vil han bede og gjøre Bod
For Synderne, Fædres og egne.
Thi fører han med sig en syndig Hovn
Af fromme Præster og Degne.

Af Harme imod hver vantro Hund
Hans „kristne" Hjerte det luer.
Det er kun en Bod, naar han hilser ømt
Paa Sultanen og hans — Fruer.

Drager han saa til det hellige Land
Alt over den vinblaa Bølge.
Jerusalems Porte for smalle ere
For hans uhyrlige Følge!

Umuligt vil det være forsand
At nævne den Herres Bedrifter!
Men hører nu, alle I Dannemænd
Hvorlunde Hr. Wilhelm skrifter:

„Herre, mein Gott! det var ikke mig!
Det var ham, det var Bis, det var Bedste,
Der syndede mod det syvende Bud
Og tog lidt Land fra sin Næste!

Danke Gott! jeg er ej som dem!
Min egen Synd er ej farlig:
Havde jeg ikke de Smaataler holdt,
Jeg pintes ej nu saa svarlig!"

Tak være Hr. Wilhelm, den Herre from,
Han har ingen Møje sig sparet.
Skylden er hans, at den hellige
Grav nu er vel forvaret!

Filantropi.

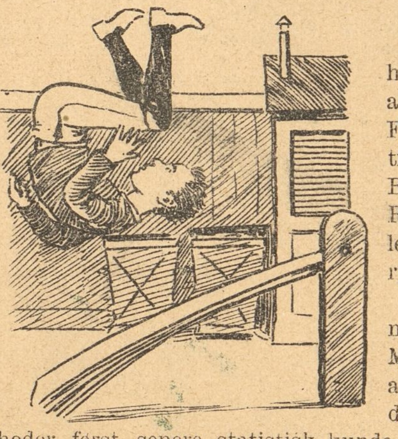

Grundejerforeningen holdt forleden Møde for at drøfte de ved sidste Flyttedag i Henseende til de besværlige Lejeres Bekæmpelse opnaaede Resultater, samt Midlerne til en fortsat Udryddelse af disse.

Formanden, Murermester Bisk, indledede Mødet og bemærkede, at Flyttedagen, skjønt de nærmere Enkeltheder først senere statistisk kunde opgjøres, i det Hele maatte formodes at være forløben heldigt; der var rundt om i Byen foretaget ialt 24 Udsættelsesforretninger, hvilket var 6 mere end forrige Flyttedag og 14 — fjorten — mere end Flyttedagen 1895. (Hør). Der var absolut en glædelig Stigning i dette, og saa man hen til Beskaffenheden af de udsatte Lejere, var Forholdet endnu glædeligere, idet de alle i Aar vare forsynede, Taleren vilde ikke bruge Ordet velsignede, med fra 3 til 12 Børn (voldsomme Hør), hvilket ikke havde været Tilfældet de foregaaende Aar, og af disse 24 Familier havde kun 10 faaet Lejligheder, medens 7 vare paa Husvildeafdelingen, 3 vare udvandrede, 2 opløste, en gik endnu paa Gaden og 1 endelig kamperede i en gammel Flyttevogn, der stod paa Lossepladsen, og denne Familie havde 12 Børn (langvarig Jubel).

Arkitekt Grumme fandt ogsaa alt dette meget glædeligt, men det var ikke nok. Man maatte videre, man maatte komme til, at ikke ét Barn blev taalt i et Hus, og Kontrakterne burde indrettes saaledes, at et Barns Fødsel i Huset blev opfattet som et Kontraktbrud, der medførte Ret til øjeblikkelig Udsmidning.

Partikulier Nokkebølle hørte til de særlig uheldige Ejere, der i den daarlige Tid havde bundet sig paa flere Aar til Familier med Børn; dette havde gjort ham opfindsom i Krigen mod Børnene, saa meget mere som dette Leje-Rak havde udfoldet en utrolig Frugtbarhed, og da han vidste, at flere Medlemmer i Foreningen vare i samme uheldige Situation, skulde han gjerne stille sine Erfaringer til d'Hrr.s Disposition. Han var kommen rent bort fra Principet om at forbyde Børnene enhver Leg eller Støj i Huset, tværtimod, han havde givet dem frit Spillerum til at tumle sig, saa meget de lystede, ja endogsaa mangen Gang opfordret dem til at glide dygtigt ned ad Trappegelænderet, der var meget stejlt og havde skarpe Hjørner. Og nede i Gaarden havde han til de kjære Væseners Fornøjelse opstillet allehaande Legeapparater, saasom Gynger, der kunde gaa helt rundt, naar de kom i en vis Højde, Vipper, der var saa elastiske, at de kastede Barnet højt op i Luften, og flere andre. Han havde herved opnaaet en ret betydelig Formindskelse af Børnebestanden.

Prokurator Muhle fandt, at det var godt nok dette med Børnene, men man maatte ogsaa sikre sig overfor de Voxne. Lige saavel som til ikke at faa Børn, maatte de forpligte sig til ikke at faa nogen smitsom Sygdom. De maatte fremvise Attest for hæderlig Vandel samt en Fortegnelse over deres Omgangskreds. En Kaution af et Par Tusind Kroner for eventuel Husuordens Skyld var ikke af Vejen.

Efter at endnu flere Talere havde haft Ordet, blandt andet angaaende Lejernes Ret til at holde Fødselsdagsgilder, Husdyr og Svigermødre, enedes man om til Minde om den heldige Flyttedag i Forsamlingssalen at ophænge et allegorisk Maleri med Motiv fra det bethlehemitiske Barnemord, hvorefter man sluttede Mødet med en animeret Fællesspisning, hvor Taler og Sange afløste hverandre og hvor især en Lejlighedssang med Omkvædet:

„Min Lejers Mod er Fattigdom,
Thi er han flad, da han er krum.“

gjorde stor Lykke.

Familien Hansens Middagsbord.

Kommer ikke hjem til Middag i Morgen! Nej, selvfølgelig, du gamle Bygænger. Hvor hen, om jeg maa spørge? *Til Hegels i Ordrup!* Ah, ja saa, der faar du vist ogsaa bedre Mad end hos din arme Hustru og dine Børn, skønt vi netop i Morgen havde tænkt at give dig din Livret, Bøf à la Tatare; men vi tar ogsaa ud, gør vi — hyl ikke saa gyseligt, Dolfemand, for du kommer ikke med, hvis du ikke er artig — vi gaar til Richard og spiser Chokolade med Flødeskum. O, mit Hjem, mit Hjem, aldrig har vi haft en hyggelig Dag i de mange Aar! *Det skal Guderne vide, Fru Hansen!* Jeg er døv, stokdøv, *Hr.* Hansen! Naa saa du skal til Hegels, min Engel, til det berømte literære Spisekvarter! Der kommer naturligvis Bjørn Bjørnson (paa sin Fars Vegne), Martinius Nielsen (paa sin Kones Vegne), Peter Nansen (paa Politikens Vegne) og Betty Nansen paa — — paa — — ja, maaske ogsaa Fru Munthe-Fjaare kommer der. *Der kommer bare Ernst Bojesen paa Konkurrencens Vegne.* Bojesen, Ernst Bojesen? Du lyver Hansen, det er umuligt! *Besvim ikke!* Jo, jeg er sandt for Dyden lige ved det. Det er dog en Frækhed med Top paa! *Det rabler for dig, Ludovika!* Ja, Hansen, ærlig talt, det rabler for mig. Den Mand, der lige i disse Dage udgiver et stort Værk, betitlet »Vort Hjem«, han genererer sig ikke for at forlade sit eget hyggelige Hjem, Kone og yndige Børn for at gaa til et literært Ædegilde! O, Verden er fuld af Hykleri. Véd du da ikke, hvad Bojesen skriver om sit »Hjem?« Jeg skal sige dig det, vi kan det udenad, ja vi abonnerer alle sex paa det. Skær ikke de Ansigter, Hansen, for jeg og Børnene har Sans for vort Hjem, skal jeg sige dig. Der staar ved den almægtige, følgende: »*Vort Hjem*« er en Haandbog for alt, hvad der vedrører Hus og Hjem, hvad enten det omhandler Boligens Beskaffenhed — *Træk fra øverst til nederst gennem Vinduer og Døre* — Beskaffenhed, siger jeg, og Udstyr — *kulsort Entré og dito Udenomsværelse.* Stille Hansen! Endvidere Voksnes og Børns Paaklædning — *200 Kroner om Maaneden med Extra Sørge-Tillæg* — det dagligdags Liv — *sveden Vælling og brændt Oksesteg* — saavelsom det selskabelige — *12 Middage, 6 Baller og 24 Kaffeslapperaser.* Hansen, saa stands dog, jeg kan ikke faa et Ord indført. Det nytter aldeles ikke at stoppe mig, naar jeg vil tale! Saa er der Hygieinen — *Barnevask 1 Gang hver Lørdag Aften, ellers ikke* — og Opdragelse — *en lunefuld Mor, der slaar det ene Øjeblik og kæler det næste.* Hvis Børnene ikke var til Stede, vilde jeg svare dig: og en udsvævende Fader, der tilbringer sit Liv mellem et L'hombre-Spil og en Whiskydunk. O, jeg ulyksalige! Men jeg fortsætter! »En Haandbog for Husstandens Økonomi — *tyvagtige Tjenestetøse med deres Kjærester* — og den Enkeltes — *Modehandlerinderegning paa 7 Hatte aarlig* eller de mangfoldige Ting, Hansen, der selv om de er Bagateller, dog er forbundne med det daglige Liv — *fem uopdragne Unger* — og spille en Rolle deri — *en snakkesalig Kone.* Elvira, min Datter, skynd dig — et Glas Vand — Jeres Fader mishandler sin ægteviede Hustru — Vand, Elvira. Velbekomme!

Mod Vinter.

Trist Kastanjen er at sé
J den fugtige Allé,
Bladenes de gule Fingre
Mod den skidne Stamme slingre.

Blæsten ta'r de visne Blade
Bort fra deres høje Stade,
Løvet raslende sig skaber
J en Hvirvel-Danse-macabre.

Indenfor de fire Vægge
Hen i Klædeskabet lægge
Vi de lyse Sommerklæder
Og de dito Sommerglæder.

Atter er til Pris vi givet
„Vennerne“ og „Selskabslivet“,
Patschouli-narkotisk,
Kakkelovns-erotisk.

Somren er en frisk
Væver lille Fisk,
Vintren er en dorsk
Varm serveret Torsk.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Det daglige Brød.

— O, giv os Brød, o, giv os lidt!
— Skrup bare af, mit Brød er mit.
— O, frels os dog for Hungersdød!
— Den enes Død — den andens Brød.

Udgiver og Redaktør Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

1898. Søndag den 30. Oktober Nr. 44.

PUK

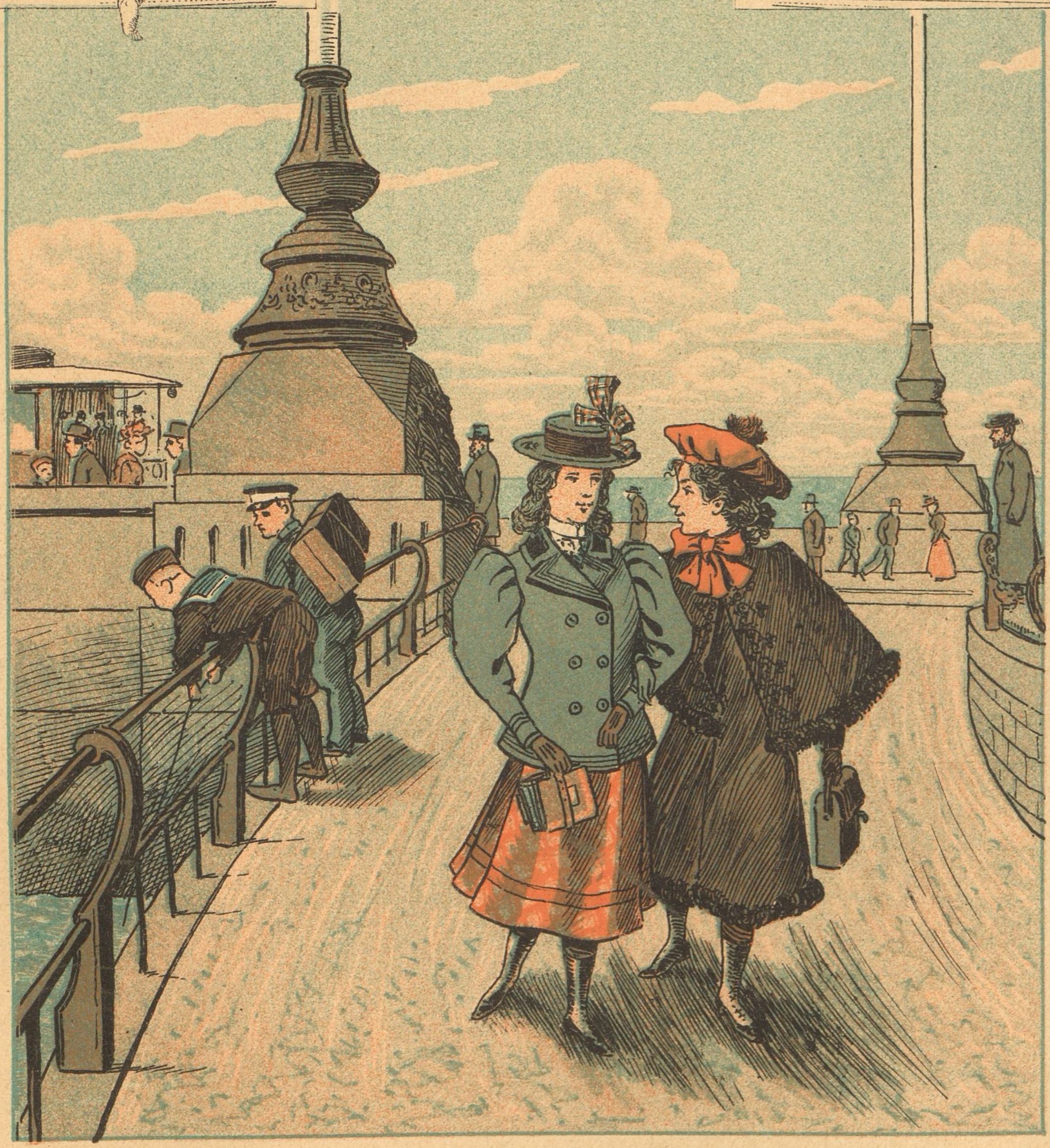

Honet Ambition.

— Du kan tro, vi er kommen til at bo i et fint Hus, der bor en General!
— Hvad hedder han da?
— Han hedder Agentur!

Populært Bagværk

At det er slemme Tider nu om Stunder,
Bemærkes overalt i Øst og Vest;
I Frankrig gaar snart Republikken under,
Ved Nilen er der Krig, i Wien er Pest,
Og, netop som en Kjøbenhavner sunder
Sig ovenpaa en otte Dages Blæst,
Staar Hungeren for Døren, han kan se'en!
Nu kan han ikke mer faa Vrøvl til Theen!

Dog er der høje Magter, som servere
Lidt Trøst for os i denne Jordens Ve!
Vi har et Folkething, der kan brillere
I mørke Tider med en lys Idee;
Trods Bagerstriken kan det fabrikere
Os mangen Mundfuld Vrøvl foruden The,
For saa vidt bør man al Bekymring spare
Over, at Folk maa savne denne Vare.

Forleden lagde Thingets Demokrater
I Udvalg deres Hoveder i Blød,
Formedelst Krigsministeren dem bød
At bide Spids paa de Brisantgranater,
Han skaffed', da her blandt Evropas Stater
Var Fare for et større Sammenstød,
Og hvor det ikke var saa ganske givet,
At Faren vilde blive os fra Livet.

I Stedet for lidt pænt at sammenflikke
En simpel Takadresse eller sligt
Og taktfuldt til Regeringen den skikke,
Fordi den resolut har gjort sin Pligt,
Saa finder Thingets radikale Klike
Det klogt at bruge Sagen til Konflikt,
Hvad nok man fik, hvis de tør ta'e den Stilling
At nægte den »forventede Bevilling«.

Men, faar nu Thinget som i Estrups Dage
En ny Konflikt, hvad vil det saa med den?
Vil nok en Gang de folkekaarne Mænd
Slaa op et større Brød, end de kan bage?
I Ovnen har de fyret bravt igjen,
Men, venter de til Løn en melet Kage,
Saa tror vi, de forregner sig forbandet:
Det bliver kun til Vrøvl og intet andet.

Saa kjør' vi!

— Hallo! . . . . Er det Centralen? . . . . Jeg vilde gjerne tale med den nye Elektrisk-heste-sporvej-omnibus-aktie-konsortie-direktions-formand.

— Klar!

— Go' Dag! — Er det Dem? — Mit Navn er Puk.

— Jo, det er mig. Hvad ønsker De?

— De nye Sporvejsplaner. Kjør paa, Højstærede!

— Naa, saaledes! — De maa undskylde, min Tid . . . .

— Ikke knibe ud fra Pressen! Si'er De noget, saa skriver jeg det. Si'er De ikke noget, saa skriver jeg det ogsaa. Det er det, man kalder Pressens Magt. — Altsaa: Hold Bøtte, og svar! — Hvor mange Linier har De tænkt Dem?

— En rund, tre lange, fem skjæve og en grøn.

— Meget godt. Har De ment, at de skulde være til at hitte Rede i?

— Intet bliver lettere: Vil man den lige Vej, kjører man bare rundt; og vil man den anden Vej, kjører man den ene Vej; og saa staar man af for Resten.

— Prr! . . . Vil De holde her! . . . Jeg er ikke med. — Lad os faa et Exempel. Jeg sætter, at jeg vil fra Runddelen til Sølvtorvet?

— Naa ja, saa kjører De til Raadhuspladsen og staar af

saa kjører De fra Raadhuspladsen til Højbro og staar af, saa kjører De fra Højbro til Kongens Nytorv og staar af, saa kjører De til Farimagsgade og staar af, saa kjører De til Trianglen og staar af — og saa kjører De for langt. Men det koster lige meget.

— Hvad skal jeg gi'e?

— 10 Øre, naar De tager hele Partiet; 5 Øre pr. Styk.

— Rasende billigt!

— Ja, — og saa er det saa uhyre klart! Fra Runddelen til Grønningen bliver 20 Øre, men dingler man med til Slukefter, bliver det 10 Øre. Tager jeg en lille Afstikker op ad Gothersgade, bliver det 15 Øre, og springer jeg af og løber ved Siden af, faar jeg naturligvis Lov til at slippe med 25 Øre! — Men saa Omnibusserne?

— Ikke Spor.

— Nej, det forstaar sig; naar det er Omnibusser, er der ikke Spor.

— Jeg siger ikke Spor af mere end de 5 Øre. Naar De bare først har trillet Byen rundt for 10 Øre.

— Storartet! — Men, tror De nu nok den gaar at kjøre saadan i Ring med Kjøbenhavnerne?

— Strygende. Husk paa den kolossale Fordel, at man skal staa af paa hverandet Hjørne. Sikken Motion, — hvad?

— Ja, — og saa mageløst bekvemt, — ikke? Det skal nok lokke de fremmede Turister hertil, at man saadan kan komme til at kjøre Jokejridt omkring Byen! — Det bliver vel elektrisk over det hele?

— Nej, bevares; kun paa de befærdede Strøg. Folk vilde jo sidde og kjede sig ihjel, om de skulde rumle rundt i de tomme Gader, hvor der aldrig er en Cykel eller en anden Barnevogn, der kan elektriseres ind under Hjulene. Desuden bor der en Professor i Sølvgade, der lider af Tandpine, og en enlig Enke i Stormgade, der bærer Sorg over en Kanariefugl; de har begge energisk frabedt sig al Klokkekimen. Og vi gjør jo alt for Publikum!

— Det er nydeligt af Dem. Men, hvis Publikummerne nu alligevel gjør Skrue?

— Skrue? — Fordi vi gjør alle Byens Journalister misundelige ved at faa 10 Øre for Linjen? Eller fordi vi saa skjønt skaffer Folk Motion ved at hoppe af og paa, og giver dem Lov til at kjøre rundt et Par Formiddagstimer, naar de skal fra Tivoli til Kultorvet? — Nej, saa kjender De ikke Kjøbenhavnerne! — de er ikke skabte som Bagermestre. Bilder De Dem ind, at de vilde gaa hen og leje Brødr. Nielsens Flytteomnibusser og saa selv trække rundt med dem?

— Hvorfor ikke? — Naar Høgsbro og Wiinblad billetterer, kan Herman Trier da sagtens hale af med den Smule Kasse! For Resten synes jeg, Hr. Direktør . . .

— Jeg er ikke Direktør. Mit Navn er Tobakspinder Jensen.

— Hva' behager? — Har De staaet her og gjort Grin med mig?

— De sagde jo, at jeg skulde svare; saa har jeg leveret af, hvad jeg veed! — Kan de hitte bedre Rede i den nye Sporvejsplan?

— Aldrig en Smule! — — — Saa skriver vi det.

Fjerde Christian i Graven
Har det ikke videre sundt,
Han i Kraniet er gnaven,
Drejer sig i Kisten rundt.
Hult fra Sarkofagen lyder
Mangen drøj og kraftig Ed,
Og en skønne Dag han bryder
Laaget op og springer ned.

Saa til Kjøbenhavn han søger
Paa de bare Knokkel-Tæer,
Rundt i Gaderne han spøger
Under Maanens blege Skjær
Mumlende med skumle Blikke:
»Vil de holde mig for Nar,
Faar jeg, eller faar jeg ikke
Den Statue — hvadbeha'r?

Har mon Galenskaben dennem
Slaaet ned i Hobetal,
Vrøvler de ej Aar igjennem
Om, hvor de mig sætte skal?
Snart er Børsen, snart er Runde,
Snart er Langelinie bedst,
Snart de kun en Sten mig unde,
Snart en Mast og snart en Hest.

Og mon ikke Djævlen plager
Byens »vise« Raad — Guds Dross
Tør en Maler, tør en Bager
Byde mig, en Konge, Trods?
Jeg skal lære disse Helte,
Spøge rundt paa deres Gulv,
Jeg skal Malerpotter vælte,
Brænde Brødene til Kul!

Kun én Mand i hele Raadet
Havde Rede paa sit Hverv,
Kraft og Mod er ham beskaaret,
Han er vist en Kriger djærv.
Vil de ej af Christian vide,
Gid da Philipsens Person
Højt til Hest de lade ride
Eller staa ved en Kanon!«

OKTOBE

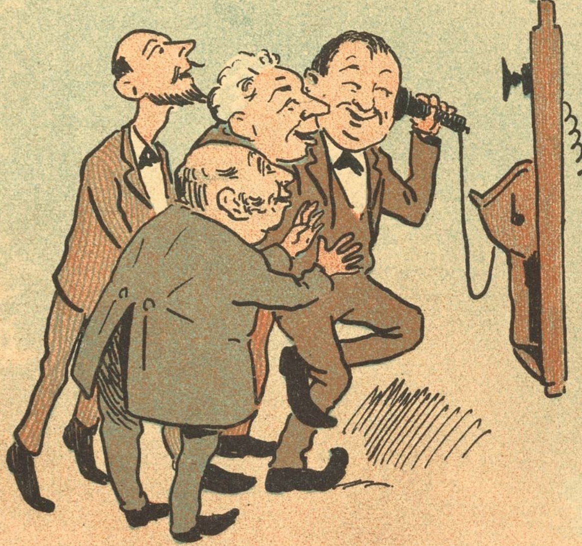

Vel holder Bardenfleth af sine Venner,
Men gav dem dog ej Koncessionen stra's;
Istedetfor til Per og Poul og Mads
Med stor Langmodighed omkring han render
Og spør, om rigtig den er dem tilpas.
Herefter vil den Mening voxe frodig,
At Manden er langmodig — lang og modig.

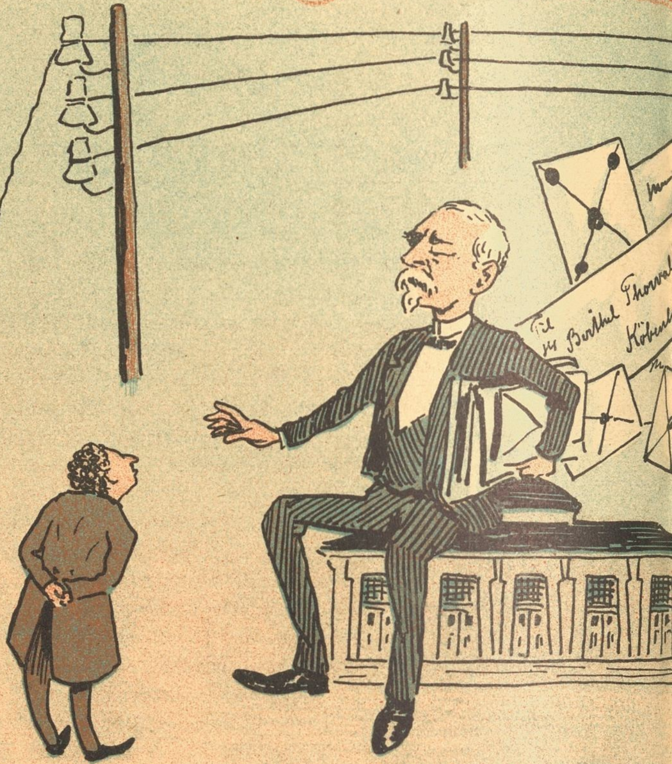

Naar Kammerherre Meldahl anmodes af somme
Om Thorvaldsens Breve til Laans at bekomme,
Det høfligste Afslag da altid de faar:
Han vender dem Ryggen og paa sin Nøgle slaar.

Lad Løven *„Rule Brittania“* hvæse,
La Hanen gale *„La Marseillaise“*,
Der kommer ogsaa nok denne Gang
Mellem Britten og den franske *marchand*
En lille gemytlig Handel i Stand
I Fred ved et Glas — Fashodavand.

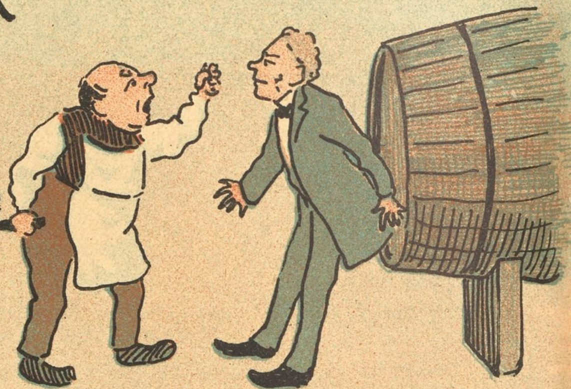

Naar Brygger og Øltapper nappes,
Saa skal nok Publikum tappes.

R REVY.

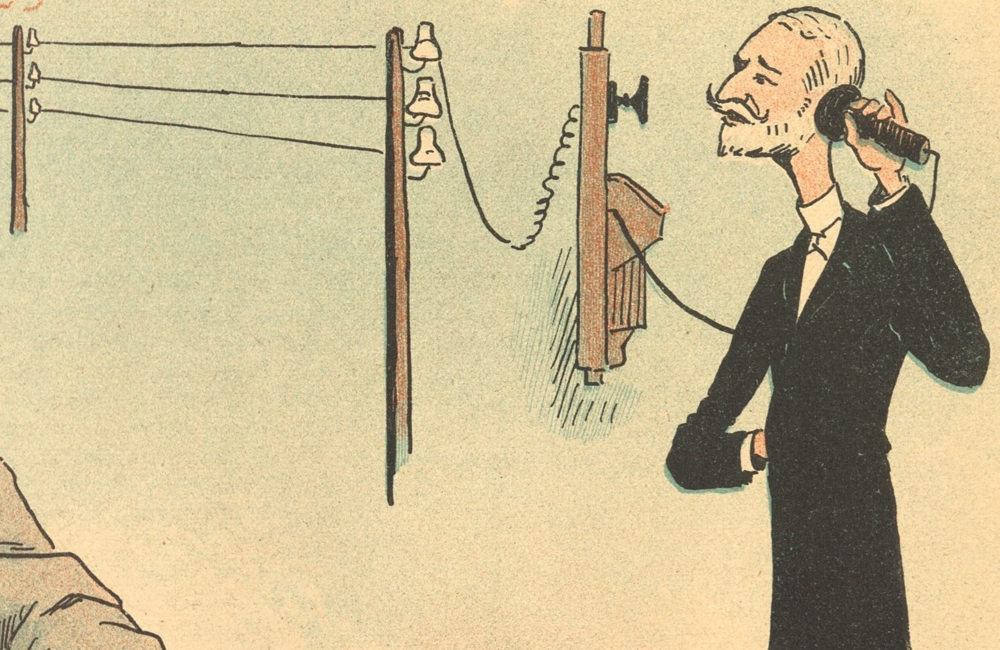

Det er klart for enhver,
At hans hellige Færd,
Hans Korstog er velset af Himlen:
Hvilken Stimlen og Vrimlen
Ved hans Fod, ved hans Side
Af Smaavæsener blide
Baade oppe og nede
Til hver en Tid rede
Med Smil og med Suk og med Buk —
Cook, Cook!

Der var en Tid, da det, tre Gange aarlig
At træffe paa et Rugbrød, var et Held;
Og da var Skorpen Kul og Krummen daarlig —
Og da var Brødet bagt af Mester sel'.

Vore Jubel-Oldinge.

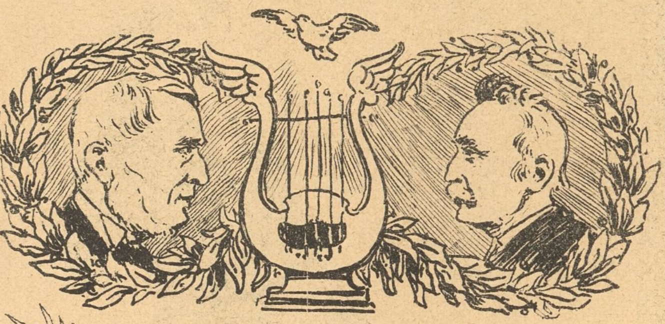

Hartmann er fyldt sine treoghalvfems,
Carit Etlar er toogfirs;
Men hverken Karlsbad eller Ems
Kan friste de to gamle Pears.

I en Alder, hvor Folk saa knap, minsæl,
Kan holde sig oven Senge,
Skriver Hartmann et rigtigt smukt „Farvel"
Til Roskild' paa unge Strænge.

Fra Carit Etlar forleden kom
En Roman paa 500 Sider.
— Og saa er der Hvalpe paa Tyve, som
Si'r, at leve de ikke gider!

Saa bagvendt er det! Om godt eller trist,
Hvad véd jeg? — dog har jeg maaske
Lidt Ret til at spaa, at Verden vist
Ikke holder til næste Paaske.

Strike!

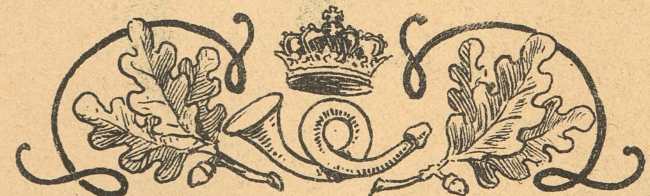

Der er udbrudt en stor skæbnesvanger Strike. Fra i Gaar af har alle Postfunktionærer nedlagt Arbejdet. Nu, efter at Bagerne har lavet Strike, er det gaaet op for dem, i hvilken skjult Nød de var. Af Lønforhøjelse andrage de om følgende: Assistenterne om at Timelønnen maa blive forhøjet fra 12 til 15 Øre pr. Time. Fuldmægtigene om Arbejdstiden maa blive nedsat fra 12 til 11 Timer om Dagen. Reserveexpedienterne om at Læretiden inden fast Ansættelse maa blive nedsat fra 11 til 10 Aar, samt om de for en Sikkerheds Skyld maa faa udleveret et Brød hver femte Dag. Postexpedienterne paa 900 og 1000 Kr. erklærer sig tilfredse og holder paa det Bestaaende. Postbudene og Postpakmestrene anmoder om, at de efter 30 Aars Tjeneste maa faa Pensionen forhøjet fra 80 til 100 Kr. aarlig. Endelig Postmestrene forlanger Erstatning for de mange Rejser til og Venten ved Universitetets Trappe for at hverve Præliminarister til Postelever.

Som Følge af Striken er Breve og Aviser ikke blevne besørgede de sidste Dage. Brevene samles sammen inde paa den gamle røde Postgaard, hvor de opbevares. Med Aviserne er det derimod værre. Flere Dagblade er gaaede over til at blive Ugeblade. Ugebladene samles sammen, heftes eller indbindes og tilstilles Abonnenterne en Gang aarligt som Fragtgods. Dagbladene tilsendes Abonnenterne hver Mandag som Ilgods. — At der paa enkelte Router i Jylland endnu finder Postbesørgelse Sted, skyldes, at vedkommende ingen Breve eller Aviser, med Underretning om Striken, har faaet endnu. De kan derfor ikke anses for Skruebrækkere.

For at raade Bod paa den generende Standsning har Ministeriet nu antaget alle de gamle Fragtkuske, som i gamle Dage besørgede Posten. Postkasserne vil blive tømte af en Del udvalgte Beboere paa »Vestre«, som tidligere af Profession har været »Kassetømmere«. Hr. Grundtvig selv bliver Kassetømmer-Postmester. Kjørselen mellem Postgaarden og Banegaarden overtages af Brandvæsenet. Til at besørge Posten videre i Postvognen i Togene skal Passagererne skiftes, hvilket afgjøres af Stationsforstanderne ved Lodtrækning. Som Vederlag herfor har de Lov til at beholde det først modtagne Pengebrev.

Efter senere Forlydende er nu Lønningsloven af Ministeriet forelagt i Rigsdagen, hvorefter Striken rimeligvis vil ophøre.

Poststriken vedvarer, da Meddelelsen om den nye Lov til Bedring af Postfunktionærernes Vilkaar paa Grund af Striken ikke kan tilsendes disse.

Forposten.

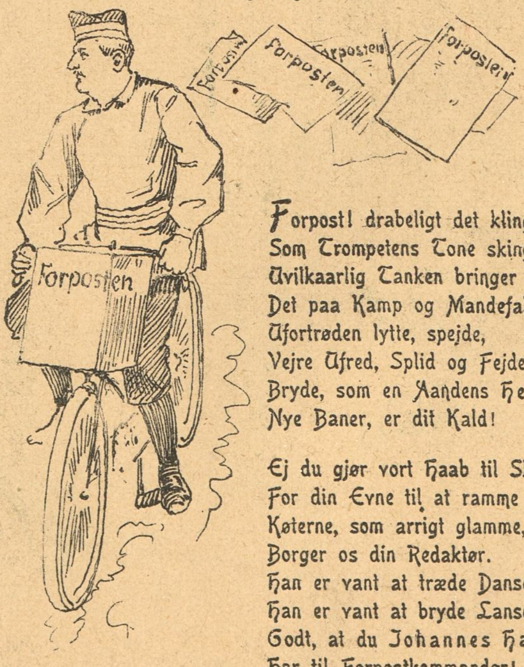

Forpost! drabeligt det klinger,
Som Trompetens Tone skinger.
Uvilkaarlig Tanken bringer
Det paa Kamp og Mandefald.
Ufortrøden lytte, spejde,
Vejre Ufred, Splid og Fejde,
Bryde, som en Aandens Heide,
Nye Baner, er dit Kald!

Ej du gjør vort Haab til Skamme,
For din Evne til at ramme
Køterne, som arrigt glamme,
Borger os din Redaktør.
Han er vant at træde Dansen,
Han er vant at bryde Lansen.
Godt, at du Johannes Hansen
Har til Forpostkommandør!

Akademiet „Dagmar“.

Jeg tillader mig herved at anbefale min Opdragelsesanstalt for saavel ældre som yngre Scenens Børn til et højtæret Publikums Velvilje. Man kan trygt lægge Børnenes saavel ydre som indre Fornødenheder i Hænderne paa Undertegnede.

Med særdeles Agtelse
Martinius Nielsen,
Managing-Direktor.

a. Uddrag af Skole-Reglementet.

§ 1. Der er kun én Direktør og Riis-Knudsen er hans Professor.

§ 2. Der er kun én Direktrice, og det er Direktørens Kone.

§ 3. Lindstrøm maa ikke drikke Kaffe i Bræddehytten; sin varme Mad kan han faa paa selve Theatret.

§ 5. Ingen Kunstner maa være ude efter Forestillingen uden Udgangstilladelse.

§ 6. Ingen Skuespiller maa bære høj Hat uden Direktørens Tilladelse, og da ikke af samme Slags, som denne bærer.

§ 10. Direktøren maa ikke modsiges.

§ 11. Enhver Skuespiller maa afgive sin Rolle til Direktøren; det afhænger da af denne, hvorvidt han selv vil spille den. Dog maa Direktøren ikke spille flere end 7 Roller i samme Stykke.

b. Uddrag af Skole-Skemaet.

Mandag:

7—8. Badetime og Morgendrik.

8—9. Fægtning og Hugning for Herrerne, Reck og Barre for Damerne (Direktøren).

9—11. Anstands- og Holdningsøvelser for Herrerne (Direktøren).

11—12. Øvelse i Brugen af franske Hæle (Fru Oda Nielsen).

12—2. Afgørelse af indre Stridigheder saavel mellem Direktøren og Skuespillerne, som mellem disse indbyrdes.

2—3. Øvelser i Recitation, Deklamation, Respiration, Akustik, Fonetik, Plastik, Erotik.

4—6. Prøve paa et Par Tragedier (i Reglen én af Schiller og én af Sudermann).

6—7. Muskeløvelser (Bech Olsen).

7—11. Forestilling.

11—12. Foredrag af Direktøren (om Takt og selskabelig Dannelse).

Tirsdag:

7—12. (Som Mandag.)

12—1. Hvorledes man spiser og drikker }
1—2. Hvorledes man staar og gaar } Direktøren.
2—3. Hvorledes man nyser og hikker }
3—4. Hvorledes man dør af Gift eller Saar }

4—6. Brugen af Rustning, Sværd og Kaarder (Prof. Riis-Knudsen), og Handsker, Lommetørklæde, Vifte og Taarer (Fru R.-Knudsen).

Blodbadet paa Kvægtorvet.

En Oxe drog over salten Hav,
Til Kvægtorv dens Kurs monne stande.
Blandt Slagtersvende den fandt sin Grav,
Der vanked saa blodig en Pande.

»Vort Land« er bleven i Hu saa veg,
Medlidenheds Taarer trille.
En Bladmand frem af dets Spalter steg,
Han spaa'de den Oxe ilde:

Vend om, vend om! du jyske Stud,
Det gjælder dit Liv saa fage.
Kommer du først til de Slagter ud,
Ret aldrig du kommer tilbage!

Til Havnegade den styred' sin Kaas
I Følge med Kvier og Kal'e.
Ude paa Kvægtorvet findes en Baas,
I den skal Kreturet falde.

Det første Slag vor Oxe gjaldt,
Den brølte, men opgav ej Aanden.
Hver Slagter raabte, da Bæstet ej faldt:
Nu hjælpe os Juul af Vaanden!

Frem Svende! frem, hver Slagtersvend!
Slaa ned, slaa ned for Føde!
Da ønsked sig Studen hjem igjen,
Den var ej ret lystig til Mode.

Med døde Kroppe blev Torvet strø't,
Den Borget fik nok at æde.
Det dyre Blod, som her udflød,
Hr. Lembcke monne begræde.

Ej nogen levende Stud kom hjem,
Som kunde sin Landsmand mælde,
Hvor farligt det er at besøge dem,
Der handler med Kjød og Tælle!

End udgaar *»Vort Land«* fra det samme Sted
Og Studens Uvenner mon true.
Vé hver en Slagter, som ej bliver vred,
Saa tidt hans Øjne det skue!

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Dioskurerne.

Det Skilte atter har sig føjet sammen:
For Fædrelandets Skyld? Bevares — Amen!

Udgiver og Redaktør Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

1873
1898
PUK 1898.
PUK 1897
PUK 1896.
PUK 1895
PUK 1894.
PUK 1893
PUNCH 1892.
PUNCH 1891
PUNCH 1890.
PUNCH 1889
PUNCH 1887
PUNCH 1886.
PUNCH 1885.
PUNCH 1883
PUNCH 1882.
PUNCH 1881
PUNCH 1880
PUNCH 1878
PUNCH 1877.
PUNCH 1875
PUNCH 1874.
1898.
Søndag den
Nr. 45.
6. November.
PUK

5. November 1873.—6. November 1898.

Lig salig Anno ott' og fyrre har
Aanden fra »*Puk*«s berømmelige Spalter,
Der aabenbared' sig i to Gestalter,
Ofret saa mange Aar paa Tidene Alter,
At han nu staar som fejret Jubilar!

Vel kan i Dag han kun tilbage se
Paa halvt saa mange Aar som ott' og fyrre,
Dog gjør hans gamle Garde næsten større
Effekt, naar Samme ved vor egen Nørre-
port trækker op i »Mindernes Allé«.

Den var i hele fem og tyve Aar
Paa Feltfod, uden dog i Blod at vade,
Og, naar den selv i Fredericiagade
Har Udfald gjort, den aldrig kom til Skade,
Ja, sent den vist til »Ryes Brigade« gaar.

Og blev end Anno ott' og fyrres Fest
Fra Oven med lidt mere Væde drillet,
Naar *Puk* paa sine glade Strenge spilled',
Lo Publikum, saa ned dets Taarer trilled'!
— Og den Regn mødes ikke med Protest.

Fra Byraadsmødet i Mol-borg.

I Byraadets Onsdagsmøde forhandledes om, hvad der burde gjøres i Anledning af Vittigheds-Bladet Punch-Puks 25 Aars Jubilæum.

Borgmesteren var sikker paa, at der var Stemning for at noget burde gjøres. Ved dette lille Blads, som i 25 Aar hver Ugedag som en sød lille Kat havde listet sig ind i de Tusind Hjem i Vraaen som i Kejserborgens, Jubilæum burde man vidne det sin Tak for alle de Gange det ligesom med en blød Barnehaand havde glattet de Rynker, der havde samlet sig paa Mandens af Livets anspændte Kampe furede Pande. Og hvor mange Aar var ikke 25 Aar, hvor mange Maaneder var der ikke i et Aar, hvor mange Uger i en Maaned, hvor mange Dage i en Uge. I Sandhed, noget maatte der gjøres, men hvilket?

Materialist Svedkelsen fandt, at der nok kunde være noget i, hvad Borgmesteren havde sagt etc. m. m. forsaavidt. Han havde holdt Punch fra den første Dag og Folk var ligesom tossede efter at faa det Blad som Kræmmerhuse etc. m. m. forsaavidt. Hvor tidt havde ikke saadant et gammelt Numer moret ham, der laa om en Knapost etc. m. m. forsaavidt. Og forgangen Jul havde han foræret fire Punch-Billeder til sin Kone, der nu hang paa Væggen i Sovekammeret, og det ene af dem var det om Madam Svendsen, for det mindede ham om den Gang de var forlovede etc. m. m. forsaavidt. Han stemte for, at Restoplaget blev bragt herop i Salen og beset af Byraadsmedlemmerne, saa skulde han bagefter selv hænge dem op allesammen.

Glarmester Svendsen kunde ikke nægte andet, end at Svedskelsens Forslag havde hans fulde Antipathi. Et smukt Billede udenom en god Ramme var en af de festlige Handlinger, man aldrig skulde undlade at lade være med ikke at gjøre ved en højtidelig Fest og han vilde blot henstille, at han havde rigtig gangbare Rammer til flotte Priser i sin Butik, som han vilde overlade d'Hrr. for Spotpris.

Kjøbmand Sørensen ku' s'gutte se nogen synderlig gyngende Grund til at illemenere Byen med kolørte Lamper og Flagstænger fordi saadan et Papir holdt Jubilium. Han ku'tte fatte, at nogen kunde sitte Pris paa det Slave-Punch, der bryggedes deri, han selv havde altid gabet sig en Tandbyld til, hver Gang han havde læst det, hvad han Gudskelov aldrig havde gjort. Sikken et Blad, aldrig saa meget som en lille Finte til Smalben eller andet saadant Dikkedarium! Han vilde vente med at feste til det nye Vittighedsblad kom — det blev Sjus, tju! (Uro).

Vinhandler Lung vilde foreslaa et, han vilde tillade sig at sige, Festmaaltid — rentud (Hør!) Det glædede ham at høre, at der var . . . . noksagt var Stemning herfor, ligefrem. Ogsaa han regnede god Mad og Vin til Livets . . . . med Respekt at melde Kronjuvel, simpelthen. Han havde i sin Kælder ikke saa lidt . . . . for at tale populært, Vin og han kunde især anbefale en fortrinlig, stor og fyldig . . . . kort sagt en *Macon*, som flere af d'Hrr. maaske kjendte fra den store Middag forleden hos . . . . naa, med rene Ord Amtmanden, ligeud (Ja, ja!)

Skomager Kruse kunde godt lide at drikke Punch, ser De, hvad han havde gjort mange Gange som første Tenor i den Gang der var en Sangforening i Byen, forstaar De; men Punch i anden Form end som den flydendes, den kunde han ikke bide Spids paa. Hvad skulde han med Vittighedsblade, han var selv vittig Faneme, de kunde selv spørge Svendene,

om ikke Mester var Mand for at fyre en lille Tak-Tik af, naar han vilde. Han vilde ikke have nogetsomhelst gjort ved nogensomhelst, ser De, forstaar De.

Prokurator Justesen havde følt sig greben af vexlende Stemninger under Forhandlingen. Borgmesteren havde forbavset ham ved det zoologiske Fænomen af en lille Kat, der glattede hans Pande med bløde Barnehænder, Svedskelsen havde rystet ham ved sine anarkistiske Trusler om at hænge baade Konen og Byraadet, Svendsen havde rørt ham ved at tilbyde ham sin Butik for Spotpris, Sørensen havde vakt en pathologisk Nysgjerrighed hos ham efter at se ham gabe sig en Tandbyld til over noget, han ikke havde læst, Lung havde optændt hans gastronomiske . . . . med Respekt at melde Lidenskaber, kort sagt og Kruse havde kildret ham med sin Aands Vid. Han foreslog som den bedste Gave til Punch-Puk at forære det Referatet af denne Forhandling.

Det vedtoges derefter enstemmigt at afholde et Festmaaltid for Byraadet paa Kommunens Regning.

Mødet hævet $10^1/_4$.

Frisk fra Tønden.

Hva' ba'er? — Syn's De, jeg er saa underlig rø' i Ho'edet? — Se paa Dem selv, Højsærede! — D'v'sige, se paa Dem selv, naar De har faaet so Flasser Portvin paa fassende Hjærte og sre Glas Sodavand med Sp . . Sp . . Spæde-Konjakker i og en hal' Flasse Ma . . Ma . . Madamdera og fem, ses Kaffer med Avec'er og en Masse meget mere! — for det har jeg! — Og det er meget sørreligt, naar man elles alrig nyder no'et om Formda'en.

Men jeg sku' jo ud og ge . . ra . . su . . lere, forsaar De. Og saa maatte jeg jo sætte mig i S . . Stemning, forsaar De. Og saa sraf jeg Miggelsen, ham der er fransgal, og maatte derikke med ham paa Dridde . . rey . . fus-Reverisionen; og saa maatte jeg kelinke med Løjsernant hva'-er-ed-nu-han-hedder paa Synderdams . . . næ, Rørsøs . . . næ, Rørdams Frifindelse og Asevancemang; — og saa maatte jeg sømme no'en Bægre med en Suespiller, der var saa sorden-lynende-gal fordi han nu maa ud i Kissen og spille Komedie, fordi de ligger og hænger og fly'er i Saalsraade inde paa de rigsige Seatre; — — og saa var jeg i St . . Stemning. Og saa vaglede jeg op og ge . . ratte , . lerede.

Det var en rigtig pæn, lille Mand, der so imod mig; — det ve' Gu' det var. Og jeg var helt rørsrømsk tilmode, var jeg, da jeg srykkede hans Haand.

»De er uhyre grinagtig!« sa'e jeg. — »Hva' beha'er?« sa'e han. — »Ja, jeg læser bare Deres Ille . . luse . . sra-sioner,« sa'e jeg; »men de er sorartede! — Sikke Kulører!« — »Vi har ingen Kulører,« sa'e han. — »N'ikke det? — Kan De faa dem røde og sorte uden Kulører? — Det er sorartet! — Og saa er De saa ma'esløs ondsabsfuld!« sa'e jeg. »Det er forfærrelig morsomt, naar man sel' staar udenfor'et. Og det er Løgn. Jeg mener, at jeg staar udenfor'et. For det ligner da'kke no'et, at De saadn sætter mig lyslevende i Bladet, fordi jeg sitter ved Sønden og snakker med . . . . .« — »Hva' mener De?« si'er han. — »Det ved De meget godt, Hr. »Puk«, si'er jeg; »men d'ligemeget, jeg vil alleli'evel ønse Dem en Række mange fem og syve Aarer, inden Aaret er omme, og . . . .« — »Undsyld,« si'er han. »Mit Navn er ikke Puk. Jeg hedder Hver-ottende-Da'.«

Vil De sænke Dem? Jeg var stejlet op til en gal Jube . . lubi . . lar, som sles ikke var Julle . . bulle . . bilar! Og nu sitter jeg her og ærger mig. Og nu maa jeg jo se at komme i Stemmnning igjen! . . . hva', ikke? . . . Skaal! — — Ved De, hva' jeg nu gjør? Nu sa'er jeg en Drosse og kjør' lige hjem i min Seng! — Det er srækkelig srættende saadan at være til Juble . . lulle . . bilæum!

Foraarsgrønt.

Kære Bob!

I Dag skræver jeg op til dig for at fortæle dig, at Redagsjonens Hydra vel igge stigge op for Frihedens Bollemælk men tværtimod stekker Hovedet frem baade i dette fordummede Land og i Frankrig, hvor Rogalisterne bier ved med at forberedde et Stadsskub. Saaledes holler for Ægsembel det væmelige Karrigkadturblad Puk idag Femogtyveaarsjubilæum, i Steden for at den skulde vaaren gaaet ind for 30 Aar siden. Aa vi Drenge holdt i Gaar Møde foe at vedtage en passende Demonstrasjon i dagens Andledning. Først foreslog jeg, at vi sku ingforskræve nogle Anarkister til at gjøre det af med Bladet paa Engang; men det syntes de fleste for mildt slup-pet; saa tilbød Aron Jakobsen at skræve endnu et af sine Ongdomsdegte til Ære for Jubelaren, men det fandt di fleste var igen for barbarisk. Saa vilde None af vos starte en Kongkurent te Puk for vores Karreterpenger; men da di kuns hade Maadelier og Sledter, blev det sledt ikke til annet, end at vi besludtede at bede Hærmand Trier om at være Voldgiftsdommer og mægle imellem vos; men han havde ikke Tid fordig han skulde hen og stifte Fred mellem Baverne, saa vi fik ikke nogen Hævelse ud af den Bolledej, men besludtede at fejre Festen i al Stilhed.

Din hengivendes

Einar Jørrensen.

P. Skr. Spørg Bjørnson, om han ikke kan faa et Digtamen om Jubbelæet ingført i den norske Stasrodsprottekaal, fordig Jubillæer jo paa en Maade hører med til Verdens Gang.

Ikke præsenteret.

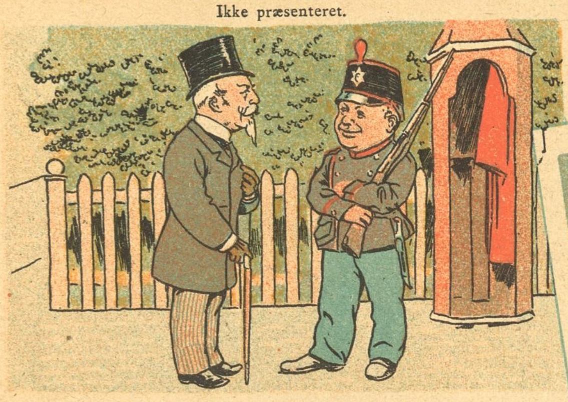

— Kjender Du mig?
— Næj, Kienner Do mæ?

— Nej, men jeg er Obersten!
— Naa!

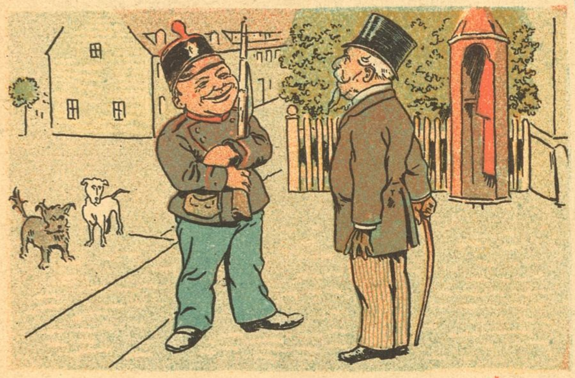

— Kan Du kjende mig igjen?
— Jov, te de va' jov Dæ, som va' her før!

Forskellig Kost.

Skolemesters Jens: Vi ska' ha' Bivelløsning i Auten.
Sognefogdens Ole: Jammen vi ska' ha' Finker.

Bare ikke

Nu gjælder det Sej
Han er ej af dem,

Julebal-Gallopade.

— Saa, nu vender vi,
Madam Svendsen!

Borgervæbning. — Natmanøvre.

Naar ej man om Aftnen vil »løbes paa Ærmet«
Eller føle sig stærkt »korporlig fornærmet«,
Har en fredsæl Borger ej andet at gjøre
End fuldt sig ruste og Vaaben at føre.

Kirkens Vadmel.

Og — mine Venner! — der var Ge—læde i Jerusalem og Ge—læde i Bethlehem, og ved I — mine Venner! — hvorfor der var Ge—læde i Jerusalem og Ge—læde i Bethlehem? Det var — mine Venner! — fordi de vare ge—lade i Jerusalem og ge—lade i Bethlehem. Derfor — mine Venner! — var der Ge—læde i Jerusalem og Ge—læde i Bethlehem osv. osv.

Saa s

forknyt.

r eller Fald i Slaget:
der vil stryge Flaget!

I Taaget.

— Hør Pedersen, ve' Du, hva' je har?
— Næ, Mouritzen, hva' har Du?
— Je har immer holdt grusom mejet a' Dig.

Paa Verdenstheatret. I. Akt.

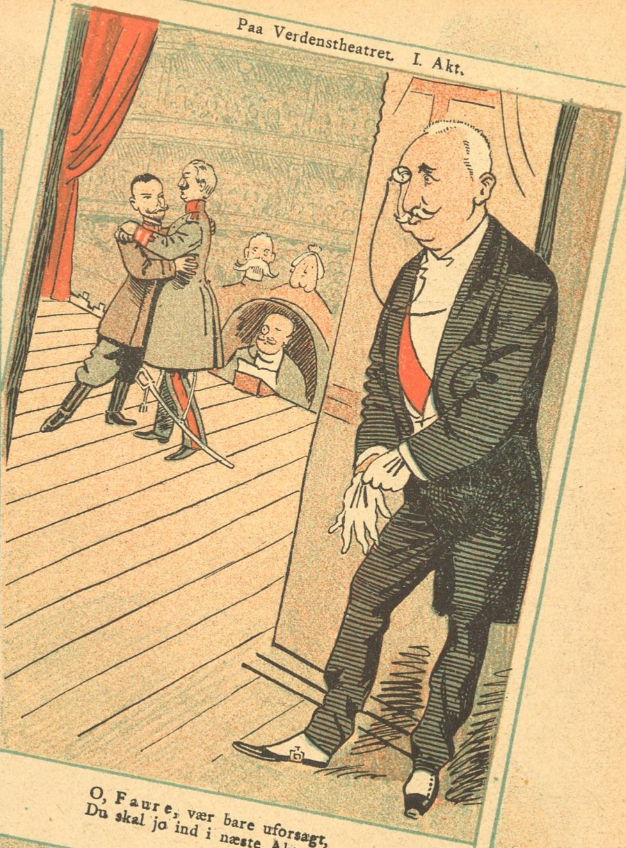

O, Faure, vær bare uforsagt,
Du skal jo ind i næste Akt.

Gammelt Thema — ny Variation.

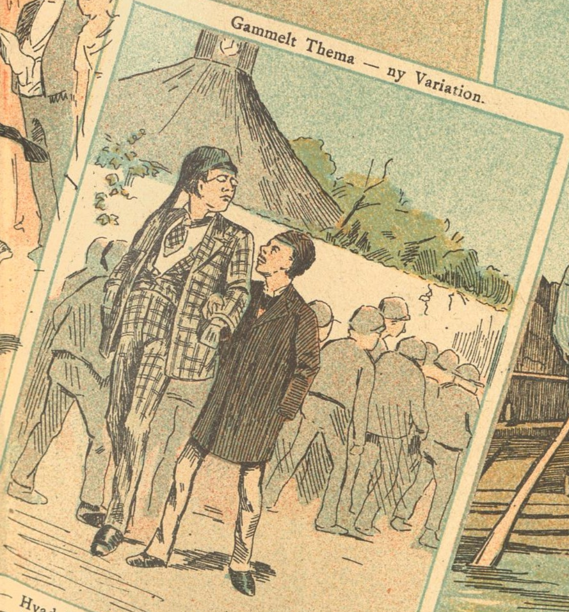

— Hvad Fa'n er de der borte?
— Aa Herregud! Det er vores Idioter.
— Kors! Er de Idioter? Nej, kom til Norje, Far min.
ku' De, Fa'n hakk' mej, se Idioter!

Det unge Kjøbenhavn.

— »Lammehale! — Dukattehale!«

Paa Lejebiblioteket.

— De har vel den sidste Del, for jeg er saa frygterlig spændt paa Enden.

EXT.

Te Jubbelaren
fra
Søren Pipperup.

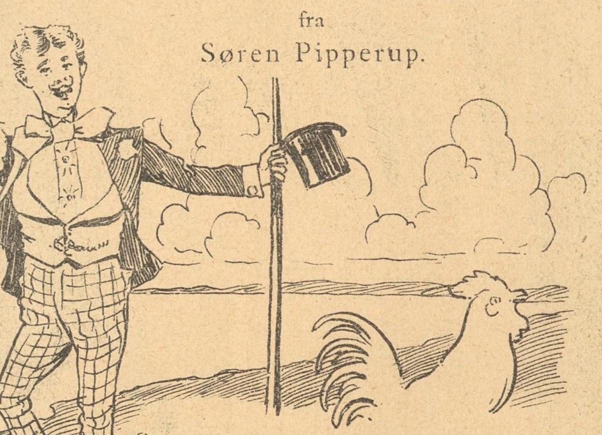

O Muse! Lamme lissom Lærken,
Naar den æ fyldt mæ ømme Kluk,
Dyft i min Barm aa uda Kværken
En Hovn a Triller sla for Puk.
I Da han fyller fem og tyve,
Aa han mæ Glans sin Aller bær,
Derfor min Gejst saa højt ska flyve
Som Raadhushanen ongefær.

Han har fortjent Applo, fordi a
Mæ sit grinagtie Humør
Han to sej kærligt a Talia
Som føste Sjeneengstrogtør,
Tit a ham Sjenens goe Børn fek
En Omgang Pons, di kunde li,
Aa de va Sjus, naar Nøimands Bjørn fek
Lov te aa legge her i Hi.

Je ønske ve ham Held aa Løgge,
Aa at vi immer maa ham se
For udsolt Hus sit Kassestøgge
For Søndasabonnenter ge,
Hvor som Finalens goe Fé han
Belyser vos mæ bendgalsk Ild,
Aa helst ved al æstetisk Thevand
Ger vos sin gamle Rommer til.

Ennd ett liedet Annhanng
till
Krønicken om Bunde-Kriegen.

Nv bliffuer att berette omm/ huorlvnde hand Punch/ the gotzeyeres Duergg och Hoff-Narr/ droeg vdi Leding/ ther hand bleff berenndt aff een Haaben Putzenmachere och annere Skarns-Folk. Och sagdes the att uære Vdsenndinge fraa the bynder/ huilcket er intet forr iidel Klaffer att erachte/ them Alle uærendes soere bunndsche oc tvnnge vdi Uenndingen. Komm daa førrstens hand then lieden Ganger-Pilt Cometen/ och uille hannem Punch meth hanns Asens-Kijæfft platt vd massacrere. Menn drogh daa hand Punch een Brix vdaff hans Mauge-Belte/ oc hugg hannem hans Hoffuede aff hans Hals/ enn thet uore ett gott hoffuede. Menn blef daa thet eene Hoffuede/ rett liigeruis then Drauge Hydra/ till tuenne halfve hoffueder/ huilcke uore Kalffve-hoffueder/ och meyede hand Punch meth Knald och Fallstaff them bode vdi Gresset. Oc haffde nv then hitziche Kempe foet bloed poe Tanden/ ty uog hand vdi neste Treffning een annen Putzenmachere vdaff rinnge extraction/ kallit Cloun/ hvilcken bleff siiden vdi Graffuen geleydet aff hanns Frende och Nachsølgere/ kallit meth thet uælsche Naffn Pousse-Café. Menn laegde nv the arrglistiche Ilgerningsmænnd theris uenster Finger poe theris Nese/ oc finge the thervdaff een djeffuelsk invention. Ty sammenflickede the een drøffuelich Contrafey aff hannem Punch/ siigendes ihenne then eeneste echte Caloric att uære/ huorvdoffuer then opptenndte Herre geroede vdi stoer Harm/ oc stack hannem vd vdi eet Drag. Daa uore Potten vde. Och hermeth Basta.

Och formelder Krønicken/ att hand Punch nv holler een stoer Jubilatz/ och kand hand sich uid samme Leylichheed meth Uerdens-Mestere-schabs-Beltet omgijorde/ vdi hvilket hand meth Gylden-Sting haffuer baldyret the drabeliche Ord:

„Sijuv meth enn Hoeben Slaeg."

Och uill Wallplatzen ennd meth vtallige døede Kropper uorde bestrøet/ noer hand Punch omm XXV. Aaer holler Jubilatz aff ny.

Familien Hansens Middagsbord.

Men Gud, Hansen, er du der? Hvad skal det betyde, at du kommer allerede? Elvira har allerede sat dine sorte Pølser ud i Ovnen, Formaden er Sødsuppe, og den holder du jo mest af, naar den er kold og stiv. *Det er ellers nyt, at du venter med Maden!* Hansen, naar det er Pligten, der holder dig borte, kan jeg altid vente. Naa, hvad sagde han saa? *Hvem?* Jubilaren naturligvis! *Jubi-hvadfornoget?* Du vil da ikke dermed sige, at du ikke har været ude i Poppel-, Ege-, Fyrre- eller Naaletræsgade og lykønske gamle Haase! *Gu' har jeg ikke nej!* O, du vil skjule det, lille Mand, at Haase har inviteret os hen til sig i Aften sammen med alle de vittigste Hoveder her i Byen, hvad der ikke vil sige saa lidt. Elvira kender ham meget godt, hun gaar hos Jordan og bytter Rocambole for mig i de sidste fjorten Dage, og der har hun set ham snakke med Engberg. Enkefru Petersen, der har boet tre Aar i Rom, kender ham fra samme Sted, og siger altid: O, Haase, il è un angelo! Haha! Og jeg har heller ikke ligget paa den lade Side, men sendt Dolfemand, det uskyl-

dige Barn, op til ham med en Presang, saa du maa da være bleven godt modtaget. *En Presang, du er da trekvart!* Nej, Hansen, nu har jeg i 25 Aar kun holdt dine Kedsommeligheder ud ved at læse »Punch« og »Puk«, og saa sagde jeg til mig selv, at en Sølv-Brødkurv ikke var for meget. Vi har jo en overkomplet; men saa tænkte jeg, at den arme Mand jo i disse Dage ikke har saa meget som et Rugbrød at komme i den, og bestemte mig til en Platte. Jeg tog en af Mormors skaarede Tallerkener fra 1830, den var udmærket; men Sofonisba, den Klods, smed den i Gulvet, da hun skulde tage imod den fra den øverste Tallerkenrække. Saa lod jeg Dolfemand gaa med den resedafarvede Sofapude, vi fik af Frederikke Brokmand til Julen. Den passer jo alligevel ikke til Betrækket. *Jeg har Fa'en ta' mig ikke været der!* Naa saaledes, du har været paa Knejpen, Hansen. Det er sidste Gang, jeg venter paa dig, du utaknemmelige. Elvira gaa ud og tag Pølsen til din Fader, jeg vil haabe den er bleven sort som Kul. Velbekomme.

Hvad der laa om Smørret.

Spækhøker Mogensens fedtflommede Haand dirrede af Festivitas. To sukkersaltede Taarer rislede ned over hans Mundkroge, ligesom paa Martiniuses lille lange Professor, naar han har været meget artig og faaet en tysk Tragedie at lege med. Den blødtbugnende Viktualie-Mave bævede som »Island« i Havsnød under de nedsyltede Følelsers Højtryk, idet han gjorde sit Minde udødeligt ved at klaske fem gjenkjendende Fedtefingre paa vort højre Frakkeærme. Saa greb han ned i Margarine-Bøtten — Smør er jo i vore Dage en svimlende Luxus, som kun skruende Bagersvende og andre Velhavere kan tillade sig, — og fyldte et Kvart-Ark Papir med en Klat af den fineste Græs-Herregaards-Margarine fra Mønsteds Atelier.

Vi havde selv Papiret med; thi vi vidste, at det var paa Højde med Situationen. Der stod at læse:

'A Monsieur le Jubilaire Puque.
Ici.

Ceci n'est pas une adresse à mon ami Zola, mais je l'ecris le diablé me coqueline[1]) tout-de-même. Je serais un cochon, un porch, un sanglier, un truie, si je ne te disais pas: Merci pour ton exploit![2]) — Tu m'as anguillé[3]) dans les 4 proçès, que je te traitais avec[4]) dans ma folie de jeunesse, cela est vrai. Mais tu as ramassé de charbon voyant[5]) sur ma tête: Mon énorme ami, Georges Brandès, et Moi ne seraient été que des Nuls[6]) sans ton rèclame nonpareil. Tu vive!

Ton admirateur et très humble serviteur

Jean Village.[7])

[1]] gale. — [2]] Tak for din Daad! — [3]] aalet. — [4]] Trakterede dig med. — [5]] gloende Kul. — [6]] Nuller. — [7]] Schandorph.

Jubilæums-Forberedelser.

Mads Jordemodermand: Goddav, Kristen Smed, kjender Do noved te Pons?

Kristen Smed: Te Pons, Mads? Miener Do ded rigtige, virkelige Pons, Mads . . . ded dollekate noved te a sitte pue smue Sorte . . . æ'ed ded?

Mads: Dit Fedthalesvin! altid tænker Do pue a helle pue Krukken. Jæ taler itte om den drikkelie Pons, den kommer vi te siden, men om ded her Samvittighedsblad Pons.

Kristen: Aa æ'ed det. Jo, ded saa jæ faa 10—12 Oer siden hver Ugedav hos Lavs Post, nær han brang ded te Dovteren. Æ'ed itte Risdaven der ydgier 'ed, faa a Befulkningen ka lære sine Telidsmænd a kjende?

Mads: Ja, aa gamle Høgsbro sitter sel aa futtegraferer dom te'ed . . . Dit Præmie-Kretur! ve Do da itte a ded Blad gør Nar a vos aa skjænder vores helligste Minder!

Kristen: Næ, ded har jæ itte tænkt over, Mads, jæ va saa gla faa al den Stads, der ble gort ve dom, aa Maren har endosse Berre i sit Albums mæ Kongekrone pue Hoded . . . føj! føj! han ska yd, han ska brænnes!

Mads: Ded ska fedt hjælpe. Nu ska di ha Julibæum.

Kristen: Ded æ vel noved mæ Pest aa Bylder?

Mads: Næ, ded æ noved mæ Elefantkors aa Statsteskud. Ded kommer a et græsk Ord, der betyder a holle Grin mæ Venstremænd i 25 Oer. Hiele Manisteriummet møder op mæ Trekant aa Snip aa andet Dingeldangel, aa bavetter kommer en Lakvaj mæ en Mellion pue faaventet Efterbevelling aa en Pose Elefanter pue en Trillebør.

Kristen: Nør mæ dom! hu, hej, slaa dom nør! Søren, min Hammer!

Mads: Stille, stille Kresten, itte saa voldsom. La vos føst tale om Saverne i Stilhed ve et Par smue Sorte, kanskesens vi ka ordne ded yden Blodsudgydelse.

Kristen: Ded ka der være noved i. Men jæ ve liegodt svinge Hammeren lidt føst.

Mads: Ded ka Do godt, men ta den dog itte mæ ing Kresten!

PUKs **Redaktion** og **Expedition.**
Silkegade Nr. 4. K.

Abonnement

tegnes samme Steds og i alle Boglader: **2 Kr. Kvtl.** Enkelte Nr. 20 Øre.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Gratulanter?

Frit efter V. Rosenstand.

— »Tak for Reklamen i Prosa og Sang!«
— Jeg be'er — sku' det være en anden Gang!«

Udgiver og Redakter Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Efff. Kbhvn.

1898. Søndag den 13. November. Nr. 46.

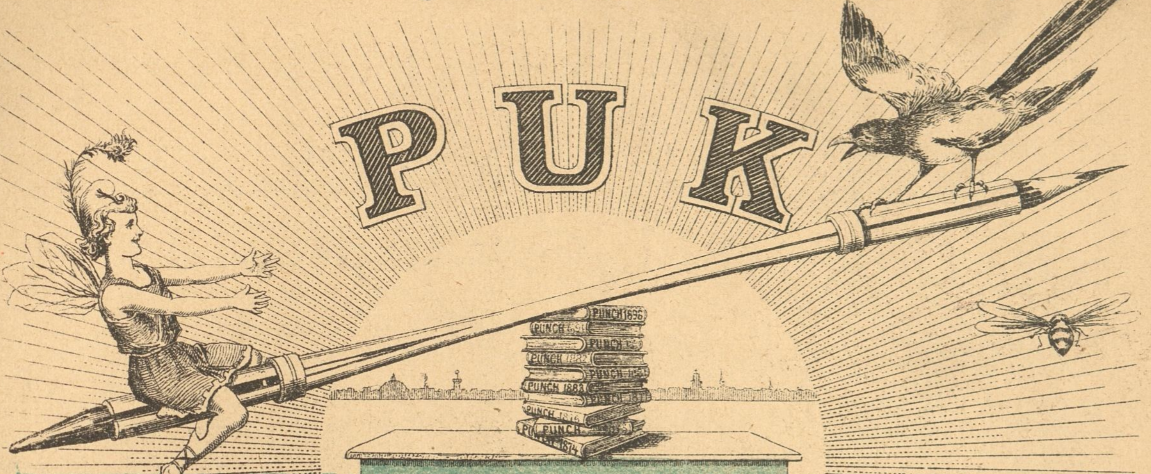

Tvivlsom Forklaring.

— Hvordan har din Kjæreste det for Resten?
— Stakkels Peter, han maa vist slide ganske forfærdelig i Forretningen i denne Tid.
— Hvoraf tror du det?
— Jo, han telefonerer kun én Gang om Dagen!

Rundskue.

Det gaar saa gemytligt overalt,
Hvorhen man sit Øjekast retter.
Paa Kreta saa noget nær med Gevalt
Man Porten paa Porten sætter.
I Kina skæres med kyndig Haand
Ho'derne af Mandarinerne,
Og amerikansk Forretningsaand
Huserer paa Filippinerne.

Frankrigs forældede DREYFUS-Sag
Vel bliver nu revideret,
Men stadig det bliver hver femte Dag
Med nye Ministre trakteret,
Saa det er umuligt snart at faa fat
I en Franskmand, som er konfirmeret
Og aldrig har dog en Ministerhat
I Kamrene faaet spoleret.

Sverig har Jordskjælv og norsk Union,
Italien har Anarkister,
Vestindien hærgedes af en Cyklon,
Som Danmark af løbske Cyklister.
Britania lider af Krigshumør,
Kanalflaadens Skorstene ryge,
Dog bider JOHN BULL-Dog ikke, men gør;
— Til Lands har han engelsk Syge.

Hvor Græshoppesværme og Korsfarertog
Sig kristelig plejed' at nære,
En *sittlich* Kejser paa Pilgrimsfart drog
For tyrkisk Justits at lære
Til Sammenligning med den, der blev budt
Os Sønden for Grænsepælen.
— *Wenn Jemand so eine Reise thut,*
Dann kann er etwas erzählen!

Rhabarberlandet af Bøller slaas
Og Østerrig-Ungarn af Bylder.
Kort sagt, fra Chili til Hallandsaas
Med Sprængstof sig Luften fylder.
Kun Freden bor hos den russiske Czar;
Men, skiønt han er hvid og hellig,
Man ovenpaa Freds-Manifester har
Før oplevet »*casus belli*«.

Omdannelses-Projekter.

Efter hvad vi erfarer har et Konsortium, bestaaende af d'Hrr. Oscar Bloch, Odin Drewes, Overretssagfører Albech, Volmer, Fisker, Bjørnstjerne Bjørnson, Robert Henriques, Frederik Jensen og Gerner og nogle andre populære Mænd nedsat sig med det Formaal at **bevirke** nogle Forandringer i Byens i den senere Tid saa kjedelige, stereotype Fysiognomi.

Af de Planer, man foreløbig har, skal vi røbe følgende:

Det kgl. Theater omdannes til Ventesal for Abonninerne, hvorimod *Dagmartheatret* indrettes til Øvelseslokale for Atletklubben, hvorved Direktør Odamartiniusnielsen haaber at kunne give endnu flere Smæk for Skillingen end hidtil. Fra anden Side mener man dog, at dette er ravruskende galt.

En ypperlig Ide er det sikkert at omdanne *Søofficersskolen* til Akademi for vordende Digtere. Siden „*Taarnet*“ gik ind, har der ikke været nogen literær Arena, hvor Litteraturens Yngste kunde komme af med deres Hjertens Fornødenheder. Paa Søofficersskolen vil de kunne gaa i Gaarden med det paa Plankeværket. Aabningen vil blive fejret med en ny Udgave af Ungeolafs samlede (Planke-) Værker.

Derimod er det absolut urigtigt, at *Kasino* skal omdannes til en Art Cirkus-Variété. Der er nemlig her ab-

solut ikke Tale om nogen Omdannelse. Alt bliver, som det har været hidtil.

Men Rygtet har Ret i, at man i *Panoptikon* agter at indrette et Samlingslokale for Dissentere, der vil undgaa, at man for Fremtiden ligner Offer paa dem. Paa Panoptikon er der nemlig absolut Ingen, der ligner.

— — Det skal være Meningen at erhverve Direktør P. Rasmussen som Direktør af samtlige nye Etablissementer.

Fra Byraadsmødet i Fjolkjøbing.

I Byraadets Gaarsmøde fandt en meget lang Forhandling Sted om Byens Budget. Ejendommeligt for Forhandlingen var det mørke Syn, de fleste Talere havde paa Fjolkjøbings Fremtid og den skaanselsløse Maade, hvorpaa Manglerne og Misbrugene i Nutiden blev blottede. Skarpest optraadte Boghandler Abrahamsen, der frakjendte Borgmesterens Finansforvaltning og Regnskabsførelse al sund Sans. Hans Foredrag udmærkede sig som sædvanlig ved dets meget flydende Karakter, men til almindelig Bestyrtelse varede det kun en lille Time, hvorfor der i den følgende halve Tima var en utaalelig Støj i Salen af de mange ankommende Medlemmer. I Fjolkjøbing maa stakkels Abrahamsen nemlig altid ved enhver Lejlighed lægge for, hvorfor Folkevittigheden ogsaa har kaldt Byraadet for det »abrahamsenske Forlag«.

Professor Tropmann var den næste Taler. Hans Foredrag høres altid under den mest lydløse Opmærksomhed, fordi man aldrig ved, til hvilken Side han vil slaa, men kun at, naar han slaar, saa er det med ægte tropmannsk Voldsomhed. I denne Henseende skuffede han heller ikke i Gaar Forventningerne. Han talte om de store Spørgsmaal, der stod paa Dagsordenen, om Priserne paa Folkebadeanstalten, Sprøjtehusets Ombygning, Rendestensbrædderne og Brolægningen. Navnlig kritiserede han skarpt en stor spids Sten, der laa midt i Søndergade.

Doktor Næsum var dog den, der saa mørkest paa Forholdene, idet han udviklede den rivende Tilbagegang i Fjolkjøbings Udvikling: Fødslerne aftog, medens Dødeligheden steg. Og nu var der kommen en Læge mer til Byen — oven i Kjøbet med en Cykle. Han gjorde Borgmesteren ansvarlig for alt dette og saa med den alvorligste Bekymring Fremtiden i Møde.

Overlærer Kasper bebrejdede Borgmesteren, at en bekjendt Skolemester deri Byen skrev i Byens Avis og derved tjente ikke saa lidt; det var ubilligt mod de andre Skolemænd, som ogsaa havde megen Tid tilovers fra deres Gjerning. Kommunen burde honorere dem denne Tid.

Lærer Lausen fandt, at de fleste Timer skulde tages fra de underordnede Skolemænd og lægges over paa de over ordnede, for at de kunde smage Arbejdets Velsignelser — det skulde alle overordnede. Derimod skulde de underordnede Skolemænd have mere i Løn — det skulde alle underordnede.

Efter at endnu mange Talere havde haft Ordet, samt Fabrikant Harald Bang havde frafaldet samme, hvilket hører med til enhver velordnet Debat der paa Pladsen, rejste Borgmester Højbjerg sig for at forsvare sig mod de mange Hug, der var rettet imod ham, men da hans væsentligste Parade bestaar i at sænke Stemmen nedenfor Hørevidde, kan noget Referat desværre ikke gives af denne, den polemiske, Del af Borgmesterens Oration; derefter kom et noget lydeligere, refererende Afsnit, under hvilket Borgmesteren fortalte, hvorledes han foretog den hellige, borgerlige Vielseshandling og navnlig imødekom den utaalmodige Elskovs Længsler ved Bunkebryllups-Institutionen og endelig med høj Røst og bismarcksk Myndighed et befalende Afsnit, under hvilket han fordrede sig bevilget en særlig Embedsdragt i hans Egenskab af Smed i Gretna-Green.

Straks herefter afsluttedes Forhandlingerne, hvilket altid finder Sted, naar Abrahamsen springer op og meddeler Forsamlingen, at han ikke skal trætte den mere, hvorefter Medlemmerne adspredtes. Men nede paa Gaden hørte Puks Referent Byraadets vittige Medlem, Apotheker Bendixen nynne halvhøjt til en Kollega:

»Og nu skal vor Borgmester gaa
Med Præstekrave paa,
Og foran Altret staa
Med Bor'mestermave paa!«

Literaturens Hr. Hansen.

Carl Ewald møder førstkommende Jul
Med tre — bare 3 — »smaa Bøger«,
En saa humoristisk Frugtbarhed
Sin Lige i Dannevang søger!

Carl Ewald skriver fra Jul til Jul!
Alle Vegne! Atter og Atter!
— Sku' der bli'e en Skilling til Brød og Sul
Til en skrive-krampagtig Forfatter!?

Virkningsfuldt.

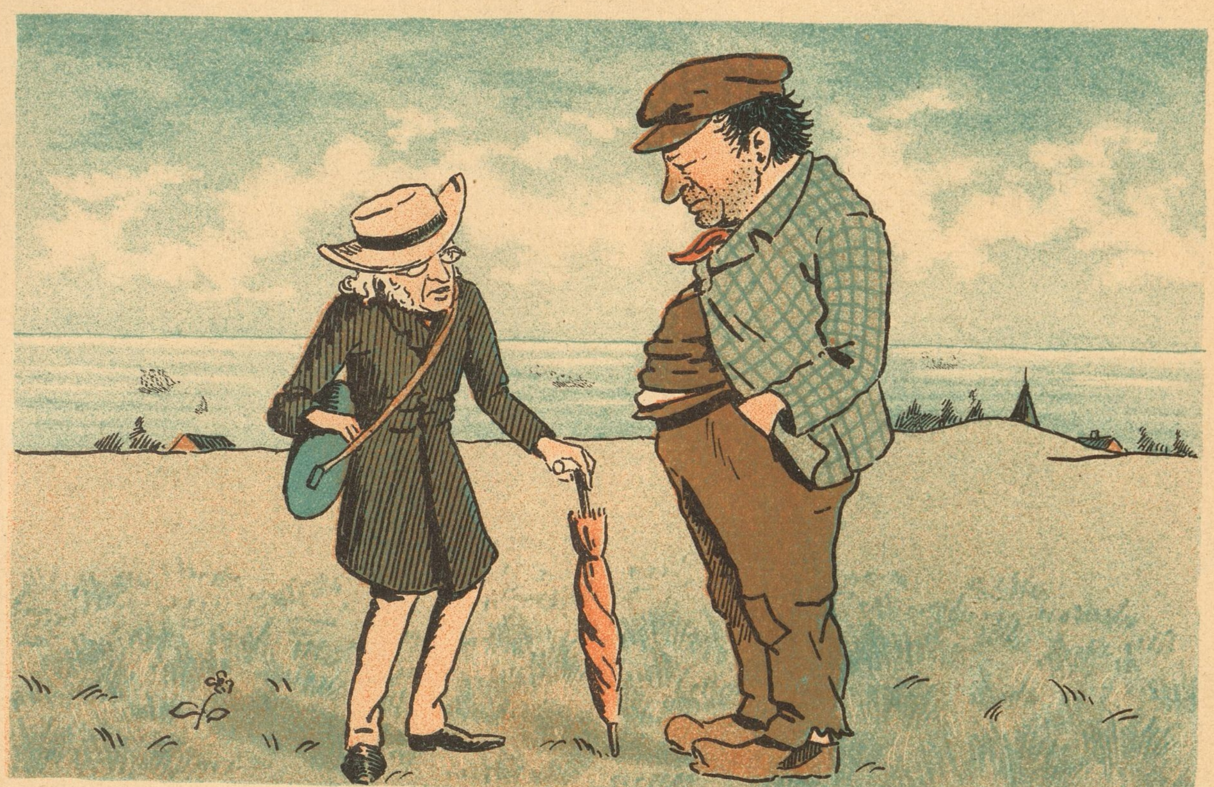

— Hm! — hm! Det er dog sørgeligt at se, hvor den Spiritus gjør dum . . . .

— men ogsaa stærk, Højstærede!

Efter Tournéen.

— I rene Bønderkredse ta'er jeg 25 Øre Billetten; men opdager jeg den mindste Smule Kultur, la'er jeg sætte 4 Bænke til à 35 Øre Portionen!

Over Grænsen.

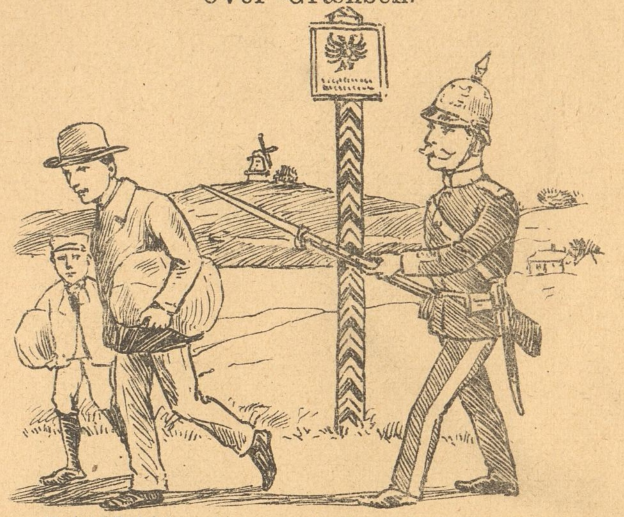

Mel. af Redaktionssekretæren: »Men han skal sku dog i Avisen«.

Von Køller synger:

Ja Skam faa de danske, de er noget Pak,
Saa stædige, ak, sehr famos!
Og tro bare ikke, de siger os Tak
Og skænker vor Omhu lidt Ros.
Vi bruger den pansrede Næve saa blødt,
Samt Pisken og Sporen og Trensen,
Og hjælper det ikke, saa er vi jo nødt
At sende dem hjem over Grænsen!

Hvor kan de dog drille og vække vor Harm!
I Rænker de er saa forfarn,
At selv den uskyldigste, fromme Gendarm
Ej nære sig kan for de Skarn!
De synger og snakker og smiler, saadan
At straks vi kan mærke Tendensen.
Hvad Under at vi da, saa hurtig vi kan,
Dem giver et Spark over Grænsen!

En Tjenestekarl, ja, hvad gi'er De for den?
Nys Plads hos en Husbond nok fik,
Som uden at rødme og blues gik hen
Og hørte paa dansk Politik!
Kan Husbonden ej med at stemme la' vær',
Ja, skulde slig Ulykke hænd's En,
Er Karlen begribeligvis »til Besvær«
Og sendes Retur over Grænsen!

En Pige, som tjente paa Landet i Høst,
Hun ejer en Pande som Sne,
Og Kinder saa røde, at det er en Lyst
(For Danskerne *aber*) at se.
Men, fatter De, aabner hun Læberne lidt,
Hvis bare et lille Smil send's En,
Saa bli'r det for m e g e t af rødt og af hvidt,
Og derfor skal hun over Grændsen;

En ry'er af en Pibe med malede Flag,
En anden er kræsen, den Rad,
Og paa tyske Klumper han frækt kaster Vrag,
En er Typograf ved et Blad.
En svarer paa Dansk, naar paa Tysk han bli'r spur't,
En (Rædsel og Gru!) hedder Jensen,
Og Resten, ja, de har slet ingen Ting gjort
Men de skal sku dog over Grænsen!

Martinius von Tyboe
eller
Den stortalende Directør.

Frit efter Holberg.

Personerne:

Von Tyboe . . . . Directør.
Jesper . . . . Professor.

T y b o e Ja, det var endnu intet, Prrrofessor, mod den Lautrupske Kriig at regne, da jeg stod foran Souffleur-Cassen udi to Timer og sloges med en hel Kvindesperson. Jeg saae mig om, ventende, at tapprrre Generalissimus, kaldet D e r b y - V i n d e r e n, eller og hin miserable Variété-Director, hvilken spiller „første Violin" udi Nørregade, skulde komme mig til Hjelp; men ingen torde driste sig til at følge mig efter.

J e s p e r. Det gik mig ogsaa underlig for nogle Aar siiden: Jeg slog en Tragoedie-Actrice allene paa Flugten. – Men hvad kommer det herved; thi jeg var efter Skik og Sædvane rustet udi Harnisk og Plade, men Herren bruger alleeneste sin bare Næve og sit Mundlæ'r.

T y b o e. Det maa du vel sige. Men det var min Lykke, at jeg havde Rrryggen fri mod en Directrice, som sad udi Parqvettet.

J e s p e r. Jeg veed det nok. Man kalder endnu Teatrum von Tyboes Invalide-Hotel af de mange Acteurs, som Herren haver sammesteds massacreret.

T y b o e. Ney, gjør man det, Prrrofessor? Ja, det maa vel kaldes et Invalide-Hotel, thi jeg har som en Skantze om mig af brrrækkede Halse og Arme og vader over Knæerne udi Rrrroller, som jeg haver for Fædrrelandets Skyld confisqueret. Men hvor har du hørt, at man kalder den Sted von Tyboes Invalide-Hotel? Jeg heedte dog ikkun Marrrtinius udi den Lautrupper-Beleyring.

J e s p e r. Jeg kand tænke, man haver siden spurdt, at Herren har faaet det Navn. Skam faar de Acteurs, de haver deres onde Tunger allevegne. Jeg skal sige, hvordan jeg fik det at vide. Jeg var udi en Esplanade-Pavillon i Aftes; der sad en Taktslager og pratede med sine Musikanter, siigende, at fra den Tid, da Herren spændte ham for overalt udi Jernbanegade var han: von Tyboe. Men der seer jeg alt den ganske Lautrupske Armee med sin Capitaine udi Spidsen.

T y b o e. Kand det være muligt, at et Frrruentimmer gjør sliig Modstand?

J e s p e r. Ach, lad hende kun faa Herrens Aasyn at see, da løber hun Fanden i Vold.

Tyboe. Siiger du det, Jesper? Giv Agt paa mit Ansigt, nu vil jeg gjøre mig vreed.

Jesper. Ach, spar mig, Herre!

Tyboe. See, nu seer du mit Ansigt, da jeg jagede den afdankede Generrral Lindstrrrøm udi en Kaffepose!

Jesper. A . . . a . . . nok, Herre! I kand, ma foi, tæmme Trolde!

Tyboe. Ha! ha! ha! – Ja, jeg kand vel sætte mig udi Rrrrespect. Men lad os nu indrette en Slagt-Ordning. Du skalt staa i Spidsen for den venstre Fløy, og min Fendrik og Løjtenant Rosenberg fører den højre an. Jeg selv vil postire mig bag ved for at obsalvere . . . . Hillemænt, der er de!

Jesper. Bi et Oyeblik, medens jeg springer hjem efter mit store Slagsværd aus Berlin.

Tyboe. Ey! vilt du lade mig i Stikken? Jeg tør vel alleene gaae dem under Øyen, om de vare tusinde, men jeg vil spare Konstner-Blod. Det er unge Mennesker, som kand blive til noget, naar jeg har faaet dem dresseret. Du skal faa en tyk Tragoedie at læse udi og Lov at blive en heel Time daglig paa Theatro, om du kand brrringe en Forligelse til Veje.

Jesper. Jeg skal gjøre mit Bedste.

Tyboe. Du kand sige dem, at jeg er berrrømt for min Krrrabask over heele Sjælland.

Jesper. Jeg vil lægge Amager til.

Tyboe. Du kand sige dem, at jeg har slagen over 100 Acteurr til Krrrøblinge.

Jesper. Jeg vil lægge Kornbeck til.

Tyboe. Du kandst sige dem, at jeg med et eeneste R kand torrrdne alle Hovedstadens Meyerier til Tykmælk.

Jesper. Jeg vil sige til Margarine.

Tyboe. Du kand sige, at hvis de ikke beqvemmer sig til Fred, rrriver min Directrice hele Theatrum ned.

Jesper. Jeg vil legge det Kongelige til. – Ach, Herre, Herre! Hav dog en anden Gang Respect for Fruentimmer. Han naaer ingenlunde sit Maal ved saadan Conduite!

(Han løber ud. Og er Comoedien dermed endnu ikke til Ende.)

Typografstriken ønskes afgjort af en Voldgiftsdommer. Det skal naturligvis være en Sættedommer.

Mishandling af Kvæg? Et Blad fortalte forleden, at der fandt Mishandlinger af Kvæg Sted paa Kvægtorvet. Nu kommer et andet Blad og siger, at det hele indskrænker sig til, at nogle Slagtermestre har bundet en godtroende Journalist nogle Historier paa Ærmet derude. Men er det maaske ikke en Mishandling? Saa var det jo alligevel sandt!

Joachim Andersen har tilbudt Joachim Plads som 1ste Violin i sit Orkester, men Engagementet er kun strandet paa Orchesterforeningens Love.

Moderne Sygdom. Tidens frygtelige Hang til at bygge og Byggespekulationer har medført Udbruddet af en ny frygtelig Sygdom, der allerede hærjer de store Byer og nøje studeres af Lægerne. Hvert Øjeblik hører man, at den eller den Bygherre er bleven angreben af Parcelfeber.

Mukker I?

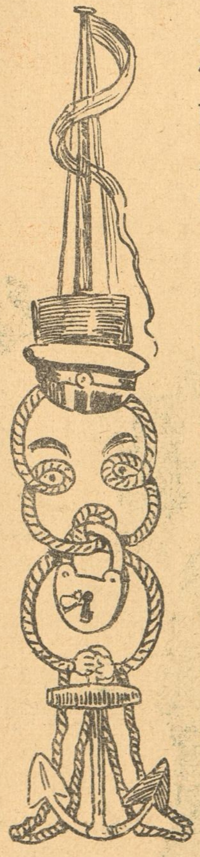

Min Søn, om du vil til Orlogs gaa,
Ej muk!
Paa Vejen aldrig du sige maa
Et Muk!
En Uniform vil du faa, som klæ'r dig,
Og Foresatte, som træ'r paa Tæer dig.
Og i Kachot gaar
Du sporenstrengs blot for
Et Muk!

Faar du en Køje, som er lidt vaad,
Ej muk!
Og selv om Spøgen du finder kaad,
Ej muk!
Og hvis din Dusbror dig gi'r paa Snuden,
Saa find dig i'et, og husk desuden
At Straffen stiger
Hvis bare du siger
Et Muk!

Hvis Skæbnens Grumheder trætter dig,
Ej muk!
En Martyrkrans (Barden-) fletter dig
Et Muk!
Har du for meget til Svien mærket,
Betro dig aldrig til Plankeværket,
Lad af din Kvide
Kun Verden ej vide
Et Muk!

PUKs **Redaktion og Expedition**
Silkegade Nr. 4. K.

Abonnement

tegnes samme Steds, og i alle Boglader: **2 Kr. Kvtl.** Enkelte Nr. 20 Øre.

Bladets Abonnenter

faa, saa langt Oplaget rækker, Aargangene **1893—96** incl. for **halv Pris.**

Indbinding pr. Aargang i det komponerede Bind 3 Kr Løse Bind à 2 Kr., Mapper à 2 Kr.

Kan bestilles gjennem enhver Boghandel og i Hoved-Expeditionen.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Endelig!

Paa Kreta hver en Mislyd forstummer:
»*Koncerten*« er endelig bleven fri
For alle de tyrkiske Piber og Trommer,
Saa nu er der idel — »Harmoni«.

Udgiver og Redaktør Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

1898. Søndag den 20. November. Nr. 47.

Skæven og Bjælken.

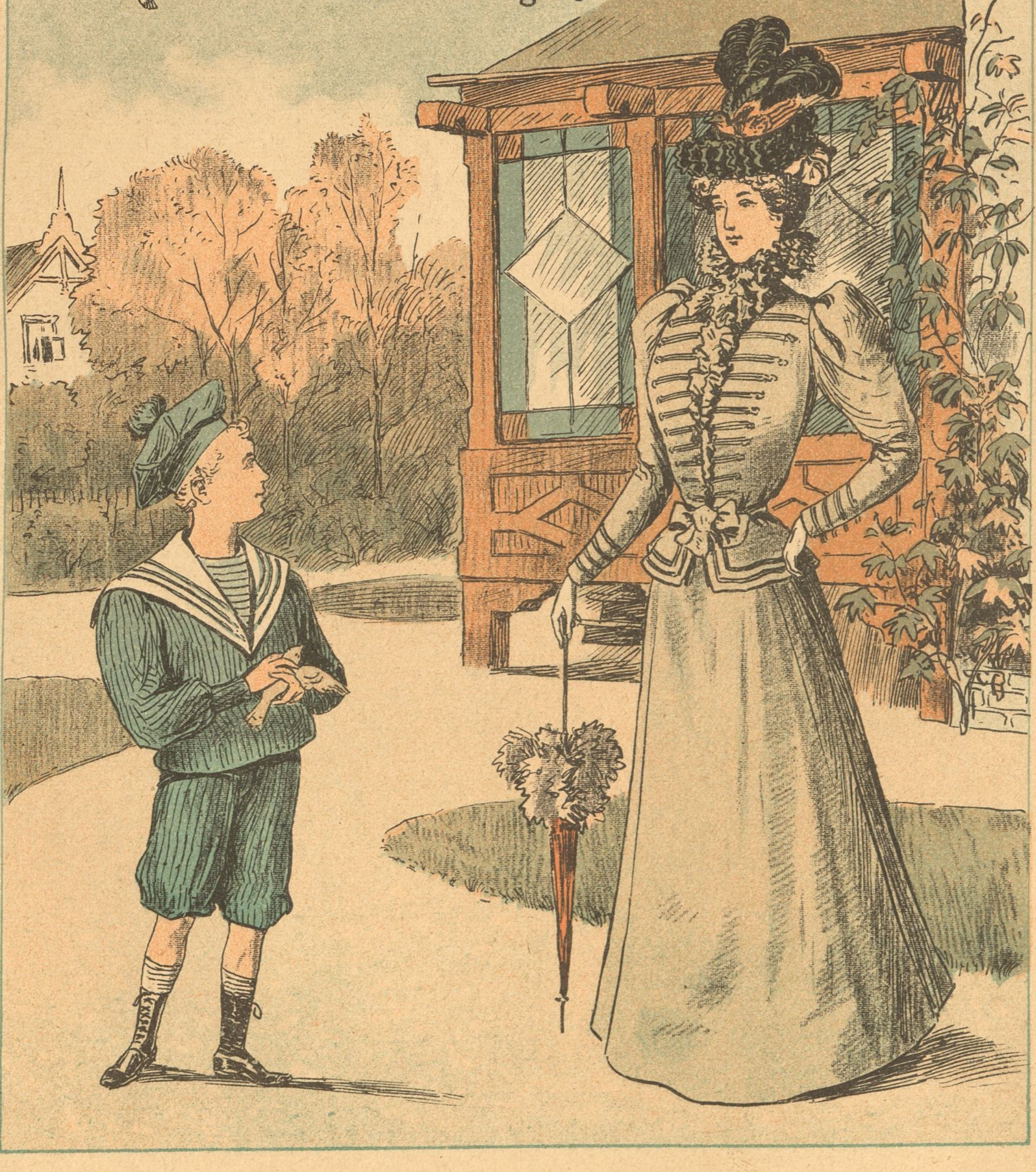

— Fy, Otto! Gaar Du og fanger de stakkels smaa Fugle, jeg kunde have Lyst til at melde Dig til Dyrebeskyttelsesforeningen.

— Saa skulde Du med det samme sende dem et Fotografi af din nye Hat!

Sagkyndige Forhandlere.

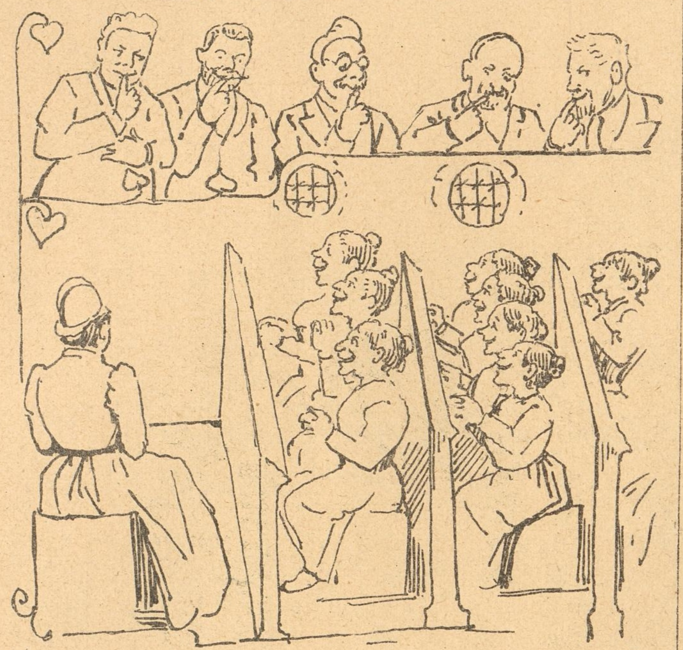

Vort Folkething, der selv i alt Fald siger,
At det paa sund Forhandling lægger Vind,
Og derved Folks Erfaringskreds beriger
Om, hvad man her kan bilde Bønder ind,
Har været hjemme for at skifte Piger,
Men ingenlunde for at skifte Sind;
I hvert Fald har man ikke set Forvandlinger
I Thingets sidste »saglige« Forhandlinger.

— Det er jo velbekjendt, at Danmarks Kvinder
Er af en saare fængslende Natur;
Ikke des mindre man des værre finder
Adskillige blandt dem, som ikke duer,
Hvem Kjærlighed til Næstens Gods forblinder,
Saa de maa gjemmes bag et Fængsels Mur.
At Hjerterum ej fattes, man begriber klart;
Men det paa Christianshavn med Husrum kniber snart.

De gode Venstremænd bestred vel ikke,
At det var rart at faa en ny Kachot;
Uenigheden drejede sig blot
Om, hvor hin Kvindebygning skulde ligge.
Ved Valby, mente Højre, laa den godt;
Men Venstre saa med skarpe Statsmandsblikke,
At, hvis derude man den stationerede,
Blev Kjøbenhavnerne favoriserede.

Det mente derfor, Landet bedst var tjent
Med det Projekt at lade Hun-Forbryderne
Paa Kjøbenhavns Bekostning blive sendt
Til Aarhus for at divertere Jyderne,
Naar en saa udsøgt og saa excellent
Bid Valgflæsk falder ned til dem i Gryderne.
Selv DINESEN fandt, at for den Sags Skyld kan
Man godt forlægge Cristianshavn til Jylland.

Nu skal et Udvalg for Reformen virke,
Og henad Paaske hører sagtens man,
Det har et Ændringsforslag bragt i Stand,
Som rigtig Kjøbenhavnerne kan »ærke«;
Thi det er Hovedsagen, vel at mærke,
I Venstres »Opgjør« mellem By og Land;
Men praktisk Hensyn til, hvad Sagen kræved',
Herover Thinget, Gud ske Lov, er hævet!

Vor Ballet er der ingen, der tænker paa. Alle skriger de, at det kgl. Theater skal deles i to Scener, en til Opera og en til Skuespil. Men Balletten? Hvis den overhovedet faar Lov og Plads til at existere, maa den vist omdannes til: den i Luften frit svævende.

Skrab. Det er underligt, at Rigsdagen ikke kan faa slebet Lovforslaget om *Østersskrabning* til. Dens Medlemmer har dog virkelig Rutine i at slibe Skrabere.

Dagens Text: Det er saa rart at være et rart Menneske. Og vi Integade-Mennesker er saa rare Mennesker. Kom en Gang op og se paa os. Vi ligger i hinandens Favn i Favnevis hen ad Redaktionsbordene og helder Taarer i Viktoriapressen, saa at Bladet flyder over. Af Glæde naturligvis.

Kejserindemorderen nede i Schweitz bliver ikke hængt den Gang! — Hurræ! . . . bis! . . . da capo! . . . Ved næste Nationalfest bliver han amnesteret. Faar Adresser fra alle frisindede, — vi er saa mageløs frisindede i Integade. — Bliver muligvis Ridder af Frelserens Orden. — — Storartet!

Endelig en Gang kan man da gaa ud paa Landevejen og slaa ihjel, uden at resikere noget af dette fordummede, raa, gemene, modbydelige og blodtørstige Samfund, der morer sig med at myrde stakkels, uskyldige Mordere.

Saaledes bør det være. Endelig har Intelligensen sejret.

Se til vor store og noble Kollega, Jordomsejleren Ignotus. Hvad gjorde han, da han vandrede gjennem Sahara og mødte en uvartig Hyæne? — Han har selv fortalt det, for han fortæller saa meget. — Slog han den ihjel? — Aldrig i Livet kunde han begaa en saadan Skændsel! — Han gav Pote, gav han. Han bød den et Kræmmerhus Bismarcksklumper fra

vor egen Filial i Berlin. Han stillede en ugentlig Fri-Annonce til dens Raadighed. For han er saa intelligent og saa dannet. Vi er alle intelligente og dannede i Integade. Og saa aad Hyænen ham; det har han ogsaa selv fortalt. Han har en saa storartet Fantasi.

Forsvare sig! — Skændigt! — Som om et Menneske var sat paa Jorden for at forsvare sig! — Der er f. Ex. Udvisningerne i Sønderjylland. Hvem er det, der laver dem? Naturligvis de fordummede Højre-Reaktionære, der ikke kan lide Tjenestefolk, eller idiotiske Antisemiter, der ikke kan døje kristne Bønderkarle. Jødehad altsammen!*) Og derfor skulde vi gjøre det til vor Kæphest at give ædle, tyske Probenreutere Kindheste? — Oprørende!

Lad Korsgaard bide Rex ihjel med Processer, og lad Rex bide Korsgaard ihjel med Erstatningskrav; — lad Amerikanerne æde hele Spanien og Anti-Dreyfusianerne æde hele Paris; — lad Martinius massakrere alle sine Skuespillere; og lad Fiskemadamen knuse Forposten. Saadan gaar det jo her i denne Verden. Men lad Intelligensens bitre Haan — vi er saa bitre i Integade — regne ned over de opædte, massakrerede og knuste, der ikke vil sige Tak for god Behandling.

Har vi ikke vor velsignelsesrige Bøllelov? Disse ulykkelige, forpinte, beundringsværdige Stedbørn af Samfundet, — bliver de ikke overdængede med Bøder, som de ikke bryder sig en Smule om, saa at vi intelligente og frie Borgere kan faa Lov til at lade os slaa ihjel i Fred? Dette er Humanitetens store Triumf! Nu om Dage kan man stikke af til Kristiania for en Hundepisks Skyld; — men ingen frisindet Mand gjør sig saa gemen, at han ikke med Fatning og Intelligens tager mod sine Kløs.

Og derfor svømmede vi i hinandens Taarer, alle vi Over- Under- og Mellemmennesker i Byens inte-intelligenteste Gade, den Gang da Kejserindemorderen slap med gratis Kost og Logis. Nu véd vi da, at . . . det vil sige, i paakommende Tilfælde, er det jo rart at vide, at . . . nok sagt:

Vil en Bølle stikke sin Kniv i din ene Ende, saa vend den anden Ende til. Det er Moralen.

Intelligensens Moral.

Kært Barn har som bekendt mange Navne. Og er der kærere Børn i denne By end vore Skuespillerinder (og deres Mænd)? Nej, og derpaa er vi i Stand til at give følgende lille Bevis:

Fru Oda Petersen—Larsen—Nielsen,
Fru Fanny Kruse—Dall—Petersen,
Fru Emma Lange—Nielsen—Thomsen,
Fru Anna Hallberg—Larssen—Trilby—Levy,
Fru Johanne Smith—Krum—Hunderup
samt — salig og geladelig Hukommelse:
Fru Julle Lumbye—Lange—Hansen.

Udvist. Hvad har Tyskerne ikke udvist? — Elskværdighed!

*) Se »Politiken« fra i Tirsdags: 1ste Side, 7de Spalte.

Familien Hansens Middagsbord.

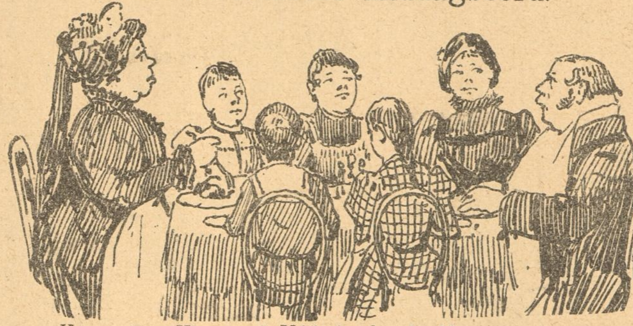

Væmmelige Klumper? Véd du hvad, Hansen, der er et gammelt Ord, der siger, at der er ingen Roser uden Torne, og der er sandelig heller ingen Øllebrød uden Klumper. Du skulde glæde dig over, at du i det hele taget kan faa Rugbrød igjen og over at være i din Kones og dejlige sunde Børns Selskab — Dolfemand, lad vær' med at række Tunge af Amalie — men ræssenere skal du altid. *Jeg skulde sie den!* Haha, som om du ikke véd, at jeg har staaet paa mit Ho'de, ligefra jeg kom ud af Sengen, fordi Amalasvintha, den Svækling, nu igjen ligger af Aareknuder. Hun bruger alle mulige Midler for at unddrage sig sit lovlige Arbejde, og der er snart i vores Samfund en saadan Masse af Sygekasser, Hospitaler og Redningshjem, at der snart ikke mere kan faaes et ordentligt Tyende. Næ, saa priser jeg Moldenhawer og hans Blindeinstitut, det er rigtignok utrolig, saadanne dygtige Mennesker han kan faa ud af Folk, der jo dog maa siges ikke at kunne se deres egne Fejl. Da jeg var ude at lykønske ham til hans Fyrretyveaars, sagde jeg ogsaa til ham, at jeg rentud beklagede, at jeg ingen blindfødte Børn har bragt til Verden, saa de kunde komme under hans Opdragelse. *Taabelig Snak!* Maa jeg bede dig betænke, Hansen, at det ingenlunde er din Skyld, at vore Børn er raske, men ligefrem et Guds Under, at de ikke er halte, lamme og blinde, stumme og døve, saa lidt som du alle Dage har egnet dig til Familiefader. Men det var netop det, jeg vilde tale med dig om: der ødsles saa mange Penge ud paa forvildede Mennesker, der alligevel bliver i Rendestenen, saa nu synes jeg du skulde sende et lille Beløb til Fru *Camilla Eegholm.* Der var nemlig Møde i »Cirklen« — du ved nok, vores nye Dameforening — og der blev talt om »forvildede Fugle« af Kommunelærerinde Engellich og besluttet at samle Penge ind til at sætte Tag over samtlige Landets Stærekasser. Baade du og jeg har jo set de arme Stære sidde ude paa Pinden i Regn og Storm og fryse, naar de kom for tidligt. *Du er jo stær-blind, Ludovika!* Spøg til Side, Hansen, det med Stærkassetagene er en Samfundssag. Vi maa have Dyrebeskyttelsen sat i System herhjemme, som de har det i England, hvor der nylig er oprettet en Veterinærskole, hvorfra Hunde forsynes med Gebis, naar de ikke længer kan bide, Katte med falske Knurhaar, naar de ikke kan spinde paa Grund af Alderdom, og Køer med Krykker, naar de er trætte af at staa og lade sig malke. *Og Koner med Mundkurv, naar de ikke er trætte af at vaase!* Hansen, jeg har kun et eneste at svare dig herpaa, og det er:

Velbekomme!

En lille Misforstaaelse.

— Nej, hør nu Jørgensen! Dette her Kakaopulver, jeg købte hos Dem i Gaar, vil jeg hverken eje eller ha'e: det smager jo kun af Sukkerlade!

Et Overmenneske?

— Nej, jeg bryder mig kun om at komme sammen med Mennesker, som jeg véd, jeg er overlegen.

— Herre Gud, unge Mand, saa maa De altsaa være menneskesky!

Protest.

Hvis Tyskerne ikke et Tilfælde faar,
Saa er et Mirakel det næsten.
De slog vore Brødre endnu et Saar,
Her svarede man med — Protesten.
Her brægede de liberale Faar,
Mens Wiinblad han præked' som Præsten.

Det hjælper vist godt mod en Stormagts Vold,
At Philipsen springer paa Hesten!
Han brygger en Drik, som Germaniens Trold
Kun stikker med Nød under Vesten!
Vort Sønderjylland fra sligt et Hold
For Retfærd jo faar nu Attesten!

Hos Hakon Jarl.

Vi hilste i Gaar paa den i disse Dage saa populære Hakon Jarl. Dels for at hævde Traditionen, dels fordi han trods ung Erlings Offer til Guderne endnu har temmelig godt med Afkom, boer han paa Lade-Gaarden.

— Ha, usle Træl! udbrød han venligt ved Synet af os. Vil De ikke have Brynjen af?

— Tak! Vi kom egentlig for at spørge Dem, hvad De synes om Zangenberg.

Hans Ansigt blev mørkt.

— Kjære Ven! han gjør mig ved Ragnarok ingen Fortræd med sin gode Villie. Men maa jeg be' om Martinius. En herlig Helt, en knudret Eg, en Tambeskjælver . . .! Sender mange Kæmper til Valhal!

— Kjender De Peter Hansen personlig? Det ser nemlig lidt underligt ud, at De er bleven foretrukket for Lillebjørns „Johanne“, og . . .

— Peter Hansen — jo vist saa! En sidste Rest af Nordens Heltekraft! Gratulerede mig paa min Fødselsdag den 14. hujus. Ja, egentlig er Fødselsdagen ikke min egen, men min Ven afdøde Oehlenschlägers, men han havde laant mig den. Han brød sig ikke om den, efter at han havde set Generalprøven.

— Bliver De her i Vinter — eller tager De tilbage til Valhal?

— Jeg bliver. Jeg tager ved Loke ikke herfra, før Vermehrens Apparat til Forhindring af Jernbaneulykker er indført paa Statsbanerne. Og det bliver det vel næppe, før der bliver oprettet et specielt Kontor for det. Naa, jeg faar vel nok Tiden slaaet ihjel. Jeg har meldt mig ind i Sangforeningen „Brage“, og saa har Grosserer Odin Drewes foreslaaet mig at indtræde i Cirkuskonsortiet, og jeg er paa Hat med Thor Jensen. Saa jeg kan jo ikke forlange mere.

— De er en rask gammel Herre, Hr. Hakon Jarl.

— Ja, ved Nastrond, blege Niding, det er jeg! Det er nok ikke alle os Oldnordiske, der klarer sig saa godt, Frejr f. Ex.?

— Sig mig blot endnu — stemmer De for det rene norske Flag?

Han smed os ud.

Paa Trappen mødte vi Bech Olsen.

Puk drømmer.

Puk havde læst om Brødrene Vermehrens skrækkelige Lidelser i Helgolandsgade, og rundt i hans Hoved summede nu som en opskræmt Bisværm alle mulige Kontorchefer, Maskinchefer, Trafikkonstruktører, Teknikgeneraler, Statistikkomitterede o. s. v., saa han tilsidst blev ganske døsig og faldt i Søvn. Og saa drømte han sig selv som Opfinder gaaende forvildet omkring i den store Bikube, Sindbilledet paa Fliden. Pludselig undslipper ham et Lettelsens Suk, thi paa en Celledør har han læst: *Kontor for Opfindelser.*

Puk bankede sagte paa og traadte ind. Paa Sofaen laa Chefen, en Mand med aabne Træk, og opfandt. Han fo'r op ved Puks Indtrædelse.

Chef: Hvad Fanden vil De?

Puk: Ieg havde en lille Opfindelse, hvis . . . .

Chef: Opfindelse! saa herut! Jeg tror Gud hjælpe mig det Opfinder-Pak smitter hverandre.

Puk: Sie vermehren sich. Men min Opfindelse er ellers ikke om Togsammenstød.

Chef: Det er heldigt for Dem, ellers havde jeg slæbt Dem rundt i alle vore Kontorer, og det ender som oftest

med Hjerneblødhed; nu har De maaske et lille Haab om at slippe nogenlunde helskindet ud . . . . nej, stik ikke Haanden i Lommen, jeg vil ikke se Deres Opfindelse; vi taaler ingen Opfindelser her; skal noget opfindes, gjør vi det selv.

Puk: Kommer det tidt over Dem?

Chef: Togsammenstød! Vi har selv været saa dumme her at sysle en Tid med Togsammenstød. Ser De de store Knaldpatroner der, de knalder som et Jordskjælv uden Krudt, dem har vi opfundet.

Puk: Uden Krudt, det forstaar jeg saa godt.

Chef: En Tid havde vi den Idé ved Hjælp af Elektricitet at gjøre Stationerne saa frastødende, at Togene kun kunde liste sig derind, men det viste sig umuligt.

Puk: Ja, ved Stationerne er alt jo allerede saa frastødende som muligt.

Chef: Sammenstød er uundgaaelige, fordi den Mand, der skal hindre dem, aldrig i rette Øjeblik vil være paa sin Plads, aldrig! — Og skrup saa af, De opholder vor Tid. Vi er Bier herinde og har fuldt op af Beskjæftigelser.

Puk: Bibeskjæftigelser?

I det samme saa Puk med Forfærdelse Chefen forvandle sig til en kæmpemæssig Bi, der langede ud efter ham med sin Braad, og med et Spring var han ude af Døren. Herude var det meget værre, alle Vegne fra kom Bier summende og brummende imod ham, og alle Vegne sad der Bremser parat til at stoppe ham; de formaaede det ikke og Puk fo'r af Sted med Iltogsfart gjennem Gange, Korridorer, Kontorer oppe og nede i den vældige Bikube. Da, ligesom han havde naaet Udgangsdøren og lagde Haanden paa Laasen, følte han sig løbet varm og en Haandbremse lammede hans sidste Kraft ved et Stik paa hans Haand. Han gav et Skrig fra sig og — vaagnede.

En ækel, stor Loppe sad paa Puks højre Haand og sugede Blod. Der lød et frygteligt Brag, Sammenstødet var sket og Loppen pulveriseret. Og Puk følte sig stolt som en ægte — Banemand.

Universitets-Udvidelse. Vi kunne meddele vore Læsere, at denne smukke Sag i de sidste Dage har faaet udmærket Vind i Sejlene. Der har nemlig meldt sig en hel Række fremragende Videnskabsmænd, som vil docere hver især deres Specialfag. Vi kan i Dag nævne følgende:

Theologi: Sophus Schandorph og Carl Ewald.

Retsvidenskab: Kadet Kai Poulsen (kombinerede Søretter), Restauratør Neiiendam (kombinerede varme Retter) og Grosserer Axel Schwanenflügel (Cigaretter).

Sammenlignende Sprogvidenskab: Docent, Dr. phil. Rasmus Clausen.

Strategi: Direktør Martinius Nielsen.

Hippologi: Direktør Richard Schrøder.

Rhetorik: Folkethingsmand Gustav Philipsen.

Familieret: Indenrigsminister Bardenfleth med Ministerinde.

Æsthetik: Redaktør Rex.

Journalistik: Redaktør af »Agrardagbladet« Oluf Jørgensen.

Fromhed belønnes!

Kære, gode, gamle Kending,
Forhen velærværdig Henning
Jensen, vi med ærlig Glæde
Ser dig frem af Skyggen træde.
Tidt i gamle Dage Puk
Dvæled ved din Gerning smuk,
Rørt til Taarer, snøftende:
Du var saa opløftende!

Endskønt Hellighed du led a',
Præstekraven blev du ked a'.
Afsked tog du eller fik du,
Med en Kniv i Ærmet gik du!
Estrup og hans fæle Mænd
Lysted du at kvæle; men
Som en ægte Kristensjæl
Vilde du ej gjør'et sel'!

Da du først fik Blod paa Tanden,
Drog du ud mod Præstestanden.
Hvilken Ægthed dog i Tonen,
Da du kæmped for Pensionen!
Du var stor og større, størst,
Da du fik af Wiinblad Børst!
Men omsider tog du af
Og svandt ind til Fotograf!

Ak! ja, fra den store Vildhed
Gik du til den store Stilhed.
Tog dig paa en ydmyg Gjerning,
Saa som Droskekuskes Værning
Imod Bølleoverfald.
Ja, det var et ædelt Kald.
Præsten atter i dig foer,
Og du brugte stærke Ord!

Doktor Ehlers var en Bølle,
Droskekusken from og sølle.
Raa var Doktoren nok særlig,
Droskekusken aah! saa ærlig!
Himlens Tak at hente dig,
Mer vel ej du vented dig,
Ikke, at din Gjerning skøn,
Her paa Jord alt fik sin Løn!

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Den gamle Historie.

G. Doré pinxit. Puk delineavit.

Og Ulven kaldte Lammet for fræk,
Fordi det plumrede ham hans Bæk.
Saa faldt han over det lille Lam,
Som protestered': »det er en Skam!«

Udgiver og Redaktør Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

1898. Søndag den 27. November. Nr 48.

Opvakt?

Lærerinden: Hvordan blev saa Tornerose vækket af den fortryllende Søvn?

Barnet (tier).

Lærerinden: Det var Prinsen, der bøjede sig over hende og gav hende — — naa? —

Barnet (tier)

Lærerinden: Naa — hvad gav han hende?

Barnet (tier).

Lærerinden: Tænk Dig nu om. — Hvad er det første din Moder giver Dig om Morgenen, naar hun vækker Dig — naa? —

Barnet: Levertran! —

Paa gode Veje.

Der stikker dog en Hakon Jarl i Blodet
Paa hele Venstrereformatorstammen,
Fordi den har saa mange Ting i Ho'det,
Og den maa passe paa os allesammen,
Og den maa al Tid være, hvor det kniber
Slemt for de smaa — og hvor det svarer Regning,
Des Aarsag til en sund Reform det griber
Af Loven om »uægte« Børns Forplejning.

Af slige Stedbørn, som til Medynk frister,
Har Danmark fler end nok, den Ting er givet;
Især er de forrrykte Socialister
En Slags uægte Børn af Frihedslivet;
De Stakler deler Lod med Proletaren
Og aldrig Kaar med Pengematadoren,
Skønt salig J. A. Hansen dog var Fa'eren,
Og salig Skrædder Peter Holm var Mo'eren.

Mens de sig Frihed tog med Livets Goder,
Indtil de begge kom paa gale Veje,
Nød Socialisterne, de stakkels Poder,
Hjælp fra den liberale Børnepleje.
Men Kosten smagte tidt af Kniberier
Og maatte Kneb i Maverne forvolde,
Skjønt Plejefaderen var Herman Trier,
Og Brandes selv gav Børne-Vennens Rolle.

Vel blev de søde Lam af Socialister
Imellem Bondevenner og Agrarer
Trods deres dubiøse Slægtregister
I lang Tid tagne kjønt for gode Varer;

Men nu er Mistillid blandt vore Bønder
Til disse skyldfri Væsener dog vaagnet,
Og mangen Gaardmand højt og lydt forkynder,
At han vil ikke have dem paa Sognet.

Dog, Gaardmandstanden bliver sikkert mørere,
Saa den paa Modstand næppe nok tør tænke,
Naar Rømersgadens stakkels sultne Førere
Man en human Forsørgelse vil skænke.
I Hovedstaden Folk dog nogenlunde
Har hjulpet dem fra Halmen op i Dynen,
Skjønt man dog ser, at de maa gaa til Grunde,
Naar de skal bjerge Livet ved Kommunen!

Vore Forfædre.

Af et Foredrag i de danske Videnskabers Akademi.

— — — altsaa, mine Herrer, skal jeg idag omtale et lykkeligt Fund, der ganske vil omstyrte alle tidligere Forestillinger om vore Forfædres aandelige Liv og Kultur-Standpunkt.

Fra Udgravningerne under Oldtidens »Nørrebro«, — der jo, som bekjendt, ikke var en Bro, men et Bykvarter, hvor der fortrinsvis dyrkedes Rhabarber, — er der bragt mig et Fragment af en ældgammel Folkevise, bygget over Ledemotivet

»Med Præstekrave paa«.

Vi staar her overfor en af disse Sange, der udgik fra Folkets Læber og foredroges af lønnede Sangere fra Datidens nationale Scene. Man har nemlig samme Steds fundet et lille rødt Papir med Paaskriften »10 Øre«. At det skulde være et Sporvognsmærke, vilde være en yderst uvidenskabelig Fortolkning. Jeg vil snarere antage det for et Brudstykke af en rød Plakat med Opgivelse af Program-Prisen; — men røde Plakater var netop Nationalscenens højeste og betydningsfuldeste Forret.

Fragmentet omhandler en Nationalhelt med det klangfulde Navn Clausen, der maa have været en af Tidens mægtigste og interessanteste Personligheder. Der siges om ham:

Clausen, Vilhelm Bechses Sekretær,
Det er dog en Pokkers Ka'l.

Det var altsaa hans Livs første Fase: Han var Sekretær hos en vis »Vilhelm Bechse« — formodentlig en af Datidens mere driftige Forretningsmænd — og stod da i Forbindelse med »Pokker«, ɔ: med Livets onde Magter. Jeg maa bede Dem bemærke denne Tidens halvt barbariske Hang til Overtro, der skaffer sig Luft gjennem disse Linier.

Der maa dog være sket et Omslag, thi han fremstilles derefter som

Gaard- og Natte-Missionær.

»Gaard« kaldtes den Gang alle større Ejendomme. Men hvad er »Natte«? Det kan ikke være en udvidet Form af »Nat«, da »Gaard« jo er en Stedsangivelse, og »Nat« vilde være en Tidsangivelse. Derimod findes i Oldsproget Udtrykket: »Natte-Taar«, som Betegnelse for en Art Barnemad. Det siges altsaa, at hans Missionsvirksomhed strakte sig lige fra Gaardene til Ammestuerne, — eller med andre Ord: over hele Folket.

Man vil maaske undres over, at Kristendommen den Gang endnu ikke var mere rodfæstet i Norden. Men historiske Kjendsgjerninger kan ikke omdisputeres.

Fra Ammestuen ser vi Sangens Helt svinge sig op til »Rigens Admiral«:

Danmark Flaade, Danmarks Øjesten,
Er ham nu underlagt.

Læg Mærke til den gribende, simple Pathos i Ordene »Danmarks Øjesten«. Der er følgelig intet overdrevent i de gamle Sagn om en saakaldt »Søofficersskole«, hvor den spartanske Lykurgs Principer blev ubønhørlig gjennemførte, og som enhver vaabenfør Dreng maatte gjennemgaa.

Men at være »Rigens Admiral« var det samme som at være Landets øverste Hersker:

Ham foruden er der ikke En,
Der skal ha'e no'et sagt.

Kongemagten var altsaa den Gang afskaffet, og en folkevalgt Diktator stod i Spidsen for den lille, søfarende Nation! — Det er højst interessant!

Lad os gaa videre. Den nævnte Clausen bød sine »Gutter blaa« — en Hudfarve, hvis historiske Korrekthed dog vistnok maa betvivles, —

I Merset op at gaa
Med Præstekrave paa.

Denne Oplysning er af uvurderlig Betydning. »Præstekrave« er nemlig et norsk Ord; det tilsvarende danske hed »Krysanthemum« og var Navnet paa en Blomst, der spillede en uhyre vigtig Rolle i Oldtidens Kulturliv. Kan man tænke sig noget skønnere end et søfarende Folk, der er klædt i Blomster!

Og dog var Uvidenheden sørgelig stor:

Selv Satan, den Trold,
Gaar Fanden i Vold,
Naar Clausen er Tordenskjold.

Hvad var Tordenskjold? — Slet og ret: en Tændstik. — Man troede altsaa endnu paa Djævlebesættelser og mente, at Djævlen kunde ryges ud med afstrøgne Tændstikker! — —

En mærkelig Tid, mine Herrer!

Samoa er i den senere Tid bleven et Tilflugssted for unge Digtere og Skjønaander. Mon de vil læse højt for de Indfødte. I saa Fald maa man haabe, at disse vil vise sig som barmhjertige *Samoaritanere.*

En ny Kolumbus?

Mel.: Kolumbusvisen.

Vort kære Folkething bli'r, sandt
for Dyden, snart berømt,
det aldrig har, man mærker grant,
sin Skolegang forsømt.
Selv dem fra Landet a'
kan rent forbandet sla'
omkring sig med en Visdom som
man ikke ser hver Da'!

Især i Geografien
Kilden aldrig løber tom,
og Søren Sørensen kan gi'e En
godt Begreb derom.
Thi gjennemsejle han
Messinastrædet kan,
naar han fra Danmark agter sig
en Tur til Spanjerland!

Kolumbus med sit bløde Æg,
han var vel med paa den.
Men han er kun en Flødeskæg
mod Søren Sørensen!
Vi gør kun Ret og Skel:
Hvad var Christoffers Held?
Selv uden ham Amerika
ha'de væ't der alligevel!

Men Søren Sørensen sa'e: »Pyt!
Kolumbus? Skryderi!
Nej, hitte noget ganske nyt,
det gør vi Jyder i!
Er end jeg Molbo ej,
med største Lethed jeg
til Spanien hittet har en ny
og meget bedre Vej!«

Ja, Søren, se kun med Foragt
ned paa Kolumbus's Færd.
Paa Danskens Vej til Ros og Magt
du meget mer er værd!
At Jyden sku' gaa hen
og helt fordunkle den
med Ægget, ku' du ægge hvide
Stoffer*), vel, min Ven!

*) jysk, bedtyer: ikke vide, Stoffer. *Red. Anm.*

Landlig Kunst.

— Generer Piben Dem nu ikke, Christen Spillemand, naar De spiller?
— Næ—æ—æh! Piven itt' — men Fiaalen!

Homøopathi.

— Hvad Fan'en er der paa Færde med Dem, 23?
— Jæ faar saa ondt, Hr. Skesant!
— Ta' en Taar Vand til, lille 23, saa gaar 'et nok over.

Det f . . . . Dampskibsselskab
eller: **Dejlige Øresund!**

Dejlige Øresund.
Næ, hvilken Rædselsstund!
D. F. D. vil ikke mere sejle!
Netop i Morges man
Læste det i „Vort Land“,
Branth har sagt det, han kan ikke fejle.

Græd saa Charlottenlund,
Hyl Vedbæk, Skodsborg kun,
Rungsted, din Lyksalighed er svundet!
Tabt er for vores By
Det søværts *belle vue*,
Som vi havde op og ned ad Sundet.

Aldrig vi skal som før
Plaske til Helsingør! —
Kärnan, aldrig mere skal vi se'en!
O, Ve og Klage stor,
Kramer, dit Smörgåsbord! —
Hveen! Der er intet mere ve'en

Tænk paa hver Søndagsgry
Den Gang den hele By
Stormede om Kap til Havnegade!
Som Sild i Tønden stod
Folk ganske vist, men lod
Dog som de var immer-evigglade!

Klokke og Fløjte lød,
Et, to, tre, fire Stød!
Saa gled Skibet ud paa Sundets Vover.
De, der paa Kysten stod,
Angstraabet lyde lod:
„Gud! Om Kassen ikke gaar midt over!“

— Trøst dig i Sorgens Stund,
Omtalte Øresund,
Du, der miste skal din Søndagsvrimmel!
Thi — svandt din Glans end snart,
Funkler end mere klart
D. F. D. dog nu paa Børsens Himmel!

Springfyrene.

(Frit efter H. C. Andersen.)

I Anledning af Springvandskonkurrencen besluttede Byens 3 gamle Springvand, Gammeltorvs, Christiansborg Slots og Storkespringvandet, at holde en Slags Skjønhedskonkurrence og vise Verden, hvad de duede til. Og saa inviterede de Magistraten og Borgerrepræsentationen til at se paa Forestillingen.

»Jeg giver Raadhuspladsen til det, der springer højest!« sagde Borgmester Borup, »saa sparer vi et nyt Springvand der.«

Først kom Christiansborg Slots Springvand. Det var saa lille og beskedent, at Borgmesteren strax blev ganske indtagen i det. »Der er noget vist fornemt over det,« sagde han, »det er vant til store Forhold, jeg tror det vilde fylde godt paa Raadhuspladsen.

Saa kom Gammeltorvs Springvand. Det var betydelig sværere men ikke saa fint. Det lignede et gammelt Bondefruentimmer, der var bleven stadset op med en ny Nederdel, der var altfor stor, og slet ikke passede til det lille, rynkede Ansigt. »Hun skal ha' Raadhuspladsen, det er givet,« tænkte Borgmesteren, »naar vi flytter, maa hun ogsaa flytte, hun er vores Ydun med Guldæblerne.«

Nu kom Storkespringvandet. Det rystede og var saa bange kunde man se, for det var vant til at faa Grovheder. »Bare jeg ikke var rejst af Forskjønnelsesforeningen,« tænkte det, »saa gjorde det ikke noget, at jeg var grim.« Og saa stod det stille og saa flov ud. Men saa gik Apotheker Benzon rundt om det og sagde Vittigheder. Alle de Skoser, der i Aarenes Løb var blevet sagt om Vandfadet forneden og Flødepotten foroven fik han med. Og Forsamlingen var ved at revne af Latter, saa vittig fandt man ham.

»Ja jeg siger nu ikke noget,« sagde gamle Borup, »men jeg tænker mit.«

Nu var det Springet om at gjøre. Christiansborgs Springvand sprang først saa fint og højt, at man næsten ikke kunde se Straalen. Og saa paastod nogle, at det slet ikke havde sprunget og det var lumpent. Gammeltorvs sprang ikke halvt saa højt, men det sprang saa klodset, at Borgmesteren fik Sprøjtet i Øjnene, og saa sagde han, det var en Voldshandling.

Storkespringvandet stod længe stille og betænkte sig, man troede tilsidst, at det slet ikke kunde springe.

»Bare det ikke har faaet Forstoppelse,« sagde Apothekeren og saa grinede de andre over Vittigheden.

Det hjalp, der lød et frygteligt Pladsk, det var Springvandet, der havde faaet ondt og kastede op i Vandfadet.

»Det var det bedste Spring,« raabte Borgmesteren, »det gaar nedad og holder sig ved Jorden. Det skal have Raadhuspladsen.«

Men det syntes de andre ikke om, de sagde, at Raadhuset, der var en dejlig Digtning i Mursten, fortjente idetmindste en Symfoni i Marmor, og Apothekeren føjede hertil, at Flødepotten ubetinget burde bevares foran Wivels gastronomiske Læreanstalt. Men saa blev Borgmesteren vred og sagde: »Voldshandling!« for han kan ikke lide at blive overstemt, da han ved med sig selv, at han kun kæmper for det Billige og at han aldrig handler uden naar han selv synes det billigt. Men selv er Borgmesteren s'gu ikke billig.

Folkets Universitet.

»Folkeligt skal alt nu være!«
N. F. S. Gr.

„Puk" interviewede *Folket* for at erfare dets Mening om det nye Universitet, det skal have. Og Folket var gjennemgaaende tilfreds. Det sagde, at det havde følt Trangen til Kundskab rumle i Maven, ligesiden G r u n d t v i g snakkede sin første Bragesnak om Højskolen i S o e r. Ganske vist var der jo ingen Mangel paa Undervisningsanstalter; vi kunde blot nævne den fri folkelige Friskole, den høje do. Bondehøjskole, den ny Babyskole ved Dosseringen, Søkadetskolen og Himmelbjerggaarden. Men et Universitet var lige godt noget andet. Det vilde aabne en vid Mark for Kommis'er, Haandværkssvende og Bønderkarle. „Kommis P. Svedskesen, Cand. mag. popul.", vil gjøre sig ganske anderledes bag en Disk end bare Svedskesen. En klassisk dannet Skommersvend vil kunne give Støvlesnuderne et tiltalende historisk Sving, og en Bondekarl, der kan pløje Efteraarsbrakken i geometriske Figurer og skjælde Hestene ud paa Fransk, risikerer ikke at blive sagt op til 1. Maj. De kan altsaa rolig sige, at Tanken har Folkets Tilslutning.

„Puk" bukkede og gik, idet han funderede paa, om Latinen og Græsken, som nu snart bliver husvilde paa Frue Plads, ikke kunde finde et passende Asyl i Folkets Universitet.

Navneforandring. Som en Anerkjendelse for sin udmærkede og fremragende chauvinistiske Position, har Dagbladet *»Forposten«* under Dags Dato faaet allerhøjeste Tilladelse til at føre Navnet *»Roche-fort-Posten«*.

Springvands-Motiver. For at Carlsberg-Fondets Springvand ikke skal blive til det bare Vand, har *Puk* foranstaltet en lille privat Skitsekonkurrence, hvis Motiver herved offentliggjøres:

1. *Holger Drachmann* pløjer Atlanterhavet. Slinger i Valsen. *Neptun* modtager hans Offer. Anbringes paa Hjørnet af Skvaldergade.

2. *Germania* (udføres i overnaturlig Størrelse) i Kamp med en sønderjysk Tjenestedreng. Skænkes som Sejrsmonument til Byen Berlin.

3. *Carl Ewald* plaskende med smaa Bøger. Anbringes i det nordiske Forlags Gaard (»Blæksprutten«s Redaktion).

4. *Martinius gloriosus.* Vandet strømmer fra Tordenkileu, som han holder i sin oprakte højre Haand. Paa Fodstykket er indhugget Navnene paa de Skuespillere og Skuespillerinder, som han har fældet i sine Krige. (Anbringes udenfor Dagmartheatret).

5. Danmarks Tragediedronning Fru *Riis* vrænger Næse ad Publikum. Vandet symboliserer hendes Kunst. (Skænkes de Danske i St. Francisco).

6. *Sophus Schandorph* i Kamp med »Kristeligt Dagblad«. Vandet, der ikke maa være for rent, strømmer fra de Sprøjter, som de retter mod hinanden. (Anbringes udenfor Kafé »Helvede«).

Et Forslag om at anbringe Springvandet i »Gamle Carlsberg«s Gaard er strandet paa Borgmester *Borups* Modstand. Han kan nemlig ikke lide den *Øllgaard*.

Da liegt der Hund — — Man har spurgt, hvorfor Kejser Vilhelm ikke tog hjem fra det hellige Land over England.

Var han kommen paa Kant med Englænderne?

Eller bange for at blive søsyg?

Vi har Forklaringen:

Kejserinden har som bekjendt dansk Blod i sine Aarer. Hun nedstammer bl. A. fra den gamle Søren Mathiesen, Forfatteren af den bekjendte Regnebog.

Naar man nu tog hjem over England, kunde man let komme i Nærheden af Sønderjylland.

Kejserparret var bange for at blive u d v i s t.

PUKs **Redaktion og Expedition**
Silkegade Nr. 4. K.

Abonnement
tegnes samme Steds, og i alle Boglader: **2 Kr. Kvtl.** Enkelte Nr. 20 Øre.

Bladets Abonnenter
faa, saa langt Oplaget rækker. Aargangene **1893—96** incl. for
halv Pris.
Indbinding pr. Aargang i det komponerede Bind 3 Kr
Løse Bind à 2 Kr., Mapper à 2 Kr.
Kan bestilles gjennem enhver Boghandel og i Hoved-Expeditionen.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

„Wie Du mir, so ich Dir!"

— Lige for lige, om Venskab skal holdes!

Udgiver og Redaktør Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

1898. Søndag den 4. December. Nr. 49.

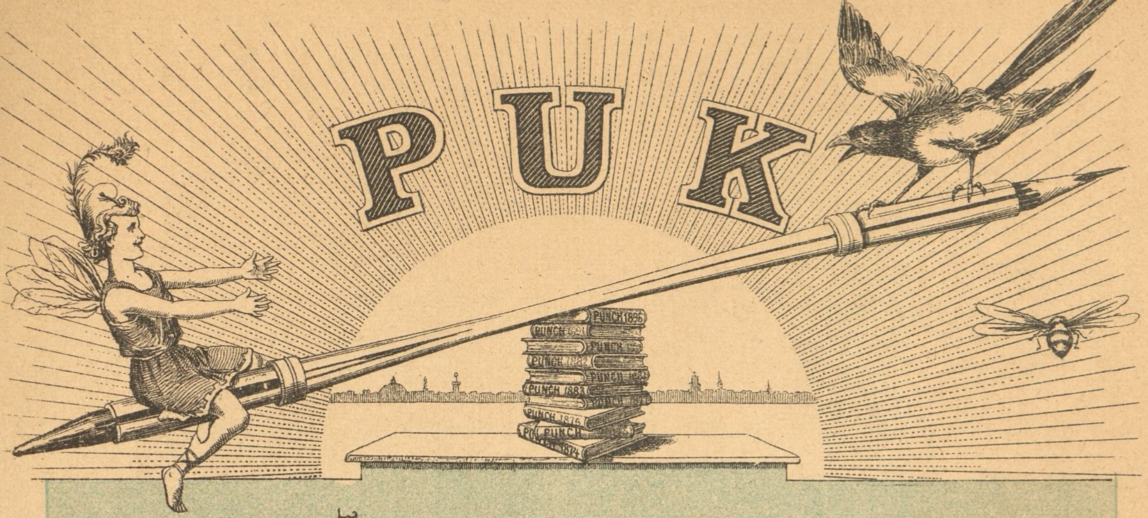

En lille Løvinde.

— Det er da en nydelig Kaabe, Du der har faaet, lille Anna. Hvad har den kostet?
— Den skulde koste 20 Kr., men Moder stred som en Løve og fik den for 18.

Laante Fjer.

Mel.: Glarmestervisen.

Selv for et Par Forliebte kan det ofte hænd's,
At, i Stedet for at kysses, er de oppe at skjænd s.
Socialisterne og Venstre er det saadan gaaet:
En Kurre ogsaa kom paa deres løse Traad.
Det var CHRISTENSEN og KLAUSEN, der var Mestre
for sligt,
Da de sidste Lørdag gjorde Thingets Lørdagspligt,
Thi, da de hinanden udi Armene foer,
Var det ikke just med lutter ømme Elskovsord.

Et Stykke røget Valgflæsk fra J. A. HANSENS Tid,
Hans gamle Kommunallov satte blandt dem Splid,
Thi kan man ingen Gaardmænd paa den Limpind faa,
Er den dog ganske god at fange Husmænd paa.
De første skal betale til Kommunens Behov,
De sidste bruge Pengene — det, syntes han, var Sjov.
At det er ret og billigt, forstaar straks Enhver,
Og Tanken blandt AGRARERNE er højst populær.

For saa vidt hersker mellem en Socialist
Og Venstremand slet ingen Familietvist;
Men Knuden er, at begge Parter lægger Vægt
Paa at redde hele »Æren« for det lovende Projekt.
KLAUSEN syntes, Sagen var tilstrækkelig ren,
At den var Kjød af hans Kjød og Ben af hans Ben,
Den Skiften-Ret og -Pligt, som i Forslaget laa,
Er det kun Socialister, som kan hitte paa.

Men CHRISTENSEN fandt, at med saa fine Ideer
Hr. KLAUSEN havde pyntet sig med laante Fjer;
Han hævded', at det var under Venstres Folkedom,
At Hjerne-Fosteret til Verden dødfødt kom.
Derfor begyndte der om Sammes Fødsel en Strid,
Hvis Lige kun kan findes paa Kong SALOMONS Tid,
Hvor to Mamseller i hinandens Totter foer
Om et Barn, hvortil begge vilde være Mo'er.

Mon ikke her en SALOMON snart ser sit Snit
Til med et Snit at skille mellem dit og mit
Ved at partere Ungen, det uskyldige Lam,
Saa hver kan faa den Halvpart, som tilkommer ham?
Processen vil dog vare kanske nogle Aar,
Til Socialisterne i Halmen Bonden faar,
Og selv i Dynen kommer op paa deres Maner,
Hvad gjør saa det, at den er fyldt med laante Fjer?

Frisk fra Tønden.

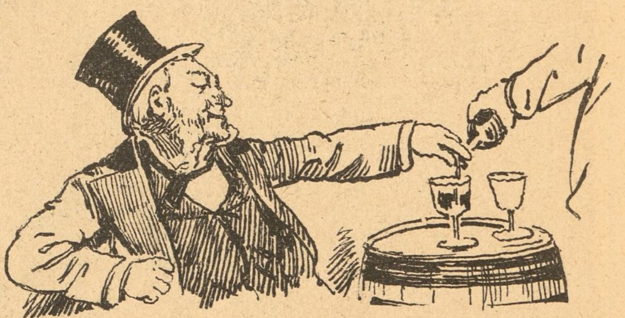

Holdt! holdt: . . . Prrr! . . . Kun en lille Semule Ubesydelighed forneden i Bunden af Gelasset! — Jeg sk' sige Dem, jeg er ikke saad'n rigtig utilpas efter Dagen i Gaar. For jeg var nemlig til Assie-Selskab, f'staar De. D'v'sige, vi var No'en, der kom sammen Klokken Solv i Elleve . , . Hellevede for at kompo . . . kombi . . . komfi . . . ferere om, hva' for Assier for hvi'kke Penge, vi sku' lave for vores Penge.

Ikke se saa kr . . . kriti . . . kilsk ud, Højsærede. Det var et pasriotisk Foresagende; for det er hvassomhelst Assier i hvassomhelst Hva'forno'et i vores moderne Dage. Og der er saammen sandelig nok at lave Assier om, vil jeg sige Dem. Som for Essempel en Ulygges-Asserusserance for Galdesyge, naar nu Sorkespringvandet er bleven staaende, mens at den gruse . . . ræsselige David-Satue staar dér og ligger og gjør li'saadan. — Eller en Pensionskasse for Landliggere, hva' beha'r, siden at Denne Fandens Daarlige Sejlads har ta'et og puttet deres Skibe i Pottemonnæen og la'r Svenserne skumme Vandet. — Eller hva' si'er De om en Samemaritan til harpe . . . harpe . . . harpunerede Borrepræsensanters Frelse?

Naa, Skaal! — Man kunde jo osse kjøbe Rundesaarn og srille det ned til Berlin. Saa kan de bruge det til Insernat

for Handelsrejsende, naar vi har sagt dem Sak for Syskernes *Köller*-Slag! — Eller man kunde . . . Gubbevares, hvor det kan være li'egyldigt, hvad man kunde. — For vi kunde sles ikke no'et, Højsærede! — Da vi ha'de besalt, hvad vi ha'de faaet, ha'de vi kun so Kroner og syv og sreds tilsammen! — Og vi var sre, og de so Anre ha'de ingen Sing. Men vi ha'de jo osse siddet og ble'et ved at spise Ferokost, til at vi nu nok syntedes, at vi sku' se at komme lidt hjem og i Seng.

Men hva' er vi Mensker, Højsærede? — Øje . . . Øje . . . Øjeblikkets Børn, er vi — alrig en Smule andet! — Sror De, at det var mig muligt at faa de so anre til at gaa hjem?

De gjorde det bare, fordi at de ingen Lommer ha'de med ingen Sing i til at lukke . . . Luxe . . . luxusse sig for. Og saa maarte jeg jo gaa ganse alene ind i den nye Indusri-Kafé for at faa mig en Saft. De f'staar nok, at det hassede, for elles var Klokken ble'en Solv, og saa ha'de jeg staaet dér paa Gaden uden saa meget som et Gelas, hvortil jeg kunde hælde mit Ho'ede!

Naa, jeg slap da ind i Side. Og jeg fik mig en Stol, ka' De nok begribe; for der er saammen magelig Pelads i det kulle . . . kullesale Rum til en lille Familie med et Par Venner til, naar der saa ikke er fler.

Ork ja, — Herregud! — Hva' e r vi Mensker? — Burde jeg ikke ha't ladt det være nok med Saften? — Men hva' gjør jeg? — Jeg gaar lige op i en Drotte . . . roske, gjør jeg, og kjør' ud til »Sandard« for at faa mig en Kop Kaffe! — Hvad skulde jeg med den Kop Kaffe? — Har jeg ka'ske ikke Huset fuldt af min egen Kone, der ligger og venter paa mig? Og som modsa'er mig med gerædende Saarer, naar det en sjælden Nat passerer mig, at jeg en Dag kommer hjem den næste Dag? — Men sror De, at det et Øje . . . Øje . . . Øjleblik faldt mig ind at sænke paa min forladte Kone og mit gerædende Hjem? Næ, — Kaffen maatte jeg ha', om jeg sku' besale den med mit Liv. Det er det, man kalder et pysse . . . pykse . . . pyske . . . lologisk Fænomen!

Saa vækkede Kudsken mig da paa Kongens Nyssorv, og jeg stiller mig ind i Sandards Port og venter. Naar bare man er behændig, kan man slippe ind li'saa sent, man vil la'e vær' at gaa i Seng. Det er et Faksum. Kjære; det ka' De spørre hele Danemark om.

Og det gjorde jeg. Li'som No'en gaar ud, svipser jeg jo ind. —

»Den gik!« si'er jeg til Opvarteren. »Men jeg har osse ventet en hel Sime,« si'er jeg.

»Hvorfor har De d e t?« si'er han. »Herren kunde jo bare ha' gaaet indenfor.«

»Ku' jeg d e t?« si'er jeg. »Deres Kelokke er nok gaaet i Baglaas, min go'e Mand?«

Saa halede han Uhret op, og — — —

Naa, Skaal! . . . Den var hal' Fem om Eft'midda'en!

Something rotten!

Hvad er det, der som en Mare grum
Hver Husvært rider, til Gru og Plage,
Som skaber Rædsel (dog ikke stum)
Og Helte kan i et Musehul jage?
Som ikke opfylder Lovens Bud
Om sig at holde paa Maatterne,
Men æder Alverden af Husene ud?
Ih! Rotterne!

En Klage, saa hjerteskærende
I denne Tid er paa alles Tunger
Om disse, o, alt fortærende
Forslugne Udyr og deres Unger.
Af Skraldespandenes Skarn forstaar
De Skarn skam at finde Godterne,
Og hele det lækkre Indhold gaar
I Rotterne!

Politiske Rotter dog ogsaa gi'es,
Som under Tiden sig sammenrotter.
Og, mens det varer, begribeligvis
De er hos hinanden Pander og Potter!
Indtil det en skønne Dag kan ske,
Om Skraldespanden de kommer i Totterne,
Saa er det glohede Venskab, o ve!
Til Rotterne!

De Røde raaber paa: Tyveri!
Saa det i hvert Venstre-Øre maa skingre.
Men Venstre svarer: Nu lyver I!
Jer er det, som gjør for lange Fingre!
Og Højre, o Fy! ser med Glæde til,
Men *Puk*, som bekjendt, hører ikke til Spotterne:
Blot ej de hinanden æde vil,
Som Rotterne!

Dog ogsaa dernede, sønden Aa,
Passerer de allermærkværdigste Smaating.
Med K ø l l e r de Katten af Tønden slaa!
Det ender vel med, at de bruger Rotting!
Thi, ak! de Danske ej færre er
End før, og skønt tyske er Undersaatterne,
Dog Tyskersindet desværre er
Til Rotterne!

Til Minde om den i Cirkus
Mundus haardt prøvede Mand:
Vandet symboliserer
Direktørens Musikforstand.

Til Minde om en Helt, den gamle, gjæve
Og tappre Urtekræmmer Neijendam,
Hvis Navn faar alle Rotter til at bæve,
Saadan han slaar for Ost og Ejendom.

Til Minde om det Punche-Væld, som
Kan kaldes: Nordens Hippokrene

ovember-Revy.

i Springvandsmotiver.

Til Minde om Trafikken i et Land,
Hvor selv en „sund“-Trafik tilsidst med Magt
Forsvinde maa udi det bare —
Undskyld, i „Danskens Vej til Ros og Magt“.

Til Minde om de to, som driver deres Heste
Med Visdom og med Kraft til Bys
og Borgers **Bedste,**
Som tidt i Væddeløb sig med hinanden maale
Og i en ædel Kamp hinanden overstraale.

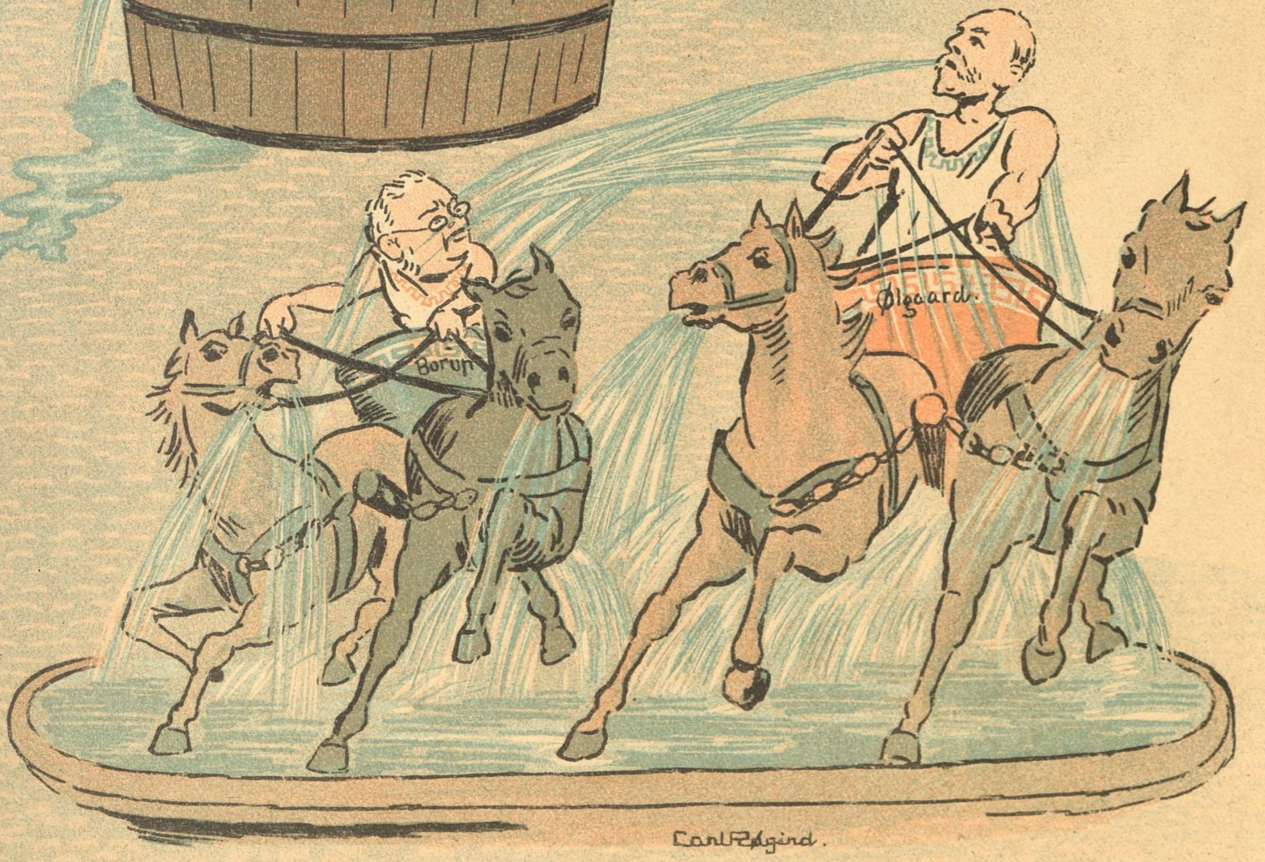

ene
!

„Privatlivets Fred“.

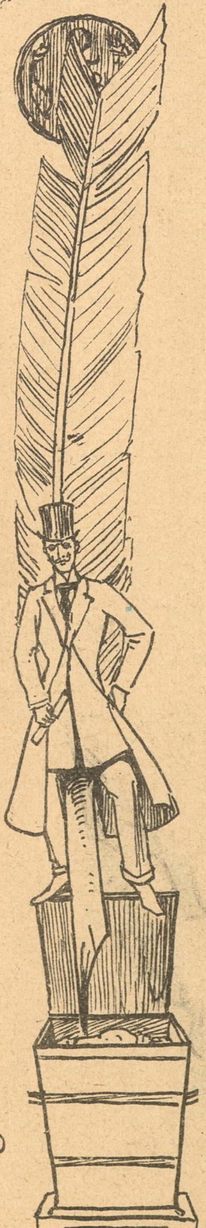

Moralen har faaet vor Presse til Tolk,
Didelum didelum dej,
Den opsnuser hver en Skandale hos Folk,
Didelum didelum dej;
Selv om det mest private Liv
Venner, tro I kun mig,
En indre Stemme byder den: Skriv!
Didelum, didelum dej.

Hvor mærker man ikke den rystende Pen,
Didelum, didelum dej,
I Skildringen af den bekjendte N. N.,
Didelum, didelum dej.
Der har sin Ægteviv spolert,
Som det anede ej,
Og med en Sangerinde soupert,
Didelum, didelum dej.

Hvor føler man ej, at Skribenten har grædt,
Didelum, didelum dej.
Naar han fortæller os (til et Portræt),
Didelum, didelum dej,
At den bedaarende Fru Y
Ude paa Ladegaardsvej
Med Hjemmets Husven er løben af By,
Didelum, didelum dej.

Hvor maa man beundre den sæd'lige Kraft,
Didelum, didelum dei,
Hvormed han behandler sit Penneskaft,
Didelum, didelum dej,
Og fører os til Frøken Z,
Stadig med Kontrafej,
Til hendes intimeste Kabinet,
Didelum, didelum dej.

Ja Pressen skal svinge sin Svøbe med Gys,
Didelum, didelum dej,
Hvad er et Hjem vel mod Sandhedens Lys,
Didelum, didelum dej.
Lad vogte sig enhver Hr. X,
Som vil gaa paa Galej,
For Dyden staar paa Forpost Hr. Rex,
Didelum, didelum dej.

En Sammenrottelse.

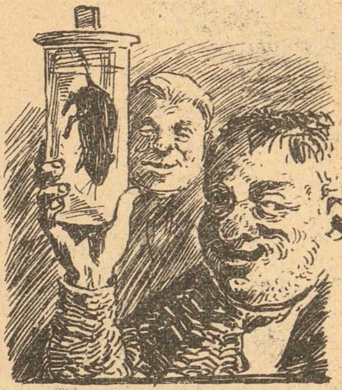

Foreningen »*Det glade Sindelag*« holdt forleden Dag Møde for at drøfte, hvad man skulde gjøre for at udrydde de Rotter, der under Tiden viste sig for Medlemmerne i festlige Øjeblikke.

Formanden, Værthusholder Dilfe, bad Forsamlingen afsynge Sangen »Forgangen Nat vor sultne Kat« og holdt derefter det indledende Foredrag.

Han vilde blot fremhæve, at Verden var fuld . . . (En Stemme: »Er Værten fuld?) Nej, Verden er fuld (Bravo!) af saa megen Daarlighed. Han vilde f. Ex. nævne en høj Snaps. Hvor ofte følte man sig ikke efter en saadan beaandet af Musen. Men i en saadan Situation, naar man fornam Tremænds Styrke (En Stemme: Tremens?) var det meget ubehageligt at se Rotter. Han vilde derfor foreslaa en Sammenrottelse, saa vilde de snart være til sig selv. (Bifald.)

Arbejdsmand Hikke (Jubel) var en Aften kommen op — hik — af en Lygtepæl og rendt lige bus paa en Snask — nej, om Forladelse, han mente — hik — rendt paa en Omnibus, der ikke saa sig for, og desformedelst væltet en ældre — hik — Dame ned i en Urtekræmmer, der var fuld af — hik — grøn Seve. Han vilde blot nævne dette som Exempel, desformedelst at det var en Rotte, som han havde set lige foran sig, der var Skyld i Skandalen. Ned med Rotterne! (Bravo!)

Skomager Drikkelsen havde kun en Gang været paa sjette, men han kunde godt lide at ligge og lege med en lille Rotte i Sengen. Næ, saa var der andre, som var meget mere ubehavelige. Han havde saaledes en Dag været oppe i den Offentlige i Anledning af en lille Geschichte, og der havde gamle Stiftsprovst Absalon sjenert Færdselen i høj Grad og samlet Opløb af Politibetjente, som stod ved Siden af og var blevet til en halv Snes Stykker. Han vilde tillade sig at bemærke, at det var sjofelt af en ældre Herre. (Meningskamp).

Partikulier Dramsen (Ladegaarden) imødegik Drikkelsen. Ude paa Gaarden havde Rotterne nylig gjort Strike og vedtaget en Normalarbejdsdag. Man burde tænke over, om man ikke skulde lockoute dem. Og derefter skulde han tillade sig at give Drikkelsen nogle Kløe. (Drikkelsen og Dramsen slaas.)

Skræder Pip kunde ikke forstaa det. Han nød næsten aldrig noget, undtagen et lille Fingerbøl Spirituosa ved festlige Lejligheder. Men forleden havde han efter Nydelsen af en Portion Lobescowes med ganske vist et lille Fingerbøl Akvavit blevet saa forfærdelig svimmel, og da havde han ganske tydelig set en stor Rotte. Han mente, at Lobescows'en maatte være forgiftet, og da han havde faaet ganske ondt, vilde han nok opkaste det Spørgsmaal, hvorledes man skulde bekæmpe forgiftet Lobescows.

Formanden takkede samtlige Talere for deres interes-

sante Bidrag til Diskussionen og foreslog en Resolution, hvori man anmoder Medlemmerne om at indsamle saa mange Rotter som muligt og derpaa sætte dem i Spiritus.

Resolutionen vedtoges enstemmigt, og man gav sig strax i Færd med at indsamle den fornødne Spiritus.

Et Møde.

(Udenfor Nordiske Forlag. En Flytteomnibus, belæsset med Carl Ewaldske Skrifter holder udenfor. C. E. er i Færd med at lede Aflæsningen. Boccaccio kommer hen ad Gaden).

BOCCACIO. Man har mig sagt,
En efterdigtet har Decameron.
Jeg gad nok set en saadan fræk Person.
Sig er det Dig?

CARL EWALD. Jeg husker ikke.
Jeg skriver stundom et og andet.
(ser efter i sin Noterbog.)
Den 20. Et lille Digt. En Huspostil.
Den 21. En Bog om Elskovs Pil,
En lyrisk En, og saa en humoristisk,
Og et Par Eventyr — rent belletristisk,
Knust næste Dag fuldstændig vor Mission,
Den 23. det samme. En Portion
»Hr. Hansen« skrevet udi »Politiken«.
En Sulamith . . .

BOCCACIO. Ja, det er mit,
Men skidt . . .

CARL EWALD Ja, skidt! Den næste Dag en Jespersens Juleaften, skreven inden Vesper.

BOCCACIO. Jeg har alt nok.

CARL EWALD. Jeg har endnu en Skok
Af Eventyr . . .

BOCCACIO. Ak, jeg flyr!
Du er min Mester!
Ak, maa jeg blot beholde mine Rester
Af Læsere, jeg strax mig dyr. (Han flygter.)

CARL EWALD. (medlidende) Stakkels Fyr!

(Han giver sig til at skrive en Efterdigtning af Dantes »Divina comedia« paa den ene Manchet og en Don Quichote paa den anden, dikterer en af Flyttemændene en Hamlet, fortæller en lille Dreng fra Gaden et Eventyr og ridser en »Hr. Hansen«-Artikel med sin Stok i Snavset paa Gaden. Derpaa betaler han med en 500 Krone-Seddel Blækregningen fra forrige Uge, der præsenteres ham, og gaar op til Ernst Bojesen, der rædselsslagen flygter ned ad Kjøkkentrappen.)

„Kort“ sagt —

To Damer skulde ud at se
Paa Julekort;
De saa de »humoristiske«
Og maatte grumme meget le,
Men pludselig de rødmende
Sig vende bort.
Fly, skreg de, fy, hvor skrækkelig,
At man skal her forvoldes slig
En Tort!

En Ægtemand, der er lidt svag
For Vin og Kort,
Han sidder hjemme Juledag
Og tænker paa sit næste »Slag«,
Da skoser ham hans kjære Mag'
Med Julekort.
Fly, skriger han, jeg ved et Skjul,
Hvor jeg i Fred kan holde Jul
Med Kort!

En Onkel, som sit Blik har vendt
Mod salig Død,
Udstryger af sit Testament
En dum Neveu, der har ham sendt
Et Julekort, hvor han har kjendt
Sin Næse rød.
Neveuen, da han dette hør'
(O Kort, hvor skaber I Malheur!)
Sig skjød!

O Levison vær ikke Sten,
Tag og vend om!
Hvorfor dog volde os den Men
Hver Jul, der skulde være ren,
At vise os med slatne Ben
Paa Daarligdom.
Vi er dog ikke alle Svin,
Som drikker Øl og Brændevin
Og Rom.

PUKs **Redaktion og Expedition**
Silkegade Nr. 4. K.

Abonnement
tegnes samme Steds, og i alle Boglader: **2 Kr. Kvtl.** Enkelte Nr. 20 Øre.

Bladets Abonnenter
faa, saa langt Oplaget rækker, Aargangene **1893—96** incl. for
halv Pris.

Indbinding pr. Aargang i det komponerede Bind 3 Kr. Løse Bind à 2 Kr., Mapper à 2 Kr.
Kan bestilles gjennem enhver Boghandel og i Hoved-Expeditionen.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Mellem „gode Venner".

Naar Katten glæder sig til sin Mad,
Den Skjæbne ret ofte den hænder,
At Hunden faar Lyst til det samme Fad
(Især da, naar de er »Venner«).
Og der bli'er Sprutten og vrede Vov—vov,
Saa ofte Køteren ta'r sig — »Lov«.

Udgiver og Redaktør Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

1898. Søndag den 11. December. Nr. 50.

Tro og villig.

— Naa ja, Deres Anbefalinger er jo udmærkede; men har De en Kjæreste?
— Nej Frue; men jeg kan snart faa mej en!

Brede Remme —

Tak være Socialisterne, vort Venstres gode Venner!
Hos dem er Statens Vel og Ve skam lagt i gode
Hænder.
De ta'er sig kjærligt af de Smaa, saa man i Smaa-
folks Hytte,
Ja, snart i Proletarens Vraa med Grever knap vil bytte.
Snart regner Goder til dem ned, som højligt kan
husvale dem,
Og kun den *aber* er derved, at Staten skal betale dem.

Paa Skolebænken faar de Smaa vel gratis Undervisning;
Men Maverne slet intet faar! Det er kun Aands-
bespisning.
Dog nu skal Skolen Mavens Trang besørge tilfredsstillet,
Hvis Staten blot vil gaa i Gang med at betale Gildet.
Saa bliver sikkert sjæleglad hver gnaven Radikaler,
Hvis Børn faar deres varme Mad — naar Staten
den betaler.

Det var vist ingen gal Ide, i Fald paa Statens Regning
Man ogsaa lod Forældrene i Skolen faa Forplejning.
At Førerne af det Parti hertil er ikke skredne,
Sandsynligvis maa ligge i, at de er — for beskedne;
Dog kan Forældrene man let Erstatning herfor byde
Og la'e dem dobbelt Stemme-Ret ved Rigsdags-
valget nyde.

Men, har nu ogsaa Skolen lagt sig efter den Gemyse,
Bør Smaafolks Poder, blev der sagt, da heller ikke fryse.
De Stakler kan fra Top til Taa til hele Klæder trænge,
Og dem kan de med Lethed faa, blot Staten giver
Penge.
Snart skal vi se en Demokrat paa det Maal tage Sigte,
Hvis bare den fatale »Stat« vil klare den Geschicte.
Reformen bringer ganske vist den saligste Forjættelse
Til hver en brandrød Socialist om tunge Byrders
Lettelse.
Den er for Rømersgadens Trop en sikker Løn-
forhøjelse,
Saa kan han strejke Lønnen op med meget mer
Fornøjelse.
Paa Mønter vil i hvert et Fald han aldrig blive
trængende,
Især, hvis ogsaa Staten skal betale Strejkepengene.

Saa kan en Socialist, min Fa'er, sig rose af sin Lykke,
Thi han kun Rettigheder har, men ingen Pligter
trykke.
— Jo, stop! Fra én Pligt Staten vil ham næppe
separere:
Mod sine Børn har Pligt han til dem selv at
fabrikere.
Hertil vil næppe han, maaske, af Staten Hjælp
begjære,
Men trolig pligtopfyldende dog til det Sidste være!

Protestmøde.

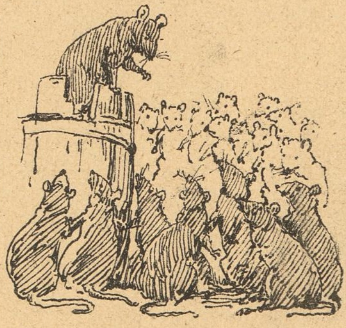

I Anledning af Grundejernes Rottemøde afholdt Kjøbenhavns Rotter forleden Nat et Protestmøde i det nye Raadhus' Festsal.

Den kloge gamle Rotte blev valgt til Dirigent og indledede Diskussionen. Det glædede ham meget at se den store Tilslutning til dette Møde, den vidnede om, hvor dybt Harmen over vore overmodige, tobenede Naboers Brutalitet havde slaaet Rødder i Gnavernes mægtige Nation. Efter Tælleapparaternes Udvisende var der i dette Øjeblik forsamlet over 2 Millioner Rotter og Mus, og der var Plads til mindst ligesaa mange til, som sikkert ogsaa vilde komme i Løbet af Aftenen i alt Fald ved Hjælp af de frederiksbergske Brødre. En saadan Masseudfoldelse var i Grunden det bedste Svar, vi kunde give. De Tobenedes Anslag — Zuslag hedder det nok paa moderne Dansk — gaar ud paa en Udryddelseskrig mod os. Gud hjælpe dem! De er højt regnet 400,000 Stykker og vi mindst 8 Millioner, altsaa 20 Gange saa mange. De Tobenede maatte være meget dumme, de vil udrydde os og dog indretter de alt paa det bedste for os; sikke dejlige snævre, stinkende Kloakker, de laver os, sikke yndige, snavsede Kjældere, sikke velsignede skarnfyldte Gaarde. I Grunden

burde dette Møde ende med en Takadresse til de Tobenede fra Gnavernes Æt.

Den chauvinistiske Rotte: Vi bør sætte Haardt imod Haardt. Vil disse Elendige Krigen, godt, saa ladt dem faa den. Lad os tage de skrappeste Repressalier, lad os æde deres lækreste Oste, lad os gnave deres kostbareste Flygler, lad os fylde deres Senge med vore Lopper.

Den forsigtige Rotte: Lad os endelig tale sagte og ikke udæske Fjenden. Vi er jo dog de smaa og maa finde os i meget. Lad os ogsaa skynde os at blive færdige med Mødet, inden Menneskene kommer.

Den stortalende Rotte: Lad dem bare komme, hvis de tør, men de tør ikke. Der er ikke noget, Menneskene er mere bange for, end en Rotte. Taleren var forleden Nat ude hos Urtekræmmer Neijendam for at smage paa nogle lækre, nyhjemkomne Oste; da han nu fra Lageret vilde liste sig ud igjen, tog han fejl af Vejen og pludselig stod han Ansigt til Ansigt med Urtekræmmeren, der stod og øvede sig i Riffelskydning. Saa blev den lille Rotte vel bange for den store Mand? Ingenlunde, den store Mand saa forskrækket paa den lille Rotte, saa smed han Riffelen, løb hen til Døren og raabte: »Petra! skynd Dig, en Rotte!« og forsvandt. Derefter foretog Taleren Tilbagetoget i Ro.

Den idiotiske Rotte konstaterede, at Menneskene var nogle store Idioter, de kunde f. Ex. slet ikke tælle. Paa det store Møde sagde en Tømmermester Larsen, at han en Aften ved Plankeværket i Reventlowsgade havde talt over Hundrede Tusinde Rotter, men det var Løgn, for Taleren var selv til Stede den Aften, det skete. Han gik sig netop den Aften en lille Tur med et Par Hundrede af sine Koner, da de hører en Mand komme rask ned ad Gaden. De sad stille som Mus (Dirigenten ringer og beder Taleren afholde sig fra personlige Bemærkninger om Rotternes smaa Allierede), og saa da Manden stille sig op og tælle. Vist en halv Time stod han og talte dem om og om igjen, indtil han kom til Hundrede Tusinde, og saa grinede han og gik videre. Men sin Hat havde han tabt, medens han talte, og den spiste de saa til Aften.

Den vittige Rotte glædede sig over, at Idioten var saa godt rottegift, som han var, og opfordrede ham til at opfinde et Rottekrudt mod Menneskene. For Resten konstaterede han en vis Gnavenhed hos alle de til Stede værende og henstillede, om denne Sammenrottelse ikke havde varet længe nok.

Den alvorlige Rotte advarede mod al upassende Lystighed i denne alvorlige Sag. Sagens Kærne var, om Rotteslægten eller Menneskeslægten skulde udryddes, han forlangte Afstemning om dette Punkt.

Efter at endnu en Del Talere havde haft Ordet, enedes man tilsidst om en Resolution, der fastslog Menneskehedens Udryddelse og som Middel hertil, at enhver Rottemoders Frugtbarhed forøgedes fra 4 Kuld à 8 Unger til 8 Kuld à 16 Unger om Aaret.

Under Mødet indløb der sympathetiske Telegrammer fra Ratzeburg og Rotterdam.

Bech-Olsens egen Vise!

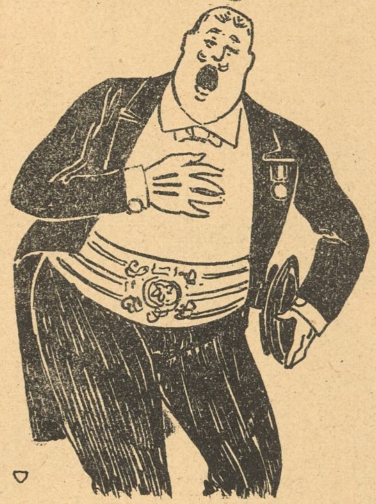

Mel. af Farinelli: Fordum saa vandred' enhver Minnestrel.

Fordum jeg ha'de jo mit Bryderi,
Mægtig i Favnen jeg Fjenderne krysted.
Jeg dem smed, saa Tribunen den ry—y—sted!
Saa var det Slut med det Skryderi!
Som en Vante var Memish jo fæ—æ—æri!
Med samt Niemann, Postümer og Pje—e—eri!
Ej for Penge jeg Kæmperne vog!
I Entré næsten Intet jeg tog!
:,: Jeg tjente kun til Husbehov,
Imens min lille Finger sov! :,:

Nu vil jeg prøve mit andet »Talang«,
— Husk bare paa, jeg har Kone og Børen, —
Og skjønt Kræfter jeg har som en Bjø—ø—ren,
Føler jeg i mig en græsselig Trang
Til at synge en Gang efter No—o—der
Baade Arier, Viser og O—o—der!
Til Tribunen igjen staar min Lyst,
Jeg vil hæve min vældige Røst!
:,: Og Kehlet, Kistens Brædder ned
Skal tynges under mine Fjed! :,:

Syngepi'er, Sangere. Simonsen med!
Stemmer I har jo saa temmelig, jamen
Jeg skal synge Jer sønder og sa—a—men,
Selv om mit Mundlæ'r skal gange af Led!
Og bekjende med Ruelse ska—a—al I,
Jeg har Smør li'som Ødman og Va—a—ali!
Og Merschvinski's det høje C,
Ingenlunde vil volde mig Vé!
:,: Ja, tone skal i Dannevang
Bech-Olsens Kæmpe-Kammersang! :,:

Da Capo Vers:

Grænser ej for min Berømmelse gi'es!
Sandelig! jeg er en Mand af Betydning.
Hele Verden vil skue min Bry—yd—ning,
Udfordring sender man mig fra Paris!
Men, naar Fjenderne ligger med Næ—æ—æsen
Imod Himlen, skal jeg Marseillaisen
Stemme i (jeg galant vil mig té!):
Le jour de gloire est arrivé!
:,: *Allons enfants de la patrie!*
Ti Tusind Francs I mig ska' gi'e! :,:

En daarlig Samvittighed.

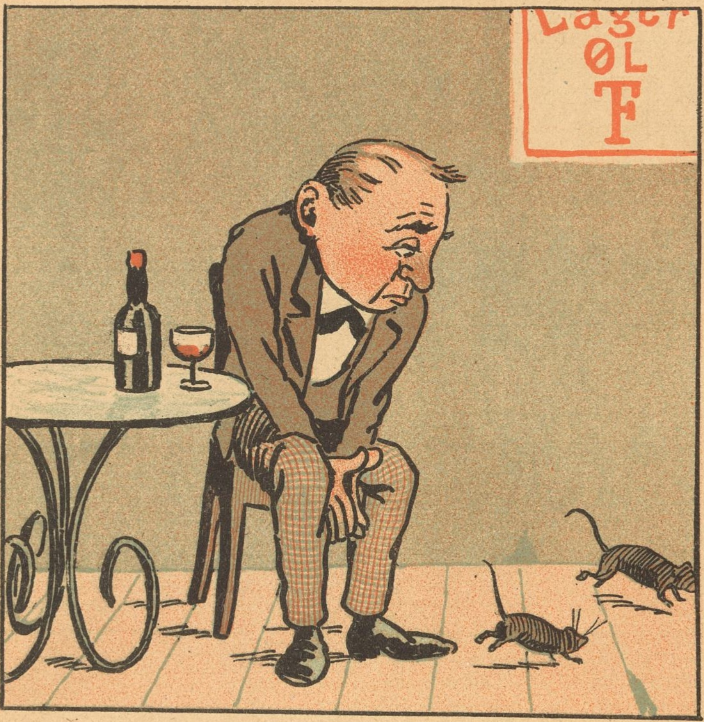

— Gud Fader fri os! Skulde det være muligt?

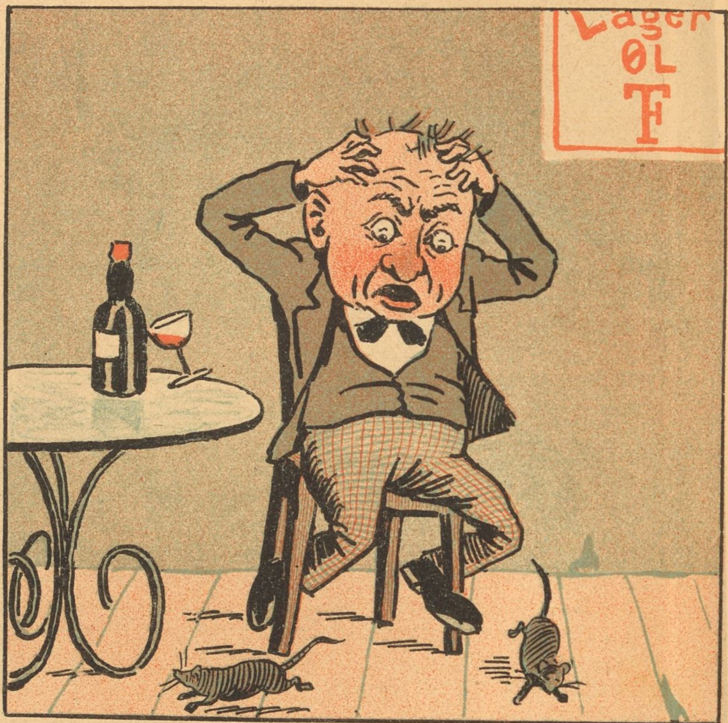

— Der er saagu 2 Rotter igjen! — Føj Frederik! den maa være høj!! — Aah, jeg elendige Stakkel! Det er jo Dille!!

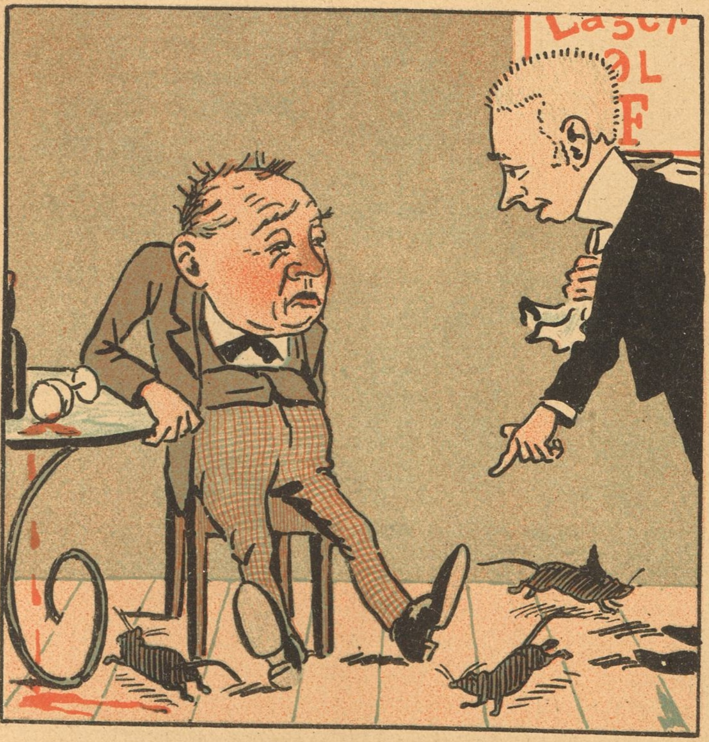

— Sig mig, lille Opvarter, hvor kan det være, at De ingen Rotter har i saadan en gammel Rønne, som denne her?
— Jeg ved ikke rigtig, hvad Herren mener.

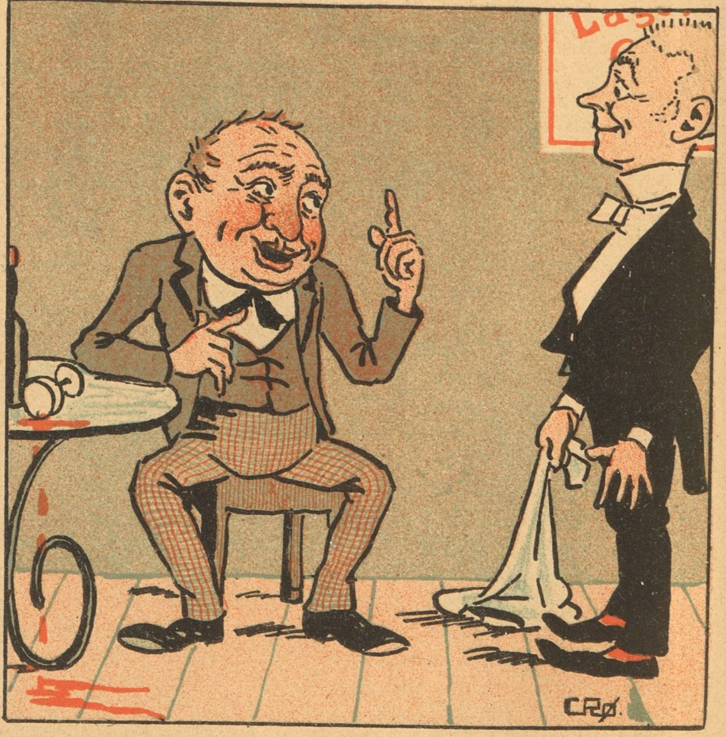

— Gudskelov! Det er virkelige Rotter! Lad mig saa kun faa en halv Flaske Nr. 9!

Ogsaa en Næringsvej.

— Hvad er Du bleven, Karl?
— Jeg er Fuglehandlerlærling, og Du, Otto?
— Abonnent i Jordans Lejebibliothek!

Til

Gustav Philipsen

fra

Bacchus.

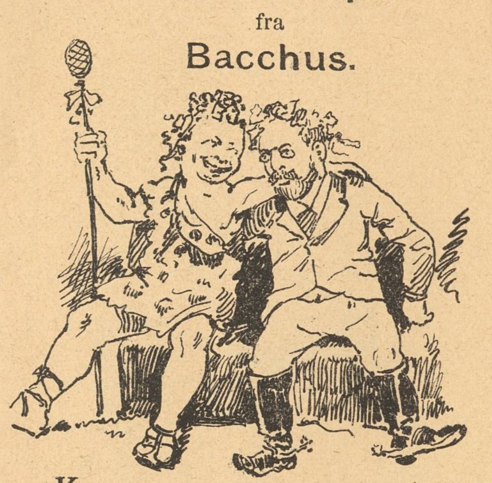

Kjære gamle Philipsen, Du brave,
Tak for Talen, Du har nylig holdt!
Før var Leddet meget tidt af Lave,
Politiet har mig Knuder voldt.
Efter tolv var husvild jeg i Byen,
Og fra Fugman ud til Paraplyen
Var der stængt. Du sagde: „Det er lige fedt!
Børn! Herefter holder aabent vi til Klokken et!

Philipsen! Du er ej en Filister!
Vinløv vil jeg slynge om Dit Haar!
Vi to, Du som Malle jeg som Klister,
Ved hinandens Side trofast staa".
Snart staar aabne alle Byens Snasker,
Huldt tilsmiler os de grønne Flasker.
Vi to, vi skal sammen ud paa Livet lidt.
Vi har Lov at blive ude nu til Klokken et!

Længe leve Byens vise Fædre!
Fremfor Alle Gustav Philipsen!
Ved et Bæger vi dem alle hædre,
Hver en munter gammel Borgersvend!
Herman Trier, i Spidsen for de glade,
Svinger glad sin Hindbær-Lemonade:
„Nu vi opfyldt har, hvad I har ønsket Jer saa hedt:
I skal ikke hjem i Sengen mer før Klokken et!

Husrum vi herefter ikke spør' om,
Torp og Marstrand os det skaffet har,
Der er Hjerterum, og der er osse Ørum,
Gætje glad en lille Hat sig ta'er.
Glad for Nattefrihed Alle griber Værget,
Om det saa er Jeppe paa (Borg)bjerget!
Hvad Eugen nu siger — det er lige fedt:
Vore vise Fædre solder glad til Klokken et!

12—2.

Dt øserlandsk Rejseeventyr.

»Allah il Allah ... salem aleikom!« sagde Søfareren Sindbad. Thi saaledes har en Rettroende for Skik at udtrykke sig, hvor en vantro Kristenhund slet og ret havde sagt: »Nu kiler vi paa en frisk!«

Hans Bordfæller strøg det sidste Bagværk af Skjægget, og Haremets Damer lagde deres Øren til Nøglehullet, da han tørrede Sveden af sin Pande med Turbanfligen, priste Profetens Navn og fortalte:

»Vi havde sejlet i mange Dage og i flere endnu, da vi omsider kom til Jordens yderste Grænse. Vi kastede Anker ved et sælsomt Land, hvor Regnen kun standser, fordi det blæser, og Blæsten kun holder op, fordi det regner. Lyset afmaales i Draabevis og udskjænkes for store Penge til de Indfødte, der opbevarer det i Beholdere, kaldede »Auerske Brændere«. Ingen i dette Land formaar at mæle et Ord, formedelst vaade Fødder og Snue. De taler derfor gjennem Hørerør og hører gjennem Talerør. Og Ingen kan forstaa, hvad den anden siger, hvor utrættelig de end paakalder deres øverste Gud, som hedder »Centralen«. Der er endog Somme, der sønderriver deres Huse for at dølge deres Harme bag høje Plankeværker. Men det er ilde set, og de lider derfor usigelige Straffe: Hver Gang Timeglasset har samlet et Lag Sand paa Bunden, kjører Bødlerne gjennem Byens Gader i store Maskiner, der kaldes »elektriske Sporvogne«, og mejer disse Sønner af Hunde ned for Fode.

Nogle enkelte ere dog visere end de andre og kaldes derfor »Vise Fædre«. En mægtig Fe har skjænket dem i Naadegave, at de faar Mæle hver Mandag; men de taler da ogsaa fem Timer i Kvarteret, indtil Ørerne gaar af dem, og intet Menneskes Søn formaar at sige, hvad de har talt om.

Saa hændte det en Dag, at jeg vandrede med mine Lidelsesfæller gjennem hine usalige Gjaurers Stad. Vi fornam strax, at der var stor Nød paa Færde. Thi deres øverste Kadi var en saare streng og nidkjær Mand. Naar Natten hyllede sit Aasyn i Slør, var det forbudt alle Vantro at tage Føde til sig. Karavanserai'er og Kaffehuse blev stængede med Bolt og Jærn, og hvo, som ej laa i sin Seng med Ansigtet vendt mod Mekka, blev ubønhørlig harpuneret af vilde Furier paa aaben Gade.

Vi kom da til et stort Hus, hvor der var Skrigen og Raaben og megen Tale. Og da vi havde kysset Tærskelen og foldet vore Ben paa Gulvet, erfoer vi, at det var de vise Fædres Divansal. Det var sket, at en saare vis Fader var selv bleven harpuneret og saaret i sit Baghjul. Thi hint Lands Vismænd har ingenlunde Hjærter, men Hjul. De mente derfor alle, at en saadan Wandahlisme burde ikke taales, men at Koranens hellige Forskrifter burde brydes, saa at alle i Ro

Den sidste Konsekvens.

(Frit efter Aarestrup.)

Det var en aarle Morgen,
Soldaten stod og svedte,
Han snørede Korsettet
Omkring sin Løjtnants Midte.

Han rakte ham Pomaden,
Hvormed han skilte Haarene,
Og Sminken, hvoraf Kinden
Fik denne Glans bedaarende.

Og førte frem hans Ganger
Hans Tjeneste-Hoppe Lise,
Der ligesom Soldaten
Knap holdt sig fra at fnise.

Han blinkede til Hesten,
I Øret lød hans Hvisken:
»Vær ikke slem mod Herren
Og husk paa Ridepisken!«

Og langsomt steg i Sadlen
Løjtnanten midt i Porten
Og sagde til Soldaten
Med sagte Stemme: »Morten!

Ifald jeg ikke kommer
Igjen — som nok kan være —
Besørg da disse Breve
Og sig, det gjaldt min Ære.«

Han gav sin Hest af Sporen,
For Gud, for Land og Møen
Han sprængte udi Landet,
Helt ud til Søndersøen.

Der lød et Plask langt borte
Og endnu et — ej flere.
Men i det dybe Mudder
Sank Hesten mer og mere.

Det blev den mørke Aften,
Lys straalede fra Salen;
For hele Regimentet
Holdt Gilde Generalen.

Der lød et Slag paa Døren,
Soldaten stod i Stuen
Med Brevene i Haandeu
Og Haanden stramt mod Huen.

Og Generalen læste,
I Stuen lød der Snøften:
»Jeg vilde redde Æren
Og springe over Grøften.

Men kommer jeg ej over
— Den er halvtredje Alen! —
Husk da, for Uniformen
Jeg faldt som Helt paa Valen!«

Saa læste Generalen,
Sit Hoved tavs han bøjed,
Og alle Officerer
Dem Taarer stod i Øjet.

Forfærded nu forstod de,
Naar Æren udløb Linen,
Sligt maatte blive Følgen
Af Civilisters Grinen.

og Mag kunde tømme Landets krydrede Vin, det være sig Bajer, Saft eller Toddy.

Men nu begyndte en underlig Gjerning der kaldtes »at stemme«.

Der stemtes for, at Alle overalt skulde lukke Klokken slagen Et. Men da de fleste mente, at der altsaa skulde skjænkes til Klokken To, stemtes der for at lukke Klokken Tolv men skjænke til Klokken Et, dog saaledes, at der skulde aabnes Klokken To, naar man havde skjænket Klokken Tolv, det vil sige, at der skulde lukkes Klokken Et, naar man havde nydt Klokken Tolv, hvad der var skjænket Klokken To, eller med andre Ord, at der skulde lukkes Klokken Et, men aabnes Klokken Tolv, og kun skjænkes Klokken To, naar Klokken var over Et! . . .

Allah il Allah! — De vise Fædre blev rødere og rødere i Hovederne, og tilsidst formaaede ingen af dem mere at tælle fra 12 til 2. Da slog de med et Hyl alle Døre i, og deres Stokkemænd jog os ud til de vilde Furier med Harpunerne. Og det blev os siden sagt, at de vise Fædre havde udrettet en fortjenstfuld Gjerning. Men vi Muselmænd laa i Spændetrøje paa vort Skib og svor ved Koranen og Profetens Skjæg, at Klokken kun var To, saa at vi altsaa kunde komme ind til Klokken Et, fordi der blev lukket Klokken Tolv!

Kun langsomt vendte vor Fornuft tilbage; men vi vovede aldrig mere at nærme os de Giaurers Stad ved Jordens yderste Grænse, hvor vise Fædre holder Afstemning. Stadens Navn har jeg forglemt; men det endte med »havn« og begyndte med »Kjøb«, og saa var der »en« imellem.

Af en Fremtids-Anmeldelse. Hr. Ernst Bojesen har udgivet en ny Bog. Dens Papir er som Skovbund ved Foraarstid, dens Omslag minder os om Fuglesang, og de Typer, hvormed den er trykt, er som ranke, knejsende Bøge. Dertil kommer, at Vignetterne er som et helt Væld af Poesi, og i de morsomme Tal, hvormed Sideantallene ere betegnede, røber den berømte Forlægger et ikke ringe Lune.

I det Hele taget betænker vi os ikke paa at kalde Bogen den berømte Forlæggers Bedste.

Kun en Indvending har vi at gjøre: en Digter — Navnet er ligegyldigt — har forsynet Bogen med en Text, som paa en ubehagelig Maade bortdrager Opmærksomheden fra den fantasirige Udstyrelse. Det kan være godt nok med lidt Poesi, hvor Forlæggeren selv har været for tarvelig til at frembringe noget virkelig værdifuldt. Men i et Mesterværk som denne Bog virker den kun anmassende.

PUK's Redaktion og Expedition.
Silkegade Nr. 4. K.

Abonnement

tegnes samme Steds og i alle Boglader: **2 Kr. Kvtl.** Enkelte Nr. 20 Øre.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

To Sjæle — én Tanke.

Sultanen ofte føler stærk Behov
Til af en Undersaat at hugge Ho'det,
Saa grum er Wilhelm ikke, Gud ske Lov!
Han la'r dem dog beholde Livsens Godet;
Alligevel er fælles for dem begge,
At hver har sit Armenien at knække.

Udgiver og Redaktør Angelo Haase.
Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

1898. Søndag den 18. December. Nr. 51.

PUK

Selvfølgelig.

— Du maa nu ikke tro alt, hvad Du hører om mig, min søde Pige.

— Nej, naturligvis, Du kjære! Jeg hører jo aldrig noget om Dig uden, hvad Du selv fortæller mig.

Ødelæggelsens Vederstyggelighed.

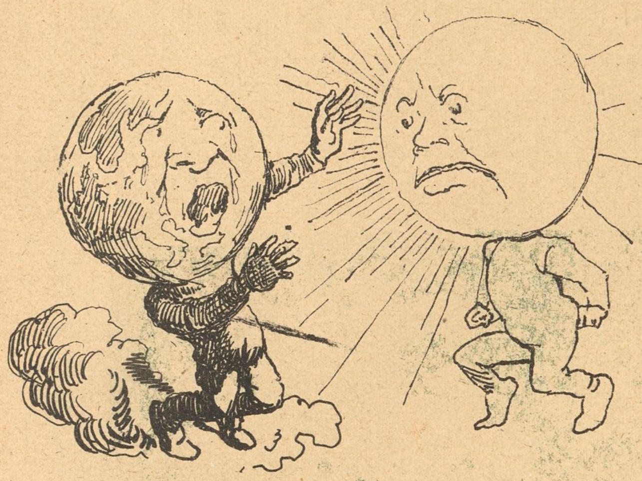

Desværre findes altid sorte Pletter
I Horizonten for en Jordbeboer!
— Nu kommer for Exempel en Slags Fætter
Til BARNUM med de uheldsvangre Ord:
At Solen har en Plet, der stærkt fortætter
Sig for at ta'e Billetten til vor Jord,
Hvor den — hvis samme Vismand ikke fejler —
Vil komme som en Hund i et Spil Kegler.

Naar man nu ved, at selv en lille Plet
Kan sønderslaa det bedste Navn og Rygte,
Kan en saa voldsom stor, trods Lov og Ret,
Nok gjøre Jordens Vilkaar højst fortrykte;
Selv Czarens Fredskongres med Grund maa frygte,
At den skal komme paa det sorte Brædt;
Thi, slaar en Solplet ned, begriber let man,
At den kan ikke tages af med Pletvand.

Bedst som den vidtberejste Kejser taler
Til Tysklands Rigsdag i den høje Stil,
Der næsten Luven ta'er fra GEERT WESTFALER
Om Rejsen fra Jerusalem til Kiel,
Den grumme Solplet ned paa Jorden daler;
Udvisningstrusler hjælper her *»nicht viel«*,
Uagtet den som *»lästig«* gjør Ballade
Og slaar hans Metafoser ganske flade.

Mens Kina bliver ikke til at kjende,
Og Frankrig faar en saadan Sinkadus,
At alt, selv DREYFUS-Sagen, her faar Ende,
Vil ONKEL SAMS berømte »hvide Hus«
I den Grad blive reducert til Snus,
At ingen Præsident kan herfra sende
Erstatningskrav til Spanien desangaaende!
— Det Faktum er i Sandhed ildespaaende!

Hos os forvoldes ikke mindre Jammer
Af den fatale Klodes Overfald,
Hvem Loven imod Bøller næppe rammer,
Endskjønt den virker dog i deres Kald;
Den knuser al Ting i vort Folkekammer
Undtagen Borger LYNGSIES Pandeskal,
Samt Ungdomsdigte fra ST. GEORGS Muse;
Thi dem kan ganske sikkert ingen knuse.

Kvindens Ligeberettigelse med Manden.

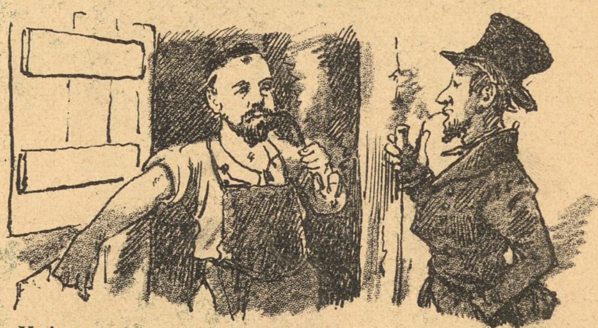

Kristen Smed: Goddav Mads Jordmormand.

Mads Jordemodermand: Goddav, Kristen Smed. Æ Maren hjemme?

Kristen: Næ hun æ lie gaaen hen te Madammen faa a snakke om den ny lille Guds Gave, som a vi venter.

Mads: Saa ska Do itte vente hinner i de føste Par tre, fire Timer; saalænge Posevandet bare sier yd te, a ded liesaagodt ku ha brun Kolør som noved andet, ska saan et Par Hunfinker nok la Ædekasserne kvække.

Kristen: Do sku elles itte kalde min Maren . . .

Mads: Huld Flav! Jæ kalder itte din Maren miere end som min Maren aa Dejnens Maren aa Kromandens Maren aa alles Maren. Vi Videnskavsmænd ka nu engang itte døje ded Skjørte-Rak, vi har en insektmæssig Foravt faa dom. Di sku aldrig vaaren skaft pue Jorden, hva Nøtte gjør de vel?

Kristen: Di føder os da Børn.

Mads: Ja øndige smue Guds Gaver mæ Visselulle om Natten aa Bleer pue Kakkelovnen om Daven.

Kristen: Saa låver di da vel Maden.

Mads: Javel gjør di ded, aa sikke dollekat di svider Vællingen aa klumper Grøden aa branker Flæsket.

Kristen: Ded ka der være noved i. Men di æ dov liegodt skjønne.

Mads: Jæ ve itte om Do æ faagavet i Madammens Øndigheder, faa jæ æ itte slekken etter Marens. Næ, sie te

Mandfulket, ded æ skjønt mæ brede Bringer aa svumlende Muslinger aa lynendes Øjne. men Faen itte ded Sprinkelværk pue to Kalleknæer som kaldes et Fruentømmer.

Kristen: Jæ synes elles, a ded mæ Muslingerne aa Bringen passer nok saa godt te Madammen som te Dæ.

Mads: Ded synes Do, fordi a Do sier mæ Smedde-Glugger pue Faahuldet mellem Mand aa Kvinde. Faa ded føste ka Do jo itte vide, hvormejet a Madammens Fyldighed der æ Vat aa Uldklokker, aa faa ded aned begriver Do itte den Vælde, der saa at sie sitter i ded videnskavelie Øje-Muggs hun aa ve itte være mæ underdanig, saa bare sier jæ pue hinner saaen . . . aa saa æ hun lisaa tam som en hen-kogt Reje.

Kristen: Ded va Fa'en, jæ syntes Do bare skielede.

Mads: Jæ taler derfaa heller itte faa mæ sæl, jæ ska nok klare mæ. Men te alle Jer andre, som har Kjællinger, sier jæ: Vogter Eder faa Fruentømmeret, hun stikker sit Hovde frem allevejne, aa knuser i ded itte i Tide da goer ded Eder ilde!

Kristen: Næ Mads, ded faar Do mæ itte te. Knuse Marens Hovde næ aldrig!

Mads: Saa ka Do jo sprætte hinner op aa putte gloendes Jern i hinner — dit Pæretræ! Jæ taler begriveligvis itte om mørde Kvinden men om at hulde hinner nør pue den Plads, som tekommer hinner etter den hellige Skrift. Hva vilde Do sie, hvis a Maren en Dav stillede i Smedjen mæ Bovser pue aa en Skraa i Kjæften?

Kristen: Ha, ha, ha! aa huld op mæ den Mads.

Mads: Do ska itte grine, ded æ alvorligere end Do tror. Der kommer snart en Lov, der sier, a Kjællingen, hver Gang Manden har slidt sæ et Par Kroner te, ska ku sie: »Op mæ Knapperne Gamle, jæ ve ha Halvdelen«, aa gjør han'ed itte, saa ka hun hapse en eller anden Gjenstand fra ham som Pant eller hun ka sitte ham pue Sultekur te han betaler.

Kristen: Sulte mæ Mads, æ ded verkeli?

Mads; Ja ded æ nu ded væste faa Dæ, men ded æ itte ded hiele. Saven æ, a Kvinden ska gjøres halvt te Mand aa Manden halvt te Kvinde. Hun ka fordre, a Do ska lave ded halve a Maden, vugge Ungerne ded halve a Natten, vaske de halve a Bleerne, skure ded halve af Gullerne. Drikker Do Dæ en Pons, ka hun føst tømme ded halve a Koppen, ta'r Do Dæ en Skraa, ka hun bide det halve a'en, drikker Do Dæ fuld den ene Dav, ka hun gjøre ded den næste Dav o. s. v. Ka Do li den Lov, hva Kresten?

Kristen: Maren skraa, Maren drikke sig fuld! aa, ded æ forfærdelig! Hva ska jæ gjøre Mads, ka Do itte hjælpe mæ?

Mads: Jæ ska faa Venskavs Skyld hjælpe Dæ te a ave hinner, saa hun itte henfaller te den Umaadelighed. Jæ ska godt komme aa drikke din Rom mæ Dæ, saa der itte bliver noved te hinner. Aa din Skraa mæ.

Kristen: Ja gjør ded Mads. Jæ har lie faaen to Flasker Rom hjem, ska vi tyre den ene?

Mads: Ded ka vi godt.

En „*Forpost*“-Fægtning.

Hansen-Bladet er et meget
Pudsigt lille Figen-Blad,
Fredrik og Johannes legede
I dess Spalter nok saa glad.
Svinefylket deres Føde
Tjente brave Mænd saa stolt —
Ak, et Delegeretmøde
Har dem megen Sorg forvoldt.

Først fremstod der Provsten Bjerre,
Sagde, det var inte ham,
Scharling sagde, han desværre
Læst det havde, død af Skam.
Lille Esman protesterte,
Rødmende af dydig Gru:
Kun til »*Kr. D.*« han leverte
Sine smaa Artikler nu.

Oscar Madsen han er færri'
At gaa helt ud af sit Skind,
Sige om ham, han skrev deri,
Var kun nedrig Ondskabs Spind.
Robert rødmed nok saa dydig
Sagde til *Jeanjean*: »Gaa bort,
Grisebasse, skam sig! Fy Dig
An, at Du er nu saa sort!«

»*Politiken*« ved hvert Nummer
Gik i Jorden fast af Skam,
Schandorph knap sin Blusel rummer,
Og pladask! han flux besvam!
Gustav Wied en Dag tilfældig
Lidt paa Bladets Bil'der saa,
Greben af Generthed vældig
Bad han om de »himmelblaa«.

Rex forarget dybt og rystet
Har det lille Spilleværk,
Selv Bech-Olsen det for Brystet
Faldt — *Jeanjean* var ham for stærk!
Men *Jeanjean* har ikke Hang til
Sig at vise som Changeant,
Skjønt der er vist en Del Trang til
Blot et lille Changement!

Musikalske Anlæg?

Premierløjtnanten: Hvad vil De, 91?

Rekrutten: Je vi gerne melle mej te Hr. Primerløjtnanten for at komme te Musikken.

Pr.: Hvilke Instrumenter spiller De?

R.: Hamoneka, Hr. Primerløjtnant.

Julestemning.

— Skal Fruen ha' en Skinke til Julen?

— Det kan nok være! Ja, nu er der jo ikke længe til Jul!

— Nej, jeg har ogsaa alle mine Pølser og Skinker fra Røg, saa for mig **maa Julen** komme, naar den vil. Jeg er rede til at tage imod den.

Kulturens Højdepunkt!

Mel.: :,: For Danmark, :,: er denne Skaal udbragt!

:,: Von Køller :,: nedskyller en Kop The,
(The'en var ægte, i Kina den plukket var,
Dér af den pansrede Næve den hugget var!)
:,: Saa faar han :,: en ypperlig Idé:

:,: De danske :,: formerer sig saa fælt!
Stygt deres Stemme ved Valgene stiger,
Derfor herut nu med Karle og Piger!
:,: Sé, det kan :,: man kalde for reælt!

:,: Hr. Jessen :,: var ej tilfreds hermed.
Højlydt han i sin Avis sig beklager:
Det var for Smed skam at rette Bager!
:,: Men det kan :,: jo ikke Jessen ved!

:,: Von Køller :,: bli'r rigtig ædderspændt!
»Dansken er et utaknemmeligt Skaren,
Jeg har behandlet ham før som mit Baren.
:,: Men end er :,: min Kjærlighed ej endt!«

:,: Von Køller :,: i Loven nys har læst:
Mishandler Nogen sit Barn eftertrykkeligt
Og det forleder til no'et vederstyggeligt,
:,: Saa mister :,: sin Faderret det Bæst!

:,: Og Dansken, :,: den gudsforgaa'nde Krop:
Tvinger sit Barn (unaturlige Fader!)
Grumt til at tale et Sprog, som det hader!?
:,: Men det skal :,: nu ogsaa høre op!

:,: Von Køller :,: han breder ud sin Arm:
»Stakkels Forfulgte, jeg Hjælpen vil bringe jer;
(Dersom I tøver, saa skal jeg nok tvinge jer!)
:,: O, kom til :,: min ømme Faderbarm!

:,: Hos mig skal :,: I lære tyske Ord.
Let skal I nemme dem, Glose for Glose:
Deutschland! Der Kajser! von Bismarck! der Grosze!
:,: Von Køller :,: er ogsaa tem'lig stor!«

:,: Von Køller :,: Du vist forregner dig!
Dansken fra sønden Aa ikke du rokker,
Stædig han er som den bareste Pokker!
:,: Ti! Tysker :,: han langtfra egner sig!

Mudder.

Et Andersensk Eventyr med Variationer.

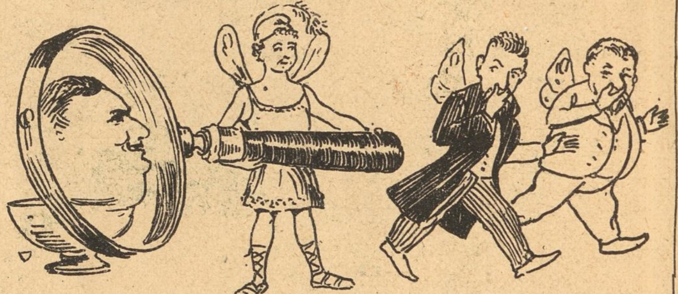

Det var en dejlig, nordisk Vinterdag: Sprøjt fra neden og Pjask fra oven; gratis Brusebad paa aaben Gade.

Alle de smaa Alfer havde søgt Ly under et Skræppeblad. — »Nu skal vi lege!« sagde *Puk*. — Saa tog han en Draabe Vand op af Regnfuren, der havde lavet Voldgrav omkring Bladet, og hentede Trolden Krible-Krables Forstørrelsesglas. — »Kig nu!« sagde han.

Og Alferne kiggede. — Ih, hvor det kriblede og krablede! Tusinde Smaadyr hoppede og sprang, trak i hverandre og aad af hverandre. — »Bi lidt, I maa ha' det tydeligere«, sagde *Puk* og gik ind i sit komiske Musæum, hvor han har fuldt op af grinagtige Ting. Der hentede han en Tællepraas, som han en Gang havde fundet i Integade, og som derfor kunde levere den højeste Oplysning. Den havde oset svært i sine Dage, og nu var Glansen næsten helt gaaet af den; men den var al Tid bedre end ingen Ting. — »Kig igjen!« sagde Puk.

Det saa ud som en hel By, hvor Folk løb omkring paa Gaderne og trak Kapperne sammen om sig. For de havde alle et Dyr under Kappen; nogle havde en Abe, andre en Paafugl, mange havde en Stud, og de fleste havde en Gris. Og naar et af Dyrene stak Hovedet frem, saa hylede og jublede hele Menigheden, halede Kappen af ham og flaaede ham og aad ham.

Nogle smaa, vimse Skabninger med Gaasepenne bag Ørerne var dog de værste. De var sorte, for de var Negere. Grinende og hvinende rev de Kapperne af hver levende Sjæl, de faldt over. Og, naar saa Folk var klædt af, lagde de dem i Spalter og puttede dem i Hurtigpresse. Helt op i Husene vimsede de og halede Folk frem under Sofaer og Borde. Det kunde slet ikke nytte at gjemme sig. —

»Hu! det er jo forskrækkeligt!« sagde Ærteblomst.

»Det er ligefrem en Krænkelse af Privatlivets Fred,« sagde Spindevæv, for saadan havde hun selv hørt Menneskene kalde det.

»Gyseligt!« sagde Sennepskorn; »men forfærdelig morsomt. Det vilde jeg ogsaa gjærne give 2 Øre for.«

»Kig videre,« sagde *Puk.*

Omme i en lille bitte Gade, saa lille, at den næsten var en inte-Gade, sad de gamle Negere og stak deres Hoveder og Gaasepenne sammen. De holdt Bønnemøde og havde en rigtig Ex-Pastor til at synge for.

»Slaa Blæk for jer!« sang han og drejede Øjnene til Venstre, for saa troede han, at de saa himmelvendte ud. »Skal vi taale, at en væmmelig, nyfødt Unge ligger paa Forpóst for at tage Næringen fra os . . . jeg mener, for at rive Kapperne af alle Næsters gode Navn og Rygte?«

»Flæng ham! — Flæns ham! — Flaa ham!« raabte de alle og foldede andægtig deres Hænder.

»Det vilde være uhyrligt, om vi fandt os i den Lilles usnærpede, modige, aandsfri . . . .« begyndte Doktoren.

»Hør op!« afbrød hans Redaktør. »Glem ikke, hvem De taler om! — Og svøb Kapperne tæt om jer, allesammen!« Desto værre kom Advarslen for silde. Kapperne gled til Side og graadige, gamle Blæksprutter stak Hovederne frem. Tykke, mæskede og fede var de, saa vældig havde de i deres Ungdom taget til sig af gode Navn- og -Rygter. Vommene ligefrem klirrede af Højrepenge.

»Kapperne sammen! Fold Hænderne! Vend Øjnene!« skreg Redaktøren. Men i det samme gik den nyfødte Unge forbi ude paa Gaden og raabte med Blomster og Grevinder. Alle styrtede til Vinduet, krøb ovenpaa hverandre for at høre bedre og lod 2-Ørerne regne ned over ham. Saa sank de atter sammen, foldede Hænderne og stønnede:

»Skal da alle uvartige Drenge kunne bjerre Føden i dette Land?« — —

»Og hvad tror I saa, at det er?« spurgte *Puk*, idet han stak Forstørrelsesglasset til sig.

»Det er morsomt,« sagde Ærteblomst.

»Det er vel sjette Akt af »*Tartuffe*«?« sagde Sennepskorn.

— »Det er Muddervand!« sagde *Puk.*

Nedenfor Rangklasserne.

(Forstudie til *Forfatterbogen.*)

Alfred Ipsen: Saa var det Dem, kjære Karl Larsen. I vort Model-Galleri skulde vi gjærne have lidt om Dem og Deres Forhold til Hans Peter Egskov.

Karl Larsen: De vil vide, om jeg har benyttet levende Model til min Iliade? Gu' har jeg saa. Jeg har kjendt Hr. H. P. Egskov, saa længe jeg kan huske. Rigtig intimt. Han var min kjæreste Omgangsven i mange Aar. Først, da han var Herskabstjener og forlovet med Stuepigen Sofie. Saa, da han kom hjem fra Fyrbøderiet og handlede med Uhrkjæder i Beværtningerne. Og endelig, da han havde nedsat sig som Marskandiser. Han har mangen en Aftensstund smækket mig over paa en Bajer hos Peter Jensen sammen med de to Sædeligheder. Den kjære Egskov! Han er en kjøbenhavnsk Struggler af det lavere Lag, og hans Moral stemmer paa en Prik med mine egne Sædelighedsbegreber. Ved Bajeren oppe hos Peter Jensen blev hans Navn uopløselig knyttet til mit. Som han kunde gi'e Øl! Og jeg er ikke utaknemmelig. Jeg gav min kjære Omgangsven og Bonkammerat en monumental Plads i den danske Skjønliteratur. Jeg gjorde Marskandiseren fra Sværtegade til en klassisk Figur. Vi udfylder hinanden. Han har den svedne Fiffighed, jeg den drevne Skrivefærdighed. Paa det nittende Aarhundredes Aftenhimmel vil vi blive staaende som to Dioskurer. Om tusinde Aar . . .

Alfred Ipsen: Mange Tak, det er mere end tilstrækkeligt. Nu maa jeg hen til Schandorph for at høre, i hvilken Sti han stak Thomas Gris. Adjø!

Af Impresariernes Katekismus.

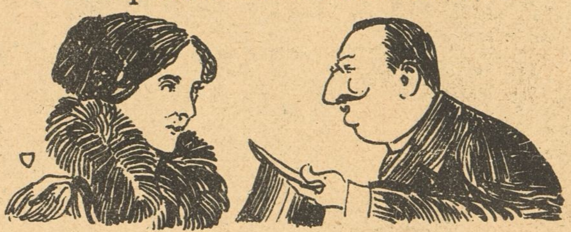

(Den bekjendte Impresario Dorval udgiver om kort Tid en Haandbog med ovenstaaende Titel. Af Bogen, der er holdt i Form af Spørgsmaal og Svar, gjengiver vi følgende):

Svar til Brug paa Theatret.

Sp. Hvad er den By, hvori Madame for Tiden er?

Sv. Den interessanteste i Verden.

Sp. Hvad er dens Publikum?

Sv. Meget intelligent og overordentlig forstaaende.

Sp. Hvad er Madame?

Sv. Meget forbavset over, at Enhver i Byen forstaar hendes Sprog.

Sp. Hvad har hun altid været?

Sv. Besjælet af det mest brændende Ønske om at komme hertil.

Sp. Hvad kan hun sige?

Sv. At det har været hendes Livs højeste Maal.

Sp. Hvad har hendes Optræden andetsteds været?

Sv. En kolossal Succes.

Sp. Hvad er en Journalist?

Sv. Spirituel.

Sp. Hvad er Berendsen ved Dannebrog?

Sv. Genial, en af afdøde Daudets nærmeste Venner.

Sp. Hvad er Madame, naar hun er sammen med en Journalist?

Sv. Henrykt, men meget bange for hans Dom.

Sp. Hvorfor?

Sv. Fordi hun ved, at Kunsten staar saa højt, hvor han har hjemme, at hun slet ikke lægger Vægt paa, at Verdens berømteste Navne og Ruslands rigeste Storfyrster hidtil har kappedes om at hylde hende.

Sp. Hvad er hans Dom?

Sv. Afgjørende for hele hendes Liv.

Svar til Brug inden fire Vægge.

Madame anser Byen for den simpleste og dens Publikum for det mest idiotiske, der findes.

Særlig er hun fortvivlet, fordi disse Barbarer ikke forstaar et Kvæk af, hvad hun siger.

Et manglede bare, at man skulde kaste sine Perler for Svin, naar man ikke fik det godt betalt.

Journalisterne i denne By gjør sig hæderlige Anstrengelser for at kappes med Pariserpressens værste Idioter og Uslinger.

Kun deres Talentløshed er Skyld i, at det ikke er lykkedes dem.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

En Votivrude til Kapellet
paa
Kongens Nytorv.

Hr. Heide er ej Pengemand alene,
Han ogsaa godt forstaar at — gi' en Scene!

Udgiver og Redaktør Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

1898. Søndag den 25. December. Nr. 52.

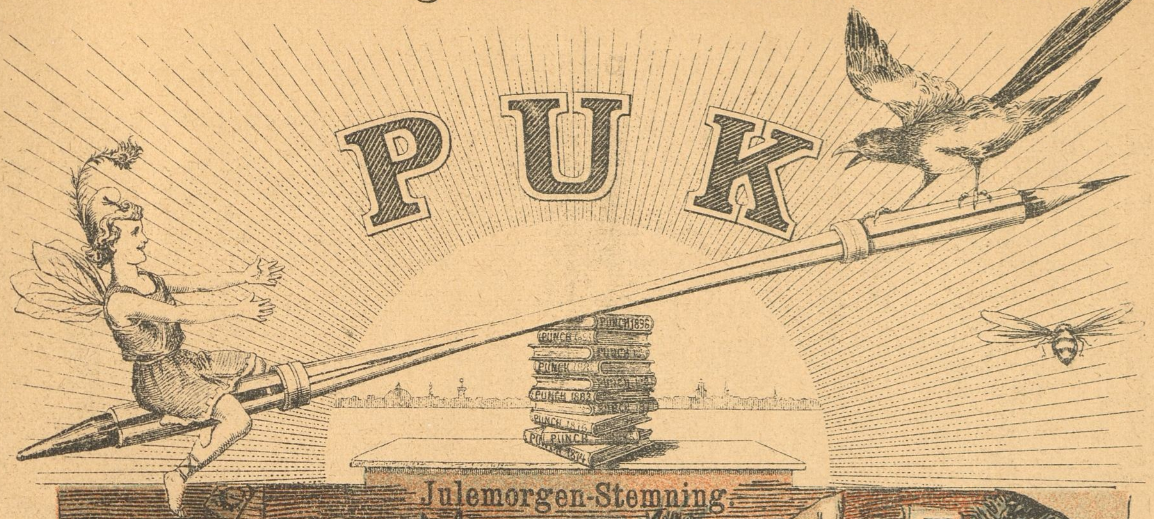

Julemorgen-Stemning.

Grebne af en Julestemning mægtig,
Pæne Folk til Kirke gaar andægtig
For den kjære Skaber at lovprise
Samt — de nye Julegaver vise.

Julespøg og Nytaarsalvor.

Den glade Jul, vor gavmilde Ven,
Har slaaet sig ned mellem os igjen!
Hvert Torv og hver Smøge, hver Gade og Stræde
Er propfuld af lutter Juleglæde.
Fra »Hammerens« Klipper til Vesterhavssandet
Udstraaler Skove af Juletræer
Et rent ud sagt magisk Trylleskjær!
— Jo, det kan man kalde Lys over Landet!

Kun i vor velsignede Rigsdagskaserne
Man finder Tavshed og tomme Rum.
Ej tændtes her nogen Julestjerne
For sammes godtroende Publikum.
Selv Høgsbroes Klokke, der ellers kimer
Til Andagt i Thingets løftede Timer,
Har nedlagt sin Knebel, sørgmodig og stum.
For Øjeblikket hver Lovgiver ses
At lade som hjemme, hver i sin »Kreds«,
Hvor hver af dem arbejder ufortrøden
Paa »første Behandling« af Julegrøden;
Thi, om man ellers med Rette klager
Paa Venstres Behandling af andre Sager,
Saa er man i hvert Fald sikker paa,
At den vil en grundig Behandling faa,
At hver en renlivet Demokrat
Saa rigelig tager til sig af Varerne,
At der maa komme et Resultat,
Der dog bringer nogen Trøst til — Agrarerne,
Da Grøden efter behørig Forvandling
Dog havner hos dem til »sidste Behandling«.

Men, selv om vort Landbrug med Sorg maa melde,
At den var i Grunden det hele reelle
Udbytte, som det af Samlingen fik,
Trods al dens Forhandlingspolitik,
Saa har vor usalige Lærerstands Kaar
Til Nytaar knap anden Forbedring for Øje:
I Kjøbenhavn maa den lade sig nøje
Med sex Procent, som den — slet ikke faar!
Og ganske som i de forrige Aar
Den Trøst fra de »vise« Fædre kommer,
At »vi vil vente, til det bliver Sommer,
Saa skal vi gjøre, hvad vi formaar,
Og trøste Lærernes slunkne Lommer
Med Plan til en udvidet — Ladegaard!«

Den uartige Dreng.

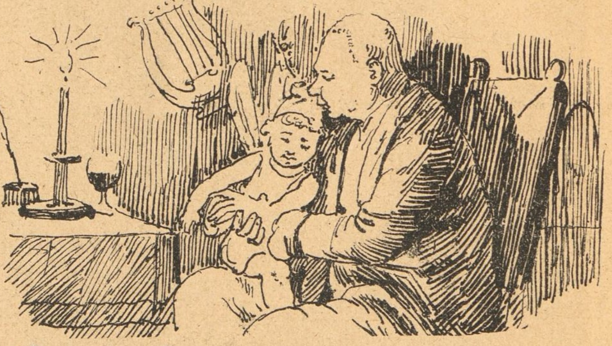

Der var en Gang en ungdommelig Provst og velmeriteret Landsthingsmand, saadan en rigtig god, gammel Landsthingsmand. En Aften, han sad hjemme, blev det et rigtig forskrækkeligt politisk Vejr udenfor. Delegeretmøde-Talerne skyllede ned, men den gamle Landsthingsmand sad lunt og godt.

„Der bliver da ikke en tør Trævl paa de Blad-Aktionærer, som er ude i det Vejr!" sagde han, for han var saadan en god gammel Landsthingsmand.

„Oh, luk mig op!" lød det udenfor, og den gamle Landsthingsmand gik hen og lukkede op.

Der stod en lille Dreng. Hans Øjne saa ud som to Smilehuller, og om det saa var hans lille Bagside, saa var den saa smuk. Han saa ud som et lille Englebarn med Vinger paa Ryggen. Og i Haanden havde han en dejlig Flitsbue med smukke Pile.

„Du er en lystig Dreng!" sagde den gamle Landsthingsmand. „Hvad hedder Du?"

„Jeg hedder *Puk!*" svarede han, „kjender Du mig ikke? Her er min Flitsbue, den skyder jeg med, kan Du tro!"

Saa spændte han den, lagde en Pil paa, sigtede og skjød den gode, gamle Landsthingsmand lige ind i Hjertet.

Den gode, gamle Landsthingsmand laa paa Gulvet og græd. Pilen var ikke spids, for *Puk* havde bare skudt den af for Løjer, men Landsthingsmanden syntes alligevel, at det gjorde ondt, og saa skrev han i *Nationaltidende:* „Fy! hvor den *Puk* er en uartig Dreng! det skal jeg fortælle til alle gode Blade, at de kunne tage sig i Agt, og aldrig lege med ham, for han gjør dem Fortræd!"

Alle de gode Blade, han fortalte det til, tog sig saadan i Agt for den slemme *Puk*, men han narrede dem alligevel, for han er saa udspekuleret! Naar Rigsdagsmændene gaar fra Kasernen, saa løber han ved Siden af. De kan slet ikke kjende ham, og saa tager de ham under Armen og tror, det ogsaa er en Rigsdagsmand, og saa stikker han dem Pilen ind i Brystet. Han sidder i Glødelamperne i det kgl. Theater, saa Folk tror, han ogsaa er en Glødelampe, men de mærker siden noget andet. Ja, det er en slem Dreng, den *Puk*, ham skal Du aldrig have noget med at gjøre, han er efter alle Folk. Men nu kjender Du ham! ved, hvad han er for en uartig Dreng!

Stambogstavle.

I Anledning af Julen og det forestaaende Aarsskifte har *Puk* faaet sin Stambog beriget med nedenstaaende værdifulde Bidrag.

Det er mig, der spiller anden Violin. Jeg har til den Ende laant Gustav Wied's himmelblaa Buxer.

Jens Petersen.

Der var kun een Bismarck, og jeg er hans Trompet.

Karl Gjellerup.

Min Amanda var fra Kjerteminde.

Holger Drachmann.

Då jeg var Prins blandt de Arkadier.

Peer Scavenius.

Jei spør bare, jei: Hvem Fan skal ha de 200,000 Kronerne af Nobel's, om ikke jei?

Bj. Bjørnson.

Jeg staar stærkt, thi jeg staar alene.

Johannes Hansen.

Hvor mange Alen Spøg og forbandet Digt skal jeg fabrikere Dem om Dagen?

Carl Ewald.

Var jeg ikke Ibsen, saa vilde jeg være Johannes Jørgensen — vor Tids anden store Mystiker.

Henrik Ibsen.

Munken gaar i Enge.

Johannes Jørgensen.

Fanden være Tjener mer.

Sy- og Reventlow.

En Spise-Vise.

Hr. Bardenfleth tilegnet.

Vor gamle Karo holdt en Støj.

Hvorfor mon vi paa Jorden her
Er sat? — Blot en Kaprice?
Jeg svarer trøstig: Nej! det er
Saagu' blot for at — spise!
Bort Flid og Ære, Nøjsomhed,
Bort alle Dyder, som jeg ved!
Nej spise! ja, spise! —
Livets eneste Soliditet!

Roastbeaf, Mørbrad, Châteaubriand,
Kalv, Okse, Høns og Ænder,
Fromage, Budding, Volauvent
Og Lammesteg, blandt Venner!
Sød, sur, legeret Suppe, Sauce,
Grød, Fisk og Svin — o hvilken Smavs!
Ja, spise, ja, spise,
C'est le pièce de resistance de la vie!

Hver Gang vi kommer sammen, skal
Vi øjeblikkelig æde,
I Borg og Hytte, Hus og Hal
Er det den største Glæde.
Ved hversomhelst en Festlighed,
Selv naar vi skal i Graven ned,
Saa spises, saa spises
Der i evig God-ædelighed!

Vor Fødeland er evigrigt
Paa Jubilæer store,
Selvfølgelig er det vor Pligt
De Jubelmænd at fo're.
Og hver Gang noget startes skal,
Begyndes der med Middagsknald,
Vi spiser, vi spiser,
For vi maa, bør og vil det og skal!

Hvad Under da, om Bardenfleth
Og Rimestad blot spise,
I Sorg og Modgang er dog det
De uheldigste til Lise!
Man maatte være mere dum
End Hørrings Ministerium,
Om ikke vi spiste,
Hvis det gik os som Bardenfleth!

Historisk K

historis
Musæum
Værs'arti, mine Erede! Forevisningen begynder li'estraks. Værs'arti og træd indenfor!
— Her ser De et af vores Tip-tip-tip Oldemoer Evas aflagte Figenblade.
— Her har De
af Loths Hustru.
— Med denne Støvle traadte Italien Nizza af til Frankrig.
— I denne Flaske ser De det Vand, som de to gamle Jøders Tænder løb i, da de saa Susanne i Badet.
— Disse Briller er tabte af en Slange i den lybiske Ørken, hvor den siden har flakket om
hjem igjen.
— Her er det Haar, hvori Sværdet hang over Damokles.
— I denne Gryde har Gotfred plejet at koge sin Bouillon.

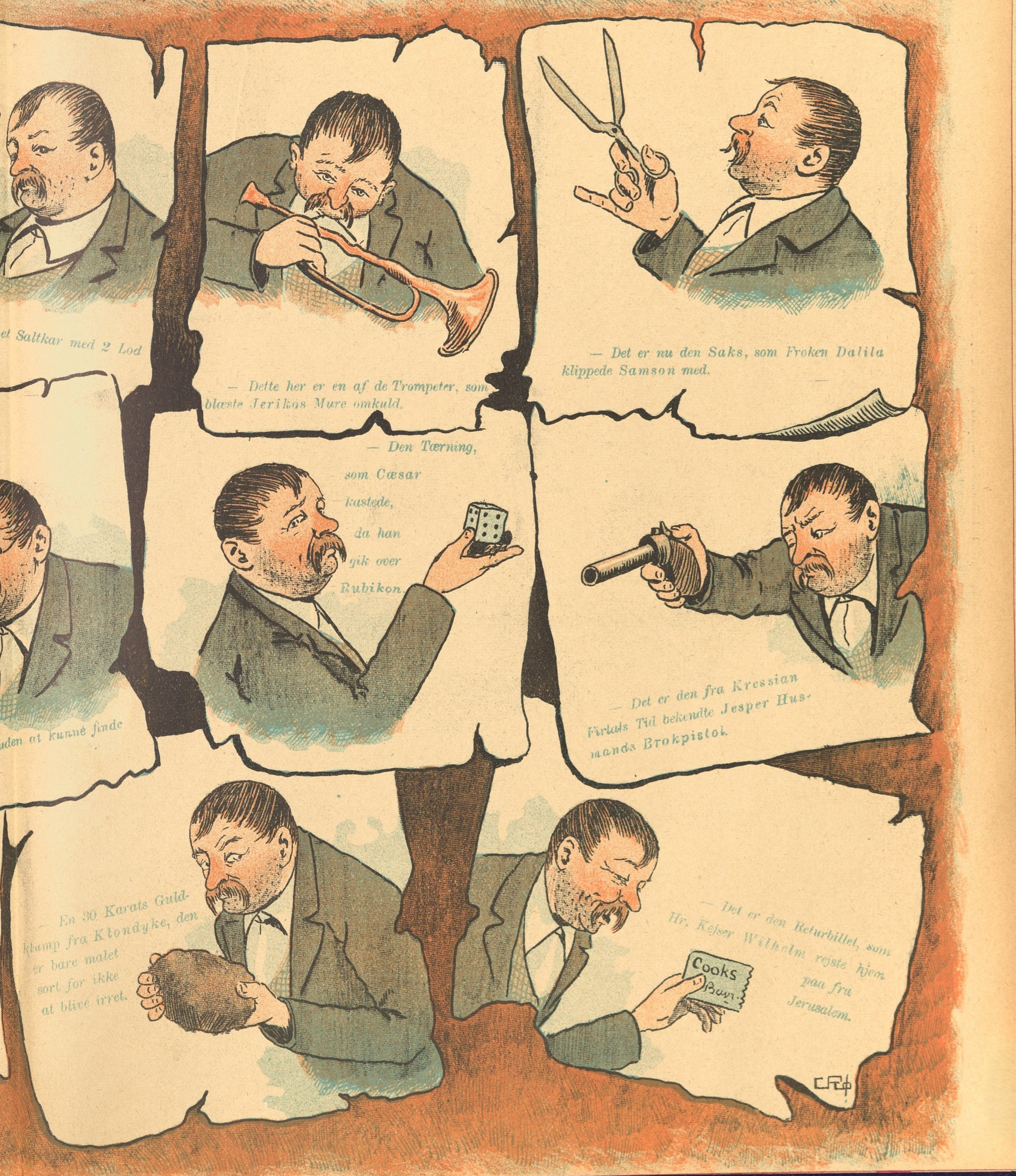
et Saltkar med 2 Lod
— Dette her er en af de Trompeter, som blæste Jerikos Mure omkuld.
— Det er nu den Saks, som Frøken Dalila klippede Samson med.
uden at kunne finde
— Den Tærning, som Cæsar kastede, da han gik over Rubikon.
— Det er den fra Kressian Firtals Tid bekendte Jesper Husmands Brokpistol.
— En 30 Karats Guldklump fra Klondyke, den er bare malet sort for ikke at blive irret.
— Det er den Returbillet, som Hr. Kejser Wilhelm rejste hjem paa fra Jerusalem.
Cooks
Bure.

Frederik Hansens Klage.

(Meget frit efter Tycho Brahe.)

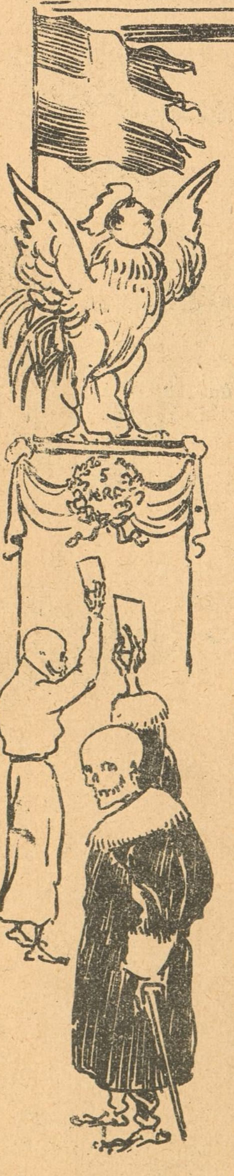

Solen sank bag Sortedam,
Og den klare, fulde Maane
Tavs og vemodsfuld mon blaane
Over femte Kreds og ham
Hvælved sig hans brede Bryst
I saa skønhedsfuld en Bue.
Fred'rik stod i Maanens Lue,
Monne gjennem Vind'vet skue
Tankefuld paa nære Kyst.

Og han sagde: Højremænd!
Sig mig dog, var det min Brøde,
At *„Avisen"* langsomt døde,
Da ej mer I støtted' den?
I har glemt, jeg véd det nok,
Det var mig, som monne bære
Højres Fane frem med Ære
Imod Socialismens Hære,
Ene mod den hele Flok!

Og det lød som Stormens Brag
Over vrede Bølgers Toppe:
Frederik, sig, er du oppe?!
Oppe var jeg Nat og Dag!
Ingensinde glemmer jeg,
Den Gang Kampen stod om „5te",
Og selv Fjendens Døde stemte,
Mens forsmædelig I glemte
Eders Pligt og svigted' mig!

Højremænd! har jeg fortjent
Slig en Løn for al min Møje?
Kan min Fremfærd ej I døje,
Skønt den er saa ærlig ment?
Mund og Næse taber I!
Naar af hellig Gru I blegne,
Rødmer jeg paa Eders Vegne
Og maa Ede s Ord betegne
Rent ud sagt som Skaberi!

Brev fra Bistrup.

Doktor Nikola.

»Maa jeg nu be' om mit himmelblaa Penneskaft,« sagde jeg til »Professoren« i Morges, for nu er det flere Maaneder siden, jeg har skrevet til Redaktøren. Professoren har haft det i hele fire Uger, fordi han skulde skrive en Prolog og en Epilog med Ballet i Enden til Hunde- og Abetheatret i Bistrups 150 Aars Jubilæum. Det, jeg vilde fortælle, var om den nye Mand, vi har faaet.

Anstalten er omtrent paa den anden Ende af Spænding og Nysgjerrighed. De normale er omtrent gale, de gale ganske normale; man hvisker og tisker, stikker Hovederne sammen og brøler, mens Øjnene staar stive i Hovedet af Mystik: »Hvem er Dr. Nikola?« »Hvorfra kommer Dr. Nikola?«

Jeg gik nede i den indhegnede Gaard i Forgaars Middags — fordi den giver saa god Læ mod den skarpe Vind. Jeg stod og betragtede Portnerens Frederik, der morede sig med at binde tomme Tændstikæsker om Benene paa en Kat, da jeg pludselig følte en ubegribelig, smertefuld Stikken i Nakken. Nu ved jeg, fra den Gang jeg havde en Svigermoder, hvad den Slags har at betyde. Jeg vendte mig hastig omkring og mødte ganske rigtig et Par Øjne. Store. stikkende og kattegrønne lyste de i Hovedet paa en lang, uhyggelig mager Mand. der var indsvøbt eller indsnævret i en tynd, sort Diplomatfrakke.

»Kjender De —?« spurgte han.

»Tja, tager jeg ikke fejl, er det den store Digter Thomas P. Krag, der er bleven endnu magrere, endnu længere og maa have farvet sit Haar.«

»Kjender De Dr. Nikola?« raabte han med pibende, brystsyg Stemme og dirrede fra Top til Taa.

»Bevares, Mand, overanstreng Dem ikke, jeg kjender ikke andre end Dr. Petersen her paa Anstalten.«

»Nej, nej:« lo han haanlig og skrattende, »nej, nej! Der er ingen, der kjender Dr. Nikola. Men jeg kjender ham, jeg! Hører De, jeg!«

»Skrig ikke saadan op, ellers tror Folk, De er Idiot, og saa kan De ikke være her paa Anstalten. Sæt Dem der paa Huggeblokken.«

Han satte sig og fortalte, medens en Taare langsomt banede sig Vej ned ad Kindens forpinte Hulvej: »Jeg kjender Dr. Nikola! Det vil sige, jeg kjender ham ikke; men jeg har set ham. Jeg ser ham alle Vegne. I »Hver 8nde Dag«, i »København«, i alle Boghandlervinduer, paa alle Gadehjørner forfølger hans Billede mig. Og dog ved jeg ikke. hvem han

er, hverken han eller hans sorte Kat. Hvem kan finde Dr. Nikola, hvem kan finde Katten?«

»Jeg har jo sagt Dem, at jeg ikke kan.«

»jeg heller ikke, unge Mand. Jeg spørger mig selv om det er George Grøn selv. Men det tror jeg ikke. Han er jo mere fyldig og verdensmandsmæssig og har et meget finere Humbug paa. Eller er det Englænderen Landor, der er kommen hjem fra Thibet, eller Andrée efter en Nordpolstur? Mon Dr. Ehlers efter et Anfald af Lupus? Eller Dr. Schandorph? Nej, hvis det skulde være ham, havde man afbildet ham med et helt andet firbenet Dyr — — —

Manden fortsatte med sine Gisninger. Da jeg forlod ham, hørte jeg ham paa Afstand synge den berømte italienske Folkevise, der i faa Linier indeholdt den Ulykkeliges Skæbne:

»Furnicoli, Furnicola,
O nicoli, o Nicola!«

Bøger,

der meget godt kunde være sendte „Puk" til Anmeldelse.

Sof. Michaëlis: *Sirener.*

Hvad er Sirener for noget? Er det den duftende Blomst, der vokser paa hver en dansk Æbelø? Eller er det de frygtelig dejlige Kvinder, der i Oldtiden fandtes paa de græske Sagnøer, medens de i Nutiden synes at foretrække Samoa? Eller betyder det Signalinstrumenter? Vi er mest tilbøjelige til at antage det sidste, da Titlen nu en Gang er saa taaget. Desuden har det nok med Vandet at gjøre, eftersom Forlæggeren bor i Tordenskjoldsgade. Herudi kan kun Brødrene Salmonsens Visdom raade.

Edv. Brandes: *Smaa Skuespil.*

Den udmærkede Broder Kritikus har her skildret Samfundslivet i en Række Dramer, af hvilke vi særlig skulle fremhæve:

1. »Peter og jeg« eller »Privatlivet i Morgenbladet«.
2. »Gustav og jeg« eller »Privatlivet i Helsingør«.
3. »Hørup og jeg« eller »Privatlivet i Integade«.

Blæksprutten.

Schmidt & Thiess kan al Ting tegne,
Schmidt & Thiess ser vi alle Vegne,
Mel. og Henriques er ofte vittige,
— Alle fire er mer end flittige.

Politikens Tik-Tak.

»Lustige Blätter« og »Jugend« fik
Vist ikke meget ved den Tak-Tik

Thomas P. Krag: *Fru Beates Hus.*

»Fru Beates Hus« er Psevdonymet for et bekendt literært Pensionat her i Byen, der særlig tager sig af norske Forfattere og bespiser dem rigeligen med Middagsmad. De Herrer har til Gengæld kun at skrive et vist Antal Bøger om Aaret til en en Gang vedtagen Takst.

Gotha-Kalenderen.

Slet ingen Bog for Bondestabejser,
Der handler med Sild og Soda.
Nej for Greve og Hertug, Konge og Kejser
Skabtes du, o Almanach de Gotha!

Rist: *Pagebreve.*

Sukkervignetter og Julenips,
Glittet Papir og Lærred,
Silkekjoler og Silkeslips,
— Tungen ud ad Vinneverret!

Carl Ewald: *Æventyr. — Glæde over Danmark. — Sulamiths Have m. m.*

Handler om en Del unge Mænd og Kvinder, der flygtede ud af den store Stad for at være i Ensomhed. De frygtede den sorte Skrivesyge, der rasede til den Grad, at de ikke kunde tage en Bog, en Avis eller et Ugeblad i Haanden, hvor der ikke stod: Hr. Hansen, James Singleton eller Carl Ewald

M. Malling: *Donna Ysabel.*

Fru Malling har skrevet sin »Ysabel«,
Havde hun ej, var det nok saa vel.

Musik og Smørrebrød.

Mel.: Joachim uti Babylon.

Joachim udi det Babylon,
Som vores By vel maa kaldes,
Danned alles :,: musikalske Aand.
Harmfuld han fuldt Hus saa hos Schnedlerne,
Og mens Musiken gned paa Fedlerne,
Fløl i Værtens :,: Kasse Sedlerne.

Joachim barsk til Schnedler skæver: »Ih!
Kunsten man her profanerer,
Man serverer :,: Øl til *Rêverie!*
Et med Sardin til Solo-Violin,
Og to med Laks til Bas — d'e'inte Grin —
Tre med Tunge :,: til en Sanger fin!

Tænk Dem en Symfoni med Stegemad,
Kognak til *»Sovedrikken«,*
Kammermusikken :,: med en Snaps fra Fad!
Jeg vinker af for dette — Pinedød!
Schnedler han maa jo være tem'lig blød,
Smørrebrød ham :,: er et Levebrød!«

Flux hver en stakkels Schnedlersk Musikant
I sit Orkester han melder:
Jeg Jer helder :,: ud paa Stand, saa sandt
Mere I gi'er Jer af med Schnedleri.
Thi vi for den Musik vil være fri
I mit fine, :,: noble Tivoli.

Saadan udryddet fik den Last da vi:
Til en Bid Brød og en Kande
»O Susanne« :,: for Orkester gi!
Joachim som et lille Englebarn
Omsvæved Schnedler, dette slemme Skarn,
Redded Dyden! :,: hos hver Uerfar'n!

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Fred paa Jorden.

I 1900 Aar for anden Gang
Først varsles over Jorden Fredens Komme;
Men intet Fryde-Raab og Jubel-Sang
Opstiger nu som da fra Hyrder fromme,

Nu er de skeptiske og føler Trang
Til Gaben, før Forkyndelsen er omme,
Ja, nogle mumler halvhøjt *sans façon:*
»Nok, Kjære! *revenons à nos moutons!*«

Udgiver og Redaktør Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

05.6
Puk. 1898

Ex. 0 321 048 0

BM 06/10

Minder fra det svundne Aar.

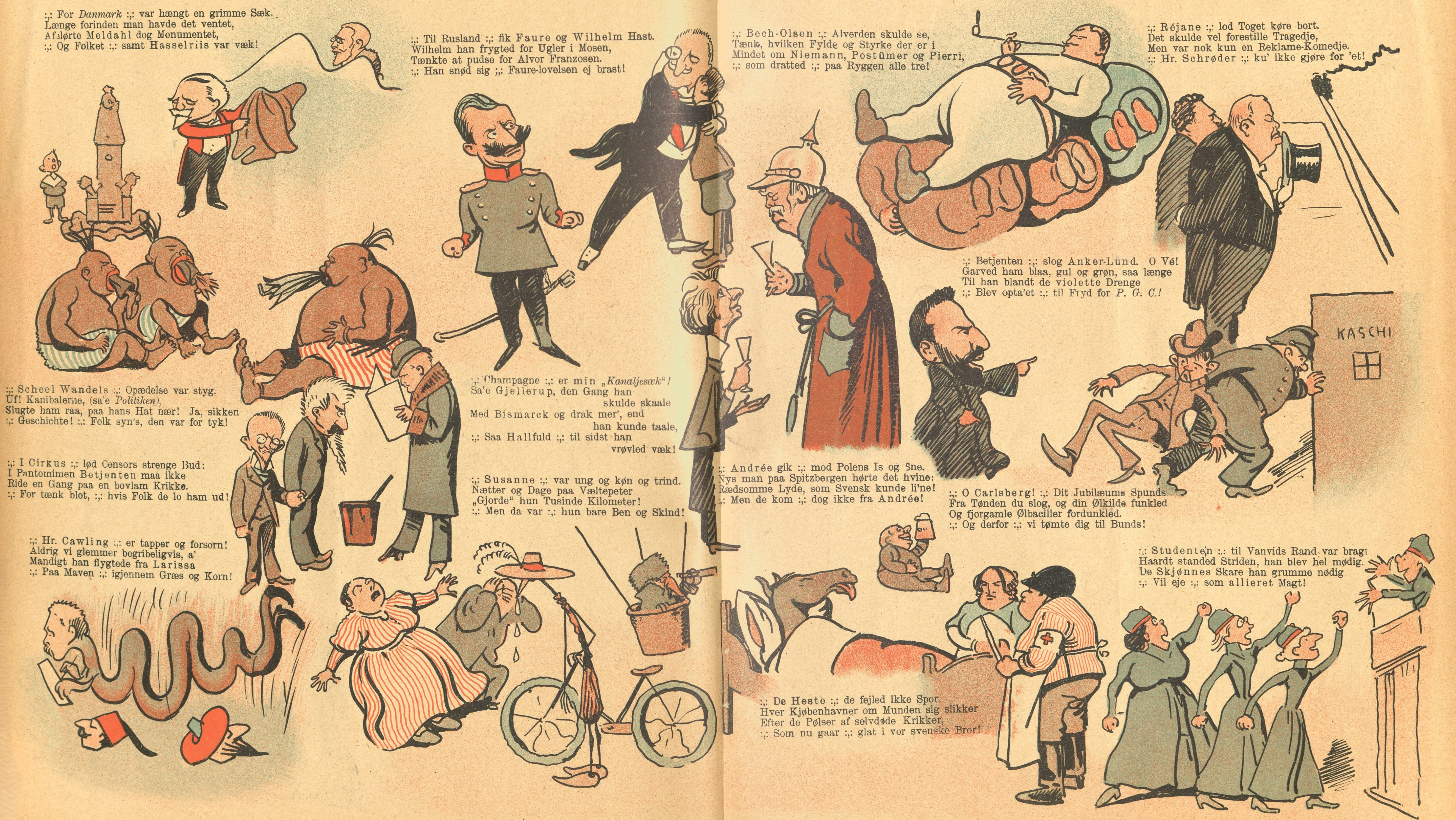

„Saa De skal til'et. Har De god Fordøjelse?
Gi'r Philipsen Dem ikke Kneb i Mavsen?
Tror De, at De kan taale Holm og Klausen?
Ja ja, Farvel da og — en god Fornøjelse!"

– Saa Mutter, nu til Drengen kommer Turen!
– For min Skyld gjerne Fa'er, hvis Du kan taale Kuren.

Greve: Hvorfor skal egentlig den Mand ha' Krandsen?
Prof.: For tre Aar siden kom han til vor Dør,
Og nu har vi ham spillet med Honnør!
Greve: Men, var det ej for tidligt, gode Hansen?

Kjærlig Bro'r til Afsked favner Bro'r,
Kysser ham og knuger trofast Næven,
Hvisker ham i Øret ømme Ord:
„Sla ham saa en vældig en paa T . . . .!"

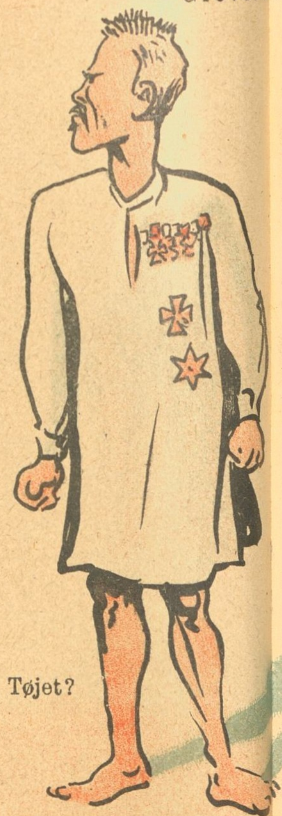

Ingen af dem er videre fornøjet,
Men Spørgsmaalet er: hvem gik nu i Tøjet?

Om Joachim daglig og saglig
De Herrer for Thrane sang,
Det blev for Schnedler og Gottschalcksen
En ynkelig Svanesang.

Kommer nu til Dags Storken for tidlig
Med Drengen eller med Tøsen,
Saa gjør det ikke saa meget —
Med Ungen flux i *Couveusen!*

„Fat Mod, kjære Zola, hold ud som en Mand
Ogsaa vi kjender lidt til at haane vort Land."

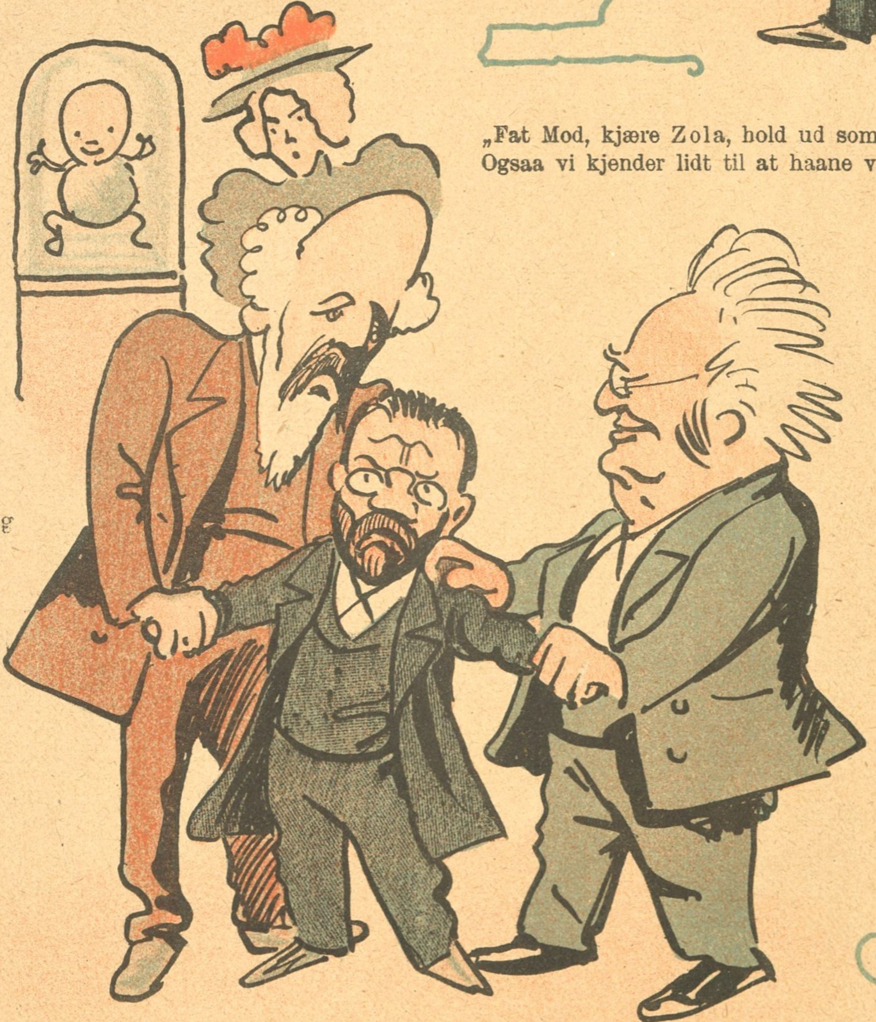

JANUAR-REVY.

1. Emma Gad.
Før gik Faar i Fold,
Gæs paa Græs
Og gammel Mø i Frø.
Nu har Emma saa snildt det beregnet,
At de alle kan rummes i Hegnet.

2. Adolf Langsteds Omnibus.
Hver en Skolemand har des værre
Nøje at regne med Minus og Plus,
Dygtighed skattes af færre og færre,
Men Reklamen er immervæk — *omnibus*.

3. Zola.
Vive la France, mais surtout l'armée!
Voilà! Le jour de gloire arrivée!
A bas liberté, vérité et ses juges,
— Après nous le déluge!

4. Kularbejderne.
Mon nogen, som sig selv har kjær,
Paa Wiinblads Ord tør lide?
Han si'r, at de, der strejker her,
Er ganske uskyldshvide!

5. Pontoppidan.
Pontoppidan maatte saa til at gaa a',
Skjønt Manden var ikke saa helt gal endda.
Nu drager han over til Aarehus
At passe det stedlige Daarehus.

6. Alfa, Beta, Gamma, Delta,
Rusland spænder Mavebælta,
Alfa, Beta, Zeta, Theta,
Mon Prins Georg saa faar Kreta?

7. Komité uden Hoved og Hale,
Publik, der ej vil betale!
Deraf kommer ej Carnevale,
Men bare en artig — !

FEBRUAR-REVY.

DEN STORE NORDISKE SFINX.

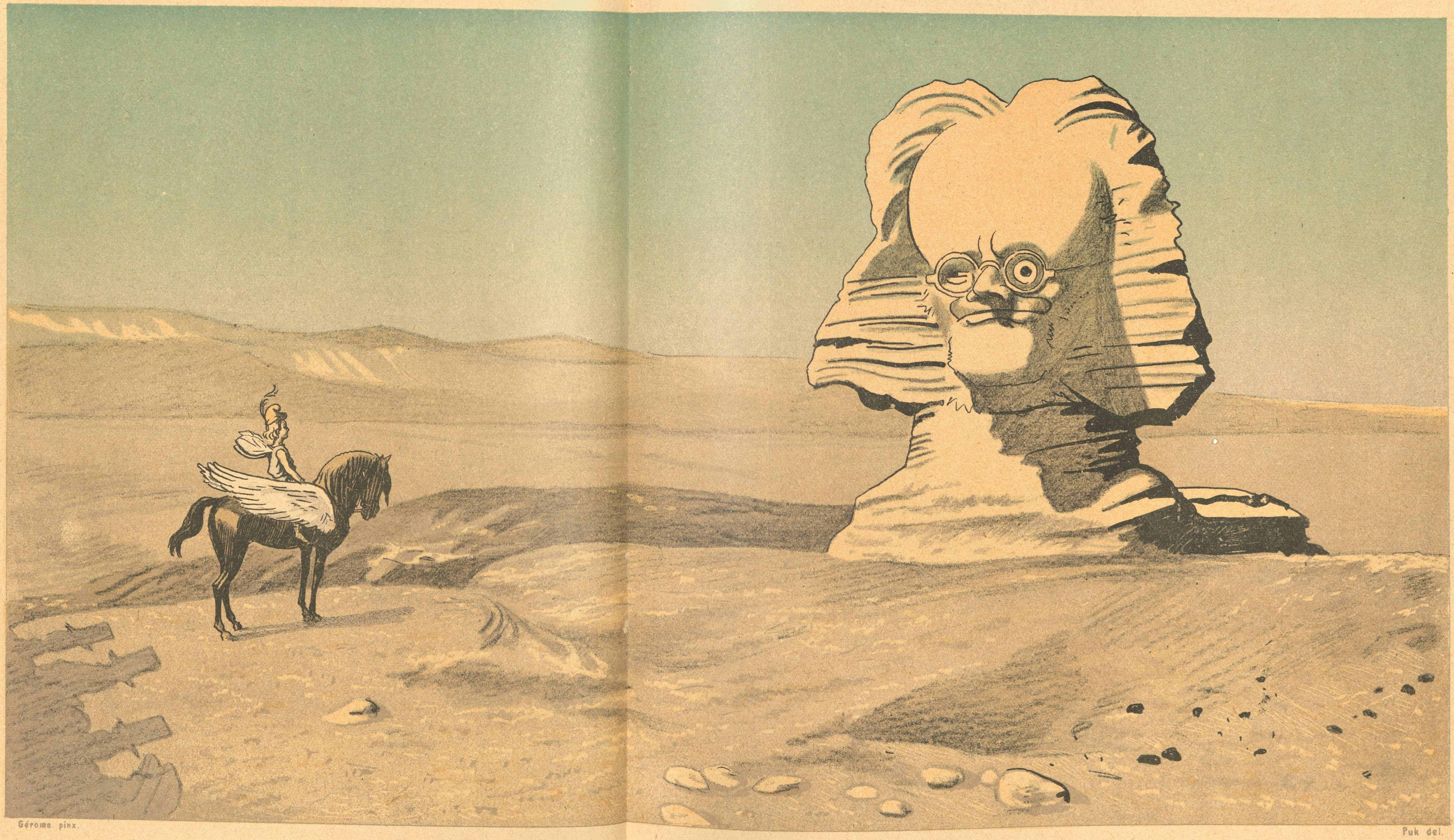

Hil Højfjeldets Sfinx, hvis ægyptiske Bro'er
Os hidtil i Sekler har optaget! —

Men Resten af Seklet vil gaa i sin Mo'er,
Før *den store Bøigen* bli'er opdaget?

MARTS-REVY.

De frie sætter Bo.

En laver Syltekrukker, en Anden Glas til Vin,
En tredje haver klinket saa øndigt Postelin.
Slott-Møller skær en Vugge af Ceder og Mahon,
– Saadan er alt beredt paa, at der skal komme no'n.

Den graanende Skjald.

Sin Kaarde, sin Vin og sin Mø saa prud,
Strængen er af Guld!
Dem skreg for et Søndagspublikum han ud!
– Hjærtet er af Guld!
Saa lifligt leged' han for sin Jomfru.

En Waagehals.

Mod pungstøt Mand i Zobelpelts,
Jeg raader jer: drag ej til Felts!
Den Digter, som i Løvehud
Steg op, faldt ned som Støveklud.

Wessel & Vett.

De vare siuv og siuvsindstiuge,
Der de droge mod Wessel & Vett,
Men, der de kom til det Stormagasin,
Det faldt dem slet ikke let.
Det donner under Rostrup og Munk, der de udride.

Ibsen læser Enquêten.

Victor, Hugo og Shakspeare, Sven Lange og Zola,
Von-Ditten og Von-Datten, Marchese Chilosa!
Altsammen meget godt og forstandigt, lille Børn,
Men – Gud, hvor det dog ligner han! – *ikke et Ord fra Bjørn!*

Slagmaleri af Jan Toorop.

Figurerne til Venstre karakteriserer det stærkt interesserede Publikums Opmærksomhed.

Bølgelinierne forneden antyder gyngende Grund.

Figuren under Buen betegner den truende Misfornøjelse i Færd med at rejse sig.

Fuglen over D'hrr. P.s Hoveder betyder den gridske Forslugenhed.

Figurerne paa Taget skal antyde, at der er Sorg i Himlene over Tingenes Tilstand.

Storken hentyder til den nye Tid, og Løvefødderne, at den nye Tid vil gribe ind.

Træet antyder, at Tilstanden paa Theatret er stillestaaende, medens Meningsløsheden gnaver paa Træets Rod.

Hovederne til Højre betyder, at der staar 10,000 bag Mantzius og Kone.

Stenene, han (M.) staar paa, betyder, at han har fast Grund under Fødderne.

Ænderne til Højre antyder Pressens Deltagelse og at den vil mægle mellem Parterne.

APRIL-REVY.

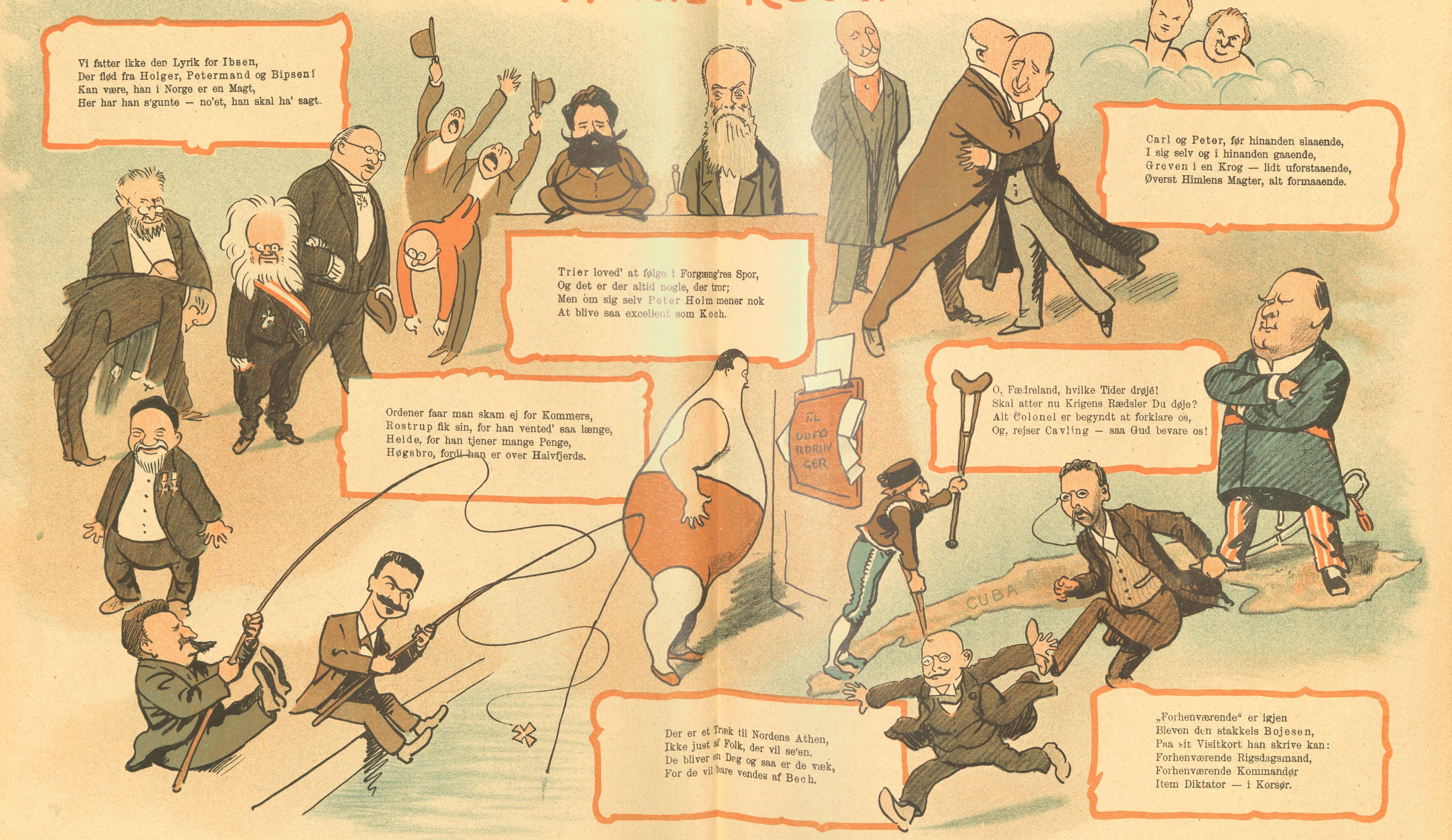
Vi fatter ikke den Lyrik for Ibsen,
Der flød fra Holger, Petermand og Bipsen!
Kan være, han i Norge er en Magt,
Her har han s'gunte — no'et, han skal ha' sagt.
Trier loved' at følge i Forgæng'res Spor,
Og det er der altid nogle, der tror;
Men om sig selv Peter Holm mener nok
At blive saa excellent som Koch.
Ordener faar man skam ej for Kommers,
Rostrup fik sin, for han vented' saa længe,
Heide, for han tjener mange Penge,
Høgsbro, fordi han er over Halvfjerds.
Carl og Peter, før hinanden slaaende,
I sig selv og i hinanden gaaende,
Greven i en Krog — lidt uforstaaende,
Øverst Himlens Magter, alt formaaende.
O, Fædreland, hvilke Tider drøje!
Skal atter nu Krigens Rædsler Du døje?
Alt Colonel er begyndt at forklare os,
Og, rejser Cavling — saa Gud bevare os!
CUBA
Der er et Træk til Nordens Athen,
Ikke just af Folk, der vil se'en.
De bliver en Dag og saa er de væk,
For de vil bare vendes af Bech.
„Forhenværende" er igjen
Bleven den stakkels Bojesen,
Paa sit Visitkort han skrive kan:
Forhenværende Rigsdagsmand,
Forhenværende Kommandør
Item Diktator — i Korsør.

Et Opløb.

Professor X gaar Morgentur
(En af hans Læge fastsat Kur
Imod Logikken og Fornuften);
Med et han kigger op i Luften
For i en Tanke at faa fat,
Som han en Gang i Gaar har ha't.

Se, det er Aarsagen tilfældig,
Men Virkningen den bliver vældig:

En Skomm'erdreng midt i sin Fløjten
Gjør holdt og kigger op i Højden;
Lidt borte staar en Hjørne-Sjover,
Han skutter sig og driver over.
Et Bybud ogsaa paa sig letter
At se „hvad Fa'n de kigger etter".
En Kræmmer gaar fra sin Butik,
En Liremand fra sin Musik,
En Høker fra sin Ost og Tunge,
En Pige fra sit Herskabs Unge,

En Skraldemand la'r vær' at skralde,
En drukken Mand la'r vær' at falde,
En Missionær sin Præken standser,
Langt borte viser sig en „Panser"
I reglementeret Luntetrav,
For det har intet særligt Jav,
En Sildemand forlader Silden
Og spørger ivrig: „Hvor er Ilden?"
En gammel Kjælling raaber spændt:
„Guj, der er da'nte no'en brændt?"
En Skriver glemmer ganske Pulten,
En Tigger helt, at han er sulten,
En Tjenestetøs sin Frues Ventelse,
En Ægtemand Madammens Hentelse,
Syv Gadedrenge raaber: „Tju!"
En Mand et Brandskab slaar itu,
To Slagtere er meget vittige,
Og to Reportere meget flittige;
En Spalte hver har alt i Stand
Med Overskrift: „En vældig Brand!"
To Sprøjtevogne kommer susende,
Folk styrter ilsomt ud af Husene,
Fra Yderkanten ind der trænges,
Betjentens Miner stadig strænges,
To Drenge griber han i Kraven,
En Borger faar et Dunk i Maven,
En Kone bliver traadt paa Tæerne,
En Herre faar et Spark paa Knæerne,
Op over Folk hans Arme ses
Bevæge sig i hurtig Kreds;
Men nedenfor med samme Magt
Hans Pusselanker gaar i Takt:
Fremad med Snuden, bag med Hælen,
Imens han raaber: „Plads for Dæ'len!"

Langt borte ser man komme op
I taktfast Marsch en lille Trop
Til Assistance for Betjenten
Sex dito, ført af Assistenten —
Men Sprøjten kjører hjemad klingrende,
Forfulgt af haanske Pift i Fingrene.
Folk kan ej tro det Snyderi,
At Ildebranden er forbi.
Sex Timer efter staar de troende
Endnu forventningsfulde gloende.

Da Elektrikken gjorde Skrue,
I Gothersgade blev der Fryd:
Nu ku' man høre Ørenlyd
Og faa en Smule frisk Luft i sin Stue.
De, som endnu ej helt var mas't i Stykker
Paa Gaden myldred ud paa deres Krykker

Om Funktionærerne echaperer,
De Syge lige fuldt funktionerer;
Underlægen hurtig fortrak,
Reservelægen sa': „mange Tak!"
Saa maatte Wanscher opopfre sig,
Og heraf kom nok den Pers-iske Krig.

Da Svenden lagde Kniven ned
Om Ørerne blev Mester hed,
Men, da han havde staaet lidt,
Saa sleb han den og sagde: „Skidt!
Nu bare Ho'det op min Ven,
Saa skal den skjære godt igjen!"

ST. THOMAS

Hr. Petersen var Grimaceur,
Saa døde han, og med Honnør,
Fordi han havde lidt Begavelse,
Blev sat i Scene hans Begravelse.
Selv Marskalk Løve var iblandt
Og, tænk, endog en Elefant!

Fra Portoricos Kyst de Spanske ser
Foran St. Thomas spredt den danske Flaade,
Hvorfor saa stærk en Sømagt ligger der,
Det er for dem, det er for os en Gaade.
– Da Kommandøren styred til St. Croix,
De Sportsmænd med en General maa nøj's.

:,: Her kommer :,: en allieret Magt
Væk med Jer Gamle, I duer ikke,
Jeres Skaal skal i Aften vi drikke!
:,: Kling klang! :,:
Adjøs! und gute Nacht!

Puk førte dem histud til grønne Skov;
For Vognen spændte han to Nattergale
Og styred lige langt fra Smiger flov
Som fra Hr. Schandorffs: „Graad i dybe Dale".

MAI-REVY.

JUNI-REVY.

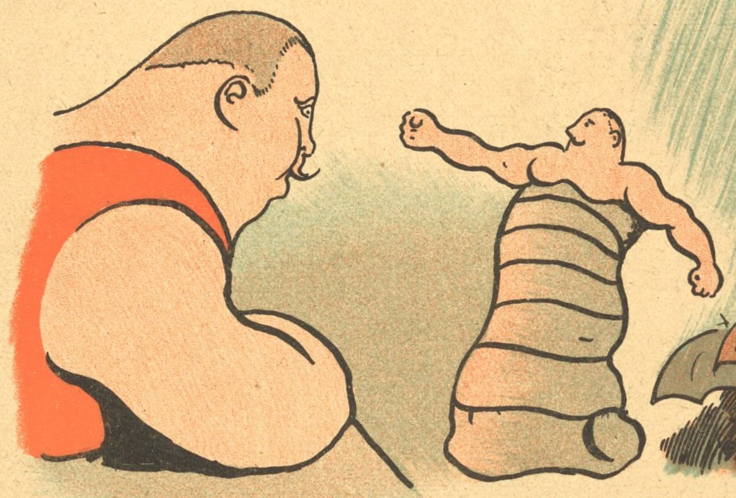

Bekymret ser paa Camillus Bech:
„Gud ved, hvad dog Ungen fejler?
Er Du ej stille, saa faar Du Smæk
Efter de romerske Rejler!“

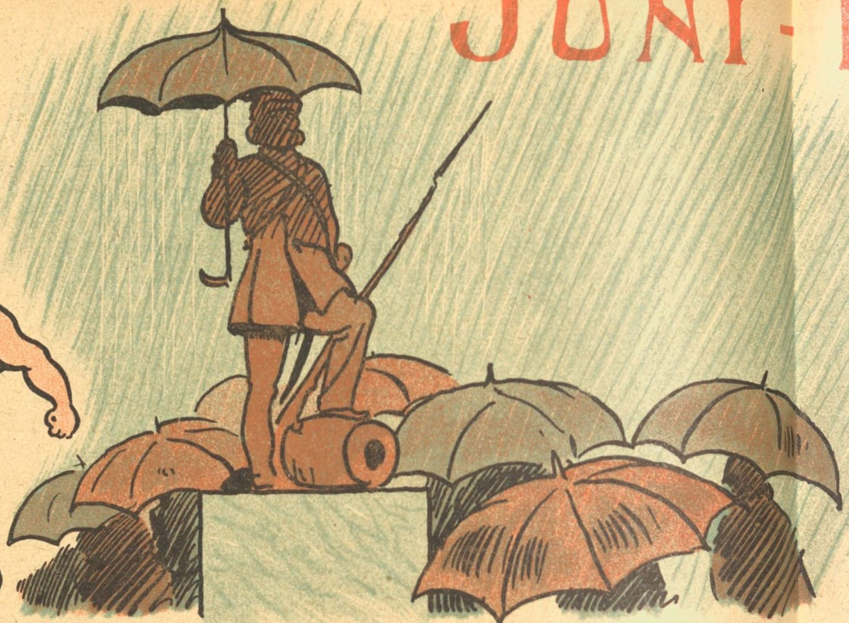

Aanden fra 48:
Farvel og Tak min gode Komité
En anden Gang skal I mig ikke be'.
I ott og fyrre var det noget andet
Thi dengang var der Solskin over Landet.
Jeg kommer aldrig mer paa nogen Maade,
Nu ser jeg nok, at Landet staar i Vaade.

Af Fotografer har vi mange nok,
Men saadan Lighed aldrig nogen traf;
Herefter skal Du gaa til Klokker Koch,
For han er vores første „Stenograf“.

Meyn elsked Ludvig fjortende,
Tidt banked han paa Portene:
„Le Skjern c'est moi, din Tyveknægt,
Herut, Du skal i Varetægt!“
Forresten var han rar, undta'en
At han som sagt var — „Galloman“.

Dorph-Petersen besejred Zangenber'
Nok saa stolt,
For han kan spille fint, det ved enhver —
Navnlig Bold.

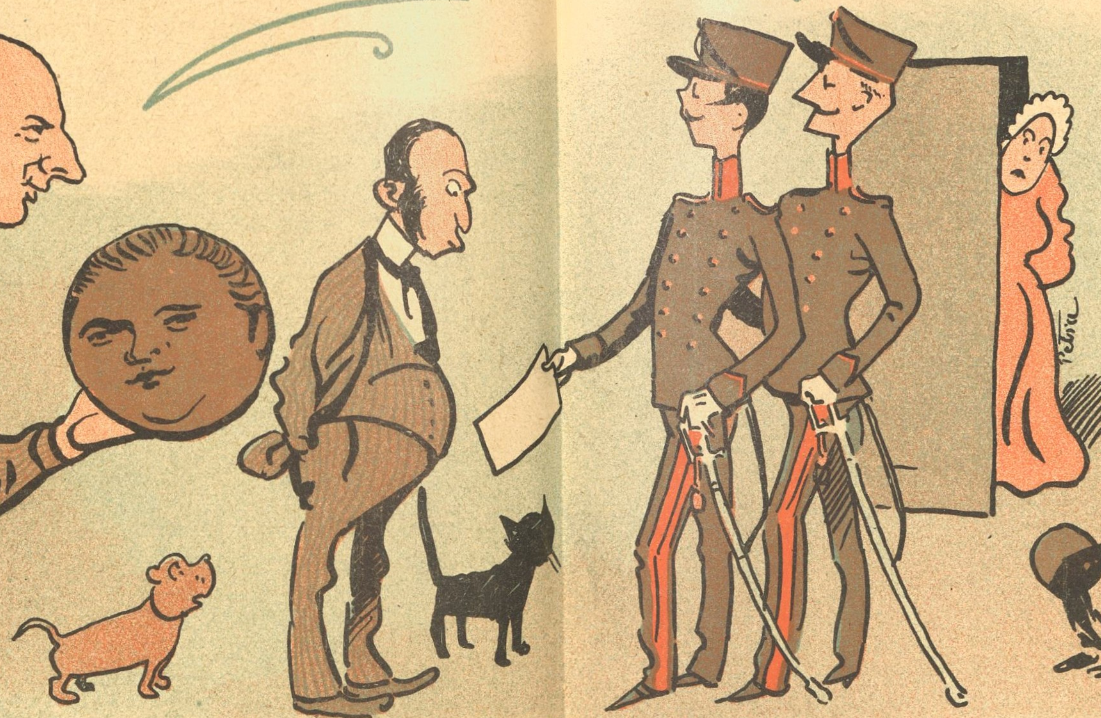

En Grosserer —
Officerer —
Et Kontor —
Vrede Ord —
Slag, Injurie —
Husets Furie —
Tag i Knapperne —
Ned ad Trapperne —

Den Sophus er en slemme Knægt,
For Graven har han ej Respekt,
Og han besudler Mindestenene
Som Køterne, der løfter Benene.
Han har til Valgsprog: „Fanden gale!
De mortuis nil nisi male“.

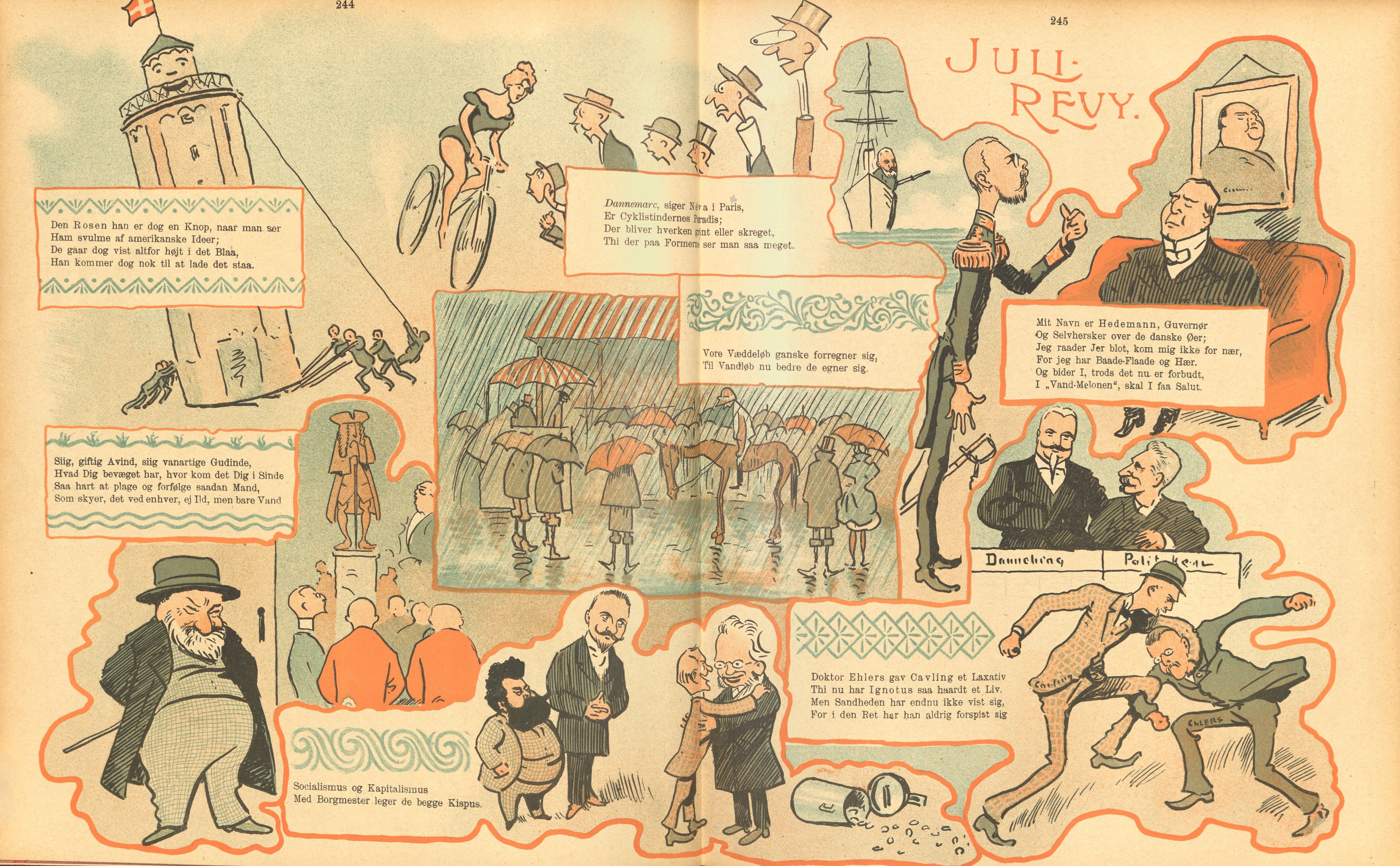
JULI-REVY.
Den Rosen han er dog en Knop, naar man ser
Ham svulme af amerikanske Ideer;
De gaar dog vist altfor højt i det Blaa,
Han kommer dog nok til at lade det staa.
Dannemarc, siger Néva i Paris,
Er Cyklistindernes Paradis;
Der bliver hverken grint eller skreget,
Thi der paa Formerne ser man saa meget.
Vore Væddeløb ganske forregner sig,
Til Vandløb nu bedre de egner sig.
Mit Navn er Hedemann, Guvernør
Og Selvhersker over de danske Øer;
Jeg raader Jer blot, kom mig ikke for nær,
For jeg har Baade-Flaade og Hær.
Og bider I, trods det nu er forbudt,
I „Vand-Melonen", skal I faa Salut.
Siig, giftig Avind, siig vanartige Gudinde,
Hvad Dig bevæget har, hvor kom det Dig i Sinde
Saa hart at plage og forfølge saadan Mand,
Som skyer, det ved enhver, ej Ild, men bare Vand
Dannebrog
Polit
Socialismus og Kapitalismus
Med Borgmester leger de begge Kispus.
Doktor Ehlers gav Cavling et Laxativ
Thi nu har Ignotus saa haardt et Liv.
Men Sandheden har endnu ikke vist sig,
For i den Ret har han aldrig forspist sig
Cavling
EHLERS

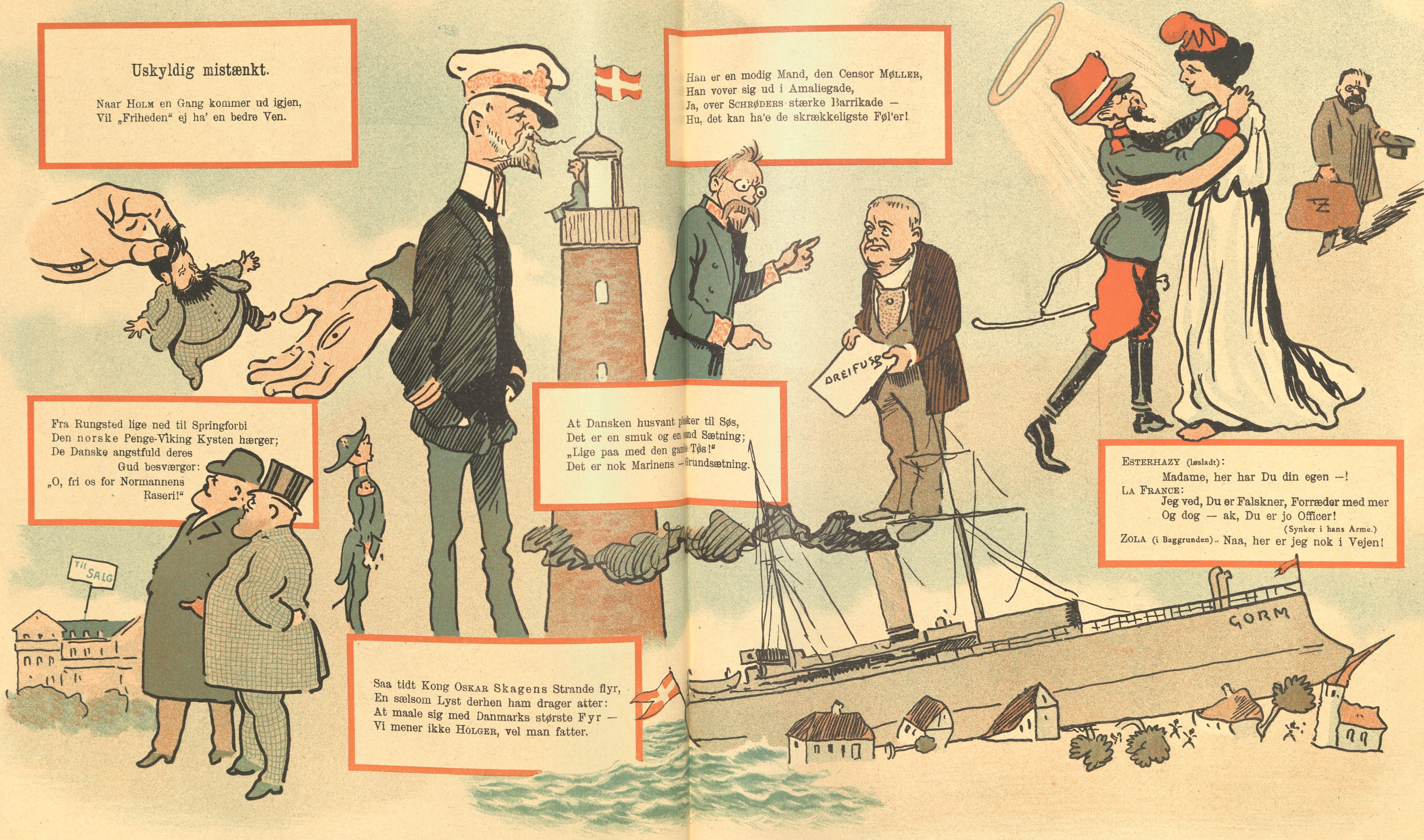

Uskyldig mistænkt.

Naar Holm en Gang kommer ud igjen,
Vil „Friheden“ ej ha' en bedre Ven.

Han er en modig Mand, den Censor Møller,
Han vover sig ud i Amaliegade,
Ja, over Schrøders stærke Barrikade —
Hu, det kan ha'e de skrækkeligste Føl'er!

Fra Rungsted lige ned til Springforbi
Den norske Penge-Viking Kysten hærger;
De Danske angstfuld deres
Gud besværger:
„O, fri os for Normannens
Raseri!“

At Dansken husvant plasker til Søs,
Det er en smuk og en sund Sætning;
„Lige paa med den gamle Tøs!“
Det er nok Marinens — Grundsætning.

Esterhazy (løsladt):
Madame, her har Du din egen —!
La France:
Jeg ved, Du er Falskner, Forræder med mer
Og dog — ak, Du er jo Officer!
(Synker i hans Arme.)
Zola (i Baggrunden). Naa, her er jeg nok i Vejen!

Saa tidt Kong Oskar Skagens Strande flyr,
En sælsom Lyst derhen ham drager atter:
At maale sig med Danmarks største Fyr —
Vi mener ikke Holger, vel man fatter.

Ret som en Samson iblandt Filistrene
Rostrup slaar Vett & Wessel ihjel.
Jo mere han slagter, des mere han sel'
Tjener — nemlig paa Kisterne.

Da Czarens Budskab første Gang kom,
Humbert drak sig fuld i Rom,
Frantz han tænkte: „Er Nikolaj fra'et?"
Wilhelm laved en Fidibus a'et,
Victoria gjorde en fæl Grimace,
Faure — nuvel han gik *à la chasse.*

FOLKETS AVIS

Hr. Krohn os laved' en nøjagtig Kopi
Af hele „det Kongeliges" Maskineri;
Alt fik han med, netop som det saa ud,
Endogsaa det vældige Underskud.

THEATER-UDSTILLINGEN

Vel er Hr. Borgbjerg kjedelig
Formedelst alt sit Præk,
Men aldrig dog uredelig —
Undtagen i sit Skjæg.

Michelsen:
. . . Se det var nu det, men min gode Hr. Bing,
Inden jeg Pladsen Dem viger,
Vil jeg dog sige Dem endnu en Ting,
Husk vel paa det:
:,: „Bedst man dog gavner sit Lands Industri :,:
Ved Guldsmederi!"

OPSICT

VORT LAND

INDUSTR

DREIFUS

Det Spørgsmaal farer nu Verden om:
Er Faure retfærdig, er Faure from?
Vil aabne han Fængslet, hvor Uskylden græder,
Eller er han en Ulv — i Faureklæder?

Saa kleine var Gnudtz- og Muss-man.
Svar Trængsel monne de lide,
Saa solgte de Vort (uregerlige) Land
Til Kapitalen, der nu fanger an
Under en Guldmands Ægide.

SEPTEMBER - REVY.

En Hytte og et Hjerte.

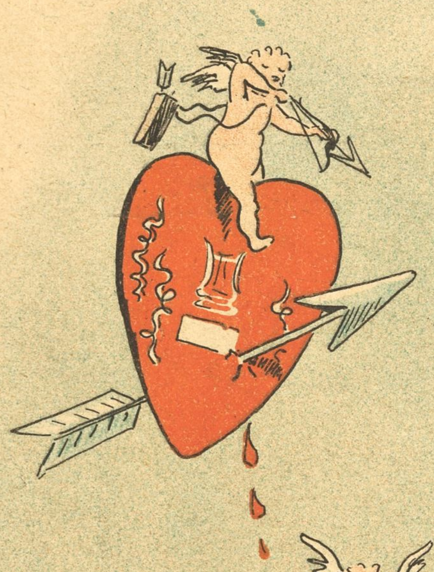

1. Trofast og trind og triv'lig er Kjesten,
Der er noget, der hopper saa livlig i Kresten.

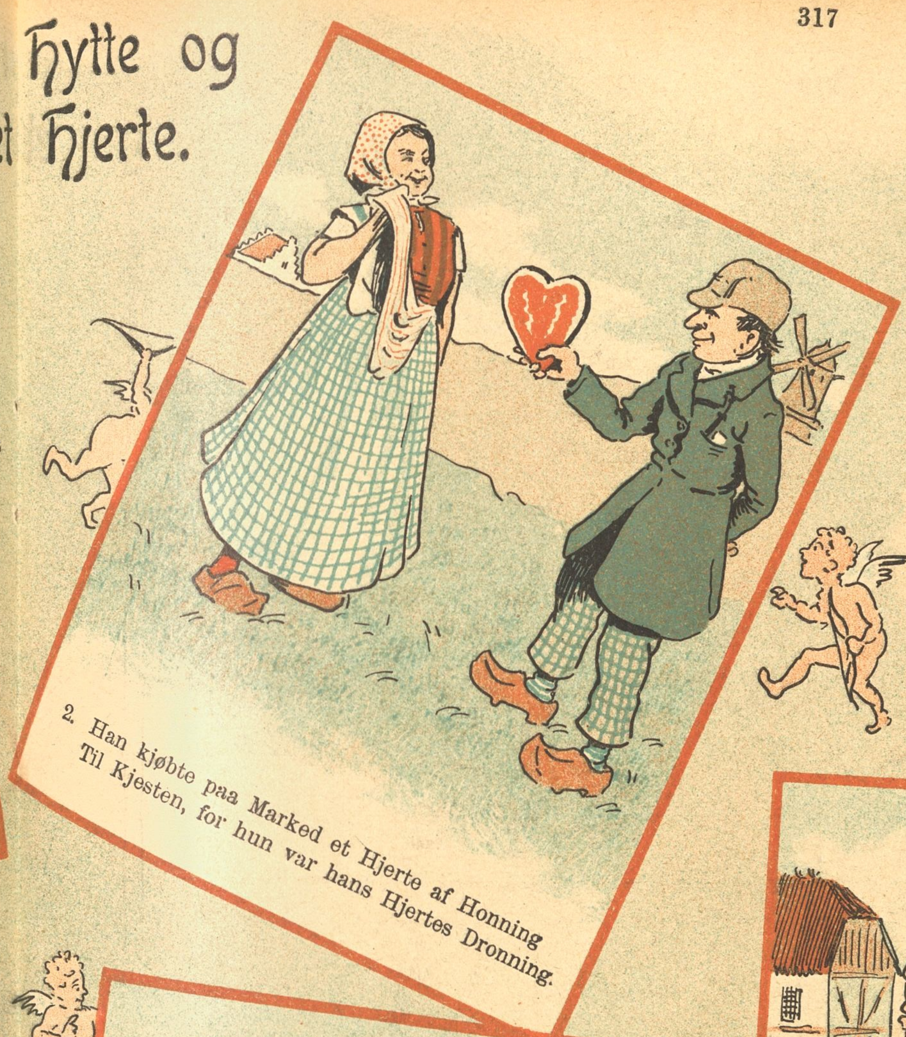

2. Han kjøbte paa Marked et Hjerte af Honning
Til Kjesten, for hun var hans Hjertes Dronning.

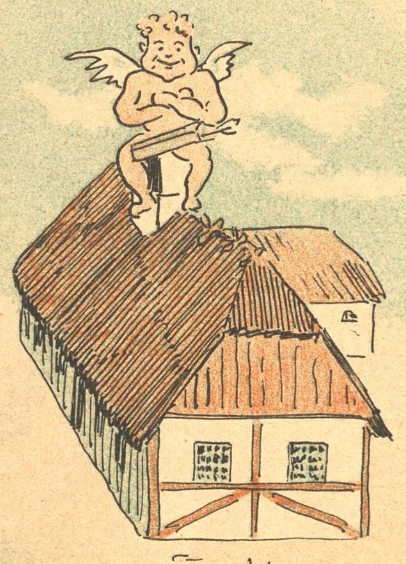

3. „Kjesten! Nu haver Du grevet mit Hjerte,
Skal det mon vorde til Fryd eller Smerte?"

4. Kvinden er ofte med Hjerter saa lun'fuld,
Men Kjesten tog hans i en eneste Mundfuld.

5. Da Kresten har Ko, to Svin og en Hytte,
Kan Kjesten jo godt gi'e sit Hjerte i Bytte.

6. Og Kresten fik Kjesten til Kjærest og Ægte.
Her vandrer de to „udi Amorens Hechte."

OKTOBER REVY.

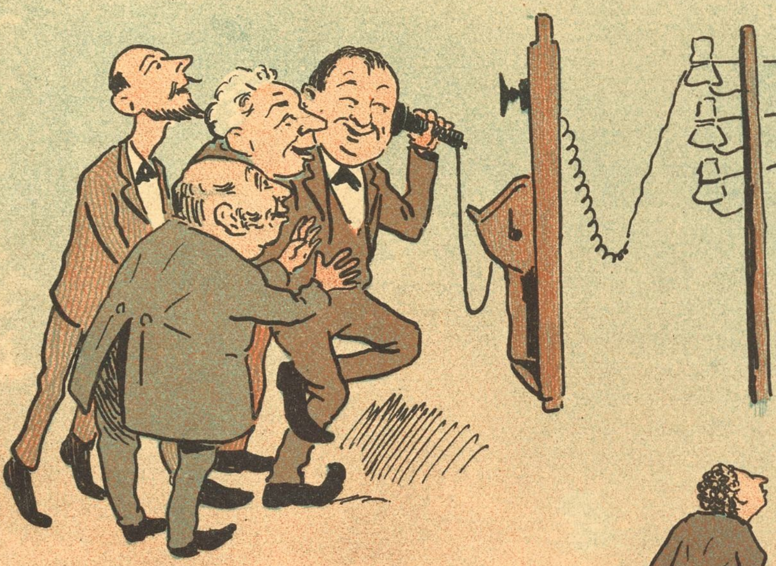

Vel holder Bardenfleth af sine Venner,
Men gav dem dog ej Koncessionen stra's;
Istedetfor til Per og Poul og Mads
Med stor Langmodighed omkring han render
Og spør, om rigtig den er dem tilpas.
Herefter vil den Mening voxe frodig,
At Manden er langmodig — lang og modig.

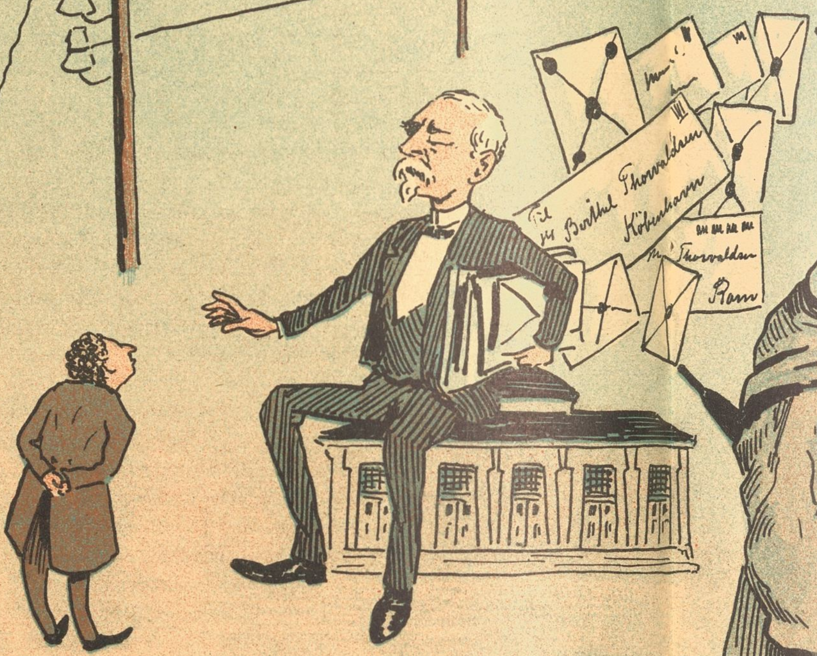

Naar Kammerherre Meldahl anmodes af somme
Om Thorvaldsens Breve til Laans at bekomme,
Det høfligste Afslag da altid de faar:
Han vender dem Ryggen og paa sin Nøgle slaar.

Lad Løven „*Rule Brittania*" hvæse,
La Hanen gale „*La Marseillaise*",
Der kommer ogsaa nok denne Gang
Mellem Britten og den franske *marchand*
En lille gemytlig Handel i Stand
I Fred ved et Glas — Fashodavand.

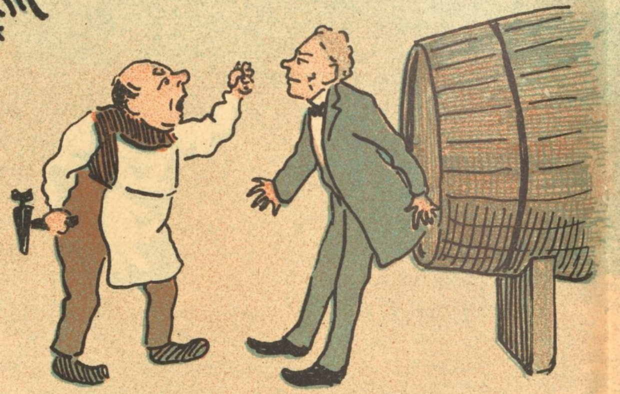

Naar Brygger og Øltapper nappes,
Saa skal nok Publikum tappes.

Det er klart for enhver,
At hans hellige Færd,
Hans Korstog er velset af Himlen:
Hvilken Stimlen og Vrimlen
Ved hans Fod, ved hans Side
Af Smaavæsener blide
Baade oppe og nede
Til hver en Tid rede
Med Smil og med Suk og med Buk —
Cook, Cook!

Der var en Tid, da det, tre Gange aarlig
At træffe paa et Rugbrød, var et Held;
Og da var Skorpen Kul og Krummen daarlig —
Og da var Brødet bagt af Mester sel'.

Ikke præsenteret.

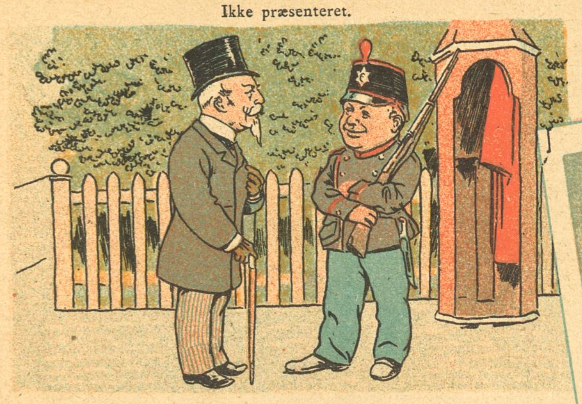

— Kjender Du mig?
— Næj, Kienner Do mæ?

— Nej, men jeg er Obersten!
— Naa!

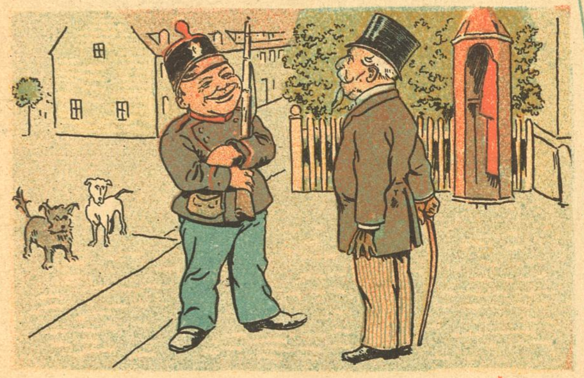

— Kan Du kjende mig igjen?
— Jov, te de va' jov Dæ, som va' her før!

Forskellig Kost.

Skolemesters Jens: Vi ska' ha' Bivelløsning i Auten.
Sognefogdens Ole: Jammen vi ska' ha' Finker.

Bare ikke forknyt.

Nu gjælder det Sejr eller Fald i Slaget:
Han er ej af dem, der vil stryge Flaget!

I Taaget.

— Hør Pedersen, ve' Du, hva' je har?
— Næ, Mouritzen, hva' har Du?
— Je har immer holdt grusom mejet a' Dig.

Paa Verdenstheatret. I. Akt.

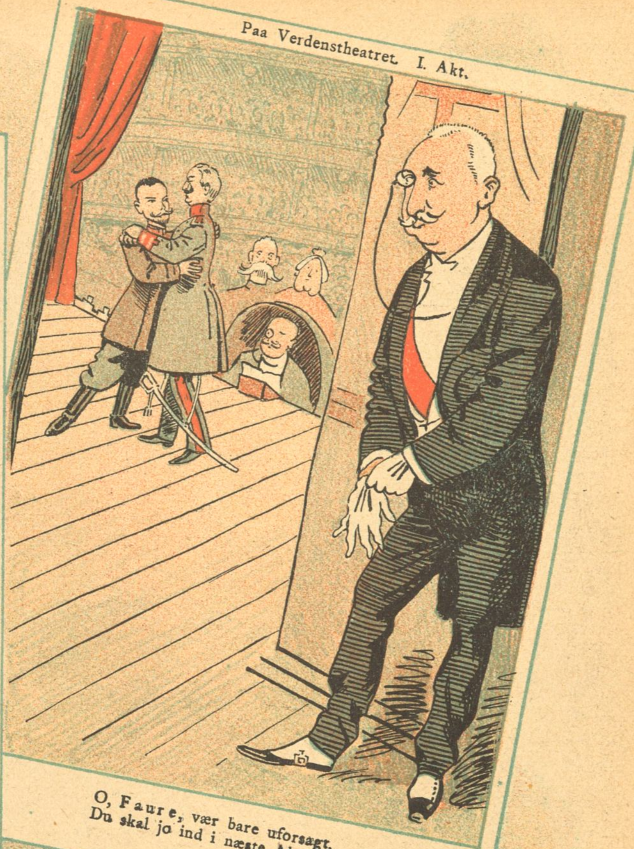

O, Faure, vær bare uforsagt,
Du skal jo ind i næste Akt.

Borgervæbning. — Natmanøvre.

Naar ej man om Aftnen vil »løbes paa Ærmet«
Eller føle sig stærkt »korporlig fornærmet«,
Har en fredsæl Borger ej andet at gjøre
End fuldt sig ruste og Vaaben at føre.

Kirkens Vadmel.

Og — mine Venner! — der var Ge—læde i Jerusalem og Ge—læde i Bethlehem, og ved I — mine Venner! — hvorfor der var Ge—læde i Jerusalem og Ge—læde i Bethlehem? Det var — mine Venner! — fordi de vare ge—lade i Jerusalem og ge—lade i Bethlehem. Derfor — mine Venner! — var der Ge—læde i Jerusalem og Ge—læde i Bethlehem osv. osv.

Julebal-Gallopade.

— Saa, nu vender vi,
Madam Svendsen!

Gammelt Thema — ny Variation.

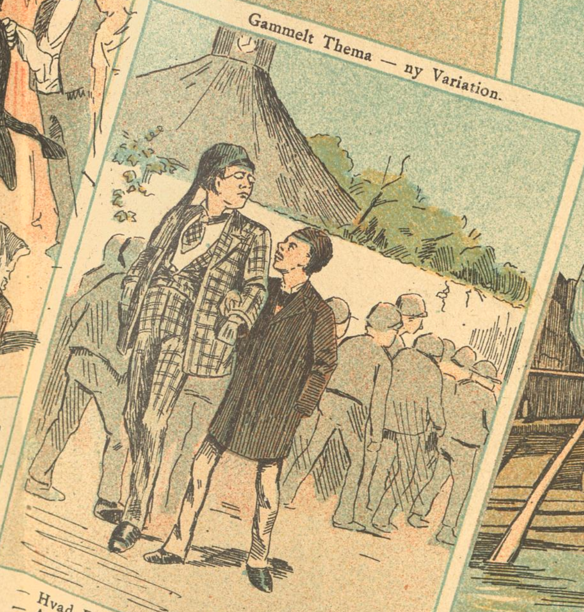

— Hvad Fa'n er de der borte?
— Aa Herregud! Det er vores Idioter.
— Kors! Er de Idioter? Nej, kom til Norje, Far min.
Saa sku' De, Fa'n hakk' mej, se Idioter!

Det unge Kjøbenhavn.

— »Lammehale! — Dukattehale!«

Paa Lejebiblioteket.

— De har vel den sidste Del, for jeg er saa frygterlig spændt paa Enden.

25 AAR I BILLEDER OG TEXT.

November-Revy
i Springvandsmotiver.

Til Minde om den i Cirkus
Mundus haardt prøvede Mand:
Vandet symboliserer
Direktørens Musikforstand.

Til Minde om Trafikken i et Land,
Hvor selv en „sund"-Trafik tilsidst med Magt
Forsvinde maa udi det bare —
Undskyld, i „Danskens Vej til Ros og Magt".

Til Minde om en Helt, den gamle, gjæve
Og tappre Urtekræmmer Neijendam,
Hvis Navn faar alle Rotter til at bæve,
Saadan han slaar for Ost og Ejendom.

Til Minde om de to, som driver deres Heste
Med Visdom og med Kraft til Bys
og Borgers Bedste,
Som tidt i Væddeløb sig med hinanden maale
Og i en ædel Kamp hinanden overstraale.

Til Minde om det Punche-Væld, som ene
Kan kaldes: Nordens Hippokrene!

historisk
Musæum
Værs'arti, mine Erede! Forevisningen begynder li'estraks. Værs'arti og træd indenfor!
Her ser De et af vores Tip-tip-tip Oldemoer Evas aflagte Figenblude.
— Her har De et Saltkar med 2 Lod af Loths Hustru.
— Dette her er en af de Trompeter, som blæste Jerikos Mure omkuld.
— Det er nu den Saks, som Frøken Dalila klippede Samson med.
— I denne Flaske ser De det Vand, som de to gamle Jøders Tænder løb i, da de saa Susanne i Badet.
— Med denne Støvle traadte Italien Nizza af til Frankrig.
— Disse Briller er tabte af en Slange i den lybiske Ørken, hvor den siden har flakket om uden at kunne finde hjem igjen.
— Den Tærning, som Cæsar kastede, da han gik over Rubikon.
— Det er den fra Kressian Firlals Tid bekendte Jesper Husmands Brokpistol.
— Her er det Haar, hvori Sværdet hang over Damokles.
— I denne Gryde har Gotfred plejet at koge sin Bouillon.
— En 30 Karats Guldklump fra Klondyke, den er bare malet sort for ikke at blive irret.
— Det er den Returbillet, som Hr. Kejser Wilhelm rejste hjem paa fra Jerusalem.
Cooks
Bovn